श्रीगुरुः शरणम् ॥

सन्याख्यखण्डनखण्डखाद्यस्य

भूमिका

अथैष खण्डनखण्डखाद्यनामा ग्रन्थो विद्यासागर्यपरपर्याय-खण्डनफक्किक-त्रिभजन्याख्यया व्याख्यया समलङ्कृतो मुद्रयित्वा प्रकाश्यते ।

अस्य किल प्रणेता सारस्वतसाम्राज्यदीक्षणधुरन्धरः कवितार्किकचूडामणिः श्रीमान् श्रीहर्षोनाम ।

अथाऽस्य विषये किञ्चिद्विचारयामः कोऽयं कस्य पुत्रः कुत्रत्यः कस्मिन् काले कस्य वा महाराजस्य सभामलञ्चकार केवा ग्रन्था अनेन प्रणायिषत, इत्यादि इतिहासरसिकानां प्रमोदमाधातुम् ।

अयं किल श्रीहीरपण्डिततनूजन्मा श्रीमामल्लदेव्यामजनिष्ट, इति नैषधचरिते प्रतिसर्गं समाप्ति श्लोकादवसीयते—

तथाहि—एषश्लोकस्तत्रत्यः—

"श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ॥
तच्चिन्तामणिमन्त्रचिन्तनफले शृङ्गारभङ्ग्या महा—
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गोऽयमादिर्गतः ॥"

---

१ अनेन विशेषणेन पितुरप्यसाधारणकवित्वशक्तिसम्पन्नत्व सूच्यते, परमेतत्प्रणीता ग्रन्था· केऽपि नोपलभ्यन्ते नवा श्रूयन्ते तेन नैव केऽपि निर्मिता इति ज्ञायते ।

अयं च कान्यकुब्जेश्वरजयन्तचन्द्राश्रित आसीत्, इति ख-
ण्डनखाद्यस्यसमाप्तिश्लोकेन गम्यते—

"ताम्बूलद्वयमासनं च लभते यः कान्यकुब्जेश्वराद्
यः साक्षात्कुरुते समाधिषु परब्रह्मप्रमोदार्णवम् ॥
यत्काव्यं मधुवर्षि घर्षितपरास्तर्केषु यस्योक्तयः
श्रीश्रीहर्षकवेः कृतिः कृतिमुदे तस्याऽभ्युदीयादियम् ॥"

कान्यकुब्जेश्वरश्च जयन्तचन्द्रोऽनितरसाधारणस्तदानीन्तनो-
महाराजो वाराणस्याधिपतिर्बभूव। यस्य चाऽयमाश्रित आसीत्,
कथमन्यथा तस्मात् ताम्बूलद्वयस्याऽऽसनस्य च लाभो विद्वत्कुलकू-
टामणेरस्य ग्रन्थकर्तुः परमतपत्नैदुष्यमख्यापनसम्मानादिहेतुतया
निबन्धनमर्हेत्।

कान्यकुब्जेश्वरो जयन्तचन्द्रश्च (१२४३) त्रिचत्वारिंशद-
धिकद्वादशशतमितवर्षेऽभूदिति तत्प्रदत्तग्रामस्य दानपत्राऽनुसारेण
निश्चीयते।

तत्रत्यलेखस्य कियानंशोऽत्र समुद्ध्रियते—

"सोऽयं श्रीमज्जयन्तचन्द्रो विजयी अधिकारिपुरुषा-
नाज्ञापयति बोधयत्यादिशति च "विदितमस्तु भवतां यथो-
परि लिखितग्रामः, सजलस्थलः सलोहलवणाकरः सम-
त्स्याकरः सगर्तोषरः सगिरिगहननिधानः समधुकाम्रव-
नवाटिकाविटपतृणयूतिगोचरपर्यन्तः सोर्ध्वाधश्चतुराघाटविशुद्धः
स्वसीमापर्यन्तस्त्रिचत्वारिंशदधिकद्वादशशतवत्सर आषाढे मा-
सि शुक्लपक्षे सप्तम्यां तिथौ रविदिने (अङ्कतोऽपि
१२४३ आषाढ सुदि रवौ ७) अद्येह श्रीमद्वाराणस्यां गङ्गायां
स्नात्वा विधिवन्मन्त्रदेव मुनिमनुजभूतपितृगणाँस्तर्पयित्वा
तिमिरपटलपाटनपटुमहसमुष्णरोचिषमुपस्थायौषधिपतिशकलशेखरं
समभ्यर्च्य त्रिभुवनत्रातुर्भगवतो वासुदेवस्य पूजां विधाय प्रचुर-

पायसेन हविषा हविर्भुजं हुत्वा मातापित्रोरात्मनश्च पुण्ययशोऽभिवृद्धयेऽस्माभिर्गोकर्णकुशलतापूतकरतलोदकपूर्वकभारद्वाजगोत्राय भारद्वाजाङ्गिरसबार्हस्पत्येति त्रिप्रवराय राउत श्रीआदले पौत्राय राउत श्रीढुंढापुत्राय ठोहराउत श्रीअणंगाय चन्द्रार्क यावच्छासनीकृत्य प्रदत्तो मत्वा यथादीयमानभोगभोगकरप्रवणिकरप्रभृतिनियतानियतसमस्तदायादाऽऽज्ञाविधेयीभूय दास्यथ" इत्यादि।"

एतल्लेखदर्शनेन जयन्तचन्द्रस्य समयस्तु निर्णीत एव भवति। जयन्तचन्द्रस्यैव जयचन्द्र इत्यपि नामान्तरम्। अयमेव राठोरवंशीयानां कान्यकुब्जाधिपानामन्तिमो राजा बभूव, यं यवना ईशवीय पञ्चनवत्युत्तरैकादशशताब्द्यां राज्यात्प्रसह्य भ्रंशयाञ्चक्रुः।

खण्डनकृता च विजयप्रशस्तिनामकं गौडोर्वीशकुलप्रशस्तिनामकं च काव्यद्वयं रचितम्। एतद्द्वयमपि कस्यचिद्राज्ञो वर्णनपरमेवेति नाम्ना सम्भाव्यते, तदानीन्तनश्च जयन्तचन्द्रं मुक्त्वा कोऽन्यो गौडोर्वीशकुलप्रदीपो भवेदिति फलतो जयन्तचन्द्रपितृवर्णनात्मकमेव तत्काव्यमिति नास्त्यत्र सन्देहः। तेन च सिद्धमेतस्य संख्यावत्सार्वभौमस्य तदानीन्तनत्वम्।

राजशेखरेण च स्वग्रन्थे श्रीहर्षो जयन्तचन्द्रसभायाः सभास्तार आसीदिति लिखितं तेनापि पूर्वोक्त एवार्थो दृढीक्रियते। किञ्च नैषधचरितस्य व्याख्या अहमदाबादसमीपे ढोलकाग्रामवास्तव्येन चाण्डुपण्डितनाम्ना केन चित्पण्डितेन (१३५३) संवत्सरे निर्मितोपलभ्यते, तत्र च नैषधकाव्यं नव्यत्वेनोपवर्णितमतः

---

१ अयं च लेखो यथाऽवस्थित एवास्माभिरुद्धृतः।

२ "गौडोर्वीशकृतप्रशस्तिभणितिभ्रातर्ययं तन्महा" "तस्य श्रीविजयप्रशस्तिरचनातातस्य नव्ये महा" इत्यादि नैषधचरितस्थं पद्यमत्र प्रमाणम्। एतद्ग्रन्थद्वयमद्यावध्यनुपलब्धमेव।

सिद्ध्यति द्वादशशतीनैकटिकत्वं खण्डनकर्तुः । षड्दर्शनटीकाकृद्वाचस्पतिमिश्राः स्वकृतन्यायसूचीनिबन्धनाम्नि ग्रन्थे स्वस्थितिकालं निरदिक्षन् । तत्रत्यमन्तिमपद्यमदः—

"न्यायसूचीनिबन्धोऽसावकारि सुधियां मुदे ।
श्रीवाचस्पतिमिश्रेण वस्वङ्कवसुवत्सरे" इति ॥

अनेन च पद्येनाऽङ्कानां वामतो गतिरिति न्यायेन (८९८) अष्टनवत्युत्तराष्टशततमवर्षे स ग्रन्थो व्यरचीति तेषामपि तत्काले स्थितिः सिद्धा । न्यायाचार्यपदाङ्कितोदयनाचार्यैश्च 'वाचस्पतिमिश्रविरचिततात्पर्यटीकायास्तात्पर्यपरिशुद्धिनामकव्याख्यानं रचितमिति वाचस्पतिमिश्रपरकालवर्तिन एव इति स्पष्टं सिध्यति ।

"तर्काम्बराङ्क ९०६ प्रमितेष्वतीतेषु शकान्ततः ।
वर्षेषूदयनश्चक्रे सुबोधां लक्षणावलीम्" ।

इति श्लोकोऽपि लक्षणावल्या अन्ते दृश्यते । तेनोदयनाचार्यस्थितिकालः ९०६ इति लभ्यते । खण्डनकृता चोदयनाचार्यकृतलक्षणावलीस्थानि लक्षणान्युदाहृत्य खण्डनग्रन्थे बहुधा खण्डितं प्राधान्येन तन्मतम् ।

पूर्वोल्लिखितेन चाण्डुपण्डितेन च स्वग्रन्थे "प्रथमं तावत्कविर्विजिगीषुकथायां स्वपितृपरिभावुकमुदयनमत्यमर्षणतया कटाक्षयँस्तद्ग्रन्थीन्तुद्ग्रन्थयितुं खण्डनं प्रारिप्सुश्चतुर्विधपुरुषार्थैरभिमानमनवधीयमानमवधीर्य मानसमेकतानतां निनायेति" लिखितमतउदयनाचार्यात्परभावी ग्रन्थकार इति सुस्पष्टमवगन्तुं शक्यम्, तत्र चिन्तामणिकारस्तावद्गङ्गेशोपाध्यायः खण्डनकृतः कारिकामुद्धृत्य "एतेनखण्डनकारमतमप्यपास्त"मित्यादिना तन्मतं दूषित-

१ अयं ग्रन्थो न्यायवार्तिकेन सह एशियाटिक्सोसाइट्याऽस्वया समित्या सम्मुद्रितः ।

वान् ? तस्य च स्थितिरितः सप्तशरयाः पूर्वमष्टशत्यां अभ्यन्तर आसीदिति तत्पूर्वत्वं खण्डनकर्तुरवश्यमेवाङ्गीकर्तव्यम्।

एतावता पौर्वापर्यमेवं सिद्ध्यति।

अष्टनवत्युत्तराष्टशततमे वत्सरे श्रीवाचस्पतिमिश्राणां स्थितिः, ततः९०६वत्सरे उदयनाचार्यस्य स्थितिः ततः, परं ग्रन्थकर्तुः स्थितिः

अन्येतु खण्डनकृत उदयनाचार्यसमानकालिकत्वं वर्णयन्तो-ऽन्योन्यमनयोः समागमं वर्णयन्ति, उदाहरन्ति च पद्यमेकम्—

"किं गवि गोत्वमुताऽगवि गोत्वं यदि गवि गोत्वं नहि मयि तत्त्वम्।
अगवि च गोत्वं तत्र यदि साध्यं भवतु भवत्सपि सम्मति गोत्वम्" ॥

परमत्र प्रमाणविशेषादर्शनाचाण्डुपण्डितलेखवैपरीत्याच्च न मामकं चेतोऽत्र विश्राम्यति।

यच्च केचित् श्रीहर्षस्तावदादिशूरेण समानीतानां चतुर्णां ब्राह्मणानामन्यतम इति तस्य वङ्गदेशवास्तव्यतां साधयितुं समुत्सहन्ते। तदपि न चित्तसन्तोषकरम्। यतो वङ्गदेशे आदिशूरेणाऽनीतो यदि भवेच्छ्रीहर्षस्तर्हि किमिति तेन स्वग्रन्थे कुत्राऽपि तस्यादिशूरस्य वर्णनं न कृतम्। यथा कान्यकुब्जाधीश्वरस्य वर्णनं तस्माच्च स्वस्य बहुमानलाभ इत्यादिकं खण्डनखण्डखाद्यादिग्रन्थेषु दृश्यते न तथा पूर्वोक्तस्य राज्ञो वर्णनं दृश्यते। किञ्च भवदभ्युपगतरीत्याऽपि कथञ्चित् गौडदेशाभ्यस्त्येवाऽऽनीतः श्रीहर्षस्तथाऽस्तु नाम? परं गौडदेशत्वेन वङ्गदेशस्य प्रामाणिकैः कुत्रापि परिगणनं न कृतमिति नैतद्विश्वासयोग्यं प्रेक्षावताम्।

केचन काव्यप्रकाशकारेण मम्मटभट्टेनाऽपि समं खण्डनकर्तुः समागमं वर्णयन्ति, उदाहरन्ति च कथाम्। कदाचित् मम्मटभट्टसविधे श्रीहर्षेण नैषधचरितं स्वनिर्मितं प्रादर्शि। तत आद्यन्त-

मवलोक्य तेनोक्तमहो पूर्वमेव यदि काव्यमेतत्मदर्शितमभविष्यत्, नूनं काव्यप्रकाशे दोषपरिच्छेदे दोषोदाहरणान्वेषणप्रयासो मे नाभविष्यत् । समस्तकाव्यदोषाकरमेतत् भावत्कं काव्यमिति वक्तुरभिप्रेतमिति ॥

एभिः पूर्वोक्तैः प्रमाणैः सिद्धमेतत् यद् द्वादशशताब्द्याः पूर्वमेव एतस्य ग्रन्थकर्तुः स्थितिः जयन्तचन्द्रस्य चेति ।

एवं यथाकथञ्चित्समयस्तु निर्णीतः, सूक्ष्मेक्षिकया निर्णयस्तु मादृशैर्दुःशक इति पाश्चात्यविद्यापटूनां विपश्चितां शैलीमवलम्ब्य न तद्विषयेऽस्माभिरात्माऽऽयास्यते। यत्किञ्चिदन्यैः पण्डितैरस्मिन्विषये यत्र कुत्राऽपि लिखितमास्ते तदेवाऽत्र सङ्गृह्येदं लिखितं यदत्र रोचेत तद्बुद्धिमद्भिर्ग्राह्यम् ।

आसीच्चायं खण्डनकारोऽतिमेधावी स्वबुद्धिवैभवेन क्षणेनैव सर्वशास्त्रार्थानामाकलयिता, एवं किल वृद्धपरम्परया गाथा गीयते, एकदा किल कश्चित्पण्डितः श्रीहर्षपितरं श्रीहीरपण्डितं राजसभायां विजिगीषुकथायां व्यजेष्ट । ततः प्रभृति पराजयजनितमानससन्तापेन दूयमानमानसः श्रीहीरपण्डितो भगवतीं सकललोकजननीं दुर्गामाराधयितुं प्रवृत्तः ।

एवं क्रमेण भगवतीमाराधयन्नेव "तव पुत्रो भविता सकलदुर्वादिमतखण्डनपटुरिति" भगवत्याः सकाशाल्लब्धवरः किञ्चित्कालानन्तरं मामल्लदेव्यां सकलगुणरत्नाकरं पुत्रं लब्ध्वाऽपि तावत्

१ केचित्तुदयनाचार्य एव श्रीहीरपण्डितं व्यजेष्टेति तदीयवैरनिर्यातनार्थमेव तत्प्रणीतलक्षणानि विशिष्योदाहृत्य खण्डनेऽखण्डयत् खण्डनकार इति वर्णयन्ति । चाण्डुपण्डितोऽपि स्वपितृपरिभावुकमुदयनमसमर्षणतया कटाक्षयैस्तद्ग्रन्थानुद्ग्रन्थयितुं खण्डनमारिप्सुरित्यादिलिखन् पूर्वोक्तमेवानुमेने ।

नैव सन्तोषमवाप, किन्तु तेनैव पराभवजनितमानससन्तापाग्निना-ऽहर्निशं दह्यमानः कालेन रोगाक्रान्ते शरीरे मुमूर्षुस्तस्मिन्समये पुत्रमाहूय प्राह—"वत्स मम जेतारं विजित्य स्वीयां कीर्तिपताकां चेद्विस्तारयिष्यसि तर्ह्येव मेऽन्तरात्मा परलोकगतस्याऽपि प्रशान्तो भविष्यति" इति । तदुपाकर्ण्य तातस्यैव पुरतः प्रतिजज्ञे यद् "तातावमन्तारमविजित्य नाऽस्मिन् लोके जनानां दर्शनगोचरो भविष्यामि" इति ।

अनन्तरं चोपरते तातशरीरे तदीयं पारलौकिकं पुत्रकार्यं यथा कथञ्चिन्निर्वर्त्य तपस्तप्तुमना आपतितव्यसनात्कथञ्चिदुत्तीर्य स्वकुटुम्बभारमाप्तेषु विन्यस्य पितुर्वचनमूरीकर्तुं देशान्तरं परिभ्रम्याऽनेकेषां विद्वद्वरिष्ठानामाचार्याणां सविधे विविधानि शास्त्राण्यधीत्य कस्माच्चिद्गुरोः सकाशाच्चिन्तामणिमन्त्रं समासाद्य कस्याश्चित्सरितस्तीरे एकं जीर्णं भगवत्यास्त्रिभुवनजनन्याः श्रीगौर्या मन्दिरमुपलभ्य तस्मिन् स्थल उषित्वा तस्यामेव मूर्तौ बद्धादरस्तपोऽनुष्ठानाय प्रायतिष्ट ।

एवं क्रमेणानवरतं तपोऽनुतिष्ठतस्तस्य पञ्चषेषु हायनेषु व्यतीतेषु करुणावरुणालया श्रीगौरीदेवी तदीयां भक्तिं दृढतरमध्यवसायं च दृष्ट्वा नितरां प्रसन्नाऽविर्भूय तमुवाच "पुत्र ? तुष्टाऽस्मि वरं वृणीष्वेति"। असौ तु तदैव ययाचे–"मातः? यदि प्रसन्नाऽसि तर्हि विद्याप्रदानेनाऽनुगृहाण"। भगवती च तुष्टा सती प्रार्थितं यथाकामं वरं प्रदायाऽन्तर्हिता बभूव, तत एतादृशं दुष्प्रापं वरं लब्ध्वाऽचिरात्तर्काऽलङ्कारवेदवेदाङ्गादिनिखिलविद्यास्वनितरसाधारणं वैदुष्यमवाप । यस्य प्रभावेण जल्पकथायामस्य सर्वोत्तरा वाणी प्रस्फुरति स्म । यां बोद्धुमपि समर्था नाभवन् पण्डिताः । तावताऽपि लोकोत्तरविद्याविभूषितः स्वभारतीं लोकैरनव-

बुद्ध्यमानामुपलभ्योद्देश्याऽसिद्धिं परिवयन् पुनर्भारतीमुपासितुमारेभे। ततः प्रसन्ना वाग्देवी कथयति स्म "वत्स! अतिप्रज्ञाऽपि ते दोषायैवाभवदिति निशीथे शिरसि अरभः परिषिच्य क्लिन्ने सति दधि भक्षयित्वा प्रस्वपिहि तेन कफाधिक्येन जडत्वं प्राप्स्यसि पश्चात्तव वाणीं जना वेत्स्यन्तीति"। असावपि तथैवानुष्ठाय पूर्णमनोरथोऽभवद्। एवं क्रमेण दिव्यज्ञानं सम्पाद्य कान्यकुब्जेश्वरसभायां स्वपितुर्जेतारं शास्त्रार्थे पराजित्य तस्माद्राज्ञः बहुसम्मानमवापेति।

एवमप्रतिमपाण्डित्यभाजोऽस्य ग्रन्थकर्तुः पूर्वोल्लिखिताख्यायिकाविषये नैवास्ति कश्चन सन्देहलेशः, यतोऽनेनैव ग्रन्थकर्त्रा स्वकृते नैषधीयचरिते प्रथमसर्गान्तिमश्लोके "श्रीहर्षमित्यादिश्च चतुर्दशे च सर्गे "अवामावामेत्यादिः" सन्दर्भश्च "तवच तव वृत्ते कवयितुः" "भवदत्तस्तोतुर्मदुपहितकण्ठस्य कवितु" रित्येवमादिना स्पष्टं देवताप्रसादलब्धादिव्यविज्ञानवत्त्वं स्वस्याऽऽवेदितम्। वृद्धपरम्परया प्रचलितैवाऽऽख्यायिका, साऽपि नैकान्ततो निर्मूलेति कश्चन वक्तुं शक्नोतीति भवेदेव याथार्थ्यम्।

सोऽयमनितरसाधारणपाण्डित्यभाक् श्रीहर्षोऽनेकान् ग्रन्थान् जग्रन्थ। नैषधचरितम् १ अर्णववर्णनम् २ शिवशक्तिसिद्धिः ३ साहसाङ्कचम्पूः ४ छन्दः प्रशस्तिः ५ विजयप्रशस्तिः ६ गौडोर्वीशकुलप्रशस्तिः ७ ईश्वराभिसन्धिः ८ स्थैर्यविचारणप्रकरणम् ९ खण्डनखण्डखाद्यम् १० ईश्वराभिसन्धि ११ रित्यादयः।

एतेषु नैषधचरितं नाम काव्य के नाम पण्डिताः काव्यसुधास्वादनसमुपजाततृप्तिविशेषाननुभवन्तो न जानते। प्रत्युत सर्वेऽप्येनमेव ग्रन्थमधीत्य पुनः पुनर्विचार्यैव च जगति ख्यातिं पाण्डित्यं च लभन्त इति न परोक्षं मेसावताम्। एवं सति तद्विषये

ऽस्माभिः प्रशंसनं तेजोराशेः सूर्यस्य दीपेन तमस्तिरस्करणमिव-मिति न तद्विषये लेखनी व्यापार्यते । अन्येच ग्रन्थास्तदीयाः प्रायशो नास्माभिर्दृष्टा इति कं विषयं प्रतिपादयितुं साधयितुं वा ते प्रणीता इति नविशेषतो निर्देष्टुं शक्यन्ते ।

केचित्तु–तत्तद्ग्रन्थानां नामान्येव सन्ति साक्षिणो वर्ण्येषु–यथा–अर्णववर्णनं नाम समुद्रवर्णनं स्यात् । शिवशक्तिसिद्धिरिति शिवनाम्नो नृपस्य शक्तिचरितवर्णनमयं स्यात् । गौरीगिरीश-माहात्म्यवर्णनस्वरूपन्तु न स्यादित्यपि कथं वक्तुं शक्यम् । साहसाङ्कनाम्नो महाराजस्य चरितमयी खलु चम्पूनाम । साहसाङ्को नाम विक्रमादित्यः साहसप्रधान-कार्यकरणात्तदीयं नाम साहसाङ्क इति लोके प्रथितं इति वदन्ति । परन्तु नैषधे नवसाहसाङ्कचरिते चम्पूकृते इति ग्रन्थकृल्लेखात् नवो यः साहसाङ्कोपनाम राजेत्यादिनारायण-विवरणाच्च नवत्वविशेषणस्वारस्यान्यथाऽनुपपत्त्या कान्यकुब्जे-श्वरसाहसाङ्कस्य वर्णयित्रीयं चम्पूर्नतु श्रीमद्विक्रमार्कपरमे-श्वरस्येतियुक्तम् ।

छन्दःप्रशस्तिरितिच्छन्दनाम्नो राज्ञः सङ्कीर्तनम् । विजय-प्रशस्तिः कस्य चन महाराजस्य शत्रुसङ्ग्रामाङ्गणे विजयप्राप्तिव-र्णनम् । गौडोर्वीशकुलप्रशस्तिश्च गौडदेशाधीश्वरराजवंशवर्णनं रघुवंशादितुल्यम् । ईश्वराभिसन्धिः ईश्वरसाधनपरः फलतोऽनी-श्वरत्वादिबौद्धमतनिराकरणार्थं प्रणीत इति सम्भाव्यते । अभि-सन्ध्यन्तरमपि यत्कुत्रचिच्छ्रूयते तदस्यैव ग्रन्थस्य प्रकरणमिति न ग्रन्थान्तरम् । स्थैर्यविचारणप्रकरणं नाम बौद्धाभिमतक्ष-णिकत्वनिरासपरं स्यात् इति मन्ये इति वर्णयन्ति ।

एतेषु खण्डनखण्डखाद्यं कदा प्रणीतमिति विचारयामः । त-

प्र केचिदित्थमाचक्षते ईश्वराभिसन्धेः पुरस्तात्पुस्तकान्तराणां च परस्तात् प्रणीतमिति ।

समसमय एवैनयोः पुनर्निर्माणमिति युक्तम्—तथाहि नैषधचरिते "खण्डन खण्डतोऽपि सहजे" इति लेखनात् खण्डने च "यथा च परिहृतचापलमात्ममतत्वामृतसरसि निमज्ज्य रज्यति निराममेव मानसं तथाऽहमकथयं नैषधचरितस्य परमपुरुषस्तुतौ सर्गे" इति लेखनाच्च कतरद् पूर्वभावि कतरच्चोत्तरकालभावि इति कथयितुमशक्यमतः समसमयत्वमेव ॥

अस्य च ग्रन्थस्य खण्डनखण्डखाद्यं, खण्डनखण्डं, खण्डनखाद्यं खाद्यखण्डनं खण्डनमित्यादि बहूनिनामानि लोके प्रथितानि ।-तेषु कानिचित् लाघवमूलकानि कानि चिद्विपर्यासमूलकानि इति न मुख्यानि नामानि भवितुमर्हन्ति । खण्डनखण्डखाद्यमित्येव सम्पूर्णं तस्य नाम । (१)

(१) खण्डनस्य-पदार्थादिखण्डनरूपस्य खण्डस्य खण्डशर्करायाः खाद्यं भक्ष्यं स्वाद्यमित्येकोऽर्थः । खण्डनेनोक्तलक्षणेन खण्डाः खण्डिताः खमाद्यं येषां ते खाद्या गगनादयः पदार्था येन यस्मिन्वा तत्खण्डनखण्डखाद्यमिति द्वितीयोऽर्थः । वस्तुतः खण्डनखण्डखाद्यं नाम खण्डनरूपं यत्खण्डखाद्यं नाम पाकविशेषः वैद्यकग्रन्थोक्तः खण्डखाद्याख्यः पाकविशेषोयथा रोगनिरसनपूर्वकबलपुष्ट्याद्याधानहेतु स्तथाऽयमपि ग्रन्थः खण्डनरूपो वादिमतानि तिलशः खण्डयित्वा ब्रह्माद्वैतप्रतिपतिश्रद्धाद्याधानहेतुर्भवन् परमानन्दास्वादक्षमयोग्यतासम्पादकोभवति । खण्डखाद्यं चोक्तं हारीते—

"शतावरी च्छिन्नरुहा वृषा मुण्डितिका चला ।
तालमूली च गायत्री त्रिफलायास्त्वचस्तथा ॥
भार्ङ्गी पुष्करमूलं च पृथक् पञ्चपलानि च ।
जलद्रोणे विपक्तव्य मष्टभागावशेषितम् ॥
विश्वौषधिहतस्याऽपि माक्षिकेण हतस्य वा ।

अथाऽस्य खण्डनखण्डखाद्यस्य प्रतिपाद्यविषये किञ्चिदालोचयामः किमर्थोऽयं ग्रन्थः प्रणीत इति ।

अस्मिंश्च ग्रन्थे न्यायशास्त्रस्याऽऽदिसूत्रोक्तानां प्रमाणादिपदार्थानामेव खण्डनं समुपलभ्यते इति न्यायशास्त्रस्यैव तात्पर्यं कुत्रेति प्रथमं निर्णीयते । सर्वेषां प्राणिनां स्वभावत एव दुःखं जिहासितं सुखं च प्रेप्सितं भवति । तत्र संसारे सुखं स्वल्पं तदपि सातिशयमागमापायीति दुःखबाहुल्येन विपक्षवर्गाक्रान्तत्वेन दुःखपक्ष एव निक्षिप्तमिति प्रेक्षावद्भिस्तज्जिहासितं भवति । तस्यां च जिहासायां प्रथमतस्तत्कारणोच्छेद एव यत्नः कर्तव्यो भवति तथासति दुःखस्य विनाशाय न यत्नान्तरमपेक्षितव्यं स्यात् का-

---

पलद्वादशकं देयं रुक्मलोहस्य चूर्णितम् ॥
खण्डतुल्यं घृतं देयं पलषोडशकं बुधैः ।
पचेत्ताम्रमये पात्रे खण्डपाकं मतो यथा ।
प्रस्थार्द्धं मधुनो देयं शुभाश्म जतुकत्वचम् ॥
शृङ्गी विडङ्गं कृष्णा च शुण्ठी जाती पलं पलम् ।
त्रिफला धान्यकं पत्रं त्र्यक्षं मरिचकेसरम् ॥
चूर्णं दत्त्वा सुमथितं स्निग्धभाण्डे निधापयेत् ।
यथाकालं प्रयुञ्जीत विडालपदमात्रकम् ॥
गव्यक्षीरानुपानं च सेव्यं मांसरसः पयः ॥
गुरुवृष्यान्नपानानि स्निग्धमांसादिबृंहणम् ॥
रक्तपित्तं क्षयं कासं पक्तिशूलं विशेषतः ।
वातरक्तं प्रमेहं च शीतपित्तं वमिं छमिम् ।
श्वयथुं पाण्डुरोगं च कुष्ठं प्लीहोदरं तथा ॥
अनाहं मूत्रसंस्रावमम्लपित्तं निहन्ति च ।
चक्षुष्यं बृंहणं वृष्यं माङ्गल्यं प्रीतिवर्द्धनम् ॥
श्रीकरं लाघवकरं खण्डखाद्यं प्रकीर्तितम्"
इत्यादि वर्णयन्ति स्म महामहोपाध्यायपण्डितवरभागवताचार्याः

रणाभावे कार्याभावस्य सर्वसाम्प्रदायिकानुमतत्वात्। तच्च कारणं किमिति जिज्ञासायामात्मतत्त्वाज्ञानमेवेति सर्वशास्त्रसिद्धान्तः तथाहि—आत्मनि अज्ञानेनावृते तत्र देहेन्द्रियाद्यध्यासरूपं मिथ्याज्ञानं प्रवर्तते। ततश्च दोषाणां रागद्वेषादीनां प्रादुर्भावः, तस्माच्च वाङ्मनःकायचेष्टालक्षणायाः प्रवृत्तेरुदयः, प्रवृत्तेश्च पुण्यपापाविर्भावः, पुण्यपापाभ्यां शुभाशुभजन्मग्रहणं, ततो दुःखानुभव, इत्येवमनिशं प्रवर्तमानं चक्रं संसार इति परिभाष्यते। तस्य च निवृत्तिरात्मतत्वज्ञानाद्भवति। यथाऽऽह भगवानक्षपादः—दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्ग इति।

तच्च तत्त्वज्ञानं न परोक्षमेव मिथ्याज्ञाननिवर्तकमपरोक्षस्य मिथ्याज्ञानस्यापरोक्षेण ज्ञानेन विना बाधादर्शनात्। नो खल्वाप्तवचनलिङ्गादिभिर्निश्चितदिगादितत्त्वानामपि पुंसां न पुनर्दिगादिविभ्रमा जायन्ते। अतश्च तत्वसाक्षात्कार एवैपितव्यः। साक्षात्कारेच प्रकृष्टं निदिध्यासनमेव साधनं, नहि अनादिकालप्रचितमिथ्याज्ञानतत्संस्कारप्रवाहजनितं विपरीतज्ञानं सहसा झगित्येव सकृदुत्पन्नेन तत्त्वनिश्चयेनोच्छेत्तुं शक्यते ऽपि त्वभ्यासेनैव। अभ्यासापरपर्यायं निदिध्यासनं च तर्कसहकृतवैदिकज्ञानसाध्यं श्रुतिजनितज्ञाने युक्तायुक्तत्वविवेकं विनान जायते, यतो निर्दोषश्रुतिसमन्वयात्प्रतीयमानोऽप्यर्थः सहसा न बुद्धिमारोहति न यावत्पूर्वपक्षसिद्धान्ताभ्यां विचार्यते। अन्यथा उत्पन्नमपि श्रौतज्ञानं वादिविप्रतिपत्त्यादिप्रयुक्ताऽसम्भावनाविपरीतभावनादिदोषेण प्रतिहतं सत् न साक्षात्काराय कल्पत इत्यतो बुद्धिदोषाऽपाकरणाय दर्शनकारैः करुणया दर्शनानि प्रणीतानि।

तत्राक्षपादीयदर्शनं प्राधान्येनैतदेव निरूपयितुं प्रवृत्तं यत् कस्य

चिदप्यभिलषितस्य वस्तुनः साधनं केन प्रकारेण कर्तुं शक्यं, कानि तत्र साधनानि, के वा साधनाभासाः, कथं वा वादिनोऽसद्वर्त्मना गच्छन्तो वस्तुतत्त्वमपलपन्ति चक्षुषि धूलिप्रक्षेपसदृशानि वचनान्यारचय्य श्रद्धालोः श्रद्धामपाकुर्वन्ति किंवा सदुत्तरं किंवाऽसदुत्तरं के वा कथादोषा इत्यादिपरिज्ञानाय। न तु प्राधान्येन मोक्षसाधनतत्त्वज्ञानाय, तत्र छलादीनामनुपयोगात्। परम्परयाऽपि मोक्षसाधनतत्त्वज्ञानप्रतिपादनपरत्वाभावे मुमुक्षूणां प्रवृत्तिर्न भवेदिति तदपि निरूपितवान्मुनिर्द्वितीयसूत्रेण पारिभाषिकद्वादशविधप्रमेयप्रतिपादकसूत्रेण च(१) नतु प्रधानतस्तदुद्देश्यम्। अत एव तदनुरूपमादिमं सूत्रं तत्रोपलभ्यते—

"प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्तावयवतर्कनिर्णयवादजल्पवितण्डाहेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानानां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम" इति। यस्य कस्य चिदपि वस्तुनः सिद्धौ चिकीर्षितायामेते षोडशपदार्था अपेक्ष्यन्ते ऽत एषां तत्त्वज्ञानात् भवति निःश्रेयससिद्धिः— अभिमतसिद्धिरित्यर्थः। एतच्च निःश्रेयसपदं न केवलं मोक्षाभिप्रायेण प्रयुक्तं, मपि तु सर्वविधनिःश्रेयसाभिप्रायेण, तथाहि न्यायवार्तिकं—

"तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इति तत्त्वं ज्ञायमानं कर्म सम्पद्यते निःश्रेयसमधिगम्यमानं कर्म भवतीति। किं पुनस्तत्त्वं किं वा निःश्रेयसमिति? तत्त्वं पदार्थानां यथावस्थिततात्मप्रसयो-

(१) यस्य कस्यापि ग्रन्थस्य निर्माणं साक्षात्परम्परया वा मोक्षफलं न भवति चेत् तत् सफलमिति आस्तिकैर्न परिगण्यते ऽतस्तादृपि निरूप्यते यथा काव्यप्रकाशसाहित्यदर्पणादिषु चतुर्वर्गफलप्राप्तिसिद्ध्यर्थं काव्यप्रणयनमित्युक्तम्। परन्तु काव्यस्वरूपनिरूपणस्य साक्षात् मुख्य फलं तत् न भवतीति किन्तु चमत्कारविशेषानुभव एव, तद्वत्।

रणाभावे कार्याभावस्य सर्वसाम्प्रदायिकानुमतत्वात् । तच्च कारणं किमिति जिज्ञासायामात्मतत्त्वाज्ञानमेवेति सर्वशास्त्रसिद्धान्तः त-थाहि—आत्मनि अज्ञानेनावृते तत्र देहेन्द्रियाद्यध्यासरूपं मिथ्या-ज्ञानं प्रवर्तते । ततश्च दोषाणां रागद्वेषादीनां प्रादुर्भावः, तस्मा-च्च वाङ्मनःकायचेष्टालक्षणायाः प्रवृत्तेरुदयः, प्रवृत्तेश्च पुण्यपापा-विर्भावः, पुण्यपापाभ्यां शुभाशुभजन्मग्रहणं, ततो दुःखानुभव, इ-त्येवमनिशं प्रवर्तमानं चक्रं संसार इति परिभाष्यते । तस्य च निवृत्तिरात्मतत्त्वज्ञानाद्भवति । यथाऽऽह भगवानक्षपादः—दुःख-जन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायाद-पवर्ग इति ।

तच्च तत्त्वज्ञानं न परोक्षमेव मिथ्याज्ञाननिवर्तकमपरोक्षस्य मिथ्याज्ञानस्यापरोक्षेण ज्ञानेन विना बाधादर्शनात् । नो ख-ल्वाप्तवचनलिङ्गादिभिर्निश्चितदिगादितत्त्वानामपि पुंसां न पुन-र्दिगादिविभ्रमा जायन्ते । अतश्च तत्त्वसाक्षात्कार एवैपितव्यः । साक्षात्कारे च प्रकृष्टं निदिध्यासनमेव साधनं, नाहि अनादिकाल-प्रचितमिथ्याज्ञानतत्संस्कारप्रवाहजनितं विपरीतज्ञानं सहसा-द्रागित्येव सकृदुत्पन्नेन तत्त्वनिश्चयेनोच्छेत्तुं शक्यते ऽपि त्वभ्यासे-नैव । अभ्यासापरपर्यायं निदिध्यासनं च तर्कसहकृतवैदिकज्ञान-साध्यं श्रुतिजनितज्ञाने युक्तायुक्तत्वविवेकं विनान जायते, यतो निर्दोषश्रुतिसमन्वयात्प्रतीयमानोऽप्यर्थः सहसा न बुद्धिमारोहति न यावत्पूर्वपक्षसिद्धान्ताभ्यां विचार्यते । अन्यथा उत्पन्नमपि श्रौत-ज्ञानं वादिविप्रतिपत्त्यादिप्रयुक्ताऽसम्भावनाविपरीतभावनादिदो-षेण प्रतिहतं सत् न साक्षात्काराय कल्पत इत्यतो बुद्धिदोषाऽपा-करणाय दर्शनकारैः करुणया दर्शनानि प्रणीतानि ।

तत्राक्षपादीयदर्शनं प्राधान्येनैतदेव निरूपयितुं प्रवृत्तं यत् कस्य

चिदप्यभिलषितस्य वस्तुनः साधनं केन प्रकारेण कर्तुं शक्यं, कानि तत्र साधनानि, के वा साधनाभासाः, कथं वा वादिनोऽसद्वर्त्मना गच्छन्तो वस्तुतत्त्वमपलपन्ति चक्षुषि धूलिप्रक्षेपसदृशानि वचनान्यारचय्य श्रद्धालोः श्रद्धामपाकुर्वन्ति किंवा सदुत्तरं किंवाऽसदुत्तरं के वा कथादोषा इत्यादिपरिज्ञानाय । न तु प्राधान्येन मोक्षसाधनतत्त्वज्ञानाय, तत्र छलादीनामनुपयोगात् । परम्परयाऽपि मोक्षसाधनतत्त्वज्ञानप्रतिपादनपरत्वाभावे मुमुक्षूणां प्रवृत्तिर्न भवेदिति तदपि निरूपितवान्मुनिर्द्वितीयसूत्रेण पारिभाषिकद्वादशविधप्रमेयप्रतिपादकसूत्रेण च(१) नतु प्रधानतस्तदुद्देश्यम् । अत एव तदनुरूपमादिमं सूत्रं तत्रोपलभ्यते—

"प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्तावयवतर्कनिर्णयवादजल्पवितण्डाहेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानानां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगमः" इति । यस्य कस्य चिदपि वस्तुनः सिद्धौ चिकीर्षितायामेते षोडशपदार्था अपेक्ष्यन्तेऽत एषां तत्त्वज्ञानात् भवति निःश्रेयससिद्धिः— अभिमतसिद्धिरित्यर्थः । एतच्च निःश्रेयसपदं न केवलं मोक्षाभिप्रायेण प्रयुक्तं, अपि तु सर्वविधनिःश्रेयसाभिप्रायेण, तथाहि न्यायवार्तिकं—

"तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इति तत्त्वं ज्ञायमानं कर्म सम्पद्यते निःश्रेयसमधिगम्यमानं कर्म भवतीति । किं पुनस्तत्त्वं किं वा निःश्रेयसमिति ? तत्त्वं पदार्थानां यथावस्थिततात्मप्रसंयो-

(१) यस्य कस्यापि ग्रन्थस्य निर्माणं साक्षात्परम्परया वा मोक्षफलं न भवति चेत् तत् सफलमिति आस्तिकैर्न परिगण्यते ऽतस्तादपि निरूप्यते यथा काव्यप्रकाशसाहित्यदर्पणादिषु चतुर्वर्गफलप्राप्तिसिद्ध्यर्थं काव्यप्रणयनमित्युक्तम् । परन्तु काव्यस्वरूपनिरूपणस्य साक्षात् मुख्यं फलं तत् न भवतीति किन्तु चमत्कारविशेषानुभव एव, तद्वत् ।

त्पत्तिनिमित्तत्वं--यो यथावस्थितः पदार्थः स तथाभूतप्रत्ययोत्पत्तिनिमित्तं भवति यत् तत् तत्त्वम् । निःश्रेयसं पुनर्दृष्टादृष्टभेदाद् द्विविधं भवति । तत्र प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसं दृष्ट, नहि कश्चित्पदार्थो ज्ञायमानो हानोपादानोपेक्षाबुद्धिनिमित्तं न भवतीति। एवं च कृत्वा सर्वे पदार्था ज्ञेयतयोपक्षिप्यन्ते इति । परन्तु निःश्रेयसमात्मादेस्तत्त्वज्ञानाद्भवति । (१)दृष्टं प्रमाणादिपरिज्ञानाददृष्टं पुनरात्मादेः प्रमेयस्य परिज्ञानादिति न प्रमाणमस्ति? । (२)न नास्त्यर्थस्य तथाभावात्–अयं एवायं तथाभूतो यदात्मादेः प्रमेयस्य तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसमधिगम्यते । यदा ह्ययमात्मादि प्रमेयं विपर्ययेणाध्यवसितो भवति अथ संसारं नातिवर्तते इति । एवं चार्थं द्वितीयसूत्रे प्रतिपादयिष्यामः । (३)यदि पुनः प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञानान्निः श्रेयसं स्यान्न मोक्षप्रमाणा मोक्षाय घटेरन् नहि कस्यचित्कचिच्च तत्त्वज्ञानं नास्तीति । तस्मादात्माद्येव प्रमेयं मुमुक्षुणा ज्ञेयमिति । (४)पृथगुपदेशाच्च । यदि प्रमाणाद्येव प्रमेयं स्यात्

---

(१) दृष्टे दर्शनमेव प्रमाणमदृष्टन्तु निःश्रेयसमप्रामाणिकं दर्शनाभावादित्यर्थः ।

(२) परिहरति । ननास्ति ।

(३) ये तु वैयात्यान्मन्येरन् पदार्थतत्त्वज्ञानमात्रमेव परनिःश्रेयसहेतुरिति तान्प्रत्याह । यदि पुनरिति ।

(४) न केवलं वस्तुवृत्तिः सूत्रकारस्यापि सम्मतमेतदित्याह । पृथगुपदेशाच्च प्रमेयस्य— प्रमाणादिभ्यः । यदि च यत्किञ्चित्प्रमेयतत्त्वपरिज्ञानान्निःश्रेयसस्य परस्य प्राप्तिः किमर्थमात्मादिसूत्रेण द्वादशैव प्रमेयाणि नाधिकानि न न्यूनानि चेत्यवधार्यते सूत्रकारेण । तस्मात्तदेतत्साक्षादुपयोगिनिःश्रेयसे न पदार्थमात्रमित्याह । प्रमेयेति । इति तात्पर्यटीका । स्पष्टमिदमेतेन यत् न्यायदर्शनं न मोक्षसाधनीभूततत्त्वज्ञानप्रतिपादनायैव प्रवृत्तमपि तु तत्साधनपरिकरतत्त्वज्ञानप्रतिपादनायैव । तदर्थन्तु वेदान्ता एव शरणीकरणीयाः ।

तस्य च परिज्ञानान्निःश्रेयसम्भवेत् नात्मादि प्रमेयं पृथगुपदिष्टं स्यात्। प्रमेयार्थावधारणार्थायां चोत्तरसूत्रप्रक्रियायां प्रमेयस्य विहितत्वादाद्येन सूत्रेणाकुशलः सूत्रकारः स्यात्" इति।

अयमभिप्रायः—सर्वास्वपि विद्यासु तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसं च वर्तते एव, परं तत् न आत्मज्ञानं मोक्षरूपं वाऽपि तु तत्तत्प्रतिपाद्यविषयज्ञानरूपं, फलमपि भिन्नरूपम्। यथा त्रय्यामग्निहोत्रादिसाधनज्ञानं, वार्तायां भूम्यादिपरिज्ञानं, फलमपि स्वर्गप्राप्तिकृष्याद्यधिगमरूपमनेकविधम्। एवमनेकप्रभेदतत्त्वज्ञानसाध्यनिःश्रेयससमुदायस्य सङ्ग्रहः सूत्र कृतोऽभिप्रेतः, नहि एतद्दर्शनव्युत्पाद्यतर्कादिपरिज्ञानमन्तरा विद्यापदेभ्यो यावन्मात्रावगतिः तावता प्रेक्षावतां परितोषः माभूदादित्यो वै यूप इत्यादिभ्य आदित्यादीनां यूपादिता। एवमेव वार्तादिषु "माघे कर्षिताभूमिः स्वर्णमयं फलमावहत्"इत्यादि तर्कानपेक्षायां विफलमेव स्यात्। तस्मात् संशयपरीक्षाप्रमाणविनिवेशद्वारेण तदर्थतत्त्वमवधारणीयमिति सर्वस्यापि मूलं भवति आन्वीक्षिकीपरिज्ञानमिति तदेवाऽत्र प्राधान्येन निरूप्यम्। यद्यपि मोक्षप्रयोजनकत्वमपि प्रदर्शितं वार्तिकादौ तथाऽपि परम्परयैव तत् ज्ञातव्यं त्रय्यादिवत्, इतरथा प्रमाणादि कथनवैयर्थ्यापत्तेः।

किञ्च यदि एतस्य मुमुक्षुभिलषितज्ञानमात्रप्रतिपादनपरत्वं भवेत्तर्हि।

"संशयादीनां पृथग्वचनमनर्थकं संशयादयः प्रमाणेषु प्रमेयेषु चान्तर्भवन्तो न व्यतिरिच्यन्त इति। सत्यमेतत्। इमास्तु चतस्रो विद्याः पृथक्प्रस्थानाः प्राणभृतामनुग्रहायोपदिश्यन्ते यासां चतुर्थीयमान्वीक्षिकी न्यायविद्या। तस्याः पृथक्प्रस्थानाः संशयादयः पदार्थाः तेषां पृथग्वचनमन्तरेणाध्या-

त्मविद्यामात्रमियं स्यात् यथोपनिषदः । तस्मात्संशया-दिभिः पदार्थैः पृथक्प्रस्थाप्यते ”।

इत्यादिभाष्यं न सङ्गच्छेत । अत्र हि संशयादीनां पृथग्वचनमन्तरेणाध्यात्मविद्यामात्रमियमिति मात्रशब्दं प्रयुञ्जानेन उपनिषदश्च दृष्टान्ततया भाष्यकारेण एतद्दर्शनं पदार्थव्यवस्थापकयुक्तिजातनिरूपणाय प्रवृत्तं नतु प्रमेयप्रतिपादनाय, किन्तु तदंश उदासीनमेव । तदर्थन्तु वेदान्ता एव प्रवृत्ताः इत्येतदभिप्रेयते ।

“ चतस्र इमा विद्या भवन्ति ताश्च पृथक्प्रस्थानाः । अग्निहोत्रहवनादिप्रस्थाना त्रयीहलशकटादिप्रस्थाना वार्ता । स्वाम्यमात्यभेदानुविधायिनी दण्डनीतिः । संशयादिभेदानुविधायिनी आन्वीक्षिकी । तस्याः संशयादिप्रस्थानमन्तरेणाध्यात्मविद्यामात्रमियं स्यात् । ततः किं स्यात् ? अध्यात्मविद्यामात्रत्वात् उपनिषद्विद्यावत् त्रय्यामेवान्तर्भाव इति चतुष्ट्वं निवर्तते तस्मात् पृथग्गृह्यन्त इति ” वार्तिकम् । “ यद्यपीतरा विद्याः प्रामाणिकमेवार्थमभिनिविशन्ते तथाऽप्येतद्विद्याप्रतिपाद्यमेव प्रमाणाद्युपजीव्य स्वे स्वे व्युत्पाद्येऽर्थतत्त्वे प्रवर्तन्ते न तु प्रमाणाद्यपि व्युत्पादयन्ति। तदनेन विद्योपकरणग्रहणेन व्यापार आन्वीक्षिक्या दर्शितः ” ।

इति तात्पर्यटीका चैनमेवार्थं प्रदर्शयतः ।

“तदेतदुक्तं भवति न्यायव्युत्पादने व्यापारवत्तया हि इयमान्वीक्षिकी विद्यान्तराद्भिद्यते । सच संशयाद्यङ्गोपाङ्गैनैव व्युत्पादितो भवति ततोऽस्याः संशयादयो विषयभूताः ताननन्तरेण निर्विषयतया विद्यैव न स्यात् विषयान्तरवत्तया विद्यान्तरमेव वा स्यादिति ” ।

अभिदधानः तात्पर्यपरिशुद्धिकार उदयनाचार्योऽपि पूर्वो-

क्तमेवानुमेने । अत एवा ऽग्रेऽपि—

" न च वाच्यमस्तु विद्यात्रयमेव कृतमान्वीक्षिक्या विद्ययेति ? एतस्या एव समस्तविद्यावदातीकरणहेतुत्वात् । यथा वक्ष्यति—प्रदीपः सर्वविद्याना"

मिति पङ्क्तिव्याख्यानावसरे

" न ह्यन्या विद्याः स्वं स्वमर्थं व्युत्पादयन्त्योऽपि कथमेतदित्यश्रद्धामलमपनेतुमीशते विनैवमान्वीक्षिकीमित्याशयवान् परिहरति । एतस्या एवेति " इत्यभिहितवान् ॥

तथा—

"नमामि धर्मविज्ञानवैराग्यैश्वर्यशालिने ।

निधये वाग्विशुद्धीनामक्षपादाय तायिने"

इति श्लोकव्याख्यानावसरे तायी—तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणक्षमकथासम्प्रदायप्रवर्तक इति व्याचख्यौ । न्यायदर्शनस्य मोक्षसाधनप्रतिपादनार्थत्त्वे संरक्षणपदस्य वैयर्थ्यापत्तेः अतो ऽवगम्यते यदत्र न प्रमेयपरत्वं, किन्तु येन श्रौतज्ञानं समुत्पन्नं वादिविप्रतिपत्त्यादिभिः कलुषितं न भवेत् तादृशयुक्तिजालोद्भावनपरमिति

"सेयमान्वीक्षिकी प्रमाणादिभिः पदार्थैर्विभज्यमाना—

प्रदीपः सर्वविद्यानामुपायः सर्वकर्मणाम् ।

आश्रयः सर्वधर्माणां विद्योद्देशे प्रकीर्तिता "

इति ब्रुवाणो भाष्यकारः स्पष्टमेव न्यायदर्शनस्य सर्वविद्याङ्गत्वमाचख्यौ । तेन चोपायभूतत्वमेवाऽस्या लभ्यते न तु प्राधान्यं, तथा सति सारभूता सर्वविद्यानामित्यावश्यकं, यथाहि—प्रदीपस्य सन्तमसापनयनद्वारेणाऽवस्थितघटाद्यर्थाभिव्यञ्जकत्वमात्रेण फलत्वञ्च न भवति, अपितु घटाद्यभिव्यक्त्या हानोपादानादिभिः

फलं लभ्यते इति तस्य साधनत्वमेव, तथा मोक्षसाधनीभूततत्त्वज्ञानं वेदान्तैः साधयितुं न शक्यते यावत् पूर्वपक्षोत्प्रेक्षितन्यायाभासनिवर्तनक्षमाऽऽन्वीक्षिकी नाधिगता स्यात् इति परम्परया तस्याउपयोगः न तु साक्षात् । अतएव वार्तिककारोऽप्येतद्भाष्यं व्याचक्षाणः ।

"प्रदीपवत् प्रमाणादिप्रतिपादितमर्थमितरा विद्याः प्रतिपादयन्ति । किमितरासु विद्यासु प्रमाणादीनि न सन्ति ? नसन्तीत्याह । कथं न सन्ति । अनधिकारात्—न ता विद्याः प्रमाणादिपरिज्ञानेनाधिक्रियन्ते प्रमाणादिप्रकाशिते त्वर्थे ताः प्रवर्तन्ते" इत्यादिना इतरासां विद्यानामुपपत्त्येन प्राधान्यं सूचयाम्बभूव, तथाऽस्याः प्रमाणादिपरिकरप्रतिपादनार्थत्वं चाऽनुमेने ।

यथाहि व्याकरणं सर्वविद्याङ्गमिति न तद् स्वातन्त्र्येण कस्य चिन्मतस्य प्रतिष्ठापकं किन्तु व्युत्पत्त्याधानद्वाराऽध्येष्यमाणसर्वविद्यासु योग्यतातिशयमापादयति, अतो न तदध्ययनमात्रेण कृतकृत्यता सम्पाद्यते, किन्तु अन्यानि दर्शनान्यधीत्यैव, तथैव न्यायदर्शनेनापि।तथा व्याकरणेष्वेव प्रसङ्गात्सत्कार्यवादादिकं दर्शनप्रतिपाद्यं किञ्चित्तत्त्वमुद्भाव्य विचारितमपि न तत्तद्दर्शनप्रतिपाद्यं, शब्दसाधुत्वज्ञानौपायिकतयैव तस्योपक्षीणत्वात्, तथाऽस्यापि दर्शनस्य प्राधान्यात् प्रमाणादिकं निरूपयितुं प्रवृत्तस्य प्रसङ्गात् यत् कुत्रचित् स्वमतपरिग्रहइ। दृश्यते न तत्र तात्पर्यम् । यथा लक्षणसूत्रमेकं निर्माय तस्य लक्ष्येषु प्रवृत्तिं दर्शयितुं बहुभिर्वैयाकरणैः स्वबुद्धिभेदेन विविधान्युदाहरणानि प्रदर्श्यन्ते, परं नैकत्राऽपि निर्भरः, तथा तत्र न कोऽप्याशङ्कामुद्भावयितुमर्हति 'किमिति इदमेवोदाहरणं प्रदर्श्यते न तूदाहरणान्तरमिति, यतस्तत्र तात्पर्याभावात्, तद्वत् वस्तुसिद्धौ चिकीर्षिता-

यामपेक्षितानां युक्त्यादीनां शिष्यबुद्धिवैशद्याय प्रवृत्तिं बोधयितुं लक्ष्यस्थलमिव निरूपितमास्ते ऽद्वैतदर्शनविरुद्धं परमाणुनित्यत्वादिकं, नतु तत्र तात्पर्यं, यथाऽत्रैव पञ्चमाध्याये जातिनिग्रहस्थाननिरूपणप्रसङ्गे बहुविधोदाहरणप्रदर्शने ।

यदि चाऽसत्कार्यवादादिकं न्यायदर्शनप्रतिपाद्यमेव स्यात् तर्हि किमिति प्रतितन्त्रसिद्धान्तनिरूपणावसरे उदाहरणं प्रदर्शयता भाष्यकारेण—

"नासत आत्मलाभः न सत आत्महानं निरतिशयाश्चेतना देहेन्द्रियमनःसु विषयेषु तत्तत्कारणे च विशेष इति साङ्ख्यानां, पुरुषकर्मादिनिमित्तो भूतसर्गः कर्महेतवोदोषाः प्रवृत्तिश्च, स्वगुणविशिष्टाश्चेतनाः असदुत्पद्यते उत्पन्नं निरुध्यत इति योगाना'मित्यत्र योगपदग्रहणं कृतं, नैयायिकानामित्येव वक्तव्यमासीत्, अत्रत्ययोगशब्देन वैशेषिका एवाभिप्रेयन्ते इति वक्तव्यं,(१) नहि पातञ्जलैः पुरुषस्य सगुणत्वं तददृष्टनिमित्तोभूतसर्गो ऽसत्कार्यवादादिकमभ्युगम्यते इति प्राज्ञेन वक्तुमपि शक्यं, तथा सति तदीयग्रन्थविरोधस्यापरिहरणीयत्वप्रसङ्गात् । तथा च नैयायिकानामपि अत्रैव तात्पर्यं चेत् योगपदं व्यर्थमित्यापद्येत । तेन ज्ञायते भाष्यकारस्य नेदं स्वकीयं मतं परमतमेवोदाहरणप्रदर्शनायोपन्यस्तमिति न तत्र तात्पर्यम् ।

इदमपरमत्रावधेयं प्रेक्षावद्भिः— कस्यचिदपि ग्रन्थस्य यस्मिन्कस्मिन्नप्यर्थे तात्पर्यं निर्णेतव्यं चेत्

" उपक्रमोपसंहारावभ्यासो ऽपूर्वता फलम् ।
अर्थवादोपपत्तीच लिङ्गं तात्पर्यनिर्णये "

---

(१) योगाचारविभूत्या यस्तोषयित्वा महेश्वरमिति अन्ते प्रशस्तपादभाष्ये लेखनात् ।

इति वृद्धोक्तप्रकारेण षड्विधलिङ्गैरेव तन्निर्णयः । तत्र प्राथमिकं लिङ्ग उपक्रमोपसंहारैकरूप्यं शब्दनिष्ठं सर्वतोऽभ्यर्हितं, एकरूपताया अभावे एकवाक्यताज्ञानाभावेन विशिष्टैकार्थप्रतिपादकत्वमेव दुर्घटं स्यात् तथाच यथा—वेदान्तसूत्रेषु "अथातो ब्रह्मजिज्ञासे"ति मोक्षसाधनीभूतब्रह्मज्ञानाय वेदान्तविचारकर्तव्यतामुपक्रम्य तन्निर्वृत्तमोक्षरूपं फल " अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दा"दित्यन्ते उपसंह्रियमाणं दृश्यते तावता चेदं शास्त्रं ब्रह्मज्ञानसाधनकमोक्षतात्पर्यकमिति अनुमातुं शक्यते । येन चोपक्रम्यते येन चोपसंह्रियते तदेव वाक्यार्थ इति हि शब्दविदः यथो पांशुयाजवाक्येऽग्नयोः पुरोडाशयोर्जामितादोषसङ्कीर्तनपूर्वकोपांशुयाजविधाने तत्प्रतिसमाधानोपसंहारे चापूर्वोपांशुयाजकर्मविधिपरतैकवाक्यता बलादाश्रिता, एवमत्रापि गौतमप्रणीतन्यायशास्त्रस्य मोक्षप्रतिपादनपरत्वसाधनायोपक्रमोपसंहारयोरेकरूपत्वमयुक्तैकवाक्यत्व हेतूकर्तव्यम् । परन्तु तदेवासिद्धं, "हेत्वाभासाश्च यथोक्ता" इत्यन्तिमसूत्रेण तु उपक्रमानुगुणपदार्थनिरूपणमेवोपसंह्रियते, न तु अपवर्गकथा लेशतोऽपि सूच्यते तत्कथ मेक्षावद्भिरिदं शास्त्रं मोक्षनिरूपणपरमित्यधिगन्तव्यमिति सुधिय एव निरूपयन्तु । एवञ्च न्यायोऽत्तरमीमांसाशास्त्रेऽपि योजनीयः यतस्तत्रापि " अथातोधर्मजिज्ञासे"त्युपक्रम्य "अन्वाहार्येच दर्शनात्" इत्यन्तस्य धर्मविषयकत्वेनैकरूपार्थविषयकतया धर्मपरत्वमेवानुमास्यत न तु स्वातन्त्र्येण मोक्षसाधनप्रतिपादनपरत्वम् । अत एव भगवद्रामानुजाचार्याः स्पष्टमेवोत्तरमीमांसाशेषत्वं पूर्वमीमांसायाः प्रतिपादयन्तिस्म । शेषत्वे विप्रतिपन्ना अपि ब्रह्मविदो मीमांसायाः स्वातन्त्र्येण मोक्षसाधनप्रतिपादकत्वं नास्तीत्यत्र कृतसम्मतिका एव ।

यच्च द्वितीय लिङ्गमभ्यासरूपं तदप्यत्र न समुपलभामहे ।

अभ्यासोनाम पौनःपुन्येन तत्कथनं, तेन हि प्रेक्षावतामेतादृशी बु-द्धिरुदेति यदत्र प्रतिपादयितुरादरातिशयो वर्तते इति, तेन चात्रैव तात्पर्यं वक्तुरित्युन्नेतव्यम् । प्रकृते च सकलमेव न्यायदर्शनं तद्वि-परीतमनुभूयते, यत्र हि यस्य प्राधान्येन निरूपणं तदेव विस्तरेण निरूपणीयमितरत् सङ्क्षेपेण निरूपणीयमित्यस्ति लौकिकानां तीर्थकराणां च मर्यादा । एवञ्चेव अत्राऽपि यस्य तत्त्वज्ञानेन साक्षान्मोक्षः फलं तदेव प्राधान्येन विहायेतरनिरूपणं विस्तरेणा-ऽसकृद्वर्णनीयं, ननु तथोपलभामहे । तथाहि पञ्चाध्याय्यां हि आदितोऽध्यायद्वयेनोद्देशोलक्षणं लक्षितेषु च प्रमाणानां परीक्षेति द्वयं वृत्तं, पञ्चमाध्याये तु जातिनिग्रहस्थानयोरेव निरूपणं कृतमिति तृतीयचतुर्थाध्याययोरेव प्रमेयपरीक्षाया अवसर इति वक्तव्यम्, त-त्रापि तृतीयस्य प्रथमाह्निके नव प्रकरणानि, तेषु चत्वारि प्रकरणानि देहेन्द्रियमनोव्यतिरेकेणात्मनित्यत्वप्रतिपादकानि सन्ति, अन्यानि पञ्च प्रासङ्गिकानि नात्मतत्त्वज्ञानस्य साक्षादुपकारकाणि।द्वितीया-ह्निके च सप्त प्रकरणानि,तेषु बुद्ध्यनित्यत्वात्मगुणत्वक्षणिकत्वशरी-राश्रितत्वप्रतिषेधप्रतिपादकानि चत्वारि प्रकरणानि प्रकृतोपयुक्ता-नि;अन्यानि त्रीणि न प्रकृतोपयुक्तानि। चतुर्थाध्यायेऽपि द्वित्राण्ये-व प्रकरणानि विद्यन्ते आत्मतत्त्वज्ञानोपयोगीनि। एवं सम्भूय ८४ चतुरशीतिप्रकरणात्मके न्यायशास्त्रे अष्टौ नव वा प्रकरणानि आत्मतत्त्वमात्रनिरूपणाय प्रवृत्तानि सन्ति । एवं स्थिते एतद्दर्शनं आत्मतत्त्वकथां सङ्क्षेपेण समाप्येतरद्बाहुल्येन विचारयति, अत इदं मोक्षसाधनार्थमेव शास्त्रं प्रणीतमिति कथं प्रामाणिकैर्विश्वसनी-यमिति प्रेक्षावन्त एव विदाङ्कुर्वन्तु।

इदानीं तृतीयं लिङ्गं अपूर्वत्वं विचारयामः- भवत्वान्वीक्षि-क्या अध्यात्मविचारत्वं, तथापि अप्राप्ते शास्त्रमर्थवदिति न्यायात्

यत्प्रमाणान्तरेण यथाकथञ्चिदपि न प्राप्तं तदेव शास्त्रेणोपदेष्टव्यं, न तु यद्बालिकोपि ज्ञातुं शक्नोति तस्यापि प्रतिपादनं, ज्ञातत्वेन प्रेक्षावद्भिरजिज्ञासितत्वेन तदर्थे तात्पर्यनिर्णायकस्यापूर्वत्वस्याभावेन प्रामाण्यस्योच्छेदापत्तेः, अज्ञातज्ञापकं हि प्रमाणं, इतरथा स्मृतीनामपि प्रामाण्यस्य दुर्निवारत्वापत्तेः । एवं सति यादृशमात्मतत्त्वं सुखदुःखादिगुणविशिष्टं ज्ञेयत्वेनोपक्षिप्यते गौतमीयैस्तादृशं सर्वैरनायासेनानुभूयमेवेति तन्निरूपणं पिष्टपेषणायितमेव स्यात् । कोनामात्मानं विविधसांसारिकदुःखदावानलज्वालापरीतं तत्परीहारोपायमन्वेषमाणं न वेदेति व्यर्थमेवेदं शास्त्रं स्यात् तथाचापूर्वत्वस्य तात्पर्यनिर्णायकमूर्धाभिषिक्तस्य प्रामाण्यशरीरनिर्वाहकस्याभावादपि मोक्षसाधनप्रतिपादनपरत्वं निरस्तं वेदितव्यम् ।

किञ्च—

" यो यथाऽवस्थितः पदार्थस्तस्य तथाभाव एव तत्त्वं तस्य ज्ञानं तत्त्वज्ञान"

मितिहि न्यायभाष्यकृद्वाक्यं, एवञ्चेत् शास्त्रमधीत्य मत्वा ध्यात्वा यः सम्पादनीयः साक्षात्कारः स इदानीमप्ययनायासेनैव सर्वैर्लब्ध इति श्रवणमननादिसाधनानां वैयर्थ्यम् । नहीदानीन्तनस्य विशिष्टसाधनाधीनजन्मनोमोक्षावस्थापूर्वभाविनश्च तत्त्वज्ञानस्य लेशतोऽपि विषयकृतं वैलक्षण्यमभ्युपगम्यते नैयायिकैः, येन सार्वलौकिकस्याऽऽत्मसाक्षात्कारस्यायथार्थत्वान्निर्विचिकित्सापरोक्षज्ञानसम्पादनायास्माभिश्चेष्टितव्यमिति शास्त्रस्य साफल्यं सम्भाव्येत । आत्मनि कर्तृत्वभोक्तृत्वादिधर्माणां तैर्वास्तवत्वाङ्गीकारात् । नचाहंसुखीदुःखीत्यादिप्रत्ययादन्यदस्यात्मयाथात्म्यज्ञानमेतच्चैतत्सर्वदाऽनुवर्तते किमर्थं तर्हि श्रमाङ्गीकरणम्

" अर्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेत् ।
इष्टस्यार्थस्य संसिद्धौ को विद्वान् यत्नमाचरेत्"

इतिन्यायात् । यद्युच्येत सिद्धे किलात्मसाक्षात्कारे सर्वमेतदेवं स्यात् नत्वेतदस्ति, तथासति संसारोच्छेदप्रसङ्गः निवर्तकस्य ज्ञानस्य सर्वदा सत्वात् तस्मात्साधनपरम्परासमुपजातः साक्षात्कार एवैषितव्य इति । तन्न तथासति आत्मनि सुखित्वदुःखित्वादिकं मृषेत्यद्वैतसिद्धान्तापातात् । तस्मात्सर्वजनानुभवसिद्धव्यावहारिकसुखित्वदुःखित्वादिविशिष्टमात्मानमनूद्य प्रमाणादिपदार्थतत्त्वपरिज्ञानार्थमेवेदं शास्त्रमिति बलादभ्युपगन्तव्यम् । येन सर्वेषां सूत्राणां सार्थक्यं स्यात् ।

किञ्च यद्यात्मनः भवदभिमतं सुखदुःखादिमत्त्वं वास्तवं कथङ्कारं ज्ञानेन निवृत्तिः स्यात्, नहि सत्यं वस्तु ज्ञानाद्विनश्यदनुभूयते सत्यस्यात्मवदनिवृत्तेः, कर्मानुष्ठानेन सत्यमपि वस्तु नाशयितुं शक्यं, परं तत्साचिव्यं तु ज्ञानस्य न श्रीमद्भिरङ्गीक्रियते समुच्चयवादिवत् । अत एव चतुर्थाध्यायस्याद्याह्निक समाप्तौ "ऋणक्लेशप्रवृत्त्यनुबन्धादपवर्गाभाव" इत्यादिना महत्पाऽऽरम्भट्टया कर्मणामात्मज्ञाने सहकारित्वं निराकृतं भाष्यकृता । सूत्रकृता च तत्त्वज्ञानमात्रान्मिथ्याज्ञानादिविनाशक्रमेणापवर्गं ब्रुवता कर्मणामत्यन्तमनुपयोगो मोक्षे ऽभिधीयते, तथाच न कर्मसाध्यत्वं, न च ज्ञानमात्रविनाश्यत्वं सत्यस्य सम्भवतीति " दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्ग" इति सूत्रासाङ्गत्यापत्तिः । इत्थं यदि ज्ञानमात्रसाध्यताऽभ्युपगन्तुमिष्यते मोक्षस्य तर्हि त्यज्यतां सत्यत्वाभिनिवेशः स्वीक्रियतां चाद्वैतवादः तथासति मुमुक्षूणां संसारपरित्यागेन ज्ञानार्थितया श्रवणादिसाधने प्रवृत्तिः सफला स्यात्, एतावता चैतत्सिद्धं यादृशमात्मतत्त्वं नैयायिकैः प्रतिपा-

द्यते न तादृशमभिमतं गौतमस्य महर्षेः अपितु वैशेषिकादीनामेव, अत एव श्रीशङ्कराचार्याः स्वग्रन्थेषु वैशेषिकं प्रतिपक्षत्वेनाभिमुखीकृत्य खण्डयन्तिस्म पूजयन्तिस्मच महर्षिं गौतमम् । तस्मान्न्यायशास्त्रस्यैतदंश औदासीन्यमिति सिद्धम् ॥ एतेन चतुर्थमपि लिङ्गं फलवत्त्वं तात्पर्यनिर्णायकं पराकृतमिति वेदितव्यम् ॥

अस्मिन् दर्शने भाष्यकारैः आन्वीक्षिकी यथा स्तूयते न तथा आत्मज्ञानमिति पञ्चममर्थवादरूपं लिङ्गमपि पदार्थप्रतिपादनपरत्वसाधनेनैवान्यथासिद्धं नात्मप्रतिपादनपरत्वसाधनायालम् । षष्ठमुपपत्तिशब्दवाच्यमबाधितत्त्वं यथा द्वैतस्य न सम्भवति तथा सुस्पष्टमेव त्रय्यन्तोऽविवाति न तद्विषये प्रयत्यते। पराक्रान्तं चात्र सूरिभिस्तदास्तां तावत् ।

एवं षड्विधतात्पर्यनिर्णायकानां लिङ्गानामभावे एतच्छास्त्रं मोक्षतात्पर्यकमिति कथं प्रामाणिका अभ्युपगच्छन्तु इति सुधियोऽत्र निष्पक्षपातं विचारयन्तु ।

तदेवं प्रामाणिकमूर्द्धन्यैर्वात्स्यायनोद्योतकरवाचस्पतिमिश्रप्रभृतिभिः सर्वथाऽभ्युपगतेऽप्यमुष्मिन्नर्थे आग्रहैकपक्षपातिनो ये वस्तुभूतमप्यर्थमतथाभूतमेव गृह्णन्ति, प्रतिपादयन्ति च एतदेव शास्त्रं सर्वैर्मुमुक्षुभिरादरणीयं, न तु वेदान्ताः, तत्प्रतिपादितमद्वैततत्त्वं चेति, तन्मतनिराचिकीर्षया खण्डनखण्डखाद्यं प्रणिनाय श्रीमान् श्रीहर्षः। अस्य च ग्रन्थकर्तुरयमभिप्रायः आन्वीक्षिकीशब्दादेवैषोऽर्थः प्रस्फुरति यत् श्रवणस्य अनु पश्चात् ईक्षणं तद्युक्तायुक्तत्वनिर्णयार्थमूहात्मकोव्यापारः युक्तिसहितः तेनार्थनिर्णयः कर्तव्यः, श्रवणं नाम श्रुतिवाक्यानां कुत्र तात्पर्यं इति जिज्ञासायां तन्निर्णयानुकूलो व्यापारः सच वेदान्तवाक्यैरेव कर्तव्यः तत्र चेद्वादिविप्रतिपत्ति-

मेवेव तर्हि तन्निवृत्तये आन्वीक्षिकीशब्दोदितं युक्तिजालं तत्रो-पसंहर्तव्यं, परन्तु नहि "वरविघाताय वधूद्राह" इति न्यायेन वेदान्तवाक्यानि तिरस्कृत्य यथेच्छं श्रुतिवाक्यविरोधि च मतमुद्भावनीयं, किन्तु तदविरोधितर्कोपन्यासपुरस्सरं श्रुत्यर्थः सम्भावनीयः अतएव न्यायभाष्यकारः प्रतिपादयतिस्म—

" यत्पुनरनुमानं प्रत्यक्षागमादिविरुद्धं न्यायाभासः स " इति । एवमेव वार्तिकटीकयोरपि समुपलभ्यते । तथा च यत्कल्पनीयं तत् श्रुत्यविरोधि कल्प्यतां न तु श्रुतिं भङ्क्त्वा । तथा सत्येवान्वीक्षिकीशब्दस्वारस्यं सिद्धं भवति । तद्विरुद्धार्थकल्पने त्ववैदिकत्वमेवैतस्य दर्शनस्य स्यात् । न च पूर्वोत्तरमीमांसयोरिवाऽत्र श्रुत्यर्थविचार उपलभ्यते येनैतद्वैदिकमित्यवगन्तुं शक्येतातोऽस्य दर्शनस्य न क्वापि मते पक्षपातः । केवलं यत् सर्वतीर्थकराणामपेक्षितं युक्तिजालं तदेव निरूप्यते । एतच्च वस्तुतत्त्वमनादृत्य मासाङ्किकमन्यतात्पर्येण चोपन्यस्तमात्मभेदादिकं वस्तुसदिसभ्युपगम्य श्रुतिशतसमधिगम्यमद्वैतं परिभावयितुं ये प्रवर्तन्ते तान्प्रतीदमुच्यते आगम्यतां क्रियतां च शास्त्रार्थविचारः अद्वैतमेव तत्त्वमुत द्वैतमिति, याभिरुपपत्तिभिर्भवता वस्तुसिद्धिरभिलष्यते ताभिरेव ता एव युक्तयो भवदीया बाधिता भवन्ति, नास्माभिः किञ्चिदभिनवमुद्भाव्य युक्तिजालं किञ्चित्स्थाप्यते दूष्यते वा । तथाहि—

घटपटादीनां सत्यत्वं केन प्रमाणेनाऽवगतं? प्रत्यक्षेणेति चेत् ? तर्हि स्वाप्नपदार्थस्य शुक्तिरजतादेश्च सत्त्वापत्तिः प्रत्यक्षेण प्रतीयमानत्वाऽविशेषात् । अबाधितप्रत्यक्षेणेति चेत् ? घटादिप्रत्यक्षस्य बाधोनास्तीति कथं त्वया ज्ञातं, अनुपलब्ध्या तत्सिद्धिरिति कथनं तु अप्रयोजकं, यतः स्वाप्नपदार्थानां जाग्रति बाधवत्

जाग्रत्कालिकानामपि स्वप्ने बाधस्य उपलब्धेः एवं स्थिते परस्परस्य परस्परावस्थायां बाधितत्वात् कतरत्सत्यं कतरद्वाधितमिति नैव व्यवस्थापयितुं शक्यं, यादृशोहि इन्द्रियान्वयव्यतिरेको व्यावहारिकघटादिप्रत्यक्षे समुपलभ्यते तादृश एव स्वाप्नप्रत्यक्षेपि। तत्रेन्द्रियाद्यभावात् इन्द्रियान्वयव्यतिरेकज्ञानस्य चक्षुषा गज इत्यादिज्ञानस्य च भ्रान्तत्वमिति चेत् ? जाग्रद्दशायामपि तादृशप्रसङ्गस्य भ्रान्तत्वं नास्तीत्यत्राप्यसिद्धेः। यथाहि स्वप्ने सर्वमेव तदानीं कल्प्यते नतु पूर्वसिद्धं किञ्चिदस्ति, परंतु किञ्चित्पूर्वसिद्धत्वेन दृश्यते किञ्चित्तु तदानीमेवोत्पद्यमानत्वेन, तथा स्वप्नमात्रत्वेपि युगाद्यात्मकः कालोऽप्यतिवाहित इति भवति बुद्धिर्नतु युगाद्यात्मककालस्य वस्तुत्वं तद्वदेव जाग्रत्यपि। प्रत्यभिज्ञानुभवादिकं स्वप्नेऽपि समानं, दिनान्तरीयस्वप्नानुभूतस्य दिनान्तरीयस्वप्नेऽप्यवभासदर्शनात्। जाग्रत्कालीनानुभवजन्यसंस्कारसहकृतमनोजन्यत्वात्स्वप्नदर्शनस्य भ्रान्तत्वमिति चेत् ? स्वाप्नानुभवजन्यसंस्कारसहकृतमनोजन्यानुभवविषयत्वं जाग्रत्पदार्थस्येति वैपरीत्यमेव किं न स्यात्। तस्मात्प्रतीत्यविशेषात् स्वाप्नपदार्थेभ्यो न जाग्रत्पदार्थस्य कश्चिद्विशेष इति सिद्धं सकलस्यानिर्वाच्यत्वम्।

नचैवंरीत्या शून्यवाद एव प्रसज्येतेति वाच्यम्। अनृतस्यापि सत्याधिष्ठानकतया सत्याभावेऽनृतस्याप्यनुपपत्त्या तदङ्गीकारात्। तच्चाधिष्ठानं स्वयम्प्रकाशज्ञानमेव निरपेक्षसिद्धिकं, तस्मिन्नेव सर्वे पदार्थाः कल्पिता एकस्मिँश्चन्द्रेऽनुभूयमाने तस्मिन् कल्पितोऽपरश्चन्द्रमा इव प्रतिभासन्ते। नहि केनाऽपि वादिना ज्ञानाद्भिन्नं विषयं तात्त्विकं स्वीकृत्य तस्य प्रकाश उपपादयितुं शक्यते तथासति अन्यत्वाविशेषात् घटज्ञाने पटस्य प्रकाशप्रसङ्गः। तदभावात् प्रकाशमानताभ्युपगमेपि तुल्योदोषः।

नच सहभावोऽपि ज्ञानार्थयोः सर्वत्र सम्भवति अतीतानागतविषयकज्ञानेषु सहभावासम्भवात् । न च ज्ञानार्थयोर्वास्तवं तादात्म्यं अर्थाना विच्छिन्नस्थूलदीर्घत्वेनानुभूयमानत्वात् प्रकाशस्य चाऽऽन्तरत्वास्थूलत्वादूरूपेण प्रकाशनात् । तत्पारिशेष्यात् ज्ञाने विषयाणां कल्पितत्वात् कल्पितस्य चाधिष्ठानात्पृथक्सत्त्वाभावेन कल्पिततादात्म्यवत्त्वात् प्रतीतिरित्येव स्वीकर्तव्यम् ।

एतेन यदि सर्वमेवाऽसत्यं तथा सति—

" आशामोदकतृप्ता ये ये चोपार्जितमोदकाः ।

रसवीर्यविपाकादि तुल्यं तेषां प्रसज्यते "

इत्येदतपि बाधकं निरस्तम् । उभयत्रापि ज्ञानवैलक्षण्यात् यत्र हि मोदकलाभज्ञानमनाहार्यं भवति तत्र रसवीर्यविपाकादिकं फलं, यत्र त्वाहार्यं तज्ज्ञानं तत्र न तादृशं फलम् । किञ्च फलमपि न वास्तवं किन्तु ज्ञानरूपमेवेति कुत्रचित्तदानीन्तनबाधविषयज्ञानरूपं फलं कुत्रचित् व्यावहारिकबाधविषयज्ञानरूपं फलमिति नाव्यवस्था, वर्णेषु ह्रस्वत्वदीर्घत्वादीनां समारोपितत्वाऽविशेषेपि नग इत्युच्चरितात् नाग इति गृहीतात् पदात् गजज्ञानं जायमानं भ्रान्तिरूपं भवति, नतु नाग इत्युच्चरितात् तथैव श्रोत्रेण गृहीतात् पदात् जायमानं भ्रमात्मकं भवति, तत्कस्य हेतोः ? नायं नियमः यत्सर्वस्मादसत्यात्सर्वस्य सत्यस्यासत्यस्य वा जन्मेति । किन्तु यतः कुतश्चिदसत्यात् यस्य कस्यचिदसत्यस्य सत्यस्य वा जन्मेति । वस्तुतो न चकिञ्चित् कुतश्चिदुत्पद्यते निरुद्ध्यते वा, केवल ज्ञानमात्रमेव तथा भवति व्यवहारश्च, तथा च श्रुतिः—

"न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बद्धो न च साधकः ।

न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता"-इति ।

युक्तं चैतत्— सर्वस्यापि वस्तुनः साध्यसाधर्नात्मकत्वेन प्रतीयमानतया तत्सिद्धौ मूलं कार्यकारणभाव एव, तस्मिन् सिद्धे

कार्यविशेषेण कारणविशेषोऽनुमातव्यः यथा घटादिकार्यं दण्डादिजन्यं तथैव प्रपञ्चोऽपि कार्यत्वात् केन चित्कारणेन जनित इति, किं तत्कारणमिति जिज्ञासायां परमाणवो वा प्रधानं वा स्वस्वमतानुसारेण कारणं किमपि व्यवस्थापयन्ति वादिनस्तद्बलेन च सर्वस्य जगतः सत्त्वमपि साधयितुं समीहन्ते—यद्यसदेतत् स्यान्न कारणान्वयव्यतिरेकावुपपद्येयाताम् । तथा सत्याशामोदकतृप्तानामुपार्जितमोदकानां च रसवीर्यविपाकादिसाम्यप्रसङ्गात् असत्यत्वाविशेषादतो यदभावादाशामोदकस्यार्थक्रियाकारित्वं नोपलभ्यते उपलभ्यते चोपार्जितमोदकस्य, तत्किञ्चिदेष्टव्यं, तत्किमिति चेत्सत्त्वमेवेत्यभिमानोवादिनाम् । परमसौ विचारं न सहते—

प्रथमतो दृष्टान्तमेवालोचयन्तु भवन्तः दण्डघटयोरेव कार्यकारणभावः तात्त्विक उत व्यावहारिक इति, न तावत्प्रथमः कल्पो युज्यते कारणत्वस्य निर्वक्तुमशक्यत्वात् । तथाहि–किं तत्कारणत्वं ? यदि पूर्ववृत्तित्वं तदा चिरध्वस्तस्यापि कारणत्वापत्तिः । अव्यवहितपूर्वभावित्वं चेत् दण्डत्वस्यापि स्वाश्रयाश्रयत्वसम्बन्धेन नियताव्यवहितपूर्ववृत्तित्वसत्त्वात्कारणत्वप्रसङ्गः । यद्यनन्यथासिद्धत्वविशेषणान्नैष दोष इत्युच्यते तदपि न युक्तम् । यतः किं तदन्यथासिद्धत्वं ? येन दण्डत्वादीनां कारणत्वं निवार्येत । अवश्यक्लृप्तनियतपूर्ववर्तिभिन्नत्वमिति चेत् ? तर्हि दण्डवत् दण्डत्वस्यापि सम्बन्धविशेषेणावश्यक्लृप्तत्वस्य सत्त्वात् अनन्यथासिद्धत्वापत्तिः । यत्तु अवश्यक्लृप्तत्वं नाम लघुत्वं तथा च लघुनियतपूर्ववर्तिभिन्नत्वमन्यथासिद्धत्वं पर्यवसितं लघुत्वं च शरीरसम्बन्धोपस्थितिकृतं त्रिविधं तथाच . दण्डत्वस्य कारणत्वे दण्डघटितपरम्परायाः सम्बन्धत्वकल्पने गौरवात् दण्डस्य कारणत्वे सम्बन्धांशे लाघवात् च तदेव कारणं दण्डत्वं चाऽन्यथासिद्धमिति । तन्न । परस्पराश्रयेण कारणत्वपदार्थाऽपरिज्ञानप्रसङ्गात् ।

तथाहि—लघुत्वगुरुत्वयोः परस्परप्रतिद्वन्द्वित्वेन परस्परग्रहसापेक्षतया गुरुत्वग्रहे सति लघुत्वग्रह स्तद्ग्रहे च गुरुत्वग्रहः तथा च तयोरेव निर्वचनासम्भवात्कथं तद्घटितकारणताग्रहसिद्धिः । किञ्च—

किञ्च गुरुभूतस्य सम्बन्धस्य धर्मस्य वा कारणतावच्छेदकत्वे किं नश्छिन्नं, नहि गौरवज्ञानस्य कारणतावच्छेदकत्वग्रहप्रतिबन्धकत्वं सुशकं वक्तुं तदभावाद्यनवगाहित्वात् । तदभावाद्यनवगाहित्वेऽपि मणिमन्त्रादिन्यायेन प्रतिबन्धकत्वाङ्गीकारे तर्हि प्रतियोगितावच्छेदकत्वसाध्यतावच्छेदकत्वादिकं गुरुभूतस्य न स्यात्, अङ्गीक्रियते च । अतएव दीधितिकारेणापि गुरुरपि धर्मो भवत्यवच्छेदकः प्रतियोगिताया इत्युक्तम् । अतः पारिशेष्यादेतदेव वक्तव्यमापतति यत् यत्र यत्र प्रामाणिकानां कारणत्वेन व्यवहार स्तदनन्यथासिद्धं यत्र च न कारणत्वव्यवहार स्तदन्यथासिद्धमिति । लोके च एतादृशोऽनुभवः यत् लघोः कारणत्वसम्भवे न गुरोस्तदङ्गीक्रियत इति चेत् ? तत्रैव नियामकं किं इति पृच्छयते तत्र व्यवहार एव प्रामाणिकानां नियामक इत्युक्तौ घट्टकुटीप्रभातवृत्तान्तापातः तथाच कारणत्वस्य व्यवहारमात्रसिद्धत्वे व्यवहारस्य वास्तवत्वनिरपेक्षत्वेन देहात्मव्यवहारवत्तया तद्वदेव दण्डादावपि वस्तुतः कारणत्वाभावेऽपि भ्रमेणैव व्यवहारसम्भवाच्च वास्तवत्वमिति व्यवहारमात्रसिद्धकार्यकारणभावबलेन जगत्सत्यत्वं वादिभिः कथं सूपपादमिति कृतधिय एव विदाङ्कुर्वन्तु । अबाधितव्यवहारबलात्सत्यत्वसिद्धिरिति चेत् अग्रे बाधो न भविष्यतीति निश्चेतुमशक्यत्वात् । प्रतीतिश्च भ्रान्ता या अपि सम्भवात् । यथाऽऽह खण्डनकारः "को ब्रूते सती नाम सा विचिः असत्येव कुतो न स्यात्" इति ।

तस्मात् त्वयापि यौक्तिकविमर्शं वर्जयित्वाऽनादिपरम्परामूलव्यवहारमात्रसिद्धान्येव वस्तुजातानि न वास्तवानीत्यकामेनापि

स्वीकर्तव्यम् । एतदेव्र किल ब्रह्मवादिभिर्व्यावहारिकत्वं नाम सर्वेषु वस्तुष्वङ्गीक्रियते यद्विचारे क्रियमाणे सिकताकूपविशरणवत न क्वचिदपि पक्षे व्यवतिष्ठन्ते पदार्थाः । व्यवहारविषयतान्तु नातिक्रामन्तति । यथाऽऽह खण्डनकारः—

"कतिपयप्रतिपत्तृकनिपयकालतथात्वावगमादेव प्रायेण लौकिको व्यवहारः प्रतीयते तादृशश्चायं सत्त्वावगमः कथाङ्गम् एतदुच्यते व्यावहारिकीं प्रमाणादिसत्तामादाय विचारारम्भ" इति ॥

यथा हि स्वप्नसमये नानाविधा द्रष्टृदृश्यादयः पदार्थास्तदानीमबाधितत्वेन व्यवहारविषया अपि वस्तुसन्त इति न वक्तुं शक्यते जाग्रत्काले तेषामुपलब्ध्यभावात्, तद्वदेव लौकिकपदार्था अपि व्यवहारविषया भविष्यन्ति न च वस्तुसन्तोऽपि, न च व्यवहारविषयतायां वस्तुसत्ता प्रयोजिका, अवस्तुनापि देहात्मत्वादिना लोकयात्रायाः अबाधितायाः प्रतीयमानत्वादित्युपपादितमधस्तात् । अत एवाद्वैतदर्शनस्य न केनापि समं विरोधः यच्च येन केनाऽप्यभ्युपगम्यते दूष्यते भूष्यते वा सर्वमेव व्यावहारिकमस्माभिरभ्युपेयते एवंविधाया अघटितघटनापटीयस्त्वात् ब्रह्मज्ञानोत्तरकालं हि विदुषः सर्वव्यवहाराभावं वदसे तद्दर्शनं, नचान्यैरपि वादिभिः मुक्तस्य विधिनिषेधात्मकशास्त्रनियम्यत्वं व्यवहारविषयत्वं वाऽभ्युपगम्यते तथा सति मुक्तत्वानुपपत्तेः । तत्पूर्वन्तु सर्वोऽपि व्यवहारोऽप्रतिबद्ध एव वर्तते चेद्वर्तां, यच्च यावत्किञ्चिज्ज्ञानपूर्वकालीनमभ्युपगम्यते तत्र, नास्त्यस्माकं विप्रतिपत्तिः जाग्रत्प्रबोधात्माक् स्वाप्नव्यवहारस्येव सर्वेषामपि तीर्थकराणामभिमतकल्पनानुरूपवस्तुसत्त्वस्यास्माभिरप्यङ्गीकारात् । केवलं पारमार्थिकत्वांशे विवादो वर्तते । परं सोंऽशः अन्यैरपि तीर्थकरैः न सूपपादः, यतो यावत्किञ्चिद्वस्तु विवादविषयः तत्सर्वं दृश्यं, दृश्यत्वं द्रष्ट्रधीनमिद्धिकं, नहि घटः स्वसत्तां जानी

ति। यश्च द्रष्टा स "यतो वाचो निवर्तन्तेऽप्राप्य मनसा सह" इति श्रुत्युक्तप्रकारेणाज्ञेय एव, अविषये च कथं विवादः योहि विषयो भवति स विवेचयितुं शक्यते, न चात्मा ज्ञानस्य विषयः ? विषयत्वे किं स्वविषयत्वं परविषयत्वं वा, स्वविषयत्वे कर्मकर्तृविरोधः परविषयत्वे तस्याऽप्यन्यविषयत्वमित्यनवस्था दुरवस्था स्यात्। अतएव विज्ञानवादिनो बौद्धा अपि नात्मतत्त्वपण्डिताः। यतो ज्ञानं हि क्षणिकं तेषां मते। न च स्वस्योत्पत्तिर्निरोधो वा स्वात्मना ग्रहीतुं शक्यते तदानीं स्वस्यैवाभावात्। न च परेण, अनवस्थादिदोषात्। नच स्वस्योत्पत्त्यादयो न प्रतीयन्ते तेषां सर्वानुभवसाक्षिकत्वात्। प्रतीयन्ते चेद् अन्येन प्रतीयन्ते द्रष्ट्रेति सिद्धम्। तस्य चोत्पत्तिविनाशयोरभावादेव न द्रष्ट्रन्तरावश्यकता, ज्ञेयत्वस्याभावाच्च। योद्रष्टा स द्रष्टैव न कदाचिदपि दृश्यः, यद्धि दृश्यं तत्स्वातिरिक्तावभास्यं यत्र हि दृश्यत्वं नास्ति स द्रष्टैव तद्विषयग्रहणाकाङ्क्षानुत्पादादेव नानवस्था दोषः। एतदेव वैलक्षण्यं यदात्मा न ज्ञायतेऽथ च न सन्दिग्धोविपर्यस्तोवा। ये के चन सन्देहास्ते सर्वेपि उपहितविषया अत एतादृशमात्मतत्त्वमन्यैर्दुराधिगममित्यभिप्रेत्यैव श्रुतिराह "अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानतां"मिति। एवं सत्येतादृशमात्मतत्त्वमधिकृत्य विवादोपि दुर्घटः तस्य सर्वथा ज्ञानविषयत्वायोग्यत्वात्। यत्तु वादिनां कोलाहलः स सर्वोपि दृश्यवर्गविषयक एव। तस्य च मिथ्याभूतस्यैकरूपत्वनियमाभावात् तत्र तद्‌द्रष्टृबुद्धिभेदेनानेकाः कल्पनाः प्रादुर्भवन्ति। तस्य च सिद्धिर्न केनापि कर्तुं शक्या। यथाह शङ्करमिश्रः खण्डनटीकायां तथाहि—

लक्षणाधीना लक्ष्यव्यवस्थितिः लक्षणानि चानुपपन्नानि आत्माश्रयादिदोषात् लक्षणेन हि गन्धवत्त्वादिना ज्ञाते लक्ष्ये पृथिवीः

स्वरूपेऽधिकरणे प्रतिबन्धबलेन व्यवहाररूपमितरभेदरूपं वा साध्यं साधनीयं तत्र लक्षणज्ञानमन्यलक्ष्यसाधारण्येन भवदप्यकिञ्चित्करमिति व्यावृत्ततया तज्ज्ञानमुपेयं तथाहि लक्षणव्यावृत्तिर्लक्ष्याधीना तदाऽन्योन्याश्रयः, लक्ष्यपरतत्रलक्षणान्तराधीनत्वे चक्रकं, लक्षणे लक्षणान्तरं तत्रापि लक्षणान्तरमित्यपरावृत्तावनवस्था । एवं भवदप्यकिञ्चित्करमिति, एवं जलादिसाधारण्येन ज्ञाताया पृथिव्याअपितरभेदसाधनमकिञ्चित्करमिति व्यावृत्तायां तत्साधनं वाच्यं तद्व्यावृत्तिर्यदि प्रकृतलक्षणाधीना, तदाऽन्योन्याश्रयः । लक्षणान्तरेण चेत्तदा प्रकृतलक्षणानुपयोगः । तदपि लक्षणं व्यावृत्तत्वमेव तस्यापीत्यधोऽधोधावन्त्यनवस्था, एवं प्रतिबन्धज्ञानसाध्यज्ञानादावप्यूह्यम् । एवमेव लक्षणान्तरखण्डनान्यप्यूह्यानि ।

तदेतत्सर्वमभिप्रेत्य विचक्षणचक्रचूडामणिः खण्डनकारः प्रथमं शून्यवादिमतमाश्रित्य प्रमाणादिपदार्थानां सत्त्वखण्डनं विधाय पश्चात् विज्ञानवादिबौद्धमतेन ज्ञानस्य स्वप्रकाशत्वं व्यवस्थाप्यानन्तरं स्वाभिमतस्वप्रकाशब्रह्मसिद्धिं विधायाद्वैतप्रतिपक्षाणां युक्तीनां खण्डनपूर्वकमनिर्वचनीयतां विश्वस्य द्रढयितुं प्रमालक्षणमारभ्य सर्वेषां षोडशपदार्थानामनिर्वचनीयत्वं व्यवस्थापितवान् ।

एषा चाऽस्य प्रतिज्ञा—

"शब्दार्थनिर्वचनखण्डनया नयन्तः
सर्वत्र निर्वचनमात्रमलमैर्गवान् ।
धीरा यथोक्तमपि कीरवदेतदुक्त्वा
लोकेषु दिग्विजयकौतुकमानुभवम्"

इति । तथा—नेदं सङ्गवितुमर्हति वक्ष्यमाणदूषणगणग्रस्तत्वात् । नाप्यसदेव तथा सति लौकिकविचारकाणां सर्वव्यवहारव्याहत्यापत्तेः । यस्तु वादी निरुत्तराभिमानं

यते स निर्वक्तुं नतु शक्ष्यति वक्तव्यदोषात्। ततः परस्पा-परीत्येदमुच्यतेऽनिर्वचनीयत्वं विश्वस्य पर्यवस्यतीति। व-स्तुतस्तु वयं सर्वप्रपञ्चसत्त्वाऽसत्त्वव्यवस्थापनविनिवृत्ताः स्वतः सिद्धे चिदात्मनि ब्रह्मतत्त्वे केवले भरमवलम्ब्य चरितार्थाः सुख मास्महे। ये तु स्वपरिकल्पितसाधनदूषणव्यवस्थया विचारमवताय्य तत्त्वं निर्णेतु मिच्छन्ति तान् प्रति ब्रूमः—न साध्वीय भवता वि-चारव्यवस्था, भवत्कल्पितव्यवस्थयैव व्याहतत्वात्। एवम्प्रकारा-णि तत्तल्लक्षणेषु खण्डनान्यूहनीयानि, तदेतासु खण्डनयुक्तिषु कामपि स्थानान्तरस्था केनापि प्रकारान्तरेणानाय तत्सदृशीं ना स्वयमूहित्वा परैर्विविच्यमानानि पदार्थान्तराण्यपि बुद्धिगता बाध-नीयानि, अत्र चास्माभिर्दूषयितु शङ्कितेभ्यः परपक्षप्रकारेभ्यो यदि प्रकारान्तर कोऽपि स्वयमूहीत उक्तानां बाधकानां मध्ये क्वचि-त्प्रज्ञया समाधानमभिदध्यात् तत्र खण्डनवादिनः प्रस्तुता प्रतिक्रि-या न संस्फुरेत्तदा परेण प्रयुज्यमाने वाक्ये बहुपदात्मके कस्य चित्पदस्यार्थं खण्डयितु खण्डनान्तरमवतारणीयमेव तत्रापि परेण प्रज्ञारोपणे पुनस्तथैव शाखान्तरेषु सङ्क्रमणीयमिति प्रकारेण ख-ण्डनप्रये चक्रे सम्यगवधेयम्। न च शाखान्तरसङ्क्रान्तावर्थान्तर पतेद् अप्रकृतत्वाभावात्। नचैकनिर्णयारम्भेऽन्यसङ्क्रान्तावन् नौचित्य स्यात् शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादित्यादौ परेणोक्ते कृतक-त्वादावविप्रतिपत्तव्यत्वापत्तेरन्यतरासिद्ध्याद्युच्छेदापाताद् येन हि तन्निर्वाह्यते तदनिर्वचनीयतयापि निर्वाह्यानिर्वचनीयतैवेति। तस्मात्—

"तत्तुल्ययोहस्तदीय च योजन विषयान्तरे।

शृङ्खला तस्य शेषे च त्रिधा भ्रमति मत्क्रिया" इति।

यासा युक्तीनामर्थानुसन्धान विना शुकवत्पाठमात्रेणैव प्र-तिपक्षपक्षप्रतिक्षेपक्षमताविर्भावः तासामर्थपरिज्ञाने किमु वक्त-व्यमिति लोकेऽस्य प्रज्ञावता वादाहवे विजिगीषूणा सम्प्रदाये

महानादर इति पठनपाठनयोर्भूयः प्रचारः समजनि। न ह्येवंविधानां युक्तीनामन्येषु ग्रन्थेषु सम्भव आसीत् । केवलं खण्डनकार एव सर्वप्रथमतयाऽऽसां जन्मदः। तदनु तत्त्वचिन्तामणिकृद्गङ्गेशो-पाध्यायप्रभृतिभिर्नवीनतया न्यायशास्त्रपरिवर्तने कृते तत्खण्डनार्थं मधुसूदनसरस्वतीप्रभृतयः पण्डिताऽऽखण्डला आविर्भूय तिलशोऽखण्डयन् दुर्वादिमतानि। यक्षानुरूपो बलिरिति न्यायेन परिष्कार-प्रधानान्येव वाक्यान्यारचय्य ब्रह्मानन्दप्रभृतिभिरपि परिष्कार-प्रधाना पारिभाषिक्योयुक्तयः सर्वाः खण्डिताः। परं सर्वेषामुपजी-व्यभूतोग्रन्थोऽसावेव । अत एव चित्सुखाचार्यादिब्रह्मानन्दान्ताः सर्व एवाऽऽचार्याः तदुक्तं खण्डनकारैरित्यादिना तदीयामुक्तिमुद्-धृत्य तद्व्याख्यानमकुर्वन् पदेपदे।

एवंसर्वजनसम्मान्योयं ग्रन्थः साम्प्रतं विरलप्रचारोपि पूर्वं बहुलप्रचार आसीत् । परमस्य स्वेच्छयैव कठिनत-याऽऽरचितस्य (१) सहसाऽर्थबोधो न भवति दूरे तात्पर्यग्रह इति बहुभिः सुधीभिरस्य व्याख्यानानि रचितानि। तद्यथा—खण्ड-नमण्डनम्—परमानन्दविरचितम् १ खण्डनमण्डनं भवनाथविरचितं द्वितीयं २ दीधितिः रघुनाथशिरोमणिविरचिता ३ प्रकाशः व-र्द्धमानविरचितः ४ विद्याभरणी विद्याभरणविरचितो ५ विद्या-सागरी विद्यासागरविरचिता ६ बलभद्रमिश्रपुत्रपद्मनाभपण्डित-कृता खण्डनटीका ७ शङ्करमिश्रविरचिता आनन्दवर्द्धनाभिधा ८ शुभङ्करमिश्रविरचिता श्रीदर्पणनाम्नी टीका ९ खण्डनमहातर्कः

(१) स्वेच्छयैव काठिन्यं पदेपदे स्थापितमित्यत्र तदीयोऽन्तिमः श्लोक एव प्रमाणं—

"ग्रन्थग्रन्थिरिह क्वचित्क्वचिदपि न्यासि प्रयत्नान्मया।
प्राज्ञम्मन्यमना हठेन पठिती मास्मिन् खलः खेलतु॥
श्रद्धाऽऽराद्धगुरुःश्लथीकृतदृढग्रन्थिः समासादय-
त्वेतत्तर्करसोर्मिमज्जनसुखेष्वासञ्जनं सज्जनः" ॥

चरित्रसिंहकृतः१० खण्डनखण्डनं प्रगल्भमिश्रकृतं ११ शिष्यहितैषिणी पद्मनाभकृता १२ खण्डनकुठारः गोकुलनाथोपाध्यायरचितः १३ खण्डनखण्डखाद्योद्धारः(१) वाचस्पतिमिश्र कृतः १४ इत्यादयः ।

एतेषु व्याख्यानेषु शाङ्करी तात्पर्यमात्रप्रकाशिका न प्रत्यक्षरव्याख्यया छात्राणां भ्रमापनोदनक्षमाऽन्यास्तु टीका अतिसङ्क्षिप्ततया नात्यन्तमुपयुक्ताः । विद्यासागरप्रणीता तु व्याख्या समीचीना प्रकृतग्रन्थतत्त्वावबोधार्थिनां कृते ऽत्यन्तमुपयोगिनी सारिष्ठा प्रामाणिकैरङ्गीकृता बहुलप्रचाराच । यस्याः कृते बहवोयतन्तेस्म ।

कोऽयं विद्यासागरः कुत्रत्यः कदा वाऽस्य स्थिति रासीदेतत्सर्वं मया कुत्राऽपि न ज्ञातमिति तद्विषये किमपि लिखितुं न लेखनी व्यापार्यते । अद्वैतसिद्धौ अंशित्वहेतुनिरूपणावसरे "इति विद्यासागरोक्तमपि साधु" एतावन्मात्रमेव लिखितं, तत्रत्यविद्यासागरपदेनायमेव निर्दिष्टोऽन्योवेति न निर्णीतम्भवति नियामकं विना, अद्वैतसिद्धिस्थपङ्क्तेः खण्डनटीकायामनुपलम्भात् । परन्तु अबोधपङ्काविलबोधनीरे यदीयवाचः कतकायमानाः ।

वन्दे मुनीन्द्रान्मुनिवृन्दवन्द्यान् श्रीमद्गुरून् श्वेतगिरीन् वरिष्ठान् ।

श्रीमच्छ्वेतगिरिं वन्दे शिष्यधीपद्मभास्करम् ।
यत्पादस्मरणं लोके भवरोगस्य भेषजम् ॥

इति खण्डनटीकास्थाऽऽद्यन्तश्लोकाभ्यां श्वेतगिरिनाम्नो यतेः सकाशादधीत्य विधिवद् जगति ख्यातिं लेभे विद्यासागरः इति ज्ञायते, प्रथम-द्वितीय-तृतीय-परिच्छेदान्ते "इति श्रीमत्परिमहंसपरिव्राजकाचार्या ऽभयानन्दपूज्यपादशिष्येणानन्दपूर्णेन विरचिते खण्डनफक्किकाविभजने" इति पुष्पिकासु अभयानन्द इति

(१) अयं ग्रन्थः खण्डनकुठारश्च खण्डनकृतोद्भाविताना दोषाणामुद्धारायकृतः न तु व्याख्यारूपः ।

केलेनदर्शनात् दीक्षागुरुरस्याभयानन्दनामा । ततः संन्यासदीक्षया ऽऽनन्दपूर्ण इति नाम प्राप्तमनेनेति ज्ञायते । चतुर्थपरिच्छेदान्ते पुष्पिकायां सत्यानन्दपूज्यपादशिष्येण इति यद्यपि लिखितमास्ते तथापि आदर्शपुस्तके तत्रत्यांशस्याऽस्पष्टत्वात्प्रथमपरिच्छेदादिलेखनविरोधाच्च भ्रमात् तथामुद्रितमिति द्रष्टव्यम् ।

श्वेतारण्याभयानन्दाभ्यां प्रणीता ग्रन्थाः यदि केऽपि समुपलभ्येरन् तर्हि तस्य समयपरिज्ञानं भवितुं सुशकम् । परमद्यावधि भूयोऽन्वेषितेपि नामाङ्किताः केऽपि ग्रन्था वृत्तं वा किमप्युपलब्धम् । अस्तु नाम यत्किमप्येतत् (१) ।

---

(१) भूमिकाया अस्या निर्माणावसरे विद्यासागरस्य वृत्तं जिज्ञासुना मया काश्मीर श्रीनगरवासिनां महामहोपाध्यायपण्डितवरमुकुन्दरामशास्त्रिणां सविधे प्रेषितमेकं पत्रम् । महाशयैः पण्डितवरैः सानुकम्प मदीयां प्रार्थनामुररीकृत्य भूयोऽन्वेषणपूर्वकं विद्यासागरविषये यत्किञ्चिदिति वृत्त प्रेषितं तेनातीवानुगृहीतमात्मानं मन्ये । तत्पत्रं यथावत्प्रकाश्यते—

निगमागमज्ञानमहनीयमहिमानः श्रीलक्ष्मणशास्त्रीतिप्रशस्ताभिख्यपण्डितवरेण्या विनयभरभरितनतिततिनिवेदनमनु विज्ञाप्यन्ते— भूयाननेहा व्यतीतो यत् भावत्कानुग्रहपत्रं (१९-२-१३ अह्नि) समधिगतवानस्मि तदुत्तरनिवेदनाय बहुलव्यग्रतया यन्मे दीर्घविलम्बः समजनि तत्कृते क्षान्तिप्रदानोत्तरमवधारयन्तु तत्रभवन्तः—

खण्डनखण्डखाद्यग्रन्थटीकाकर्तुर्विद्याधरस्य नाम धाम समयादिज्ञापनार्थमनुयुक्तेन मया यद्यपि साक्षात्तया तद्वृत्तमनभिज्ञावपूर्वमस्ति तथापि युक्त्यन्तरपद्धत्यानुमेयमदो वृत्तं निवेद्यते । नैषधीयचरितकाव्यकर्ता श्रीहर्ष एव खण्डनखण्डखाद्यग्रन्थकर्ता वित्त एव, खृष्ट १२ शताब्द्युत्तरार्धे— सम्बभूव च तच्छिष्यः श्रीविद्याधरः (साहित्यविद्याधरः— विद्यासागरश्च इत्यभिख्यया) प्रसिद्धः— तेनैव हि प्रथमत उक्तकाव्यस्य टीका विरचिताऽभूत्, अतिदुर्गमनैषधीयाशयप्रकाशनपद्धतौ विद्यासागरोपज्ञमेवेतरसहृदयव्याख्यात

तदेतत् खण्डनखण्डखाद्यं सर्वतः पूर्वं कलिकातास्थ एशियाटिकसोसाइटीत्याख्यया समित्या मुद्रापितं मूलमात्रं, तदनु सुजनचन्द्रत्रसाकनाम्ना, परमेतत् मुद्रणद्वयं निष्टीकं मेधावतां चेतस्तोषाय नालमभवत् इति काश्यां आनन्दवर्द्धनाभिधेशङ्करमिश्रविरचितटीकासंवलितं वेदान्ताचार्य श्रीमन्मोहनलालसाधुना सत्पभिन्नाखण्डनान्तं गर्भप्रदर्शिन्याख्यया टिप्पण्या संयोज्य मुद्रितं पश्चात् काशीस्थराजकीयसंस्कृतपाठशालायां दर्शनशास्त्राध्यापकैः पण्डितवरमहामहोपाध्यायभागवताचार्यैः पूर्णतां नीतम् ।

परन्तु शङ्करमिश्रव्याख्यानस्य प्रायो दुरूहत्वात् संक्षिप्तत्वात् च तेन

जनोपक्रमणमित्येतदितिवृत्तं मया स्वपुस्तकालयवर्ति- पुरातनशारदालिप्यङ्कित श्रीआनन्दराजानकविरचित नैषधीयकाव्यटीकापुस्तकस्य प्रथमपृष्ठवर्तिपर्यायपङ्क्तिषु समीक्षितं सुज्ञातपूर्वं चासीत् । (सार्धमासद्वयी व्यतीता) दुर्दैवपरिपाकात् गतपौषमासस्याष्टमाकोंशे मदीयस्वीयानुजातमजाद्यनुपस्थित्यवसरे मदीयचतुःशालात्मवेश्मजातमनन्यत्रलभ्यपुस्तक-वसना-स्तरण-पात्र- भाण्डागाराद्यादियावत्समस्तसामग्रीपरिपूर्णं प्रलयाग्निमूर्तिनोत्पाताग्निनाधस्तनपुतर एवाविर्भूय मुहूर्तमात्राद्भस्मावशेषतामुपनीतम्— अन्यथा भवदाज्ञप्तविषयविषयमन्यदपि तस्मादेव विचारयितुमन्वेषितुं च (यावद्भवदन्तिके पुस्तकप्रेषणं) शक्येत आस्तां च गतगतानुशो. चनेन—

तस्माद्यथानुमितं विज्ञापयामि श्रीहर्षशिष्यभूतः तत्समकालिकः विद्यासागरोपनामा विद्याधरः स्वगुरुकृतनैषधीयकाव्यटीकां यथा व्यरचयत् तथा तत्कृतखण्डनखण्डखाद्यग्रन्थस्य च टीकाकृत् उद्दिष्टविद्याधर एव सम्भवेत् इति— पुरस्तात् दूरदर्शिनः तत्र भवन्तः प्रमाणम्— आशासे चैता मन्निवेदिताः पङ्क्तीः संविवेच्य यथा निश्चितवृत्ताद्युपेतस्वीयानुग्रहपत्रेण मामनुगृह्णीयुस्तत्र भवन्तः—

इति विज्ञापकस्तत्र भवदनुकम्पावपनं म० म० पं० मुकुन्दराम-
शास्त्री हेड् पण्डित रिसर्चडिपार्टम्यण्ट श्रीनगर काश्मीर"

एतस्य पक्षस्य युक्तायुक्तत्वे सूरय एव प्रमाणं " इति संशोधकः ।

प्रविविक्षूणां छात्राणां नैवोपयोगो भवति, पण्डितानामपि क्वचित्स्थलविशेषे विद्यासागरीयव्याख्यानं विना दुरूहस्यास्य ग्रन्थस्य यथावत्तात्पर्यावबोधो दुःशक इवाभवत् इति सर्वेषां पण्डितानां छात्राणां च भृशं समादरं तद्विषये औत्सुक्यञ्चोपलभ्य प्राचीनग्रन्थप्रकाशनैकबद्धदीक्षेण श्रीमता श्रेष्ठिहरिदासगुप्तेन विद्यासागरीव्याख्यानसहितं ग्रन्थमेतं मुद्रयित्वा प्रकाशयितुमुत्साहो व्यधायि तदनु तदभ्यर्थनया सञ्जातोत्साहेन काशीस्थेन संस्कृतविद्यार्थिकेन श्रीमता गोविन्ददासगुप्तमहाशयेन स्वकीयं सम्पूर्णं विद्यासागरीयपुस्तकं लिखितं नवीनं नातिशुद्धं *तथा एशियाटिकसोसाइटीपुस्तकालयस्थमपरं अतिप्राचीनं(?) अतिजीर्णं प्रथमपरिच्छेदान्तं सुपरिष्कृतं ततः परमशुद्धबहुलं यदेवादर्शपुस्तकत्वेन स्थापितमन्यच्च पुस्तकं काशीस्थराजकीयसंस्कृतपुस्तकालयस्थं नवीनलिखितमेव प्रत्यभिज्ञाखण्डनान्तं अपरञ्च काशीस्थराजकीयसंस्कृतविद्यालयस्थपुस्तकशालाध्यक्षपण्डितश्रीविन्ध्येश्वरीप्रसादद्विवेदिमहाशयेभ्यः समासादितं आरभ्यात् ४०४ पत्रपर्यन्तं प्रायः प्रथमपरिच्छेदावधि, एवं पुस्तकपञ्चकं टीकाया एकीकृत्य, तथैव मूलस्यापि एकं काशीमुद्रितं अपरं कलिकातामुद्रितम् इति मुद्रितपुस्तकद्वयं, एकं खण्डितं अपरं द्विवेदिमहाशयात् समानीतं काशीस्थराजकीयपुस्तकालयस्थं सम्पूर्णं शुद्धमेवं लिखितपुस्तकद्वयं सम्पाद्य प्रयागक्षेत्रस्थम्योरसेन्ट्रलकालेजस्थप्रोफेसरमहामहोपाध्यायपण्डितप्रवरगङ्गानाथशर्माणः शोधनकार्ये प्रवर्तिताः ।

* एशियाटिक्सोसाइटीपुस्तकालयस्थपुस्तकं दृष्ट्वैव एतत्पुस्तकं लिखितम् ।

एतस्य पुस्तकस्यान्ते एवं लिखितमास्ते संवत् १५५८ समये कार्तिकवदि दशमी १० गुरौ गौडकायस्थकान्हर सुत भर्ना लिखित काश्यां विश्वेश्वरभवानी ढुण्ढिराज कालभैरवा ।

ततस्तत्प्रोत्साहनया श्रीयुतहरिदासगुप्तस्य च मुहुर्मुहुरभ्यर्थनया तच्छोधनकार्यमङ्गीचक्रुस्ततःपरं मुद्रणकार्ये समारब्धे वर्षद्वयेन खण्डद्वये प्रकाशिते पूर्वोक्तमहाशया मामब्रोचन् "नानाकार्यव्यग्रतया नास्माभिः शैघ्र्येण एतच्छोधयितुं समयोलभ्यते इति भवद्भिरेव इतः परं शोधनकार्यं स्वीकृत्य समापनीयोऽयं ग्रन्थः" इति तदनु तेषामनुरोधं हरिदासगुप्तस्य चानुरोधं पालयितुकामेन मया मुद्रणकार्ये समारब्धे प्रायः शीघ्रतयैव ग्रन्थः प्रकाशयितव्य इति बुद्ध्या प्रयतितं, परन्तु श्रेयांसि बहुविघ्नानि इति न्यायेन अनेकासु दैवीष्वापत्तिषुपस्थितासु सङ्कल्पानुरूपं तत्कार्यं कर्तुं न प्राभवम् इति भृशं जिह्रेमि। मध्ये चाकस्माद् श्रीहरिदासगुप्तो हन्त हृदयशूलेनेहलोकं परित्यक्तवान् इति भृशं शोकस्थानं, परन्तु अपरिहार्ये शोककरणं निष्फलमित्यालोच्य तस्माद्विरम्यते। परमेतदतीव प्रशंसास्थानं यद् तत्पश्चात् अपि तत्पुत्रेण पितुरप्यधिकगुणशालिना श्रीयुतजयकृष्णदासगुप्तेन पूर्ववदेव तत्कार्यं स्वीकृत्य मुद्रणं प्रवर्तितम्।

अत्र च मूलस्थानेकैकान् एकाभिप्रायान् विषयान् पृथक्कृत्य तदधस्ताद् तावन्मात्रमूलभागस्य व्याख्यानं ततः परं पुनरपि मूलमित्येवं रीत्याऽनन्तं विशोध्य क्वचित् २ पाठभेदानधः प्रदर्श्य मूलभागस्योपरि तद्ग्रन्थाभिप्रायं सङ्क्षिप्तसंस्कृतेन सूक्ष्माक्षरैः सन्निवेश्य पत्रस्योपरि तत्पत्रस्थान् विषयान्निर्दिश्य एकैकस्य विषयस्य समाप्तौ ग्रन्थभागं पृथक्कृत्य ग्रन्थं प्रकाशितवानस्मि। अन्तेच विषयसूची खण्डनखण्डखाद्यस्थस्वकीयानां कारिकाणां प्रकारादिक्रमेण सूची मूले टीकायां च ग्रन्थान्तरधृतानामुपलब्धस्थलानां तत्तत्स्थाननिर्देशपूर्वकमनुपलब्धस्थलानां च वचनानां सूचीं निर्माय यथाकथञ्चित् समापयमेतत्कार्यम्। द्वितीयपरिच्छे-

दमारभ्य सोसाइटीपुस्तकस्यैकस्यैवा ऽऽदर्शत्वेनाऽवस्थितत्वात्तस्य चात्यन्तमशुद्धत्वेन भूयोभावयित्वाऽपि तदीयमर्थविशेषमभिप्रायं वा ऽवगन्तुमशक्नुवान आदर्शपुस्तकानुसारेण तथैव पाठं व्यवास्थापयम्। प्रथमपरिच्छेदे८३९ एतत्पृष्ठमारभ्य८६७ एतत्पृष्ठपर्यन्तं शाङ्करीव्याख्यानस्य विद्यासागरव्याख्यानस्य चैकरूपत्वेन भूयोऽन्वेषितेऽपि तत्रत्ये ग्रन्थे नालभ्यत स भाग इति नितरां दूये। यदि नामेतः परमपि केषाञ्चिन्महाशयानां निकटे विद्यासागरीयं व्याख्यानं सम्पूर्णं स्यात्तर्हि कृपया तैः मदत्ते पुनरपि पुस्तकं संशोध्य शुद्ध्यशुद्धिपत्रं संमुद्र्य तत्पुस्तके निवेशयेत। अत्र च भ्रमेण सञ्जाता अशुद्धीः सर्वा एकीकृत्य यावच्छक्यं शुद्धिपत्रं निर्मितवानस्मि। तदत्र सीसकाक्षरयोजकदोषेण मादृशाल्पज्ञजनमतिमान्द्याद्वा पुस्तकदोषाद्वा सञ्जाता अशुद्धीः सङ्गृह्य यदि केचिन्महाशयाः ज्ञापयेयुः तर्हि कृतार्थमात्मानं मंस्ये। एवं यथाकथञ्चित्कार्ये समापिते कालविलम्बेन ताम्यतो जनान्भृशं क्षमापयन् प्रार्थये गुणैकदृष्टीन् प्रेक्षावतो यत् स्खलनस्वभावके मयि दोषदृष्टिमकृत्वा गुणैकपक्षपातिनः सन्तो ग्रन्थरसास्वादनैकपराः खण्डनकारस्यापूर्वे वादाहवे सर्वथा सिद्धिप्रदं युक्तिजालरूपं ब्रह्मास्त्रं स्वीकृत्य सार्थकीकुर्वन्तु ग्रन्थकृदुक्तिमिति।

क्वायं ग्रन्थः क्वाल्पज्ञोऽहं तथाऽपि यत्कृपालेशमात्रेण पङ्गवोऽपि दुर्गमं देशमधिरोहन्ति दुस्तरमपि भवसागरन्तितीर्षन्ति तस्यैव जगदीश्वरस्य कृपाकटाक्षवशेन मादृशैरशक्यमपि कार्यं कृतं इति मन्यमानस्तस्मिन्नेव बद्धरतिर्विरमाम्यनल्पजल्पनादिति शिवम्।

माघकृष्ण ८ बुधवासरे वैक्रम संवत् १९६९	सहृदयविधेयोजटापाठ्युपनामको लक्ष्मणशास्त्री द्राविडः।

खण्डनखण्डखाद्यस्थश्लोकाऽऽद्यपादानां

सूचीपत्रम् ।

		पृष्ठम्	पङ्क्तिः
१	अविकल्पविषय एकःस्थाणुः	२	२१
२	मानापनोदनविनोदनते गिरीशे	८	७
३	शब्दार्थनिर्वचनखण्डनया नयन्तः	९	२२
४	अन्तर्भावितसत्त्वं चेत्	५५	१५
५	पूर्वसम्बन्धनियमे	६९	३
६	अन्यथाऽनुपपत्तिश्चे	१२३	१२
७	व्याप्याऽन्यथोपपत्तिर्वा	,,	१४
८	सुदूरधावनश्रान्ता	१५८	१०
९	हेत्वाद्यभावसार्वह्ये	१६६	१२
१०	आद्यधीविद्यभेदीया	,,	१५
११	असंसर्गाग्रहस्याऽपि	१६८	५
१२	अनौचित्याऽपि तर्केण	१७३	२
१३	प्रवृत्तेनाप्यनौचित्य	,,	४
१४	एकं ब्रह्मास्त्रमादाय	१८०	९
१५	कथं सामान्यतोज्ञाते	१८१	११
१६	नानात्वमवलम्ब्यापि	१८३	२
१७	अभेदं नोल्लिखन्ती धी	१८७	१९
१८	प्रागलोपाविनिगम्यत्व	२०७	२
१९	तदद्वैतश्रुतेस्तावत्	२१२	१९
२०	अद्वैतागमनासीरे	,,	२१
२१	पारमार्थिकमद्वैतं	२१९	१८
२२	धीधना बाधनायास्या	२२३	१५
२३	ईश्वरानुग्रहाद्देषा	२२४	१६
२४	आपाततोयदिदमद्वयवादिनीनां	२२५	२१

२५ अभीष्टसिद्धावपि खण्डनाना	२२८	२३
२६ तत्सदृक्प्रत्यभिज्ञानं	३०९	१६
२७ नातत्तन्मन्यसे ताव	३५१	१७
२८ रूपान्तरेण निर्दिश्य	„	१९
२९ अन्योन्याभावसंसर्गा	३६३	४
३० प्राग्रेऽद्धेऽन्यसाम्यात्किं	५००	१०
३१ तथाहि मिथिलानाथो	„	१२
३२ नात्यापत्त्या प्रमामाता	५६७	१५
३३ अथान्यः स विशेषश्चेत्	„	१७
३४ अर्थावृत्त्यास्तबोधर्मा	„	१९
३५ सोऽपि वा धीविशेषः किं	„	२१
३६ समस्तलोकशास्त्रैकम	५६८	२
३७ उपपादयितुं तैस्तैर्मते	„	४
३८ विधिज्ञः प्रत्ययोऽन्योऽयं	६१८	७
३९ सर्वत्र सत्ताऽसत्तावा	६३५	७
४० एतदेव परामृश्य	६४०	१४
४१ आगमेनानुमानेन	६४२	१५
४२ तस्मादस्माभिरप्यस्मि	६९३	५
४३ व्याघातो यदिशङ्कास्ति	६९३	७
४४ यथाविधं यं विषय निजेस्य	१०३५	५
४५ प्रश्नस्य यः स्याद्विषयः स वाच्यो	१०३५	९
४६ प्रत्येतव्यस्य वैचित्र्यं	१०६७	६
४७ गुर्वधियमभावस्य	१०६८	९
४८ अविशिष्टाद्विशिष्टस्य	१०७०	२
४९ यदि कुर्यादसत्काला	१०९४	१
५० प्राचोत्तरस्य नियमे	१०९४	१९
५१ दोषं व्यक्तिविवेकेऽमुं	१३२७	९
५२ तत्तुल्योहस्तदीयं च	१३४०	५
५३ ग्रन्थग्रन्थिरिह क्वचित्	१३४१	२१
५४ ताम्बूलद्वयमासनं च	१३४२	२५

समाप्तम् ।

॥ विद्यासागरीसहित—

खण्डनखण्डखाद्यग्रन्थस्थप्रतिपाद्यविषयाणां

सूचीपत्रम् ।

वेदान्तप्रतिपाद्यविषयक-	पृष्ठाङ्काः	पङ्क्तिः
मङ्गलाचरणम् ।	१	१
महादेवोत्कर्षः	"	१०
श्रीरामचन्द्रस्तुतिः	"	१४
सरस्वतीप्रार्थना	"	१०
गणेशप्रार्थना	२	१
श्रीमद्गुरुश्वेतगिरिस्तुति	"	५
आनन्दारण्यप्रणामः	"	९
व्याख्यानकरणप्रतिज्ञा	"	१३
मूलकृन्मङ्गलम्	"	२१
मङ्गलस्य निर्विघ्नपरिसमाप्त्यर्थत्वम्	३	६
अविद्याऽऽवृतत्वेनाविदितत्वात्परदेवतायाः शास्त्रस्य तत्र प्रामाण्यम्	"	"
आत्मनः स्वयम्प्रकाशत्वोपपादनम्	४	१
आत्मनोऽपरिणामित्वोपपादनम्	५	११
कर्मकाण्डस्य प्रत्यक्षादीनां च व्यावहारिकप्रामाण्योपपादनम्	"	१७
शून्यतापत्त्यापत्तिनिरसनम् ।	६	१
भेदेऽनुमानप्रमाणोपन्यासः	"	२१
मूलकृतो गौरीप्रणामपद्यम्	८	७

पद्यव्याख्यानम् ,,
पद्यस्यैव व्याख्यानान्तरम् ९

मूलकृतः प्रतिज्ञारूपेण ग्रन्थस्यारम्भप्रयोजनकथनम् ,,
श्लोकव्याख्यानम् १०
श्लोकस्य व्याख्यानान्तरम् ,,
कथायाः प्रामाणादिसत्त्वाभ्युपगमनैयत्यपक्षोपपादनम् ,,
चतुर्विधसिद्धान्तकथनम् १२
उक्तनैयत्यस्य खण्डने चत्वारो विकल्पाः १३
विकल्पचतुष्टयव्याख्यानम् १४
प्रथमविकल्पस्य प्रथमविकल्पखण्डनम् १५
प्रथमविकल्पस्य द्वितीयकल्पाशङ्का १६
साधनाद्यक्षमतायां सद्वचनाभासलक्षणयोगित्वमेव नियामकमित्युक्त्या शङ्कापरिहारः १७
सद्वचनाभासलक्षणयोगित्वस्योपाधित्वसमर्थनम् १९
प्रमाणाद्यसत्त्वे व्यवहारस्य दूषणादिव्यवस्थायाश्चानुपपत्तिशङ्का ,,
व्यावहारिकप्रमाणाद्यभ्युपगमेनाशङ्कापरिहारः २०
सत्ताभ्युपगमस्य कथामूलत्वे कस्या अपि कथाया असम्भवेन पूर्वोक्तदूषणकथनस्यापि दुर्घटत्वापत्तिरिति वक्तुं त्रीन् विकल्पानुद्भाव्य क्रमेण तन्निराकरणम् । २१
प्रथमविकल्पे निरनुयोज्यानुयोगः २२
द्वितीय–तृतीय–विकल्पानां खण्डनम् । २३
प्रमाणादिसत्त्वासत्त्वौदासीन्येन प्रवृत्तायां कथायां दूषणोद्भावने तद्वदेव कथान्तरमपि स्यादित्युपसंहारः २४

सत्तानभ्युपगमे कथानधिकार इति दूषणं न कथायां उद्भाव्यते केवलं शिष्यशिक्षैव क्रियते इत्याक्षेपः २५
आक्षेपपरिहारः २६

हेतुत्वात्सत्ताभ्युपगमइति द्वितीयविकल्पस्य खण्डनम् ।	२७	२
द्वितीयविकल्पस्य तात्पर्यान्तरवर्णनशङ्का	२७	२०
तात्पर्यान्तरस्याऽप्यसाधुत्वम्	२८	१०
कथायामावश्यकस्य निरूपणम्	२९	८
नियमस्वरूपप्रदर्शनम्	"	२१
वादिप्रतिवादिनोः वाग्व्यवहारक्रमप्रदर्शनम् ।	३१	१२
सत्ताभ्युपगमस्य हेतुसाध्यत्वच-नियमबन्धस्य हेतुसाध्यत्वाभावान्न परस्पराश्रयः	३२	२३
अस्मिन्पक्षेविचारादिविप्लवासम्भवः	३३	११
नियमवत्प्रमाणादिसत्ताङ्गीकारस्य निष्प्रयोजनत्वम्	३५	१८
लोकसिद्धत्वस्य द्वेधा विकल्प्य खण्डनम्	३६	९
विचारबाध्यत्वोपन्यासेपिदोषः	३७	१२
प्रागुक्तेषुविकल्पेषु तुरीयस्य खण्डनम्	३८	२
समयबन्धनेपि प्रमाणादिसत्त्वाभ्यु-	३८	१८
पगमावश्यकत्वशङ्कातत्परिहारौ	४०	४१
नियमस्य प्रमाणादिसत्तास्वीकारेऽपर्यवसानम्	४१	२
सत्ताज्ञानमात्रस्यअबाधितस्यवा न सत्ताभ्युपगमतन्त्रत्वम्	४१	११
प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमस्य न सर्वप्रकाराबाधिततासत्ता-मूलकत्वसम्भवः	४३	१६
व्यवहारनियमस्यैव कथाकारणत्वोपसंहारः	४५	१३
अनेन नियमेन व्यवहर्तव्यमित्यस्यार्थः ।	४६	२
मध्यस्थावगमस्यापि सत्ताचिन्तायामवगमान्तरमेवशरणम्	४६	१०
उक्तपक्षेऽनवस्थापरिहारः	४७	२
अन्तिमासत्त्वे पूर्वपूर्वस्याप्यसत्त्वं चेदिष्टापत्तिः	४७	१७
स्वरूपसत्त्वमादायाप्यनवस्थाया दुष्परिहरत्वम्	४९	२
असतोऽपि कारणत्वसम्भवः	५०	५
नचाऽसत्त्वाविशेषात्कार्यस्य सार्वत्रिकोत्पत्तिप्रसङ्गश्चोद्यः	५०	१६
तस्य प्रसङ्गस्य पक्षद्वयेऽपि समानत्वम्	५१	११
न कार्योत्पत्तिसमकालीनसामग्रीसत्त्वमपि कार्यजन्म-		

नियामकम् ५२
कार्यजन्मैव कार्यजन्मकालस्य विशेषः ५४
नचानुगतरूपस्यानुधावनमुचितम् । ५५

सतः कारणत्वाभावे सङ्ग्रहकारिका ५५
सत्ताविशिष्टं कारणं न सत् ५६
सत्ताभेदानन्त्यस्वीकारेपि न कारणस्य सत्त्वं ५७
स्वरूपसत्ताऽभ्युपगमेऽनुगतबुद्धिजननायजातिमात्रोच्छेदः ५८
स्वरूपसत्त्वमपि वस्तुनोनाधिकमिति असतोपि कारणत्वं स्यात् ६०
सत्तोपलक्षितस्यकारणत्वेऽसदपि असत्त्वोपलक्षितं कारणमस्तु ६१
कारणत्वस्यैवसत्त्वरूपत्वे ममापिसत्त्वेसत्त्वान्तराभावात् असद्रूपमेव सत्त्वं कारणम् । ६२
कारणस्यासत्त्वे सत्ताऽभ्युपगमस्यनासामञ्जस्यं ,,
सत्त्वाविशेषेपि कारणनियमवदसत्त्वेपि सम्भवः ६४
अन्वयव्यतिरेकानुविधानस्यापि सत्त्वासाधनत्वम् ६५
असतः कारणत्वे दोषान्तरस्य परिहारः ६६
असतः कार्यत्वेऽपि दोषाभावः ६८
सत्त्वासत्त्वविचारस्योभयत्रापि वैयर्थ्यम् ६९

असतोऽपि कारणत्वेनियतपूर्ववृत्तित्वस्यैवनियामकता ६९
प्राक्सदिति बुद्धेः कारणत्वेभ्रान्तबुद्धिविषये ऽतिप्रसङ्गाभावः ७०
अविशेषेऽपि कस्यचित्पक्षस्य बुद्धिकृतोविशेषः ७२
नियतप्राक्सत्त्वबुद्ध्यभावस्थले तादृशबुद्धिविषयतैव शरणम् । ७३
विज्ञानस्य व्यवहारोपपादकत्वेन सर्वैरभ्युपेततया पर्यवसाने सतोऽसतोवातस्योपपादकत्वम् ७४
सदसत्त्वं विनैव विचारस्य आरब्धव्यत्वम् ७६
विशिष्टव्यवहारसमये उभयोरपि दृष्टान्तदार्ष्टा-

न्तिकयोरसत्त्वम् ७८ १
स्वभावविशेषणवत्त्वाभ्यां सदसतोर्भेदशङ्का ७९ १
असतोऽपि स्वरूपं स्वरूपमेवेतिशङ्कापरिहारः ८० ४

विज्ञानस्य सत्त्वं स्वयम्प्रकाशताच ८१ १
ज्ञानस्वप्रकाशतासाधकहेतावन्यथासिद्ध्यादिदोषपरिहारः ८३ २२
ज्ञानस्य स्वप्रकाशत्वे दोषाभावः विपक्षे दोषसम्भवः ८५ १३
परतः सिद्धिपक्षे प्रकारान्तरेणानवस्थोद्भावनम् ८५ २३
ज्ञानस्य स्वरूपासत्त्वे हेतोरासिद्धिशङ्का तन्निरासश्च ८७ १७
उक्तानवस्थासर्वासिद्ध्योरुपपादनम् ९० ४
ज्ञानानां धारावाहिकत्वाऽस्वीकारेऽप्युक्तानवस्थादुष्परि-
हरा विषयज्ञातावगाहिन्या वित्तेरस्मत्प्रत्यक्षागोचरत्वात्. ९१ २४
तादृग्विषयज्ञातावगाहिनी च वित्तिर्योगिनामपि न प्रत्य-
क्षगम्या ९३ १३
पुरुषान्तरीयज्ञानगम्यत्वेऽप्यनवस्था ९५ २
सामग्र्यनवस्था न दोषाय, ज्ञानपरम्परायान्तूक्तदोषेभ्यो-
ऽनिस्तारः ९५ १५
ज्ञानासत्त्वपक्षाऽनौचित्यम् ९७ ८
ज्ञानेकेषाञ्चिद्धर्माणां स्वीकारेऽद्वैतव्याघातशङ्का
तन्निरासश्च ९८ १७
ब्रह्मणो वाग्व्यवहाराविषयत्वेऽपि श्रुतिप्रामाण्यगम्यता १०० ७
ज्ञानस्य स्वप्रकाशत्वे कर्मकर्तृविरोधशङ्का १०२ ७
शङ्कापरिहारः १०४ २
कर्मलक्षणस्य विचारासहत्वेनोक्तदोषपरिहारः १०४ २२
अभेदे विषयविषयिभावासङ्गतत्वशङ्का ११३ २२
अभेदेऽपि विषयविषयिभावस्य सङ्गतत्वम् लौकिकवि-
षयसम्बन्धस्य स्वप्रकाशविषयसम्बन्धाद्भेदेऽदोषः ११४ २
उक्तसम्बन्धादेः स्वप्रकाशार्थेऽनभ्युपगमः ११८ ४
ज्ञानं स्वतः सिद्धमित्यस्य समर्थनम् ११९ १२
स्वप्रकाशत्वेऽन्यथानुपपत्तिः प्रमाणम् १२१ २१
दृष्टताग्रहस्त्याज्यः १२३ ११

विपक्षिणापि स्वप्रकाशता स्वीकारार्हा । १२४ १५
बौद्धब्रह्मवादिनोर्मतभेदः १२५ ४
अनिर्वचनीयत्वे शङ्कातन्निरासश्च १२७ १८
निर्वचनं नैव शक्यते कर्तुम् १२८ ७

अनिर्वचनीयतायां दूषणारम्भः १२९ ८
तत्खण्डनप्रकारः १३१ १०
विचारे वेदान्तिनां प्रवृत्तिसङ्गतिः १३३ ८
विचारसत्त्वाभ्युपगमस्यानावश्यकता १३४ १५
उक्तानवस्थायामाक्षेपस्तत्परिहारश्च १३५ १०
खण्डनयुक्तीनां नैयायिकैर्बाधानर्हता १३६ ११
महाप्रमेयोपसंहारः १३७ १२

अद्वैतेप्रमाणम्

अद्वैतविषयकप्रश्नव्याघातः १३७ २३
अद्वैतस्य पूर्वपक्षिणा प्रतीतत्वासम्भवः १३१ २३
अद्वैतप्रतीतेरप्रमात्वासम्भवः १४२ १४
अद्वैतेश्रुतीनां प्रामाण्यम् १४५ ८

अद्वैतेश्रुतीनां प्रत्यक्षाद्यबाध्यता

श्रुतौ प्रत्यक्षादिबाधोपन्यासः १४७ २४
बाधपरिहारः १४८ १६
प्रत्यक्षभेदबुद्धेर्बाधकत्वासम्भवः १५० ९
भेदबुद्धेः स्वप्रकाशत्वेऽपि न बाधकता १५१ १९
ज्ञानेन स्वरूपलक्षणो भेदो न प्रकाशयितुं शक्यते १५२ १३
भेदबुद्धिः स्वविषयात् स्वभेदं न बोधयति १५४ ५
भेदबुद्धेरन्यथाऽप्युपपत्तिः १५५ १५
श्रुत्या ऐकान्तिकमद्वैतं बोध्यते १५६ ४
सर्वाद्वैतबुद्धिर्युगपदेव जायते १५६ १७
अद्वैतश्रुतिप्रामाण्ये शङ्का १५७ २४
तन्निरासः १५७ २४

भेदबुद्धिधाराविश्रान्तावद्वैतसिद्धिर्दुर्वारा	१६०	२५
अन्तिमबुद्धेरपि बाधः	१६१	५
परबुद्धिम्प्रति श्रुतिर्निराबाधा	१६४	४
सर्वंभिन्नमिति वाक्येनाऽपि-भेदो न सिद्ध्यति	१६५	१५
भेदसाधनासम्भवोपसंहारः	१६६	११
अद्वैतज्ञाने प्रतिबन्धाभावः	१६७	२४
अनौचितीतर्केणाऽपि श्रुतेर्न बाधः	१७३	२
अद्वैतश्रुतेः पुनर्बाधाशङ्का	१७४	५
बाधशङ्कापरिहारः	१७५	१३
सङ्ग्रहश्लोकः	१८०	८
परबुद्ध्यादिज्ञानमप्यद्वैतश्रुतेरु-पोद्बलकम्	१८१	३
व्यवहारबलादप्यद्वैतश्रुतेर्नबाधः	१८२	२०
भेदस्वरूपे विकल्पचतुष्टयम्	१८४	११
स्वरूपभेद एव भेद इति प्रथमवि-कल्पखण्डनम्	१८५	१६
भेदासत्त्वेऽसामञ्जस्यशङ्का	१८७	५
तत्परिहारः भेदस्याविद्याविद्यमानत्वम्	१८७	१६
भेद इत्येतावन्मात्रं न घटस्य स्वरूपम्	१८८	१६
पटं प्रति प्रतियोगित्वं न घटस्य स्वरूपम्	१९०	६
पटं प्रति प्रतियोगित्वं न घटस्य धर्मः	१९१	२२
स्वरूपभेदग्राहिप्रत्यक्षस्याद्वैतश्रुत्यविरोधोपसंहारः	१९३	१५
घटस्य स्वरूपनिरूपेण न पटप्रतीत्यपेक्षा	१९३	२२
अर्थगतवैलक्षण्यं विनापि वैकल्पिक-निर्देशसम्भवः	१९६	४
अन्योन्याभावभेदावगाहिप्रत्यक्षस्य श्रुत्यबाधकता	१९८	११
अन्योन्याभावस्य दुर्निरूपता	१९९	४
अन्योन्याभावस्य न तादात्म्यादि प्रति-	१०२	१९

योगि किन्तु पटत्वादिकमिति तृतीयक-
ल्पमाशङ्क्यनिरासः
वैधर्म्यलक्षणभेदस्याऽप्यसम्भवः २०२ १७
भेदप्रमाणस्य भेदस्यच पर्यालोच- २०३ २२
ने नाद्वैतश्रुतिविरोधइत्युक्त्वा भेद-
धर्मिस्वरूपपर्यालोचनयापि भेद-
स्यनिरासः
भिन्नेधर्मिणि न तद्भेदनिवेशसम्भवः २०४ १७
घटादिभिन्नधर्मिणस्तद्भेदाश्रय- २०६ २४
त्वे त्रिदोषता ।
स्वरूपभेदनिरासः २०७ २२
स्वरूपमात्राऽन्योन्यविशेषार्थ' २०८ २३
सर्वत्रापि स्वरूपभेदपक्षे दूषणम् २१० ६
अभिन्ने भेदनिवेशासम्भवः २१० १४
भेदाभेदोदासीनेऽपि न भेदनिवेशः २११ २
पृथक्कं भेद इति तुरीयपक्षे दूप- २११ ११
णातिदेशः
भेदस्य भेदिनो भेदाभेदासम्भवः २११ २४
प्रत्यक्षानुमानार्थापत्यादिभि- २१२ १८
रद्वैतश्रुतेरबाध्यता
स्वकारणीभूतभेदवुद्धिभिरद्वैत- २१४ ६
श्रुतेर्बाधाशङ्का ।
तन्निरासः २१४ १४
अद्वैतश्रुतिषु व्याघाताभावः २१५ १३
उपजीव्यादुपजीवकस्य प्राबल्ये
घन्हावनुष्णत्वमपिपारमार्थिकं
साध्येतेतिशङ्कानिरासः २१६ १७
उपजीव्यविरोधेन श्रुतीनां प्रमाज-
नकत्वाभावशङ्का । २१७ १२
तन्निरासः २१८ १२
अद्वैतभयाभावः

अद्वैतब्रह्मणोरैक्यमिति नपूर्वापरविरोधः	२२०	७
अद्वैतस्य श्रुतिजन्यताऽपारमार्थिकी	२२१	५
एकत्वनिर्वचनाशक्यत्वेऽप्यद्वैते न हानिः		२२१
अद्वैतबुद्धेस्तर्केणाबाध्यता	२२३	१२
अद्वैतबुद्धेर्दृष्टार्थताऽपि	२२४	१४
श्रौतज्ञानेनाद्वैतविरोधनिवृत्तिपूर्वकमहाप्रमेयोपसंहारः	२२५	२०
श्रद्धयाऽऽत्मतत्त्वावगतिः	२२६	१४

खण्डनयुक्तीनां परपक्षनिषेधकत्ववत् तत्त्वनिर्णयफलकत्वमप्यस्तीति	२२८	२३
सर्वत्र खण्डनयुक्तीनां प्रागल्भ्यम्	२२९	१९
अपसिद्धान्तापत्तिनिवारणम्	२३१	२२
एकदर्शनावलम्बेऽपि खण्डनयुक्तीनां सावकाशत्वम्	२३२	२२
वादेऽपि खण्डनयुक्तीनां प्रवेशः	२३३	२०
जल्पस्य पृथक्कथात्वाभावः	२३४	८
जल्पस्य पृथक्कथात्वेऽपि खण्डनयुक्तीनां प्रवेशः	२३५	२१

लक्षणसामान्यखण्डनयुक्तिः	२३६	१२
प्रमालक्षणखण्डनारम्भे तत्त्वशब्दार्थविचारः	२३९	९
तत्त्वशब्दस्य यौगिकार्थनिरुक्तिः	२४०	९
तत्त्वशब्दस्य रूढार्थनिरुक्तिः	२४१	१९
तत्त्वशब्दस्य स्वरूपवाचित्वेऽपि विपर्यासादेरनिरासः	२४३	६
किं सत्त्वमात्रं स्वरूपं उतविशिष्टं सत्त्वमितिविकल्प्य आद्यंनिरस्य द्वितीयस्यापि निरासः	२४४	१८
देशकालसम्बन्धिस्वरूपस्य तत्त्वशब्दार्थत्वनिरासः	२४५	१२
देशकालसम्बन्धसम्बन्धिनां		

चतुर्णां तत्त्वशब्दवाच्यत्वनिरासः २४६
तद्रूपेण प्रतीतस्य तथाभावस्तत्त्व-
मित्यन्त्यपक्षस्य त्रेधा निरासः २४६
कालस्य कालान्तरेण सम्बन्धाभावः २४८
कारणस्य तत्त्वशब्दवाच्यत्वनिरासः २४९
कारणस्य तत्त्वेऽपसिद्धान्तापत्तिः २५१
इतितत्त्वशब्दनिर्वचनखण्डनम्

अनुभूतिशब्दार्थस्य चत्वारोविकल्पाः २५२
अनुभवत्वजातेरनुभवामीतिप्रत्ययमू-
लकत्वखण्डनम् २५३
अनुभवत्वजातौ साधकबाधकाभावयोरभावः २५५
अनुभवत्व कल्पने साक्षात्वस्य मूलत्वनिरासः २५६
स्मृतिव्यावृत्तत्वस्यानुभवत्वकल्पकत्वनिरासः २५७

साङ्कर्यम्प्रदर्शयितुं प्रत्यभिज्ञाविकल्पाः २५८
अभेदस्य स्मृतावनुभवे चाऽनन्तर्भावा-
दाद्यकल्पानुपपत्तिः २५९
प्रत्यभिज्ञायां तदंशेऽभेदांशेचस्मृतित्वा-
नुभूतित्वयोर्निरासः २६१
पारिशेष्यादभेदस्यतत्ताप्रतियोगिकत्वसिद्धिशङ्का २६२
आलम्बनशब्दार्थनिरुक्त्या समाधानम् २६३
धर्मिणमादायस्मृत्यनुभूत्यो. सङ्करः २६४
विषयभेदादुपाध्यन्तराच्चस्मृत्यनुभू-
त्योर्व्यवस्थानिरासः २६७
उपाध्यन्तरेणस्मृतित्वानुभूतित्वयोर्व्यवस्थानिरासः २६९
स्वतः प्रतिभासेन स्मृतित्वानुभूतित्वयो. सङ्करः २७०
स्मृतित्व संस्कारजत्वमुतान्यदितिविकल्प्यनिरास. २७१
उभयकारणजत्वे सङ्करस्य दुष्परिहरत्वम् २७२
प्रत्यभिज्ञाया उभयकारणजत्वे तद्राहित्येच दूषणम् २७३
पृथक्सिद्ध-सामग्रीभेदस्य कार्यभेद-

कत्वमिति शङ्कानिरासः	२७४	९
सामग्र्योरन्योन्यसहकारित्वे		
तदभावे च दूषणम्	२७५	२१
चतुर्थपक्षनिरासः	२७७	३
संस्कारद्वारकप्रत्यासत्त्येन्द्रियेणाऽ		
भेदग्रहशङ्कानिरासः	२७७	१९

अविद्यमानप्रकाशकत्वस्य दोषत्वनिरासः	२७९	१
निश्चयप्रतिबन्धकत्वमेव दोषत्व-		
मितिशङ्कानिरासः	२८०	२
संशयत्वजात्यवच्छिन्नजनकत्वं		
दोषत्वमिति पक्षक्षेपः	२८१	१०
संशयत्वस्य ज्ञानवृत्तित्वे याकारार्थानुपपत्तिः	२८३	१
दोषेणप्रत्यासत्तेस्तिरस्कारात्सन्देह इति पक्षनिरासः	२८३	२२

सम्बद्धविशेषणताप्रत्यासत्त्याऽभेदग्रहणानुपपत्तिः	२८५	८
स्वग्राह्यसम्बद्धविशेषणताविचारः	२८७	१
संस्कारस्यैव मनःप्रत्यासत्तित्वनिरासः	२८९	४
असन्निकृष्टस्यैव चक्षुषा ग्रहणमिति मतनिरासः	२९०	१
भेदाभावः स्वरूपाभेदो वाभासत इति पक्षनिरासः	'२९२	११
स्मृतेः संस्कारजत्वेऽप्यनुभवत्वापत्तिः	९३२	७
प्रत्यभिज्ञायाएकानुभवत्वपक्षनिरासोपसंहारः	२९४	१९
सङ्करादनुभवत्वस्य न जातित्वम्	२९७	७
विमतं ज्ञानं नानुभूतिरित्यनुमानेऽ		
नुभवविरोधोद्भावन तत्समाधानं च	२९७	१७
प्रत्यभिज्ञाखण्डनस्योपयोगः	२९७	२
अनुभवपदस्य स्मृतिव्यावर्तकत्वनिरासः	२९९	१०
प्रत्यभिज्ञानस्याऽनुभवत्वखण्डनातिदेशः	३०१	१२
प्रमुष्टतत्ताकस्मरणखण्डनम्	३०३	४
परिशेषात्संस्कारमात्रस्य कारणत्वशङ्का	३०५	७
परिशेषासिद्धिः	३०६	१५

संस्कारनाशकस्यैवेन्द्रियसहकारित्वम्	३०९
भ्रमस्थलेऽसन्निकृष्टस्यैवेन्द्रियकत्वोपपादनम्	३१०
सादृश्यज्ञानवत्संस्कारस्य सहकारित्वे तत्तोल्लेखापत्तिः	३१२
इन्द्रियस्य प्राप्यकारित्वे प्रतिबन्द्युद्भावनम्	३१३
तत्तांशमोषनिरासः	३१४
चित्ररूपवत्प्रत्यभिज्ञाया विलक्षणज्ञानत्वनिरासः	३१७
प्रथमविकल्पनिराकरणोपसंहारः	३१७
स्मृत्यन्यत्वस्मृतिलक्षणरहितत्वयोरनुभवार्थत्वनिरासः	३१८
स्मृत्यन्यत्वविकल्पोपन्यासः	३१८
यत्किञ्चित्स्मृत्यन्यत्वात्स्मृत्यन्तरमप्यनुभूतिः स्यात्	३१८
सर्वस्मृत्यन्यत्वं दुर्ज्ञेयमिति	३१९
स्मृतित्वरहितत्वमिति तृतीयविकल्पस्य त्रेधा विकल्प्य निरासः	३२३
स्मृतित्वसंसर्गाभाववत्त्वं तत्प्रतियोगिकाभावमात्रं वेति विकल्प्यान्त्यनिरासः	३२३
स्मृतित्वसंसर्गाभावविचारः	३२४
संसर्गस्य स्वरूपमेव संसर्ग इति शङ्कानिरासः	३२६
लक्षणस्याऽसम्भवग्रस्तत्वम्	३२७
स्वरूपविशेषस्य सम्बन्धत्वशङ्कानिरासः	३२८
संसर्गस्य संसृष्टबुद्धिजनकत्वेऽप्यसिद्धिः	३३०
सर्वथा तादृशबुद्ध्यजनकत्वरूपानुभूतिलक्षणनिरासः	३३३
मोहशङ्कानिरासः	३३४

अन्योन्याभावसंसर्गाभावयोः प्रातीतिकवैलक्षण्यनिरासः	३३६
लक्षणतोऽप्यन्योन्याभावसंसर्गाभावयोर्भेदनिरासः	३३७
संसर्गेतरेतराभावयोर्लक्षणान्तरद्वारा भेदनिरासः	३४०
सहानवस्थानरूपविरोधस्वीकृतेऽप्यनिस्तारः	३३९
स्वरूपायोग्यत्वेन विरोध इति निरासः	३४४
सहानवस्थानं सहाप्रतीयमानत्वं तयोः परस्परं वा विरोध इति प्रत्येकं दूषयित्वा	

सर्वसाधारणदूषणोद्भावनम्	३४६	५
घटादेरनाद्यनन्तविश्वात्मत्वाना- मापत्तिनिरासशङ्का तन्निरासश्च	३४७	२
संसर्गान्योन्याभावलक्षणद्वयदूषणम्	३४९	१
अन्योन्याभावलक्षणेऽपि संसर्गाभावेऽतिव्याप्तिः	३५१	१५
दूषणस्य सार्वत्रिकत्वम्	"	"
सामानाधिकरण्यानुपपत्त्युद्भावनम्	"	"
संसर्गाभावलक्षणस्यातिव्याप्तिमभिधा- याऽधुनाऽव्याप्तिकथनम् ।	३५२	२३
संसर्गाभावलक्षणेऽव्याप्त्युद्भावनम्	३५३	१
अर्थान्तरापत्तिनिराकरणशङ्का	३५६	६
तर्कस्य न प्रशिथिलमूलत्वमिति समाधानम्	३५७	८
वाद्युक्तदूषणस्य तत्पक्षएव प्रसङ्गः	३५९	१५
प्रतीतिबलात्संसर्गान्योन्याभाव- योर्वैधर्म्यशङ्कानिरासः	३६१	४
सिद्धान्तेऽनिर्वचनीयतयाएव व्यवस्थाहेतुत्वम्	३६१	२०
अनिर्वचनीयमतेऽनुभवविरोधाभावः	३६२	२४
अभावपत्रपक्षेऽप्यवकारार्थानिरुक्तिः	३६४	११
अन्योन्याभावतत्प्रतियोगिनोरपरस्पर- प्रतिक्षेपरूपत्वमितिशङ्कानिरासः	३६८	१२
सामानाधिकरण्यनिषेधस्यैवकारार्थत्वाभावः	३७०	१४
स्मृत्यन्यत्वं स्मृतित्वाभाववत्त्वमिति कल्पं निराकृत्य प्राभाकराभीष्टद्वितीय तृतीयकल्पयोर्निराकरणम् ।	३७२	१९
संसर्गान्योन्याभावयो स्वाभाविकवैलक्षण्याभावेऽपि प्रतियोगिनोर्वैचित्र्याद्वैचित्र्यमिति न स्मृतावतिव्या- प्तिरिति प्रकारान्तरेण संसर्गाभावनिर्वचननिरासः	३७३	१२
तृतीयाया इत्थम्भावार्थकत्वेपि दोषः	३७६	१

स्मृतिलक्षणरहितत्वमनुभूतित्वमिति तृतीयकल्पे दूषणातिदेशः स्मृतिलक्षणानिरुक्तिश्च ।	३७७	१२
शालिकनाथोक्तस्मृतिलक्षणानुपपत्तिः	३८०	२

भाट्टस्मृतिलक्षणनिरासः ३८१
स्मृतिलक्षणानुपपत्त्युपसंहारः ३८
तदविदूरप्राक्कालनियतोत्पत्त्यसाधारणबुद्धित्वमनुभूतित्वमिति चतुर्थकल्पनिरासः ३८२
मिलितलक्षणस्यप्रातिभज्ञाने दूषणोपन्यासः ३८३
प्रमालक्षणे अव्यभिचारिकरणजन्यत्वविशेषणदाने तत्त्वपदवैयर्थ्यं निष्प्रयोजनत्वं च ३८७
उदाहरणप्रदर्शनम् ३८९
तत्त्वानुभूतिरिति लक्षणस्योदाहरणान्तरेणातिव्याप्तिकथनम् ३९३
संसर्गारोपनिमित्तात्ताद्रात्म्यारोपमभ्युपगम्यापि दोषप्रदर्शनम् ३९५

यथार्थानुभवः प्रमेतिलक्षणदूषणम् ३९७
पूर्वोक्तलक्षणेऽव्याप्तिपरिहाराशङ्कातन्निरासश्च ३९९
यथार्थपदवैयर्थ्यम् ४०१
प्रकाशमानविश्वरूपेणविशेषणभावादर्थसादृश्यं ज्ञानस्येति द्वितीयकल्पनिराकरणम् ४०१
लीलावतीकृदुक्तरीत्या सर्वेषु धर्मिण्यभ्रान्तेषु ज्ञानेषु लक्षणस्यातिव्याप्तिः ४०३
किञ्चिदंशे बाध्याबाधियः अबाध्यांशेऽप्रमात्वे बाधकोपन्यासः ४०४
लोकविरोधप्रदर्शनम् ४०६
विषयविशेषनियमेन प्रमालक्षणनिरासः ४०७

उदयनाचार्यकृतलक्षणखण्डनम् ४११
सामस्त्यं सम्यक्त्वमिति तृतीयकल्पोत्थानशङ्का ४१२
सामस्त्यनिर्वचनम् ४१३
सम्यक्छब्दस्य सविशेषार्थकत्वशङ्का ४१४
सम्यक्पदस्य विशेषार्थकत्वे निर्विकल्पकज्ञानेऽव्याप्तिकथनेनोक्ताशङ्कापरिहारः ४१६

यज्ज्ञानाज्ञानाभ्यां भ्रमादीनां सत्त्वमसत्त्वं च तदव-विशेषपदवाच्याइति मतान्तरोत्थापनम्	४१७	२२
मतान्तरखण्डनम्	४१९	८
सन्विशेषोविशेषपदेनकथ्यते इति शङ्का	४२१	१६
शङ्कापरिहारः	४२२	७
बाधाबाधव्यवस्थाहेतुरस्तिविशेष इति पक्षस्य निरासः	४२२	२४
अबाध्यविषयकत्वं ज्ञेयसादृश्यंवा सम्यक्त्वमितिशङ्कान्तरनिरासः	४२५	१३
सविशेषार्थानुभव इति लक्षणे आहार्ये संशयविपर्ययोरतिप्रसङ्गः	४२५	२१
परिच्छेदविशेषणस्याप्यतिदेशेन निराकरणोपसंहारः	४२७	५
भाट्टदेशीयलक्षणखण्डनम्	४२७	१०
अर्थाविनाभूतत्वमव्यभिचारित्वमित्यस्यत्रेधाविकल्पः	४२७	२३
एककालनियमोऽविनाभाव इति प्रथमकल्पनिरासः	४२८	१३
द्वितीयतृतीयकल्पनिरासः	४२९	२
अविसंवाद्यनुभवइतिबौद्धलक्षणस्य चत्वारोविकल्पाः	४३०	१६
ज्ञानान्तरेणतथैवोल्लिख्यमानत्वस्याविसंवादित्वस्य निरासः	४३१	११
द्वितीयविकल्पनिरासः	४३२	२
बौद्धलक्षणेद्वितीयकल्पस्य त्रेधाविकल्प्यनिरासः	४३३	२
बौद्धलक्षणे दुष्टत्वनिर्वचनखण्डनम्	४३५	१
बौद्धलक्षणेतृतीयविकल्पनिरासः	४३६	२१
बौद्धलक्षणे चतुर्थविकल्पनिरासः	४३९	८
प्रातियोग्यत्वमविसंवादित्वमित्यस्यनिरासः	४४१	२४
बौद्धाभिमतलक्षणान्तरनिरासः	४४२	१४
प्रमायालक्षणान्तरनिरासः	४४३	१३
अज्ञातस्य प्रमात्वजातिमत्त्वस्य प्रमालक्षणत्वपक्षनिरासः	४४४	२
ज्ञातस्य प्रमात्वस्य लक्षणत्वे पिदोषः	४४५	११
प्रमात्वं जातिरितिपक्षं निरस्यार्थावबोधसामर्थ्यं प्रमात्वं तदेवप्रमाल-		

क्षणमिति भाट्टसिद्धान्तनिरासः ४४८
सर्वलक्षणेषु साधारणदूषणातिदेशः ४४८
प्रमायाअनिरुक्त्याप्रमाणखण्डनं ४५१

करणत्वनिर्वचनपूर्वपक्षः ४५१
करणलक्षणे पूर्वपक्षप्रनिक्षेपः ४५४
हस्तादेः परिशेषेणकरणत्वसाधनम् ४५९
करणलक्षणेऽव्यर्थत्वंप्रसाध्यतस्य अव्याप्त्युद्भावनम् ४६०
कर्तृव्यापारविषयत्वंकरणत्वमितिलक्षणे दोषः ४६१
प्रकारान्तरेण करणलक्षणं तत्खण्डनं च ४६३
करणलक्षणे विशेषणस्य सार्थ-
क्यशङ्का तन्निराकरणं च ४६६
कर्तरिकरणव्यवहारस्यगौणत्वप्रदर्शनम् ४६८
कर्मणि कर्तृव्यवहारस्यैरत्व-
शङ्का तन्निराकरणंच ४७०
क्रियाया अयोगव्यवच्छेदेन
सम्बन्धिकरणमितिलक्षणनिरासः ४७३
सार्वकालिकायोगव्यवच्छेदविवक्षयालक्षणस्य
नातिव्याप्तिरितिशङ्कापरिहारः ४७६
अयोगव्यवच्छेदस्यप्रकारान्तरेणार्थेनिरासः ४७७
करणलक्षणेपौनरुक्त्यपरिहारशङ्कादूषणंच ४७९
रोहिण्यासत्यादेः कृत्तिकोदयादिना
स्वभावसम्बन्धेऽपि कार्यकारणभावा-
भावात्करणत्वप्रसङ्ग इतिशङ्कानिराकरणम् ४८०
सामग्रीखण्डनम् ४८२
सामग्र्याः कारणत्वाङ्गीकारणम् ४८३
करणलक्षणेऽव्याप्त्युद्भावनम् ४८५
करणलक्षणेऽसम्भवकथनम् ४८६
करणलक्षणस्यार्थान्तरनिराकरणम् ४८७
कारणलक्षणेविकल्पेषुदोषकथनम् ६८९

करणलक्षणेचतुर्थविकल्पनिरासः ४९१ ३

व्यापारानिरुक्त्या तद्विशिष्टलक्षणानिरुक्तिं दर्शयितुं व्यापारविकल्पः ४९१ २५
लिङ्गपरामर्शे व्यापारलक्षणस्याव्याप्तिपरिहारशङ्का ४९२ १८
तत्परिहारः ४९३ १४
लिङ्गपरामर्शस्य निर्विकल्पकद्वाराऽनुमितिकरणत्वोपपत्तेरन्वयव्यतिरेकयोरन्यथासिद्धिरितिशङ्कानिरासः ४९६ ८
अव्याप्तिपरिहाराशङ्कान्तर्निराकरणे ४९७ २५
व्यापारलक्षणे तज्जन्यत्वविशेषणेन शब्दश्रोत्रसन्निकर्षेऽव्याप्तिः ४९८ १२
शब्दस्यैव व्यापारत्वेकरणत्वकर्मत्वयोरेकत्र विरोधस्याप्रयोजकत्वशङ्कानिरासः ५०० ५
तदाश्रयः कारणं व्यापारइति द्वितीयकल्पनिरासः ५०२ ११
करणलक्षणे फलाव्यभिचारित्वविशेषणस्य विकल्प्यखण्डनम् ५०३ ८
व्यापारवतः फलाव्यभिचारइति करणलक्षणस्य प्रकारान्तरेण विकल्प्यनिरासः ५०४ २४
करणप्रमाणयोः प्रकारान्तरेण लक्षणे बुद्ध्यादिध्वंसेऽतिव्याप्तिः ५०६ ६
उद्योतकरकृतकरणलक्षणनिरासः ५०७ १
लक्ष्यस्वरूपापरिज्ञाने लक्षणस्यातन्त्रत्वम् ५०९ ९
यद्वानेव प्रमिमीते इतिलक्षणे दोषान्तरकथनम् ५१० १६
यद्वानेवेतिलक्षणेविशेषणान्तरप्रक्षेपनिरासः ५१२ ४
व्यतिरेकमुखेन करणप्रमाणयोर्लक्षणे दोषोद्भावनम् ५१५ ३
चरमव्यापारवत्त्वं करणत्वमितिलक्षणनिरासः ५१७ ११
चरमत्वविशेषणांशे दोषः ५१९ १९
चरमत्वस्य प्रकारान्तरेण कथने ऽपि दोषकथनम् ५२१ १८
अतन्त्रफलमिति करणमात्रस्य लक्षणान्तरनिरासः ५२२ २३
व्यापारदूषणम् ५३३ १८
प्रत्यक्षत्वादिजात्यवच्छिन्नप्रमाकरणत्वंप्रमाणत्व-

मितिशङ्का व्यर्थविशेषणासिद्धमिदं
लक्षणमिति दूषणम् ५२८
प्रमाणस्यैवलक्षणान्तरदूषणम् ५२९

प्रमाणविशेषलक्षणखण्डनातिदेशः ५३०
प्रत्यक्षप्रमाणलक्षणप्रयोजनविकल्पः "
सजातीयविजातीव्यावर्तकत्वासम्भवेन विकल्पनिरासः ५३२
लक्षणस्यज्ञातस्याऽज्ञातस्यवाव्यवच्छेदकत्वाऽसम्भवः ५३५
लघूपायेन सिद्धौ गुरूपाये प्रवृत्तिर्दोषः ५३७
द्वितीयविकल्पनिरासः ५३९
व्यवहारार्थं लक्षणमिति तृतीयकल्पनिरासः ५४३
चतुर्थकल्पनिरासः ५४३
पञ्चमकल्पनिरासः ५४३
विशेषाभिप्रायेण लक्षणत्वे विकल्प्य दूषणम् ५४४
भासमानसकलाकारेन्द्रियसम्प्रयोगजत्वमिति द्वितीय-
कल्पनिरासः ५४५
अभिप्रायाज्ञानमूलकशङ्कानिरासः ५४७
विशेषणान्तरशङ्कानिरासः ५४८
भासमानेत्यत्रलटोविवक्षितार्थत्वपक्षनिरासः ५५१
परकीयाशयखण्डनम् ५५२
पूर्वोक्तलक्षणेभासमानाकारेति स्थाने यस्यार्थस्येति
विशेषणप्रक्षेपेणलक्षणोत्थापननिरासः ५५३
प्राभाकरनयेनेष्टापत्तिशङ्कानिरासः ५५६
अतिव्याप्तिपरिहारशङ्कानिरासः ५५७
लक्षणान्तरेऽपि दोषातिदेशः ५५८
प्रत्यक्षलक्षणेऽव्यभिचारिपदवैयर्थ्यम् ५५९
साक्षात्कारित्वस्य प्रत्यक्षलक्षणत्वनिरासः ५६०
लक्षणकथनस्याऽन्यप्रयोजनकत्वशङ्का ५६२
शङ्कानिरासः ५६५
विकल्पपूर्वकं तस्या एव शङ्कायानिरासः ५६५
लक्षणान्तरेऽप्युक्तदोषातिदेशः ५६७

द्वितीयकल्पनिरासः	५७०	१९
विधिव्यवहारसाध्यपक्षोक्तदोषस्य व्यवहारसाध्यपक्षेऽतिदेशः	५७२	२३
शास्त्रस्य शिष्यार्थत्वे हेत्वादिकथनवैयर्थ्यम्	५७३	२३
शास्त्रद्वैराश्यशङ्कातत्परिहारश्च	५७४	२३
साक्षात्कारित्वानिरुक्तिः	५७८	१४
सविशेषार्थप्रकाशत्वमितिलक्षणस्यानुमितावतिव्याप्तिपरिहारशङ्का तन्निराकरणं च।	५७९	२४
असम्भववदानाय दोषप्रदर्शनम्	५८१	८
विशेषशब्दार्थे दोषप्रदर्शनम्	५८२	१२
प्रकारान्तरेण प्रत्यक्षलक्षणखण्डनम्	५८३	१४
उक्तदूषणस्य भाट्टमतेऽप्यतिदेशः	५८४	२०
कर्मकारकजन्यज्ञानत्वमपरोक्षत्वमिति लक्षणनिरासः	५८५	१५
प्रमितसोत्पत्तिनिवारकत्वमिति लक्षणनिरासः	५८६	२
अज्ञायमानासाधारणकारणकानुभवत्वं कारणविशेषणीकृतभावत्वं वा प्रत्यक्षत्वमिति निरासः	५८७	१५
अज्ञायमानासाधारणकरणकानुभवत्वमितितृतीयकल्पनिरासः	५८९	१३
प्रभाकरशङ्कानिरासः	५९०	३
नियमविशेषणेन दोषपरिहारशङ्का तन्निराकरणं च।	५९१	९
ज्ञानाजन्यज्ञानत्वं प्रत्यक्षत्वमिति निरासः	५९५	२
विषयान्तरज्ञानाजन्यत्वं तदितिनिरासः	५९५	११
स्वविषयानन्तर्गतार्थज्ञानाजन्यधीत्वमिति लक्षणनिरासः	५९५	२२
स्वकालावच्छिन्नार्थबोधत्वं साक्षात्वमिति लक्षणनिरासः	५९७	१६
पूर्वोक्तलक्षणे तत्रोपप्लवकारोक्तदूषणनिरासः	५९९	१७
षोढासन्निकर्षेतराप्रयुक्तविषयनियमं ज्ञानं प्रत्यक्षमिति लक्षणनिरासः	६००	१६
स्वरूपधीः प्रत्यक्षमित्यस्यनिरासः	६०१	२५
अनुपहितप्रतीतिः प्रत्यक्षमित्यस्य निरासः	६०४	२
व्याप्त्याद्युपहितत्वादीनां व्यतिरेकस्य यत्र समुच्चयस्तत्प्रत्यक्षमितिलक्षणनिरासः	६०४	२३

अव्यवहितधीत्वं साक्षात्त्वमित्यस्य निरासः. ६०५
प्रत्यक्षत्वस्य जातित्वनिरासः ६०८
प्रत्यक्षत्वस्य जातित्वे स्वाभिमतदोषकथनम् ६०९
साक्षात्वजातेः प्रत्यक्षगम्यत्वनिरासः ६११
प्रत्यक्षत्वस्य जातित्वेऽनुमानविशेषे साङ्कर्योपपादनम् ६१२
व्यञ्जकाभावात्प्रत्यक्षत्वस्य जातित्वाभाव· ६१४
प्रत्यक्षत्वस्य विषयधर्मत्वनिरासः ६१५
प्रत्यक्षत्वस्य पदार्थान्तरत्वनिरासः ६१५
लिङ्गादिजत्वाभावसमुदायवतीधीः प्रत्यक्षमित्यस्य निरास· ६१६
अनुमानादिव्यवच्छेद्यत्तदसाधारणकारणाजनिताधीः
प्रत्यक्षमित्यस्य निरासः ६१७
शब्दानुमानोपमानजप्रमितिव्यतिरिक्तत्वे सति प्रमितित्व-
मितिलक्षणनिरासः ६२०
उक्तनिषेधसमुदायवत्वेसति एका प्रमाप्रत्यक्षमित्यस्य
निरास ६२२
एकशब्दार्थस्य विकल्पनिरासः ६२३
द्वितीयादिविकल्पनिरासः ६२४
एकत्रसमाप्यादिसङ्ख्याविधुरवृत्त्यनुमानादिप्रतियोगिका-
न्योन्याभावत्रयं प्रत्यक्षलक्षणमित्यस्य निरासः ६२६
एकत्वस्य प्रतिव्यक्ति भेदे सत्तायामपि भेदप्रसङ्गः ६२८
द्वित्वादि यत्र न समाप्यतेऽभावत्रयं चाऽस्ति तत्प्रत्यक्षमि
तिलक्षणनिरासः ६३०
क्वाचिदपि त्रित्वव्यक्ति र्यत्र न समाप्यते तत्प्रत्यक्षमि-
त्यस्य निरासः ६३१
उक्तविशेषणेऽव्यतिव्याप्तेरवारणम् ६३२
अनुमित्याद्यभावत्रयवती प्रमितिःप्रत्यक्षमिति नानुमित्या-
द्यावतिव्याप्तिरितिशङ्का तन्निवारणं च। ६३४
प्रमितित्वस्य कादाचित्कत्वे नियामकं नास्तीतिकल्पं निरा-
कृत्य विकल्पपुरस्सरं नियामकास्तित्वपक्षस्य निराक
रणम् ६३६
नियामकस्योपलक्षणत्वपक्षप्रतिक्षेपः ६३८

अतिव्याप्तिशङ्कापरिहारौ ६३९ ११
प्रत्यक्षलक्षणखण्डनोपसंहारः ६४० ७२

अनुमानखण्डनारम्भः ६४१ २५
व्यासस्य पक्षधर्मत्वं लिङ्गत्वमिति पक्षे सन्दिग्धसाध्यवत्त्वंप-
क्षत्वमित्यत्र सदेहस्य विशेषणत्वं उपलक्षणत्वं संशययो
र्यत्वं वा न वक्तुंशक्यम् ६४३ १
व्याप्यत्वमेव लिङ्गत्वमित्यस्यनिरासः ६४५
प्रमाणान्तरेणसाध्यनिश्चयेऽपि स्वार्थानुमाने पक्षधर्मत्वामि
ष्ट्रमितिशङ्कानिरासः ६४७ १२
विकल्पोपन्यासपूर्वकं साध्यज्ञापकत्वदूषणम् ६५१ २

अविनाभावो व्याप्तिरित्यस्यनिरासः ६५४ २
सार्वत्रिकः सम्बन्धः साध्यसाधनयोर्व्याप्तिरित्यस्यनिरासः ६५४ २३
सामान्यलक्षणप्रत्यासत्तिनिरासः ६५५
भेदाभेदमतावलम्बनेन शङ्कातन्निरासश्च ६५८ ४
सर्वेषां पदार्थानां भेदाभेदावेकरूपेणेतिनिरस्य रूपान्तरेण
तत्कथने दोषः ६५९ २१
सामान्यप्रत्यासत्त्यङ्गीकारेऽपि व्याप्तिग्रहाऽसम्भवः ६६० १०
कार्यवैलक्षण्येन कारणवैलक्षण्यमिति शङ्कानिरासः ६६१ २५
कृतस्यासम्भवेऽन्य एवकारणभेदः कल्प्यत इति शङ्का-
निरासः ६६३ ५
अविनाभाव इत्यत्र नञोविनापदसम्बन्ध इति निरस्य भाव-
पदेन नञः सम्बन्ध इति कल्पनिराकरणम् ६६६ ३
यत्रविपक्षेवृत्तौ बाधकं तयोरन्वयो व्याप्तिरिति लक्षणस्य
निरासः ६६७ ९
विपक्षेवृत्तौ बाधकमुपेत्यापि अन्वयस्य व्याप्तित्वखण्डनम् ६७९ १३
द्वितीयविकल्पनिरासः ६७० २५
बाधकोपेतसार्वत्रिकोऽन्वयो व्याप्तिरितिपक्षस्य बाधको-
पेतान्वयोव्याप्तिरित्यस्य चनिरासः ६७१ १९
चतुर्थकल्पनिरासः ६७२ १२

उपमानशब्दयो र्विपक्षवृत्तिबाधकत्वनिरासः ६७३
अनुपलब्धेर्बाधकत्वनिरासः ६७५
तर्कस्य बाधकत्वनिरासः ६७७
उदयनोक्तशङ्कानिरूपणम् ६७८
तत्परिहारः ६७९
ज्ञानस्याऽऽकस्मिकत्वशङ्कापरिहारः ६८२
दृष्टे सत्यदृष्टकल्पना नेतिशङ्कानिरासः ६८३
व्याघातसाम्याभावशङ्कापरिहारः ६८५
व्याघाताभावाङ्गीकारेणशङ्का तत्परिहारश्च ६८८
तर्काणामनादिसिद्धव्याप्तिकत्वशङ्कापरिहारः ६९१
तर्काद्याघातावगमनिरासः ६९२
तर्कस्य व्याप्तिमूलत्वेऽनवस्थादोषः ६९३
व्यभिचारशङ्कयाऽनुमानस्य दुष्टत्वम् ६९५
स्वाभाविकः सम्बन्धोव्याप्तिरिति पक्षखण्डनम् ६९६
स्वाभाविकशब्दार्थविकल्पः ६९६
षण्णां विकल्पानां निरासः ६९७
अनौपाधिकः सम्बन्धोव्याप्तिरित्यत्र उपाधिखण्डनार्थं
तत्स्वरूपप्रदर्शनम् ७७०
उपाधिलक्षणस्य पक्षेतरत्वेऽतिव्याप्तिकथनम् ७०४
चक्रकापत्तिपरिहारार्थं साध्यव्यापकत्वस्य प्रकारान्तरे-
णप्रतिपादनशङ्का तन्निरासश्च ७०७
सन्दिग्धोपाधित्वनिरासः ७१०
अनवस्थानिरासः ७११
सर्वज्ञनारायणप्रोक्तसाध्यव्यापकत्वनिर्वचननिरासः ७१४
निश्चितोपाधावपि साधनाव्यापकत्वस्य दुर्ग्रहत्वम् ७१४
शाकादित्वस्याऽनुगतत्वेऽपिदोषः ७१७
केवलव्यतिरेकिहेतूपाधौ लक्षणाव्याप्तिः ७२२
व्याप्तिसिद्धिमुपेत्यापि दूषणम् ७२६

व्याप्तिः खण्डिता पक्षधर्मता खण्ड्यते ७२७
सिषाधयिषितधर्मोधर्मीपक्षइति खण्डयित्वाऽनवधारितधर्मा

धर्मीपक्ष इत्यस्य खण्डनम्	७२८	१६
अनवधारितहेतुविषयधर्मा धर्मी पक्ष इत्यस्य खण्डनम्	७२९	७०
अनवधारणं विकल्प्य दूषणम्	७३०	१२
उपाधिज्ञानत्वं साध्यमित्यस्य दूषणम्	७३२	१६
रीत्या पक्षमभ्युपगम्य पक्षधर्मतानिरासः	७३३	६
व्याप्यस्य सामर्थ्यं पक्षधर्मतेति विकल्पनिरासः	७३४	४

उपमानखण्डनारम्भः सादृश्यज्ञानस्योपमानत्वखण्डनम्	७३७	८
उपमानशब्दस्य करणेभावेच साधारण्यात् द्विधा विकल्प्य दूषणम्	७३८	१७
सादृश्यं ज्ञानस्योपलक्षणं विशेषणं वा उभयथा दोषः	७४०	९
मीमांसकाभिमतोपमानलक्षणनिरासः	७४२	६
आप्तवाक्याजन्यत्वे सतीति विशेषणप्रक्षेपेऽपि दोषः	७४२	२४
लक्षणान्तरेऽपि दूषणातिदेशः	७४६	८
उदयनोदीरितोपमानलक्षणनिरासः	७४७	६
सङ्केतस्वग्रतत्वविकल्पनिरासः	७५०	२
संज्ञेतिविशेषणनिरासः	७५१	२.
वाक्यार्थेतिविशेषणनिरासः	७५३	४
पूर्वोक्तलक्षणेऽतिव्याप्त्यन्तरम्	७५५	२०
संज्ञासंज्ञिसम्बन्धप्रमाकरणमुक्तानुसन्धानमिति कल्पनिरासः	७५८	१६
सम्बन्धप्रमितेरुपमानफलत्वमेव	७५९	२३

शब्दप्रमाणखण्डनारम्भः ।	७६३	४
आप्तत्वानिरुक्तिः ।	७६३	१७
दोषरहितस्य पुंसो वाक्यमागम इति लक्षणेऽपि दोषः	७६६	७
यथार्थवाक्यं शब्दः प्रमाणमित्यत्राऽपि दोषत्रयम्	७६८	५
वाक्यत्वानिरुक्तिः	७६९	२
सुप्तिङन्तं पदमित्यस्य निरासः	७७०	६
वर्णाविभक्त्यन्ता. पदमित्यस्य निरासः	७७१	५
वर्णा इत्यत्र बहुवचनं विवक्षितं न वोभयथाऽपि दोषः	७७२	५

देवदत्तस्वित्यस्यापि पूर्वोक्तरीत्या पदत्वापत्तिः	७७५	६
विभक्त्यन्तमेव सर्वलक्षणप्रवृत्त्या निष्पन्नं व्यावहारिकं पदलक्षणमित्यस्यनिरासः	७७७	८
विशेषणान्तरप्रक्षेपेऽपि दोषः	७७९	३
यदुपाधिकीयल्लक्षणप्रवृत्तिस्तदुपाधिसम्पत्तौ तेन निष्पन्नमिति लक्षणनिरासः	७८०	१२
अपौरुषेयं वाक्यमागम इति लक्षणनिरासः	७८२	११

अर्थापत्तिखण्डनम्

अन्यथाऽनुपपत्तिनिरासः	७८२	२२
दूषितपक्षस्यैव पुनर्निराकरणम्	७८३	१८
प्रमाणयोर्विरोधानुपपत्तिरर्थापत्तिरित्यस्यनिरासः	७८४	१८
प्रमाणविरोधानुपपत्तेरेव प्रकारान्तरेण दूषणम्	७८६	१०
अर्थापत्तेश्चतुर्धाविकल्प्यनिरासः	७८९	४
चतुर्थविकल्पनिरासः	७९०	१५

योग्यानुपलब्धेरभावप्रमाकरणत्वखण्डनम्	७९२	११
योग्यत्वविशेषणांशप्रयुक्तदूषणम्	७९४	१९
तत्तद्विनाभूतविरहसहितेत्यादिलक्षणे व्यर्थविशेषणत्व-मुक्त्वाऽसम्भवकथनम्	७९७	४
पुनः शङ्कान्तरनिरासः	७०१	११
अभ्युपेत्यदूषणोक्तिः	८०२	२५

प्रमाणाभासखण्डनारम्भेऽसिद्धस्य खण्डनम्	८०५	२३
हेत्वाभासान्तराणां नासिद्धान्तर्भाव इति नैयायिकशङ्का	८०७	१०
सिद्धसाधनस्यासिद्धेऽन्तर्भावः	८०९	७
विरुद्धस्यासिद्धतः पृथक्कम्	८१२	२
विरुद्धस्यपृथक्त्वेऽनैकान्तिकस्यापि न व्याप्तिव्यतिरेकरूपता	८१३	१३
सत्प्रतिपक्षस्यासिद्धितः पृथक्त्वं तत्स्वरूपं च	८१४	१८
बाधस्यासिद्धितः पृथक्त्वम्	८१५	१२
वाचस्पतिमतम्	८१७	८

८१८ १५
हेत्वाभासत्रैविध्योपसंहारः ८१९ ४
नियमाक्षेपपरिहारौ ८२१ ११
पृथग्दूषणत्वाभावशङ्का ८२२ ६
अर्धाङ्गीकारेणशङ्कापरिहारः
इति महापूर्वपक्षसमाप्तिः ८२५ १५
सिद्धान्तोपक्रमेऽसिद्धलक्षणनिरासः ८२७ १९
प्रत्येकपक्षशङ्कातत्परिहारौ ८३० १६
अव्याप्तिपरिहारशङ्कापरिहारौ ८३२ १३
पुनः शङ्कापरिहारः ८३३ १५
विशेषणेऽपि दोषापरिहारः ८३४ २०
दूषणातिदेशः ८३६ २४
तर्काभावस्य हेत्वाभासान्तरत्वशङ्कापरिहारः

---

८३९ १७
सूत्रोक्तासिद्धलक्षणनिरासः

---

८४० १९
विरुद्धखण्डनारम्भः ८४२ २५
अनैकान्तविरुद्धयोर्भेदशङ्कानिरासः ८४६ ४
अविवक्षितनियमाऽनियमप्रतीतिनिरासः ८४७ ८
विरुद्धस्यानैकान्तिकात् न पृथक् दूषणत्वम् ८४९ ३
विरुद्धलक्षणखण्डनम्

---

८५० १९
अनैकान्तिकखण्डनारम्भः
विकल्पद्वयं निरस्य सपक्षविपक्षसाधारणत्वमनैकान्तिकत्वमितिकल्पस्य निराकरणम् ८५२ १९
सद्धेतावतिव्याप्तितादवस्थ्यम् ८५५ ९
सर्वसपक्षविपक्षेतिलक्षणे सर्वत्वस्य कुत्र विशेषणत्वमिति ८५६ २
विकल्प्यनिरासः ८५७ १०
वाचोयुक्तिनिरासः ८६० ४
पूर्वोक्तहेत्वनुवादः ८६१ ९
सामान्यविशेषलक्षणयोर्निरासः ८६२ २
प्रकारान्तरेणानैकान्तिकनिरासः

स्वस्वाभावविरोधाश्रय इति वचनस्य तृतीयविकल्प-
निरासः ८६५
सपक्ष एव विपक्ष एव वर्तते न यः सोऽनैकान्तिक इति
लक्षणनिरासः ८६७
अन्यत्र दूषणातिदेशः शङ्कान्तरनिरासश्च ८७२
प्रकारान्तरेणानैकान्तलक्षणनिरासः ८७४
पुनरपि लक्षणान्तरनिरासः ८७५
साधारणत्वासाधारणत्वात्यन्ताभावानधिकरणत्वमित्य
स्य लक्षणस्य निरासः ८७७
असिद्धत्वादिप्रकारादन्येन प्रकारेण हेत्वाभासोऽनैकान्तिक
इति लक्षणनिरासः ८८२
साध्याव्याप्यतदभावाव्याप्तोऽनैकान्तिक इतिलक्षणनिरासः ८८४

सत्प्रतिपक्षखण्डनारम्भः ८८६
तार्किकाभिमतबलशब्दार्थनिरासः ८९०
सर्वेति विशेषणे सत्प्रतिपक्षलक्षणेऽव्याप्तिः ८९२
पदान्तराधापपूर्वकलक्षणान्तरशङ्कानिरासः ८९५
प्रकारान्तरेण लक्षणनिरासः ८९६
पुनः शङ्का ८९९
शङ्कानिरासः ९०१
सत्प्रतिपक्षलक्षणान्तरनिरासः ९०३
लक्षणघटकप्रतीयमानत्वविकल्पनिरासः ९०५
द्वितीय तृतीय चतुर्थकल्पनिरासः ९०६
दूषणातिदेशः ९०७
लक्षणत्रयसाधारणदोषः ९०८
सत्प्रतिपक्षेविशेषशङ्कानिरासः ९०९
विशेषणान्तरशङ्कानिरासः ९११
द्वितीयकल्पनिरासः ९१२
दोषान्तरोपपादनम ९१४
विशेषणान्तरशङ्कानिरासः ९१६
अतिव्याप्तिपरिहारशङ्कानिरासः ९१७

पुनः शङ्कान्तरनिरासः	९१९	९
यच्छब्दस्य विशेषपदेन सम्बन्धेऽपि दोषः	९२१	१३
विशेषणान्तरप्रक्षेपशङ्कानिरासः	९२२	११
अनुद्भावनं विकल्प्य दूषणम्	९२३	२१
दोषानुद्भावनावधारणशङ्कानिरासः	९२४	२४
विशेषणान्तरेणाऽसम्भवशङ्कायाः परिहारः	९२७	२७
कालमात्रसम्बन्धिसम्भावनानिरासः	९२७	२७
लक्षणमनूद्य दोषकथनम्	९२९	१९

कालात्ययापदिष्टखण्डनारम्भः	९३१	१४
बाधितविषयइति लक्षणस्यत्रेधाविकल्पेषु		
आद्यद्वयनिरासः	९३२	३
द्वितीयविकल्पस्य खण्डनान्तरम्	९३३	४
तृतीयकल्पनिरासः	९३३	१५
तृतीये गौरवप्रदर्शनम्	९३४	१२
हेत्वाभासपदस्य सदृशार्थकत्वेऽपि दोषः	९३८	३
पक्षपदघटितेऽपि लक्षणे दोषः	९३८	२०
पूर्वोक्तलक्षणेऽतिव्याप्तिपरिहारशङ्कानिरासः	९३९	२२
पक्षत्वाभिमतत्वस्य त्रेधा विकल्प्यनिरासः	९४१	१७
पक्षत्वेनप्रमितत्वमितिद्वितीयनिरासः	९४२	२४
पक्षत्वेन प्रतीतत्वमात्रमिततृतीयनिरासः	९४३	७
प्रतीतिविषयत्वस्योपलक्षणत्वेऽपि दोषः	९४६	६
हेतुत्वाभिमतत्वपक्षस्याऽपि निरासः	९४७	१६
बाधितस्य लक्षणान्तरनिरासः	१४८	४
तद्व्यतिरिक्तत्वस्यत्रेधाविकल्प्यनिरासः	९४८	१५
अन्योन्याभावस्यैकत्वेनातिव्याप्तिशङ्कापरिहारः	९४९	१६
पुनः शङ्कान्तरनिरासः	९५१	१६
धर्मिप्रतियोगिनोः प्रकृते वैलक्षण्यनिरूपणम्	९५४	१५
तादात्म्यप्रतियोगिकत्वंभेदस्य नेतिशङ्कानिरासः	९५५	२१

प्रथमः परिच्छेदः समाप्तः

अथद्वितीयः परिच्छेदः ।

निग्रहस्थानेषु प्रतिज्ञाहानिखण्डनारम्भः १५९
स्वीकारपदार्थस्य विकल्प्य निरासः १६०
देशकालपुरुषाद्यभेदेनस्वीकारपरित्यागयोर्दोषः १६२

प्रतिज्ञान्तरखण्डनम् । १६५
अतिव्याप्तिपरिहारशङ्कानिरासः १६७
विशेष्योक्तिसमये विशेषणानुक्तिविवक्षानिरासः १६७
अन्तिमकल्पनिरासः १६९
विशेषणस्थानेविशिष्टोक्तिविवक्षाया भङ्गः १७१
प्रतिज्ञान्तरलक्षणेविशेषणपरम्परायाअनुपपत्तिः १७२

प्रतिज्ञाविरोधखण्डनारम्भः १७४
व्याघातविचारः १७५
एकत्र विरुद्धास्तित्वस्य प्रामाणिकत्वा-
प्रामाणिकत्वयो दोषः १७८
स्वतोऽप्रमाणस्यापि परतः प्रामाणिकत्व-
मितिशङ्कानिरासः १७९
व्यापादनशङ्कानिरासः १८१
प्रतिवन्द्या विकल्प्य निरासः १८३
परिहारसाम्यं विवक्षितमिति
द्वितीयकल्पनिरासः १८४
दोषाणां सत्त्वेऽपि परिहारइति
शङ्कानिरासः १८५
समाधिसाम्यशङ्कानिरासः १८७
प्रकारान्तरेण प्रतिवन्दीखण्डनम् १८७
समानत्वाद्दूषणमपि नोद्भावनीय-
मिति शङ्कानिरासः १९०
विशिष्टस्यैवोद्भावनेऽपि दोषः १९०
प्रतिज्ञाहान्यापत्तिनिरासः १९२

अपसिद्धान्तखण्डनारम्भः	९९५ ३०
स्वेतिविशेषणेन दोषवारणशङ्कानिरासः	९९७ २
अप्राप्तकालत्वनिग्रहापत्तिः	९९८ १८
प्रथमं सविशेषणोक्तेऽपि लक्षणे दोषः	९९९ १४
पुनर्लक्षणनिर्वचनेऽपि दोषः	१००० २
यच्छब्दप्रक्षेपेणापसिद्धान्तलक्षणनिरासः	१००१ २२
त्यागशब्दबलेनातिव्याप्तिपरिहारशङ्कानिरासः	१००२ २१
एकशब्दं प्रक्षिप्य लक्षणशङ्कानिरासः	१००४ ११
लक्षणान्तर उक्तदूषणातिदेशः	१००५ १७
दोषपरिहारशङ्कानिरासः	१००६ ६
अपसिद्धान्तस्य दूषणत्वोपन्यासनिरासः	१००८ १३
उक्तार्थानुवादः	१०१० ४
पूर्वानुमत्यैवाऽपसिद्धान्तोपन्यासइति शङ्कानिरासः	१०११ २५
अनङ्गीकृताऽपसिद्धान्तदोषं प्रति व्याघात उद्भाव्य इति शङ्कानिरासः	१०१३ २०
व्याघातोद्भावने प्रतिज्ञाहान्यापत्तिः	१०१४ २२
प्रतिज्ञाहान्यापत्तिर्नेति शङ्कानिरासः	१०१५ १७
विप्रतिपन्नं प्रत्यपसिद्धान्तदूषणत्वप्रसाधननिरासः	१०१७ ३
अपसिद्धान्तस्य दूषणत्वसमर्थकोदयनमतारम्भः	१०१८ १०
उदयनमतखण्डनारम्भः	१०२१ १९
प्रतिदर्शनसिद्धमभ्युपगम्य पश्चात्तत्त्यागोऽपसिद्धान्त इति द्वितीयकल्पनिरासः	१०२२ २२
प्रमाणोपनीताभ्युपगममाश्रित्याऽपसिद्धान्तप्रवृत्तिरिति शङ्कानिरासः	१०२४ २१
दूषणाऽतिदेशोनिग्रहस्थानान्तरेषु	१०२६ ३

द्वितीयः परिच्छेदः समाप्तः

अथ तृतीयः परिच्छेदः।

किंशब्दार्थविचारारम्भः	१०२८ ६
द्वितीयविकल्पस्यैव प्रकारान्तरेण निरासः	१०२९ १४
किंशब्दस्य प्रश्नार्थकत्वनिरासः	१०३१ १६

विशेषपरः प्रश्न इति शङ्कानिरासः १०३३
प्रश्नस्य प्रकारान्तरेणाभिप्रायनिरासः १०३४
दूषणान्तरकथनम् १०३६
परमतेऽयथार्थत्वेऽपि स्वसिद्धान्तेन सत्यज्ञानमुत्पाद्यमिति निरासः १०३८
ज्ञानस्य यथार्थायथार्थत्वयोः सन्देह एवेति शङ्कानिरासः १०४०
कल्पान्तरेऽपि दूषणातिदेशः १०४१

तृतीयः परिच्छेदः समाप्तः

अथ चतुर्थः परिच्छेदः

भावत्वखण्डनारम्भः १०४३
अस्तिशब्दार्थविकल्पनिरासः १०४४
भावत्वस्य लक्षणान्तरनिरासः १०४६
भावत्वलक्षणे प्रत्यक्षप्रमितिविषयत्वनिवेशादिशङ्कानिरासः १०४८

अभावत्वखण्डनारम्भः १०५१
निषेधात्मकत्वनिषेधमुखेनप्रतीयमानत्वरूपविकल्पद्वयं निरस्य भावविरोधित्वमभावत्वमिति तृतीयकल्पनिरासः १०५२
प्रतियोगिनिरूपणाधीननिरूपणत्वमिति लक्षणान्तरनिरासः १०५४
लक्षणे दोषान्तरकथनाय विकल्पद्वयमुपन्यस्य क्रमेण निरासः १०५५
प्रतिक्षेप्यविशिष्टमेव यत्प्रतिभाति तदभावत्वमिति लक्षणनिरासः १०५७

विशिष्टस्य विशेषणविशेष्यतत्सम्बन्धेभ्यो भिन्नत्वं निराकृत्य तार्किकाभिमताभिन्नत्वनिरासः १०६०
विशिष्टत्वस्यातिप्रसङ्गवारकलक्षणान्तरनिरासः १०६३
धर्मधर्मिसम्बन्धाः स्वतन्त्रा एवैकबुद्ध्यारूढा विशिष्टमितिलक्षणनिरासः १०६३
प्रतीतिबलेनातिरिक्तधर्मिसिद्धिनिरासः १०६६
विशिष्टनिरासे युक्त्यन्तरम् १०६८

पक्षतानारूढत्वविशेषणनिरासः	१०६९ २५

द्रव्यलक्षणखण्डनम्	१०७० २२
गुणलक्षणनिरासः	१०७२ ४
जातीतरानाऽनाश्रयोऽकर्मरूपोगुण- इति लक्षणनिरासः	१०७३ १८
गुणाश्रयइतिद्रव्यलक्षणघटकाश्रयशब्दार्थविचारः	१०७६ ३
समवायिकारणं द्रव्यमित्यस्यनिरासः	१०७७ २१

सामान्यलक्षणखण्डनारम्भः	१०७९ ११
सामान्यलक्षणस्थानुवृत्तत्वशब्दार्थविचारः	१०८२ १८
नित्यत्वेसत्यनेकसमवेतत्वमितिल- क्षणंनित्यमनित्यं वेति विकल्पयोः प्रथमं निराकृत्यद्वितीयनिरासः	१०८४ ४

विशेषलक्षणखण्डनारम्भः	१०८६ १६
इतरव्यावृत्ततयाऽधिगतोपाधिरेव विशेषलक्षणमितिपक्षनिरासः	१०८८ १९
सर्वसाधारणविशेषलक्षणदूषणम्	१०८९ २५

सम्बन्धखण्डनम्	१०९० २३
नियामकत्वस्य सम्बन्धत्वनिरासः	१०९१ २२
कारणस्य कालयोगे प्रतिनियामकत्व- मितिशङ्कानिरासः	१०९३ २०
कार्यकारणयोः कालभेदान्नियम्यनियामक- त्वेऽविनिगम्यत्वापत्तिः	१०९४ १६
सम्बन्धत्वस्य भावरूपत्वेऽभावरूपत्वेचानुपपत्तिः	१०९६ १४

आधारत्वखण्डनम्	१०९८ १४
पतनप्रतिबन्धकत्वमाधारत्वमितिनिरासः	११०० ८
अधिकरणशब्दस्यनानार्थत्वेऽपि दोषः	११०१ १६

अधिकरणशब्दस्य नानार्थस्य इष्टापत्तिनिरासः	११०२
अधः शब्दार्थविचारः	११०५
पृथिव्यभिमुखीदिगधःशब्दार्थद्वयस्य निरासः	११०६
अन्यस्याधारार्थस्यानिरुक्तिः	११०९
द्वितीयकल्पनिरासः	११११
आधारत्वस्य साधारत्वेनिराधारत्वे च दोषः	१११३

विषयविषयिभावखण्डनम्	१११४
स्वभावशब्दार्थखण्डनम्	१११५
घटादेर्ज्ञानासाधारणधर्मत्वनिरासः	१११७
प्रतीत्याज्ञानज्ञेययोः सम्बन्धकल्पनानिरासः	१११८
विषयितायाज्ञानस्वरूपत्वेपि विज्ञानवादानिराकरणम्	११२०
तदीयत्वस्य विषयविषयिभावान्तर्भावे अनन्तर्भावे च दोषः	११२२
ज्ञेयसम्बन्धरूपधर्मस्य ज्ञानादभिन्नत्वमिति शङ्कानिरासः	११२२
ज्ञानजन्यफलाधारत्वं विषयत्वमित्यस्यनिरासः	११२४
तत्सम्बन्धत्वं विषयत्वं इति पक्षनिरासः	११२६
शालिकनाथीयविषयलक्षणनिरासः	११२७
सौगतविषयलक्षणनिरासः	११३०
ज्ञानकर्मत्वं विषयत्वमित्यस्यनिरासः	११३२
लक्षणान्तरस्यैव निरासः	११३२
विशेषणं विशिष्टस्यैव न धूममात्रस्येति शङ्कानिरासः	११३४
दोषान्तरोद्घाटनम्	११३६
विनासम्बन्धान्तरं ज्ञानविशेषोविषय इति पूर्वोक्तलक्षणे ऽतिव्याप्तिकथनम्	११३७

भेदखण्डनारम्भः	११४१
स्वरूपभेदखण्डनम्	११४१
अन्योन्याभावखण्डनम्	११४३
भेदवादिशङ्का	११४४
भेदवादिशङ्कापरिहारः	११४६

प्रतियोगिस्मृत्यादिसहिताधिकरणत्वप्रतीतिर्भेदग्रहहेतु-
रिति शङ्कानिरासः ११४८ १०
स्मृतित्वस्य भेदप्रतीतौ प्रयोजकत्वनिरासः ११४९ १८
वैधर्म्यभेदनिरासः ११५२ ११
सप्रतियोगिस्वरूपभेदखण्डनम् ११५४ ९
धर्मान्तरभेदे खण्डनान्तरम् ११५६ २५
घटत्वादीनां पदार्थापेक्षया भेदव्यवहारजनकत्वनिरसनम् ११५७ १५
अन्य एव कश्चिद्धर्मो भेद इति पक्षनिरासः ११६० १०
घटत्वादिरेव भेद इत्यस्य खण्डनान्तरम् ११६१ १६
धर्मभेदेऽन्योन्याश्रयकथनम् ११६३ २०
भेदेभेदान्तरसत्त्वेऽसत्त्वे च दोषः ११६४ २४
भेदान्तरमन्तरेण भिन्नत्वमिति द्वितीयकल्पनिरासः ११६८ ३
उदाहरणविघटनम् ११६९ २४

उदयनमतानुवादः ११७० ८
वेदान्तिमतनिरसनम् ११७३ २
स्वरूपस्य भेदज्ञानविषयत्वनिरासः ११७४ २०
भेदशब्दार्थनिरूपणम् ११७५ २३
उदयनमतखण्डनारम्भः ११७७ २४
चोद्यान्तरमनूद्य निराकरणम् ११७८ २३
प्रवाहवदेकभेदस्वीकारेऽपि दोषः ११८१ २४
चोद्यान्तरनिरासः ११८३ ३
स्वरूपभेदलक्षणखण्डनम् ११८४ ९
विरुद्धयोरेकतररूपेण प्रतीत्यापादकत्वभङ्गः ११८५ २२
उदासीनत्वेन दृष्टस्य स्वरूपस्य भेदत्वमेवेतिशङ्कानिरासः ११८६ १४
अन्योन्याभावलक्षणखण्डनम् ११८८ १०
सामानाधिकरण्यविषयकविकल्पद्वयनिरासः ११८९ १५
तृतीयविकल्पनिरासः ११९१ २१
तृतीयविकल्पस्य प्रथमद्वितीयविकल्पखण्डनम् ११९२ १५
चतुर्थपञ्चमविकल्पनिरासः ११९४ ९
लक्षणेऽव्याप्तिकथनम् ११९६ ११

वैधर्म्यभेदलक्षणखण्डनम् ११९७
अपरोक्षभेदज्ञानस्येन्द्रियसन्निकर्षजन्यत्वे वक्तव्ये सन्निकर्षस्य यः सम्बन्धः स एव भेद इति शङ्कानिराकरणम् ११९९

कारणत्वखण्डनारम्भः १२००
अन्यथासिद्धिशब्दार्थविचारः १२०२
अनन्यथासिद्धत्वस्यार्थान्तरनिरासः १२०४
कारणत्वलक्षणद्वयनिरासः १२०६
कारणत्वस्यैव लक्षणान्तरनिरासः १२०७
नियतत्त्वविशेषणे विकल्प्य दोषकथनम् १२०९
पूर्वशब्दार्थविचारः १२११
सामग्र्येकदेशत्वं कारणत्वमित्यस्य निरासः १२१२
विलक्षणधर्मरूपकारणत्वस्याऽप्रामाणिकत्वम् १२१४
कारणत्वस्य प्रत्यक्षत्वे दोषान्तरकथनम् १२१८
व्यञ्जकाननुगमेऽपि व्यङ्ग्यकारणत्वमनुगतमिति शङ्कानिरासः १२२१
विकल्पेन कारणस्यानिर्वाच्यत्वम् १२२४
रासभादिव्यावृत्तकारणलक्षणखण्डनम् १२२६
समवायिकारणत्वनिरासः १२२८

कालखण्डनारम्भः १२३३
औपाधिकस्य कालनिष्ठविशेषस्य खण्डनम् १२३५
अतीतानागतवर्तमानकालानां लक्षणान्तरनिरासः १२३८
प्रागभावप्रध्वंसलक्षणखण्डनम् १२३९
वर्तमानकाललक्षणखण्डनम् १३४०
चतुर्थविकल्पनिरासः १२७३
काले वर्तमानत्वादिप्रयोजकोपाध्यन्तरखण्डनम् १२४३

संशयखण्डनारम्भः १२४७
संशयस्य लक्षणान्तरखण्डनम् १२५०
संशयस्य निश्चयात्कारणविशेषप्रयुक्तवैलक्षण्यस्य खण्डनम् १२५२
सम्बन्धिकृतो निश्चयाद्विशेषः संशयस्येति पक्षखण्डनम् १२५५

संशयात्पूर्वं विशेषदर्शनासत्त्वेन संशयेऽप्यनुपपत्तिः	१२५७ २४
एकधर्मिनिष्ठत्वेनैव विरोधेऽनङ्गीकृते दोषपरम्परा	१२६० ११
अनुभवबलाद्वैलक्षण्यनिरासः	१२६२ १९

विरोधखण्डनारम्भः	१२६३ ६
सहपदस्य निषेधान्वय इति द्वितीयकल्पदूषणम्	१२६५ ९
दोषपरिहारशङ्कानिरासः	१२६८ ९
भावाभावयोः स्वरूपत एव विरोध इति शङ्कानिरासः	१२६९ १८
विकल्प्य स्वरूपपक्षखण्डनम्	१२७० २२
द्वितीयविकल्पस्य विकल्प्य खण्डनम्	१२७२ २०
चतुर्थकल्पनिरासः	१२७३ २२

तर्कखण्डनारम्भः	१२७६ २१
द्वितीयविकल्पखण्डनम्	१२८० ४
विपर्ययापर्यवसायिनस्तर्कत्वाभावशङ्कानिरासः	१२८३ ८
वास्तवव्याप्यत्वस्य प्रसङ्गाङ्गत्वाभावप्रदर्शनम्	१२८५ १४
तर्कस्य लक्षणान्तरनिरासः	१२८७ ८
आत्माश्रयादीनां स्वरूपनिरूपणम्	१२९१ ११
तर्काभासप्रदर्शनम्	१२९४ १
विशेषणे दत्तेऽपि दोषः	१२९७ २१
आत्माश्रयादेरनिर्वचनीयत्वम्	१२९९ १०
अन्यथाऽऽत्माश्रयत्वस्य दोषत्वशङ्कानिरासः	१३०० २१
प्रकारान्तरेऽपि दूषणातिदेशः	१०३३ १०
अन्योन्याश्रयचक्रकयोर्खण्डनम्	१३०६ ३
व्याघातानवस्थाप्रतिबन्दीनां खण्डनम्	१३०८ ५
आत्माश्रयान्योन्याश्रययोरदोषत्वम्	१३१० २
चक्रकव्याघातयोरदोषत्वम्	१३१३ १२
प्रसङ्गाद्युदयनमतनिरासः	१३१४ २५
अनवस्थानिरासः	१३१८ ३
उपन्यस्तलक्षणेषु अव्याप्तिप्रदर्शनं तर्कान्तरप्रदर्शनं च	१३१९ ७
सोदाहरणमुत्सर्गलक्षणम्	१३२१ १४

सोदाहरणं कल्पनागौरवलक्षणम् १३२५ ७
सोदाहरणमनौचित्यलक्षणम् १४८ १५
अनौचित्यं प्रामाणिकाव्यवहार्यत्वमथलम्भ्य शङ्का तन्निरासश्च १३२९ १३
असद्व्यवहारस्वीकारेऽसत्ख्यात्यापत्तिरिति शङ्कानिरास १३३१ २
असत्ख्यातिस्थलखण्डनम् १३३३ २३
बाधदृष्टान्तेन भ्रान्तिजाया धिय प्रमात्वाभावशङ्का तन्निरास. १३३५ १०
तर्काभासानामनिर्वाच्यत्वोपक्रम. १३३६ १३
पदार्थान्तरखण्डनेषु कर्तव्येषु युक्तेरूह्यप्रतिपादनम् १३३९ ८
कठिनशब्दप्रयोगप्रयोजनप्रदर्शनम् १३४१ १९
ग्रन्थस्योपादेयताहेतुप्रदर्शनम् १३४२ २५

समाप्तं सूचीपत्रम् ।

———

विद्यासागरीसहितखण्डनखण्डखाद्यस्यशुद्ध्यशुद्धीनां

शुद्धि सूचीपत्रम् ।

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृ०	पं०
प्रीतित	भ्रान्तित	१	२
घाक्यार्थों	घाक्यार्थों	१	७
लोकलोका	श्लोकलोका	१	१८
त्साक्षादृष्टफ	त्साक्षादफल,	३	४
हारत्वात्	हारवत्त्वात्	३	१७
चपरोक्षः	च्चाऽपरोक्षः	४	२
व्येपुरू	व्ये पुनारू	४	१७
घात्तमो	घाव्रतमो	४	२१
ध्यक्षेण	ध्यक्षणे	४	२२
प्रकाशात	प्रकाशस्तद्रू	४	२२
सिद्धं स	सिद्धस	४	२३
भावो सउपा-	भावी स उपा-		
धियेस्येत्यन्वय	धियेदत्यय	५	७
इति । स्थाणु	इति स्थाणु	५	१६
चैवं रूपं	जैवं रूपं	५	१९
ग्रानत्वञ्ज	ग्रानत्वं ज्ञा	६	२
धारत्वं यतो	धारत्वमतो	६	३
ग्रान	ग्रानं	६	४
घधितया	घधिश्चा	६	५
घधित्व	घधित्वे	६	६
विरुद्धम्	विरुद्धे	६	६
ज्ञाक्यता	ज्ञाक्याता	६	११
तत्र तात्प	त्र्यपन्ततात्प	६	१७

पवं भूते	पवम्भूते	६
ततश्च छ	ततस्त्वछ	८
करणेनेत्या	आमरणं चेत्या	८
च गङ्गा	चतगङ्गा	८
यथोचितमिति		९
मानेनापनु	मानेन प्रमाणेनापनु	९
शक्तेराव	शक्तेश्च वर	९
वाते ।	वाति. किं त्व	९
तत्र नयन्तः	तं नयन्तः	१०
प्रवातता	प्रवर्तिता	१७
रपरैस्तथा	रपरैरतथा	१७
जन्यत्व प्र	जन्यत्वं प्र-	१८
तथाभू	रतथाभू	१८
फलान्तर	कल्पान्तर	२२
त्वया स.	त्वयाऽस	१५
मूलकथा	मूले कथा	२५
विधीयत	ऽभिधीयत	२५
प्रयोक्तव्यः	प्रयोक्तव्य	२६
न सम्भवति	सम्भवति	२६
गमकम । हेत्वा	गमकं हेत्वा	३१
विस्तारतो वा	विस्तरतो वा	३१
चकथैष्व्या	त कथैष्व्या	३२
गतव्या	गन्तव्या	३७
प्रमाणि	प्रामाणि	३८
दिति प्र-	दाति प्र	३८
तृतीयाया	तृतीयया	४०
त्यत आ	त्याह	४०
त्सिद्धिस्तसि	सिद्धिस्ततसि	४०
स्वेच्छाकृ	स्वेच्छास्वीकृ	४१
व्यवा	व्यव	४१
ज्ञेयस्य सा	ज्ञेयसत्वसा	४२

ङ्गताङ्गीका	ङ्गतागङ्गी	४३	१९
बाहारः	बहारः	४४	२
बाध्यत्वे स	बाध्यत्वं स	४४	११
गम बा	गमाबा	४४	१३
बाधितस्य	बाधितः तस्य	४४	१४
द्यविच्छेदेनावस्था	द्यविच्छेदेनानवस्था	४७	११
त्रिचतुराणिवेत्यादिक्षे-	क्षे	४८	१३
सरणेन	नुसरणेन	४८	१६
स्वरूपत्वेनै	स्वरूपसत्त्वेनै	४८	१९
सत्ताज्ञा	सता ज्ञा	४९	२
न ज्ञानस्य	ज्ञानस्य	४९	३
इत्याश	इत्याश	५०	१२
ऽविशेषे	विशेषे	५०	१३
ह्यानिः वि	ह्यानिरवि	५०	१४
कारणासत्त्वे	कारणसत्त्वे	५१	३
असत्त्वं	सत्त्वं	५४	६
बहाराय	बहारोप	५५	२३
मित्यस	मिति स	५६	६
तस्मिन्नि	तस्मिन्नै	५७	१२
नान्तर्भाव्यं चे	अनन्तर्भाव्य चे	५७	१३
बुद्धिमि	बुद्धिमि	५८	१
मितिक	मिति हाक	५८	२
नुमानस्य	नुगमस्य	५९	१५
कारणं	कारणत्वं	५९	१६
घटादिः	घटादिर्नघटादिः	६०	६
तस्य सत्त्वान्न	तस्यासत्त्वान्ना	६३	११
सत्त्वोपादाने	सत्त्वापादने	६३	२०
मित्यन्यथा	मित्यनन्यथा	६४	२१
कार्यावश्य	कार्याभावावश्य	६५	४
कारणयोः	कार्यकारणयोः	६५	११
इत्याह	माह	६६	९

तं प्रा	तप्रा	७०
रूपविशेषे	रूपाविशेषे	७०
विशेषोऽ	विशेषादविशेषोऽ	७०
गमकं	गमकं	७०
प्रागस	प्राक्स	७०
स्यापरसि	स्यायाध्यस्यापि परसि	७२
रविसं	राविसं	७३
क्षणत्वं च	लक्षणं च	७३
त्पन्न	त्पत्तिक्ष	७३
रणमि	रणत्वमि	७३
सत्वा	सत्ता	७५
णं कथं	णम । कथं	७५
स व	सत्त्व	७५
श्रान्तग	श्रान्तं ग	७५
कर्तव्य	स्वीकर्तव्य	७६
त्वाशु	त्वात् शु	७६
इयति	इति	७९
विस्तारेण	विस्तरेण	८०
एवं	एव	८१
विघ्नि	अविघ्नि	८३
व्यप्य	व्याप्या	८३
यतविषयः	यताद्विषय	८५
धूमसन्दे	धूमसन्देहे साध्यवह्निसन्दे	८६
त्वासि	त्वसि	८९
सिद्ध्य । ना	सिद्ध्याना	८९
इति । विशेषः	इतिविशेषः ।	८९
णाप्रवृ	णप्रवृत्ति	८९
प्रत्य	अप्रत्य	८९
घटं	घट	९२
त्त तद्धि	त्तितद्धि	९२
स्येति	येति	९२

सिद्धे,	ऽसिद्धेः	९७	५
जडत्वम् ।	जडत्वे	९८	८
रविषय	राविषय	९८	१७
घा घ	घाऽघ	९९	१८
च्छेदो	च्छेदोऽ	९९	९
रेके द्वै	रेकेऽद्वै	९९	१०
दृश्ये	ऽदृश्ये	९९	१३
शाब्दः	शाब्दः	१००	१३
दशाया	दशायां	१०१	१
स्वयं किञ्चि	स्वयंकिञ्चि	१०१	६
शाब्दत्वेन	शबलेन	१०१	८
प्रमाण्य	प्रामाण्य	१०१	१३
रेकभा	रेकाभा	१०१	२५
कारण व्यापर	करणव्यापार	१०४	४
संस्करात्मना	संस्कारात्मना	१०४	१०
आपदानं	अपादानं	१०६	१
कर्मत्वेन्न	कर्मत्वंन	१०५	५
गण्य	गम्य	१०९	१५
कोक्तर	कोत्तर	१०९	१८
'विशिष्म	विशिष्म	१०९	१९
ध्वंसस्येव	ध्वंसस्यैव	११०	१६
दृष्ट	दुष्ट	१११	२२
चेष्टव्य	चैष्टव्य	११२	८
न्धत्वमितेः	न्धमितेः	११३	१
तत्त्वञ्च	तद्वत्वञ्च	११३	३
तेन त	तेन न त	११३	६
सम्बन्धत्वात	सम्बन्धित्वात्	११३	९
मेयासिद्धेरिति	मेयसिद्धेरिति	११३	१७
गमस्य	पगमय	११४	४
शून्यत्वं	शून्यं	११४	१५
सम्बन्धिमिते	सम्बन्धमितेः	११५	१६

प्रमितिः	प्रमितेः	११५
भावात् । घ	भावात् घ	११५
धिश्णां भि	धिश्यामभि	११५
सर्वन्धिप्र	सम्बन्धप्र	११६
सर्वन्धि	सम्बन्ध	११६
चेतत्त्वं	चेतत्त्वं	११७
त्यपि सि	त्यपासि	११७
तमम्	तम्	११८
लक्षत	लक्ष्यत	११८
पदार्थप्र	पदार्थस्य प्र	१२०
दार्ष्टाति	दार्ष्टान्तिकं	१२०
स्वीत्मानाऽ	स्वात्मनोऽ	१२०
वहरौऽ	वहारोऽ	१२२
न वक्ष्य	ना वक्ष्य	१२३
ऽच्छाया	इच्छाया	१२३
पत्तिभे	पत्तिर्भेद	१२३
प्रकाशतासि	प्रकाशताऽसि	१२४
काले वि	कालेऽवि	१२६
वैथा वि	वैथाऽवि	१२६
द्वेवत्य	द्वेत्व	१२७
सतश्च	अतश्च	१२२
पथित्य	पश्चत्य	१२७
प्रप्राणत	प्रमाणत	१२८
तद्रूप	तत्तद्रूप	१२८
समान्य	सामान्य	१२९
प्रमेदत्व	प्रभवत्व	१३०
सत्वसिद्धिः	सत्वासिद्धिः	१३०
सत्त्वं सर्व	सत्त्वं सर्वं	१३२
स्तथा नि	स्तथाऽनि	१३२
प्यनिर्वचनीयत्वसि	प्यनिर्वचनीयत्वेऽसि	१३२
चनीयत्व-	चनीयत्वा-	१३२

भवतु	तय तु	१३२	१५
द्रीत्यानि	द्रीत्याऽनि	१३२	१६
परानतमिघा	भिधा	१३२	३५
मते नि	मतेऽनि	१३२	१५
नार्हता	नानर्हता	१३३	१७
सत्या	सत्वा	१३३	१७
साधारणे	साधर्न	१३३	१२
चोपा	चोपा	१३३	२२
पन्यास स	पन्यासः	१३४	१०
अनवस्थानात्	अस्थानात्	१३४	२३
रूपविपय	रूपश्चासौ स्वविषय	१३५	१२
बाधाविधा	बाधाभिधा	२३६	१२
स्वत्या	स्वया	१३६	१६
सत्ता-	सत्ताऽ-	१३७	४
भेदप	भेदप्रप	१३७	१२
प्रस्ताप	प्रस्ता	१३८	१०
सिद्धिल	सद्धिल	१३९	२
व्यभिधा	व्यभिचा	१३९	९
ज्ञानं था	ज्ञानं चा	१३९	११
विपक्षा	विवक्षा	१३९	१७
पश्न	प्रश्न	२६९	२३
मन्यत्प्र	गन्यप्र	१४०	६
प्रश्नः	प्रश्नः	१४० ·	१४
गितेपिति	गितेष्विति	१४१	१४
घर्जिते	घर्जितेऽ	१४१	१७
निर्द्धर्मके	निर्द्धर्मके	१४१	१८
कार्यसिद्धेनैव	कार्यलिङ्गेनैव	१४३	१४
मात्रसि	मात्रयसि	१४३	१५
तदा प्र	तदाऽप्र	१४४	३
सा ऽप्र	साप्र	१४४	४
अपरस्पर	परस्पर	१४५	१७

गमता	गतता	१४६
याकारानि	याकारार्थानि	१४६
प्रमाणत्त्व	प्रमाणत्वं	१४६
गिवृत्ति	निवृत्ते	१४६
रसतोऽन्य	रसतोरन्य	१४७
भावना	भवना	१४७
तात्पर्याभासम	तात्पर्यात्तासाम	१४७
ऽस्मादारेः	ऽस्मदादेः	१४९
साधारण	ऽसाधारण	१५२
पेक्षसा	पेक्षासा	१५३
स्वरूपेभे	स्वरूपं भे	१५३
योऽपीति	धियोऽपीति	१५३
स्वस्याभेर	स्वस्य भेदं	१५४
न संकु	नाऽसंकु	१५५
तथाऽद्वै	तत्राऽद्वै	१५५
त्रा उप	त्राऽनुप	१५५
तत्प्रमा	ततप्रामा	१५६
भवति यात	भवति तन्न्यायात्त	१६१
भेदे त्रा	भेदत्रा	२६१
सर्वाद्वैतश्रुतिप	सर्वामद्वैतश्रुतिः प	१६२
भग्यन्त	भंगान्त	१६४
पक्षतया	पक्षयता	१६६
माशङ्का	मशङ्का	१६७
ताऽभेदं	ताभेदं	१६७
त्यत्तिस्तत्प्र	त्पत्तिप्र	१६९
वा चा	चाऽगृ	१७०
क्षे सं	क्षेऽसं	१७१
मत्त्वा ख्या	मन्ताऽख्या	१७२
तदृशा	अतादृशा	१७३
त्यापाद्यपा	त्यापाद्यापा	१७३
पुरुपनि	पुरुषं नि	१७५

द्वैतश्चा	द्वैताऽक्षा	१७७	१३
या भासनात्	याभानात्	१७७	१८
तवचनं	तिवचनं	१७९	२०
तत्साधकं मा	तत्साधकमा	१७९	२०
विपयमुख	विपणमुख	१८१	१५
चर उपप	चरोऽनुपप	१८२	१७
प्रमाणसिद्धस्व	प्रमाणस्व	१८४	६
भेदे हि	अभेदे हि	१८७	६
भेद-	भेदवत्ता-	१८७	१३
यो भावः	भावः	१८७	२१
अतः स्वभे	अतोऽभे	१८८	५
आद्ये भेदे	आद्येऽभेदे	१८८	७
स्यादभेदे	स्यादन्त्ये भेदे	१८८	७
लक्षिताभेदो	लक्षितो भेदो	१८८	१२
तंकतया	तंकता	१८९	४
योगि व्या	योगी तद्या	१८९	५
प्रतीत्यभाव इति	प्रतीत्यभावे प्रतात्यभाव इति	१८९	१०
नीलस्यानील	नीलस्य नील	१८९	२५
निरूप्यव	निरूप्यत्वव	१९०	३
पर्यवस्यद्धि	पर्यवस्येद्धि	१९०	२३
दपेक्षस्येतिस्व	दपेक्षस्य स्व	१९१	१२
श्रयत्व	श्रयित्व	१९२	२२
धर्मित्वयु	धर्मित्वप्रयु	१९२	२३
रस्यास	रस्यापि स	१९३	१०
पञ्चम्या च	पञ्चम्या प्रथमया च	१९४	७
नुभवाद्धि	नुभवाभावाद्धि	१९५	२
र्निरासस	र्निरासात् । निरासस	१९५	११
प्रतीतिरेक	प्रतीतरेक	१९५	१५
श्चोपलक्षयितुं	श्चापलापितुं	१९५	१९
प्रतीतावेना	प्रतीताधेयता	१९५	२१

गोसादृश्ये	गोसदृशो	१९७
विशिष्टप्र	विशिष्टाप्र	१९७
न्योन्यभावो	न्योन्याभावो	१९९
व्यावर्त्वे स	व्यावर्त्य स	२००
अन्योभाव	अन्योन्याभाव	२००
न्योयाथावेनै	न्योन्याभावाभावेनै	२०२
वंधर्म्य	वैधर्म्य	२०२
न्तरापेक्ष	न्तरानपेक्ष	२०३
लेचनया प्र	लोचनया प्रमेयभेदप र्यालोचनया च प्र	२०३
नाद्वैतश्रुते	नाद्वैतश्रुते	२०३
सङ्गतिरेवासङ्गतमयोण्यतयैव	सङ्गतिरेव, सङ्गत्ययो ग्यतैव	२०५
भेदस्याप्रमा	भेदस्य प्रमा	२०५
पूर्वभेद्	पूर्वपूर्वभेद	२०५
फालक्रमेण	काले क्रमेण	२०६
युमयत्परिगृहते	युगपत्परिरभन्ते	२०६
तेमापाम	तेपाम	२०६
भेदास्वीकार	भेदस्वीकार	२०६
देव, द्वि	देव द्वि	२०६
भिन्नाभिन्ने	भिन्ने	२०६
प्राग्लोपं धातुत्रयस्वा	प्राग्धातुत्रयस्य स्वा	२०७
फदोद.	फदोषः	२०८
नुवृत्तेन	नुवृत्तेन	२०८
इयुक्तऽपि	इत्युक्तेऽपि	२०९
पणाभावेनचस	पणप्रसङ्गेन स	२१०
तदा भेदा	भेदा	२१०
प्रमाणनीति	प्रमाणानीति	२१३
प्युष्णतयो	प्युष्णत्वानुष्णतयो	२१६
पूर्वपप्र	पूर्वप्र	२१६
कत्वाद्वै	कत्वादद्वै	२१६

अनुष्णयं	अनुष्णत्वं	२१७	२
व्यधिकरणसि	स्वधिकरणासि	२१९	९
श्रुत्यान्यता	श्रुत्या जन्यता	२२१	६
तदृज	तदृज	२२१	७
तद्वत्त्वं च व्या-घातद्वैतं-कथ-मद्वैतं परिमा	तद्वत्त्वे च व्याघाता द्वैतं कथं पारमा	२२१	१९
नरमार्थ	परमार्थ	२२२	५
दद्वैतव्या	दद्वैतव्या	२२२	१२
घर्मसिद्धि	धर्मासिद्धि	२२२	७५
दृश्यादृश्यत्वे	स्वदृश्यत्वे	२२३	२
सुदिश्य	सुपदिश्य	२२३	८
तत्त्वम्पदा	त्वम्पदा	२२७	१३
द्रोहः स्या	द्रोहः तव स्या	२३०	१५
भवत्ये	भवतीत्ये-	२३१	५
प्यावृत्त्या	प्यन्यावृत्त्या	२३२	१३
प्रत्यावृत्त्य	प्रत्यावृत्त्या	२३४	१८
तया तिप	नया नियतं तद्य नियं	२३८	१८
स्तस्य	स्तत्तस्य	२४०	११
किञ्चमा	किं भा	२४१	८
रागस्या	रागः स्या	२४८	४
विशिष्टेपि	विशेषेपि	२४९	१३
शब्दज्ञानस्या	शाब्दज्ञानस्या	२५५	१६
तद्यावृत्ति	तद्यावृत्त	२५८	२
यद्यभिन्ना	यद्यप्यभिन्ना	२५८	२०
सामग्रीकत्वा	सामग्रीत्वा	२५९	७
कोट्यन्तराना	कोट्यन्तरं ना	२६३	१०
द्वितीयतु	द्वितीये तु	२६३	२१
तत्ताविशिष्ट	तद्विशिष्ट	२६५	२१
द्यौपाधिका	दृत औपाधिको	२६८	१९
ज्ञातकार	ज्ञानकार	२६८	२०

न्यासेऽपि	न्यासे सति	२६९
प्रमात्येति	प्रमेति	२६९
स्मयतीति	स्मयति	२७०
तत्येन	तत्त्वेन	२७१
माणज्ञानमिति	माणमिति	२७३
समर्येन	समर्थो न	२७३
फरणत्यं	फरत्वं	२७६
सामान्याम	सामान्यम	२७८
द्दोपक्षेत	द्दोपत्वे	२७८
यस्तुप्रफाराः	ऽयस्तुप्रफाराः	२७९
घटत्वपटत्या	घटत्वाऽपटत्वा	२८०
तत्तार्थेनिष्त्यम	तत्तार्थेनिष्त्यम	२८९
रस्मृतिजत्यं	रस्मृतिरं	२९८
दनुभूतित्य	दनुभूतत्य	३००
न्याति पा	व्याति पा	३०७
रादिराद्वा	रादिरादिराम्द्रा	३०९
समानप्रसङ्ग	समानः प्रसङ्ग	३१२
साध्यसिद्धा	साध्यसिद्धौ	३२२
प्रमेयत्वे स	प्रमेयत्वस	३२२
धर्मोस्त	धर्मो ते	३२३
[illegible]	[illegible]	३२९
मनुमाने	मनुभूते	३३०
मप स	मेप स	३४३
[illegible]	[illegible]	३५९
[illegible]	[illegible]	३५१
[illegible]	[illegible]	३५५
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	भाव इति	[illegible]
[illegible]	[illegible]	३११
[illegible]	[illegible]	३६३

समेति	सामेति	३७२	१
इत्यघेषो	इत्याघेषो	३७६	७
इत्युनुयुक्ता	इत्युनुयुक्तो	३७६	८
यद्विदूर	सदाविदूर	३८१	२५
पात्त	पत्ति	३८६	२१
जन्यकल	जन्यं फल	३८७	१४
घयर्थ्य	घैयर्थ्यं	३८७	१७
न्यतावत्ता	न्यवत्ता	३९०	४
तद्विशेपण	तद्विशेपणं	३९९	८
यालङ्गा	यलिङ्गा	४००	२०
तप्रिति	प्रतीति	४१६	२२
अस्मिन्प्रक्ष	अस्मिन्पक्षे	४२४	९
अप्रतीय	प्रतीयमान	४३०	१५
स्यात विप	स्यात् । विप	४३२	१२
मा ज्ञातु	मो ज्ञातु	४४०	२१
अवाधितानुभूतिः	अवाधितोऽनुभूतिः	४४२	१४
नवेति स	नवेत्ति स	४४३	६
तर्कसशयावि	तर्कसंशयावि	४४३	१३
अज्ञायमानो	अजायमानो	४४५	१
क्वचिद्रूपकप	क्वचिदुपलप	४४६	७
पादानपराऽय	पादानपरोऽय	४५४	१५
ध्रुत्तानाम मेव	वृत्तिनिमित्तमेव	४६६	१८
पेक्षया कर्तरि	पेक्षया । कर्तरि	४६९	६
तश्च	तच्च	४७५	१९
सत्वातऽक	सत्वातूक	४८२	१८
रेव्रक्षणस्य	रेव लक्षणस्य	४८६	२
यदनन्तर	यदनन्तरं	४८९	२
दर्शने परि	दर्शने परि	४२४	८
आधेऽसिद्ध.	आधेऽसिद्धि.	५०६	१४
त्तत्प्रमित	त्तत्प्रमिति	५०७	११
मुच्यते व्या	मुच्यते क्रिया व्या	५०८	७

व्यातरेकेण	व्यतिरेकेण	५११
मय यां प्रमाय	मय यां प्रमां य	५१२
कारकापक्षया	कारकापेक्षया	५१९
निामत्तं	निमित्तं	५२७
ाववाक्षता	विवक्षिता	५२७
तस्यालेख्यं	तस्यालेख्यं	५२८
मालेख्य	मालेख्यं	५२८
स्याल्लुणाख्यानस्येति	स्याल्लक्षणाख्यानस्येति	५३३
तद्यान्यापोहेन	तद्यन्यापोहेन	५३४
तथेपदं	तथैवेदं	५३७
सिद्धिविपरितं	सिद्धेः विपरीतं	५३८
यथा प्रति	यथाऽप्रति	५३९
सित	सति	५४३
विशेपन	विशेषण	५५१
तस्मिन्नेवयांऽशे	तस्मिन्नेवांऽशे	५५९
ाजज्ञासो	जिज्ञासो	५६३
स्पष्टमय	स्पष्टमेव	५६९
तराम्यू	स्तराद्यन्यून	५७६
स्पष्टांश	स्पष्टांशऽप्पी	५७१
विशपादिति	विशेषादिति	५७८
ावशेप	विशेष	५७८
ज्ञामत्यादिप्याति:	ज्ञमित्यादिप्याति:	५८२
ज्ञानं वि-	ज्ञानं	५८३
तदुपपत्तः	तदुपपत्तेः	५८४
ज्ञाये च पूर्वं	ज्ञाये पूर्वं	५९६
[illegible]	[illegible]	५९८
[illegible]	[illegible]	६००
[illegible]	[illegible]	६०२
[illegible]	[illegible]	६०४
[illegible]	[illegible]	६०९
[illegible]	[illegible]	६११

साङ्कर्यमजा	साङ्कर्यं आ-	६१३	४
पदार्थानयम	पदार्थनियम	६१५	२२
घनुपपत्तिरि	घनुपपत्तिरि	६१६	१३
मघतीन्द्रिया	मवतीन्द्रिया	६१९	४
कथयितुं	कथयितुं	६२१	६
रक्षे गुणतय	पक्षेऽगुणतया	६२४	२४
परित्यागन	परित्यागेन	६३१	२०
घतर्म्भाव्य	वन्तर्भाव्य	६३५	१४
लक्षणोपत्त्या	लक्षणोपपत्त्या	६४८	१३
ग्रहणस्य कतुम	ग्रहणस्य घक्तुम	६५७	१८
कचिद्देशेऽम्यदाऽपि	कचिद्देशेऽन्यदाऽपि	६५१	८
कतुमशक्यमात्मनः सं	कतुं शक्यमात्ममनःसं	६८१	९
अस्त्यामत्मनोयो	अस्त्यात्ममनोयो	६८२	७
शङ्क्यते	शङ्क्ते	६८२	१७
घह्निव्यभिचारदर्श	घह्निव्यभिचारादर्श	६८३	८
मागप्रक्षित	मागुपक्षित	६८४	५
क्रमणादिति एवं	क्रमणादिति । एवं	६८४	१५
घः सतुच्चये व्या	घसमुच्चये व्या	६८५	१३
अनादित्वासिद्धे	अनादित्वसिद्धे	६९१	११
गमयिष्यन्तीति	शमयिष्यन्तीति	६९१	१७
आतव्याप्ते	अतिव्याप्ते	६९७	२०
अन्तत इति	अत इति	६९८	१५
पातातिरि	पातातिरि	६९८	१७
मेकस्याः सा	मेकस्मात्सा	६९९	२१
निपेधत्त्वे	निषिद्धत्त्वे	७०३	२२
विशेपितऽपि	विशेपितेऽपि	७१२	२०
पुरुपपश्याम	पुरुपश्याम	७२०	१०
काः पक्षा	काः । पक्षा	७२७	१४
प्रगेयत्त्वस्याहेतुत्व	प्रमेयत्त्वस्याहेतुत्व	७३३	७
त्वच्छाक्तिविशेप	त्वं शक्तिविशेप	७३४	२१
सैव याऽस्मृ	सैव या । स्मृ	७४२	१०

गोसहशोयोग	गोसदृशो ग	७४७
विश	विशे	५
यथथा दृष्टा	यथादृश	७८४
विशेपणे च ध्या	विशेषणे चाऽध्या	७६५
मध्यात्पत्व	मध्यात्तत्व	७६७
शवकारा	शवकारा	७७२
शवकारं	शवकारं	७७२
वश्यदयम्भा	वश्यम्भा	७७५
तस्या सत्या	तस्यां सत्या	७८०
स्तथाऽन्वयत	स्तथाच यत	७८३
चेरर्भाव	चेरभाव	८००
व्यासावपा	व्याप्तावुपाधि	८०३
खण्डिष्यते	खण्डयिष्यते	८०६
सोऽपि	'साऽपि	८११
हेत्वन्तरनि	हेत्वन्तरं नामनि	८२७
तन्नर्निद्दष्ठुश	तन्निर्दिष्टुवाक्य	८३२
अथाच्यते	अथोच्यते	८३४
विरुद्धादित्वादिल	विरुद्धादिल *	८३७
सविशेपेण स	सविशेपण स	८४०
सपक्षाव्यपके	सपक्षाव्यापके	८५३
सुबन्ध	सम्बन्ध	८५९
तर्तते	वर्तते	८६९
सपक्ष एव यो	सपक्ष एव न वर्तते यो	८७४
अथाग्रे	आग्रतो	८७५
किञ्चैवमसि	किञ्चैवमप्यसि	८७५
साधरणोऽनै	साधारणोऽनै	८७६

* ८३५ पृष्ठस्थ ९ पंक्तौ "उक्तातिव्याप्ति परिहाराये"त्यादि-८ पृष्ठस्थ ४ पक्तौ "प्रथमे इति" इत्यन्त शाङ्करीविद्यासागर्योरेकां एव पाठ उपलभ्यते। लेखनशैली तु शाङ्करीस्थ न प्रमापयति वि सागरीस्थ एवांश प्रमादाच्छाङ्कर्यां मिश्रित इत्यनुमीयते।

ततसङ्गृहीत	तत्सङ्गृहीत	८७७	१६
किमव्यति	किं व्यतिरे	८७९	१५
तद्‌भावन्मात्र	तदभाववन्मात्र	८८५	२१
फेनचिदिति	फेनचिदिति	८८७	१४
अन्यः त्का	अन्यः फा	८८७	१५
भाव यौघते	भावघोघते	८८८	१२
समवलाभि	समवलत्त्वाभि	८९०	५
हेत्वाभासास्तर	हेत्वाभासान्तर	८९०	१२
यत्प्राति	सत्प्रति	८९०	२०
घर्मिणेर्वि	धर्मिणोवि	८९६	१०
धर्मिणोर्वि	धर्मिणोवि	८९६	१५
संादग्ध	सन्दिग्धा	९०२	२४
यतसम्बन्धितया	यत्सम्बन्धितया	९१६	७
पूर्वलिकानु	पूर्वकालानु	९२२	२४
प्रत्यषतिष्ठत	प्रत्यवतिष्ठते	९२५	८
प्रमुदितो	समुदितो	९३७	२
तथात्त्व	तथात्त्व	९४२	७
नवकशात्	नयकाशात्	९५२	१३
लपमित्यादिति	लपमियादिति	९५३	२०
धूमानानुमान	धूमानुमाना	९९१	२२
ममाभ्यपगन्तृ	ममाभ्युपगन्तृ	१०००	४
व्युथातुं	व्युत्थातुं	१००८	१६
सिद्धान्तनाव	सिद्धान्तानव	१०१३	१
किमुवक्तव्य	किं वक्तव्य	१०१३	११
माश्रयणीय	माश्रयणीयं	१०१९	६
ध्यानप्पत्यु	ध्यानिष्पत्यु	१०२६	१६
मेलकामितिश्रणावत्	मेलकं मिश्रणम ।	१०६१	११
विलुप्तैवस्व	विलुप्त, एवं स्व	१०६४	११
यैव	धैव	१०८७	१५
अधिगतो द्विती	अनधिगतइति द्विती	१०८८	१०
वैधर्म्मान्तर	वैधर्म्यान्तर	१०८८	२३

संयोग	तत्संयोग	१०९६ १६
असिद्धभे	असिद्धिभेद	११०२ २२
माधारो	धाऽऽधारो	११०४ १८
चन्द्रधुवा	चन्द्रध्रुवा	११०७ २३
डोलायमानो	दोलायमानो	११०८ ८
पुरुपपेक्षया	पुरुषाऽपेक्षया	११०९ ३
सिद्धर्थं तत्त	सिद्ध्यर्थे तत्त	११२६ १८
विवक्षिमुत	विवक्षितमुत	११३१ १४
न्यरूपामि	न्यरूपयामि	११३२ १९
तथा भवतु	तथा । भवतु	११३४ २३
रित्यद्यर्थं	रित्याद्यर्थं	११४० ९
व्यवस्थिते त	व्यवस्थितेषु त	११४१ २३
पटो भवतीत्यत्र ज्ञानमात्रे	पटो न भवती त्यत्र ज्ञानमात्रे	११४४ ६
टत्वादि	घटत्वादि	११६२ ८
प्रतिगी	प्रतियोगी	११६७ ९
निरपेणां	निरपेक्षाणां	११७३ २०
नोत्क्षेपणंति	नोत्क्षेपणं	११७६ ५
कधर्म स	कधर्म्यस	११७६ ८
दुषणमपि	दूषणमपि	११७९ ९
पपादानायो	पपादनायो	११९३ १९
सक्तव्य	व्यक्त	११९४ ३
कारान्तरस्य	कारान्तरस्य	११९४ १८
निर्घमि	निर्घटमि	११९४ २२
गिकस	गिस	११९५ १६
व्यत्त्वमात्रं	व्यमात्रं	११९७ ४
कालिकमिति	कालिकत्वमिति	११९७ ५
त्समानधिकृतो	त्समानाधिकृतो	११९७ ११
व्यस्मादि	व्यस्मार्षीदि	११९८ ५
सुप्रं तु	सूत्रं तु	११९९ ८
त्वसभि	सभि	११९९ २०

चिरापध्वस्ता	चिरानन्वयप्रध्वस्ता	१२६० १०
वैयधिकरणेऽप्यु	वैयधिकरण्येऽप्यु	१२१५ १४
श्रयस्त्वम	श्रयम	१२२२ १०
पटाकारेण	पटकारणे	१२२३ १३
पूर्वमात्र	पूर्वभावमात्र	१२२६ १२
सामग्न्या सा	सामग्र्याः सा	१२२८ ११
सामग्री	सामग्रीं	१२३० ११
शालत	साल	१२२९ १५
वर्तमानमवि	वर्तमानमवि	१२३३ २०
पवतीतो	पवास्तीतो	१२३५ ५
यत्त्वे	यत्त्वे	१२४१ १७
अन्नुयुक्ते	अनुयुक्ते	१२४६ १६
विपय	विषय	१२४८ २१
मानरूपवस्तत्का	मान उत तत्का	१२४८ २२
पाधेद्दर्शयितु	पाधेर्दर्शयितु	१२५६ २
विशप	विशेष	१२५६ ३
भावविप्रध्वंस	भावप्रध्वंस	१२७३ २३
इत्यर्थः । अव्या	इत्यव्या	१२७८ ९
अतिव्यापक चेह गहयेति येन	अतिव्यापकं च येन	१२७८ १३
व्यातेरिव	व्याप्तेरेव	१२७९ ८
सहकारणेत्वेन	सहकारणत्वेन	२२७९ २१
स्वींकुततया-	स्वीकृततया-	१२८१ ६
पयनुयोज्यो	पर्यनुयोज्यो	१२८७ १९
गतत्वाद्	गतत्वाद	१२८८ २१
तद्यो	तदयो	१२८९ १५
यश्चोमयारि	यश्चोभयोरि	१२९० २१
प्रमाणिक	प्रामाणिक	१३०३ ३
तर्कोऽन्तर्भा	तर्कोऽन्तर्भा	१३२४ ६
येनं प्रमित्साति	येनं प्रमित्सन्तिं	१३२८ १
भ्रातयेव	भ्रान्त्यैव	१३३० १३

स्वगुणत्त्वादि	स्तुगुणत्वादि	१३३४ १६
तर्ह्यप्रमाणिकाव्यव	तर्ह्यप्रामाणिकव्यवह	१३३४ १६
ताथ	तथा	१३३४ १९
स्तिर	निर	१३३५ ७
स्तां विस्तर	स्तां विस्तर	१३३७ ११

शोधनकाले एकमेवादर्शपुस्तकमशुद्धिबहुलमासीत् इति या वच्छक्यं प्रयत्नेन शोधन मकार्पि ततः परमपि या अशुद्धयोऽवशिष्टा तासां निरूपणं शुद्धिपत्ररूपेणेदं निर्मितमस्ति । नचैतावता सर्वा त्मनाऽय ग्रन्थः शोधित एवेति मन्तव्यं परीक्षकैः । बहुषु स्थलेषु असंलग्नो भागो ऽगत्या यथादर्शमेव संस्थापित इति विज्ञापयति संशोधक ।

शुद्धिपत्रं समाप्तम् ।

खण्डनखण्डखाद्यधृतग्रन्थान्तरस्थवचनानां उपलब्धस्थलानामनुपलब्धस्थलानां च ग्रन्थकारनामसहितम् ।

सूचीपत्रम् ।

सप्रयोजनमनुयुक्तो (न्यायभाष्य)	२५	१७
द्वित्रिचतुरज्ञानजन्मनोनाधिकामतिः (श्लोकवार्तिक) ६१	४७	३
आशामोदकतृप्ताये येचोपार्जितमोदकाः ।	६६	२२
अप्रत्यक्षोपलम्भस्य (बौद्ध)	८८	५
प्रमाणवन्त्यदृष्टानि (श्लो. वा. ३७४)	१२२	४
बुद्ध्या विविच्यमानानां (लङ्कावतार)	१२५	७
परस्परविरोधेहि (कुसुमा.)	१२९	१६
एकमेवाद्वितीयं (छान्दो. ६।२।१)	१४५	१७
नेहनानाऽस्तिकिञ्चन (बृह. ६।१२१)	१४५	११
अत्यन्तासत्यपिह्यर्थे (श्लोकवार्तिक)	१६८	२
द्वितीयाद्वैभयं भवति (बृहदारण्य १।४।२)	२१९	२०
नैषातर्केणमति (कठ. (२।९)	२२३	१३
स्वल्पमप्यस्यधर्मस्य (भग. गी. २ ४४)	२२४	१४
प्रमाणमविसंवादि	४३९	९
मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवच्चतत्प्रामाण्यमाप्तप्रामाण्यात् (गौतमसू.)	४६९	१
प्रत्यक्षावगतेऽपि दहने (तत्त्वोपप्लवकार)	५८६	७
सम्बद्धंवर्तमानं चगृह्यते चक्षुरादिना (श्लो. वा.)	५९९	२२
लक्षणस्याभिधानन्तुकेनांशेनोपयुज्यते (श्लो. वा.)	६४०	१५
एको भावस्तत्वतोयेन दृष्टः सर्वेभावास्तत्त्वतस्तेन दृष्टाः	६५८	१२
एकसाध्याविनाभावेमिथः सम्बन्धशून्ययोः (श्लो. वा.)	६७००	१४
व्याप्तिश्च दृश्यमानायाः कश्चिद्धर्मः प्रयोजकः ,,	७००	२०
अन्ये परप्रयुक्तानां व्याप्तीनामुपजीवकाः ,,	७०१	१
यावच्चाव्यतिरेकित्वं शतांशेनाऽपि शङ्क्यते ,,	७०१	४
याद्येनयोपाधिदृष्टयितां अन्येनवेति न कश्चिद्विशेषः	७०५	२
सुप्तिङन्तं पदमिति केचित् (पाणिनि)	७७०	६
वर्णोविभक्त्यन्ताः पदम् (गौतमसूत्र)	७७०	६

विभक्तिश्च (पाणिनि) ७७१
प्राग्दिशोविभक्तिः, " ७७१
बाधद्विोपाधिरुन्नीयतेऽन्यथावेति न कश्चिद्विशेषः ८१६
वाचस्पतिमतम् ८१७
यत्रानुकूलतर्कोनास्तिसोऽप्रयोजकः ८३५
निश्चितौ हि वादं कुरुतः ९२९
यत्रोभयोः समोदोषः (तंत्रवार्तिक) ९८८
प्रमेयताचतुलाप्रामाण्यवत् (१अ.१आ. १६ सू.) ९९२
समानमित्यनुत्तरमभ्युपगमात् अभ्युपगतं ताव-द्भवता नास्मत्पक्षे दृष्टान्तोऽस्ति (न्यायवार्तिक) ९९३
नहि शास्त्रश्रयावादा भवन्तीति रिक्तस्य जन्तो र्जातस्य गुणदोषमपश्यतः (सौगतः) १०१७
तत्रकश्चिदाह शास्त्रमनाश्रित्य (उदयन) १०१८
परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिः (कुसुमाञ्ज.) १०४१
अत्यन्तासत्यपि ज्ञानमर्थेशब्दः करोति हि (श्लोकवार्तिक) १०४७
अधःशब्दनिगद्यं किं किञ्चोर्ध्वमभिधीयते (पराशर) ११०५
य एवार्थो यस्यां संविदिभासते (शालिकनाथ) ११२७
बौद्धधिकार (उदयन) ११७०
यदाहैको वस्तुनः प्रतियोगितेति. (कुसुमाञ्जलि.) १२६३
लब्धरूपं क्वचित्किञ्चित्तादृगेव निषिद्ध्यते १२६३
अयमेव हि भेदहेतुर्वायद्विरुद्धधर्माध्यासःकारणभेदश्चेति १२७०
यत्रोभयोरित्यादिना (श्लो. वा) १२८९
दुःखजन्मप्रवृत्तिदोष गौ. सू. २ १३१३
तस्माद्बोधात्मकत्वेन बुद्धेः प्राप्ताप्रमाणता(श्लोकवार्तिक) १३२२
विषवृक्षोऽपि सम्वर्द्ध्य स्वयं छेत्तुमसाम्प्रतम् ११३५

समाप्तम्

विद्यासागरीस्थ-ग्रन्थान्तरवचनानां उपलब्धस्थलानामनुपलब्धस्थलानां च ग्रन्थकारनामसहितं

सूचीपत्रम् ।

	पृ.	प.
फलवत्सन्निधावफलं तदङ्गम् (मीमांसासूत्रम्) (जैमिनि)	३	४
सिद्धस्तुनिवर्तकत्वात् (पातञ्जल. महाभाष्य)	३	२२
यस्यैव यो गुणो न स तं तद्गुणं च समाना (तत्त्ववित्)	४	१०
अग्निगुणस्यापि भास्वररूपपरपर्यायस्य (न्यायमुक्तावली)	४	१३
साध्याभावाविनाभावी स उपाधिर्यदत्ययः	५	६
प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते	८	१४
वाक्पतिश्चक्षुष्पतिः तै. उ. शी. अ.	९	१२
न्यायचर्चेयमीशस्य मननव्यपदेशभाक् (कुसुमाञ्जलिः) (उदयनाचार्यः)	११	४
आगमेनानुमानेन ध्यानाभ्यासरसेन च	११	६
समेन यदि नो व्याप्तस्तयोर्हीनोऽप्रयोजकः	१९	२
विवर्णः पामरो नीचः प्राकृतश्च पृथग्जनः (अमरकोशः)	११	३
सर्वेषां सर्वदा यत्र धीः स्यात्तत्र न बाधनम् । श्लोकवार्तिकम्	४३	१२
आपाततो न दृश्यत इति सर्वत्र कालकर्मणाऽपि न दृश्यत इति को नियन्ता । (कुसुमाञ्जलौ) (उदयन.)	४४	९
भावो यथा तथाऽभावः कारणं कार्यवन्मतः (कुसुमाञ्जलिः) (उदयनः)	६०	११
तच्चाभावस्याऽकारणत्वेप्रमाणमस्ति (कुसु.) (उदयन)	६०	१७
निषेध्यासिद्धेर्निषेधस्या वश्यकत्वात् (कुसु.) (उदयन)	६१	८
स्वपक्षदोषाभ्युपगमात्परपक्षे दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा । (गौ. सू. अ. ५ आ. २)	६९	११
द्वे सत्ये समुपाश्रित्य बुद्धानां धर्मदेशना ।	७४	१३
संवृतेर्नत्वसत्यत्वं सत्यभेदः कुतोऽन्वयम्	७५	४
उत्पत्तेः पूर्वं स्वयमसतः स्योत्पत्तावभुत्वेन (कुसु.)(उद.)	१०३	१६
यूस्त्र्याख्यौ नदी । वृद्धिरादैच् । अदेङ्गुणः (पाणिनिसू.)	१११	२४
गाङ्कुटादिभ्योऽञ्णिन्ङित् (पा. सू.)	१२०	७

तत्परत्वात्परत्वाच्चनिर्दोषत्वाच्च वैदिकम् । १४८
अरिर्मित्रमरेर्मित्रं मित्रमित्रं ततः परम । १५४
इहजन्मनि केषाञ्चिन्नतावदुपलभ्यते । योग्यवस्था- १६४
अग्रजं वा दशग्रीवमनुजं वा विभीषणम् १६८
पदमज्ञातसन्दिग्धं प्रसिद्धैरपृथक् श्रुति (श्लो. वा.) १७१
औत्पत्तिकस्तुशब्दस्यार्थेन सम्बन्धः मीमांसू.१।१।५जैमिनिः१७८
आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ब्रह्मसू १ अ. ४पा. १ १२५
मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये २२५
श्रद्धावान् लभते ज्ञानम् २२७
सकृच्छ्रवणमात्रेण पिशाचकवदाप्नुयात् २२७
तस्याऽहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम् (भ. गी.) २२८
यत्रहिद्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति २२९
स्वाश्रयव्यवच्छेदोचि (लक्षणावली) (उदयन) २३१
यथोक्तोपपन्नच्छल-(गौतमसू.) आ अ. १) २३४
सामान्यलक्षणंमुत्का (श्लोकवार्तिक) २३७
माघमासेरटन्त्याऽऽपः २५४
अनवस्थितोभयकोटि (न्यायकन्दली) २८०
वाशब्दोऽपि विकल्पार्थो (पक्षे) २८१
प्रमाणवत्त्वादायातः २८६
गृहीत्वावस्तु सद्भावं ३०२
पदमभ्यधिकाभावा ३०२
दोषोह्यग्रहणेहेतु ३०
हेत्वभावेफलाभावात् (तत्त्वविवेक)(मण्डनमिश्र
प्रसक्तानुप्रसक्तिस्तु ३०७
नहि साध्यसमोहेतुः ३१६
क्षीरेदध्यादियन्नास्ति ३२२
नास्तितापयसोदधि
गवि योऽश्वाद्यभावस्तु
शिरसोऽवयवा निम्ना
यद्यप्यद्वाद्यभावे न ३३४
परस्परविरोधेहि (कुसुमा) (उदयन) ३६१

सत्वेन भ्रान्तियाधीस्तां	३६२	१८
शालिकनाथः	३८०	२
न किञ्चिदेकमेकस्मात् भट्टपाद	३८०	११
पारिमध्येपष्ठ्यावा (पाणिनि)	३८१	४
निर्विशेषं न सामान्यं	३८६	१६
सम्भवेव्यभिचारे च	३९१	२२
सर्वज्ञानं धर्मिण्यभ्रान्तं (लीलावतीन्याय)	३४०	३
सर्वात्मनाऽर्थोज्ञानेन	४१४	१
विमृश्य पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णयः (गौतम)	४२६	१८
युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसोलिङ्गम् (गौ०सू०)	४३८	७
स्वतस्तावदयं नास्ति	४४७	१३
स्वतः सर्वप्रमाणानां	४४८	८
प्रसक्तप्रतिषेधेऽन्यं (न्या. वा. भा)	४४८	२१
लोपः शाकल्यस्य (पाणिनिसूत्र)		
अत इति ठनौ "	४७४	२१
द्वौनञौप्रकृतमर्थं गमयतः	४७७	२१
सद्दशाद्दृष्टचिन्ताद्याः स्मृतिबीजस्यबोधकाः	४८४	२
अनन्तमेघमेवित्तंयस्य मेनास्तिकिञ्चन (महाभा)	५१२	१८
अकृत्यगुह्यकोपीतं कीलालंरुधिरं जलम्	५१२	१८
सत्सम्प्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म		
तंत्प्रत्यक्षमनिमित्तं विद्यमानो पलम्भनत्वात् (जैमिनिसू४)	५३१	१५
दृष्टस्यापलर्संसिद्धौ को विद्वान् यत्नमाचरेत्	५३८	१३
सम्बन्धिदर्शनात्सम्बन्ध्यन्तरेस्मृतिः	५६४	१६
अर्थैनैवविशेषोहिनिराकारतयाधियाम (कुसु०)	५६८	२१
सहोपलम्भनियमादभेदोनीलतद्धियोः	५६९	१
विदिभिदिच्छिदेः कुरच् (पाणिनिसू०)	५७७	२२
सामान्येसिद्धसाध्यता (श्लोकवार्तिक)	५८०	१३
प्रमाणवन्त्यदृष्टानिकल्प्यानिसुबहून्यपि (श्लोक० वा०)	५०१	१९
द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने (पाणिनि)	५८७	५
सिद्धश्च गौरगोभ्योऽन्यो गोनिषेधा	६२०	११
गुणादीनां पञ्चानां निर्गुणत्वनिष्क्रियत्वे (प्रशस्तपादभाष्य)	६२५	१८
चोदनालक्षणोऽर्थोधर्मः (जैमिनिसू २)	६४१	८

आधारात्मनिविशतेतुरमाधेयबोधनम्	६४६
नियामकाद्धि भावानां क्वाचित्कत्वस्य सम्भवः	६८१
प्रत्यङ्मोहैकहेतुत्वात्सर्वानर्थमृषामतेः	६८६
नर्किञ्चिदेकमेकस्मात्सामग्र्याः सर्वसम्भव.	६९९
मधुपश्यसि दुर्बुद्धेप्रपातं किन पश्यसि	७०५
समासमाविनाभावावेकत्र स्तोयदातदा	७०७
विशेषेऽनुगमाभावः सामान्येसिद्धसाध्यता	७१९
प्रमाणवत्वादायातः प्रवाहः केन वार्यते	७४१
सादृश्यस्याऽनिमित्तत्त्वान्निमित्तस्याप्रतीतितः	७४८
पदमज्ञातसन्दिग्ध प्रसिद्धेरपृथकश्रुति	७५२
भूषणकृता उक्तं	७६६
कश्चिदवोचत्	७६७
बहुषुबहुवचनम् (पाणिनि)	७७२
गृहीत्वावस्तुसद्भावं स्मृत्वाचप्रतियोगिनम्	७९४
सत्सम्प्रयोगेपुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म तत्प्रत्यक्षम् (जैमिनिसूत्र४)	७९८
अभावेऽपोद्यमानेहिभावएवावशिष्यते	८०८
इत्याहुरुदयनादय.	८४१
इति भूषणकृतां पक्षस्यापि	८४१
सम्भवे व्यभिचारे च स्याद्विशेषणमर्थवत्	८७०
इष्टस्याऽयत्नसंसिद्धौकोविद्वान्यत्नमाचरेत्	९३५
सामुद्रिकं-कुमारप्रणीतस्त्रीपुरुषादिलक्षणशास्त्रम्	९३७
नासंवत्सरवासिनेप्रब्रूयात्	१०४०
नचाऽशुश्रूषवे वाच्यं—गीता	१०४०
तस्करस्यापराधेन शूलमारोपितोयतिः	११७८
मण्डनोदीरित दोषं परिहरति	११७५
निदानं पूर्वरूपाणि रूपाण्युपशयस्तथा	१२१०
सर्वं ज्ञानं धर्मिण्यभ्रान्त प्रकारेतु विपर्यय	१२५६
बद्धोमुक्तइतिव्याख्यागुणतो मेनवस्तुत' भागवत एकादशस्क० अ० २८ श्लो० १	१२५६
सामानाधिकरण्यंहि रूपभेदमपेक्षते	१३०२
यस्यदेवे पराभक्तिर्यथा देवेतथागुरौ	१६४२

समाप्तम्

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

यो विश्वो ऽकारवाच्यः सकलविषयभुक्
प्रीतिलत्कारणाभ्याम्
बद्धः संस्कारमात्रप्रविरचिततनु-
स्तैजसश्चेत्युवाच्यः ।
प्राज्ञो ज्ञानैकबद्धः सुरनरसकला-
नन्दभुङ्माक्षरेण
वाच्यार्थो यस्तुरीयो विकलितसकलः
सो ऽहमेवास्मि भूमा ॥ १ ॥

यः पौलस्त्यमखर्वगर्वहरणादुत्कृत्य शैलं बलात्
कैलासं कलहंसधौतममलं लोकाधिपालप्रभुः ।
लंकालग्नमुखं विलोक्य चलितां देवीं च कोलाहलात्
प्राहस्याहह वेत्ययं विजयते निन्ये स पातालकम् ॥२॥

कारुण्यसत्कर्बुरपत्रराजितं
रामात्मभृंगीसुखचुंबनोल्लसत् ।
भूलोकसत्केसरकर्णिकालयं
श्रीरामराजीवमहं भजे भजे ॥ ३ ॥

मृदुलमृदुलभावस्मेरसंपूर्णवक्त्रा
नलिनदलनिभश्रीलोचना लोकलोका ।
ललितललितपादक्षेपणोत्क्षेपलीला
मम वचसि निधत्तां सन्निधिं वर्णमाला ॥ ४ ॥

भोभो भावोग्रपूर्णप्रविचलितलसन्नेत्रपत्रप्रशोभ-
श्रीमद्वक्त्रारविंदप्रतिविशनकराग्रोद्वरत्नौघकुंभ ।
कारुण्याख्यप्रवृष्ट्या कुरु कुरु सुदृढं गाढविघ्नाभिताप-
प्रध्वंसं भावमुग्धप्रविरचितमिदं कृत्यबीजं प्ररोहेत् ॥५॥

अबोधपंकाविलबोधनीरे
यदीयवाचः [१]कतकायमानाः ।
वंदे मुनीन्द्रान्मुनिवृंदवन्द्यान्
श्रीमद्गुरून् श्वेतगिरीन् वरिष्ठान् ॥ ६ ॥

वंदे संबुद्धतत्त्वं मुनिनिकरकराराधितश्रीपदाब्जं
विद्यालक्ष्म्याश्रितांगं वियति कृतगतिं स्वात्मदृष्टप्रपंचम्
वेदांतोद्‌घोपजन्मप्रकटनसुभगं शेपभोगांतदेह-
मानंदारण्यधीशं कृतभजनजगत्पालनोद्योगशीलम् ॥७॥

कथाख्यभूमिप्रचलत्प्रचण्ड-
वादीभकुंभप्रविभेदतोत्रम् ।
रसावसिक्तं बुधमण्डनं य
त्तत् खण्डनं व्याकरवाणि नीत्या ॥ ८ ॥

ग्रन्थारम्भे शिष्टाचारपरंपराप्राप्तकर्त्तव्यभावं पर-
देवतास्तुतिनमस्कारलक्षणं मंगलं विधातुमधिकारिप्रयो-
जनसंबन्धाभिधेयप्रतिपादनाय चाह

१ मङ्गलम]

अविकल्पविषय एकः
स्थाणुः पुरुषः श्रुतोऽस्ति यः श्रुतिषु ।

---

१ कतको जलशोधनद्रव्यविशेषः ।

"फलं कतकवृक्षस्य यद्यप्यम्बुप्रसादनम्
न नामग्रहणादेव तस्य वारि प्रसीदति " इति मनुः ६ । ६७

ईश्वरमुमया न परं
वन्देऽनुमया ऽपि तमधिगतम् ॥

* अविकल्पेति * । अस्य च नियोगतः फलवत्कार्यान्तरारम्भसंयोगात्साक्षाद्दृष्टफलत्वाच फलवत्संनिधावफलं तदङ्गमिति कार्यांतरशेषत्वे चावधृते सत्यारम्भस्यसमाप्तिपर्यंतत्वादपेक्षिताऽविघ्नपरिसमाप्तिः प्रयोजनम्, अपेक्षितविधेरनपेक्षितविधानं दुर्बलमिति फलांतरकल्पनाया दुर्बलत्वात् । अतो यथा सांप्रदायिकमनध्यायानध्ययनादि स्वाध्यायाविघ्नार्थमेवमिदमपि । तदयमर्थः । तमीश्वरं वंदे इति संबंधः ॥

नन्वीश्वरस्य दृश्यत्वे घटादिसाम्याच्छास्त्राविषयत्वेन नमस्काराविषयत्वम् । अदृश्यत्वे शशशृंगवदसत्त्वादेव । स्वप्रकाशत्वे सदाप्रकाशितत्वादविदितत्वाभावाच्छास्त्रागोचरत्वम् । तद्वैवेष्टदेवता । अतो न युक्तस्तत्प्रणाम इत्यत आह *अविकल्पेति* । अविकल्पशब्देन निर्विकल्पकं स्वरूपज्ञानं विवक्षितम् । तद्विषयत्वं च तत्प्रयुक्तव्यवहारत्वात् । न च स्वयम्प्रकाशत्वे ऽपिसदाविदितत्वम्, अविद्यावृतत्वेनाविदितमिव भवति यतः । नच स्वरूपज्ञानस्याविद्यानिवर्त्तकत्वम्, प्रमाणज्ञानस्यैवाविद्यानिवर्तकत्वात् । शास्त्रप्रामाण्यं चारोपितनिवर्तकत्वेन । आह च "सिद्धं तु निवर्तकत्वादिति[1]"

१ पातञ्जलमहाभाष्ये ।

न चात्मांतरप्रत्यक्षः[1] आत्मांतरस्यात्मांतरं प्रति तदनङ्गीकारात्, [2]आत्मान्तराभावाच्च ।

नाप्यनुभवाश्रयतया ऽपरोक्षः । जडत्वे घटादिवदनुभवाश्रयत्वायोगात्, अजडत्वे ततो भेदाभावात् । आत्मा न संविदाश्रयतया ऽपरोक्षः वस्तुत्वाद् घटवत् । केवलान्वयितयोपाधेरनाशङ्क्यत्वात्साध्याभावाविनाभावो स उपाधिर्यस्येत्यन्वयइति साध्याभावव्याप्तत्वमुपाध्यभावस्य वदता ऽन्वयव्यतिरेकिण एव धर्मस्योपाधित्वाङ्गीकारात् । अन्यथा पक्षेतरत्वोपाधिना केवलान्वयिन एव विलोपादिति ।

ननु जगदाकारपरिणामिब्रह्मणः कथमेकत्वमुपादानत्वाच्च मृदादिवत्परिणामित्वं जीवैश्चांशांशित्वेन भिन्नाभिन्नत्वादित्यत आह *स्थाणुरिति* । न तावदेकदेशपरिणामो, निरंशत्वात् । न च सामस्त्येन, स्थितिकाले ब्रह्माभावप्रसङ्गात् । न च जीवानां तदंशत्वम्, जीवारम्भत्वप्रसङ्गात् ब्रह्मण इति । स्थाणुरविकारीत्यर्थः ।

नन्वेकमविकारि वस्तुतत्त्वं चेत्कथं कर्मकाण्डस्य प्रत्यक्षादेश्च भेदालंबनस्य प्रामाण्यमित्यत आह * पुरुष इति * । कार्यकारणसंबन्धाद्भवति चैवं रूपम् । तदाश्रित्यकर्मकाण्डप्रवृत्तिरध्यस्तद्वैतविषयतया, प्रत्यक्षादिप्रामाण्यं च व्यावहारिकमित्यर्थः ।

अत्रचवेदांता एव प्रमाणमित्याह * श्रुतइति * । नन्वितरेतराध्यासाभ्युपगमात्तत्त्वज्ञानस्य चाध्यस्त-

---

१ 'आत्मा' इति पूर्वेण सम्बध्यते ।

२ वेदान्तनये आत्मनोऽद्वितीयत्वात् ।

मात्रनिवर्तकत्वाद्द्वैतनिषेधेशून्यशेष इत्यत आह * अस्तीति * । अज्ञानविषयतयाऽधिष्ठानत्वज्ञानसामान्याकारेणाधारत्वं यतोऽधिष्ठानाकारो बाधावधितया परिशिष्यत इत्यर्थः । शून्यमेवाधिष्ठान बाधावधितयाऽस्तु किं सतेति तत्राह * य इति * । शून्यस्याधिष्ठानावधित्वं प्रसिद्धिविरुद्धम् । सा च प्रसिद्धिर्यदनुविद्धमारोपितं भाति तदधिष्ठानम् । न च शून्यानुविद्धमारोपितं भातीति यच्छब्देनोच्यते इति व्याख्येयम् । ननु नियोज्यत्वमपि स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ श्रुतमेवेत्यतआह * श्रुतिष्विति * । साध्यसाधनसंबन्धविधौ तद्वाक्यतात्पर्यात्तत्परश्रुतिप्रमितत्वादकर्तृत्वादेस्तदेव वास्तवमिति तात्पर्यलिङ्गमभ्यासादिश्रुतिष्वितिबहुवचनेन द्रष्टव्यम् ।

एवं स्वरूपं लक्षयित्वा तटस्थं लक्षयति * ईश्वरमिति * । मायोपाधितया जगज्जन्मादिकर्तारन्नियंतारं च मायिनं तु महेश्वरमिति श्रुतेरित्यर्थः । तत्रतात्पर्यगोचरत्वसिद्धये परमानंदरूपतांसूचयति * उमयाधिगतमिति * । अधिगतम् आलिङ्गितम्, अर्द्धनारीश्वरत्वात् । प्रियापरिष्वंगकथनेन परमानंदसूचनमुचितमेव ।

एवं भूतेश्वरसत्त्वे प्रमाणाभावादेव तत्प्रणामो गगनकुसुमस्तयकशेखरायते इत्यत आह * अनुमयापीति * । उमया केवलं परमधिगतं न भवति अनुमयाऽपि अनुमानेनाप्यधिगतं विनिश्चितमित्यर्थः । अनुमानं

चेदम्। [1]इयं पृथिवी सकर्तृकाकर्तृकवृत्तित्वरहिता-नेकाकर्तृकवृत्तित्वरहितानेकतन्निष्ठाधिकरणम्, मेयत्वात्, घटवत्। पृथिव्युदके प्रयत्नवता धृते, गुरुत्वे सत्यपातित्वात्, करतलन्यस्तामलकवदित्यादि।

द्वितीया नमस्कारार्था, प्रातिपदिकं ग्रंथार्थप्रदर्शनाय। ※ श्रुत इति ※। वेदांतगोचरो ब्रह्मैव

---

१ अत्रानुमाने 'इयम्पृथिवी' इति पक्षः, 'सकर्तृकाकर्तृकवृत्तित्वरहितानेकाकर्तृकवृत्तित्वरहितानेकतन्निष्ठाधिकरणम्' इति साध्यम्। 'मेयत्वात्' इति हेतुः। 'सकर्तृकाः' घटादयः, 'अकर्तृकाः' गगनादयः, एतदुभयवृत्तित्वरहितः। अथ च 'अनेके अकर्तृकाः' परमाणव आत्मानो जात्यादय आकाशादयश्च, तन्निरूपितवृत्तित्वरहितं यदनेकम्, शब्दः घटत्वादिकञ्च [यतः शब्द आकाशरूपे ऽकर्तृके वर्तते किन्त्वाकाशो ऽनेको न भवति, तथा च घटत्वमनेकेषु घटेष्वस्ति किन्तु घटा अकर्तृका न भवन्ति], तन्निष्ठो धर्मः, शब्दगतः सकर्तृकत्वरूपः, घटत्वनिष्ठो नित्यत्वरूपः। एतदुभयधर्मान्यतरस्याधिकरणत्वमत्र साध्यते।

इयम्पृथिवीत्यत्र स्थूलापृथिवी विवक्षिता। तस्याञ्च नित्यत्वांशस्य बाधितत्वात् सकर्तृकत्वमात्रसिद्धावनुमानम्पर्यवस्यति॥ वाच्यत्वप्रमेयत्वघटाभावादिकमादाय सिद्धसाधनवारणाय सकर्तृकाकर्तृकवृत्तित्वरहितेति तन्निष्ठस्य धर्मस्य विशेषणम्। सकर्तृकाकर्तृकोभयनिरूपितवृत्तित्वशून्य इत्यर्थः। वाच्यत्वादिकं सकर्तृके-ऽकर्तृके चास्तीति तद्व्यावृत्तिः। नित्यत्वन्तु अकर्तृक एवास्ति सकर्तृके घटादौ नास्ति, सकर्तृकत्वम्पुनः सकर्तृक एवास्ति न अकर्तृके, इत्येतयोर्नित्यत्वसकर्तृकत्वयोः सङ्ग्रहः॥ अस्मिन्ननुमाने नास्तिकाभिमतद्व्यर्थत्वसामान्यमादायार्थान्तरम्भवतीत्यरुचेरेवाग्रिमानुमानान्तरोपन्यासः।

तत्प्रकरणस्यापि विषय इति निर्दिष्टम् । एकमुभयाधिगतामिति द्वैतनिवृत्तिः परमानंदश्च प्रयोजनम् । विषयप्रयोजनकथनेनार्थात्संबन्धोऽधिकारी च निर्दिष्ट एव।

सकलसौभाग्यकरी देवता गौरी ततश्च कृतियुवतिसौभाग्यसिद्ध्यै तां प्रणमति ।

२ अपरम्मङ्गलम्

मानापनोदनविनोदनते गिरीशे
भासेव सङ्कुचितयोरुचितन्तदिन्दोः ।
भेत्तुम्भवानिशचितं दुरितं भवानि
नम्रीभवानि घनमङ्घ्रिसरोजयोस्ते ॥

* मानेति * । हे भवानि भवपत्नि अहं ते ऽङ्घ्रिसरोजयोर्नम्रीभवानि प्रह्वीभवानीत्यर्थः । तदपि भक्तिश्रद्धाद्यतिशयेन करणेनेत्याह * घनमिति * । तंत्रेण नैरंतर्यमतिशयश्चोच्यते । प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोपि प्रवर्तत इति न्यायात्प्रवृत्त्यङ्गतया प्रयोजनमाह *दुरितं भेत्तुमिति* । पुण्येन पापमपनुदतीति श्रुतेः । अन्यत एव तत्स्यादित्यत आह*भवानिशचितमिति* भवः संसारस्तस्मिन्ननिशमुपचितम् । नान्येन निरवशेषं भेत्तुं शक्यमित्यर्थः । विशिनष्टि * संकुचितयोरिति *। जगन्मातुरपि निमित्तयोगे भवति पादसंकोच इत्याह * तदिन्दोरिति *। तदिंदोर्भासेव शंकरमौलिसमाकलितशशांककिरणसंपर्केणेवेत्यर्थः। तत्संपर्ककारणमाह*गिरीशे मानापनोदनविनोदनते सतीति* मान आविष्कारः स चान्यवनितासङ्गजनितः। वनिताकुलतिलकभूतामुमामुत्सङ्गे दधार उत्तमाङ्गे च गङ्गा-

मिति तस्यापनोदनं निराकरणं तदेव विनोदः क्रीडा तेन गिरीशे गिरेरीशो गिरीशः शंकरस्तस्मिन्नते प्रणते सतीत्यर्थः। सरोजोपमितयोः शशांकाकिरणसंपर्कसंकोचः समुचित इत्याह *उचितमिति*। यथोचितमिति। यथोचितं भवति तथा संकुचितयोरिति क्रियाविशेषणमेतत्।

यद्वा ब्रह्मविद्यापरिपन्थिकल्मषविनिवृत्तये सर्वविद्याधिष्ठात्रीं परां शक्तिं प्रणमति। हे भवानि महामाये। अन्वयः पूर्ववत्। मानेनापनुद्यत इति मानापनोदनं यदज्ञानं तस्य विशिष्टतया नोदनं विनोदः तदर्थं नते दासभावमुपगते सति तस्मिन् गिरीशे गिरां वाचामीशो गिरीशो जीवः। "वाक्पतिश्चक्षुष्पतिरिति" श्रुतेः। तस्येन्दुः सत्त्वगुणः प्रकाशात्मकत्वात्तस्य। तदिन्दोर्भासा सत्त्वगुणजनितज्ञानेन परिभावनात्मकेन संकुचितयोः परिछिन्नतया स्वीकृतयोः भक्तानुग्रहहेतुतया स्वीकृतयोरिति यावत्। अन्यथा परिछिन्नशक्तेरावरणाभावादित्यर्थः। अवधूततात्पर्यात्त्रय्यन्तसंदोहादेव प्रयोजनावाप्तेः।

किं त्वत्प्रयासेनेत्याशंक्य कुतर्कतिमिरनिरासोऽवान्तरप्रयोजनमस्तीत्याह

३ ग्रन्थकृतः प्रतिज्ञारूपेण ग्रन्थस्यारम्भप्रयोजनकथनम्]

शब्दार्थनिर्वचनखण्डनया नयन्तः
सर्वत्र निर्वचनमात्रमखर्वगर्वान्।
धीरा यथोक्तमपि कीरवदेतदुक्त्वा
लोकेषु दिग्विजयकौतुकमातनुध्वम्॥

* शब्देति * । रे रे धीरा लोकेषु दिग्विजयकौतुकमातनुध्वम् । दिक्षु विजयो ऽसच्छास्त्राभ्यासनिरूढाहंकारान् प्रतिवादिनः परिजित्य तदुपरि वर्तनं तत्कौतुकमातनुध्वं आश्चर्यं विस्तारयत । अस्य च विजयस्य विशिष्टत्वाद्विशिष्टं साधनं दर्शयति *शब्देति*। शब्दश्चार्थश्च शब्दार्थौ तयोर्निर्वचनं निरुक्तिरनन्यथासिद्धमिति। अन्यथा अन्येन प्रकारेण न सिद्धमुत्पन्नं ज्ञातं वा तदनन्यथासिद्धमुच्यते इत्यादिशब्दनिरुक्तिः बाधो दृढो ऽदृढो वेत्यादिरर्थनिरुक्तिस्तत्तत्खंडनया। अखर्वगर्वान् । खर्वो ऽल्पः । अखर्वो ऽनल्पः गर्वो येषां ते अखर्वगर्वास्तान्सर्वत्र वादजल्पवितंडासु शब्दे ऽर्थे लक्ष्ये लक्षणे च निर्वचनभावं निर्गतं वचनं येभ्यस्ते निर्वचनास्तद्भावो मूकत्वं तत्र नयंतः प्रापयंत इत्यर्थः। यथोक्तं खण्डनमुक्त्वा ऽपि पठित्वा ऽपि अर्थज्ञानाधिक्योत्प्रेक्षाहीना अपीत्यर्थः । वक्ष्यमाणमपि सिद्धवत् कृत्वा कथितमुक्तमिति ।

यद्वा नामरूपप्रपंचस्य सत्यत्वात्प्रथमश्लोकोक्तविषयप्रयोजनदौर्लभ्यमाशंक्याह *शब्देति*। शब्दार्थयोर्निर्वचने निरुच्येते इति निर्वचने सदसत्त्वे ख्यातेर्नासद्बाधाच्च न सदिति तत्खण्डनया सर्वत्र देवादियोनिभेदेषु गर्वा अभिमाना अहंकारा व्यक्तिबहुत्वात् । अखर्वाश्च ते गर्वाश्चेति अखर्वगर्वाः तान्निर्वचनभावमनिर्वचनीयत्वन्नयंतो ऽध्यासरूपतामापादयंत इति यावत् । दिश्यत आचार्यैरिति दिक् ब्रह्म तद्विजयत इति दिग्विजयो विद्यादिस्तस्य कौतुकं कोला-

हलमातनुत्वम्। किंकृत्वेत्यत आह *यथोक्तमिति*। यथोक्तं प्रथमश्लोकोक्तविशेषणप्रयुक्तमपिशब्दाद्वक्ष्यमाणविशेषणं च ब्रह्म तदुक्त्वा मनःपूर्वरूपत्वाद्वाचो ध्यात्वेति यावत्। तदुक्तं कुसुमाञ्जलौ[1]।["न्यायचर्चेयमीशस्य मननव्यपदेशभाक् उपासनैव क्रियते श्रवणानंतरागतेति"। "आगमेनानुमानेन ध्यानाभ्यासवशेन च। त्रिधा प्रकल्पयन्प्रज्ञां विंदते योगमुत्तममिति" स्मृतेश्च। कीरः शुक इत्यर्थः॥

ननु निर्वचनखण्डनं कथायामुतान्यत्र। नान्यत्र। कथातो ऽन्यत्र वादिनो निग्रहाविषयत्वात्। नापि कथायाम् तदंगप्रमाणादिसत्त्वाभ्युपगमे ऽपसिद्धांतात्, अनभ्युपगमे ऽनिर्वचनवादिनः कथानधिकारादित्याक्षिपति

४ कथायाः प्रमाणादिसत्त्वाभ्युपगमनैयत्यपक्षोपपादनम्]

अथ कथायां वादिनो नियममेतादृशम्मन्यन्ते[2] "प्रमाणादयः सर्वतन्त्रसिद्धान्ततया सिद्धाः पदार्थाः सन्तीति कथकाभ्यामभ्युपेयम्"।

अथेति। अथशब्द आरंभार्थः। अधिकृतं खण्डनं वेदितव्यमित्यर्थः। *कथायामिति* नानाप्रवक्तृको विचारगोचरो वचनसंदर्भः कथा। सा त्रिविधा, वादजल्पवितंडाभेदात्। तस्यां वादिनोः वादिप्रतिवादिनोरित्यर्थः। कीदृशं नियमं सद्वादिनो मन्यंत इत्यत आह

१ सप्रकाशपुस्तके पृ. १८। पं. १

२ न्यायभाष्ये १।१।१

* प्रमाणेति * । प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टांतसिद्धांतावयवतर्कनिर्णयवादजल्पवितण्डाहेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानानि षोडश पदार्थाः प्रमाणादय उच्यंते । प्रामाणिकत्वेनाभ्युपगतः सिद्धांतः । स चतुर्विधः, सर्वतंत्रप्रतितंत्राधिकरणाभ्युपगमभेदात् । सर्वतंत्राविरुद्धः सर्वतंत्रसिद्धांतः । यथा प्रमेयं प्रमाणाधीनमिति । एकशास्त्र एव सिद्धः प्रतितंत्रसिद्धांतः । यथेदं नैयायिकानामिदं वैशेषिकाणामिति । यस्य हेतोः पक्षस्य वा सिद्धावन्यस्यानुक्तस्यापि सिद्धिः सो ऽधिकरणसिद्धांतः । यथेंद्रियव्यतिरिक्तो ज्ञाता दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणादिति हेतोः सिद्धावनुषंगिणोर्था इन्द्रियनानात्वं नियतविषयाणींद्रियाणीत्यादयः । विवादाध्यासितं बुद्धिमत्पूर्वकमिति पक्षस्य सिद्धावनुषंगिणो ऽर्थाः सर्वज्ञत्वादय सिध्यंतीति अनुमेयानुपक्तासिद्धिरधिकरणसिद्धांत इत्युदयनः । शास्त्रे साक्षादनुक्तस्य सामर्थ्यादभ्युपगतिरभ्युपगमसिद्धांतः । यथा मनस इंद्रियत्वम् । कथं पुनर्ज्ञायते तदनुक्तमप्यभ्युपगतं शास्त्रकारेणेति । इंद्रियार्थसन्निकर्षेत्यादिप्रत्यक्षलक्षणाभिधानात् । अनिंद्रियत्वे हि मनसस्तल्लक्षणं सर्वलोकप्रसिद्धमपि सुखादिप्रत्यक्षं न व्याप्नुयादिति । तत्र प्रमाणादीनां सर्वतंत्रसिद्धांतत्वात्तत्सत्त्वमभ्युपेयमिति भावः ।

सत्ताभ्युपगमस्य कथांगत्वे मानाभावान् मानाद्याकार एव प्रयोजको ऽस्तो ऽसद्वादिनो ऽपि कथाधिकारः किमुतानिर्वचनवादिन इत्यभिप्रेत्य सिद्धांतयति

५ उक्तनैयत्यस्य खण्डने चत्वारो विकल्पाः]

तदपरे न क्षमन्ते । तथाहि प्रमाणादीनां सत्त्वं यदभ्युपेयं कथकेन[1] तत् कस्य हेतोः । (१) किं तदनभ्युपगच्छद्भ्यां वादिप्रतिवादिभ्यां तदभ्युपगमसांहित्यनियतस्य वाग्व्यवहारस्य प्रवर्त्तयितुमशक्यत्वात्, (२) उत कथकाभ्यां[2] प्रवर्त्तनीयवाग्व्यवहारं प्रति हेतुत्वात्, (३) उत लोकसिद्धत्वात्, (४) अथवा तदनभ्युपगमस्य तत्त्वनिर्णयविजयफलातिप्रसञ्जकत्वात्[3] ।

१ एकवचनमत्र खाण्डनिकमात्राभिप्रायेण ।

२ एतद्विकल्पान्तर्गतमनुमानम्प्रदर्शितङ्खण्डनकुठारे। तद्यथा। कथापूर्वकालावच्छिन्नः कथकस्तत्क्षणावच्छेदेन प्रमाणादिसत्त्वाभ्युपगमवान्, तदुत्तरक्षणावच्छेदेन वाग्मित्वात्, यो यदा वाग्मी स तदा ऽव्यवहितपूर्वसमयावच्छेदेन प्रमाणादिसत्त्वाभ्युपगन्तेति । तत्र व्याप्तौ कार्यकारणभावो मूलमित्युक्तम् ॥

३ अत्र शाङ्करी–(१) यो यः कथकः स प्रमाणाद्यभ्युपगन्ता, या या कथा सा प्रमाणाद्यभ्युपगन्तृकर्तृका, यत्र वा कथकत्वं तत्र प्रमाणाद्यभ्युपगमः, इति प्रथम विकल्पार्थः । (२) प्रमाणादीनामभ्युपगमः कथाकारणमिति द्वितीयविकल्पार्थः। (अत्र) "प्रमाणादीनामेव कथाकारणत्वं विकल्पितन्न तु तदभ्युपगमस्यापि" इति केषाञ्चिदाक्षेपोऽसङ्गत। द्वितीयविकल्पदूषणावसरे प्रमाणाद्यभ्युपगमस्यैव कथाकारणत्वखण्डनात् । (३) लोकाः प्रमाणाद्यभ्युपगच्छन्तीति कथकाभ्यामभ्युपगन्तव्यमिति तृतीयविकल्पार्थः । (४) अनतिप्रसक्ततत्त्वनिर्णयविजयफलाकाङ्क्षया कथकाभ्यां प्रमाणादिसत्त्वमवश्यमभ्युपगन्तव्यमिति चतुर्थविकल्पार्थः ॥

तदिति । सत्ताभ्युपगमस्य कथानंगत्वं प्रतिज्ञातमुपपादयति *तथाहीति* । निमित्तकारणहेतुषु सर्वासां प्रायदर्शनमिति कात्यायनस्मरणात् कस्य हेतोः कस्माद्धेतोरिति उक्तानेव विकल्पान्विशदयति * किमित्यादिना * । * तदभ्युपगमसाहित्यनियतस्येति * । प्रमाणादीनां सत्ताभ्युपगमेन साहित्यनियतिरविनाभावस्तदविनाभूतस्येति यावत् । *अशक्यत्वात्* । सत्तानभ्युपगमे इति शेषः । यथा रूपं स्पर्शमविनाभावमात्रबलेन गमयति तथा व्यवहारः प्रमाणादिसत्ताभ्युपगममविनाभावेन गमयतीति प्रथमविकल्पार्थः ॥१॥ यथा ज्ञानं कार्यतया कारणं कल्पयति तथा व्यवहारोऽपि प्रमाणाभ्युपगममिति द्वितीयार्थः । यद्यपि कार्यमविनाभावेन गमकं[1] तथापि स्वभावानुपलब्धिकार्यलिंगकमनुमानं त्रिविधमिति पराभ्युपगमात् पृथगुपन्यासः ॥ २ ॥ लोकशब्देन लोकव्यवहार उच्यते । तत्सिद्धत्वं प्राणिनिकायेन व्यवह्रियमाणत्वम् । लोकावगतसामर्थ्यः शब्दो वेदेऽपि बोधक इत्यादौ लोकशब्दस्य व्यवहारे प्रयोगदर्शनादिति तृतीयार्थः ॥ ३ ॥ प्रमाणादिसत्तामनभ्युपगम्य व्यवहरतो वादफलस्य तत्त्वनिर्णयस्य जल्पादिफलस्य विजयस्य चोपपत्तावुन्मत्तादेरपि स्यादिति तदनभ्युपगमस्य फलातिप्रसंगहेतुत्वात्सत्ताभ्युपगम इति चतुर्थार्थः ॥ ४ ॥

तत्र किं व्यवहारमात्रस्याविनाभावः किं वा विशिष्टस्येति प्रथमविकल्पे द्विधा विकल्प्याद्यं दूषयति

१ ततश्च द्वितीयविकल्पस्य प्रथम एवान्तर्भाव इत्याशयः ॥

६ प्रथमविकल्पस्य खण्डनम्]

(१) न तावदाद्यः । तदनभ्युपगच्छतोऽपि चार्वाकमाध्यमिकादेर्वाग्विस्तराणां प्रतीयमानत्वात् । तस्यैव वा ऽनिष्पत्तौ भवतस्तन्निरासप्रयासानुपपत्तेः । सोऽयमपूर्वः प्रमाणादिसत्त्वानभ्युपगमात्मा वाक्स्तम्भनमन्त्रो भवता ऽभ्यूहितो नूनं यस्य प्रभावाद्भगवता सुरगुरुणा लोकायतसूत्राणि न प्रणीतानि, तथागतेन वा मध्यमागमा नोपदिष्टाः, भगवत्पादेन[1] वा बादरायणीयेषु सूत्रेषु भाष्यं नाभापि ।

* न तावदिति * । विमतो वाग्व्यवहारः प्रमाणादिसत्तांगीकारपुरःसरः वाग्व्यवहारत्वात् संप्रतिपन्नवदित्यत्र निर्विशेषणवाग्व्यवहारस्य हेतुत्वे चार्वाकादिव्यवहारे व्यभिचारः । तस्यापि पक्षीकरणे तत्रैव भागे बाध इत्यर्थः । "ननु चार्वाकस्य प्रत्यक्षस्य प्रामाण्यान्माध्यमिकस्य सर्वशून्यतया व्यवहारस्याभावात् कुतो बाधव्यभिचारौ" इत्यत आह *तस्येति* । यद्यपि चार्वाकः प्रत्यक्षमेकं स्वीकुरुते तथाप्यनुमानादिभिर्व्यवहरन्नेव तत्सत्तां न मनुते । माध्यमिकस्यापि सांवृतो व्यवहारो ऽस्त्यन्यथाप्रसक्त्यभावात्तत्प्रतिषेधासंभवादिति भावः । एवं साहित्यनियममपास्योपह-

१ अद्वैतवादी शङ्कराचार्योऽपि न तत्त्वतः प्रमाणाद्यभ्युपगन्ता नैयायिकानाम् । यद्यपि तेन स्वग्रन्थे प्रमाणानाम्प्रतिपादनं कृतम्, तथापि तद्व्यावहारिकरीत्यैव न पुनस्तत्त्वतः । तत्त्वतो ब्रह्मैवैकं सदिति तत्सिद्धान्तात् ॥

सति *स इति*। प्रसिद्धवाक्स्तंभनमंत्रे प्रयुज्यमाने वाणी न निर्गच्छति। प्रयुज्यमान एव पुनरस्मिन्वागनिस्सरणमित्यपूर्वत्वम्। रहसि वक्तव्यतया मंत्रत्वम्। व्यभिचारमेव द्रढयितुं व्यतिरेकमुखेनोदाहरति *नूनमिति*। यस्य प्रमाणानभ्युपगमस्य प्रभावात्सामर्थ्यात्सुरगुरुणा बृहस्पतिनेत्यर्थः।उदाहरणांतरव्याजेन त्रयोऽत्रखंडनवादिनो मुख्या इति दर्शयति *तथागतेनेति*। तथागतो बुद्धः। मध्यमागमश्च शून्यागम इत्यर्थः। शिष्टं स्पष्टम्।

"व्यवहारमात्रस्य साहित्यनियतिं न ब्रूमः किं तर्हि विशिष्टव्यवहारस्येति" प्रथमविकल्पस्य द्वितीयं विकल्पं शंकते

७ प्रथमविकल्पखण्डने आक्षेपः]

"[1]प्रमाणाद्यनभ्युपगम्यापि प्रवर्तयन्तु नाम ते वाचोभङ्गीः। तास्तु साधनबाधनक्षमा न भवन्ति तावतेति ब्रूम" इति चेत्।

---

१ अथ प्रमाणादीनामसत्त्वमभ्युपेत्य सत्त्वमनभ्युपेत्य वा प्रवर्तिता वाचोभंग्यस्तदा प्रमाणादिसत्त्वाभ्युपगमपूर्वकभिन्नवाक्यत्वेन साधनबाधनाक्षमत्वमपार्थकत्वन्नाम निग्रहस्थानमनुमेयम्। तथाहि "पौर्वापर्यायोगादप्रतिसम्बद्धार्थमपार्थकम्" इति (न्यायसूत्र ५।२।१०)। अर्थोऽभिमतो वाक्यार्थबोधः, स यत्र न प्रतिसम्बद्धः, जनकतया सम्बन्धेनेति शेषः, तेनाभिमतप्रमितिजनकत्वाभाववद्वाक्यमिति लभ्यते। पौर्वापर्यम् आकाङ्क्षासत्ती। योगो योग्यत्वम्। तेषां भावेन प्रयुक्तो वाक्यस्याभिमतप्रमापकत्वाभावोऽपार्थकत्वम्। एवञ्च निगृहीता प्रमाणाद्यसत्त्वसाधनप्रतिज्ञेत्याशङ्क्याह प्रमाणादीति (खण्डनकुठारे गोकुलनाथः)॥ ननु चार्वाकादिव्यवहारो रथ्यापुरुषव्यवहारवदनुपादेय एव। प्रमाणाद्यभ्युपगमस्तु साधनबाधनक्षमवाग्व्यवहारव्यापकत्वेन मयोपन्यस्तस्तत्र च न व्यभिचार इत्याह प्रमाणेति (शांकरी)।

* प्रमाणेति *। कथकवाग्व्यवहारः प्रमाणादिसत्तास्वीकारपुरस्सरः, साधनबाधनयोरन्यतरक्षमव्यवहारत्वात्, भाट्टादिसंप्रतिपन्नव्यवहारवत्। विपक्षे चार्वाकादिव्यवहारवत् साधनादिक्षमता न स्यादित्यर्थः। वाचोभंगीर्वाक्प्रकारानिति यावत्। ते चार्वाकादय इत्यर्थः। असमव्याप्तिकयोरन्वयव्याप्तिवैपरीत्येन व्यतिरेकव्याप्तिनियमात् साधनबाधनक्षमव्यवहारस्य सत्ताभ्युपगमव्याप्तत्वे सति साधनबाधनक्षमव्यवहाराभावेन प्रमाणाद्यनभ्युपगम्य प्रवर्तितत्वं व्याप्यमिति चार्वाकादिव्यवहारे त्वया दर्शनीयम्। तदशक्यदर्शनं सोपाधिकत्वात्तत्संबन्धस्य।

विपक्षबाधकस्याप्येतेन मूलशैथिल्यं युक्तमेवेत्यभिप्रेत्य परिहरति

८ आपेक्षस्य परिहारः]

न। प्रमाणाद्यनभ्युपगम्य प्रवर्तितत्वं तदीयसाधनबाधनाक्षमतायां न नियामकं, किन्तु सद्वचनाभासलक्षणयोगित्वमित्यवश्याभ्युपेयं भवता। येनाभ्युपगम्यापि प्रमाणादीनि प्रवर्तिता मतान्तरानुसारिभिर्व्यवहारा अभ्युपगतप्रमाणादिसत्त्वैर्मतान्तरव्यवहारिभिरपरैस्तथाभूता इति कथ्यन्ते।

---

१. यदेव विजयादिरूपफल स्वोक्तहेतौ सद्धेतुत्वव्यवस्थापनेन भवति तदेव परोक्तबाधनेनापि भवतीति फलत. साधनबाधनयोरैक्येऽपि लोकप्रसिद्धिमनुरुध्य भेदेनोपन्यासः॥

२ यत एवमपि माध्यमिकादिवाग्व्यवहार एव व्यभिचारस्तस्यापि साधनबाधनक्षमत्वात् (शां)॥

नेति। साधकत्वं स्वपक्षप्रमितिजनकत्वम्। बाधकत्वं तु परपक्षप्रतिषेधप्रमितिजनकत्वम्। किं तर्हि नियामकं प्रयोजकमित्यत आह *किंत्विति*। सद्वचनाभाससलक्षणानि असिद्ध्यादिलक्षणानि तेषामन्यतमयोगित्वमित्यर्थः। ननु सद्वचनाभासलक्षणयोगित्वं नोपाधिः, सति साध्ये घटादावसत्त्वेनाव्यापकत्वात्। ननु गर्भस्थो मैत्रतनयः श्यामः मैत्रतनयत्वात्संप्रतिपन्नवदित्यत्र शाकाद्याहारपरिणतिपरंपराजन्यत्वमपि नोपाधिः स्यादिंद्रनीलादौ सति साध्ये तदभावात्। ननु पुरुषश्यामत्वे शाकाहारपरिणतिजन्यत्वप्रयोजकमिति विशिष्यस्तर्हीहापि वाग्व्यवहारत्वे सति साधनबाधनाक्षमत्वे सद्वचनाभासलक्षणयोगित्वं प्रयोजकमिति संतोष्टव्यम्। सद्वचनाभासलक्षणयोगित्वस्य साधनबाधनाक्षमत्वे प्रयोजकत्वं परेणांगीकार्यमित्यापादयति, न स्वमतेनोच्यते, भवतेति विशेषणात्। अतो न बाधावकाश इति भावः। ननु प्रमाणाद्यनभ्युपगम्य प्रवर्तितत्वसद्वचनाभाससलक्षणयोगित्वयोः सतोः कस्तत्रान्यतरप्रयोजकत्वनिर्णय इत्यत आह *येनेति*। शब्दो द्रव्यं अव्यवहितसंबंधग्राह्यत्वात्, घटवदिति, शब्दो न द्रव्यं बहिरिंद्रियव्यवस्थाहेतुत्वाद्रूपादिवदिति च व्यवहारस्याभ्युपगतप्रमाणसत्तापुरःसरत्वेऽप्यन्योन्यमाभासतया प्रतिषेधो दृश्यते। प्रमाणाद्यनभ्युपगम्य प्रवर्तितत्वस्य साधनाद्यक्षमत्वप्रयोजकत्वे तन्न स्यादिति भावः। * तथाभूताइति * साधनबाधनाक्षमा इत्यर्थः।

ननु साध्यव्यापकत्वे पि साधनव्यापकत्वान्नायमुपाधिः। उक्तं हि "समेन यदि नो व्याप्तस्तयोर्हीनो ऽप्रयोजक" इतीत्यत आह

९ सद्वचनाभासत्वमेव कथाव्याघातकारणम्]

यदि त्वस्मद्वचसि सद्वचनाभासलक्षणं न भवान् दर्शयितुमीष्टे तदा अनभ्युपगम्य प्रमाणादीनि भवता प्रवर्तितोऽयं व्यवहार इति शतकृत्वस्त्वयोच्यमानेऽपि नास्माकमादरः। अन्यथाऽभ्युपगमम्य प्रमाणादीनि भवता प्रवर्तितोऽयं व्यवहार इत्येतावता भवदीयो व्यवहाराभास इत्यस्माभिरपि वक्तुं शक्यत एव।

यदीति। यद्वा सद्वचनाभासलक्षणयोगित्वस्य साधनाद्यक्षमत्वनियामकत्वे किमायातमित्यत आह *यदीति*। ननु त्वद्व्यवहारः साधनाद्यक्षमः, प्रमाणाद्यनभ्युपगमपुरस्सरव्यवहारत्वात्, संप्रतिपन्नवदिति चेन्न। त्वद्व्यवहारः साधनाद्यक्षमः, प्रमाणादिसत्ताभ्युपगममूलव्यवहारत्वात्, व्यवहारांतरवदित्याभासतुल्ययोगक्षेमत्वादित्याह * अन्यथेति *।

ननु व्यवहारः प्रमितो न वा। नचेदाश्रयासिद्धिः। प्रमितश्चेद्धर्मिग्रहग्रस्तमनुमानं नोत्पत्तुमलम्। न सन्ति प्रमाणादीनीति प्रतिज्ञाहानिश्चेति चोदयति

१० अपर आक्षेपः। [प्रमाणाद्यसत्त्वे व्यवहारस्याभासत्वम्]

"ननु यदि प्रमाणादीनि न सन्ति तदा व्यवहार एव धर्मी कथं सिद्ध्येत्। दूषणादिव्यवस्था वा कथं स्यात्। सर्वविधिनिषेधानां प्रमाणाधीनत्वात्"।

* नन्विति * । प्रमाणाधीनत्वात् प्रमेयसिद्धेः दूषणादिविभागोऽपि प्रमाणाभावे न स्यादित्याह * दूषणेति * । प्रमाणाद्यसत्त्वे धर्म्याद्यसिद्धिरेव कुत इत्यत आह * सर्वेति * । विधिर्भावो निषेधोऽभावः । आदिपदेन दूषणभूषणतद्विधानादिसंग्रहः ।

प्रतीतत्वमात्रेण धर्मित्वम्, न प्रमितत्वेन । विशेषणवैयर्थ्याद्व्यावहारिकप्रामाण्याभ्युपगमाच्च न विरोध इति परिहरति

[११ आक्षेपपरिहारः]

मैवम् । न ब्रूमो वयं न सन्ति प्रमाणादीनीति स्वीकृत्य कथारभ्येति । किन्नाम सन्ति न सन्ति वा प्रमाणादीनीत्यस्यां चिन्तायामुदासीनैः, यथा स्वीकृत्य तानि भवता व्यवह्रियते तथा, व्यवहारिभिरेव कथा प्रवर्त्यतामिति । अन्यथा न सन्ति प्रमाणादीनीति मतमस्माकमारोप्य यदिदम्भवता दूषणमुक्तं तदपि न वक्तुं शक्यम् ।

* मैवमिति * । किं तर्हि तदपरे न चामंत इत्यादिनोच्यत इत्यत आह * किमिति * । यथा तानि प्रमाणानि भवताभ्युपगम्य व्यवह्रियते । तत्र तथेत्येकस्तच्छब्दो यच्छब्दोपादानादेव द्रष्टव्यः, तथा प्रमाणादीनि संति न संतीत्यस्यां चिंतायामुदासीनैस्तथाव्यव-

१ कथापूर्वकाले प्रमाणाद्यभ्युपगमस्याप्रयोजकत्वमाचक्ष्म, न तु प्रमाणादीनि न सन्तीति तदानीमेव वदाम, येनेदन्देश्यं स्यादित्याह मैवमिति (शा)

२ किन्त्वित्यर्थः ।

हारिभिरुपेक्षितसदसत्त्वप्रमाणमात्रमूलव्यवहारिभिः कथा पूवर्त्यतामिति ब्रूम इति वेष्टनग्रन्थः। प्रमाणादिसत्तामनभ्युपेत्य कथाप्रवृत्तिं परेणांगीकारयति *अन्यथेति*[1]। कथायामेव दूषणस्य कथनीयत्वात्, सत्ताभ्युपगममूलैव कथेति नियमवादिनश्च तदनुगुणकथासंभवादिति भावः। पूर्वपक्षस्याहार्यभ्रमरूपत्वान्मतमारोप्येत्युक्तम्।

कथासंभवमुपपादयितुं पृच्छति

१२ आक्षेपोक्तदूषणस्य विकल्पासहिष्णुत्वम्]

कीदृशीं मर्यादामालम्ब्य प्रवर्त्तितायां कथायां दूषणमुक्तम्। किं[2] प्रमाणादीनां सत्त्वमभ्युपगम्योभाभ्यां वादिभ्यां प्रवर्तितायां कथायाम्। उतासत्त्वमभ्युपेत्य। अथैकेन सत्त्वमपरेण चासत्त्वमङ्गीकृत्य। न तावदाद्यः अभ्युपगतप्रमाणादिसत्त्वं प्रत्येतादृशपर्यनुयोगानवकाशात्[3]। द्वितीये तु स्वतो[4]ऽप्यापत्तेः। न तृतीयः। तथैव कथान्तरस्यापि प्रसक्तेः, उभयाभ्युपगमानुरोधित्वाच्च कथानियमस्य[5]।

---

१ यदि प्रमाणाद्यभ्युपगममन्तरेण कथाप्रवृत्तिर्न स्यादित्यर्थः।

२ कथायामेव दूषणाभिधानमौव्यादयं विकल्पावसरः (शां)।

३ यदि प्रमाणादीनि न सन्ति तदा व्यवहार एव धर्मी न सिद्ध्येदित्येतादृशपर्यनुयोगानवकशाद्दित्यर्थः (शां)।

४ स्वत इत्यत्र सार्वविभाक्तिकस्तसिल् षष्ठीस्थाने। स्वस्याप्यसत्त्वाभ्युपगमापत्तिरिति भावः।

५ प्रमाणादिकमन्तरेण व्यवहारासिद्धिलक्षणो यो व्याघातस्त्वयादत्तस्स मया नेष्यते। व्याख्यानान्तरन्तु—तथा च नान्यतराभ्युपगमोऽपि तन्त्रम्, न चान्यतरासिद्धदोषाभिधानमुचितमिति (शां)।

अन्यथा स्वाभिप्रायमालम्ब्य तेनापि त्वदृचासि यत्किञ्चिद्भागात्मनि दूषणेऽभिहिते कस्य जयो व्यवतिष्ठताम्। [1]प्रमाणाद्यभ्युपगन्तुरेव यावन्नियमभरयन्त्रणा महती स्यात् [2] ॥

* कीदृशीमिति * । सामान्यतो ज्ञातः संभवदनेककोटितया विशेपतो ऽज्ञातः संदिग्धश्चार्थः प्रष्टव्यः। इह पुनस्तथाभावाभावात् । कथमयं प्रश्न इत्याशंक्य तथाभावं दर्शयति * किमित्यादिना * । प्रमाणादिसत्तानभ्युपगंतुः कथामूलतया प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमे कथारंभ एवापसिद्धांतेन निगृहीतत्वादनुत्पन्नसमैव कथा स्यादित्यपरितोपात् फलांतरमाह * उभेति *। उभाभ्यां वादिभ्यां प्रवर्तितायामित्युपरितनकल्पद्वये ऽप्यनुषंगः। असत्त्वाभ्युपगमे तु सद्वादिनो निग्रह इति तदुभयोचितं कल्पांतरमाह * अथेति * । विकल्पक्रमेण निराकरोति * नाद्य इति *। कुत इत्यत आह *अभ्युपगतेति*। अभ्युपगतं प्रमाणादीनां तत्त्वं येन तं प्रति एतादृक्पर्यनुयोगस्य–'प्रमाणादीनामसत्त्वे धर्म्यसिद्धिर्दूपणादिविभागासिद्धिः सर्वपदार्थानां नास्तीति निपेधस्यास्तीति विधेर्विभागादेश्च प्रमाणायत्तत्वादि-

१ यद्युभयाननुमतोऽपि दोषस्तदा प्रमाणाद्यभ्युपगन्तु र्प्रामाणिकदोषानुसरणव्यग्रता स्यात् । उद्भावितदोषस्य प्रामाणिकत्वव्यवस्थापनप्रयासश्च भवेत् । अस्माकन्तु नैवं व्यापृतिरित्याह प्रमाणेति । (शां)

२ प्रमाणादिसत्तानभ्युपगन्ता हि प्रमाणाभासेनाप्याभिदध्यात् । तदभ्युपगन्ता हि प्रमाणत्वेन निश्चितेनैवेति तस्य महती यन्त्रणा (शां) ।

त्यादि'—रूपस्यानवकाशान्निरनुयोज्यानुयोगो निग्रह इत्यर्थः। अस्तु, तर्हि द्वितीयो निरवद्यत्वादित्यत आह *द्वितीय इति*। आपत्तेर्नेत्यनुषंग। परस्यैवात्मनोऽपि धर्म्यायसिद्ध्यापादकन्यायस्य तुल्यतया जात्युत्तरत्वम्। चशब्दात्पर्यनुयोगानवकाशश्चेत्यर्थः। एकेन सत्त्वमपरेणासत्त्वमुपेत्य प्रवर्तितायामिति कल्पं दूषयति *नेति*। प्रमाणादिसत्तानभ्युपगमे किमियं कथा नोपपद्यते, कथांतरं वा। नाद्यः, आरब्धत्वादेव। न द्वितीयः, विमताः कथाः सत्तानभ्युपगतिपुरस्सराः कथात्वात् आरब्धैतत्कथावदिति भावः। तृतीयकल्पमुररीकृत्य दूषणमभाणि। संप्रति स एव न चातुर्यं प्रांचतीत्याह *उभयेति*। अभ्युपगमानुरोधेन कथानियमोपपत्तावुभयेति विशेषणं गौरवाद्व्यतिरेकाभावाच्च हातव्यमित्याशंक्याह *अन्यथेति*। कल्पनायां हि गौरवं, यत आह "प्रमाणवंत्यदृष्टानि कल्प्यानि सुबहून्यपि अदृष्टशतभागो पि न कल्प्यो निष्प्रमाणकः"[1] इति। तदिह कथायाः फलपर्यवसायित्वानुपपत्तिरेव कल्पिका। तथाहि उभयाभ्युपगमानुरोधित्वाभावे तार्किकंमन्यैर्दूष्यत्वेनानभिमतस्य पंचावयवानुमानस्योपन्यासे सुगतेन त्र्यवयवानुमानवादिना स्वाभिप्रायमवलंब्याधिकमिति वागात्मनि वाङ्मात्रे निग्रह उद्भाविते कस्य जय इति निर्णीयेत, वस्तुगतदोषाभावात्, तेन च दूषणोद्भावनादित्यर्थः। एवं परोद्भावितं गौरवं परिहृत्य परपक्ष एव तदाह * प्रमाणेति *। प्रमाणादिसत्ताभ्युपगम्यापि

१ तन्त्रवार्तिके २। १। ९

वक्ष्यमाणो यावान्नियमस्तद्व्यतिरेकेण कथानुपपत्त्या तस्य परेणाप्यंगीकार्यत्वात्तत्साभ्युपगंतुरेव गौरवं नान्यस्य। तेन नियममात्रेण कथाभ्युपगमादित्यर्थः। भरणं भरो ऽतिशयो वा यंत्रणा पीडा सावद्यता वा। यावांश्चासौ नियमश्च यावन्नियमस्तद्भरेण यंत्रेणेति निर्वाच्यम्।

प्रमाणादिसत्त्वासत्त्वौदासीन्येन समयबलात्प्रवृत्तायां कथायामेव भवतेदं दूषणमुक्तं मंतव्यम्। तथा च तद्वदेवं कथांतरमपि स्यादिति विचारफलमुपसंहरति

[१३ प्रमाणादिसत्त्वासत्त्वौदासिन्य एव दूषणस्य सम्भवः]

तस्मात् प्रमाणादिसत्त्वासत्त्वाभ्युपगमौदासीन्येन व्यवहारनियमेन समयं बद्ध्वा कथायां प्रवर्तितायां भवतेदं दूषणमुक्तमित्युचितमेव तथा सति स्यात्। योऽयं भवान् स्वाभिप्रायमपि नावधारयितुं शक्नोति दूरतस्तस्मिन् पराभिसन्धानावधारणप्रत्याशा।

तस्मादिति। समयः संकेतः। स च प्रमाणतर्काभ्यां वादिना व्यवहर्तव्यमित्यादिवक्ष्यमाणरूपः। अथ को ऽयं नियमः, समयबलप्रवृत्तकथायामेवेदं दूषणमुक्तमित्यत आह *उचितमिति*। अस्मिन्पक्षे प्रागुक्तपक्ष-

१ "यद्युभयाभ्युपगतं स्यात्" इति शेषः (शां)

२ प्रमाणाद्यनभ्युपगम्य प्रवर्तितायाङ्कथायां व्याघातोऽपन्यस्तः, प्रमाणाद्यनभ्युपगम्य कथायामप्रवृत्तिरिति चाभिधत्से इति स्वाभिप्रायानवधारणम्। कथातः पूर्वं प्रमाणाद्यभ्युपगमो न तन्त्रमिति मयोक्तम्, प्रमाणादीनि न सन्तीति मदुक्तत्वेन त्वया गृहीतमिति पराभिसन्धानानवधारणम् इति (भवनाथमिश्राणां व्याख्या शाकयोपन्यस्ता)

ग्रयदोषाभावादुचितमित्यर्थः। अर्थात्पक्षांतरानौचित्यमपि सूचितम्। यद्वा औदासीन्येन प्रवृत्तायां कथायामौदासीन्येन तत्प्रवृत्तिर्नास्तीति दूषणमुचितमेवेति विपरीतलक्षणयोपहसति। नन्वौदासीन्येनापि तव कथा नोपपद्यते सत्त्वानंगीकारलिंगेन त्वया सत्त्वमंगीकृतमिति त्वदभिप्रायस्य मया विभाव्यमानत्वादित्याशंक्याह *योऽयमिति*। ईदृश्यां कथायां दोषमहमवादिषमिति स्वाभिप्रायानभिज्ञो भवान्मदभिप्रायं कथं जानीयात्सत्त्ववदसत्त्वस्याप्यनिष्टेरिति भावः। अभिसंधिरभिसंधानम्।

ननु सत्तानभ्युपगमे कथानधिकारो न कथायां प्रतिपाद्यते, किं तूपदेशद्वारेण शिष्यशिक्षापरं क्रियते नातो व्याघात इति शंकते .

१४ आक्षेपान्तरम्-शिष्यप्रत्ययेवोक्तकथानधिकारप्रदर्शनम्]

"अथ वादीकृत्य दुर्वैतण्डिकं तस्मिन्नुपाधौ बाधोऽभिधीयत इत्येव नेष्यते, शिष्यादयस्तु तस्य[1] कथानधिकारं ज्ञाप्यन्ते। अत एव भाष्यकारः सप्रयोजनमनुयुक्तो यदि प्रतिपद्यत इत्याहस्म न तु प्रतिपद्यस इति"[2]।

अथेति। प्रमाणाद्यनभ्युपगंता दुष्टो वैतण्डिकस्तं वादीकृत्य तस्मिन्प्रतिवादिन्युपाधौ वादिवाग्व्यवहारमूलकथानधिकारो विधीयत इति नेष्यत एवेत्यर्थः। किमर्थं तर्हि निष्प्रयोजनः प्रयास इत्यत आह *शिष्ये-

१ दुर्वैताण्डिकस्य। २ वात्स्यायनभाष्य पृ ४।

ति*। आदिपदेन पुत्रादिपरिग्रहः। तत्रैव भाष्यलिंगमाह *अत इति*। स दुर्वैतंडिकः पर्यनुयुक्तः प्रयोजनं प्रतिपद्येत यदि तर्हि प्रतिपद्येतैव प्रमाणम्, तदधीनत्वात् प्रतिपत्तेरतो व्याघात इति। यदि स वादीकृतः स्यात्तर्हि प्रतिपद्यस इति प्रयोक्तव्यः। प्रतिपद्यत इति प्रयुंजानस्तस्य परोक्षतया कथानधिकारं ज्ञापयतीत्यर्थः।

तस्य कथाधिकारानधिकारयोरेतदवद्यं तस्येति न तस्य शिष्यसंबोधनं संभवतीति परिहरति

१५ तदसम्भव.]

मैवम्। शिष्यादीन् प्रत्यपि चार्वाकादेर्दोषोऽयमित्येवाभिधातव्यम्। कथञ्च तथा स्यात्। तस्य कथाप्रवेशनाप्रवेशनयोस्तद्बाधाक्षमत्वात्। कथायामेव हि निग्रहः।

मैवमिति। चार्वाकादेः कथाधिकारो नास्तीत्येव शिष्यादयो बोध्या इत्यर्थः। तथाऽपि किमित्यत आह *कथमिति*। चार्वाकादेः कथाप्रवेशेऽयं दोषो वक्तव्य इति बोध्यते, उत कथातोऽन्यत्र वक्तव्य इति। उभयथाऽप्यनुपपत्तिरित्याह *तस्येति*। बाधाक्षमत्वे हेतुमाह *कथायामिति*। कथाप्रवेशे सत्येवातत्त्वज्ञानलिंगनिग्रहस्तस्येति विनेयबोधनं न संभवति, कथातोऽन्यत्र निग्रहाविषयत्वात्। तथा च व्याघात इत्यर्थः।

कथकप्रवर्तनीयवाग्व्यवहारं प्रति हेतुभावात्प्रमाणादिसत्ताभ्युपगम इति द्वितीयकल्पं दूषयति

---

१ प्रयोजनसत्ता न प्रतिज्ञा, किन्तु तज्ज्ञानम्। तच्च वैतण्डिकस्यापीति न तस्य कथायामनधिकारोऽपीति हृदयम्। (शां)

१६ प्राक् (५) उक्ते विकल्पचतुष्टये द्वितीयस्य खण्डनम्]

(२) नापि द्वितीयः। तथा हि स्यादप्येवं यदि कथकप्रवर्तनीयवाग्व्यवहारं प्रति प्रमाणादीनां हेतुता तत्सत्त्वानभ्युपगमे निवर्त्तेत। न त्वेवं सम्भवति। तथा सति तत्सत्त्वानभ्युपगन्तॄणां वाग्व्यवहारस्वरूपमेव न निष्पद्येत, हेत्वनुपपत्तेः। उक्तश्चायमर्थो यन्माध्यमिकादिवाग्व्यवहाराणां स्वरूपापलापो न शक्यत इति।

नापीति। यस्मिन्सत्येव यद्भवति नासतीत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां कारणत्वमवसेयम्। न चेह व्यतिरेकोऽस्ति, प्रमाणादिसत्तानभ्युपगंतुरपि व्यवहारनिष्पत्तेरित्याशयवानाह *तथा हीति*। सत्ताभ्युपगमनिवृत्तौ प्रमाणादीनां व्यवहारकारणत्वमपि निवर्तत एवेत्यस्ति व्यतिरेक इत्यत आह * नत्विति *। शिष्टं स्पष्टम्। प्रमाणादिसत्तानभ्युपगंतुर्माध्यमिकादेर्व्यवहार एव न निष्पद्यते कारणाभावादेवेत्ययमिष्टप्रसंग इत्याशंक्योक्तं संस्मर्तुमर्हसीत्याह * उक्त इति *।

कथां प्रति हेतुभावात्सत्ताभ्युपगमस्य स स्वीकर्तव्य इति द्वितीये कल्पे ऽभिप्रायविशेषं शंकते

१७ द्वितीयविकल्पस्य तात्पर्यान्तरवर्णनम्]

अथ मन्यसे "कथकवाग्व्यवहारं प्रति हेतुत्वात्

१ ननु प्रमाणादीना हेतुत्वं यदि मनुषे तदा तदाभ्युपगमस्यापि हेतुत्वमंस्यसे। यतो नियमपूर्वस्तत्र त्वया ऽवश्यमभ्युपेयम्—इत्यवर्जनीयासिद्ध एव प्रमाणाद्यभ्युपगम इति शङ्कते अथेति। यद्यदा सत्तया ज्ञायते तत्तदाऽभ्युपगम्यते इति व्याप्तेरुभयवादिसिद्धत्वादित्यर्थः। (शा)

प्रमाणादीनां सत्त्वं सत्त्वाच्चाभ्युपगमः, यत्सत्तदभ्युपगम्यत इति स्थितेरिति" ।

* अथेति * । प्रमाणादेः कारणत्वं तवापीष्टम्। नियतप्राक्सत्त्वमेव च कारणत्वमित्यभ्युपगंतव्यं सत्त्वमित्यर्थः। कारणत्वे सिद्धे ऽपि तदभ्युपगमः कुत इति तत्राह *सत्त्वाचेति* । तदेव कुत इत्यत आह *यदिति* ।

तदाक्षिपति

[१८ तात्पर्यान्तरस्याप्यसाधुत्वम्]

मैवम्। कयाऽपि नियमास्थित्या प्रवृत्तायां कथायां कथकवाग्व्यवहारं प्रति हेतुत्वात् प्रमाणादीनां सत्त्वं सत्त्वाच्चाभ्युपगमो भवता प्रसाध्यः ।

मैवमिति।न तावत्सत्त्वमेव हेतुत्वमिति वक्ष्यते। हेतुत्वेनापि सत्ताभ्युपगमानुमानं कथायामुतान्यत्रेति। नान्यत्र। कथातो ऽन्यत्र निग्रहाविषयत्वात्। प्रथमेऽपि प्रमाणाभ्युपगमेन प्रवृत्तकथायामुत समयबलात्। आद्ये ऽन्योन्याश्रयः, कथाप्रवृत्तौ सत्ताभ्युपगमासिद्धिस्तत्सि-

१ प्रमाणादीनि सन्ति, हेतुत्वात्, ब्रह्मवत्--प्रमाणादीन्यभ्युपगमविषयः सत्त्वात्, ब्रह्मवत् इति यस्याङ्कथायान्त्वया साधनीयं तद्वदेव कथान्तरमपि स्यात् । अथ साऽपि प्रमाणाद्यभ्युपगमादेव प्रवृत्ता तदा तस्यां प्रमाणाद्यभ्युपगमहेतुत्वसाधनानर्थक्यम्। अथ तस्यामेव कथायां प्रमाणाभ्युपगमस्य हेतुत्वमप्रसाध्य तत्कथाप्रवृत्तिस्तदा ऽन्योन्याश्रयः । कयापीति-अग्रेवक्ष्यमाणयेत्यर्थः । (शां)

द्धौ च कथाप्रवृत्तिरिति। द्वितीये चास्मत्समीहितसिद्धिरित्यर्थः।

सत्ताभ्युपगमस्य कथाप्रवृत्त्युत्तरकालसाध्यत्वे किं तर्हि कथातः पूर्वं वादिभ्यामनुरोद्धव्यम्। नियमस्थित्यभ्युपगम इति कथितमेवेति चेत् किं तर्हि तस्य फलपकमित्याशंक्याह

१६ कथायामावश्यकस्य निरूपणम्]

कथातःपूर्वं तत्त्वावधारणं वा परपराजयं वाऽभिलपद्भ्यां कथकाभ्यां यावता विना तदभिलषितं न पर्यवस्यति तावदनुरोद्धव्यम्। तच्च व्यवहारनियमसमयबन्धादेव द्वाभ्यामपि ताभ्यां सम्भाव्यत इति व्यवहारनियमसमयमेव बध्नीतः[1]।

*कथात इति *। नियमस्थित्यभ्युपगमं फलमेवाक्षिपतीत्यर्थः। ननु यद्येन विना ऽनुपपन्नं तत्तदाक्षेपकम्, यथा दिवाभोजनरहितस्य पीनत्वं शार्वरं भोजनम्। न चेह फलं नियमस्थितिव्यतिरेकेणानुपपन्नम्, अन्यतो ऽपि तत्सिद्धेरित्यत आह * तदिति *। एवेत्यन्यथोपपत्तिं निराचष्टे।

स नियमः कीदृश इत्यतस्तं दर्शयति।

२० नियमस्वरूपप्रदर्शनम्]

सच—'प्रमाणेन तर्केण च व्यर्हतव्यं वादिना। प्रति-'

१ समयबन्धस्यावश्यकत्वात् तन्मात्रमनुरोद्धव्यम् (कथायाम्), न तु प्रमाणाद्यभ्युपगमो ऽपीत्यर्थः। (शां)

वादिनाऽपि कथाङ्गतत्त्वज्ञानविपर्ययलिङ्गप्रतिज्ञाहान्या-द्यन्यतमनिग्रहस्थानं तस्य दर्शनीयम्। तद्व्युत्पादने प्रथमस्य भङ्गो व्यवहर्तव्यः। अन्यथा तु द्वितीयस्यैव। तादृशेतरौ च जेतृतया व्यवहर्तव्यौ। प्रामाणिकः पक्षस्तात्त्विकतया व्यवहर्तव्यः'—इत्यादिरूपः।

स चेति। स च इत्यादिरूप इत्युपरिसंबंधः। वादिना साधकेन प्रथमप्रयोक्त्रा प्रमाणतर्काभ्यां व्यवहर्तव्यम्। वादाभिप्रायमेतत्, जल्पादौ छलादिप्रयोगस्यापि संभवात्। प्रायोपेक्षया वा परस्परं पराजयार्थमेव, विजिगीषुकथायां मत्सरेण प्रवृत्तेः। कदाचन सम्यक्साधने ऽपि परेणोक्ते झटिति वास्तवदूषणास्फुरणेन पर्याकुलितचेतस्कतया छलादिप्रयोगस्याप्युपपत्तेः। तथा सति हि छलाद्याकुलितबुद्धिः कदाचिदुत्तरमप्रतिपद्यमानो निगृह्येतेति। एकः 'च' शब्दः छलादिसमुच्चयार्थो विजिगीषुकथायाम्। अपरस्तु प्रमाण-

१ कथाङ्गतत्त्वज्ञानविपर्ययोऽज्ञानमसम्यग्ज्ञानं वा (शां)

२ उद्भावितनिग्रहव्यवस्थापने प्रथमस्य भङ्ग, तदव्यवस्थापने निरनुयोज्यानुयोगाद् द्वितीयस्यैव भङ्ग इत्यर्थः (शा)

३ समर्थितनिग्रहाशक्यसमर्थननिग्रहभङ्गप्रयोजकरूपरहिताविन्यर्थः (शां) समर्थितश्चासौ निग्रहः, अशक्यसमर्थनश्चासौ निग्रहः। एतन्निग्रहद्वयम् भङ्गस्य पराजयस्य प्रयोजकं रूपम्। तद्रहिताविति भावः।

४ जल्पे वितण्डायाञ्च फलव्यवस्थामभिधाय वादे तामाह प्रामाणिक इति। व्यवहारश्च वस्तुसत्त्वं विना ऽपीति भावः (शां)

तर्काभ्यामेवेति वादनियमार्थः। कथाया अंगं फलतया तत्वज्ञानं तद्विपर्ययो ऽभायस्तत्वज्ञानमस्य न विद्यत इत्यत्र गमकम्। हेत्वाभासो निरनुयोज्यानुयोगश्चेत्येतद्वयनिग्रहस्थानं प्रतिवादिना वादिव्यवहारे व्युत्पादनीयं वादकथायामिति 'अपि'शब्देन दर्शयति। इतरत्र प्रतिज्ञाहान्याद्यन्यतमं दर्शनीयमित्यर्थः। तद्व्युत्पादने प्रथमस्य वादिनः पराजयः। अन्यथा तदव्युत्पादने प्रतिवादिनो व्यवहर्तव्य इति यावत्। कौ पुनर्जेतृतया व्यवहर्तव्यौ इत्यत आह * तादृशेति *। एतादृशाभ्यां निगृहीताभ्यामितराविति यावत्। नियमस्यांशांतरमाह * प्रामाणिक इति *। तत्त्वतया वादफलनिश्चयविषयत्वेन। आदिपदेन वादिनि साधनमात्रं प्रयुज्य संक्षेपतो विस्तारतो वा ऽऽभासानुकृत्य विरते सत्युच्यमानग्राह्यनिग्रहाप्रोच्यमानग्राह्यनिग्रहाप्राप्तावा-. भासवहिरुक्तग्राह्यनिग्रहालाभे च तद्वचनार्थमवगम्यानूद्य दूषयित्वा प्रतिवादी स्वपक्षे स्थापनां प्रयुंजीत। अप्रयुञ्जानस्तु दूषितपरपक्षो ऽपि न विजयी, आत्मानमरक्षन् परघातीव वीरः। तस्मिन्नप्येवं विरते सत्यनुक्तोच्यमानग्राह्यनिग्रहालाभे तद्वचनार्थमवगम्यानूद्य दूषणांगं प्रतिदूष्याभासवहिरुक्तग्राह्यनिग्रहालाभे प्रथमवादी स्थापनांगं दूषयेत्। अदूषयंस्तु रक्षितस्वपक्षो पि न विजयी। श्लाघ्यस्तु स्याद्वंचितपरप्रहार इव तमप्रहरमाणः। अनुक्तोच्यमानग्राह्याभासवहिरुक्तग्राह्यनिग्रहलाभे तु तावतैव कथाविरतिर्न्नासाधनविचारावकाशः। शरसंधान-

समय एव यो मूर्छितस्तस्य तद्वाणवारणतत्प्रहरणानुष्ठानवद्विफलत्वात्। तत्रानुक्तग्राह्यमप्रतिभादि। उच्यमानग्राह्यमप्राप्तकालादि। आभासवहिरुक्तग्राह्यं प्रतिज्ञाविरोधादि। एषु सत्सु न विचारावकाशः। शरसंधानसमये हि प्रहारचिंता। प्रतिपक्षस्थापनाहीनो वितण्डा इत्यादिसंग्रहः।

ननु नियमबन्धो पि हेतुसाध्यः स च कथायामभिधानीयः। कथा च नियमबन्धनेति परस्पराश्रयः। अन्तरेण वा च कथेष्टव्या। यथा प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमहेतुः कथा सा च सत्ताभ्युपगमाधीनेति परस्पराश्रयात्तमन्तरेणैव कथेष्यत इत्याशंक्याह

२१ कथाप्रवृत्तिपूर्वक यथोक्तस्य हेतुबन्धस्य सम्भवः]

[1]अत एव 'व्यवहारनियमसमयबन्धे हेतुर्वक्तव्यः, तथा च सोऽपि हेतुः कथायां प्रवृत्तायामभिधातुं युक्त[2]' इति प्रमाणसत्त्वाभ्युपगमहेत्वभिधानवत्[3] प्रत्यवस्थानमनवकाशम्, [4]द्वाभ्यामपि वादिभ्यां विचारप्रवृत्त्याभिलष्य-

---

१ यतः कथकाभ्याङ्गुथातः पूर्वमेव जयपराजयादिव्यवस्थाहेतुत्वेन व्यवहारनियमबन्धोऽनुरोद्धव्य इत्युक्तम् अत एवेति यावत्। (चित्सुखी)

२ ननु कथाप्रवृत्तौ।

३ प्रमाणसत्ताभ्युपगमहेत्वभिधानवत्। कथायाम्प्रवृत्तायामेव तद्व्यवहारनियमबन्धेऽपि हेतुरभिधातुं युक्त इति यदिदन्नैयायिकस्य प्रत्यवस्थानन्तदनवकाशमित्यन्वयः। (चित्सुखी)

४ यद्यपि समयबन्धस्येच्छापरिगृहीतत्वे विप्रतिपन्नः कथायामेव प्रबोध्यते इत्यत्रापि दोषस्तदवस्थ एव, तथाऽपि समयबन्धमात्रेण कथाप्रवृत्तौ प्रमाणाद्यभ्युपगमस्य कथाङ्गत्वकल्पना गौरवपराहतेति भावः। (शां)

माणतत्त्वव्यवस्थाजयमूलत्वेन व्यवहारनियमस्य स्वेच्छयैव परिगृहीतत्वात् ।

अत इति । परामृष्टहेतुमेव स्पष्टयति *याभ्यामिति*। यथा सत्ताभ्युपगमो हेतुसाध्यस्तथा नियमबंधस्यापि हेतुसाध्यत्वे स्यादयं दोषः । न त्वेवम् । याभ्यां मिथः संप्रतिपत्त्या फलरागात्तत्स्वीकारादित्यर्थः ।

अप्रामाणिकनियमबन्धात् कथारंभे कथकाभिलषितफलादिविप्लवो मूलाशुद्धेरित्याशंक्याह

२२ अस्मिन्नपि पक्षे विचारादिविप्लवासम्भव.]

नचैवं[1] प्रमाणानुपज्ञस्वेच्छामात्रगृहीतमूलत्वान्मूलापरिशुद्धिसम्भवेन सर्वविचारविचार्य्यतत्फलविप्लवापत्तिः[2] स्यात् । अविद्यमानादिपारम्पर्यायातस्य[3] लोकव्युत्प-

---

१ समयबन्धस्यावश्ये हेतुत्वेऽनिष्टमाशङ्कते नचेति (शा)

२ 'विचारविप्लव' साधनदूषणप्रयोगाव्यवस्था । 'विचार्यविप्लव' पक्षविपक्षाव्यवस्था, वादिप्रतिवाद्यव्यवस्था वा, तयोरपि विचार्यत्वात् ।'फलविप्लव' जयभङ्गाव्यवस्था, तत्त्वनिर्णयाव्यवस्था च । (शा)

३ अविद्यमान आदिर्यस्य तदेवम्भूतम्पारम्पर्यमिति विग्रह । 'अविद्याविद्यमानेत्यादि' पाठस्तु सम्यक् प्रतिभाति । 'अनादि' पदस्थले 'अविद्यमानादि' पदप्रयोगो वृथाक्षरवृद्धिमेवकरोति । इतरत्रतु पाठे अविद्याविद्यमानत्वाभिधानं समयबन्धस्याप्यतात्त्विकत्वप्रदर्शनार्थम्, अनादिपारम्पर्यायातस्येति अवश्याभ्युपगन्तव्यत्वसूचनार्थम्, गृहीतत्वादस्येत्यप्रामाण्यशङ्कानिरासाय । " ननु समयबन्धस्यापि वेदान्तनये ऽज्ञानरूपतया स्वत-

त्तिगृहीतसंवादस्य च तस्यान्यथाभावासम्भाव्यतालक्षण-स्वतःसिद्धिपरिशुद्धत्वात् ।

* नचेति * । प्रमाणेनानुपक्रम्य स्वेच्छामात्रगृहीतो नियमबन्धो मूलं यस्य विचारस्येति विग्रहः । उपज्ञा ज्ञानमाद्यं स्यात् ज्ञात्वाऽऽरंभ उपक्रम इत्यभिधानात् । प्रमाणेनोपज्ञाऽऽद्यज्ञानं यस्य नास्तीति तत्प्रमाणज्ञानशून्येनेति वा । विचारविप्लवः प्रमित्यनुत्पादकत्वम् । विचार्यविप्लवो भ्रांतिविषयत्वम् । फलविप्लवो वादे तत्त्वावधारणासिद्धिरितरयोर्जल्प-

सिद्धत्वमनुपपन्नम् " इत्यत आह अन्यथाभावेत्यादि । 'समयबन्धो न कर्तव्य' इति सम्भावनाविरह एव तस्य स्वतःसिद्धत्वमिति भावः ।

'अन्यथाभावस्यासम्भाव्यतया तल्लक्षणयोः स्वतःसिद्धितया शुद्धत्वाद्-विप्लवार्थत्वादिति योजना ।' (चित्सुखी) ॥ शिरोमणिस्त्वेवमाह खण्डनभूषामणौ । तस्येत्यनेन न समयबन्धस्य परामर्शः, किन्तु विचारस्यैव, तस्यैव सम्भावितदोषसमयमूलकत्वेन दुष्टत्वस्योक्तत्वात् । न वा संवादः सम्बन्धे सम्भवी, किन्तु विचार एव । तस्यैवप्रमित्युत्पादकत्वेन प्रवृत्तिसंवादितत्वात् पारम्पर्येणायातस्य प्राप्तस्य । तथाच न तस्यान्धपरम्परातुल्यत्वम् । स्वयमपि दुष्टत्वेन पराधीनप्रमाणत्वाभावात् । अनादिपरम्परागतविचारस्य प्रामाण्यं लोकव्युत्पत्तौ शब्दस्य सङ्केतग्रहे गृहीतसंवादस्य । अन्यथा तन्मूलकशाब्दव्यवहारोच्छेदापत्तेः । यद्वा विप्रलम्भकव्यवहारे यो ऽन्यथाभावः सम्भवति तथाभूतस्यान्यथाभावस्य या ऽसम्भाव्यता, तल्लक्षणायाः स्वतःसिद्धेः तया शुद्धत्वात् । असम्भाव्यतैव कुत इत्याशंक्योक्तम्—लोकः कपकः, तद्व्यवहारेण गृहीतो ऽन्यथा न भवति इति संवादो यस्येत्यर्थः । लोकस्य किम्मूलमित्याकाङ्क्षायां अनादिपारम्पर्यमूलमित्यादि व्याख्येयम् । इति ।

वितंडयोर्जयस्येति द्रष्टव्यम्। कुत इत्यत आह *अविद्यमानेति*। तत्रेत्थं पदसंबंधः। अन्यथाभावश्चासावसंभाव्यश्चेत्यन्यथाभावासंभाव्यः, तद्भावस्तत्ता, तल्लक्षणा या स्वतःसिद्धिस्तया शुद्धत्वाद्विचारस्य न विप्लवः। तत्र हेतुः * लोकेति *। लोकव्युत्पत्त्या वृद्धव्यवहारेण गृहीतोऽन्यथा न भवतीति संवादो यस्येति यावत्। "ननु लोकस्य किं मूलम्। प्रमाणं चेदादौ स्वीक्रियताम्, व्यवहारांतरंचेदनवस्था" इत्याशंक्य दृष्टपरंपरात्वेनानादित्वान्नमूलव्याप्तिरित्याह * अविद्यमानेति *। अविद्यमान आदिर्यस्य परंपराभावस्य तेनायातस्येति। अनादीति वक्तव्ये अविद्यमानेत्याद्युदितं [1]वक्रकारित्वस्वाभाव्यात्। [2]लोकव्युत्पत्त्या वृद्धव्यवहारेण कथारूपवाग्व्यवहारेण निष्पन्नेन गृहीतः संवादः विचाराद्यविप्लवो यत्रेत्यर्थः।

फलहेतुत्वेन नियमः कथांगमंगीक्रियते चेत् प्रमाणादिसत्ताऽपि तथांगीक्रियतामविशेषादित्यत आह-

२३ उक्तनियमवदङ्गीकरणम्प्रमाणादिसत्तायां न सम्भवति]

नच प्रमाणादीनां सत्ताऽपीत्थमेव ताभ्यामङ्गीकर्त्तुमुचिता। तादृशव्यवहारनियममात्रेणैव कथाप्रवृत्त्युपपत्तेः। प्रमाणादिसत्तामभ्युपेत्यापि तथाव्यवहारनियमव्यतिरेके कथाप्रवृत्तिं विना तत्त्वनिर्णयस्य जयस्य वाऽभिलपितस्य कथकयोरपर्य्यवसानात्।

---

१ मूलग्रन्थकारो वक्रोक्तिप्रियइत्यतः कारणादिति भावः।

२ लोकेत्यारभ्य अर्थइत्यन्तो ग्रन्थः कलिकातापुस्तके नास्ति।

* नचेति *। उभयांगीकारे गौरवं स्यादित्यर्थः। "ननु नियममंतरेण प्रमाणादिसत्तांगीकारात्कथाप्रवृत्त्युपपत्तेरुभयांगीकारे गौरवान्नियम एव किन्नपरित्यज्यते" इत्यत आह * प्रमाणेति *। तथाविधस्योक्तलक्षणव्यवहारनियमस्य व्यतिरेके ऽभावे सति विप्रलंभकादिसमयवत्कथाप्रवृत्तिर्न्नसंभवतीत्यर्थः।

लोकप्रसिद्धत्वात्सत्ताङ्गीकृतिरितितृतीयंनिरस्यति

[२४ प्राक् (५) उक्तेषु विकल्पेषु तृतीयस्य खण्डनम्]

नापि तृतीयः। लोकव्यवहारो हि प्रामाणिकव्यवहारो[1] वा स्यात् पामरादिसाधारणव्यवहारो वा। नाद्यः। विचारप्रवृत्तिमन्तरेण तस्य दुर्न्निरूपत्वात्। तदर्थमेव च पूर्वं नियमस्य गवेषणात्। नापि द्वितीयः, शरीरात्मतादीनामपि तथा सति भवता स्वीकर्त्तव्यतापातात्।

* नेति *। लोकशब्दस्य प्रामाणिकाप्रामाणिकयोस्तुल्यत्वाद्विकल्पयति * लोकेति *। पामराः शास्त्रसंस्काररहिताः। विवर्णः पामरो नीचः प्रकृतश्च पृथ-

१ 'प्रमाणव्यवहार' इति शाङ्कर्यभिमतःपाठः। 'लोक्यत इति लोकः प्रमाणम्' इति च तत्रत्या व्याख्या। वस्तुतस्तु 'प्रामाणिक' इत्येव पाठः साधीयान् प्रतिभाति। एवमेव च पाठः प्रायशः प्राचीनपुस्तकेषूपलभ्यते।

२ प्रामाणिकव्यवहारत्वस्येत्यर्थः।

३ 'अहं स्थूल' इति पामरव्यवहारः अहम्पदार्थस्य स्थूलत्वविशिष्टेन सहा भेदस्य बोधकः। अतः पामरव्यवहारस्य प्रामाणिकत्वस्वीकारे शरीर एवात्मनाव्यवहारसम्भव इत्यर्थः।

ग्जन इति नामशासनात्। विचारसिद्धौ प्रामाणिकत्वसिद्धिर्व्यवहारस्य, तत्सिद्धौ सत्ताभ्युपगमस्ततश्च विचार इति चक्रकापत्तेर्नाद्यो ऽनवद्य इत्याह * नाद्य इति *। सत्तां स्वीकृत्यापि नियमो वध्यते वादिभिर्विचारप्रवृत्त्यर्थं तदनुपपत्तिरपि सत्ताया अहेतुत्वं गमयतीत्याह * तदिति * । द्वितीयमतिप्रसंगेनापाकरोति * नापीति * ।

अबाध्यत्वे सति लोकसिद्धत्वं स्वीकारप्रयोजकमिति न शरीरात्मतादीनामपि स्वीकारप्रसंग इति शंकते

२५ विचारबाध्यत्वोपन्यासे ऽपि दोषस्तदवस्थः]

"पश्चात्तद्विचारबाध्यतया नाभ्युपेयत" इति चेत, तर्हि प्रमाणादयो ऽपि यदि विचारबाध्या भविष्यन्ति तदा नाभ्युपेया एव, अन्यथा तूपगतव्या इति लोकव्यवहारसिद्धतया सत्त्वमभ्युपगम्यत इति तावन्न भवति ।

* पश्चादिति *। हेत्वंतरं नाम निग्रहस्थानं स्यादिति दूषयति * तर्हीति *। लोकप्रसिद्धेरप्रयोजकतामाह * अन्यथेति *। प्राप्ताप्राप्तविवेकेनाबाध्यत्वमेव स्वीकारप्रयोजकमित्याशयः।

तदनभ्युपगमस्य फलातिप्रसंजकत्वात्तदभ्युपगम इति चतुर्थं दूषयति

---

१ ततश्चप्रमाणादिसत्ताभ्युपगमहेतौ तृतीयो विकल्पो निरस्त. ।

२६ प्राक् (५) उक्तेषु विकल्पेषु चतुर्थस्य खण्डनम्]

नापि चतुर्थः। यादृशो भवता प्रमाणादीन्यभ्युपगम्य व्यवहारनियमः कथायामालम्ब्यते तस्यैव प्रमाणादिसत्त्वासत्त्वानुसरणोदासीनैरस्माभिरप्यवलम्बनात्। तस्य यदि मां प्रति फलातिप्रसञ्जकत्वं तदा त्वां प्रत्यपि समानः प्रसङ्गः।

* नापीति *। नियमबन्धादेवावश्याश्रयणीयात्फलव्यवस्थोपपत्तौ सत्ताभ्युपगमो व्यर्थ इत्यर्थः। *मां प्रतीति*। मया नियमबन्धमात्रे स्वीकार्ये यस्य कस्यचित्फलापत्तिः। तदा त्वया ऽपि प्रमाणसत्ताभ्युपगंत्रा ऽपि तस्मिन् स्वीकार्ये ऽतिप्रसंगो ऽविशेषादित्यर्थः। नियमस्याप्रमाणिकत्वेनाव्यवस्थापकत्वमित्याशंक्याप्रमाणिकत्वादेव तवापि न व्यवस्थापकः स्यादिति प्रसंगः समान इत्याह।

तस्येति चतुर्धा ऽपि प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमः कथोपयोगी न भवतीत्यापादिते पुनः सद्वादी शंकते

२७ समयबन्धने ऽपि प्रमाणसत्ताभ्युपगमावश्यकत्वशंका]

"स्यादेतन्नियतवाग्व्यवहारक्रियासमयबन्धेन कथां

१ तत्त्वनिर्णयविजयातिप्रसङ्गभिया प्रमाणाद्यभ्युपगमः कथातः पूर्वं त्वया क्रियते। यदि नियतसमयबन्धेनैव तद्वयन्निवर्तेत तदा वृथा प्रमाणाद्यभ्युपगम इत्यर्थः। (शा)

२ "द्वैतापत्तिभयेन प्रमाणादि सत्ता नाभ्युपेयते वेदान्तिना। किंतु व्यवहारसत्ताभ्युपगमे ऽपि तदापत्तिरविशिष्टा। किञ्च प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमो ऽपि व्यवहारादिसत्ताभ्युपगमसहभाव्येव" इति शङ्काकृदभिप्रायः।

प्रवर्त्तयताऽपि व्यवहारसत्ताऽभ्युपगन्तव्या। नहि सत्तामनभ्युपगम्य व्यवहारक्रियाऽभिधातुं शक्या । क्रिया हि निष्पादना, असतः सद्रूपताप्रापणमिति यावत्। प्रमाणैर्व्यवहर्त्तव्यमिति नियमबन्धनम्— प्रमाणकारणभावस्य नियमान्तर्भावात् नियतपूर्वसत्त्वरूपं कारणत्वं प्रमाणानामनादाय— न पर्यवस्यति । दूषणानाञ्चास्तित्वेन भङ्गावधारणनियमबन्धने [१]साधनाङ्गानां व्याप्त्यादीनां सत्त्वेन तद्विषयस्य तत्त्वरूपताव्यवहारनियमनादौ च कण्ठोक्तमेव तस्य तस्य सत्त्वमङ्गीकृतमिति रिक्तमिदमुच्यते प्रमाणादीनां सत्तामनभ्युपगम्य कथारम्भः शक्यत इति"।

* स्यादिति * । नियतत्वं समयविशेषणम् । नियमबन्ध एवापर्यवसानवृत्त्या व्यवहारसत्तां स्वीकारयतीत्याशयः । ननु सत्तां विना नुपपत्त्यभावान्न तां स्वीकारयति इत्यत आह *नहीति* । किमियं राज्ञामाज्ञेति नेत्याह * क्रियेति * । नन्वत्राप्यनुपपत्तिर्न प्रतीयत इत्यत आह * असत इति * । अनेन समयेन व्यवहर्तव्यमिति व्यवहारो निष्पादनीय इत्युक्त्यैव सत्त्वमिष्टं स्यात्,ततो निष्पादना नामासतः सत्त्वप्रापणमित्यर्थः । न केवलं व्यवहारसत्त्वं स्वोक्त्यैवेष्टं प्रमाणादिसत्त्वमपि त्वदुक्तिबलादेवापद्यत इत्याह

१ 'दूषणानि सन्ति' 'व्याप्तिरस्ति' इत्यादिवचनन्तत्सत्ताभ्युपगमपरमेवेत्यर्थः । (शा)

प्रमाणैरिति। तृतीया याकरणत्वा भिधानात्तस्य च कारणविशेषत्वात् कारणत्वस्य सत्ताऽव्यतिरेकात्प्रमाणानां सत्त्वमनंगीकृत्य नियमबंधनमेव न पर्यवस्यतीत्यर्थः। यस्य व्यवहारे दोषाः संति तस्य भङ्गो व्यवहर्तव्यो यस्य पुनः साधनांगानि संति तस्य जय इति वदन्नेव पुनस्तानि न संतीति वदन् कथं सभ्यः स्यादित्यत आह * दूषणानामिति *। साधनस्य हेतोरंगानां व्याप्त्यादीनां सत्त्वेन तद्विषयस्य प्रतिज्ञातार्थस्य तत्त्वरूपता सत्यतेति यावत्। तद्वैपरीत्येऽसत्यत्वमादिपदार्थः। उपसंहरति *इतीति*। रिक्तमिति रिक्तं परस्परपराहतत्वेन शून्यवचनमित्यर्थः।

परिहरति

[२८ तत्परिहारः]

मैवम्। एभिरपि बाधकैः कथायामारब्धायामेवाभिमतस्य प्रसाधनीयत्वे पूर्वोक्तबाधाया अनिस्तारात्।

* मैवमिति *। कथायामेवैतान् बाधकानुपन्यस्यासद्वादिनं निगृह्य सत्ताभ्युपगमनं साधनीयम्। तथा च न तदन्तरेण कथाप्रवृत्तिः। सत्ताभ्युपगमसिद्धौ कथासिद्धिस्तत्सिद्धौ बाधकोपन्यासस्ततश्च सत्ताभ्युपगम इति चक्रकापत्तिरेवेत्यर्थः।

ननु न मया सत्त्वं साध्यते किं तु स्वेच्छास्वीकृतस्यैव व्यवहारनियमस्य प्रमाणादिसत्ताङ्गीकारे पर्यवसानमात्रमुच्यते। ततो न मम चक्रकादिदोषः स्यादित्यत आह

२९ नियमस्य प्रमाणादिसत्तास्वीकारे ऽपर्यवसानम्]

न च व्यवहारनियमस्य स्वेच्छाकृतस्यैव प्रमाणादिसत्तास्वीकारपर्यवसायितया नायं दोषः[1] स्यात् । यतः सत्ताज्ञानस्य तत्राङ्गत्वम्, न तु सत्तायाः ।

* नचेति * । कुत इत्यत आह * यत इति * । सत्तावगमे सति सत्ताभावेन व्यवहाराभावादर्शनात्केवलव्यतिरेकाभावात्सत्तावगम एव हेतुरिति भावः ।

ज्ञानमात्रस्यांगत्वे ऽतिप्रसंगात्, ज्ञेयावच्छिन्नस्यांगत्वे तस्याप्यंगत्वप्रसंग इत्याशंक्याह

३० न सत्ताज्ञानमात्रं सत्ताभ्युपगमे तन्त्रम्]

तत्र[2] किं सत्तावगममात्रात्सत्ताऽभ्युपगमस्येति मन्यसे, अबाधितात्तदवगमाद्वा । न तावदाद्यः । मरुमरीचिकादौ जलरूपतासद्भावाभ्युपगमप्रसङ्गात् । द्वितीयेपि किं वादिप्रतिवादिमध्यस्थमात्रस्य—तस्यापि कथाकालमात्र एव—बाधितावगमाभावात्, अथवा कस्यचिदपि कालान्तरे ऽपि बाधितबोधविरहात् । नाद्यः । अतिप्रसङ्गात्; पुरुषत्रयावगतस्यापि एकक्षणावगतस्य च पुरुषान्तरेण-तेनापि क्षणा-

१ समयबन्धः प्रमाणादिसत्ताज्ञानमात्रमाक्षिपति, न तु प्रमाणादिसत्तामपि, येनद्वैतापत्तिः स्यादिति भावः । (शां)

२ ननुप्रमाणादिसत्ताज्ञानञ्चेदायातम्, तदा तदभ्युपगमो ऽपि सिद्धः, तत्रैव च त्वं विप्रतिपन्नः, इत्यत आह तत्र किमिति । यद्वा 'सत्त्वमात्रं कथाहेतुः, अपि तु प्रमाणादिसत्तावगम' इति विजिगीषुकारणतासाहकस्यास्मै विशेषणमपि विपर्यीकरोतीति प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमो ऽपीत्यत आह तत्र किमिति । (शा)

न्तरे-बहुलं बाध्यतादर्शनादिति । न चासावर्थो ऽसन्नपि द्वित्रादिपुरुषमात्रपूर्वजाततत्प्रतीत्यनुरोधाद्, बाधदर्शने सत्यपि, तथैव सन्निलभ्युपगम्यते । तस्माद् द्वितीयः[1] पक्षः परिशिष्यते । यत्र सर्वप्रकारेण बाधितत्वं नास्ति तत्सदित्यभ्युपगन्तव्यम् ।

* तत्रेति * । ज्ञानमात्रस्य ज्ञेयस्य साधकत्वे मरीचिसलिलादेरपि सत्त्वस्वीकारप्रसंगेनायं दूषयति * नेति * । प्रमाणादिपरमार्थसदबाधितावगमगोचरत्वात् आत्मवदित्याशंक्याह * द्वितीय इति * । तस्य वादिप्रतिवादिमध्यस्थमात्रस्य कथाकाले बाधितावगमाभावात् सत्ताऽभ्युपगम्या, किं वा कदाचिदपि तदभावात्, उत कस्य चिदपि कालांतरे ऽपि बाधावगमविरहात्, उत प्रतीतिकाले इति विकल्पार्थः । आद्यमनैकांतिकत्वेन दूषयति * नेति * । व्यभिचारमेव स्फोरयति * पुरुषेति * । पुरुषत्रयावगतस्यापि पुरुषांतरेणैकक्षणावगतस्य च क्षणांतरे तेनापीति सम्बधः । योगाचारसौत्रांतिकवैभाषिकत्रयावगतस्य स्वरसभंगुरत्वस्य वाद्यन्तरेण बाध्यतादर्शनात्, तथा मन्दांधकारे पथि गच्छतः पुरुषत्रयस्य स्रजं दृष्ट्वा [2]रापर्णमन्वानस्य कालांतरनिकटोपसर्पणादिना रशनात्त्वदर्शनेन बाध्यतादर्शनात्, पुरुषत्रयस्यैकक्षणे ऽबाधितावगतत्वहेतुस्तत्र व्यभिचरतीत्यर्थः । आद्यविकल्पस्य द्वितीयविकल्पदूषणं द्वितीयविकल्पदूषणे ऽन्तर्भ-

१ द्वितीयकल्पस्य द्वितीयः पक्षः । २ कुपित, सर्पमिति पाठः ।

घटीति न पृथगुच्यते । ननु विगीतप्रत्ययाः यथार्थाः प्रत्ययत्वात् संप्रतिपन्नप्रत्ययवदिति पुरुषत्रयावगतस्यापि सत्त्वान्न तत्र व्यभिचार इत्याशंक्याह *न चेति* । द्वौ च त्रयश्च द्वित्रा आदिर्येषां ते द्वित्रादयः । त एव पुरुषाः । त एव मात्रा परिमाणं यस्य तस्य । पूर्वजाता सा च तस्य वस्तुनः प्रतीतिरिति विग्रहः । प्रातीतिकसत्त्वसाधने सिद्धसाधनम्, अर्थसत्त्वसाधने बाधाविरोध इत्यर्थः । द्वितीये नास्माकं काऽपि क्षतिरिति तं परिशेषयति *तस्मादिति* । तमेव विशदयति *यत्रेति* । केनापि कदाचिदपि बाधितावगमशून्यं स्वीकार्यमित्यर्थः । तच्च भट्टमिश्रोक्तप्रकारेण द्रष्टव्यम् । "सर्वेषां सर्वदा यत्र धीः स्यात् तत्र न बाधनम्"[1]इति ।

आक्षिपति ।

३१ प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमस्य न सर्वप्रकाराबाधिततत्सत्तामूलकत्वसम्भवः]

तदित्थं यदि नाम वादिप्रतिवादिमध्यस्थमात्रस्य दूषणादिसत्तावगमः कथाकालमात्रे तैरबाध्यमानः कथाङ्गत्वेनाभ्युपेयते, किमायातं सर्वप्रकाराबाधिततत्तत्सत्त्वावगमायत्ततत्तत्सत्त्वाभ्युपगमस्[2]कथाङ्गताङ्गीकारस्य[3]। कतिपयप्रति-

१ श्लोकवार्तिके वृत्तिकारग्रन्थे—श्लो २४ ।

२ सर्वप्रकारेणाबाधितो य प्रमाणादिसत्तावगम तदायत्त प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमः कथाङ्गत्व भवतीति मदीय पक्ष., तत्र त्वया न किञ्चिदुक्तमिति भावः । (शा)

३ त्रैकालिकसार्वलौकिकबाधवैधुर्याकलनमशक्यमिति कतिपयप्रतिपत्तृमात्रबाधविरह एव प्रवृत्त्यङ्गम्—इत्यवश्यं वाच्यम् । नैतावताऽस्तुस्थितिरिति भाव. । (शा)

पत्तृकतिपयकालतथात्वावगमादेव च प्रायेण लौकिकव्यवहारः प्रतीयते। तादृशश्चायं सत्त्वावगमः कथाङ्गम्। एतत्तदुच्यते व्यावहारिकीं प्रमाणादिसत्तामादाय विचारारम्भ इति।

* तदिति *। इत्थमुच्यते परं सखादिना, न तु घटते। अत्यंताबाध्यत्वस्यासर्वज्ञेनावगंतुमशक्यत्वात्। नहि पुरुषान्तरादिवर्तिबाध उपलब्धुं योग्योऽसर्वज्ञस्य, येन योग्यानुपलब्ध्या तदभावनिश्चय इत्यर्थः। तदुक्तं [1]कुसुमांजलौ "आपाततो न दृश्यत इति सर्वत्र कालक्रमेणापि न द्रक्ष्यत इति को नियंतेति"। ननु त्वयाऽपि कतिपयपुरुषदेशकालाबाध्यत्वे सत्त्वावगमस्येष्टे चेदत्यंताबाध्यत्वं तर्ह्यनुमीयतां–विमतः कालः प्रमाणादिसत्तावगमबाधवान् कालत्वात् कथाकालवदिति। तत्राह * यदि नामेति *। सर्वप्रकारैर्देशांतरकालांतरपुरुषांतरस्वरूपैरबाधितस्य तस्य प्रमाणस्य प्रमेयादेश्च सत्त्वावगमस्तदधीनस्तदायत्तः। तस्य तस्य सत्ताभ्युपगमस्तस्य कथांगतानंगीकारस्येति विग्रहः। अनंगीकारस्य किमायातम्। सोऽस्त्येवेत्यर्थः। त्वदनुमानरीत्या गंधर्वनगरादेरप्यत्यंताबाध्यत्वप्रसंगादत्यंताबाध्यत्वं सत्तावगमस्य नांगीक्रियत एवेत्यर्थः। "सत्त्वं

१ पृ. ३७८, पं. २। किन्तु तत्र 'अनवगत' इत्यस्य स्थाने 'आपातत' इति पाठ उपलभ्यते। स एव च साधीयान्, इति विद्यासागरीपुस्तकद्वयधृतमपि 'अनवगत' इति पाठमनादृत्य कुसुमाञ्जल्यनुसार एव पाठो निवेशितः।

व्यवहारांगमंगीकृतं चेन्मुख्यव्यतिक्रमे कारणाभावाद-सत्त्वमेवांगीक्रियतामिति" चेन्न, लौकिकव्यवहारस्यापि प्रातीतिकसत्त्वमूलत्वादित्याह * कतिपयेति *। प्रतीयते सप्रपंचं जन्यत इत्यर्थः। अन्यथा तदुच्छेदप्रसंगादिति हेतुर्द्रष्टव्यः। शास्त्रीयव्यवहारः प्रातीतिकसत्त्वमूलो व्यवहारत्वाल्लौकिकव्यवहारवदित्याह *तादृश इति*। न चैतत्स्वमनीषिकासिद्धम्, तत्त्वविदामपि सम्मतमित्याह *एतदिति*। स्वप्नवद्व्यवहरेम इत्यादावुच्यत इत्यर्थः।

नियमस्योभयसंप्रतिपन्नत्वाल्लाघवाच्च स एव कारणमित्युपपादितमित्युपसंहरति

३२ व्यवहारनियमस्यैव कथाकारणत्वस्योपसंहारः]

तस्माद्यादृग्व्यवहारानियमः कृतः तन्मर्यादाऽनेन नोल्लंघितेति, यद्वादिवाग्व्यवहारे मध्यस्थावगमः स विजयते, यस्य च वचसि नैवं तस्यावगमस्तस्य पराजयः। यत्र वाद्युक्तनिग्रहसत्त्वावगमः स निगृहीतः, तदितरस्तु न तथेत्यादिनियम एव कथारम्भाय ग्राह्यः।

* तस्मादिति *। अदुष्टेऽप्यनुमाने दुष्टमिदमनुमानमिति विप्रलंभकवाक्यादवगमः पराजयहेतुर्न भवतीति सूचयितुं मध्यस्थग्रहणम्। * यत्र * प्रतिवादिनीति यावत्। शिष्टं स्पष्टम्।

नियमस्य तर्हि कारणत्वेन सत्त्वमंगीकृतं स्यादित्यत आह

३३ 'अनेन नियमेन व्यवहर्तव्यम्' इत्यस्यार्थः]

अनेन नियमेन व्यवहर्तव्यमित्यस्य ह्ययमर्थः-अनेन नियमेनोक्तमनेनेति मध्यस्थावगमस्य विषयीभवितव्यमिति।

अनेनेति। अनेन वादिना ऽनेन नियमनोक्तम् इति मध्यस्थावगमस्य विषयत्वेन भवितव्यमित्यर्थः।

नन्वर्थस्य यथा प्रतीतिसत्त्वं तथा प्रतीतेरर्थसत्त्वं स्वीकर्तव्या, व्यवहारांगत्वात्। तथा च नासद्वादः सिद्ध्यति, तस्यैव सत्त्वादित्यत आह

३४ न च मध्यस्थावगमस्यैव सत्ताऽभ्युपेया]

न च वाच्यम्—"ततस्तदवगमस्यापि सत्ताऽभ्युपेयेति[२]"। तस्यापि सत्ताचिन्तायां तत्सत्तावगमान्तरस्यैव शरणत्वात्।

* नचेति *। कुतो न वाच्यमित्यत आह * तस्येति *। अर्थसत्त्वे प्रमाणाभावादवगमः कथं सन्निति जिज्ञासायामवगमो ऽस्तीत्यवगमांतरमेव तस्य सत्त्वमित्यर्थः।

प्रतीतेरपि प्रतीतिसत्त्वं चेत्, तत्राप्येवमित्यनवस्था[३] स्यादित्याशंक्याह

१ ननु प्रमाणादिसत्ता माऽभ्युपगम्यताम्, नियमबन्धश्चेदङ्गीकृत एतावतैव द्वैतापत्तिरित्यत आह अनेनेति। (शां)

२ ततश्चानेनैव द्वैतापत्तिरित्याशयः।

३ ततः सर्वव्यवहारोच्छेद इत्यर्थः।

३५ उक्तपक्षेऽनवस्थाया निराकरणम्]

नचैवमनवस्था। तदनुसरणावश्यम्भावानङ्गीकारात्। एवं त्रिचतुरज्ञानजन्मनो नाधिका मतिरिति[2] न्यायात्।

नचेति। अनवस्थाभावे हेतुमाह *तदिति*। यथा रत्नपरीक्षायां त्रयाणां चतुर्णां वा वाक्यात्सम्यग्ज्ञाने जाते न पुनः पुनर्ज्ञानांतरमपेक्षते तथाऽन्यत्रापि ज्ञानांतरानुसरणस्यानावश्यकत्वान्नानवस्थेत्यर्थः। उक्तमर्थं भट्टवचनेन दृढीकरोति * एवमिति *। 'एवं त्रिचतुरज्ञानजन्मनो नाधिकामतिः। प्रार्थ्यते तावतैवैकं स्वतः प्रामाण्यमश्नुत' इति।

ननु – सत्तावगमप्रवाहाविच्छेदेनावस्थाविच्छेदेऽन्तिमज्ञानस्य प्रातीतिकसत्त्वस्याप्यभावात्–उत्तरोत्तरज्ञानस्यैव पूर्वं पूर्वम्प्रति सत्त्वरूपत्वात्–उत्तरोत्तरासत्त्वेनामूलमसत्त्वापत्तौ प्रातीतिकसत्त्वेनापि न कथारंभः शक्यत इत्यत आह

३६ प्रकारान्तरेणानवस्थायाः परिहारः]

न च–" अन्तिमासत्त्वे पूर्वपूर्वप्रवाहासत्त्वापत्तिः, तथाचावगममादायापि न निस्तार" इति वाच्यम्। अस्तु

१ भवेदेवं यदि ज्ञानमवश्यं स्वव्यवहारार्थं स्यात्। किन्तर्हि विषयव्यवहारार्थमनुसृतस्य व्यवजिहीर्षायां ज्ञानान्तरमनुसिसृयताम्, न तु तत्तज्ज्ञानव्यवहारपरम्पराध्रौव्यम्, येनानवस्था स्यादित्यर्थः। (शां)

२ श्लोकवार्त्तिके–चोदनासूत्रे श्लो. ६१

३ 'आमूलम्' मूलादारभ्य सर्वेषामसत्त्वापत्तिरित्याशयः।

४ ननु ज्ञानस्यापि व्यावहारिकी सत्ता, तथा चान्तिमज्ञानमव्यवह्रियमाणमसत्स्यात्, तन्मात्राधीनसत्ताकन्तत्पूर्वज्ञानमप्यसदापद्येत–इत्याशंक्य-

एवम् तथाऽपि त्रिचतुरज्ञानकक्षागवेषणमात्रविश्रान्तेन विचारेण ततःपरमननुसरणरमणीयेनैव समयं बद्धा कथायाम्मिथः सम्प्रतिपत्त्या प्रवर्तनात् । अन्यथा प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमेऽपि ज्ञानानवस्थाया दुष्परिहरत्वात् ।

* नचेति * । अंतिमज्ञानस्य प्रतीत्यंतरानंगीकारे वस्तुत आमूलमसत्त्वमापद्यते चेदिष्टसिद्धिरित्याह * अस्त्विति * । अस्तु नाम तथेत्यर्थः । कथं तर्हि व्यवहार इत्याशंक्य त्रिचतुरज्ञानादूर्ध्वमविचार्यैव कथारंभ इति संकेतकरणात्तत्सिद्धिरित्याह * त्रिचतुरेति * । त्रिचतुराणि च तानि ज्ञानानि, तेषां कक्षासु कोटिषु गवेषणमात्रेण पर्यालोचनमात्रेण विश्रांतो यो विचारस्तेन ततः परमविचारितरमणीयेन समयं बध्वा कथायां प्रवृत्तिसंभवादित्यर्थः । त्रिचतुराणि चेत्यादिज्ञेयस्वरूपसत्त्वांगीकारे लाघवादनवस्थाभावाच्च तदेव स्वीकार्यमित्यत आह * अन्यथेति * । अर्थसत्तांगीकारे ऽपि तत्प्रमाणाननुसरणेन तत्सिद्धिरिति दुष्परिहरैवानवस्थेत्यर्थः ।

ननु कथं स्वरूपसत्तांगीकारे ऽनवस्था, अदृष्टादिवदज्ञातस्वरूपत्वेनैव ज्ञानेन व्यवहारोपपत्तेः; त्वत्पक्षे तु स्वरूपसत्त्वाभावात् प्रतीत्यंतरानुसरणमावश्यकं विवेकिनामिति दुष्परिहराऽनवस्थेत्याशंक्याह

सर्वेशान्यताभिप्रायेणेष्टापत्त्या परिहरति अस्त्विति । सर्वामत्त्वमस्त्वित्यर्थ (ग)

'अस्तु, एवंहि' इति शाङ्करीसम्मत पाठ । अत्र धृत पाठ सम्यकर प्रतिभाति विद्यासागरीसम्मतसिद्धश्च ।

३७ स्वरूपसत्तामादायाप्यनवस्थाया दुष्परिहरत्वम्]

न च वाच्यम्—"मत्पक्षे स्वरूपसत्तांज्ञानेन व्यवहारस्य चरितार्थयितुं शक्यत्वात् न ज्ञानस्य परम्परानुसरणमुचितम् । न त्वेवं त्वत्पक्षे, ज्ञानस्वरूपसत्ताङ्गीकारप्रसङ्गादिति" । स्वरूपसत्तामादायापि परिहरतोऽनवस्थाप्रसङ्गस्य स्वप्रकाशप्रस्तावे वक्तव्यत्वात् । यथा च त्वत्पक्षे स्वरूपसत्त्वाविशेषेऽपि ज्ञानस्वरूपसत्तैव परं व्यवहारोपपादिका, न घटादिसत्ता, एवमेवासत्त्वाविशेषेऽपि ज्ञानमेवासद्व्यवहारोपपादकं नान्यत् ।

* नचेति * । कुत इत्यत आह * स्वरूपेति * । को ब्रूते सती सा वित्तिरसत्येव न कुत इत्यादौ—अनवस्थाप्रसंगः स्वरूपसत्त्वमादाय प्रत्यवतिष्ठमानस्य-वक्ष्यत इत्यर्थः । नन्वसद्वादे ज्ञानं न व्यवहारोपपादकम्, असत्त्वात्, अर्थवत्, विपक्षे ऽर्थस्यापि तद्धेतुत्वप्रसंग इत्याशंक्याह * यथेति * । ज्ञानं न व्यवहारोपपादकम्, सत्त्वात्, अर्थवत्, विपक्षे ऽर्थस्यापि तद्धेतुत्वप्रसंग इत्याभाससमानयोगक्षेमत्वमित्यर्थः ।

* तत्त्वत एतावदेव कथारम्भे नैयायिकाभिमतप्रमाणादिसत्तास्वीकारावश्यकत्वस्य खण्डनम् । इतः परन्तत्प्रसंगेनोपन्यस्तस्य कारणत्वस्य सत्त्वासत्त्वविवेचनम् । *

१ मत्पक्षे ज्ञानं स्वरूपसदेव विषयव्यवहारसमर्थम्, त्वत्पक्षे स्वरूपेणासतो ज्ञानस्य ज्ञानान्तरमेव सत्त्वमित्यनयोर्महद्वैषम्य मिति शङ्काकृदभिप्रायः ।

२ ननु ज्ञानस्यासत्त्वे कथं तदधीनो व्यवहारः । अथासदपि व्यवहारहेतुस्तदा सर्वदैवासतो व्यवहारः स्यात्, अविशेषादित्याशंक्याह यथेति । (शा)

उपपादकत्वं नाम कारणत्वम्। तच्च नियतप्राक्सत्त्वरूपम्। तदभावश्चासत्त्वम्। तेन परस्परं व्याघात इति चोदयति

३८-असतो ऽपि कारणत्वसम्भवः]

"असच्चोपपादकश्चेति व्याहतमिति" चेन्न। सदुपपादकमिति कुतो न व्याहतम्। न हि सदुपपादकमसच्च नेति क्वचिदावयोः सिद्धम्।

* असच्चेति *। नियतप्राक्संबन्धि कारणम्, न तु प्राक्सत्त्वम्। संबन्धश्च सदसतोरविशिष्ट इत्यभिप्रेत्य प्रतिबन्दीन्यायेन परिहरति * नेति *। "सदुपपादकमिति न व्याहतं; सतस्तंत्वादेः पटाद्युत्पादकत्वदर्शनात्" इत्याशंक्याह * नहीति *।

नन्वसतः कार्यकाले अन्यदातो ऽविशेषे शून्यत्वहानिः, विशेषे न नियमेन कार्यजन्म स्यादिति शंकते :

३९-न चासत्त्वाविशेषात्कार्यस्य सार्वत्रिकोत्पत्तिप्रसङ्गश्चोद्यः]

"ननु तदसत्त्वाविशेषात्तत्कार्यस्यान्यदाऽपि प्रसङ्गः" न। कार्यस्याद्यसत्ताक्षण इवान्यदाऽपि सामग्र्यसत्त्वाविशेषात्त्वयापि किं नान्यदा कार्यजन्म।

१ कारणन्नियतप्राक्सदित्येव नास्ति, कुतो, व्याघात इत्यभिप्रायेणाह सदिति। (शां)

२ कार्योत्पत्तिक्षणे सामग्री त्वयाऽपि नेष्यते, प्रागभावस्य तद्घटकस्याभावात्, तथा च यथासमग्रीविरहिणि तस्मिन् क्षणे कार्यन्तथा क्षणान्तरेऽपि कथन्न स्यात्; अविशेषात्—इत्यभिप्रायेणाह नेति। (शां)

* नन्विति * । तदुदितमुदयनेन—'अनुपाख्यस्य हेतुत्वे प्रागपि सत्त्वप्रसक्तौ पुनः सदातनत्वापत्तेरिति'। किं कारणासत्त्वे कार्यजन्मेष्टमित्यवष्टंभेनेदं चोद्यते, किं वा नियामकाभावाभिप्रायेण। आद्यं प्रत्याह * न कार्यस्येति *। कार्योत्पत्तिकाले सामग्री नास्ति, उतास्ति । अस्ति चेदुत्तरक्षणे ऽपि द्वितीयकार्यप्रसंगः। नास्ति चेत्प्रागूर्ध्वं च तदसत्त्वाविशेषात्तदापि कार्यजन्म स्यादित्याशयः।

द्वितीयं शंकते

४० तस्य प्रसङ्गस्य पक्षद्वयेऽपि सम्भवात्]

"अथ न मम तदानीन्तनं सामग्रीसत्त्वं तदातनस्य कार्यजन्मनो नियामकम् किन्तु ततः प्राक् सामग्रीसत्त्वम्, तथादर्शनात्,"—तर्हि ममापि कालांतरस्थमपि तदसत्त्वं तदातनकार्यजन्मनो नियामकम्, तथादर्शनादेव ।

अथेति। सामग्र्यसत्त्वमसत्त्वादेव न नियामकं, किं तु तत्सत्त्वम्। न चातिप्रसंगः, नियतप्राक्कालावच्छिन्नमिति विशेषणादिति भावः। पूर्वक्षणावच्छि-

---

१ कुसुमाञ्जलौ प्रथमेस्तबके. पृ. ४३

२ अस्मत्पक्षे सामग्र्यसत्त्वन्न कार्योत्पत्तिनियामकम्, किन्तु कार्याव्यवहितपूर्वक्षणसामग्रीसत्त्वमेव तथेति शङ्काभिप्रायः।

३ कार्यक्षणे नियमतः कार्योत्पत्तिदर्शनात् यथा पूर्वक्षणसामग्रीसत्त्वं तव नियामकम्, तथा ममापि नियतकालकार्यदर्शनात् पूर्वक्षणसामग्र्यसत्त्वमेव किन्न नियामकमित्याशयेन समाधानम्। सामग्रीसत्त्वम्पूर्वक्षणमात्रे, तदसत्त्वञ्च सार्वत्रिकमिति यद्यपि महद्वैषम्यन्तथा ऽपि कार्यस्यापि यतः पारमार्थिकबुद्ध्याऽस्मत्पक्षे ऽसत्त्वमेव ततो न काऽपि क्षतिरिति हृदयम्॥

अनुत्तरक्षणवर्तिनः कथं नियामकमसम्बन्धादित्यत आह *तथेति*। न हि दृष्टे ऽनुपपन्नं नामेति भावः। सामग्री किमेकक्षणवर्त्तिनी किं वा पूर्वक्षणेप्यस्ति। आद्ये यत्सत्तत् क्षणिकमिति वदन् सुगतश्चरितार्थः स्यात्। द्वितीये पूर्वोत्तरक्षणयोरविशेषेपि पूर्वकालावच्छिन्नसद्वदसदपि तथाभूतं नियामकं विशिष्म इत्याह *तर्हीति*।

सामग्रीकालादव्यवहितोत्तरत्वं प्रयोजकं नियतप्राक्सत्कारणं नियतोत्तरं सत्कार्यमित्यङ्गीकारादिति नियामकांतरं शंकते।

४१ न कार्योत्पत्तिसमकालीनसामग्रीसत्त्वमपि कार्यजन्मनियामकम्]

मम तदव्यवहितोत्तरत्वं तदा कार्यनियामकमिति चेत्, न। [१]समसमयत्वादागन्तुकत्वाच्चाविशेषेण नियम्यनि-

---

१ समसमयत्वादिति पदं बहुधा व्याख्यातं शङ्करमिश्रेण। तद्यथा। (१) यदेव कार्योत्पत्तिक्षणत्वन्तदेव सामग्र्युत्तरक्षणत्वमिति कथमभेदेनैव नियम्यनियामकभावः। 'समयस्य' क्षणस्य 'समत्वात्' एकत्वादित्यर्थः। न चोपाधिभेदाद्भेदः। तथा सति दण्डित्वकुण्डलित्वाभ्यान्देवदत्तो भिद्येत। (२) यद्वा तुल्यकालयोः सामग्र्युत्तरक्षणत्वकार्यक्षणत्वयो सव्येतरविषाणवन्नियम्यनियामकभावाभावादित्यर्थः। (३) यद्वा 'समय.' व्यवस्था, तेन समत्वान्नियम्यनियामकयोः समव्यवस्थत्वात्। तथा च कार्यनियामकत्वेनाभिमतस्य सामग्र्युत्तरत्वस्य नियामकान्तरं वाच्यमित्यर्थ.। एतदेवाग्रे-'अन्यथा तद् विशेषान्तरन्तदपि' इत्यादिना-स्फुटयिष्यति। (४) यद्वा 'समय.' सङ्केतः। तथा च कार्यक्षणसामग्र्युत्तरक्षणयोरेकार्थवाचकत्वेन तदुपस्थाप्ययोर्घटकलशपदोपस्थाप्ययोरिव न नियम्यनियामकभाव इत्यर्थ.। * आगन्तुकत्वादिति * । (१) अव्यवस्थितोपनिपातित्वात्। आकस्मिकोपनिपातिन्यतिथ्यादावागन्तुकपदप्रयोगात्। तथा चागन्तुका ऽऽक-

यामकव्यवस्थानुपपत्तेः। तस्मादन्यदास्थाया एव सामग्र्या-
स्तदा कार्यनियमोऽभ्युपेयः, तथादर्शनादित्येव मन्तव्यम्।
तथा च समः समाधिः[1]।

*** ममेति *। नियतोत्तरत्वं नाम धर्मः कार्यस्य किं भिन्नकालो ऽभिन्नकालो वा। प्रथमो दत्तोत्तरः। द्वितीये नियम्यनियामकभावानुपपत्तिः सव्येतरकरयोरिवेति परिहरति। *नेति*। नियम्यनियामकभावस्य पूर्वापरभावगर्भत्वादिति भावः। किं च उत्तरत्वमपि नियामकान्तरपूर्वकं चेदनवस्था, न चेत्स्वयमव्यवस्थितं कथ-**

स्मिकी सामग्री स्वोत्तरत्वेन कार्यजन्म कथन्नियमेदित्यर्थः। (२) यद्वा प्रागभावेतरयावत्कादाचित्कारणप्रागभावानाधारः कार्यप्रागभावाधारः क्षणः सामग्रीत्युच्यते। कार्यप्रागभावः कार्यानुत्पाद एव। तथा च कार्यानुत्पादः कार्योत्पादन्नियमयतीति पर्यवसितम्। तच्चानुपपन्नम्। कार्यानुत्पादस्य कार्योत्पादम्प्रति 'आगन्तुकत्वात्' उदासीनत्वात्। उदासीनो ह्यागन्तुक इत्युच्यते इत्यर्थः। तथा च समसमयत्वागन्तुकत्वाभ्यामविशिष्टयोस्त्वदभिमतनियम्यनियामकयोर्न नियम्यनियामकभाव इति समुदायार्थः। (३) अन्ये तु—'आगन्तुकत्वात्' अन्यथासिद्धत्वात्-इतिवा—'आगन्तुकत्वात्' अक्लृप्तनियामकत्वात्—इति वाऽर्थः' इत्याहुः। यद्यपि समसमयोरप्यागन्तुकयोरपि रूपरसयोर्बीह्यसमयोरपि नियम्यनियामकभावो दृष्ट एव, तथाऽपि कार्यस्यासत्त्वमेवेति हृदयम्॥

१ सामग्र्युत्तरक्षणत्वस्य नियामकत्वे खण्डिते, भिन्नकालाऽपित्वया सामग्र्येव नियामिका वाच्या। तथा च भिन्नकालसामग्र्यसत्त्वमेव किन्न नियामकमिति समः समाधिरित्यर्थः।

मन्यद्यवस्थापयेदित्याह *आगन्तुकत्वादिति*। तस्मात्प्राक्सामग्रीसत्त्वमेव नियामकमिति पक्षः परिशिष्यत इत्याह * तस्मादिति *। अन्यदास्थायाः पूर्वक्षणवर्त्तिन्या इति यावत्। भवतु, तव तावता को लाभ इत्यत आह * तथा चेति *। सामग्रीसत्त्वास्वीकारे कार्यकालस्याकार्यकालात्तदव्यवहितोत्तरत्वं विशेष इति न शक्यं वक्तुम्, विशेषान्तरं च नास्तीति कार्यकालाकार्यकालयोरविशेषप्रसंग इति शंकते

४२ कार्यजन्मैव कार्यजन्मकालस्य विशेषः]

"तथापि कार्यजन्मकालस्य को विशेषः।" कार्यजन्मैव। अन्यथा यद्विशेषान्तरं तदपि विशेषान्तरवतः कालस्य स्यादित्यपर्यवसानमेव पर्यवस्येत।

*तथापीति *। जनिसंबन्ध एव विशेष इत्याह कार्येति परेणापि कार्यकालस्य जनिसम्बन्ध एव विशेषो वक्तव्य इत्याह *अन्यथेति*। यद्विशेषान्तरवतः कालस्य कार्यसत्तासम्बन्धस्त्वया कल्प्यते तदपि निर्विशेषस्य सविशेषस्य वा कालस्य स्यात्। आद्ये न नियमः। द्वितीये विशेषान्तरवत एवेत्यनवस्था स्यादित्यर्थः।

व्यावृत्तकार्यकालानामुपसंग्राहकं रूपं वक्तव्यम्। अन्यथा तेष्वैकरूपप्रत्ययायोगात्। नचाव्यवहितोत्तरत्वम्, सामग्रीसत्त्वानंगीकारादिति शंकते

१ अत्र 'यत्' इति, अग्रे च 'तत्' इति सर्वेषु पुस्तकेषूपलभ्यते। अनयोश्च पदयोः साक्षात् 'सम्बन्धः' इति पदनेकैवाक्यता न सम्भवति। अतस्तत्पदद्वयं 'सम्बन्धकल्पनम्' इत्येतत्परमेव नेयम्। 'यत्...सम्बन्धकल्पनम्....तत्....स्यात्' इति सम्बन्धः।

४३ न धानुगतरूपस्यानुधावनमुचितम्]

तथापि तत्कालस्यानुगतं किं रूपमिति चेत् रूपान्तरवतोपि किं रूपमित्यपि पर्यनुयोगस्यानुवृत्तेः ।

तथेति। परिहरति* नेति *। अनुगतप्रत्ययहेतुतया यद्रूपमुच्यते तदपि किं रूपान्तरनिरपेक्षमुत सापेक्षम्। सापेक्षत्वे तस्य तस्याप्येवमित्यनवस्था। ततोऽन्ततोऽपि गत्वा किमपि रूपं निरपेक्षमेव वाच्यम्। तदादावेव किं नाभ्युपेयम्। तच्च जनिसंबन्धित्वामिति भावः।

* इत्यसतः कारणत्वसाधनम् *

* अथ सतः कारणत्वखण्डनम् *

एवं तावत् सदसत्कारणयोः साम्यमापाद्येदानीं कारणस्य सत्त्वमपास्यति ।

४४ सतः कारणत्वाभावे संग्रहकारिका]

किञ्च

अन्तर्भावितसत्त्वञ्चेत्कारणं तदसत्ततः ।
नान्तर्भावितसत्त्वञ्चेत्कारणं तदसत्ततः ।

* किंचेति * । बीजमित्येव नांकुरस्य कारणं किंतु सद्बीजमिति तद्वादिना विशेष्यते। तत्र वक्तव्यम्—सत्ताविशिष्टं कारणं किं वा सत्तोपलक्षितम् । विशिष्टं चेत्, तत्राह*अन्तर्भावितेति*। अन्तर्भाविता ऽन्तःप्रवेशिता सत्ता यस्मिस्तदंतर्भावितसत्त्वम्। तच्चेत्कारणमुच्यते, सत्त्वविशिष्टे सत्ताऽसंभवात्कारणमसदेव स्यात्। सत्तासमवायात्सद्व्यवहारापगमादित्यर्थः। सत्तोपल-

चितं बीजस्वरूपं कारणमिति द्वितीयं शंकते *नांतर्भावितेति* । अन्तर्भावितसत्त्वं कारणं न, किं तूपलक्षितमिति चेदिति सम्बन्धः । के चिन्नांतर्भावितसत्त्वमित्यलुक्समासमिच्छन्ति । दूषयति*कारणमिति* तदा कारणकोटौ सत्त्वाप्रवेशादुपलक्षणतया तस्य बहिर्भावात्केवलं बीजस्वरूपमसदेव कारणमित्यसत्कारणत्वं स्फुटितं स्यादित्यर्थः ।

श्लोकार्थमेव विवृणोति

[४५ कारिकाया व्याख्या । सत्ताविशिष्टं कारणन्न सत]

तथा ह्यन्तर्भूतसत्त्वं यदि कारणत्वं तदा स्वविशिष्टे स्ववृत्तिरंशतः स्वाश्रयत्वमापादयति । विशिष्टस्यार्थान्तरत्वेपि च स्वस्मिन् [1] स्ववृत्तिव्यतिरेकवत् स्वविशिष्टे स्ववृत्तिव्यतिरेकनियमदर्शनात् न सैव सत्ता तस्मिन्निति[2] अन्यस्यास्तस्याविशिष्टवृत्त्यभ्युपगमे[3] तामसन्निवेश्य कारणत्वमभ्युपगन्तुः सर्वथैव कारणमसत्पर्यवस्यति । अपरापरसत्तानिवेशने चापर्यवसानमेव ।

---

१ स्वस्मिन् स्वं वर्तत इति यथा विरुद्धम्, तथा स्वविशिष्टे स्वं वर्तत इत्यपि विरुद्धमेव । विरोधप्रयोजकस्यादर्शनस्योभयत्राविशेषात् (शा).

२ 'इति'=इत्यस्मात् कारणात् ।

३. ननु स्वविशिष्टे स्वम् मा वर्तिष्ट । स्वभिन्नया द्वितीयया सत्तया प्रथमसत्ताविशिष्टानां सत्त्वम्, सत्त्वाच्च कारणत्वमुपपद्यत इत्यत आह *अन्यस्याः इति* । प्रथमसत्ताया अकिञ्चित्करत्वेऽपि तत्तुल्यतया द्वितीयसत्तामप्यनिवेश्यैव त्वया कारणत्वं वाच्यम् । तथा च न प्रथमया न वा द्वितीयया सत्तया सताद्कारणत्वमिति सर्वथैवासत्कारणमिति भावः । (शा)

* तथा हीति *। सत्ताविशिष्टे कारणत्वं धर्मः, किं
ो तदुपलक्षिते। यदि विशिष्टे तदा ऽपि विशेषणवि-
ोष्यतत्सम्बन्ध एव विशिष्टम्, किं वा ऽन्यत्। उभ-
था ऽपि तत्र सत्ता वर्तते न वा। यदि वर्तते विशेषण-
ूतैव सत्ता, उतान्या। यदि सैव तत्राह *अन्तर्भूते-
न*। अंशतो विशेषणांशे स्ववृत्ति। न च तद्युक्तम्। न हि
ुटुतरो ऽपि नटवटुः स्वस्कन्धमारुह्य नरीनर्तीत्यर्थः।
ादि मीमांसकंमन्यस्य मते विशिष्टमर्थान्तरं तत्राह।
* विशिष्टस्येति *। सत्ता न स्वविशिष्टे वर्तितु-
र्हति, विशेषणत्वाद्, दण्डवत्। स्वस्मिन् स्ववृत्त्यभा-
ात् स्वविशिष्टे स्ववृत्त्यभावनियमदर्शनात् सैव
त्ता तस्मिन्नित्यसत्कारणं स्यादित्यन्वयः। यद्यन्या-
त्ता विशिष्टे वर्तते तदा ऽपि, तामंतर्भाव्य विशिष्टं
ारणमनन्तर्भाव्य वा। नान्तर्भाव्यं चेत्तत्राह *अन्य-
था इति*। तत्र वर्तमानाया अपि सत्तायाः कारणत्वे
निवेशानङ्गीकारात्। नहि काष्र्ण्यं धूमे वर्तत इत्येताव-
ता कृष्णत्वमपि लिङ्गत्वोपयोगि, तद्वदित्यर्थः। यद्य-
न्तर्भाव्य सत्तां विशिष्टं कारणं तत्रापि सत्त्वावृत्ताव-
सत्त्वम्, वृत्तौ वा ऽनवस्थेत्याह * अपरेति *। अपर्य-
वसानमनवस्थेत्यर्थः।

अपरापरसत्त्ववृत्तिस्वीकारे ऽपि नानवस्था, सत्ता-
नामानन्त्येन मूलक्षयाभावादित्याशंक्याह

४६ सत्ताभेदानन्त्यस्वीकारेऽपि न कारणस्य सत्त्वम्]

न च सत्ताभेदानन्त्यमस्त्वेवेत्यपि पादप्रसारिका
निस्ताराय। सत्ताभेदे हि सद्बुद्धिव्यवहारानुगमननि-

बन्धनलंघिनः प्रथमाऽपि सत्ता न स्यादिति सत्त्वबुद्धिमिष्टवतो मूलमपि ते नष्टमिति कष्टतरम् ।

* न चेति *। अनुगतैकसत्तया सद्बुद्धिव्यवहारोपपत्तौ तद्भेदस्वीकरणं गौरवान्मानाभावाच्चायुक्तमिति भावः। सत्ता स्वव्यतिरिक्तसत्तासंसर्गिणी, सद्व्यवहारविषयत्वात्, घटवत्। न च समवायादौ व्यभिचारः, उक्तहेतुनैव साध्यसंप्रतिपत्तेस्तत्रापि सुकरत्वादित्याशंक्याह * सत्तेति *। अनन्तसत्तास्वनुगतसद्व्यवहारतद्बुद्ध्योरनुगतसत्त्वान्तरमूलत्वे तस्मिन् तासु च तदुपपत्तये सत्त्वान्तरं स्वीकार्यमिति सत्तानवस्था। सत्तासु तद्बुद्धिव्यवहारयोः स्वरूपमात्रमूलत्वे घटादिव्यावृत्तस्वरूपाणामेव सद्व्यवहाराद्युपपादकत्वसंभवेन प्रथमाऽपि सत्ता न स्यादिति सत्त्वबुद्धिमिष्टवतो मूलमपि सत्त्वं नष्टमिति महती विपदापन्नेत्यर्थः।

ननु मा भूदनुगता सत्ता, प्रमाणयोग्यं स्वरूपं तत्सम्बन्धो वा सत्तेत्यभ्युपगमादित्याशंक्याह

४७ स्वरूपसत्ता नोपगमाय समर्था। अनुगत्यभावे च कारणस्यानुगमः ।

न च स्वरूपसत्तोपगमाय स्वस्ति। भिन्नानप्यनुगतबुद्ध्याद्याधानपदेऽभिषिञ्चता त्वया जातिमात्राय जलाञ्ज-

---

१ अनेकसद्वस्तूनामेकत्र व्यवहारायैकत्रानुगमाय च सत्तारूपा जातिः स्वीक्रियते साम्प्रदायिकैः। एतत्स्वीकारस्तु सत्तानन्त्याभ्युपगमस्यावश्यकत्वे, व्यर्थ एव। एकत्रानुगमस्यानावश्यकत्वात्, पूर्वोक्तदोषप्रसङ्गाच्च। ततश्च न सत्तेति दूरएव तस्या आनन्त्यमिति भावः।

लिर्वितीयेत । मा भूदनुगतिः स्वरूपसत्त्वस्येति च वदन् तद्धर्मिणीं कारणतां कथमनुगमयितासीति[2] ।

* न चेति * । स्वरूपाणां व्यावृत्तत्वादनुगतसद्बुद्धिव्यवहारनिदानत्वं न स्यात्।अचाक्षुषत्वं च सत्त्वस्य स्यादित्याशयः। सत्त्वं सद्बुद्धिव्यवहारनिदानम् व्यावृत्तमनुगतं वा, विशेषणायोगात् इत्याशंक्याह *भिन्नानिति* । अनुगतबुद्ध्यादिराधीयतेऽस्मिन्नित्यनुगतबुद्ध्याद्याधानम्, तत्पदे तत्प्रवृत्तिगोचरे तत्स्थान इति यावत् । गवादिव्यक्तीनामेव गौर्गौरित्यनुगतबुद्ध्यादिनिदानत्वसंभवाज्जातिमात्राय जलांजलिर्दीयेतेत्यर्थः । नन्वनुगतसद्बुद्ध्यादेः सामान्यसत्त्वमेवालम्बनमस्तु स्वरूपसत्त्वस्य कारणत्वोपयोगिनो मा भूदनुगतिः,ततः को दोषस्तत्राह *मा भूदिति* । तद्धर्मिणीं स्वरूपसत्त्वविशिष्टां कारणतां कथमनुगमयितासि । कारणतानुमानस्य कथं कारयिता स्याः । स्वरूपाणां परस्परं व्यावृत्तत्वादनुगतं कारणं दुःसंपादमस्मिन्पक्षे स्यात् । न च तदपि मा भूदिति

---

१ ननु च सत्ताविरहिण्यपि सत्ता स्वरूपमती एव । दण्डादिरपि सत्तारहिर्भावेन कारणमस्तु । स्वरूपसत्ताया धर्मरूपमात्रनिरन्वयत्वात्, भाक्तादिभिस्तथैवाङ्गीकाराच्चेत्यत आह * नचेति * । स्वरूपसत्त्वस्य प्रतिस्वं विश्रान्तत्वेनाननुगतत्वात् अनुगतसद्व्यवहारविलोपप्रसङ्गात्, अननुगतेनैव चानुगतधीजनने गोत्वादिकमपि न स्यादित्यर्थ । (शा)

२ कारणतायानुगमस्त्वयाऽभ्युपगतो न स्यात् । स्वरूपसत्तायास्तदनुगमकत्वेनाभ्युपेताया अननुगतत्वात् , सत्ताजातेश्च खण्डितत्वादित्यर्थ. ।(शा)

वाच्यम्, अनुगततद्बुद्ध्यादेरनालम्बनत्वप्रसंङ्गादित्यर्थः।

स्वरूपशब्दस्य सच्छब्दस्य चार्थभेदे स्वरूपसत्त्वस्य हानिः,अभेदे त्वसतोऽपि कारणत्वमविरुद्धमित्याह

४८ स्वरूपसत्त्वं वस्तुनो नाधिकम्]

किञ्च स्वरूपसत्त्वं स्वरूपात् घटाद्यात्मनो नाधिकम्, असतोऽपि स्वरूपं स्वरूपमेव। नह्यसन् घटादिः। तथा सति 'घटादिर्न' इत्यपि न स्यात्; असतोऽघटादित्वात्।

* किं चेति *। घटादेरात्मा पृथुबुध्नोदराकारत्वादिस्वरूपमुच्यते। ततोऽधिकं न स्वरूपसत्त्वमस्ति। तच्चेत्कारणम्, असत्स्वरूपमपि कारणं स्यात्, स्वरूपत्वाविशेषादित्याशयः। तदुक्तं कुसुमांजलौ[2]। "भावो यथा तथाऽभावः कारणं कार्यवन्मत" इति। स्वरूपसत्त्वं कारणमिति स्वीकारे कथमसतः कारणत्वम्, तस्य निःस्वरूपत्वादित्याशंक्याह * असत इति *। बाध्यत्वमेव ह्यसत्त्वम् न स्वरूपशून्यत्त्वम्। यदि सत्त्वस्वरूपेण शून्यत्वान्निःस्वरूपत्वं विपरीतमेव तर्हि किं न स्यादित्यर्थः। यथाह्योदयनः[3]। "न ह्यभावस्याका-

१ घटस्य च निरूप्यमाण घटस्वरूपसत्त्व घट एव पर्यवस्यति। तथाच 'घटः' = कारणमित्यापातम्। असन्नपि घटो घट एवेति मत्पक्षात्त्वत्पक्षे न कश्चिद्विशेषः। यद्यपि च 'स्वरूपसत्' इति पारमार्थिकं (स्वरूपम्) अभिमतम् [अयमेव च त्वत्पक्षाद्विशेषः, त्वया दण्डादीनामपारमार्थिकत्वाङ्गीकारात्] तथाऽपि पारमार्थिकत्वखण्डने हृदयम्। (शां)

२ प्रथमस्तवक पृ. १०१।

३ कुसुमाञ्जलि प्रथमस्तवक. पृ. १०१।

रणत्वे प्रमाणमस्ति, न हि विधिरूपेणासौ तुच्छ इति स्वरूपेणापि तथा, निषेधरूपाभावे विधेरपि तुच्छत्व-प्रसंगादिति"। असतो घटादित्वमेव नास्ति, असत्त्वात्, शशशृंगवदित्याशंक्याह * नहीति * । वैपरीत्येपि पर्यनुयोगसाम्यादिति भावः। अप्रसिद्धप्रतियोगिकप्रतिषेधायोगादसतः प्रतिषेधप्रतियोगित्वेनासन् घटादिरेष्टव्य इत्याह * तथासतीति * । तदुक्तं कुसुमांजलौ। "निषेध्यासिद्धेर्निषेधस्याशक्यत्वादिति"।

एवं तावत् सत्ताविशिष्टं कारणमिति पक्षे ऽसदेव कारणमित्युपपाद्येदानीं तदुपलक्षितं कारणमित्यस्मिन्नप्युपपादयितुमनुभाषते

४६ न च सत्तोपलक्षितं कारणं सत् । तत्र सत्तामनन्तर्भाव्य कारणत्वे असदपि कारणम्]

अथ सदपि सत्तामनन्तर्भाव्य कारणम्, तदानीमसदपि तथाऽस्तु, सत्तासत्तयोः कारणकोटयप्रवेशाविशेषात्[२] ।

* तथेति * । सद्वदसदप्यसत्त्वमनन्तर्भाव्य कारणमस्त्विति सिद्धान्तयति * तदानीमिति * ।

कारणत्वस्य भावत्वेन व्याप्तत्वात् तन्निवृत्तौ तदपि निवर्तेत इति शंकते

१ प्रथमस्तबक पृ. ३६९

२ सत्ताया इवासत्ताया अपि कारणकोटयप्रवेशात् असत्कारणवादित्वाद्भयमपि नोपालम्भ्याः। अतो दण्डादिः कारणमित्यावयोः समानोऽभ्युपगमः। स च सन्नसन् वेति क्रमेण विचारणीयम्। (शां)

५० न च कारणत्वं सत्त्वमेव]

अथ "न सत्ता कारणकोटिनिविष्टा किंतु कारणत्वं सत्त्वम् नियतपूर्वसत्तां हि कारणताम्मन्य" इति मन्यसे तर्हि मत्पक्षे सैव कारणताऽस्तु ।

* अथेति * । तद्व्याप्यत्वं तदभाववन्निष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वम् । अत एकत्वेऽपि न विरोधः । सत्त्वे सत्त्वाभावादसत्त्वसमन्तादित्यभिसन्धिमुपगृह्य परिहरति * तर्हीति * । असतः कारणत्वं नोपपद्यते सत्त्वस्यैव कारणत्वादिति शंकाग्रन्थार्थ इति केचित् ।

बलान्निगृहीतोऽसावसद्वादीति सोपहासं शंकते

५१ सत्ताभ्युपगमस्य नासामञ्जस्यम् कारणासत्त्ववादे]

तर्हि कारणसत्तामभ्युपगतवानसीति घट्टकुट्यां प्रभातमिति चेत्, न । मात्रानवबोधात् । सत्तामसतीमभ्युप-

---

१ ननु सत्तावटितत्कारणत्वन्न ब्रूम, किन्तर्हि सत्त्वेव कारणत्वमिति, तथा च कारणत्वमभ्युपगच्छता त्वया सत्ताऽप्यङ्गीकर्तव्येति शङ्कते * अथ नेति * । ममापि नियतपूर्वसत्त्वमेव कारणत्वमिति परिहरति * तर्हीति * ।

२ मात्रमाविष्करोति सत्तामिति । न वयमसतीमपि सत्तामभ्युपेमः, किन्तर्हि सतीम् । अन्यथा किमुद्दिश्यासत्त्वमपि मया विधेय मित्यर्थे त्वयाऽपि या सत्ता कारणत्वेनाभ्युपेयते सा स्वान्तर्भावेनैव कारणत्व वाच्यम् । । स्वविशिष्टाच सा स्वस्मिन्ने ऽप्यसत्यत्र । यदि च स्वात्मानन्तटस्थीकृत्य सा सत्ता कारणत्वम्, तदा तया सत्तया तटस्थया कारणता सती निर्हेतु । सैव तु न सती । तस्या सत्तान्तराभावात् । भावे वा पुनरपर्यवसानं स्यात । (शा)

गच्छताऽपि सत्ता मयाऽभ्युपगतैव। अन्यथा कासावसतीति। त्वमपि किं सत्तान्तरसत्तामन्तर्भाव्य कारणत्वमिच्छसि। नत्वेवम्। पूर्ववत् क्वापि सत्तात्यागो वा अनवस्थायां पर्यवसानं स्यात्।

* तर्हीति *। शौल्किकभयान्निशायां मार्गान्तरेण गच्छतः क्षपितनिशस्य घट्टकुट्यां शुल्कशालायां यथा प्रभातं कस्य चिद्वंचकस्य तथा तव सद्वादापत्तिभयात् भापान्तरेण वंचयतोऽपि सद्वाद आपन्न इत्यर्थः। स्वाभिप्रायकमप्रत्ययन् परिहरति *नेति* 'भावानवबोधात्' सत्त्वानवगमात्। सत्त्वस्य कारणधर्मत्वाङ्गीकारेऽपि तस्य सत्त्वान्न सत्कारणत्वव्याघात इति भावः। सत्ता न सतीति व्याघात इत्याशंक्याह * सत्तामिति *। यद्वा 'भावानवबोधात्' अभिप्रायापरिज्ञानादित्युक्तम्, तमभिप्रायमाह। सत्तां कारणतामसतीमभ्युपगच्छता सद्वादिना पूर्वक्षणे स्वरूपमसत्ताऽभ्युपगतैवेति यावत्। सत्तायां सत्तान्तराभावेऽपि सत्ता सतीति यथा न व्याघातस्तथा मन्मते सत्ता न सतीति न व्याघात इत्यर्थः। ननु मानसम्बन्धं तद्योग्यत्वं वा विना सत्तैव नास्ति तस्यां सत्तान्तरस्वीकारेऽनवस्थानादित्याशंक्याह * अन्यथेति *। सत्तोद्देशेनासत्त्वोपादाने तद्धर्मित्वेन सत्ता स्वीकृतेति भावः। ननु यद्यपि सत्ता स्वीक्रियते त्वया तथाऽपि तत्सत्ता त्वया नाङ्गीक्रियते मया पुनः सत्तायामपि सत्तान्तरं स्वीक्रियत इति मम सत्ताभ्युपगमेऽपि न तव तदभ्युपगमसम्भव इत्या-

शंक्याह * त्वमपीति *। नियतप्राक्सत्त्वं कारणत्वम्। तस्य च सत्तान्तरमिच्छंस्त्वमपि तत्सत्तामन्तर्भाव्य कारणत्वमिच्छस्यनन्तर्भाव्य वा। द्वितीये कारणमसदेव स्यादिति बहिरेव दूषयित्वा प्रथमकल्पमनुवदति। तस्याः सत्ता तत्सत्ता, तां प्रथमसत्तायामन्तर्भाव्य प्रथमसत्तां कारणतामिच्छसीति यावत्। तदंगीकरोति सद्वादी * नन्विति *। अपरापरसत्तानिवेशने सत्तानवस्थानम्, अनिवेशने तत्प्रभृत्यामूलमसतापत्तिरिति प्रागीरितपरिहारं स्मारयति * पूर्ववदिति *।

असत्कारणत्वे कालानियतिं परिहृत्य कारणानियतिं परिजिहीर्षुः परकीयां शंकामाह

५२ असत्त्वाविशेषात्कारणनियमसम्भवः]

असत्त्वाविशेषात्कारणनियमः कथं स्यादिति चेन्न, सत्त्वाविशेषेऽपि तुल्यत्वात्।

* असत्त्वेति *। सत्त्वाविशेषे ऽपि यथा कमलकंदलयोः कमलांकुर कमलबीजादेव न पुनः कंदलादिति नियमस्तव तद्वदसत्त्वाविशेषे ऽपि नियम इति परिहरति * नेति *।

यस्मिन् सत्येव यद्भवति नासति तत्तस्य कारणमित्यन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकाभ्यां कार्यकारणभावो नियम्यत इति शंकते

१ ननु यद्यसत्कारणं तदा इदङ्कारणमियमकारमिति किङ्कृतो नियम इत्याद असत्त्वेति। (शां)

५३ अन्वयव्यतिरेकानुविधानस्यापि सत्त्वासाधनत्वम्]

"सत्त्वेऽस्त्यन्वयव्यतिरेकानुविधानम् तस्य तज्जातीयस्य वा। स्वपक्षे स्वसत्त्वाविशेषाद्व्यतिरेकः। परं सोऽप्यनियतः। यदा कारणाभावस्तदा कार्यावश्यम्भावानभ्युपगमात् नित्यासतः कारणस्यासत्त्व एव कदाचित् कार्योत्पादात्। अन्वयस्तु न क्वचिदपि"—इति चेत् न। तुल्यत्वात्। अन्वयो नास्तीत्यभ्युपगच्छता ऽप्यन्वयोपगमात्। अन्वयस्यापि सतान्तर्भावने कथितदोषापत्तेः।

* सत्त्वेस्तीति *। क्षणिकज्वालादिसंग्रहार्थं तज्जातीयस्येत्युक्तम्। अस्तु तर्हि ममाप्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां तन्नियम इत्याशंक्याह *स्वदिति*। कारणयोः सत्त्वानभ्युपगमान्नासतीति व्यतिरेकः केवलं संभवति। बीजे सत्यंकुरो भवतीत्यन्वयज्ञानं दुर्घटमित्यर्थः। व्यतिरेकादेव तर्हि कारणनियमो ऽस्त्वित्यत आह * सो ऽपीति *। कारणाभावस्य कार्याभावेनाविनाभावानभ्युपगमादिति हेतुमाह * यदेति *। अवश्यंता अवश्यंभावस्तदेव कुत इति तत्राह * नित्येति *। यदा शाल्यंकुरो जायते ततो बीजासत्त्व एव जायते तदसत्त्वस्य नित्यत्वादित्यर्थः। कार्यभावस्य कारणभा-

---

१ यथा सतोऽन्वयव्यतिरेकौ तथैवासतोऽपि। परन्तुनिरूप्यमाणौ तावप्यसन्तौ पर्यवस्यतः इत्यन्यदेतदित्याह * नतुल्यत्वादिति * (शा)।

२ "अन्तर्भावितसतश्चेदन्वयो न स संस्ततः, नान्तर्भावितसतश्चेदन्वयो न स संस्तत" इति दोषापत्तेरित्यर्थः (शां)।

येनाविनाभावोऽन्वयः, स न संभवति कार्यकारणभावानभ्युपगमादित्याह * अन्वयस्त्विति * । व्यतिरेकः परमित्यत्रोक्तव्यावर्त्यान्वयस्वरूपन्दर्शितमिति न पौनरुक्त्यमिति द्रष्टव्यम् ।

प्रतिबंदीग्रहेण परिहरति * नेति * । नियतपूर्वभाविसत्त्वस्य व्यावहारिकस्य स्वीकारादन्वयोऽपि तुल्य इत्यर्थः । यद्वा सत्ताविशिष्टस्य तदुपलक्षितस्य च सत्त्वाभावादन्वयाद्यभावस्तवापि तुल्य इत्यर्थः । एवं साम्यमापाद्याधुना स्वपक्षेऽधिक इत्याह * अन्वय इति * । असतोऽन्वयो नास्तीति वदन्नेवान्वयमंगीकुरुते ऽप्राप्तप्रतिषेधायोगात् । प्राप्तिरपि कश्चित्सत इति भवन्नियमादिति भावः । पूर्वं सदन्वयमभ्युपगम्याभाषि, स एव संप्रति न संभवतीत्याह *अन्वयस्येति*। कार्यकारणभावं नियमयन्नन्वयः सत्ताविशिष्टस्तदुपलक्षितो वा । आद्ये तत्र सत्तांतरवृत्तावनवस्थानम्, अवृत्तावसत्त्वम् । उपलक्षितत्वेऽप्यसत्त्वमुपलक्षणस्य बहिर्भावात् नहिकाकोपलक्षितं सद्म काक इति युज्यत इत्यर्थः ।

एवं कारणनियममुपपाद्य चोद्यांतरमप्येवं सति निरस्तं भवतीत्याह ।

५४ भक्षणस्य कारणत्वे चोद्यान्तरस्य परिहारः]

एतेन "आशामोदकतृप्ता ये ये चोपार्जित मोदकाः ।

---

१ 'उपार्जनम्' भक्षणम् । 'रस' आद्यो धातु । 'वीर्यम्' बलम्, चरमधातु । 'विपाक' परिणाम लौहित्यमिति यावत् । 'रसो' मधुरादिरिति

रसवीर्यविपाकादि तेषां तुल्यं प्रसज्यते" इत्यस्यापि बाधकत्वमाशामोदकायते । सत्तान्तर्भावानन्तर्भावाभ्यां प्रत्यादेशात्, आशामोदकादिनापि च रसवीर्यविपाकादि-जननात् ।

एतेनेति । आशया कृतानि मोदकान्याशामोदकानि, मनोराज्यविजृंभितानीति यावत् । तैस्तृप्ता इत्यर्थः । रसो मधुराम्लादिः । वीर्यमोषधिगतः शक्तिविशेषः । शीतवीर्या हि पिप्पलीत्यादिः । विपाकः परिणामःकटुत्वादिः । आदिशब्देन रसकार्यपुष्ट्यादिग्रहः । असतः कारणत्वे सत्याशामोदकतृप्तानामुपार्जितमोदकानां च रसवीर्यादि तुल्यं प्रसज्यत इत्यस्य प्रसंगस्यासत्पक्षे बाधकत्वमाशामोदकवदाचरतीत्यर्थः। *एतेनेति* परामृष्टमेव हेतुं स्पष्टयति । *सत्तेति* । अस्य प्रसंगस्य सत्कारणत्वे विपर्ययपर्यवसानं वाच्यम्, तस्य सत्ताविशिष्टस्योपलक्षितस्य वा कारणत्वस्य खंडितत्वात् । विपर्ययापर्यवसायी प्रसंगाभासोऽयमित्यर्थः। स्वप्नेन कल्पितादेव कार्यजननादिष्टापत्तेश्च प्रसंगाभास इत्याह *आशेति* ।

एवमसतः कारणत्वमापाद्येदानीमसतः कार्यत्वमापादयितुं चोद्यमुद्भावयति

व्याख्यानमयुक्तम्, तस्य भोजनाजन्यत्वात्, इति शांकरी । किन्तु रसशब्दोऽन्नरसानुभवपरः तेन च मधुराद्यनुभवानाम्भोजनमात्रजन्यत्वे धिया्सार्गयुक्तव्याख्याने न कश्चिद्दोषः ।

१ सतः कारणत्वमभिप्रेत्य बाधो ऽयम्भवता ऽभिधीयते ।' तच्च 'अन्तर्भावितसत्त्वञ्चेत्' इत्यादिना प्रागेव निरस्तमित्यर्थः ।

५१ असत एव च कार्यत्वम्]

तदसत्कथं कार्यं स्यादिति चेन्न। सत्तामन्तर्भाव्य कार्यत्वोपगमे कारणवत्कार्येऽपि उक्तदोषस्य—अनन्तर्भावे वा ऽविशेषस्य—पूर्ववदावृत्तेः।

* तदिति *। प्रागसतः सत्तासमवायो जनिः, कारणसमवायो वा। तदसतः कथं स्यादित्याशयः। परिहरति * नेति *। सत्कार्यवादी प्रष्टव्यः—सत्तामन्तर्भाव्य कार्यत्वमनन्तर्भाव्य वा। आद्ये स्वविशिष्टे स्ववृत्त्यभावात्कारणत्वस्येवासत्त्वम्। द्वितीये ऽप्यसदप्यसत्त्वं वहिर्भाव्य कार्यमस्त्वित्यविशेषापत्तिरित्यर्थः। कारणकोटौ सत्तामन्तर्भाव्य कारणत्वोपगमे कारणवत्तामन्तर्भाव्य कार्यत्वोपगम उक्तदोषस्यावृत्तेः। अनन्तर्भावे चावयोरविशेषस्य पूर्ववत्कारणवदावृत्तेरिति योजना।

---

१ *सत्तामिति*। (१) 'अन्तर्भावितसत्त्वञ्चेत्कार्यञ्चेत्तदसत्ततः नान्तर्भावितसत्त्वञ्चेत्कार्यं स्यात्तदसन्ततः' इति दोषापत्तेरित्यर्थः। दृष्टञ्च गुञ्जापुञ्जस्थले असता हुताशनेनासतः शीतापनोदनस्योत्पत्तिर्वानराणाम्; असत्यैव च मत्तकाशिन्या (वरस्त्रिया) सम्भोगसुखमसदेव स्वप्ने सुप्तानामिति भावः। (२) यद्वा—ननु प्रागसतः सत्त्वङ्कार्यत्वम्, इति कार्यसत्ताऽवश्यमङ्गीकार्येत्यत आह सत्तामिति। यथा नियतपूर्वसत्त्वङ्कारणत्वमित्यत्रासती सत्ताऽभ्युपगता, तथा कार्यसत्तामप्यसतीमङ्गीकृत्यैतन्मया समाधेयमित्यर्थः। (शां)

५६ सत्त्वासत्त्वविचारस्योभयत्रापि वैयर्थ्यम्]

तस्माद्

पूर्वसम्बन्धनियमे हेतुत्वे तुल्य एव नौ।
हेतुतत्त्वबहिर्भूतसत्त्वासत्त्वकथा वृथा।

यस्मादुन्नीतनीत्यासत्त्वं कारणकोटिनिविष्टं न भवति *तस्मादिति* उपसंहरति। 'नौ' आवयोः। सदसद्वादिनोः पूर्वकालसंबन्धनियमहेतुत्वे तुल्ये सति सद्वादे कारणत्वं घटते नासद्वाद इति हेतुत्वानुपयोगिनी सत्त्वासत्त्वचिंता वृथेत्यर्थः।

स्वपक्षे दोषमपरिहृत्य परपक्षे तं प्रसंजयतो मतानुज्ञा नाम निग्रहस्थानं स्यात् 'स्वपक्षदोषाभ्युपगमात्परपक्षे दोषप्रसंगो मतानुज्ञेति' सूत्रकारवचनादिति चोदयति।

५७ असतो ऽपि कारणत्वे नियतपूर्ववृत्तित्वस्यैव नियामकता]

"आस्तां[2] प्रतिबन्दिग्रहग्रहः। कथं पुनरसतः कारणत्व-

१ न सत् कारणन्नाप्यसत् कारणम्, किन्तु नियतपूर्ववृत्ति कारणम्। तच्च यथा सत्तथाऽसदपीति सदेव कारणमिति त्वत्कथावत् असदेव कारणमिति मत्कथाऽप्यापाततो वृथा। विचारस्तु करिष्यत इत्यर्थः। (शा)

२ (१) ननु—असत्त्वाविशेषात् कारणानियमः कथं स्यादिति मदुक्ते, 'सत्त्वाविशेषेऽपि तुल्यत्वात्' इति त्वया प्रतिबन्दिः कृता। प्रतिबन्दिश्च न दूषणम्, इत्यसतः कारणत्वप्रमापकाभावादनुपपन्नमयेति शङ्कते *आस्तामिति*। (२) यद्वा—'पूर्वसम्बन्धनियमे हेतुत्वे तुल्य एव नौ' इति साम्यमाग्रन्थत्वयोक्तम्। तच्चानुपपन्नम्। सत्त्वासत्त्वपक्षे ग्राहकसत्त्वासत्त्वाभ्यां विशेषात्—इति शंकते *आस्तामिति*। प्राचि काले सत्त्वङ्कारणत्वङ्ग्राह्यम्। तदस्मन्मतेऽस्ति। त्वन्मते तु सर्वदैवासत्त्वम्, इति प्राचि काले सत्त्वङ्ग्राहकन्नास्त्येव, किं गृह्येतेत्यर्थः। (शां)

मत्रसेयम्, प्राक्सत्त्वनियमस्य विशेषस्यानभ्युपगमात्, असत्त्वस्य चाविशेषादिति" चेन्न। इदमस्मान्नियतं प्राक्सदिति बुद्ध्या विशेषात्।

* आस्तामिति *। सत्त्वाविशेषात् सतः कथं कारणत्वमित्यादिरूपप्रतिबंदीग्रहः। द्वितीयग्रहो ऽभिनिवेशः। मानाभावादसतः कारणत्वमवगंतुमशक्यमित्याह * कथमिति *। सतः कारणत्वगमकमसतो ऽपि भवतीति नेत्याह *प्रागिति*। इदमस्मान्नियतप्राक्सदिति यत्र बुद्धिस्तत् कारणत्वेन व्यवह्रियते, तच्च त्वया नानुमन्यते इत्यर्थः। सतः प्राक्सत्त्ववदसतः प्रागसत्त्वं कारणत्वगमकमिति नेत्याह *असत्त्वस्येति*। कारणाकारणयोर्विशेषवत्त्वे असत्त्वहानिरित्यर्थः।

असत स्वरूपविशेषे ऽपि बुद्ध्यैव विशेषो ऽसिद्ध इति परिहरति * नेति *। इदमस्मान्नियतप्राक्सदिति बुद्धिगोचरत्वं कारणत्वगमकं ममापीत्याशयः।

जगतो नियतप्रागसदिति बुद्धिः कापिलानां प्रधाने ऽस्ति। न च तज्जगत्कारणमतो ऽतिव्यापकं लक्षणमिति शंकते

५८ भ्रान्तावतिप्रसङ्गाभावः]

"भ्रान्तैवंबुद्धिगोचरे ऽतिप्रसङ्ग" इति चेन्न। यादृश्या

१ रासभादीनामपि विषये घटप्रागस्तित्वबुद्धिर्भवति, न च भ्रान्तिहेतवो ऽपि कार्यं चिन्नियम्यन्ते—इति तेषामपि घटकारणत्वतद्व्यवहारयोः प्रसङ्ग इत्याह *भ्रान्तेति*। चोदितमतिप्रसंगम्परिहरति *नेति*। कारणाकारणयोरेवंबुद्धिसम्भवे ऽपि कारणे झटिति बाधानवतारः, अकारणे तु झटित्येव बाधावतारः इति विशेषो ऽस्त्येवेत्यर्थः।

हि धिया त्रिचतुरकक्षाबाधानवरोधविश्रान्तया वस्तुसत्त्वनिश्चयस्ते, तादृश्यैव विषयीकृतस्य ममापि कारणतानिश्चयः। केवलन्ततः परास्वपि कक्षासु बाधात् पर्वपूर्वभ्रान्तिसम्भवेन न तावता सत्त्वावधारणं वयं मन्यामह इति विशेषः। परदर्शनसिद्धान्तस्य भूरिकक्षाधाविनोऽपि ततः परकक्षाबाध्यमानत्वेनातथाभावोपगमात्। अन्यथैकदर्शनपरिशेषः स्यात्।

* भ्रांतेति *। "तवापि प्रतीतिमात्रं प्राक् सत्त्वव्यवस्थापकम्, उतात्यंताबाधितप्रतीतिः। आद्ये प्रसंगसाम्यम्। द्वितीये देशकालान्तरभाविबाधाभावस्य प्राक्तनानवसेयत्वादसिद्धिस्त्रिचतुरकक्षाबाधितयेति" चेत्, ममापि तर्हि तादृश्यैव विषयीकृतस्य कारणत्व-

---

१ एवमबाधितधीविषयाणाम्पारमार्थिकसत्त्वमायातमिति तत्परिजिहीर्षया आह *केवलमिति*। आपाततोऽबाधविशेषमात्रमाचक्ष्महे। नतु तेन परमार्थसत्त्वम्। यतः पर्यन्ततस्तत्रापि बाधावतार एवेति भावः। सर्वथैवायमापेक्षिको विशेषो बुद्धिकृतो, न वास्तविक इति हृदयम्।

२ शब्दनित्यत्वे मीमांसकाभिमते नैयायिकस्य त्रिचतुरकक्षाबाधानवतारेऽपि क्रमबाध्यत्वस्वीकार इत्यर्थः। तथा च यथा कतिपयकक्षाबाध्याबाधविरहाधीनोऽभ्युपगमोऽभ्युपगम्यमानो वाऽर्थः सिद्धान्तः, तथा कारणत्वाकारणत्वव्यवस्थितिरपि तावतैव, न तु सर्वप्रकाराबाध्यतयेति भावः। सर्वप्रकाराबाध्यत्वनिबन्धनश्चेत् सिद्धान्तः, तदेक एव सिद्धान्तो भवेत् सर्वेषान्दर्शनानामिति भावः। न च सर्वबाध्यत्वेऽपि दर्शनभेदानुपपत्तिः। वेदान्तदर्शनस्य सर्वथाऽबाध्यत्वात्।

नियम इत्याह * न, यादृश्येति * । * केवलामिति * । वस्तुशून्य इत्यर्थः । प्रथमोत्पन्नप्रतीतेरसंजातविरोधितया प्राबल्यात्तद्बललभ्यसत्त्वमेव किं नाश्रीयते इत्यत्राह * तत इति * । निरपेक्षोत्तरप्रत्ययविरोधान्न सत्त्वमिति भावः । परपक्षात्स्वपक्षस्य विशेषं दर्शयतीति केचित् । त्रिचतुरकक्षासु यन्न बाध्यते तत्कालान्तरे न बाधिष्यत इति संभावनास्पदन्तत्राह *परेति*। महीषु भूमिपूपलब्धस्यापरसिद्धांतध्वांतस्यान्ययुक्तिबाध्यत्वेनासत्त्वमुपगम्यत इत्यर्थः। विपर्यये बाधमभिधत्ते * अन्यथेति * । प्रामाणिकः सिद्धांत इति नियमात्तत्तरदर्शनसिद्धांतः प्रतीतो ऽबाधितश्च यदि तदा सर्वं सर्वैः स्वीकार्या इति दर्शनभेदो न भवेदिति भावः ।

स्वपरपक्षयोरसत्त्वमविशिष्टं चेत् कथं कतिपयकक्षासु स्वपक्षो ऽबाधित आस्तामित्यत आह

५९ असत्त्वाविशेषे ऽपि पक्षाणां विशेषावधारणम्]

एतेन "असत्त्वाविशेषात् कथं कस्यचित्पक्षस्य त्रिचतुरकक्षाबाधितत्वमास्तामित्यपि" निरस्तम् ।

---

१ (१) ननु रासभे घटप्राक्सत्त्वाज्ञानवद् दण्डेऽपि चेत् तद्बाध्यमेव, तदा त्रिचतुरकक्षाबाधितत्वाबाधितत्वलक्षणोऽपि विशेषो न भवत्येवेत्यत आह *एतेनेति*। शुक्तौ रजतत्वज्ञानस्य, शब्दे नित्यत्वज्ञानस्य च ऽबाध्यत्वाविशेषेऽपि त्वया ऽप्यतादृशस्यार्थनियमस्याभ्युपगमेनेत्यर्थः। (२) यद्वा–परकीयसर्वसिद्धान्तानां बाध्यत्वे बहुकक्षाबाधितत्वाबाधितत्वविशेषः किन्निबन्धन इत्यत आह *एतेनेति*। परसिद्धान्तस्थले रजतज्ञाने च त्वया ऽप्येतादृशस्य विशेषस्याभ्युपगमेनेत्यर्थः । (शा)

* एतेनेति *। व्यवहारविसंवादिबुद्धिकृतोऽसतो विशेष इत्युक्तन्यायेन निरस्तम्। यथा हि सत्त्वाविशेषेऽपि परस्य बुद्धिकृतं विशेषमुपादाय परपक्षस्य सतोऽपि निरासः स्वपक्षस्याबाध्यत्वेन स्वीकरणं तद्वदित्यर्थः।

इदमस्मान्नियतप्राक्सदिति बुद्धिगोचरत्वं कारणलक्षणत्वं चेत्तर्हि गिरिगुहादिगते बीजादौ नैवं बुद्धिविषयतेति कारणत्वं न स्यादित्यव्याप्तिं शंकते

८० नियतप्राक्सत्त्वबुद्ध्यभावस्थले तादृशबुद्धिविषयतैव शरणम्]

"अनेवंबुद्धिविषयतादशायां को विशेष" इति चेत्, यदा कदापि तादृशबुद्धिविषयतैव। अन्यथा कथय कथमन्यदातनतादृशबुद्धिविषयतया अन्यदा सत्त्वं स्यात्। "तदातनसत्त्वमन्यदार्थेन गृह्यत" इति चेत्, अन्यकालिकमेव तर्हि तत् तदातनकारणत्वोपयोगीति समानम्। तदेतत् संवृतिसत्त्वमितिगीयते।

* अनेवमिति *। नियतप्राक्सदिति बुद्धिविषयत्वमेवं बुद्धिविषयत्वम्, तदभावकाल इत्यर्थः। यथोत्पन्नक्षणे ऽव्याप्तिपरिहाराय गुणवत्त्वात्यन्ताभावानधिकरणमिति लक्षणमुच्यते द्रव्यस्य, तद्वदेवंबुद्धिविषयत्वात्यंताभावानधिकरणत्वं विशेष इति। परिहरति * यदा कदापीति *। उत्पन्ननष्टपुत्रस्यानुत्पन्नपुत्रस्य

१ यदा कदाचित्तादृशबुद्धेरतन्त्रत्वे तथापि-तादृशबुद्धिविरहदशायां प्राक्सत्त्वस्य वस्तुनः कथं सिद्धिरित्यर्थः। (शां)

चेदानीमपुत्रत्वे न विशेषस्तद्वदविद्यमानबुद्धिविषयत्वे न विशेषसंभव इत्याशंक्याह * अन्यथेति * । यदेवं बुद्धिर्नास्ति तदा पूर्वकालावच्छिन्नतया गृहीतं सत्वं तत्रापि कथं स्यादिति भावः । इदमस्मान्नियतप्रागासीदिति कालांतरस्थबुद्ध्या बुध्यमानत्वं कारणस्याकारणाद्विशेष इति शंकते *तदेति* । तर्हि कालान्तरे विशिष्टबुद्धिविषयीकृतमिति कालान्तरे गृह्यमाणत्वं कारणस्याकारणाद्विशेष इति तुल्यमिति परिहरति * अन्यकालिकमिति * । सांवृतं सत्त्वमसद्वादिभिर्व्यवहारोपपादकमिष्टम् तद्विरुद्धमिदमुच्यत इति तत्राह *तदिति* । संव्रियते ऽनयेति संवृतिरविद्याऽसत्प्रकाशनशक्तिरिति यावत् । तदुक्तम्

द्वे सत्वे समुपाश्रित्य बुद्धानां धर्मदेशना ।
लोके संवृतिसत्वं च सत्त्वं च परमार्थत इति ।

संवृतिस्सती न वा । न चेन्न विशिष्टव्यवहारप्रवर्तिका स्यात् । सती चेत् सर्वशून्यताहानिरित्याशंक्याह

६१ प्राक्सत्त्वबुद्धिविषये सत्त्वासत्त्वविचारः]

"असती सा न विशेषिका सती सा नेष्टा"—इत्यभिसन्धानेन-"संवृतिरपि सती न वेति" पृच्छन्-प्रतिवक्तव्यः। ज्ञानं तावद्व्यवहारोपपादकतया द्वाभ्यामप्यनुमतम् तस्यापि जिज्ञासायां त्रिचतुरकक्षाविश्रान्तगवेषणस्य यदि सत्तापेक्षा भविष्यति, तदा सता तेनेदमुपपादितम्भाविष्यति ॥ अथासत्ता तस्य पर्यवसास्यति, तदा असतैव तेनेदमुपपा-

यत इति, स्वीकर्त्तव्यम्, भ्रमविषयेणैव भ्रमे विशिष्टताव्यवहारः।

* असतीति * । तदुक्तम्—
'संवृतेर्नन्तु सत्यत्वं सत्यभेदः कुतो न्वयम्।
सत्या चेत्संवृतिः केयं मृषा चेत्सत्यता कथम्।
सत्यत्वं न च सामान्यं मृषार्थपरमार्थयोः।
विरोधान्न हि वृक्षत्वं सामान्यं वृक्षसिंहयोरिति'।

तदिदं श्लोकद्वयमुवेकेन (?) व्याख्यातम्। न हि संवृतिपरमार्थयोः सत्यत्वं नाम सामान्यम्, एकत्र विरोधादपरत्र पौनरुक्त्यप्रसंगादिति। बाह्यार्थसत्त्वं योगाचारादेः समानमिति ते ऽप्यत्र पूर्वपक्षीकृता इति तदुदाहरणं कथं प्रतिवक्तुं शक्यः। असतो व्यावर्तकत्वादेस्तेनानंगीकारादित्यत आह *विज्ञानमिति* । घटज्ञानाद् घटव्यवहार इति सदसद्वादिनोः संमतमित्यर्थः। विमर्शनपूर्वकं विज्ञानस्य स्वरूपसत्त्वाव्यतिरेकेण व्यावर्तकत्वाद्युपपादयति *तस्येति* । कथमस्य स्वमिति जिज्ञासायां तिसृषु चतसृषु कक्षासु विश्रान्तगवेषणमन्वेषणं यस्येति विग्रहः। अनवस्थां परिहर्तुं त्रिचतुरकक्षाविश्रांत्यभ्युपगमे तदारभ्यामूलमसत्त्वापत्तेर्व्यतिरेकाभावात्तत्सत्तावगमस्यैव व्यवहारजनकत्वसम्भवान् न स्वरूपसत्ता विज्ञानस्येति भावः। मा भूत् स्वरूपसत्ता, ततः किमित्यत आह *अथेति*। 'पर्यवसास्यति' पर्य-

१ यथा ऽसदेव रजतं स्वविषयं ज्ञानं विशेषयति 'इदमस्मान्नियतमाक्सत्' इति बुद्धि विषयत्वमेव कारणत्वमित्यर्थः। (शां)

वसिता भविष्यति, विचारेण तदा ऽसतैव तेन विज्ञानेनेदं व्यवहाराख्यं कार्यमुपपाद्यते इति कर्तव्यमित्यर्थः। विज्ञानमसत्, व्यवहारादिजनकत्वाच्छुक्तिरजतसंसर्गवदिति स्वपक्षपर्यवसानमाह *भ्रमेति*। शुक्तिरजतसंसर्गज्ञानमिति संसर्गः स्वज्ञानमितरज्ञानाद्व्यावर्तयति। संसर्गावच्छिन्नज्ञानस्य विशिष्टाभिवदनव्यवहारजनकत्वे विशेषणतया संसर्गो ऽपि व्यवहारहेतुरिति भावः।

ननु विचार्यमाणे विज्ञाने विज्ञानस्यासत्तापर्यवसास्यति चेत्तदा विषयपरतन्त्रत्वाद्वेदनस्य सुषुप्त्यादौ व्यभिचाराच्च न वस्तुत्वमित्ययमेव विचारो न सिद्ध्यति, विज्ञानभस्त्वमूलत्वादस्यापीत्याशंक्याह

६२ सदसत्त्वविचारं विनैव विचारस्य आरब्धव्यत्वम्।

अविचार्यैव तावत्तस्य सदसत्त्वं विचार आरब्धव्यः। अन्यथा प्रथममेव मतिकर्दमे कथारम्भणमशक्यमापद्येत। स्वीकृतञ्च भवताऽपि भविष्यदादिविषये विज्ञाने विशिष्टव्यवहारनिदानत्वमसतो विषयस्य। कारणशक्तेश्च विशेषकमसदेव कार्यम्।

* अविचार्यैवेति *। विपक्षबाधकेनैतद्द्रढयति *अन्यथेति*। सदसत्त्वनिर्णयाधीनश्चेद्विचारारंभः सोऽपि तदधीन इतीतरेतराश्रयात्प्रथमतो मतिकालुष्यपरिहाराय तदन्तरेणापि विचार्यतामित्यर्थः। सकृद्दर्शनमात्रस्य गोमयपायसीकरणसमत्वात् प्रदर्शिते असतो

व्यवहारजनकत्वे व्याप्तिग्रहणभूम्यन्तरमाह *स्वीकृतमिति*। भविष्यदाद्यर्थविशिष्टज्ञानस्य व्यवहारजनकत्वे तद्विशेषणत्वेनासतो ऽपि व्यवहारहेतुत्वं ज्ञानमात्रस्य तद्धेतुत्वे ऽतिप्रसंगात् स्वीकृतमित्यर्थः। भविष्यद्दादिविषये विज्ञाने सतो ऽपि विषयस्य विशिष्टज्ञानव्यवहारनिदानत्वं स्वीकृतमिति योजना। एवमसतो ऽव्यवहारजनकत्वे दृष्टान्तमभिधाय व्यावर्तकत्वे दृष्टान्तमाह * कारणेति * । यद्वा ऽविनाभावबलेन लिङ्गमेव व्यवहारजनकं नासदर्थविशिष्टं विज्ञानमित्याशंक्याह *कारणेति*। कस्य कस्मिन्निति शक्तेराश्रयविषयसापेक्षत्वात्तिलगतशक्तेरसदेव तैलं व्यावर्त्तकम्। नच भविष्यदाकारेण कार्यमिदानीमस्ति, भविष्यत्कालस्येदानीमसत्त्वेन तदवच्छिन्नरूपस्याप्यसत्त्वात्। न च शक्तिरेव नास्ति, करतलानलसंयोगे मंत्रादौ च सति स्फोटानुदयानुपपत्त्या सिद्धत्वात्। नच प्रतिकूलाभावरूपकारणाभावात्तदानीं विसामग्र्येवप्रतिबन्धः, सति पुष्कलकारणे कार्योत्पादविरोधिनः प्रतिबन्धत्वप्रसिद्धेः। अन्यथा कारणाभावमात्रं प्रतिबन्धः स्यात्। न चैवं प्रसिद्धिरस्ति, अभावस्य क्रियानाश्रयस्य कारणत्वानुपपत्तेश्चेति भावः।

ननु बुद्धिसाम्यार्थं दृष्टान्तो विधीयते, नात्र तत्साम्यं भवति, अतीतादेः कालान्तरे सत्त्वात् त्वदभिमतज्ञानस्य कदाचिदप्यसत्त्वात् दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोर्वैषम्यादित्याशंक्याह

६३ विशिष्टव्यवहारसमये उभयोरपि दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरसत्त्वम्]

न च " कालान्तरसम्बन्धिनी सत्ता तस्यैकत्र[1], अन्यत्र नान्यदापीति वैधर्म्यमेतयोरपीति " वक्तव्यम्। विशिष्टव्यवहारप्रवृत्तिसमये द्वयोरप्यसत्त्वाविशेषात्। प्रयोजनानुपयुक्ते काले तस्य स्वरूपतो ऽवस्थानं पाटच्चरलुण्ठिते वेश्मनि यामिकजागरणवृत्तान्तमनुहरति।

न चेति। नियतप्राक्सत्त्वं कारणत्वोपयोगि, किं वा सत्त्वमात्रम्। यद्याद्यस्तदभावस्य समानत्वमुभयोरित्याह *विशिष्टेति*। न द्वितीयः, नियतप्राक्सत्त्वात् कारणत्वमिति प्रतिज्ञाहानान्नष्टघटेन मधुधारणप्रसंगाच्चेत्याह *प्रयोजनेति*। यामिको यामरक्षकः। पाटच्चरेण दरीचोरेण वेश्मन्यपहृतसर्वस्वे सति पूर्वापरकालयोर्यामिकस्य जागरणमिंद्रियक्लेशाय। तद्वत्कार्यकालात्पूर्वापरकालयोः स्वरूपतो ऽवस्थानमनुपयुक्तमित्यर्थः।

नन्वतीताद्यर्थस्य कालांतरस्थितिमात्रेणासाधारणपृथुबुध्नोदरत्वादिस्वभावतो घटत्वादिविशेषणतश्च व्यावृत्तत्वात् ज्ञानशक्त्यादेर्व्यावर्तकत्वेनोपादानं संभवतीति शंकते

---

१ 'तस्य एकस्य'=अतीतादे। 'एकत्र'=कालान्तरे। 'अन्यत्र'=ज्ञानविषयो। 'अन्यदा'=कालान्तरेऽपि।

२ दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयो।

३ भविष्यत्पुत्रादे घटादिकार्यस्य च।

[१४ स्वभावविशेषणवत्त्वाभ्यां सदसतोर्भेदशङ्का]

"तथाऽपि कालान्तरस्थिल्या घटादिकं स्वरूपतो विशेषणतश्च व्यवच्छिन्नं तद्विज्ञानेन स्वभावबलात्स्वविशेषणत्वेनोपादीयते । न त्वेवमत्यन्तासद्भवितुमर्हति, तस्य स्वरूपतो विशेषणतश्च व्यवच्छिन्नतया ऽनङ्गीकारात्कुत्र स्वभावतो विज्ञानं सम्बन्धि निरूप्येत" ।

* तथाऽपीति * । संयोगाद्यसंभवात् ज्ञानशक्त्यादेर्व्यावर्तकत्वं न संभवतीत्याशंक्याह *स्वभावेति* । स्वभावसम्बन्धो विषयविषयिभावस्तद्बलेनेति यावत् । असदपि तथा किं न स्यादित्यत आह * न त्विति * । व्यावृत्तस्वरूपत्वे विशेषणयोगे वासत्त्वव्याघातादित्यर्थः । नासंबद्धज्ञानमर्थव्यावहारजनकमतिप्रसंगात्, न च संबद्धम् संयोगाद्यनिरूपणात्, न च स्वभावसंबंधान्निःस्वभावत्वादित्यत्राह * कुत्रेति * । कुत इति पाठे केन स्वभावेनेत्यर्थः । असतोऽप्यसाधारणस्वभावो निषेधात्मकः सद्व्यावृत्तत्वन्नाम धर्मभेदश्च विद्यत इत्यति ।

१ ननु यस्यात्यन्तिकमसत्त्वं तस्य विशेषणत्वे विशेष्यत्वं वा न स्वीकुर्मः । भविष्यत्पुत्रादेः कार्यस्य च नात्यन्तिकमसत्त्वम्, स्वकाले तयोः सत्त्वादित्याह तथापीति । (शां)

२ भविष्यदाद्यालम्बनमपि ज्ञानं शब्दलिङ्गमहिम्ना जायत इति तादृशो विशेषस्तद्विशिष्ट एवेत्यर्थः । (शां)

३ विषयस्वरूपमपि त्वन्मते ऽत्यन्तासद्विशेषणम्, संवृतिरप्यत्यन्तासतीत्यर्थः । (शा)

४ स्वभावतोऽपि ज्ञानमत्यन्तासद्विषयसम्बन्धि कथम्भवेत् । तथा च त्वन्मते ऽत्यन्तासतोर्ज्ञानविषययोर्न सर्वथाविशेषणविशेष्यभावः । (शा)

असतो ऽपि स्वरूपं स्वरूपमेवेत्यादावुक्तमिति परिहरति

६५ शङ्कापरिहारः]

न । उक्तमत्रासतोऽपि तदेव स्वरूपम् तस्य नियतस्वरूपतैव, नियतविशेषणस्यैवासत्त्वात् । अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् भ्रान्तिविपर्येण दत्तोत्तरत्वाच्चेत्यलमतिविस्तारेण।

* नेति * । तदेवेति * । निषेधात्मकत्वं व्यावृत्तत्वधर्मत्वं चेत्यर्थः । असतो ऽसाधारणस्वभावे व्याघात उक्त इति तत्राह *अन्यथेति* । गगनकुसुमस्य साधारणस्वरूपापत्तेर्मूषकविषाणादेर्व्यावृत्तव्यवहारो न स्यात् सदसतोः सांकर्यं चस्यादित्यर्थः । यदुक्तमसतो निःस्वरूपत्वाद्विषयविषयिसंबंधानुपपत्तिस्तत्राह * भ्रांतीति * । भ्रांतिविपर्येणासता रूप्यादिना ज्ञानस्य विषयविषयिभावसंबंधस्य सद्रादिना ऽप्यंगीकारादसतः संबंधो नास्तीति न वक्तुं शक्यत इत्यर्थः ।

इति प्रमाणप्रमेयाद्यभावसिद्धिः [शून्यवादमाश्रित्य] ।

अथ विज्ञानवादमाश्रित्य ज्ञानभिन्नसफलपदार्थासत्त्वसाधनम् ।

एवं तावत्सर्वशून्यतांगीकारे ऽपि कारणतादिव्यवहारः संगच्छते, किं पुनर्ज्ञानमात्रस्य सत्त्वे, इति कैमुतिकन्यायमभिप्रेत्य विज्ञानं स्वयंप्रकाशं साधयति। निरूप्यमाणे तदद्वैतब्रह्म संपत्स्यत इत्याह

६६ विज्ञानस्य सत्त्वं स्वयम्प्रकाशता च]

अपरे पुनश्चेतसोऽपि शून्यताङ्गीकारे मनः प्रत्ययमनासादयन्तः सर्वमिदमसदेव विश्वमित्यभिधातुं सहसैवानुत्सहमाना मन्यन्ते—विज्ञानं तावत् स्वप्रकाशं स्वत एव सिद्धस्वरूपम्। न खलु विज्ञाने सति जिज्ञासोरपि कस्यचिज्जानामि न वेति संशयः, न जानामीति वा विपर्ययो व्यतिरेकप्रमा वा। तेन जिज्ञासितस्यातत्त्वज्ञानव्यतिरेकप्रमाणामभावसमुदायः स्वव्यापकं जिज्ञासितस्य प्रमितत्वमानयति। अन्यथा हि जिज्ञासितप्रमितत्वव्यतिरेकव्यापकं जिज्ञासितव्यतिरेकोल्लेखि ज्ञानमविघ्नितजिज्ञासस्य स्यात्। अतः सर्वजनस्वात्मसंवेदनसिद्धं बोधस्य स्वरूपम्।

* अपरे पुनरित्यादिना *। चेतसो विज्ञानस्येति यावत्। मनःप्रत्ययस्तुष्टिः, तामनासादयन्तोऽलभमाना इत्यर्थः। ज्ञेयासत्त्वे तदुपरक्तरूपस्य क्षणिकविज्ञानस्यासत्त्वं स्वयमेव प्रतिपत्स्यत इत्यभिप्रेत्याह *सहसेति*। किं मन्यत इति तदाह * विज्ञानमिति *। स्वव्यवहारहेतुप्रकाशत्वं स्वयंप्रकाशत्वमिति ब्रह्मवादिनः संगिरन्ते। तद्भिन्न भवति योगाचारमते स्वयमेव प्रमात्वं प्रमेयत्वं चेति स्वप्रकाशशब्दार्थमाह * स्वतःसिद्धरूपमिति *। अप्रमितत्वस्य व्यापकाभावेन व्याप्याभावं दर्शयितुं व्यापकाभावमुपन्यस्यति * न खल्विति *।

पथि गच्छतस्तृणादावजिज्ञासिते विपर्ययाद्यभावो प्रमिते ऽपि दृष्टस्ततो व्यावर्तयति *जिज्ञासोरिति*। अतस्मिंस्तद्बुद्धिर्विपर्ययो ज्ञायमाने ऽर्थे नजानामीति विरुद्धानेकप्रकारावलम्बी प्रत्ययः। संशयो जानामि वा न वेति। योग्यानुपलब्धिजन्यं नास्तीति ज्ञानं व्यतिरेकप्रमा न जानाम्येवेति। जिज्ञासितत्वे सत्यप्रमितस्य संशयविपर्ययाभावप्रमाणामन्यतमाविषयत्वमावश्यकमित्यर्थः। जिज्ञासोर्विचारकस्यापि ज्ञाने संशयादिर्न जायते किमु लौकिकस्येत्यपि शब्दार्थः। ननु विज्ञाने सत्यभावप्रमाप्रसंग एव नास्ति, किमिदमुच्यते व्यतिरेकप्रमा वा न जायते इति। सत्यम्, सतो ऽप्रमितस्य जिज्ञासितस्य संशयविपर्ययान्यतरगोचरत्वं जिज्ञासितस्याप्रमितस्य त्रयाणामन्यतमाविषयत्वमिति विभागेन योजनीयत्वात् न कश्चिद्दोष इति। व्यापकाभावमभिधाय व्याप्याभावमाह * तेनेति *। अतत्त्वज्ञाने संशयविपर्ययौ, व्यतिरेकप्रमा, अभावप्रमा तासामभावसमुदायः स्वव्यापकमानयतीति सम्बन्धः॥ असमव्याप्तिकयोरन्वयव्याप्तिवैपरीत्येन व्यतिरेकव्याप्तिनियमात् व्यापकाभावस्य व्याप्याभावो व्यापकः। व्यापकस्वरूपमेव दर्शयति *जिज्ञासितस्येति*। आनयतीत्युक्तम्; आनयनमर्थाक्षेपः स चानुपपत्त्येति [1]तामाह *अन्यथेति*। जिज्ञासितस्य व्यतिरेको ऽभावस्तमुल्लिखतीति जिज्ञासितव्यतिरेकोल्लेखि ज्ञानं स्यादिति सम्बन्धः। व्यतिरेकोल्लेखीति संशयविपर्ययव्य-

---

१ अनुपपत्तिमित्यर्थः।

तिरेकज्ञानानि विवक्ष्यंते। जात्युपाधावेकवचनम्। हेतुगर्भं विशेषणमाह *जिज्ञासितेति*। जिज्ञासितप्रमितत्वस्य व्यतिरेकस्तस्य व्यापकमिति विग्रहः। यत्र जिज्ञासानन्तरं मनसो ऽन्यत्र व्यासंगेनाकस्मान्निद्राभिभवेन वा प्रतिवन्धो जायते, तत्र जिज्ञासितप्रमितत्वाभावस्य व्यापकजिज्ञासिताभावोल्लेखिज्ञानमपि न भवतीति सूचयति *विघ्नितेति*। अविघ्निता ऽप्रतिबद्धा जिज्ञासा यस्य ज्ञानस्य पुंसो वा तस्येति विग्रहः। अतोऽयमभावसमुदायो ऽर्थात्प्रमितत्वमाक्षिपतीति भावः। निगमयति *अत इति*। आत्मसंवेदनसिद्धं स्वरूपप्रकाशसिद्धं स्वप्रकाशमिति यावत्। अनुमानपक्षे ज्ञानं स्वसत्तायां प्रमितत्वाव्यतिरेकि, जिज्ञासितत्वे सति संशयाद्यविषयत्वात्, यत् यदा जिज्ञासितत्वे सति संशयाद्यविषयः तत्तदा प्रमितत्वाव्यतिरेकि, यथैतन्निर्णयविषयैतद्घट इति। अर्थापत्तिस्तु–व्यापकाभावसमुदायो व्याप्याभावमन्तरेणानुपपद्यमानस्तमाक्षिपतीति द्रष्टव्या।

प्रत्ययस्य स्वसत्तायां प्रमितत्वाव्यतिरेकित्वं स्वयंप्रकाशित्वमन्तरेणापि स्यादिति हेतोरन्यथासिद्धिमर्थापत्तेरन्यथोपपत्तिं शंकते

६७ ज्ञानस्वप्रकाशतासाधके हेतावन्यथासिद्ध्यादिदोषपरिहार]

"व्यवसायस्यानुव्यवसायनियमान्न तत्र संशयादि"[1]

---

१ अनुव्यवसायेन व्यवसायस्य प्रतीतत्वान्न तत्र संशयविपर्ययव्यतिरेकप्रमा इत्यर्थः (शां)

इति चेन्न। यत्रैवानुव्यवसाये ज्ञेयता नोपेया तत्र जिज्ञासायामात्मधर्मिकं तत्संशयमारभ्य व्यवसायविषयपर्यन्तं संशयाक्रान्तेर्दुष्परिहरत्वात्। विषयिसद्भावसंशये च तद्विषयेऽपि संशयस्य सम्भवात्।

* व्यवसायेति *। अर्थनिश्चयोत्पत्तिमनु तद्गोचरनिश्चयोत्पत्तिनियमात्तत एवार्थज्ञानप्रकाशोपपत्तेरित्यर्थः। तदनुव्यवसायज्ञानं स्वयंप्रकाशमानमर्थज्ञानं साधयति, सत्तया [2]वा। न तावत्सत्तयेत्याह *नेति*। अस्त्यनुव्यवसाय इति नैयायिकाः। नास्तीति बौद्धाः। एवं विप्रतिपत्तौ विचारकस्य जिज्ञासायां सत्यां यत्रैवानुव्यवसाये ज्ञेयता न स्वीक्रियते तत्र संशयः स्यात्—अनुव्यवसायोऽस्ति न वेति। ननु "धर्मिणि सामान्यप्रतिपन्ने संशयो दृष्टः—स्थाणुर्वा पुरुषो वेति। कोऽत्र धर्मी। न तावदनुव्यवसायः, धर्मित्वेनास्तित्व-

---

१ (१) अनुव्यवसायानन्तरम्, 'अहन्तृतीयज्ञानवान्न वा' 'अहं ज्ञानविषयतृतीयज्ञानवान्न वा' 'अहं ज्ञातघटज्ञानो न वा'-इत्यात्मधर्मिकसंशयमुपक्रम्य विषयपर्यन्तं संशय. स्यात्। न चैतादृशी संशयधारा ऽनुभूयते। तन्नून स्वयम्प्रकाशमेव ज्ञानमित्यर्थः। (२) यद्वा 'घटज्ञानजिज्ञासावानयञ्चैत्रो यदि ज्ञातघटज्ञानो न स्यात् प्रमिततद्विरहः स्यात्'-एवन्तृतीयादिज्ञानपरम्परापूरणेन तत्तद्विरहमभामापाद्यार्थापत्त्या स्वप्रकाशता साधनीयेत्यर्थ॰॥ यद्यप्यनुव्यवसाये सति न तत्र जिज्ञासा, ज्ञानधारया विच्छेदात्, नोत्तरकालीना (जिज्ञासा) विषयाभावात्, तथाऽप्यनुपसंजातविरोधितया पूर्वजिज्ञाया एव तथा सामर्थ्यमभिप्रेतम् (शां)।

२ ज्ञानं स्वप्रकाशतया ऽथ वा स्वसत्तया ऽर्थज्ञानं साधयतीति सन्देहः।

निश्चये भावाभावसन्देहानुपपत्तेः" इत्यत आह *आत्मधर्मिकमिति * । ममानुव्यवसायो ऽस्ति न वेति सामान्यप्रतिपन्न आत्मनि अनुव्यवसायभावाभावविशिष्टत्वकोटिद्वयविषयः संशय इत्यर्थः । नन्वनुव्यवसायसंशये ऽपि न व्यवसायनविषयः संशयः स्यादनुव्यवसायव्यवसायाभ्यामेव तयोः प्रमितत्वादित्याशंक्याह * विषयीति * । विषयिसिद्ध्यधीनत्वाद्विषयसिद्धेरित्यर्थः ।

यदि प्रकाशमानं साधकं, परतः स्वतो वा। परतः प्रकाशे ऽपि त्रिचतुरकक्षाविश्रान्तिरस्त्युत नेति विकल्प्य प्रथमविकल्पस्याद्यविकल्पं दूषयति

६७ ज्ञानस्य स्वप्रकाशत्वे दोषाभावः, विपक्ष दोषसम्भवः]

एवं त्रिचतुरसंवेदनकक्षाज्ञानध्रौव्यनियमाभ्युपगमेऽपीति । [1]स्वयंप्रकाशे तु मानमेयव्यवस्थाया अभावादेव तदाश्रया दोषा निरवकाशाः। अन्यथा तु बोधस्वरूपमेव न सिद्ध्येत्। यदि हि विज्ञानं परतः सिद्ध्येत्तदा ऽनवस्था स्यात् ।

---

१ ननु स्वप्रकाशनये तदेव ज्ञान कर्म स्यात् क्रिया च । न चैवं सम्भवति, क्रियाकर्मणोर्भेदगर्भत्वात् । कथं वा ऽत्यन्तमभिन्नतया विषयविषयिभावः । इत्यत आह स्वयम्प्रकाशे त्विति । यदि भिन्नयोः क्रियाकर्मभावो विषयविषयिभावो वा क्वचिन्मया ऽङ्गीक्रियेत उपपन्नो वा स्यात् तदा विरोधो भवेत् । नत्वेवम् । स्वप्रकाशज्ञानातिरिक्तवस्तुनो मया योगाचारलयनगरप्रवेशादेवानभ्युपगमादित्यर्थः ॥ (२) यद्वा—ननु ज्ञानप्रामाण्यसंशयाधीनः संशयस्तत्रापि विषयपर्यन्तः—इत्यत आह स्वयम्प्रकाशे त्विति । (शा)

एवमिति। यस्यां कक्षायां विश्रान्तिः तस्याः सन्देहे पूर्वपूर्वसन्देहादर्थपर्यन्तं सन्देहाक्रान्तिः साध्यधूमसन्देहवदित्यर्थः। नियमाभ्युपगमे ऽप्येवं विषयपर्यन्तसंशयाक्रान्तिरिति सम्बन्धः। स्वप्रकाशे ऽपि यत्प्रमाणं त्वयोच्यते तस्य प्रमाणान्तरेण सद्भावानिश्चये संशयः स्यात्। तथा स्वप्रकाशप्रमाणस्यानुभवो विषयो न वा। आद्ये व्याघातः। अंत्ये कथं तस्य स्वप्रकाशत्वं साधयेत्-इत्यादि दोषास्तवापि प्रसज्येरन्नित्याशंकां निराकुर्वन् द्वितीयपक्षः परिशिष्यत इत्याह *स्वयमिति*। मानमेयभावाभावान्न कर्मकर्तृविरोधः। अविषयत्वेनापि प्रकाशमानत्वान्न संशयाक्रान्तिरित्यर्थः। इदं तु ब्रह्मवाद्यभिमतं स्वयंप्रकाशत्वमभिहितमत्रैवात्मनो ऽभिप्रायं प्रकटयितुमिति न विरोधः। स्वतःसिद्ध्यनभ्युपगमेन ज्ञानान्तरतः सिद्धिः प्रकाशस्य सजातीयप्रकाशाविषयत्वात्। अतः सकलव्यवहारलोपप्रसंग इत्याह *अन्यथेति*। परतः सिद्धिपक्षे त्रिचतुरकक्षाविश्रान्तिर्नेति परिशिष्टकल्पेऽनवस्थादोषमाह * यदीति *।

निलीनमेव ज्ञानं चक्षुरादिवदर्थव्यवहारकारणमतो वित्त्यन्तरावश्यंभावानभ्युपगमान्नानवस्थेत्याशंकां निरस्तामपि दूषणान्तराभिधित्सयोद्भाव्य पराकरोति

[६८ परतः सिद्धिपक्षे प्रकारान्तरेणानवस्थोद्भावनम्]

न च वाच्यम्—"अवश्यवेद्यता वित्तेर्नाभ्युपेयते। स्वार्थो व्यवहारस्तु स्वरूपसत्तया प्रसूयत इति क्वानव-

स्था"—इति। यतस्तस्यां प्रमाणानुपन्यासे स्वरूपसत्ताऽपि कुतः यया व्यवहारोपपत्तिः। को ब्रूते सती सा वित्तिः, असत्येव न कुतः।

न चेति। क्वानवस्थेति च न वाच्यमिति संबन्धः। वित्तेरप्रकाशत्वे कुतस्तदर्थव्यवहार इत्यत आह *स्वार्थ इति*। प्रसूयते प्रवर्त्यत इत्यर्थः। फलितमाह *क्वेति*। ज्ञप्तावुत्पत्तौ वा। न तावत् ज्ञप्तौ, ज्ञप्त्यन्तरानवश्यम्भावात्। नोत्पत्तौ, वेद्यत्वस्य व्यभिचारादित्यर्थः। कुतो न वाच्यमित्यत आह *यत इति*। यदस्ति तन्मेयमिति नियमात्परेषामित्यर्थः। मानाभावमात्रेण न ज्ञानस्य सत्ताभावः, तयोरन्यत्वादित्याशंक्याह *क इति*। देवदत्तनिष्ठज्ञानमसद्भवितुमर्हति प्रमाणेनानुपलभ्यमानत्वाच्छशशृङ्गवदिति भावः।

सामान्यविशेषाभ्यां प्रमाणत एवोपलब्धेरसिद्धो हेतुरिति शंकते

६६ ज्ञानस्य स्वरूपासत्त्वे हेतोरसिद्धिशङ्का, तन्निरासश्च]

"सामान्यतो वित्तेस्तथात्वविवक्षयापेक्षितासिद्धा यत्र विशेषरूपायां प्रमाणाप्रवृत्तिः तदा तत्र सत्त्वसाधना-

१ ज्ञानस्य स्वरूपसत्त्वे ऽपि को ऽनुभवः प्रमाणमितिभावः।

२ व्यवहारमात्रात्तावद्विषयज्ञानमात्रं सिद्धमेव। घटादिप्रतिनियतविषयकज्ञानजिज्ञासा तु यदि स्यात् तदा प्रतिनियतविषयकव्यवहारेण वा प्रतिनियतविषयस्मरणादिना वा, तदप्यनुमास्यत इत्याशङ्कते सामान्यत इति। जानामीति सामान्याकारेणापेक्षितस्य वित्तिविशेषासिद्धावपि घटज्ञानत्वादिना जिज्ञासाया वित्तिविशेषसिद्धिरिति वा ऽर्थ (शङ्कायाः)। (शां)

सत्त्वे ऽपि जिज्ञासायां सत्यां पश्चाद्व्यवहारसत्त्वेव वा अन्यद्वा प्रमाणमस्त्येवेति" चेन्न । तस्यापि सत्त्वं कथमित्यनवस्था स्यात्, शेषासिद्ध्या सर्वासिद्धिर्वा, प्रसज्येत-इत्यर्थासिद्धिपर्यन्तस्य व्यसनस्य दुरुत्तरत्वात्। सेयम् 'अप्रत्यक्षोपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिद्ध्यति' इति ।

*** सामान्यत इति *। वित्तेर्ज्ञानस्य तथात्वविधौ ज्ञानत्वसिद्धावहंज्ञानवानस्मीति प्रतीतौ सत्यामपेक्षितस्य सामान्यतः सत्त्वस्य सिद्ध्या तत्र विशेषरूपायां व्यवहारसत्त्वेव प्रमाणम्, अन्यद्वा स्मरणादिलिङ्गमस्त्येवेति सम्बन्धः। तामेव विशेषरूपां वित्तिं दर्शयति * यत्रेति *। यत्र विशेषरूपायां प्रमाणाप्रवृत्तिस्तदा व्यवहारप्रसूतिसमये विशेषरूपसत्त्वसाधनासत्त्वेऽपि**

---

१ मा भूद्विज्ञानपरम्परायास्तदानीमेव सिद्धिः, किमेतावता, त्रिचतुरज्ञानासिद्ध्यैव तद्विषयसिद्धेरित्यत आह शेषेति । यद्यपि सर्वासिद्धिप्रसञ्जनमनुपपन्नम्, यत्पक्षीकृत्यासिद्धिसपाद्या तत्सिद्धौ बाधः तदसिद्धावाश्रयासिद्धिः, शेषासिद्धेश्चापादकत्वेनाभिमताया असिद्धिः, 'शेषस्य चरमज्ञानस्यासिद्धौ तत्पूर्वज्ञानस्यासिद्धिः' इति विशिष्टापादनं त्वद्वचनादेव तयोः (ज्ञानयोः) तदैव सिद्धौ सुतरामापाद्यापादकयोरसिद्धिः,—तथा ऽप्यनवस्थायामेव हृदयम् । (शा)

२ यस्य मते उपलम्भो न प्रत्यक्षः (न स्वसंवेद्य इत्यर्थः) तस्य मते ' न अर्थदृष्टि ' ज्ञानमात्रमेव न सिध्यतीति ॥ - यद्यपि प्राकट्यानुमेयज्ञानं भट्टम्प्रति नैयायिकानामप्ययमुपालम्भः, तथा ऽपि स्वप्रकाशानभ्युपगमे ऽप्युक्तदोषबलेनोपालम्भः सम एवेति भावः । (शा)

कुतश्चिन्निमित्तात्तज्जिज्ञासायां सत्याम्। 'पश्चात्' तदुत्तरकालमित्यर्थः। एतदुक्तं भवति—ज्ञानसमवायवानहमस्मीति ज्ञानमात्रसिद्धया घटादिविषयो व्यवहारः सिध्यति, तदा घटज्ञानमिति विशेषरूपे यद्यपि प्रमाणं नास्ति तथाऽपि सामान्यंविशेषमनादाय न पर्यवस्यतीति विशेषजिज्ञासायामसाधारणव्यवहारानुपपत्त्या विशेषविज्ञानं गमयति तज्जन्यासाधारणस्मरणं चेति।

अपरे पुनरेवं योजयन्ति—प्रमाणानुपन्यासे सत्त्वासिद्धिर्मा भूत्। तथाऽपि सामग्रीसम्पत्तौ वित्तिर्जायते इत्युभयसम्प्रतिपन्नम्। ततः सत्त्वासत्त्वसाधारणाया वित्तेः सकाशादर्थनिश्चयेऽपेक्षितस्य व्यवहारस्य सिद्धय। नाग्रे सत्त्वसिद्धिरिष्यते इति। विशेषः कुतस्तर्हि सत्त्वसिद्धिरित्याशङ्क्याह *यत्रेति* यत्र सत्तारूपायां वित्तौ प्रथमक्षणे प्रमाणाप्रवृत्तिर्नासीत्तत्र सत्त्वसाधनस्यासत्त्वे ऽपि यदि जिज्ञासा जायते तदा प्रमाणमुपन्यस्यते इत्यर्थः। इति सामान्यविशेषाकारयोर्यत्प्रमाणं त्वया ऽवाचि तस्य सत्त्वं परतः सिद्धं स्वतो वा? न तावत् स्वतः, अनिष्टत्वात्। नापि परतः, अविच्छिन्नपरम्पराभ्युपगमे ऽनवस्थानादिति परिहरति * नेति *। क्वचिद्विच्छेदे तदारभ्यामूलमसिद्धिरित्याह * शेषेति *। सो ऽयमर्थो धर्मकीर्तिनाऽप्युक्त इत्याह * प्रत्यक्षेति *। स्वतो ऽपरोक्ष उपलंभो नेष्यते येन वादिना तस्य घटो मया विदित इति व्यवहारो न सिध्यतीत्यभिप्रायः।

प्रमाणसत्ता प्रमाणान्तरमूलेत्यनुमातुमन्वयव्याप्तिमाह

६७ उक्तानवस्थासर्घासिद्ध्योरुपपादनम्]

घटसत्तां हि व्यवहरता प्रामाणिकेन तत्र प्रमाणसद्भावो वाच्यः। यदि प्रमाणमनुपन्यस्य साऽस्तीत्यङ्गीक्रियते तदा वैपरीत्यमेव किन्न स्यात्। ततश्च घटसत्तायां प्रमाणसत्ता दर्शनीया। तथा च प्रमाणसत्ताऽपि तत्प्रमाणसत्तामन्तरेण न प्रामाणिकस्याङ्गीकारार्हा सर्वप्रमाणसत्तानिवृत्तेर्वस्तुसत्ता निवृत्तिनियतत्वात्[1]; अन्यथा[2] सप्तमरसादेरप्यापत्तेः, इति व्यक्तमनवस्थादौस्थ्यमस्वप्रकाशवादिनः स्यात्। यदि हि विनैव प्रमाणसत्तां प्रमाणसत्तां परोऽङ्गीकार्येत तदा घटसत्तामपि तथैवाङ्गीकार्यतामिति घटेऽपि वृथा प्रमाणोपन्यासायासः।

* घटेति *। प्रमाणमनुपन्यस्य सन् घट इति व्यवह्रियते त्वया यथा तद्वन्ममापि स्यादिति तत्राह *प्रामाणिकेनेति*। एतदेव व्यतिरेकमुखेनोपपादयति * यदीति *। ततश्च सत्त्वाभ्युपगमः प्रमाणमूलइतिव्याप्तिरस्खलितेत्याह * ततश्चेति *। प्रमाणसत्त्वं प्रमाणा-

१ यद्यपि कदाचित् सर्वप्रमाणनिवृत्त्या न प्रमेयनिवृत्तिः तथा ऽपि सार्वदिकसर्वप्रमाणनिवृत्त्यभिप्रायमेतत्। यद्यपि सर्वप्रमाणनिवृत्तिर्दुर्ग्रहा तथा ऽपि प्रमाणान्तरन्त्वयैवोपपादनीयमिति भावः (शां)।

२ यदि प्रमाणनिवृत्तौ न प्रमेयनिवृत्तिरित्यर्थः।

न्तराधीनम्, सत्त्वशब्दवाच्यत्वात्, घटसत्त्ववदिति प्रयोगमाह * तथा चेति * । न च प्रमेयसत्त्वमुपाधिः, सत्त्वमात्रस्य प्रयोजकत्वे प्रमेयेति विशेषणस्य पक्षेतरत्वापादकत्वेन वैयर्थ्यादिति भावः । प्रमाणसत्त्वस्य प्रमाणान्तरनिबन्धत्वानङ्गीकारे विपक्षबाधकाभावाद् प्रयोजक इत्याशंक्याह *सर्वेति* । यन्न केनापि प्रमाणेनोपलभ्यते तदसदिति गगनकुसुमादौ व्याप्तिरस्ति स्वरूपश्च इति योजनीयम् । अन्यथा तत्र व्याप्तिप्रमित्यप्रमित्योर्व्याघातादप्रमेयस्यापि ब्रह्मणः सत्त्वस्वीकारात्प्रमाणनिवृत्तिसत्त्वनिवृत्त्योर्नास्ति व्याप्तिरित्याशंक्याह *अन्यथेति*। असंदिग्धाविपरीतानवगतप्रतीतेरेव प्रमाणत्वेन विवक्षितत्वादागमगम्ये ब्रह्मणि न व्यभिचार इत्यर्थः । एतावता कथमनवस्थेत्याशंक्योपसंहारव्याजेनाह *इति व्यक्तमिति* । प्रमाणसत्तामंतरेण कथारम्भस्वीकारवत्प्रमाणसत्तास्वीकारो ऽपि किन्न स्यादित्याशंक्याह * यदीति * । प्रमाणसत्तां विनैव परः प्रतिवादी प्रमाणसत्तामंगीकार्यतेति सम्बन्धः ।

ननु धारावाहिकप्रत्ययन्यायेन विचितद्वित्तिधारा विच्छिन्ना यद्यभ्युपगम्येत तर्हि स्यादनवस्था । तत्तज्जिज्ञासायां कदाचित्प्रमीयत इति स्वीकारात् नानवस्थेत्याशंकते

इन्द्रज्ञातानान्धारावाहिकत्वास्वीकारेऽप्यनवस्थादुष्परिहरा, विषयसत्तावगाहिन्या वित्तेरसमत्प्रत्यक्षागोचरत्वात्]

अथ "नाव्यवधानलग्नविचितद्वित्तिधाराभ्युपगम्यते,

१ येन विषयान्तरसञ्चारो न स्यादित्याशयः ।

प्रमाणसत्ता प्रमाणान्तरमूलेत्यनुमातुमव्ययन्या- प्तिमाह

[६७ उक्तानवस्थासर्वासिद्ध्योरुपपादनम्]

घटसत्तां हि व्यवहरता प्रामाणिकेन तत्र प्रमाणसद्भावो वाच्यः। यदि प्रमाणमनुपन्यस्य साऽस्तीत्यङ्गीक्रियते तदा वैपरीत्यमेव किन्न स्यात्। ततश्च घटसत्तायां प्रमाणसत्ता दर्शनीया। तथा च प्रमाणसत्ताऽपि तत्प्रमाणसत्तामन्तरेण न प्रामाणिकस्याङ्गीकारार्हा सर्वप्रमाणसत्तानिवृत्तेर्वस्तुसत्ता निवृत्तिनियतत्वात्; अन्यथा सप्तमरसादेरप्यापत्तेः, इति व्यक्तमनवस्थादौस्थ्यमस्वप्रकाशवादिनः स्यात्। यदि हि विनैव प्रमाणसत्तां प्रमाणसत्तां परोऽङ्गीकार्येत तदा घटसत्तामपि तथैवाङ्गीकार्यतामिति घटेऽपि वृथा प्रमाणोपन्यासायासः।

* घटेति *। प्रमाणमनुपन्यस्य सन् घट इति व्यवह्रियते त्वया यथा तद्वन्ममापि स्यादिति तत्राह *प्रामाणिकेनेति*। एतदेव व्यतिरेकमुखेनोपपादयति * यदीति *। ततश्च सत्त्वाभ्युपगमःप्रमाणमूलइतिव्याप्तिरस्खलितेत्याह * ततश्चेति *। प्रमाणसत्त्वं प्रमाणा-

१ यद्यपि कदाचित् सर्वप्रमाणनिवृत्त्या न प्रमेयनिवृत्तिः तथा ऽपि सार्वदिकसर्वप्रमाणनिवृत्त्यभिप्रायमेतत्। यद्यपि सर्वप्रमाणनिवृत्तिर्दुर्ग्रहा तथा ऽपि प्रमाणान्तरस्तथैवोपपादनीयमिति भावः (शां)।

२ यदि प्रमाणनिवृत्तौ न प्रमेयनिवृत्तिरित्यर्थः।

न्तराधीनम्, सत्त्वशब्दवाच्यत्वात्, घटसत्त्ववदिति प्रयोगमाह * तथा चेति * । न च प्रमेयसत्त्वमुपाधिः, सत्त्वमात्रस्य प्रयोजकत्वे प्रमेयेति विशेषणस्य पक्षेत-रत्वापादकत्वेन वैयर्थ्यादिति भावः । प्रमाणसत्त्वस्य प्रमाणान्तरानिबन्धनत्वानङ्गीकारे विपक्षबाधकाभावाद-प्रयोजक इत्याशंक्याह *सर्वेति* । यन्न केनापि प्रमा-णेनोपलभ्यते तदसदिति गगनकुसुमादौ व्याप्तिरस्ति स्वपक्ष इति योजनीयम् । अन्यथा तत्र व्याप्तिप्रमित्य-प्रमित्योर्व्याघातादप्रमेयस्यापि ब्रह्मणः सत्त्वस्वीकारा-त्प्रमाणनिवृत्तिसत्त्वनिवृत्त्योर्नास्ति व्याप्तिरित्याशंक्याह *अन्यथेति*। असंदिग्धाविपरीतानवगतप्रतीतेरेव प्र-माणत्वेन विवक्षितत्वादागमगम्ये ब्रह्मणि न व्यभिचार इत्यर्थः । एतावता कथमनवस्थेत्याशंक्योपसंहारव्या-जेनाह *इति व्यक्तमिति* । प्रमाणसत्तामंतरेण कथा-रम्भस्वीकारवत्प्रमाणसत्तास्वीकारोऽपि किन्न स्या-दित्याशंक्याह * यदीति * । प्रमाणसत्तां विनैव परः प्रतिवादी प्रमाणसत्तामंगीकार्यतेति सम्बन्धः ।

ननु धारावाहिकप्रत्ययन्यायेन वित्तितद्वित्तिधारा विच्छिन्ना यद्यभ्युपगम्येत तर्हि स्यादनवस्था । तत्त-ज्जिज्ञासायां कदाचित्प्रमीयत इति स्वीकारात् नान-वस्थेत्याशंकते

६८ज्ञानानान्धारावाहिकत्वास्वीकारेऽप्यनवस्थाकुष्परिहरा, वि-षयधतापगाहिन्या वित्तेरस्मत्प्रत्यक्षागोचरत्वात्]

अथ "नाव्यवधानलग्नवित्तितद्वित्तिधाराभ्युपगम्यते,

१ येन विषयान्तरसञ्चारो न स्यादित्याशयः ।

किन्नाम कदाचित् कुतश्चित् काचिद् वित्तिः प्रमीयते, इति सर्वा वित्तिः प्रमाणसिद्धैवेत्यभ्युपेयते''—इति चेन्न। स्यादप्येवं यदि घट इति घटं जानामीत्यतोऽधिका घटवित्तद्वित्तिधारया विषयभावेन प्रविष्टया तादृग्विषयशतभारमन्थरा वित्तिरस्मदादेरुत्पद्यमानाऽनुभूयेत।

* अथेति *। वित्तितद्वित्त्योर्धारा चासावव्यवधानेन लग्ना चेति विग्रहः। कथं तर्हि वित्तीनां सत्त्वसिद्धिरित्यत आह * कदा चिदिति *। जिज्ञासायां सत्यां व्यवहारदर्शनादेः का चिद्वित्तिः प्रमीयते। तस्यां प्रमीयमाणायां वित्तित्वसामान्यालिंगिततया सामान्यप्रत्यासत्त्या ऽनुमानतो वा सर्वा वित्तिः प्रमाणसिद्धेत्यर्थः। न तावदत्रानुमानादिकं मानम्, लिंगाद्यदर्शनात्। प्रत्यक्षमपि किमस्मदादेर्योगिनो वा। न तावदाद्यः उपलंभविरोधादिति परिहरति * नेति *। घट इति घटं जानामीति घटतज्ज्ञानविषयात् ज्ञानद्वयादतोऽधिकमस्मदादेरुत्पद्यमानमनुभूयेत यदि तर्ह्येवमपि स्यादिति सम्बन्धः। तामेव विशिनष्टि * तादृग्विषयस्येति *। तादृशां विच्छिद्य जायमानविषयाणां शतम्,

१ यद्यपि शतमपि वित्तयो वित्तित्वेन, घटश्च विषयो घटत्वेन, भासते इति 'घटञ्जानामि' 'घटज्ञानञ्जानामि' इत्यनेनैवाकारेण क्रमेणापि वित्तिशतवेदनं सम्भाव्यते इति न विषयशतभारमन्थरत्वम्,—नहि तावतीषु वित्तिषु प्रकारवैचित्र्यमस्ति येन तदुल्लेखध्रौव्येणानुभवविरोधः स्यात्,—तथाऽपि 'कालान्तरीयस्य घटज्ञानज्ञानस्याहमिति ज्ञानस्य कालान्तरीयचरमवित्तिरपि विषय.' इत्यत्र न प्रमाणमिति हृदयम्। (शा)

तद्भारेण गौरवेण मंथरा मंदगामिनी तत्र। हेतुमाह * घट इति *। घटश्च तद्वित्तिश्च, तयोर्धारा माला, तया कीदृग्विशिष्टयेत्यत आह * विषयभावेन *। गर्भभावेन * अनुप्रविष्टयेति *। एतदुक्तं भवति। उत्तरोत्तरज्ञानं पूर्वपूर्वं सविषयमेव विषयीकरोति। तथा चामुक्तेरविच्छेदात्प्रवाहः स्यात्, अनादौ संसारे न तज्ज्ञानविषयगर्भमेकं ज्ञानं स्यादिति।

योगाभ्यासप्रसादासादितातिशयत्वात् योगिनोऽस्मदाद्यगोचराऽपि सर्ववित्तिग्राहिका वित्तिः प्रत्यक्षगोचरेति द्वितीयकल्पं शंकते

६९ ताद्दग्विषयशतावगाहिनी च वित्तिर्योगिनामपि न प्रत्यक्षगोचरा]

यद्यस्मदादिविलक्षणजन्मनि सा सम्भाव्यते तदा यस्या अपि वित्तेस्त.व द्विषयगर्भिता धीर्विषयः साऽप्यन्यया कयाचिदुल्लेख्येत्यत्र प्रमाणाभावश्चानिर्मोक्षापत्तिश्च। नहि स्वमन्तर्भाव्य कयाचिद्धिया स्वप्रवाहो ग्राह्यः, तथा सति स्वप्रकाशतासिद्धेः। अत एवान्योन्यविषयताऽपि निरस्ता, सविषयकान्योन्यग्रहे स्वग्रहापत्तेः।

---

१ यद्यपि ज्ञानग्रहे विषयग्रहध्रौव्यम्, न तु यावद्विषयग्रहनियमः तथा च स्वेतरविषयकज्ञानग्रहे कथं स्वप्रकाशत्वम्भवेत्,—तथाऽपि संयुक्तसमवेतविशेषणतया प्रत्यासत्त्या स्वेतरग्रहवत्स्वग्रहोऽपि स्यादेवेति भावः॥ यद्वाऽन्योन्यमात्रविषयकज्ञानस्थले दोषोऽयम्॥ यद्वा अन्त्योपान्त्यज्ञानयोरन्योन्यविषयत्वमित्यपि ज्ञानान्तरग्राह्यमेवेति तदादाय पुनरनवस्थादोष्यमेवेति भावः। (शां)

* यदीति *। अस्मदादिभ्यः पृथग्जनेभ्यो विलक्षणं विशिष्टं जन्म यस्य तस्मिन्योगिनीत्यर्थः। विमतं नातीन्द्रियं गृह्णाति प्रत्यक्षत्वात् संप्रतिपन्नवदिति। अस्मदाद्यतीन्द्रियगोचरयोगिप्रत्यक्षमेव नास्तीत्यंगीकृत्यापि दूषयति * तदापीति *। सा ऽपि किं विरयन्तरसाध्योत स्वतःसिद्धा। न तावदाद्यः, प्रमाणाभावादनिर्मोक्षापत्तेश्च। बुद्ध्यादीनामात्मविशेषगुणानामात्मनि समवायः संसारः, तदुच्छेदो मोक्ष इति स्वीकारादित्यर्थः। प्रथमचकारेण सुषुप्त्यभावं समुच्चिनोति, द्वितीयेन विषयान्तरसंचाराभावम्। घटवित्तिधारायाः क्वचिद्विच्छेदे तदारभ्यामूलमसत्त्वप्रसंगादिति द्रष्टव्यम्। ननु सर्ववित्तिसंततिग्राहिणी योगिनो वित्तिः स्वात्मानं ग्राह्यकोटौ अन्तर्भाव्य प्रवाहं गृह्णातीति द्वितीयमाशंक्य दूषयति * न हीति *। स्वात्मानमपि ग्राह्यकोटिनिविष्टं प्रकाशयति चेत्स्वयंप्रकाशत्वं प्रसज्यते, तदनिष्टमित्यर्थः। ननु योगिनः प्राथमिकं ज्ञानं स्वविषयचरमज्ञानं गृह्णाति, तेन च स्वयं ग्रहीष्यते। अतो न स्वयंप्रकाशत्वानवस्थादिदोष इत्यत आह * अत एवेति *। परामृष्टमेव हेतुं दर्शयति * सविषयेति *। प्रथमज्ञानं चरमज्ञानं सविषयं विषयीकुर्वद्विशेषणतया स्वात्मानमपि विषयीकुर्यात्, निर्विषयज्ञानविषयत्वायोगादित्यंशतः स्वयंप्रकाशत्वापत्तिः। एवमुत्तरज्ञानस्यापीत्यर्थः।

चरमज्ञानस्य पुरुषान्तरज्ञानगोचरत्वान्न स्वयंप्रकाशत्वानिर्मोक्षप्रसंगादिदोष इत्याशंक्याह

१ 'प्रतिज्ञादिनष्टे' इति शेषः।

७० पुरुषान्तरीयज्ञानगम्यत्वे ऽप्यनवस्था]

न च पुरुषान्तरेण सा प्रमास्यते, न तु तदभाव इति ते प्रमाऽस्ति । तदर्थमपि प्रमाणान्तरसद्भावपरम्परापत्तेः ।

* न चेति *। सा चरमबुद्धिः प्रमांतरेण प्रमास्यते, तस्य अभावो न प्रमास्यते, इत्यत्र तव प्रमाणं नास्ति । तदभावादभाव एव परिशिष्यत इति तुशब्दार्थः। प्रमाणाभावो सिद्धस्तत्रापि प्रमाणान्तरकल्पनादित्याशंक्याह * तदर्थमिति *। कल्पितप्रमाणगोचरवित्तिधारापत्तेरित्यर्थः ।

ज्ञानस्य ज्ञानांतरस्वीकारे ऽनवस्थानाद्यथा ज्ञानसिद्धिस्तद्वत् घटसामग्र्याः सामग्र्यन्तरस्वीकारे ऽप्यनवस्थानाद् घटासिद्धिस्तत्रापि तुल्येत्याशंक्याह

७१ सामग्र्यनवस्था न दोषाय । ज्ञानपरम्परायान्तूक्तदोषेभ्यो ऽनिस्तारः]

न चैवं घटसामग्री तत्सामग्रीगवेषणेऽप्यनवस्था स्यात्, वैषम्यात् । यदि घटसमाग्री तत्सामग्रीधारा कुत्रचिद्विच्छिद्येत तदा घटः सदातनः स्यादित्यर्थापत्त्यैव घटः सामग्रीपरम्पराविच्छेदविरहित एव प्रमीयते। यदि तु ज्ञानेऽप्येवं स्यात्तदा स्वस्य प्रवेशात् स्वप्रकाशापत्तिः, अप्रवे-

---

१ ज्ञानसिद्ध्यन्यथानुपपत्तिरेव यदि ज्ञानस्य ज्ञानान्तरवेद्यत्वाक्षेपिका स्यादित्यर्थः । (शां)

शादनवस्था, अवेदने शेषासिद्ध्या सर्वासिद्धिः इति व्यसनं दुरुत्तरमेव। ये च मानमेयभावाश्रया दोषाः कीर्त्तनीयास्तेऽपि प्रसज्येरन्।

* न चेति *। प्रमाणसिद्धत्वात्सामग्र्यनवस्था न दोषाय, ज्ञानपरम्परा तु प्रमाणशून्यत्वादंधपरम्परैवेति वैधर्म्यमित्यर्थः। घटस्य कादाचित्कत्वानुपपत्त्या तत्सामग्रीपरम्परानादित्वं सिद्धमिति दृष्टपरम्परात्वं दर्शयति * यदीति *। ज्ञानप्रवाहो ऽपि क्वचिद्विच्छिद्येत यदि तर्हि तदारभ्यार्थपर्यन्तमसिद्धेर्व्यवहारानुपपत्तिरित्यानुपपत्तिकमेकमेव ज्ञानं सर्वज्ञानविषयम्, अतो नानवस्थेति शंकते * यदीति *। ज्ञानं स्वसंवेद्यम् किं परवेद्यम्, उतावेद्यमिति विकल्प्याद्यं प्रत्याह *तदेति*। द्वितीयं दूषयति * अप्रवेशादिति *। अवेद्यत्वपक्षं दूषयति *अवेदन इति*। किं च ज्ञानान्तरवेद्यत्वे ज्ञानस्य ज्ञानान्तरेण कः सम्बन्धः। न तावत्संयोगोऽद्रव्यत्वात्, नापि समवाय आत्मगुणयोरन्योन्यं तदयोगात्, नापि

---

१ चरमवित्तेरवेदने—इत्यर्थः। (शां)

२ 'नात्यापरया'—इत्यादि पञ्चत्रिंशत्कारिकायामग्रे।

३ वैधर्म्यप्रदर्शनं शाङ्कर्यां सम्यक्तरम्। तद्यथा। घटसामग्रीविच्छेदे हि घटकादाचित्कत्वमनुपपन्नं स्यात्। तथा च स्यादेव न स्यादेव वा, न तु कदाचित्स्यादित्यापद्येत'। ज्ञानसिद्धिस्तुस्वस्मादपि भवन्ती न तत्परम्परायाक्षेप्तुमलम्—इत्यन्यथासिद्ध्यनन्यथासिद्धिकृतवैधर्म्यमित्यर्थः। यद्वा घटसामग्रीपरम्पराङ्गीकारे ऽनवस्थैव परम्, सा चान्यथानुपपत्तिप्रमाणिकेति न साऽपि दोषाय, ज्ञानपरम्पराङ्गीकारे त्वनिर्मोक्षापत्तिरिति महद्वैधर्म्यमिति भावः।

तादात्म्यं भिन्नयोरभिन्नयोर्वा तादात्म्यायोगात्, नापि विषयविषयिभावस्तस्य द्रव्यार्थंतर्भावानन्तर्भावाभ्यामसंभवात्, न चासम्बद्धमेव ज्ञानं ज्ञानान्तरज्ञेयमतिप्रसंगात्-इत्यभिप्रत्याह * वे चेति * ।

ज्ञेयत्वे ऽनवस्थानादज्ञेयत्वे सिद्धे, स्वज्ञेयत्वे कर्तृकर्मविरोधान्नास्त्येव तज्ज्ञानमित्याशंक्याह

७२ ज्ञानासत्त्वपक्षानौचित्यम्] ·

न च तैर्दोषैर्नास्त्येव ज्ञानमित्यास्थेयम्, स्वतः सर्वसिद्धस्य दुरपह्नवत्वात्, स्वप्रकाशाङ्गीकारादेव चानुभवस्य सर्वदोषहानेर्वक्ष्यमाणत्वात् । प्रकाशात्मतामात्रस्यैव स्वतःसिद्धिसम्भवे जडात्मनां धर्माणां केषामपि तदन्तर्भावानुपपत्तिः ।

---

१ इदानीं स्वाभिमता स्वप्रकाशब्रह्मसिद्धि कटाक्षयितुमाह न चेति। मानमेयखण्डनप्रकारेणोक्तदोषैर्नात्यापरयेत्याद्युक्तैः (२९ कारिकाया) दोषैश्च विज्ञानस्वरूपमपि न सिद्धयेत् । तथा च सर्वशून्यतावाद एव पर्यवस्येत्, ननु 'ज्ञानन्तावत् स्वप्रकाशं स्वत एव सिद्धस्वरूपम्' इति प्रतिज्ञातो ऽर्थो ऽपि निर्वोढितः स्यादिति भावः (पूर्वपक्षिणो ज्ञानाभाववादिनः)।(शां)

२ उक्तदोषाणाम्परतस्सिद्धयधीनत्वात् ।

३ आपातत इत्यादि षड्विंशकारिकायास्तृतीयचरणादौ ।

४ ननु सर्वशून्यतावादादपरेखा (वेदान्तिनां) पक्षे ज्ञानमात्राभ्युपगम एव विशेष. । स च न स्यात् यतो ज्ञानाङ्गीकारे तद्धर्माणां सत्तागुणत्वादीना तत्सिद्धिनान्तरीयत्वसिद्धीनामभ्युपगमादित्यत आह प्रकाशात्मेति । मानमेयभावाश्रयादोषाः स्वतः सिद्धत्वमात्रमपनेतुमशक्ता', पराधीनसिद्धीनान्तु ज्ञानधर्माणान्निरासे शक्ता एवेति भावः । पराधीनसिद्धिकस्वमेवामीषां कथमित्यत उक्तम्–जडात्मनामिति । (शा)

* न चेति * । हेतुमाह * स्वत इति * । अदृष्टानुरोधेन दृष्टं नापलापमर्हति, किं तु दृष्टानुगुण्येनादृष्टमेव कल्पनीयम्, अन्यथा कार्यलिङ्गकं कारणानुमानं न स्यादित्यर्थः । कथं दृष्टस्य स्वीकार इत्यत आह *स्वेति* । स्वप्रकाशत्वादनुभवस्य नानवस्था, नापि क्रियाकर्मभावविरोधः, तदनङ्गीकारादिति सर्वदोषाभावस्य वक्ष्यमाणत्वादित्यर्थः । किं च ते दोषा जडा अजडा वा । द्वितीये संविन्मात्रं जडत्वम् । स्वतः परतो वा सिद्ध्यसंभवान्न दोषसंसर्गो वित्तेरित्याह *प्रकाशेति* । तदंतर्भावस्तत्सम्बन्ध इति यावत् । एतेन गुणत्वसत्त्वादयो धर्मा ज्ञानस्य व्याख्याता द्रष्टव्याः ।

षष्ठीगुणक्रियारूढिजातीनां शब्दप्रवृत्तिनिमित्तानां सत्त्वे ऽद्वैतव्याघातः, असत्त्वे ज्ञानं स्वप्रकाशमिति व्यवहारानुपपत्तिरित्याशंक्याह

७३ स्वप्रकाशज्ञानस्य धर्माणां स्वीकारविषये दोषाशङ्का । तन्निरास]

अत एव धर्मोपग्रहप्रवर्त्तिष्णुवाग्व्यवहारविषयत्वम् । कालानवच्छेदमादाय नित्यतोपचारः । देशानवच्छेदमादाय विभुत्वव्यपदेशः । [1]प्रकारावच्छेदविरहानिबन्धनश्च सर्वात्मत्वाद्वैतादिव्यवहारः । सौगतप्रभाकरवत् भावे अभावं प्रति—नैयायिकवच्च भावे ऽभावानतिरेकस्वीकारादेवाद्वैता-

१ घटादौ प्रतिनियतघटत्वादिप्रकारससर्गाधीनो ऽसर्वात्मकत्वव्यवहार इति तद्विरहाद्ब्रह्मणि सर्वात्मकत्वव्यवहार इत्यर्थः । (शा)

व्याघातः। भ्रमविषयनिषेधवच्च प्रतियोगिनः सर्वथैवासिद्ध्याऽपि न काचित् क्षतिः।

* अतइति *। धर्मस्योपग्रहः स्वीकारः, तेन प्रवर्तितुं शीलं यस्य वाग्व्यवहारस्य तं प्रत्यविषयत्वम्। वाच्यत्वानङ्गीकारे ज्ञानस्य शब्दप्रवृत्तिहेतवो नापेक्ष्यंत इति भावः। नित्यत्वधर्मसम्बन्धवच्छब्दप्रवृत्तिनिमित्तसम्बन्धोऽपि स्यादित्याशंक्याह *कालेति*। कालावच्छेदो ह्यनित्यत्वम्, कादाचित्कत्वं तदभावोपलक्षितं स्वरूपं नित्यमुपचर्यंत इत्यर्थः। देशपरिच्छेदो विभुत्वम्, यावद्विकारं तु विभागो लोकवदिति न्यायादपरिच्छेदे सर्वसम्बन्धस्य स्वीकर्तव्यतया ऽद्वैतभंग इत्याशंक्याह * देशेति *। देशावच्छेदाभावोपलक्षितस्वरूपं विभुत्वेनोपचर्यते न सर्वसम्बन्धादित्यर्थः। सजातीयविजातीयभेदप्रकाराभावोपलक्षितस्वरूपव्यतिरेकेण सर्वात्मत्वादयोऽपि धर्मा नाभ्युपेयंते इत्याह * प्रकारेति *। आदिपदेनैकं ब्रह्मेत्यादिसंग्रहः। एते धर्माः पारमार्थिका एवाभ्युपेयंतामिति चेन्न, जडत्वे ऽजडत्वे वा घटमानत्वात्। नन्वेतेषामभावानां ब्रह्मातिरेके द्वैतव्याघातः, अव्यतिरेके न नित्यत्वाद्युपचारनिमित्तता–इत्यत आह * सौगतेति *। सौगतप्रभाकराविह भूतले घटो नेत्यादावपि धर्मिस्वरूपव्यतिरिक्तमभावन्नांगीकुर्वाते, दृश्ये प्रतियोगिनि धर्ममात्रमभाव इति स्वीकारात्। यथा चान्योन्याभावकुं-

---

१ यथा भ्रमनिषेधस्थले ऽप्रसिद्धस्यैव निषेधस्तथैवात्रापीत्यर्थः॥

भयोरन्योन्याभावं व्यवहरन्नपि न कुंभाद्यतिरेकेणा-भावान्तरमिच्छति तन्मालापातात्तार्किकः,-तथाऽस्माभिरपि ब्रह्मातिरिक्ताभावानंगीकारान्नाद्वैतव्याघात इत्यर्थः । अभावम्प्रति सौगतप्राभाकरवद्भाव इति सम्बन्धः । तद्भावश्च । भावाद्भेदेनाभावास्वीकरणन्द्रष्टव्यम् । अप्राप्तप्रतिषेधासंभवात्प्रतिषेध्यद्वैतप्राप्तिर्वक्तव्या । क्वचित्प्रामाणिकस्य सतश्चान्यत्र प्राप्तिर्भवति । ततो नाद्वैतासिद्धिरित्याशंक्याह *भ्रमेति* । असतो ऽप्रामाणिकस्य च भ्रमप्राप्ततया प्रतिषेधः परपक्षवदित्यर्थः ।

इत्थं भावे प्रमाणमस्त्युत न ? न चेदद्वैताविरूपासिद्धिः । आस्ति चेत्-न प्रत्यक्षादि, रूपाद्यभावात् । नापि शाब्दः, प्रवृत्तिनिमित्ताभावात्-इत्याशंक्याह

७४ ब्रह्मणोवाग्व्यवहाराविषयत्वेऽपि श्रुतिप्रामाण्यगम्यता }

तदेतत्तु श्रुत्या प्रमाणेनोपलक्षणन्यायात् तात्पर्यतः प्रकाश्यते । तेन परमार्थतोऽभिधानाभिधेयभावविरहे तात्प-

---

१ यथा उद्गततृणत्वादिकं काकादिपदैरवाच्यमपि "काकवन्तो देवदत्तस्य गृहा" इत्यत्र लक्षणयैव तात्पर्यमूलकया बोध्यते एवमेवापदार्थोऽपि ब्रह्म शब्दैर्बोध्यत एवेत्यर्थः ।

२ उपनिषदाम् ब्रह्मणि तात्पर्याधीनमेव प्रामाण्यम् न तु ब्रह्म पदार्थः वाक्यार्थो वा, धर्मोपग्रहं बिना शक्तेर्योग्यतादेर्वा (शाब्दबोधकारणीभूतस्य) अनिरूपणात् । नित्य विज्ञानमानन्दम्ब्रह्मेति नित्यविज्ञानानन्दपदैरानियके एवार्थे प्रत्येकंगृहीतशक्तिभिः सम्भूयोच्चारणबलात् तात्पर्यवशाच्चाविद्यादशाया ब्रह्म बोध्यत इति तत्र श्रुतीनाम्प्रामाण्यमित्यर्थ. । (शा)

र्यतः श्रुतिस्तस्मिन्नविद्यादशाया पराभ्युपगमरीत्या प्रमाणमित्युच्यते । वस्तुतस्त्वात्मासिद्धमेव चिद्रूपम् ।

* तदिति * । अन्यतः सिद्धस्य देवदत्तगेहस्य परतो व्यावृत्तिद्वारेण काकाधिकरणवाक्यं यथा प्रमाणं भवति तथा स्वतःसिद्धस्य ब्रह्मणो विद्यातत्कार्यव्याकीर्णस्य ततो व्यावृत्त्यर्थः किंचिदुपलक्षणधर्मप्रतिपादनेन वेदान्तवाक्यं प्रमाणमित्यर्थः । यद्वा शब्दत्वेन गृहीतसम्बन्धाः शब्दा भागत्यागलक्षणया सो ऽयं देवदत्त इति वचैतन्यं ब्रह्मोपलक्षयन्ति । तेन ब्रह्मणि प्रवृत्तिनिमित्ताभावे ऽपि शास्त्रयोनित्वं ब्रह्मण इति । अत एव धर्मोपग्रहेत्यत्रावाच्यत्वमात्रमुक्तमिह लक्ष्यत्वमुक्तमिति न पौनरुक्त्यम् । ब्रह्मणि प्रमाणप्रमेयविभागाभावान्नोपलक्षणन्यायेनापि श्रुतेः प्रमाण्यमित्याशंक्य प्राग्विद्योत्पत्तेः सर्वमस्त्येव, उत्तरकालं तु तदभावो नानिष्ट इत्याह * तेनेति * । शब्दाविषयस्य ब्रह्मणः कथं श्रुतिप्रमाणकत्वमिति तत्राह * परेति * । पदार्थ एव वाच्यो न वाक्यार्थस्तस्य तात्पर्यगोचरत्वात्पदाभिहितानामेव पदार्थानां योग्यताद्यनुरोधेन वाक्यार्थप्रतिपादकत्वाभ्युपगमाच्च परब्रह्मणो ऽपि वाक्यार्थत्वादवाच्यस्यापि श्रुतिप्रमाणकत्वमित्यर्थः । शब्दान्तरवाच्यस्यैव तीरादेर्लक्ष्यत्वदर्शनाद्ब्रह्मणो ऽपि लक्ष्यत्वे वाच्यत्वादिकं वाच्यमन्यथा ऽलक्ष्यत्वमित्याशंक्याह * वस्तुत इति * । स्फुरितत्वे सति वाच्यत्वाद्यसत्त्वेनालक्ष्यत्वादर्शनात् केवलव्यतिरेकभावादवाच्यस्य माधुर्यविशेषस्यासंख्य

सौषुप्तसुखस्य च लक्ष्यत्वदर्शनात् स्वतःसिद्धस्य ब्रह्मणो लक्ष्यत्वसम्भव इति भावः।

ज्ञानं न स्वप्रकाशं शास्त्रगम्यत्वाद् धर्मवत्, विपक्षे ऽनुपपद्यमानक्रियाकर्मभावप्रसङ्गो बाधक इत्यभिप्रेत्य चोदयति

७५ ज्ञानस्य स्वप्रकाशत्वे कर्मकर्तृविरोधशङ्का]

"ननु च स्वप्रकाशत्वं ज्ञानस्येत्यनुपपन्नमिदम्, क्रियाकर्मभावस्य भेदव्यतिरेकेणानुपपत्तेः। कार्या क्रिया हि कर्मणो भवति। कर्म च कारकं क्रियायाः। न च स्वेनैव स्वनिष्पादनं शक्यम्, पूर्वापरभावविशेषस्य हेतुहेतुमद्भावरूपत्वात्। न च तस्मादेव तदेव पूर्वमपरञ्च सम्भवति, तदनवच्छिन्नकालविशेषस्य तत्पूर्वशब्दार्थत्वात्। तदा च तस्य सद्भावस्वीकारे स एव कालस्तदवच्छिन्नो ऽनवच्छिन्नश्चेति विरोधात्।"

* नन्विति *। प्रकाशक्रियाप्रकाश्यकर्मणोर्भेदव्याप्ततया तदभावे ऽसम्भवादित्याह * क्रियेति *। क्रियाकर्मभावो जन्यजनकभाव इत्यर्थः। जडत्वं प्रकाश्यत्वे प्रयोजकमजडत्वं प्रकाशत्वेन भेदो ऽभेदो वेत्याशंक्याह * कार्येति *। प्रकाशपुष्कलकारणादुत्पद्यमानाऽऽत्मकर्मकैव जायतामित्याशंक्याह *क्रियेति*। कर्मणः कारकात्क्रियाभवति। 'हि' यस्मादित्यर्थः। क्रियास्वरूपपर्यालोचनया क्रियाकर्मणोरेकत्वं निरस्य

कर्मस्वरूपपर्यालोचनया च निराचष्टे *कर्मेति* एवंस्योपादानव्यतिरेकवत्प्रकाशक्रियायाः कार्यकारणभावः स्वत एव किं न स्यादित्यत आह *न चेति*। स्वसिद्धौ स्वसिद्धिरित्यात्माश्रयाद्धेत्वंतरमाह * पूर्वेति *। नियतपूर्वत्वं कारणत्वं नियतोत्तरत्वं कार्यत्वमिति यावत्। ततो वा किमित्यत आह *न चेति*। एकस्याप्यनेककालसम्बन्धितया पूर्वापरभावो ऽस्ति, अत उक्तं *तस्मादेवेति*। द्रव्याद्याकारेणाभेदे ऽपि मृद्घटयोः पूर्वापरभावो ऽस्ति, तत उक्तं *तदेवेति*। एकस्य युगपत्पूर्वापरीभावासम्भवं दर्शयितुं तत्पूर्वशब्दार्थमाह * तदिति *। तेन कार्येणानवच्छिन्नः कालः कार्यात्पूर्वकालस्तस्मिन् कार्यसद्भावः स्वीक्रियते न वा। न चेदेकस्य कार्यकारणभावासम्भवः सिद्धः। स्वीक्रियते चेत्तत्राह * तदेति *। एकस्मिन्नुपाधौ कार्यतदभावयोरनुप्रवेशे विरोध इत्यर्थः। तदुक्तं कुसुमांजलौ- 'उत्पत्तेः पूर्वं स्वयमसतः स्वोत्पत्तावप्रभुत्वेन स्वस्मादिति पश्चानुपपत्तेः पौर्वापर्यनियमश्च कार्यकारणभावो न चैकं पूर्वमपरं च तत्त्वस्य भेदाधिष्ठानत्वादिति'। क्रियाकर्मणोः कार्यकारणभावेनासिद्धेनैवैकस्य तदभावः कथं साध्यत इति परिहरति

---

१ प्रथमस्तवके पृ. ४३। उत्पत्तेरिति। स्वोत्पत्तेः पूर्वं यदि स्वम्भवेत् तदा नियतकालोत्पत्तौ हेतुः स्यात्। न चैवम्। असतो ऽपि हेतुत्वे पश्चादपि कार्यसत्त्वप्रसङ्गेन तदनुपलब्धिविरोध इत्यर्थः। कार्यकारणयोरभेदे विरोधान्तरमाह पौर्वापर्येति। पटार्थिनः पटमेव नोपाददते, किन्तु तत्पूर्वकालवर्तिनस्तन्तूनिति लोकव्यवहारसिद्धकार्यकारणभावविरोध इत्यर्थः। 'तत्त्वस्य' पौर्वापर्यस्येत्यर्थः। (प्रकाशः)

७६ उक्तविरोधपरिहारः]

मैवम् । क्रियायाः कर्मजन्यतानियमानङ्गीकारात्, सर्वथैवानागतविज्ञाने तदसम्भवात्, क्वचिज्जनकतामादाय च कर्मणि कारकत्वव्यपदेशात्, कारणव्यापारविषयत्वाद्वा परसमवेतक्रियाफलभागित्वाद्वा कर्मलक्षणात् विनापि क्रियाजनकत्वेन कर्मव्यहारोपपत्तेः ।

मैवमिति । क्रियामात्रस्य न कर्मजन्यतानियमः अकर्मकधात्वर्थेषु व्यभिचारात् । नापि ज्ञानस्य तन्नियमः, अतीतार्थज्ञाने कर्मजन्यत्वासंभवादिति भावः । अतीतस्य संस्कारात्मनास्थितस्य स्वसंवेदनजनकत्वं सम्भवतीत्याशंक्याह * सर्वथेति * । अनागतत्वादेव संस्कारो ऽपि नास्तीत्यर्थः । कथम् तर्हि जानातेः सकर्मत्वव्यपदेशः कर्मणि कारकत्वव्यपदेशश्चेत्याशंक्याह * क्वचिदिति * । सम्प्रयोगस्य विषयव्यापारत्वात् प्रत्यक्षे विषयस्य कारकत्वाभिप्रायेण कारकत्वादिव्यपदेशो न विरुध्यत इत्यर्थः । तच्च ज्ञानं वृत्तिरूपमिति, न क्वचिदपि संवेदनञ्जन्यमिति रहस्यम् ।

क चित्क्रियायाः कर्मजन्यत्वमूरीकृत्य पर्यहार्षीत् सम्प्रति कर्मत्वमेव न निरूपणगोचर इत्याह

७७ कर्मलक्षणस्य विचारासहत्वेनोक्तदोषस्य परिहारः ।

किञ्च तत्कर्मत्वम् यत् स्वं प्रति विरुध्यते ? (१) "परसमवेतक्रियाफलभागित्वमिति" चेन्न, अपादान-

स्यातिव्याप्तेः। 'अपादानङ्कर्मापीति' चेन्न, 'वृक्षात्पर्णम्पतति' इतिवत् 'वृक्षं पर्णं पतति' इत्यपि स्यात्। "विवक्षातः कारकाणि भवन्तीति तदविवक्षातो नैवमिति" चेन्न, वस्तुतः सतस्ताद्रूप्यस्य यदि विवक्षा स्यात् तदा तदपि स्यात्। "अपादानस्य कर्मत्वेन विवक्ष्यत इति शाब्दिकसम्प्रदाय" इति चेत्, तर्हि निवृत्तसर्वकर्मव्यवहारेऽपि स्वकृतकर्मलक्षणानुरोधेन कर्मत्वमभ्युपगच्छता वस्तुमात्रङ्कर्मेत्यपि लक्षणं सावकाशितं स्यात्। कथञ्च लोकोत्तरप्रज्ञेन निवृत्तसर्वकर्मव्यवहारेऽपि कर्मत्वमस्तीति ज्ञातम्। "अपादानेतरदिद्दिष्टं कर्मेति" चेन्न, तत्राऽपि 'नदी वर्द्धते' इत्यादौ तद्वृद्धेरासतीरभागप्राप्तिफलायाः सकर्मत्वापत्तेः। 'अपादानेतरत्' इत्यस्य स्थाने 'क्रिया-

१ कारकविभक्तयो भवन्तीति यावत् (चित्सुखी)।

२ कर्मत्वं वस्तुतो विद्यते चेत् तर्हि विवक्षाकारणस्य भावात् विवक्षा द्वितीयाविभक्तिप्रयोगश्चेत्युभयमपि स्यात् (चित्सुखी)।

३ तथा च परसमवेतपदोपादानप्रयासो व्यर्थ इति भावः (दीधिति)।

४ वृद्धव्यवहारं विना कर्मत्वाधिगतिरपि न सम्भवति किमु तत्र लक्षणोपन्यासः (चित्सुखी)।

५ अपादानव्यतिरिक्तत्वे सति परसमवेतक्रियाफलशालि कर्मेति लक्षणं विवक्षितमिति शङ्केत (चित्सुखी)।

६ तदा समवेतवृद्धिक्रियाजन्यसंयोगविभागफलशालिनस्तीरस्य कर्मत्वम्प्राप्नोति। (चित्सुखी)।

नाशक'—इतिकरणेऽप्यस्य तदवस्थत्वात्। विनाशलक्षणायां वृत्तौ तदयोगाच्च। 'वृक्षं त्यजति' इत्यादावकर्मकत्वप्रसङ्गाच्च।

'आत्मानञ्जानामि' इत्यत्र च परत्वाभावादकर्मकत्वापत्तेः। "तत्राप्युपाधिभेदात्परत्वम्, कर्तृत्वभोक्तृत्वाद्युपहितस्यैवात्मनो ज्ञेयत्वाभ्युपगमादिति" चेन्न। यतोऽस्तु तावदेवं यथाकथञ्चित्,तथाऽप्यध्यात्मविदो निरुपाधिमात्मानञ्जानतो ज्ञानमकर्मकं स्यात्। 'पच्यते ओदनः स्वयमेव'इत्यादौ कर्मकर्त्तरि का गतिः स्यात्।सर्वज्ञमीश्वरम्मन्यमानेन च नित्यज्ञाने तस्मिन् भगवति

---

१ मूललक्षणेऽप्यादानातिव्याप्तिं समर्थ्याव्याप्तिमाह *आत्मानमिति* (शां)

२आत्मनःकर्मभिन्नत्वाभावादित्यर्थः (शां)।

३ कर्तृत्वाद्युपाधिरहितस्य च ज्ञातृत्वाभ्युपगमादिति शेषः।

४ अनेनास्वरसः सूचितः। कर्माभिन्नत्वमुपाधीनाम्, न तूपहितस्यात्मनोऽपीति तथैवाव्याप्तिरित्यस्वरसबीजम् (शां)। उपाधीनाम्भेदेऽपि विशिष्टस्याभेदइत्यस्वरसः (दीधिति)।

५ यस्य ज्ञानिन आत्मा उपाधिरहितो यश्च ब्रह्मैवाहमिति सर्वज्ञात्मतादि तस्य शुद्ध एवात्मा ज्ञाता ज्ञेयश्च। अतोऽत्र कथम् 'आत्मानञ्जानामि' इति प्रयोगस्योपपत्तिः।

६ यतोऽत्रक्रिया परसमवेता नास्ति।

७ नैयायिकेनेत्यर्थ

फलनाशकत्वस्यानभ्युपगमात् तं प्रत्येतल्लक्षणासिद्धेः। तस्माद्व्याकरणकारैः शब्दसिद्ध्यर्थं नदीवृद्ध्यादिवत्कर्मापि परिभाषितमित्यलं तदनुगतलक्षणगवेषणया।

(२) "करणव्यापारविषयः कर्म" इति चेन्न। 'हस्तेन रामेणशरेण' इत्यादावतिप्रसङ्गात्, लक्षणं विनाऽपि क्रियाजनकत्वे सति व्यापारोद्देश्यत्वेन कर्मव्यवहारोपपत्तेः।

शेषञ्चेश्वराभिसन्धौ स्वप्रकाशवादे निर्वक्ष्यामः।

---

१ 'फलनाश्यत्वे'–तिकलकत्तामुद्रितपुस्तके पाठः। स एव च तात्पर्यपर्यालोचनया सम्यक्तरःप्रतिभाति। शङ्करमिश्रेण रघुनाथेन विद्यासागरीकारेण च फलनाशकत्वेति पाठं स्वीकृत्यापि'फलनाश्यत्वे'त्येवतात्पर्यत्वेन वर्णितम्। सकलटीकासम्मतत्वात् 'फलनाशकत्वे'त्येव पाठो मूले स्थापितः। 'फलनाशकत्वस्य' इत्यस्यार्थं उक्त (१) 'फलस्य यत् (क्रिया-) नाशकत्वन्तस्य' इति विद्यासागर्या, (२) फलन्नाशकं यस्येति बहुव्रीहिः, ततश्च 'फलनाश्यत्वस्य', इत्यर्थं इति दीधितिशङ्कर्योभ्याम्।

२ ईश्वरज्ञानस्य हि विश्वमेव कर्म। न च सा ज्ञानक्रिया फलनाश्या, नित्यत्वादिति तन्नाव्याप्तिः (शा)।

३ कथन्तर्हि कर्मलक्षणमनभिधाय स्वप्रकाशवादिना ज्ञानस्य स्वकर्मकत्वं वक्तुं शक्यमित्याद्याक्षेपापेक्षायामाह * शेषमिति *।

४ ईश्वराभिसन्धिर्मदीय एव ग्रन्थः। तत्र स्वप्रकाशवादे ज्ञानकर्मत्वमेव प्रकृतोपयोगि निष्कृष्य वक्ष्याम इत्यर्थः। तच्च ज्ञानस्य विषयत्वमेव ज्ञानकर्मत्वम् ज्ञानाधीनव्यवहारविषयत्वम्। इदञ्च स्वप्रकाशवादिमते ज्ञानस्य स्वव्यवहारहेतुप्रकाशत्वाच्चपपद्यत इति भावः। (दीधिति)।

* किमिति *। तत् कर्मत्वम् च किमित्यर्थः। मीमांसकानां कर्मलक्षणं शंकते * परेति *। फलभागित्वम् कर्मत्वमित्युक्ते पुण्यफलसुखादिभाजि प्रसक्तिः तन्निवारणायोक्तम् *क्रियेति*। गमनफलम् ग्रामदेवदत्तप्राप्तिः, सोभयनिष्ठत्वाद्गमनकर्त्र्यपि विद्यते, तन्निवारणायोक्तम् *परेति*। अतोऽस्य लक्षणस्य भेदगर्भत्वाद्भेदाभावे न स्यादित्यर्थः। अकर्मण्यप्येतल्लक्षणमस्तीति परिहरति * नेति *। वृक्षात्पर्णं पतति पर्णसमवायिपतनक्रियाजन्यविभागफलशालिनो वृक्षस्यापि कर्मत्वम् स्यादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। विमतं कर्म भवितुमर्हति उक्तफलभागित्वात् सम्प्रतिपन्नवदिति कर्मत्वानुमानात् न तेत्रातिव्याप्तिरिति शंकते *अपादनमिति *। विमतम् द्वितीयान्तशब्दवाच्यम् कर्मत्वात् सम्प्रतिपन्नवदित्याभाससमानयोगक्षेमत्वान्मैवमिति परिहरति * नेति *। न च घटः क्रियत इत्यादौ व्यभिचारः, तस्यापि घटं करोतीति तस्यामेव क्रियायाम् प्रयोगान्तरे तद्वाच्यत्वादिति। द्वितीयान्तशब्दवाच्यत्वे कर्मविवक्षाविषयत्वम् प्रयोजकम् न कर्मत्वमतोप्रयोजक इति शंकते * विवक्षेति *। यदस्ति तदुच्यत एवेति नियमो नास्ति विवक्षामूलत्वात पौरुषेयप्रयोगस्य, अयुगपद्विवक्षितत्वाच्च का-

---

१ परपदङ्कर्मभिन्नपरम्।

२ तदप्युक्तकर्मलक्षणाक्रान्तमेवेत्यर्थ।

३ कर्मत्वमस्य प्रयोजको नेत्यर्थः। 'अत' इत्यत्र षष्ठीस्थाने सार्वविभाक्तिकस्तसिल्।

रकाणामिति भावः। विमतं कर्मत्वविवक्षागोचरः वस्तुतस्तद्रूपत्वात् सम्प्रतिपन्नवदिति साधनव्याप्त्या दूषयति * नेति *। ताद्रूप्यङ्कर्मत्वन्तस्य वस्तुतः सत एव चेद्विवक्षागोचरत्वम् तदत्रापि स्यात्। तदित्यव्ययेन विवक्षोच्यते विवक्षामूलभावाद्विवक्षाप्रयोगौ स्यातामिति भावः। साधनव्यापकत्वानुमानं व्याकरणस्मृतिविरुद्धकालात्ययापदिष्टमिति शंकते * अपादानस्येति *। प्रमाणतर्कावनुपन्यस्य सम्प्रदायमात्रात्प्रत्यवतिष्ठतः काचिदपि लक्षणव्यवस्था न स्यादिति परिहरति * तर्हीति *। निवृत्तः सर्वेषां कर्मव्यवहारो यस्मिन्नपादाने तत्रापि कर्मत्वमभ्युपगच्छता वस्तुमात्रं कर्मेत्यपि लक्षणं समर्थितं स्यात्। अतिव्याप्त्यभिधाने ऽस्त्येव कर्मत्वम्, किं तु विवक्षा न कर्तव्येति वैयाकरणसम्प्रदाय इत्यभिधातुं शक्यत्वादित्यर्थः। पूर्वमपादाने ऽपि कर्मत्वमभ्युपगम्य द्वितीयादिप्रसङ्ग उक्तः, इदानीन्तदपि न, प्रमाणाभावादित्याह * कथमिति *। लोकादुत्तरा उद्गता प्रज्ञा यस्य स लोकोत्तरप्रज्ञः। उक्तातिव्याप्तिव्यावृत्तये ऽपादानान्यत्वेन लक्षणं विशिष्म इति शंकते * अपादानेति *। ईदृशं परसमवेतक्रियाफलशालीति यावत्। अतिव्याप्त्यन्तरेण दूषयति * तत्रापीति *। नदीसमवेता वृद्धिक्रिया, तस्या अप्राप्ततीरभागेन संयोगविभागौ फले भवतः, तद्वाजोऽपि तीरस्य कथितलक्षणत्वात्कर्मत्वं प्राप्नोति। न च तद्युक्तम् द्वितीयाप्रयोगादिप्रसंगाद्वृद्धिधातोरकर्मत्वविरोध इति यावत्। आदिपदेनाग्निर्ज्वलतीत्यादिसंग्रहः। क्रियानाशकत्वे

सति परसमवेतक्रियाजन्यं यत्तद्भागि कर्मेति लभ्यते, न चैवमतिव्याप्तिः, पर्णसमवेतपतनक्रियाजन्यवृक्षनिष्ठविभागस्य पतनानाशकत्वात्, द्रव्यांतरसंयोगस्यैव क्रियानाशकत्वात्। नाप्यव्याप्तिः, गंतृसमवेतगमनाविनाशकप्राप्तिफलशालित्वात् ग्रामादेः कर्मण इत्याशंक्याह *अपादानेतरदिति*। वृद्धिक्रियाफलस्य संयोगादेः वृद्धिक्रियानाशकत्वात्तद्भाजः तीरादेः कर्मत्वप्रसङ्गस्तदवस्थ इत्यर्थः।'वृक्षं वर्द्धते वर्द्धकि'रित्यत्र नाशलक्षणवृद्धेर्नाशान्तराभावादुक्तलक्षणात् वृक्षस्याकर्मत्वप्रसङ्ग इत्यव्याप्तिमाह * विनाशेति *।वृद्धिः परिस्पन्दक्रियैव न भवति, किं तु महता जलावयविना ऽल्पस्य जलावयविनो विनाशः। तेन न तीरादावतिव्याप्तिरित्याशंक्य नाशलक्षणत्वे वृद्धेः संयोगादिफलत्वायोगाक्रियात्वमेष्टव्यम् । अतश्चातिव्याप्तिस्तदवस्थेत्युच्यत इति केचित्। नाशक्रियाया अपि क्षणिकतया नाशो ऽस्ति तत्फलस्य ध्वंसस्यैव नित्यत्वात् । न चानवस्था, दृष्टत्वादेव। अतो नाव्याप्तिरित्याशंक्याह * वृक्षमिति *। त्यजिक्रियाजन्यविभागफलस्य तत्क्रियानाशकत्वाभावात्तद्भाजो वृक्षस्य कर्मत्वं न स्यादतो वृक्षं त्यजतीति प्रयोगो न स्यादित्यर्थः। विभागः क्रियानाशकः क्रियाफलत्वात्संयोगवदिति चेन्न। पर्णवृक्षविभागे व्यभिचारात् तस्यापि पक्षत्वे तत्रैव बाधादिति।

ननु न कर्ममात्रस्येदं लक्षणमुच्यते किं तु ज्ञानकर्मण इत्याशंक्याह * आत्मानमिति * । निरुपा-

र्मिस्वरूपस्यैकत्वे ऽपि सोपाधिकस्य भेदात् ज्ञातुर्ज्ञेया-
दन्यत्वमेकस्मिन्नपि देह इति शंकते * तत्रेति * ।
शरीरेंद्रियविशिष्टस्य ज्ञातृत्वं कर्तृत्वाद्युपहितस्य ज्ञेय-
त्वमित्यर्थः। न विशिष्टं विशेषणादिभ्यस्तत्त्वांतरस,कृ-
शानुयुक्तो गिरिस्तद्ध्वजयुक्तत्वादित्यादौ हेतुसाध्ययो-
र्वैयधिकरण्यप्रसंगात्।अंगीकृत्याप्यव्याप्तिमाह *नेति*।
सर्वोपाधिप्रहाणेन ब्रह्मैवाहमिति यद्विज्ञानं तदभिज्ञातुः
परत्वाभावादात्मकर्मकं न स्यात्, अतश्च न ज्ञानकर्म-
लक्षणम्,सामान्यलक्षणांतरादर्शनाच्च कर्ममात्रलक्षण-
मेवेदमिति भावः।कर्मैव सद्यत्र कर्तृत्वेन विवक्ष्यते तत्र
व्यतिरिक्तस्य कर्तृत्वविवक्षाभावाद्विवक्षावशेन च
वैयाकरणेन कारकत्वांगीकारात्कर्मत्वं न स्यादित्याह
* पच्यत इति * ।

एवं तत्त्वविन्मतमनुसृत्य लक्षणम् प्रत्यक्षेपि[1]।संप्र-
त्यौलुक्यमतावलंबनेनापि प्रतिक्षिपति*सर्वज्ञमिति*।
नित्यज्ञानाधार ईश्वर इति तेन लक्षणांगीकारात्सर्वज्ञं
मन्यमानेन नित्यज्ञाने भगवति फलस्य क्रियानाशक-
त्वानभ्युपगमात् तं प्रत्येतल्लक्षणासिद्धेरितिसंबंधः। नि-
त्यत्वादेवेश्वरज्ञानस्य स्वजन्यव्यवहारादिलक्षणफल-
नाश्यत्वं नास्तीति विश्वस्य तत्कर्मत्वं न स्यात्। अस्ति
च तत्, तस्य सर्वज्ञत्वात् । तेन त्वदुक्तलक्षणमीश्वर-
वादिनं प्रत्यव्यापकमित्यर्थः। यस्माद्दुष्टमिदं लक्षणं
* तस्मादित्युपसंहरति * । यथा वस्तुतो नदी
त्ववृद्धित्वयोरसतोरपि पाणिनिना "यूस्त्र्याख्यौ न-

---

१ प्रतिपूर्वकात्क्षिप्धातोः कर्मणि लुङ् । ग्रन्थकारेणीते शपः ।

दी", "वृद्धिरादैच्", "अदेङ्गुणः" इत्यादिसंज्ञा शब्दसिद्ध्यर्था कृता न सार्वत्रिकी तथा कर्मसंज्ञाऽपीत्यर्थः।

तर्हि करणव्यापारविषयः कर्मेति लक्षणमस्तु तत्रोक्तबाधाभावादित्याशंक्याह * करणेति *। न च करणव्यापारविषयत्वं कर्मलक्षणम्, 'हस्तेन रामेण शरेण विद्ध' इत्यत्र हस्ताख्यकरणव्यापारविषयतया शरस्यापि कर्मत्वप्रसंगादिति।

कर्मव्यवहारानुपपत्त्या कर्मपदार्थस्तल्लक्षणं चेष्टव्यमित्याशंक्यान्यथोपपत्तिमाह * क्रियेति *। क्रियाजनकत्वे सति व्यापारोऽईश्यम् कर्मेति संकेतमात्राद्व्यवहारोपपत्तेरलं लक्षणगवेषणयेति पूर्वेण सम्बन्धः। द्वितीयाप्रयोगादिव्यवहारोपपत्तयेऽनुगतं किमपि रूपं वक्तव्यञ्चेत्, लक्षणमेव किं नोच्यत इत्यत आह * शेषं चेति *। क्रिया नात्मनः परिस्पन्दः, तस्य मूर्त्यनुविधायित्वात्। परिणामश्चेत्तर्हि तत्फलस्य घटादिवत्परिणाम्याश्रिततया पटादेरपरोक्षत्वं न स्यादिति कर्मलक्षणमव्यापकमित्यादीश्वराभिसंधिसंज्ञके प्रकरणे दर्शयिष्याम इत्यर्थः।

एकस्य क्रियाकर्मभावासम्भवं निरस्य विषयविषयिभावासम्भवं निराचिकीर्षुः परमुखेन चोदयति

७८ अभेदे विषयविषयिभावासङ्गतत्वशङ्का]

"ननु चाभेदे विषयविषयिभावस्यैवासङ्गतत्वम्। विषयित्वं हि विषयसम्बन्धिता। सम्बन्धश्च भेदमन्तरे-

१. १।४।३, २. १।१।१; ३. १।१।२ ४ नन्विति शङ्का भाष्यानाम् (दीधिति)।

णासम्भवदवस्थितिः, सम्बन्धस्वमितेः सम्बन्धिस्वरूपभेदमितिव्यतिरेके वैपरीत्यावधारणात् ।"

नन्विति आतिशयजनकत्वं विषयित्वम्, तत्त्वञ्च विषयत्वम्, अतो न भेदोऽभेदो वोपयुज्यतइ त्यत आह *विषयीति* । संबन्धोऽपि संबंधिस्वरूपाश्रयो न भेदाश्रयः, तेन तदुपयोग इत्यत आह *संबंधश्चेति* । कस्य केन संबंध इति तृतीयाषष्ठीनिर्दिष्टतया तयोरिति द्विवचननिर्दिष्टतया च भिन्नयोरेव संबंधत्वाद् व्यापकभेदाभावे व्याप्यसंबंधाभावो निश्चीयत इत्यर्थः । संबंधो भेदाधीनः प्रतीतभेदस्यैव प्रतीयमानत्वाद्, विशेषणविशेष्यभाववदिति प्रयोगमप्युक्तेऽर्थे दर्शयति*संबंधेति* । संबंधिनोः स्वरूपं संबंधिस्वरूपम्, तस्य भेदस्तस्य प्रमितिः प्रमा, तस्य व्यतिरेके ऽभावे संबंधमितेर्वैपरीत्यावधारणात् अभावनिश्चयादिति यावत् । यद्वा भेदसंबंधयोर्व्याप्यव्यापकभावमभिधाय तत्प्रमयोरपि दर्शयति, तदधीनत्वान्मेयासिद्धेरिति ।

संबंधमात्रस्य भेदाधीनत्वोक्तौ भागे सिद्धसाधनता, विषयविषयिभावसंबंधपक्षीकरणे तस्य संबंधिस्वरूपतया भेदव्याप्तत्वे साध्ये बाध इत्यभिप्रेत्य परिहरति

१. यत्र सम्बन्धिनोः स्वरूपभेदप्रमा तत्रैव सम्बन्धप्रमा, प्रकृते च सम्बन्धिभेदप्रमानिवृत्त्या सम्बन्धप्रमा निवर्तते, तन्निवृत्तौ च प्रमेयस्य निवृत्तिरिति नाभेदे विषयविषयिभावसम्बन्ध इत्यर्थः ॥ यद्वा भिन्नसम्बन्धिप्रमा सम्बन्धप्रमाकारणम्, अतः कारणनिवृत्त्या कार्यनिवृत्तिरित्यर्थः ॥ (शां)

७९. तन्निरासे—उक्तसम्बन्धस्य सङ्गतत्वम्]

मैवम् । विषयविषयिभावो हि सम्बन्धो न सम्बन्धिस्वरूपाद्भिन्नः । तथाभूतत्वेऽपि चान्ततस्तत्सम्बन्धस्यापि स्वाश्रयात्मकत्वमभ्युपगम्यम्, अनवस्थाभयात् । तथा सति च सैव यथा सम्बन्धमितिः सम्बन्धस्वरूपात्सम्बन्धिनो भेदमनादायैव पर्यवस्यतीत्यभ्युपगन्तव्यम्, स्वभावसम्बन्धस्येतरसम्बन्धमर्यादातिशायित्वात्, तथा विनाऽपि सम्बन्धिभेदं विषयविषयिभावात्माऽयं सम्बन्धः पर्यवसास्यति । तदवगमोऽपि तथावगमव्यतिरेकेणैव भविष्यति । को विरोधः ॥

मैवमिति। विषयविषयिभावो नसम्बन्धिभेदव्याप्तः संबंधभिन्नत्वात्तत्स्वरूपवदिति सत्प्रतिपक्षता चेत्याह*विषयेति*। "ननु विषयप्रतियोगिकभेदेन विषयिस्वरूपस्य विषयिप्रतियोगिकभेदेन विषयस्वरूपस्याव्याप्तत्वात्साध्यशून्यत्वं निदर्शनमिति"। मैवम् । मामहं विजानामीत्यत्रात्मनि व्यभिचारात । किं च यद्विषयस्वरूपं तद्विषयिस्वरूपभेदेन व्याप्तमिति यद्व्याप्तिग्राहकं संवेदनं तेन स्वेन स्वयं गृह्यते न वा । न चेत्, सर्वोप-

१. त्वयाऽपि विषयविषयिभावः सम्बन्धः सम्बन्धिभिन्नो नाभ्युपगम्यते । अन्यथा तस्यापि सम्बन्धस्य सम्बन्धान्तरमभ्युपेयम् । एवञ्च पर्यवसानं स्यादित्यर्थः । (शां)

२. भिन्नसम्बन्धिमितेः सम्बन्धमितिम्प्रति न कारणत्वम्, न वा व्यापकत्वम्, व्यभिचारात्—इत्याह तथा सतीति ॥ (शां)

संहारवत्याव्याप्तेरसिद्धिः। गृह्यते चेत्, तत्रैव व्यभिचार इत्यलम्। विषयविषयिभावःसंबंधिनोर्भिन्नः, संबन्धत्वात्संयोगवदिति तार्किकमतानुत्थानेऽपि दोषमाह *तथा भूतेति*। अयं भावः। विषयविषयिभावस्य संबंधिस्वरूपाद्भेदे तेन संबंधोऽस्ति,उत न। न चेत् 'तत्संबंध' इति न स्यात्। अस्ति चेत्, तस्यापि भेदे संबंधांतरमित्यनवस्थानात् स्वाश्रयात्मकत्वं संबंधिस्वरूपत्वमेष्टव्यम्। ततो वरं प्रथमसंबंधस्य तत्स्वीकरणम्, अन्यथा वैरूप्यप्रसंगादिति। अन्तिमसंबंधस्य संबंधिस्वरूपत्वे तव किमायातमित्याशंक्याह *तथा सतीति*।

केचित्पुनरिदं ग्रंथत्रयमेवं व्याचक्षते। संबंधस्य संबंधिस्वरूपाव्यतिरेकात् संबधिस्वरूपवदेव न संबंधिभेदव्याप्तत्वमतः संबंधप्रमितिरपि न तद्भेदप्रमितिव्याप्तत्वमिति परिहरति *मैवमिति*। यद्वा संबंधिमितेः संबंधिभेदप्रमितिसहचारो यथा क्वचिद्दृष्टस्तथा संबंधप्रमितिः संबंधिस्वरूपात् संबंधस्याभेदप्रमितिसहचारो ऽपि दृष्ट एवेति त्वन्मते तदभावात्। घटतज्ज्ञानयोर्विषयविषयिभावः संबंधिभ्यां भिन्नः किन्न स्यादिति प्रतिवन्दिन्यायेन परिहरति *मैवमिति*। तर्हि विषयविषयिभावः संबंधिभ्यां भिन्न एवेत्याशंक्याह *तथाभूतत्वेऽपीति*। ततः किं स्यादित्यत आह *तथा सतीति* साऽन्तिमसंबंधमितिः संबंधिस्वरूपाद्भेदमनादायैव पर्यवस्यतीत्यभ्युपगंतव्यम् यथा तथा प्रथमसंबंधमितिरपि स्यादिति भावः॥

कस्य केन सम्बन्ध इति भिन्नाधिकरणतया प्रतीयमानत्वं सम्बन्धधर्म इति यदुक्तं तत्राह *स्वभावेति* संबंधान्तरपूर्वकत्वस्य संयोगादिसंबन्धधर्मत्वे ऽपि समवाये तथात्वं त्यक्तम् अनवस्थाभयात्। तथा स्वभावसम्बन्धस्याप्यनवस्थाभयाद्भिन्नाधिकरणत्वं त्याज्यमिति भावः। प्रथमो विषयविषयिभावः संबंधिभेदमन्तरेण पर्यवसितुमर्हति विपक्षबाधकोपपन्नत्वे सति सम्बन्धत्वादन्तिमसंबंधवदित्याह *तथेति*। तत्प्रतीतिः सम्बन्धिभेदप्रतीतिमन्तरेण पर्यवस्यति उक्तविशेषणसंबन्धिप्रतीतित्वादन्तिमसंबन्धिप्रतीतिवदित्याह *तदिति*।

ननु घटतज्ज्ञानयोर्भिन्नयोर्विषयविषयिभावः संवेदने त्वेकस्मिन्नेवेति मात्रया [कलया] ऽपि वैलक्षण्ये विरुद्धयोरुभयोः पारमार्थिकत्वायोगादेकतरस्य बाध्यता स्यात्, सा च संवेदनस्यैव युक्ता घटतज्ज्ञानविषयविषयिभावस्य सर्वलोकसिद्धस्याबाध्यत्वादित्याशङ्क्याह

८० लौकिकविषयसम्बन्धस्य स्वप्रकाशविषयसम्बन्धाद्भेदेऽदोषः]

नचैवं घटतज्ज्ञानयोर्यादृग्विषयविषयिभावस्ततो मात्रयापि स्वप्रकाशविषयविषयिभावान्यत्वे बाध्यतैकत्र स्यात्। अस्त्येव ह्यविद्याविद्यमाने घटतज्ज्ञाने बाध्यत्वम्,

१. भेदे सति योऽयं विषयविषयिभावः स एव लोकसिद्धोऽपि बाध्यते, बाधस्याभिधास्यमानत्वात्। यथा सर्वलोकसिद्धः शरीरादावात्मव्यवहारः, यथा वा तमसि नीलव्यवहार इत्यर्थः। (वा)

२. लोकसिद्धे घटादौ स्वप्रकाशत्वे वा॥

चोद्यंचूर्णितमम्, इदानीं सिद्धान्तावलंबनेनास्य चो-द्यस्य नावसरोऽपीत्याह

८१. उक्तसम्बन्धादे स्वप्रकाशार्थेऽनभ्युपगमः]

अथवा स्वात्मना सह क्रियाकर्मभावो विषयविषयिभावो वा स्वप्रकाशार्थ इति नाभ्युपेयमेवं। यथा तु भवतां सत्तासम्बन्धादितरत्र सद्व्यवहारव्यवस्था, सत्ता तु स्वयमेव सद्रूपा, न चैतावता स्वात्माश्रयता तस्याः, तथा ज्ञानमपि स्वत एव सिद्धस्वरूपमं।

* अथवेति *। स्वस्य स्वयमेव प्रकाश इति स्वप्रकाशत्वमुक्तरूपं विहायान्यः स्वप्रकाशशब्दार्थो न लभ्यत इत्याशंक्याह*यथेति*। द्रव्यादौ सत्तासमवायात्सदिति व्यवहारः, सामान्यविशेषयोस्तु सत्तयैकार्थसमवायात्समवायस्य सत्तैकाश्रयत्वात्, सत्तायां तु सद्व्यवहारः स्वयमेव सत्तारूपत्वात्—इति व्यवस्था यद्वत्तथेत्यर्थः। सत्तायां सत्तासंसर्गोऽस्त्युत न। न चेत्, नरशृंगवत्सद्व्यवहारो न स्यात्, अस्ति चेत्,

१. " ननु सिद्धत्वेन कर्मत्वम्, असिद्धत्वेन च क्रियात्वम्। तदुभयश्चैकदा विरुद्धम्। एवं 'विषयविषयिभावः सम्बन्धः सम्बन्धिद्वयादभिन्नः' इति कथञ्चिदनवस्थाभियेनाङ्गीकृतम् (यद्यपि तदपि तत्त्वतो विरुद्धमेव)। 'य एव सम्बन्धः स एव सम्बन्धी सम्बन्धी चापरः सम्बन्धी' इति तु सर्वथा दुर्घटम् केनातुरोऽनाभ्युपेयम्! कथं वा स्वपरिभाषामात्रेण व्यवहारसमर्थनम्?" (इति पूर्वपक्षिणो हृदयम्)॥ यदि लोकसिद्धो विषयविषयिभावो नाङ्गीकृत सहते तदा सोऽपि त्यज्यतामिति सिद्धान्ताभिप्रायः॥ (शां)

२. यथा सत्तायां तत्समवाय वा स्वरूपत. सद्रूपत्वमास्थेयम्, तथा परसिद्धिदर्शनात, ज्ञानसिद्धिस्तु स्वत एवेत्यर्थः। (शां)

स्ववृत्त्यापात इत्यत आह * नेति *। प्रदीपो घटादिकं स्वसंसर्गितया प्रकाशयन्नपि स्वात्मनि तमो निवृत्तिं प्रकाशरूपत्वेनैव करोति यथा तद्वदित्यर्थः। दृष्टांतोक्तमर्थं दार्ष्टांतिके प्रदर्शयिष्यन्नाह * तथेति *। ज्ञानं सजातीयपरनिरपेक्षत्वे सति व्यवहारगोचरः(!) परत्र व्यवहारहेतुत्वात्सत्तावदित्यर्थः।

ज्ञानस्य ज्ञानाविषयत्वे तत्प्रयुक्तं व्यवहारगोचरत्वं न स्यादित्याशंक्य समासाविषयस्य गुणपदार्थस्य समाससिद्धपदप्रयुक्तव्यवहारगोचरत्ववदुपपत्तिरित्याह

८२. 'ज्ञानं स्वतः सिद्धम्' इत्यस्य समर्थनम्]

अथ वा यथा बहुव्रीहिसमासे तद्गुणसंविज्ञाने गुणमादायैव प्रधानस्यान्यपदार्थस्य बहुव्रीहिसिद्धपदप्रतिपाद्यता तथा विज्ञानस्याविषयमपि स्वात्मानमादायैव स्वविषयव्यवहारप्रवर्त्तनं समर्थ्यताम्। सोऽयं गुरूणां सविषयकविज्ञानस्वप्रकाशतापक्षो न ब्रह्मस्वप्रकाशतापक्षः, तत्र

१. 'स्ववृत्तेः' स्वतःसिद्धतायाः भवदभिप्रेतायाः 'आपातः' पतनम्॥

२. "ननु 'ज्ञानं स्वतएव सिद्धम्' इत्यनुपपन्नम्। 'स्वत' इति पञ्चम्या सिद्धिम्प्रति स्वस्य हेतुत्वमभिधीयते। सिद्धिश्च ज्ञप्तिः उत्पत्तिर्वा—न स्वस्मादुभवितुमर्हति, हेतुहेतुमद्भावस्य ज्ञाप्यज्ञापकभावस्य वा सम्बन्धस्य भेदघटितत्वात्॥ सत्ता तु सत्तया नोत्पाद्यते ज्ञाप्यते वा, किन्तु विधिमुखप्रत्ययवेद्यत्वादिना सदन्तरगुणेन 'सता सती' इति गौणो व्यपदेश इति महद्वैषम्यम्"—इति पूर्वपक्षिण आशयम्मनसि कृत्वा समाधत्ते अथवेति॥ (शां)

३. ब्रह्मस्वप्रकाशतावादे विषयस्यानभ्युपगमात्—'ज्ञानं स्वविषये व्यवहारम्प्रवर्तयति' इति तत्रानभिप्रेतम्॥

विषयाभावात्। एतावन्मात्रेण तु स्यात्, यथा स्वाऽविषयेऽपि कुटादौ बहुव्रीहिवाक्यं व्यवहारं प्रवर्त्तयति तथा ज्ञानमविषये ऽप्यात्मन्यविद्यादशायामिति।

अथ वेति। अन्यपदप्रधानो बहुव्रीहिः, स च द्विधा, तद्गुणसंविज्ञानोऽतद्गुणसंविज्ञान इति। समासावयवपदार्थो गुणतया विशेषणतया ज्ञायते यस्मिन् स समासस्तद्गुणसंविज्ञानः। तद्यथा गाङ्कुटादिभ्योऽञ्णिन्ङित्। अतिदेशोऽयं गाङितीङादेशो गृह्यते न गाङ्गताविति धातुङकारस्यानन्यार्थत्वात् कुटादयोऽपि कुटकौटिल्ये पुट भेदने इत्यारभ्य यावत् कुटशब्द इति। तेभ्यो गाङ्कुटादिभ्यः परे अञ्णितः प्रत्यया ङितो भवंति ङिद्वद्भवंतीत्यर्थः। कुटादीत्यत्र कुटस्य समासावयवपदार्थस्याप्रधानतया समासाविषयत्वे ऽपि तं कुटं विशेषणमादायैवान्यपदार्थप्रधानस्य कुटादिभ्य इति समाससिद्धपदप्रतिपाद्यता यथेत्यर्थः दार्ष्टांतिकं दर्शयति *तथेति*। अयं भावः। कुंभमहमनुभवामीत्यत्रानुभवोऽनुभवितारं कुंभं चाश्रयतया विषयतया च व्यवहारयन् स्वीत्मनाऽगोचरमपि स्वात्मानमादायैव स्वतःस्फुरणेन स्वात्मनि सुषुप्तिव्यावृत्तिमापाद्य विदितः कुंभ

---

१. अविषय व्यवहारप्रवर्तनङ्कुरूणामिव वेदान्तिनामपि तुल्यस्थाति तन्मादे तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिपदं दृष्टान्तः। (शां)

२. 'कुटः' घटः। 'घटः कुटनिपौ' इति कोशात्। (शां) यद्वा गाङ्कुटादिसूत्रे कुटपदं दृष्टान्तः॥

२. पाणिनि. १।२।१

इति विशिष्टव्यवहारमापादयतीति। ननु स्वाविषयं स्वात्मानमादाय विशिष्टव्यवहारप्रवर्त्तनसमर्थता स्वप्रकाशता चेत्, सुषुप्त्यादौ स्वप्रकाशता न स्यादित्याशङ्क्याह * सोयमिति *। त्रिपुटीप्रत्यक्षवादिनां प्राभाकराणां पक्षो नौपनिषदानाम्, अतो नाव्याप्तिरित्यर्थः। ब्रह्मवादिनामपि स्वप्रकाशतापक्षो ऽयमेव किं न स्यादित्यत आह * तत्रेति *। सुषुप्तौ विषयासंस्पर्शे ऽपि सुखमहमस्वाप्समिति परामर्शानुपपत्त्या ऽनुभवसंभावगमात् स्वरूपज्ञानस्य निर्विषयतया न विशिष्टव्यवहारप्रवर्तनसमर्थता स्वप्रकाशतेत्यर्थः। स्वव्यवहारहेतुः प्रकाशः स्वप्रकाश इति ब्रह्मवादिनां गुरूणां च साम्यात् कथं स्वप्रकाशत्वे वैषम्यमित्यत आह * एतावदिति *। कुदादावित्यादिशब्देन सनाद्यन्ता धातव इत्यादिसंग्रहः। तर्हि ज्ञाने व्यवहारसद्भावाभ्युपगमाद् द्वैतव्याघात इत्याशंक्याह * अविद्येति *।

विज्ञानप्रयुक्तव्यवहारगोचरस्य ज्ञानादन्यत्वं घटादौ दृष्टं तद्विरुद्धमिदं स्वव्यवहारहेतुप्रकाशत्वं न स्वीकारमर्हति प्रमाणाभावादित्याशंक्योपसंहारव्याजेन प्रागुक्तामर्थापत्तिं प्रमाणयति

(८६) स्वप्रकाशत्वेऽन्यथानुपपत्तिः प्रमाणम्।

तदेवं यद्यदन्यत्र दृष्टवैधर्म्यं स्वप्रकाशे पर्यवसास्यति तत् सर्वमन्यथानुपपत्तिरेव स्वप्रकाशप्रसाधकतया प्रदर्शिता स्वीकारयिष्यति। तद्यथा—'अन्यो ज्ञाता अन्यश्च ज्ञेय' इत्यन्यत्र दृष्टम् 'अहम्' इति व्यवहारान्यथानुपपत्त्या..

त्याज्यम, तथा अन्यज्ज्ञानमन्यज्ज्ञेयमिति जानामीति व्यवहारान्यथानुपपत्त्या त्याज्यम् । सर्वतो बलवती ह्यन्यथानुपपत्तिः तथादृष्टतामात्रबलमवलम्ब्य प्रवृत्तं तर्कशतमपि बाधते । तदिदमाहुः । "प्रमाणवन्त्यदृष्टानि कल्प्यानि सुबहून्यपि । इति(तं० वा० ३७४)।

तदिति । जिज्ञासितविज्ञानस्याभावसमुदायानुपपत्तिर्विज्ञानसिद्ध्यनुपपत्तिर्वेत्यर्थः। अनुपपत्तेरपि दर्शनमूलत्वान्न दृष्टिविरोधो ऽनुपपत्त्या ऽपाकर्त्तुं शक्य इति चेन्नैवम् । व्यवहारानुपपत्त्या ऽन्यत्र दृष्टस्यैव क्वचिद्भवद्भिरपि त्याज्यत्वादित्याह * तदिति *। अहमित्यात्मव्यवहरो ऽनुपपद्यमानो ज्ञातृज्ञेयाभेदं कल्पयति यथा तथा जानामीतिव्यवहरो ऽनुपपद्यमानो ज्ञानतत्प्रकाशयोरभेदं गमयतीत्याह * तथेति * । अनुभूतेरननुभाव्यत्वे शशविषाणवदननुभूतित्वप्रसंगः सर्वत्र व्यवहारहेतोः प्रकाशस्य व्यवहार्यपदार्थादन्यत्वदर्शनात् ज्ञानव्यवहारहेतोः प्रकाशस्य ततो ऽन्यत्वं स्यात् । स्वयंप्रकाशसाधकप्रमाणविषयत्वे वेद्यत्वमविषयत्वे तदसिद्धिरित्यादि तर्कविरोधान्नार्थापत्तिरुदेतुमलमित्याशंक्याह * सर्वत इति *। अर्थापत्तेस्तावत्त्रयो दोषा अन्यथोपपत्तिरन्यथैवोपपत्तिरसंभवश्चेति । न चैषामन्यतमो ऽपि दृश्यते तर्ककलापस्य पुनर्ज्ञानस्य वेद्यत्वे मानाभावाद्विपर्ययापर्यवसायित्वात् संभावनाबुद्धिमात्रजनकत्वान्निश्चायकत्वाच्च प्रमाणस्य तेनैव तर्ककलापो बाध्यत इत्यर्थः ।- अन्यत्रादृष्टानामप्यनुपपत्तिकानां कल्पना

गौरवदोषं न वक्ष्यतीत्यन्यैरप्यभापीत्याह । * तदिति * । प्रमाणवंत्यदृष्टानि कल्प्यानि सुबहून्यपि । अदृष्टशतभागो ऽपि न कल्प्यो निष्प्रमाणक इति । दोपनिरासस्यापि प्रमाणाधीनत्वात्प्रमाणवत्त्वे न गौरवं दोषः । प्रमाणानामनन्यापेक्षत्वान्न तत्सिद्धोऽर्थोऽन्येनापाकर्तव्य इत्यर्थः । "दर्शनविरोधादेवासत्त्वं वित्तेर्यथा नेष्यते तथा प्रकाशप्रकाश्ययोरन्यत्रान्यत्वदर्शनविरोधान्न स्वप्रकाशत्वमेष्टव्यम्—"इत्याशङ्कामपाकुर्वन्नुक्तमर्थं संक्षेपतो दर्शयति श्लोकत्रयेण

(८७) दृष्टताग्रहस्त्याज्यः ।

तस्मात्—

अन्यथानुपपत्तिश्चेदस्ति वस्तुप्रसाधिका ।
पिनष्टि दृष्टवैमत्यं सैव सर्वबलाधिका ।
वाच्याऽन्यथोपपत्तिर्वा त्याज्यो वा दृष्टताग्रहः ।
नह्येकत्र समावेशश्छायातपवदेतयोरिति ।

* तस्मादिति * । 'दृष्टवैमत्यं' विषयविषयिणोरन्यत्वदर्शनविरोधम् अन्यथानुपपत्तिः 'पिनष्टि' चूर्णयति । दर्शनविरोध एवानुपपत्तिं किं न बाधत इत्यत आह * सैवेति * । नीलसंवेदनस्य नीलात्मत्वाभावे संयोगाद्यसंभवान्नीलावभासो नोपपद्यते इति विज्ञानवादिनोक्तार्थापत्तिर्भेददर्शनेन विरुध्यते यथा तद्वदियमपि किं न स्यादित्यत आह * वाच्येति * । संयोगाद्यसत्त्वे ऽप्यध्याससंबंधादपि तदवभासोपपत्तिरित्यन्यथोपपत्त्यनुगृहीतभेददर्शनं बाधकम्, न तथेहान्य-

थोपपत्तिरुपलभ्यत इत्यर्थः । मा भूदन्यथोपपत्तिः, तावता किमित्य आह * त्याज्य इति * । अर्थापत्तेर्दौर्बल्यहेतुरन्यथोपपत्तिर्न शक्यते चेदभिधातुं तदा सावकाशनिरवकाशयोः सावकाशस्य दौर्बल्याद् दृष्टताया आग्रह एव त्याज्य इत्यर्थः । एकतरस्य बाधकल्पना ऽगतिकगतिः, अतो न युक्ता कथंचिदुभयोरप्युपपत्तौ । अस्ति चोपपत्तिरर्थापत्तिदर्शनमूलतया स्वतःसिद्धत्वपरतःसिद्धत्वयोरित्याशङ्क्याह * नहीति * । युगपत् क्रमेण चैकस्य जडत्वाजडत्वे विरोधादयुक्ते इत्यर्थः ।

लक्षणमात्रस्य त्वया खण्ड्यमानतया ऽत्रापि विचारस्य सद्वचनलक्षणयोगित्वाभावादनेन विज्ञानस्य स्वप्रकाशतासिद्धिरित्याशङ्क्याह

(८८) विपक्षिणापि स्वप्रकाशता स्वीकारार्हा-

तदित्थं त्वदङ्गीकृतसद्विचारलक्षणोपपन्नैरेवंविधैर्विचारैः स्वप्रकाशता भवता सुप्रतिपदा । अस्माभिस्तु स्वसंवेदनबलादेव स्वतःसिद्धरूपं विज्ञानमाश्रीयत इति ।

* तदिति * । त्वत्पक्षे विचारतल्लक्षणयोः सत्त्वादस्यापि विचारस्य सद्वचनलक्षणयोगित्वात् त्वद्रीत्या ऽनेन विचारेण त्वया स्वप्रकाशता सुगमेत्यर्थः । न चास्माकं साधकाभावात्स्वप्रकाशताऽसिद्धिर्विचाराद्यन्तरेणैवागमोपदेशाभ्यासासादितस्वानुभवसिद्धत्वाभ्युपगमात्स्वप्रकाशत्वस्येत्याह * अस्माभिरिति * ।

- एवं तावद्विज्ञानस्य स्वप्रकाशत्वमुपपाद्याधुना बौद्ध-

सिद्धान्तसमो ऽयं वेदान्तसिद्धान्तः सर्वशून्यताभ्युपगमादिति यत्परेषामुपालम्भनं तदपाकरोति
(८९) बौद्धब्रह्मवादिनोर्भेदः।

एवञ्च सति सौगतब्रह्मवादिनोरयं विशेषो यदादिमः सर्वमेवानिर्वचनीयं वर्णयति। तदुक्तम्भगवता ऽलङ्कावतारे।

"बुद्ध्या विविच्यमानानां स्वभावो नावधार्यते।
अतो निरभिलप्यास्ते निःस्वभावाश्च देशिताः"॥

इति—विज्ञानव्यतिरिक्तम्पुनरिदं विश्वं सदसद्भ्यां विलक्षणम्ब्रह्मवादिनः सङ्गिरन्ते। तथा हि नेदं सद्भवितुमर्हति, वक्ष्यमाणदूषणग्रस्तत्वात, नाप्यसदेव, तथा सति लौकिकविचारकाणां सर्वव्यवहारव्याहृत्यापत्तेः॥

एवञ्चेति। किंचित् साम्यात्सुगतसिद्धान्तप्रवेशापादने, भेदाभेदाभ्युपगमात् क्षपणकसिद्धान्तप्रवेशः कौमारिलस्य, परतः प्रामाण्याभ्युपगमात् तार्किकस्य सुगतमतप्रवेशः, प्रत्यक्षं प्रमाणमिति सर्वैरङ्गीकारात्सर्वमतसांकर्यं च स्यादित्यर्थः। न च सर्वसाम्याद्बौद्धसिद्धान्तप्रसञ्जनम्, ज्ञानस्यानिर्वचनीयत्वाङ्गीकारानङ्गीकारात्मकविशेषादित्याह*यदिति*। 'आदिमः' प्रथमो बौद्धः सर्वमेव ज्ञानं ज्ञेयं चानिर्वचनीयं वर्णयति। शिष्यबुद्धिरक्षणार्थमेव सुगतेन स्वप्रकाशत्वमुक्तम्, न स्वरहस्याभिप्रायेणेत्यर्थः। प्रपञ्चभावाभावसाधकविज्ञानस्यानिर्वचनीयत्वं तेनापि नाङ्गीकृतमित्याशङ्क्य

तदीयवचनेनोपपादयति * तदुक्तमिति * । अलङ्कारावतारो नाम सुगतभाषित आगमविशेषः । "आदावन्ते च यन्नास्ति वर्त्तमानकालेऽपि नास्त्येव । यथा शुक्तिरजतम् । यद्यतो भेदेनास्ति तत्तद्व्यतिरेकेणाप्युपलभ्यते । यथाऽश्वव्यतिरेकेण महिषः । संवेदनं च संवेद्यव्यतिरेकेण नोपलभ्यते, अतो न स्वतन्त्रमस्ति" इत्यादियौक्तिकबुद्ध्या विविच्यमानानां ज्ञानानां ज्ञेयानां च स्वरूपं नावगम्यते । ज्ञेयेन ज्ञानस्य निरूपणात्, ज्ञानेन च ज्ञेयस्य निरूपणात्, नैकमपि परमार्थम् । अतस्ते ज्ञानज्ञेयात्मकाः पदार्था निरभिलप्याः निर्वचनानर्हा निःस्वभावाः सर्वप्रकारसत्त्वहीनाश्च दैशिकैर्देशिता उपदिष्टा इत्यर्थः । "सर्वमनिर्वचनीयमिति वदता त्वयाऽपि ज्ञानानिर्वचनीयत्वमिष्टमेव, सर्वशब्दाभिधेयमध्यनिविष्टत्वात्तस्यापि"-इत्याशङ्क्याह * ज्ञानेति * । सर्वशब्दोऽत्र ज्ञानातिरिक्ताभिधायी । सर्वे ब्राह्मणा भोजयितव्या इति वत्प्रकृतप्रपञ्चापेक्षत्वादित्यर्थः । उच्यते ऽनिर्वचनीयं चेति विप्रतिषिद्धमित्याशङ्क्याह * सदिति * । युक्त्या निश्चित्य सदसत्त्वप्रकारेण निर्वचनायोग्यत्वमनिर्वचनीयत्वम्, न मूकीभाव इत्यर्थः । विमतं सद् अविसंवादिव्यवहारगोचरत्वाद् अर्थक्रियाकारित्वाद् असद्विलक्षणत्वाद्वा ऽऽत्मवदित्याशङ्क्याह * तथा हीति * । लक्षणाधीना लक्ष्यसिद्धिः लक्षणानि चानुपपन्नानीत्यादिदूषणगणग्रस्तत्वादित्यर्थः । अयं भावः अविसंवादित्वमात्रस्य व्यवहारकाले विसंवादित्वस्य च रजतादौ व्यभिचारात्सर्वथा विसंवा-

दित्वस्य प्राकृतानवसेयत्वाद्धेयत्वसिद्धिः। अर्थक्रियाकारित्वस्य स्वप्नकामिनीसन्दर्शनादौ व्यभिचारादात्मनि सपक्षे प्रवेशितया ऽनध्यवसितत्वात् असद्विलक्षणत्वस्य च सत्त्वव्यतिरेकेण सद्वादिमते ऽभावात्साध्याविशिष्टत्वम्। सर्वत्र चाबाध्यत्वोपाधिः प्रपंचस्य नेह नानेति प्रतिपन्नोपाधौ बाध्यत्वान्न सत्त्वमिति। ननु सद्विलक्षणत्वेनापि नानिर्वचनीयता, अस्तीति नास्तीति वा लोके सदसतोरेव प्रसिद्धेः, सत्त्वाभावे ऽसत्त्वस्यैव प्राप्तेरित्याशङ्क्याह * नापीति *। जगतो ऽत्यन्तासत्त्वे नृशृङ्गवदपरोक्षप्रतिभासपुरोवर्तिव्यवहारजन्मनाशादिव्यवहाराः सर्व एवोत्सीदेयुः। सतश्च श्रौतबाधापरोक्षप्रतिभासोपपत्तये सदसद्वैलक्षण्यमनिर्वाच्यत्वमेष्टव्यमित्यर्थः।

ख्यातिबाधानुपपत्त्या ऽनिर्वचनीयत्वमेष्टव्यमित्युक्तमुपश्रित्य वक्तुरसामर्थ्यकृतं तदिति मन्वानः कश्चिदाक्षिपति तदनुवदति,

(९०) अनिर्वचनीयत्वे शङ्का, तन्निरासश्च-

यदपि "निर्वक्तुमसामर्थ्ये गुरव उपास्यन्तां येभ्यो निरुक्तयः शिक्ष्यन्त"—इत्युपालम्भवचनं तत्तदा शोभेत यदि मेयस्वभावानुगामिनीयमनिर्वचनीयतेति न ब्रूयुः, वक्तृदोषादिति च वदेयुः।

यदपीति। तदेतदस्मत्सिद्धान्तावबोधविलसितं चोद्यमिति परिहरति *तदिति*। केश्चिन्निरूप्यमाणत्वे सति केषांचिदनिर्वचनीयत्वं तदसामर्थ्यकृतं स्यात्, इह

तु केनापि निपुणमतिना युक्त्या निश्चित्य सदसत्त्वप्रकारेण निर्वक्तुमयोग्यत्वम्, अग्नेरिव शैत्यरूपेणेति भावः

मेयस्य युक्त्या निश्चित्य सत्त्वादिरूपेण निर्वचनानर्हत्वं स्वभावो न भवति, सदसद्वादिनोः प्रमाणत एव तद्रूपनिर्वचनाभिमानादित्यत आह।

(९१) निर्वचनञ्चैव शक्यते कर्तुम्।

यस्तु वादी निरुक्त्यभिमानं धत्ते स निर्वक्तु, न तु शक्ष्यति, वक्तव्यदोषात्। न च–"ते दोषाः स्वोक्तिमपि घ्नन्तो जातयः कथं न स्युः"–इति वाच्यम्। यतो निर्वचनीयत्वं बाध्यते तैर्दोषैः स्वयमप्यनिर्वचनीयैरेव, अनिर्वचनीयैरपि च तैर्व्यवह्रियत एवेति कुतोऽस्मान् प्रति व्याघातः स्यात्, तज्जातित्वस्य च निरुच्य योजयितुमशक्यत्वात्।

यस्त्विति। भेदप्रपञ्चस्य स्वतः परतो वा सिद्ध्यसम्भवादद्वैतागमेन प्रतिपन्नोपाधौ बाध्यत्वेत्यादि वक्तव्यदोषादित्यर्थः। वक्तव्यदोषाणां भेदलक्षणखण्डनानां स्वव्यापिनां जात्युत्तरतया ऽऽभासत्वान्न तैर्निरुक्तनिरोध इत्यत आह *न चेति*। किमिदं स्वव्याघातकत्वं परेषां सदसत्त्वे खण्डयतां स्वेषामपि तत्खण्डकत्वम्, उत स्वेषामपि तत्खण्डकतया व्यवहाराङ्गत्वखण्डनम्। न तावदाद्य इत्याह * यत इति *। नापि द्वितीयः प्रमाणाद्याकारस्यैव व्यवहाराङ्गत्वम्, न सदसत्त्वयोः, केवलव्यतिरेकाभावादित्याह * अनिर्वचनीयैरिति *। एतेन बौद्धचार्वाकवेदान्तिनां तत्रैव निर्भर इत्युदयनवचनं निराकृतम्। स्वव्याघातकत्व-

मिति स्वशब्देन कथकमात्रस्वीकारे स्ववचनस्यापि तत्प्रसङ्गः, अन्यतरस्वीकारे ऽन्यतराव्याप्तिरित्यादि विकल्पदूषणेषु जातित्वस्य निर्वक्तुमसामर्थ्यान्न जातितेत्याह * तदिति * ।

न्यायालङ्कारग्रन्थे ऽनिर्वचनीयदूषणं यद्भाषि तदनुवदति

(९२) अनिर्वचनीयतायान्दूषणारम्भः

"ननु 'सदसत्पक्षयोर्दोषदर्शनादनिर्वचनीयता'—इति ब्रुवाणस्य किं सदसत्त्वसंशयः ? किं वा सदसत्त्वपक्ष-*ग्राहिभ्यांभ्युपगमः? आद्ये भवितव्यन्तावत्सदसत्त्वयोर-न्यतरेण,इत्येकपक्षदोषस्याभासत्वम् । तच्च सत्त्वपक्षदोष-स्यैवाभ्युपेयम्, आवश्यकत्वात् । यदि तावत् सत्त्वपक्षः, तदा सत्त्वपक्षदोषः कथं सङ्गच्छेत ? अथासत्त्वपक्षस्तदा सर्वा-सत्त्वे तद्दोषः कथं सद्भावमनुभवितुम्प्रभवेत् । द्वितीयस्तु व्याघातादेवासम्भवी । परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तर-स्थिति"रिति ।

नन्विति । समान्यग्रहणविशेषाग्रहणयोः संशय-प्रयोजकत्वादिहापि सदसत्त्वयोर्विरोधे द्वयोरपारमा-र्थिकत्वायोगादवश्यभाविन्येकतरस्य पारमार्थिकत्वे कस्येदमिति विशेषाग्रहणे संशय इति प्रथमकल्पार्थः ।

१ यथाशब्दे नित्यत्वानित्यत्वयोर्द्वयोरनिर्दोषदर्शनादुभयकोटिकः संशयस्तथा प्रपञ्चसत्त्वासत्त्वयोर्दोषदर्शनात्संशय. कोऽप्यंतरा-भ्युपगमो वा इति विकल्प्य सत्त्वपक्षधौर्व्यं शंकते इति शांकरी ।

सदसत्त्वयोर्विरोधादन्यतरनिषेधेऽन्यतराप्राप्तेर्जनिना-शानुपपत्त्या द्वयोः प्रतिषेधाच्च तृतीयपक्षस्वीकार इति द्वितीयकल्पार्थः। कस्मिन् सति किमायातमित्यत आह * आद्य इति *। कोटिद्वयावलम्बिन संशयस्या-न्यतरकोटौ यथार्थत्वात्तत्कोटिदोषाणां पुरुषभ्रांतिप्रभेदत्वमेष्टव्यमित्यर्थः। सत्त्वपक्षेऽर्थसद्भावे प्रमाणं वाच्यं तत्सत्त्वे च प्रमाणान्तरमित्यनवस्था। तदभावादसत्त्वपक्षे तद्दोषाणामाभासत्वमित्याशंक्याह * तच्चेति * सत्त्वनिरूपणीयस्यासत्त्वस्य सत्त्वसिद्ध्यधीनसिद्धित्वात्सत्त्वस्यैवावश्यकत्वात्तद्दोषाणामेवाभासत्वमित्यर्थः। किंचैकतरस्य पारमार्थिकत्वे स किं सत्त्वपक्ष उतासत्त्वपक्ष इति विकल्प्याद्यं प्रत्याह * यदीति *। सत्त्वपक्षदोषाणा आभासत्वमंतरेण सत्त्वपक्षत्वासिद्धेस्तद्दोषाभासत्वमभ्युपेयमिति भावः। असत्त्वस्यैव तत्त्वपक्षत्वमिष्यत इति द्वितीयमनुवदति * अथेति *। पराकरोति * तदेति *। असत्त्वपक्षदोषस्य सत्त्वे सर्वासत्त्वसिद्धिः, असत्त्वे त्वसत्त्वादेवाभासत्वमित्यर्थः। सदसत्त्वपक्षबहिर्भावाभ्युपगम इति द्वितीयं दूषयति * द्वितीयस्त्विति *। परस्परविरुद्धयोः सदसत्त्वयोर्विधिसमुच्चये यथा विरोधस्तथा निषेधसमुच्चयेपि विरोधस्याद्वैतशक्तिमतापि त्वया निवारयितुमशक्यत्वादित्यर्थः। कुसुमांजलौ (पृ. ४२४) उदयनोक्तव्याघातमेवोपपादयति * परस्परेति *। "नैकतापि विरुद्धानामुक्तिमात्रविरोधतः" इत्युत्तरार्द्धमिति। यथा नित्यत्वानित्यत्वयोरन्यतरनिषेधे ऽन्यतरस्यैव प्राप्तिर्न तु नित्य-

त्वानित्यत्वव्यतिरिक्तरूपांतरापत्तिस्तथा सदसत्त्वयोरपि भावाभावयोः साक्षाद्विरोधस्तदनुषंगादन्यथेति स्थितेः सदसत्त्वनिषेधाविकोपाधौ न सम्भवतः भावाभावनिषेधत्वान्नित्यत्वानित्यत्वनिषेधवदित्यर्थः।

किमनया दूषणपरंपयाऽनिर्वचनीयत्वस्य सत्त्वमपलप्यते, किं वा स्वरूपमेव। न तावत् स्वरूपम्, अप्रमितप्रतियोगित्वेनाशक्यप्रतिषेधत्वात्, प्रथमे त्विष्टापत्तिरित्याह

(९३) तत्खण्डनप्रकारः।

तदेतदनाकलितपराभिसन्धेः प्रत्यवस्थानम्। यो हि सर्वमनिर्वचनीयसदसत्त्वं ब्रूते स कथमनिर्वचनीयतासत्त्वव्यवस्थितौ पर्यनुयुज्येत। सापि हि कृत्स्नप्रपञ्चपरसर्वशब्दाभिधेयमध्यनिविष्टैव। परस्यैव तु व्यवस्थयैवं पर्यवस्यति—निर्वचनप्रतिक्षेपादनिर्वचनीयत्वम्, विधिनिषेधयोरेकतरनिरासस्येतरपर्यवसायितायास्तेनाभ्युपेतत्वात्। ततः परकीयरीत्येदमुच्यते—'अनिर्वचनीयत्वं विश्वस्य पर्यवस्यतीति'। वस्तुतस्तु वयं प्रपञ्चसत्त्वव्यवस्थापनविनिवृत्ताः स्वतःसिद्धे चिदात्मनि ब्रह्मतत्त्वे केवले भरमवलम्ब्य चरितार्थाः सुखमास्महे।

तदिति। अनाकलितः अज्ञात इत्यर्थः। अनिर्वचनीयवादिनस्तत्सत्त्वखंडनं कथमिष्टापादनमित्याशंक्याह *यो हीति*। अनिर्वचनीये निर्वचनानर्हे सदसत्त्वे

१ सर्वमनिर्वचनीयमित्यत्र सर्वशब्दस्य कृत्स्नप्रपञ्चपरत्वादित्यर्थः।

यस्य तदनिर्वचनीयसदसत्त्वं सर्वं सर्वदा सत्यमिति वदता सत्यत्वधर्मस्यापि सत्यत्वं यथा स्वीकृतं तथा सर्वमनिर्वचनीयमिति वदता अनिर्वचनीयत्वस्यापि तथात्वस्वीकारात्तत्सत्त्वखंडनं नानिष्टमित्यर्थः। सर्वमनिर्वचनीयमित्यत्र सर्वशब्दो यथा ब्रह्मातिरिक्तविषये संकुचितवृत्तिस्तथा निर्वचनीयत्वधर्मादितरत्रैव वृत्तिसंकोचसम्भवान्नानिर्वचनीयत्वस्य तथात्वमित्यत आह *सापीति*। सर्वशब्दः स्वमहिम्ना ब्रह्मापि स्वाभिधेये निवेशयति तत्सत्यमिति श्रुतिविरोधात् ततः संकुचति। न तथेह संकोचकारणमस्तीत्यर्थः। यथा सत्त्वस्य निश्चित्य वक्तुमशक्यत्वे प्रपञ्चस्य तद्सिद्धिस्तद्वदनिर्वचनीयत्वस्याप्यनिर्वचनीयत्वसिद्धिरित्यत आह * परस्येति *। तव मम वा ऽनिर्वचनीयत्वसिद्धिर्न तावन्ममानिर्वचनीयत्वस्यापि तत्त्वांशस्यानिष्टत्वाद् भवतु त्वद्रीत्यैवानिर्वचनीयत्वसिद्धिरित्यर्थः। नास्मद्रीत्या निर्वचनीयत्वसिद्धिर्यत्सत्तद्भ्युपगंतव्यमिति स्थितेरित्यत आह * विधीति * । निर्वचनीयत्वप्रतिक्षेपे ऽनिर्वचनीयत्वं पर्यवस्यति न वा। न चेत्परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिरिति व्यवहारव्यवस्था न सिध्यति। पर्यवस्यति चेत् त्वद्रीत्या तव तत्त्वांशसिद्धिरित्यर्थः। भावनिषेधे ऽभावपर्यवसायितायास्तेनाभ्युपगन्तव्यत्वान्निर्वचनप्रतिक्षेपे तदभावो ऽनिर्वचनीयत्वं पर्यवस्यतीत्ययमेवार्थो ऽनिर्वचनीयः प्रपञ्च इति वाचो युक्तेरित्याह * तत इति *। परकीयरीत्या परानभिधाने ऽपि न स्वमते निर्वचनीयत्वसिद्धिः, साधकप्रमाणानुपन्यासादित्याशङ्क्याह *वस्तुतस्त्विति*।

चैत्यपदार्थस्य चित्संगात्स्वतो वा सिद्ध्यसम्भवात्तत्सत्त्वासत्त्वयोरौदासीन्यालम्बने सत्यनिर्वचनीयत्वं परिशेषसिद्धमित्यर्थः। न चैवं लोकप्रसिद्धभावाभावविभागप्रसिद्धिविरोधः, वस्तुत इति विशेषणात्।

ननु त्वन्मते साधनीयस्य कस्य चिद्भावाद्यर्थेयं विचारप्रवृत्तिरापद्यत इत्यत आह

(९४) सदसत्त्वविचारे वेदान्तिनामप्रवृत्तिसङ्गतिः।

ये तु स्वपरिकल्पितसाधनदूषणव्यवस्थया विचारमवतार्य तत्त्वं निर्णेतुमिच्छन्ति तान् प्रति ब्रूमः—न साध्वीयम्भवतां विचारव्यवस्था, भवत्कल्पितव्यवस्थयैव व्याहतत्वात्। अत एवास्मदुपन्यस्यमानदूषणस्थितिविषयाः पर्यनुयोगा निरवकाशाः, स्वव्यवस्थयैव स्वव्यवस्थाया व्याहत्युपन्यासात्। न चोपन्यास एव निर्बन्धकारणम्, विचारोपन्यासस्य सदसत्त्वोपगमोदासीनैर्विचार्यमित्यभ्युपेत्यैव परं विचारप्रवर्त्तनायाः शक्यत्वमित्यावेदितत्वात्।

ये त्विति। सत्त्वासत्त्वौदासीन्यमात्रेण निर्वचनार्हतासिद्धिर्यद्यपि तथा ऽपि प्रपञ्चसत्याभिनिविष्टानां परेषां भ्रान्तिनिवृत्तिप्रयोजना विचारप्रवृत्तिरित्यर्थः। असिद्ध्यादयो दोषा व्याप्तिपक्षधर्मतादीनि भूषणानि स्वीकृत्यावतारितविचारे तत्त्वनिर्णयफले भवदभिमतासिद्ध्यादय एव दोषा उद्भाव्यन्ते नापूर्वं साधारणं दूषणं चोपादीयत इत्याह *भवत्कल्पितेति*। यैर्दोषैः परपक्षो निषिध्यते तेषां प्रमितत्वे श्रुतिप्रमाणकात्म-

वत्सत्त्वम्,अप्रमितत्वे तेषामसिद्धिरित्याशङ्क्याह *अत इति* । परामृष्टमेव हेतुं दर्शयति *त्वदिति* । त्वया दूषणत्वेनाभिमतान् त्वद्वचनप्रतीतानाश्रित्य व्यवहरामीति तेषां प्रमितत्वेन सत्त्वं नेष्यत इत्यर्थः । दूषणादीनां त्वयोपन्यस्यमानत्वादुपन्यासात्मकविचारसत्त्वाभ्युपगमस्तवापि मद्दृष्टान्तेनोन्नीयत इत्यत आह *न चेति*। कुत इत्यत आह *विचारेति*। प्रमाणादिसत्त्वाभ्युपगमस्येव विचारसत्ताभ्युपगमस्यापि विचारप्रवृत्तिसाहित्यानियमस्य प्रागेव निराकृतत्वात्प्रसिद्ध्युपारूढेन रूपेणोपन्यासस्त्वांशेन तु खण्डनमिति सत्त्वाद्युदासीनैः कथारम्भः कर्त्तुं शक्य इत्यर्थः । विचारस्य सत्त्वानभ्युपगमे न विचारनिष्पत्तिः प्रागसतः सत्तासमवायरूपत्वान्निष्पत्तेरिति शंकते

(९५) विचारसत्त्वाभ्युपगमस्यानावश्यकता ।

यदि तु विचारस्य सत्त्वमनभ्युपेत्य न विचारयितुं शक्यमित्युच्यते तदा प्रमाणमव्यापार्य न तदीयसत्त्वाभ्युपगमोपि शक्यते, अतिप्रसङ्गात्—इति विचारस्यापि विचार्यग्रहणेऽनवस्थया विचारारम्भ एवाशक्यः स्यात् ।

यदीति। प्रमाणमुपन्यस्य तत्सत्तास्वीकारो ऽनुपन्यस्य वा। न द्वितीयः, शशशृङ्गादेरपि सत्ताभ्युपगमप्रसंगादित्याह *तदेति*। प्रमाणमव्यापार्य अप्रवर्त्यानुपन्यस्येति यावत्। प्रथमे विकल्पे तदुपन्यासः कथाया मुतान्यत्र। नान्यत्र अनवस्थानात्। कथायां चेत्तत्राह,

विचारस्येति। विचार्यविचारस्यापि सत्तास्वीकारे तस्यापि विचारस्य विचारान्तरेण सत्तास्वीकार इत्यनवस्थानादन्योन्याश्रयाद्वा प्रथममेव मतिकर्दमे विचारारंभणमशक्यं स्यादित्यर्थः।

ननु कुत्रेयमनवस्था। न तावदुत्पत्तौ विचाराणां स्वकारणेभ्यो निष्पत्तेः। नापि ज्ञप्तौ, अविद्यमानादिविचारपरंपरयोत्तरोत्तरविचारस्य सत्त्वज्ञप्तेरित्याशंक्याह

(९६) उक्तानवस्थायामाक्षेपस्तत्परिहारश्च।

न च"पूर्वपूर्वसिद्धत्वाद्विचारे विचारान्तरमिदानीमगवेषणीयमिति"—वाच्यम्। विचारस्य पूर्वसिद्धत्वे विचार्यरूपस्वविषयव्यवस्थितत्वात् तस्य विचार्यमपि पूर्वमेव विचारितमित्यनारम्भ एव विचारस्य। अथ विचार्यविशेषस्य पूर्वमसिद्धत्वात्तदर्थविचारारम्भस्तर्हि विचारविशेषस्यापि तद्विषयकस्य पूर्वमसिद्धिरेवेति वृथाशुष्कचर्वणम्।

न चेति निर्विषयविचारस्य बुद्धावारोपयितुमशक्यतया सविषयस्यैव सिद्धौ विचार्यविशेषगोचरविचारस्य सिद्धिरुत तत्सामान्यगोचरस्य। यद्याद्यस्तत्राह *विचारस्येति*। स्वस्य विचारस्य विषयः स्वविषयः विचार्यरूपविषयश्चेति विग्रहः। विचारस्य पूर्वसिद्धत्वे तद्विषयविचार्यस्यापि पूर्वसिद्धेस्तत्रापि विचार्यनिर्णयप्रयोजनाभावान्न विचारारम्भ इत्यर्थः।

विचार्यसामान्यगोचरविचारस्य प्राक्सिद्धिरिति द्वितीयं शंकते * अथेति * । विचार्यविशेषस्य विचारसामान्यगोचरत्वायोगाद्विचारविशेषगोचरत्वे तद्विशेषविचारस्यापि प्रागसिद्धतायां विचार्यतत्सत्त्वास्वीकारे तदवस्थाऽनवस्थेति परिहरति * तर्हीति *।

भवद्व्यवस्थामाश्रित्य तस्या एवाभासत्वप्रदर्शनव्यतिरेकेणास्माकं निर्वाह्यं नास्तीत्युक्तमिदानीं अभ्युपगम्य तस्य त्वया खण्डने ऽपि न नः कदा चिदनिष्टापत्तिरित्याह ।

(९७) खण्डनयुक्तीनां नैयायिकैर्बाधनर्हता ।

यदा च त्वद्दर्शनरीत्याभिधीयमानमस्माभिर्बाधं बाधसे तदा स्वाभ्युपगमरीतिबाधाविधायितैव ते स्यात् । अस्माभिर्निर्वाह्यमानस्य त्वया खण्डनयुक्त्यैव बाधे त्वस्माकमेव जेतृता । खण्डनयुक्तयो बाधिकाः निर्वाह्यपक्षश्च बाध्य इत्यस्मदुक्तस्य पक्षस्य त्वयैव निर्वाहात् । तस्मात्त्वत्या निर्वाह्यमस्माभिस्तु खण्डनीयमितीदृश्यमेव परं कथायां त्वन्निर्वाह्यनिर्वाहे तव जयो नान्यथेति ।

* यदा चेति * । नैयायिकप्रयुक्तस्य साधकबाधकहेतोस्तन्नीत्यैवासिद्ध्यादिदूषणे ऽभिहिते दूषणमेव न भवतीति चेत् ब्रूते ऽसौ तदा तस्य स्वपक्षबाधकारित्वाज्जात्युत्तरं स्यादित्यर्थः । अनिर्वचनवादी स्वोक्तदूषणं न समर्थयते चेत्प-

राजीयते। समर्थयते चेत्खण्डनयुक्त्यैव परोऽपि खण्डयतीत्याशङ्क्याह * अस्माभिरिति *। विरुद्धमवोचोस्मन्निर्वाह्यखण्डने चास्माकं जय इति तत्राह * खण्डनेति *। निर्वाह्यस्यास्माभिरिव त्वयापि सत्तास्वीकारात्स्वरूपमात्रस्य प्रतिषेधप्रतियोगित्वेनाशक्यप्रतिषेधत्वादिति भावः। त्वन्निर्वाह्यखण्डने ऽखण्डने च तवैव जेतृत्वे सद्वादी कथायां न प्रवर्तेत इति सदसद्वादिनोः कथैव न स्यादित्याशंकामुन्मूलयन्नुपसंहरति * तस्मादिति *।

उत्तरविचारमूलमारचयन्महाप्रमेयमुपसंहरति

९८ उपसंहारः

तदेवं भेदप्रपञ्चोऽनिर्वचनीयः ब्रह्मैव तु परं परमार्थसदद्वयमिति स्थितम्।

* तदेवमिति *। यस्मात्साधनदूषणादि सर्वं परिकल्पितं दूषयत्येवानिर्वचनवादी ब्रह्मभूतश्च स्वयंकृतकृत्यतां मन्यते साध्यं न किंचित्पश्यति तस्मात्सुगतवैलक्षण्यं सिद्धमित्यर्थः।

अथ अद्वैतेप्रमाणम्।

यद्यप्यनिर्वचनीयस्यावस्तुत्वान्न प्रामाणिकत्वं तथाप्यद्वितीयस्य वस्तुत्वात्तत्र प्रमाणं वाच्यमिति चोदयति

९९ अद्वैतविषयकप्रश्नव्यघातः।

"नन्वद्वैते किम्प्रमाणम्"। प्रश्न एव तावदयमद्वैतमनङ्गीकुर्वतो नोपपद्यते। प्रमाणं यन्नामा-

द्वैते पृच्छ्यते तस्याप्रतीतौ कथमेवम्भूतः प्रश्नः सङ्गच्छते । न हि प्रमाणमात्रं भवता पृच्छ्यते, किन्नाम विषयविशेषनियतम् । तच्च तदैवोपपद्यते यदि तादृशं ते प्रतीतिमारोहेत्। प्रश्नस्य वाग्व्यवहारविशेषत्वात् व्यवहारस्य च स्वजनकज्ञानविषयनियतत्वात् । अन्यथा व्यवहाराणां विषयनियमप्रयोजकस्यान्यस्यासम्भवेन व्यवहारविषयपारिप्लवापत्तेः ।

* नन्विति *। प्रमाणाङ्गीकारे प्रमाणप्रमेयविभागाद्द्वैतव्याघातः, अनङ्गीकारे साधकाभावात्तदसिद्धिरिति भावः। किम प्रश्नापच्चेपयोः साधारणत्वादाचिप्तमपि पृष्टं मत्वा प्रश्नन्तावत् खण्डयति * प्रश्न इति * । अविद्यासिद्धभेदात् व्यवहारमुपपादयताऽऽक्षेपपरिहार उपरिष्टात्करिष्यते । तथा हद्वैतमप्रतीत्य प्रमाणं पृच्छस्युत प्रतीत्य। नाद्य इत्याह *प्रमाणमिति *। अद्वैताप्रतीतौ प्रश्नानुपपत्तिं तत्स्वरूपपर्यालोचनया प्रतिपादयति * नहीति *। प्रमाणमात्रस्य घटादौ सिद्धतया प्रश्नानर्हत्वादिति भावः। सामान्यतः प्रतीतं विशेषतोऽप्रतीतं वस्तु प्रश्नार्हमिति त्वदङ्गीकाराद्द्वैतप्रमाणमेवंरूपतया त्वया पृच्छ्यत इति प्रश्नमेव द्रढयति *किन्नामेति*। प्रमाणप्रतीत्या तत्प्रश्नोपपत्तौ किम् प्रश्नाविषयाद्वैतप्रतीत्येत्यत आह *तच्चेति * । तदेव कुतस्तत्राह * प्रश्नस्येति * । विमतं प्रश्नवाक्यं स्वविषयविशिष्टतयैव प्रतीयते प्रमाणत्वात् घट-

प्रमाणवत्। न च भविष्यदनुमानादौ व्यभिचारस्तस्यासिद्धिलक्षणविषयविशिष्टतयैव प्रतीतेः, अन्यथाऽयथार्थत्वेन भ्रान्तित्वप्रसंगादित्यर्थः। प्रमाणं सविषयं प्रतीयत इत्येतावता प्रश्नस्य तत्प्रतीतिपूर्वकत्वं कुत इत्यत आह * व्यवहारस्येति *। स्वस्य व्यवहारस्य जनकं ज्ञानं स्वजनकज्ञानम्, तस्य विषयस्तेन नियतत्वान्नियमेन तद्गोचरत्वात्। एतदुक्तं भवति। विमतः प्रश्नः स्वजनकज्ञानविषयनियतो व्यवहारत्वात् गामानयेत्यादिव्यवहारवत्। न च भ्रान्तव्यवहारे व्यभिचारस्तत्राप्युक्तसाध्यात्। अन्यथा मध्यमवृद्धव्यवहाराद्बालस्य सङ्गत्यधिगतिर्न स्यात्। स्वजनकज्ञानं चाऽद्वैतविशिष्टप्रमाणगोचरम्। अतश्च विशेषेणाद्वैताप्रतीतौ विशिष्टप्रमाणगोचरमेव ज्ञानं न स्यादिति। ननु माभूत्स्वजनकज्ञानविषयनियतत्वम्, व्यवहारत्वं च भविष्यति। तथा च विपक्षबाधकाभावादप्रयोजक इत्यत आह * अन्यथेति *। अस्य वाग्व्यवहारस्यायमर्थ इत्यस्य नियमस्य व्यवस्थापकमन्यन्न सम्भवति विपक्षादेरपि ज्ञानपूर्वकत्वादतश्च विषयपरिप्लवस्याव्यवस्थाया आपत्तिर्बाधिकेत्यर्थः।

अस्तु तर्ह्यद्वैते प्रतीते तत्प्रमाणप्रश्न इति द्वितीयमनुवदति

१०० अद्वैतस्य पूर्वपक्षिणा प्रतीतत्वासम्भवः।

यदि चाद्वैतं पक्षविषयः प्रतीतमुच्यते तदा तत्प्रतीतिस्ते प्रमा वा स्यादप्रमा वा । आद्ये यदेव तस्याः प्रमायाः करणं तदेवाद्वैते प्रमाणं तत्रापि सम्प्रतिपन्न-

मिति वृथा तस्य प्रश्नः । न च वाच्यम्—"सामान्येनाद्वैतप्रमाणसिद्धौ भूतायामपि विशेषतः प्रमाणे प्रश्नः" यतः सामान्यसिद्धावेवाद्वैतसिद्धौ विशेषविचारः काकदन्तविचारवत् स्यात् । यतः सामान्यसिद्धिरेव विशेषमाक्षिप्यानयन्ती विशेषमपि ते कथितवतीति किमन्यत्प्रश्नेन । परिगणितेषु हि प्रमाणप्रकारेषु मध्ये यत्रैव दोषं न प्रमिणोषि तत्रैव विशेषे सामान्यस्य विश्रान्तेः । यदि च परिचितचरेषु प्रमाणप्रकारेषु सर्वेष्वेव दोषं प्रमिणोषि तदा प्रकारान्तरमाक्षिप्यापि सामान्येन विश्रमणीयमेव । यदि च का प्रमाणव्यक्तिरसाविति प्रश्नार्थः परिशिष्यते तदा सर्वा व्यक्ति र्विशेषतो न निर्देष्टुं शक्यत इति तदनिर्देशेऽपि न नः किञ्चिदपचीयते ।

यदीति। प्रतीतिशब्दस्य प्रमाप्रमयोः साधारणत्वाद्विकल्पयति *तदेति*। यदि प्रमा तदापि प्रमाणमात्रप्रश्नः किंवाप्रमाणविशेषस्य, उत निर्दुष्टप्रमाणस्य किंवा व्यक्तिविशेषस्येति चतुर्द्धा विकल्प्याद्यं प्रत्याह *आद्य इति*। अनीश्वरप्रमायाः सकरणकत्वात्तत्करणस्यैव प्रमाणत्वात्प्रमाणमात्रमद्वैते सम्प्रतिपन्नमावयोरिति न तत्प्रश्नार्हमित्यर्थः । सामान्यतः प्रमासिद्ध्या तत्करणप्रमाणस्य सामान्येनैव सिद्धेर्विशेषतः प्रश्न इति द्वितीयोऽस्त्वित्यत आ-

ह * न चेति * । प्रमाणविशेषप्रश्नस्य प्रयोजनं किमद्वैतसिद्धिरुत प्रमाणविशेषसिद्धिरेव । नाद्यः, तत्सिद्धेः प्रमाणमात्रसिद्धावेव सम्भवादित्याह * यत इति * । अद्वैतस्य सामान्यविशेषविनिर्मुक्तत्वात् प्रमाणमात्रसिद्धावेव परिपूर्णतस्तत्सिद्धेस्तत्सिद्धिर्न मानविशेषप्रश्नप्रयोजनमित्यर्थः । नापि प्रमाणविशेषसिद्धिः प्रयोजनम्, स्वरूपेणापुरुषार्थत्वादन्यतः सिद्धेश्चेत्याह * सामान्येति * । सामान्यस्य विशेषपारतंत्र्याद्विशेषाभावे निःस्वभावत्वप्रसङ्गादनुपपत्त्या विशेषमपि साधयतीत्यर्थः । यस्य प्रमाणस्याद्वैतविषयत्वे दोषाभावस्तन्निर्दुष्टं प्रमाणं पृच्छ्यत इति यदि तृतीयस्तदापि प्रत्यक्षादिप्रकाराणामन्यतमप्रकारे क्वापि दोषाभावं पश्यस्युत सर्वत्रैव दोषम् । यद्याद्यस्तत्राह * परिगणितेष्विति * । द्वितीयमाशंक्याह * यदीति * । प्रत्यक्षस्य सन्निकर्षापेक्षत्वादतीन्द्रिये ब्रह्मणि न प्रामाण्यम्, अनुमानस्य व्याप्तिदृष्टांतापेक्षस्य तदभावे ऽप्रामाण्याच्छब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तसापेक्षस्य षष्ठीगुणादिवर्जिते प्रवृत्तेरुपमानस्य सादृश्यविषयस्य निर्धर्मकेऽसम्भवादर्थापत्तेरपि व्यतिरेकव्याप्तिमूलतया भेदाभावे ऽसम्भवादभावस्य च भावरूपप्रमेयेऽनाशङ्कनीयत्वादिति भावः । परिचितचरेषु परिदृष्टपूर्वेष्विति यावत् । विशेषासम्भवेन दृष्टं सामान्यं त्यक्तव्यमुत दृष्टानुसारेणादृष्टविशेषः कल्पनीयः । नाद्यः, दृष्टानुसारेणादृष्टस्य कल्पनीयत्वादन्यथा कार्यलिङ्गकं कारणानुमानं क्वापि

न स्यात्।यदि द्वितीयस्तत्राह *तदेति *। लक्षणयाऽखण्डबोधकं तत्त्वावेदनप्रमाणमन्यदाक्षिपति सामान्यमेवेत्यर्थः। एकैकप्रमाणव्यक्तीनामानंत्यादन्यतमव्यक्तिविषयः प्रश्न इति चतुर्थपक्षमाशङ्कते * यदीति *। परिहरति * तदेति *। जगत्कारणे परमाणौ किं प्रमाणमिति प्रश्नस्यानुमानमित्येवोत्तरं नत्वियमनुमानव्यक्तिरिति प्रतिपुरुषमनुमानव्यक्तीनामानंत्येन तद्विशेषस्यासर्वज्ञेन निर्देष्टुमशक्यत्वात्,तथा ममापीत्यर्थः।

अद्वैतप्रतीतेः प्रमात्वपक्षे तत्द्वारा तत्करणप्रमाणसिद्धेः प्रश्नानुपपत्तिः, भ्रान्तित्वे पुनरुक्तदोषाभावात् प्रश्न इति द्वितीयमनुवदति

१०१ अद्वैतप्रतीतेरप्रमात्वासम्भवः।

यदि च द्वितीयः,तदानीमद्वैतप्रतीतिमप्रमाम्मन्यमानस्य तव 'अप्रमाविषये किं प्रमाणमिति' कथं न प्रश्नो व्याहन्येत। अथ 'अप्रमा सा मम मते तव तु मते प्रमैवेति तत्करणं प्रमाणं पृच्छ्यते'—इति ब्रूषे, नैतदप्युपपद्यते। तवाद्वैते यत् ज्ञानमुत्पद्यते तत्करणं मया प्रमाणरूपं वक्तव्यमित्यत्र ममानियमात्। यदि नाम मया अद्वैतमभ्युपेयते तावता किन्तावकीनस्य तज्ज्ञानस्य करणमवश्यं प्रमाणं स्यात्। वस्तुनो वह्निमत्यपि पर्वते यदि कश्चिद्बाष्पं धूमं प्रतीत्य ततो वह्निमनुमिनोति तावता वाष्पविषयं धूमज्ञानं तत्करणं प्रमाणमेष्टव्यमिति।

* यदीति * । प्रथमपक्षे प्रमाणस्य सिद्धतया प्रश्नस्य वैयर्थ्यमेव,इह पुनः प्रश्नस्वरूपमेव व्याहतमित्याह* त-देति * । अप्रमाविषयस्य प्रामाणिकत्वाभावो नि-श्चितो न वा । न चेन्मदीया प्रतीतिरप्रमेति व्याहतम् । निश्चितं चेत्किमत्र प्रमाणमिति प्रश्न एव व्याह-न्येत भावाभावयोरेकत्रासम्भवादिति भावः । अप्र-माविषये प्रमाणं किमिति न पृच्छ्यते किं तु प्रतीति-गोचरे ऽद्वैते सा प्रमारूपा अप्रमारूपा वा–अतो न व्याघात इति शङ्कते * अथेति * । तवाप्रमारूपा प्रती-तिर्योत्पन्ना तस्याः करणं वक्तव्यं किं वा मदीयप्रमा-रूपप्रतीतेः,न मदीयप्रतीतेस्तदभिधाने ऽपि तव प्रयो-जनाभावात् श्रोतुः प्रयोजनपर्यवसायित्वाद्वाक्यस्येति परिहरति * नैतदिति * । त्वत्प्रतीतेरपि करणमात्रं वक्तव्यं प्रमाणरूपं वा । नाद्यः कार्यसिद्धेनैव कारण-मात्रसिद्धत्वात् । नापि प्रमाणरूपमप्रमाकरणं प्रमाण-मिति व्याघातात्परज्ञानकरणस्य प्रामाण्यापादने पर-स्य प्रयोजनाभावाच्चेत्याह * तवेति * । मत्प्रतीतिक-रणस्य प्रामाण्योपपादने त्वदङ्गीकृताद्वैतसिद्धिरेव तव प्रयोजनं मत्प्रतीतिप्रमात्वमन्तरेण तद्गोचरीकृत-स्य वास्तवत्वानुपपत्तेरित्यत आह * यदीति * । ज्ञान-प्रामाण्यमन्तरेण ज्ञेयवास्तवत्वासिद्धिनियमो नास्ति स्मृतिगोचरे व्यभिचारादित्यर्थः । विमता प्रतीतिः प्रमा स्मृतीतरत्वे सति यथार्थप्रत्ययत्वात्संप्रतिप-न्नवद्विपक्षे तदेकार्थतया त्वत्प्रतीतेरप्रमात्वप्रसङ्ग इ-त्याशङ्क्याह * वस्तुत इति * । दैवगत्या पर्वतस्य वह्नि-

सम्बन्धे सति कश्चिदाभासानाभासविवेकहीनो वाष्पं धूमं दृष्ट्वा वह्निमानयं गिरिरित्यनुमिमीते यदि तदा प्रमाणाद्वाष्पधूमविज्ञानात् स्मृतीतरा यथार्थप्रतीतिरुदीयते । न च सा ऽप्रमा । ततश्च तया व्यभिचारः। ननु सा प्रमा ऽसंदिग्धाविपरीतानवगतप्रतीतित्वात्संप्रतिपन्नवदिति तस्या अपि पक्षनिःक्षेपात् कुतो व्यभिचार इत्यत्र केचित्समादधति ।

वाष्पधूमस्य वह्निव्यभिचारित्वेनालिङ्गत्वात् तज्ज्ञानस्य वह्निसम्भवस्थलेपि प्रमित्यजनकत्वाद्विषयविद्यमानतामात्रेण ज्ञानस्य प्रमात्वे घटो नित्यः प्रमेयत्वादित्यस्यापि हेतोर्घटानित्यत्वप्रमितिसाधनत्वप्रसङ्गान्न प्रमात्वमिति । अन्ये त्वत्रापरितुष्यन्तः परिहारान्तरमाहुः । परिगणितप्रमाणलक्षणानामन्यतमलक्षणयोगिकरणजन्यत्वं प्रयोजकं प्रमात्वे । तानि च सम्यगपरोक्षानुभवसाधनं प्रत्यक्षं सम्यगविनाभावेन परोक्षानुभवसाधनमनुमानमित्यादीनि । न चेह तेषामन्यतमलक्षणयोगो ऽस्ति वाष्पधूमस्य वह्निव्यभिचारित्वात् । तदुक्तरूपत्वमस्य विज्ञानस्य कथमिति चेत् स्मृतेरप्रमात्वे ऽप्यसंदिग्धाविपरीतप्रतीतित्ववदनवगतासंदिग्धाविपरीतप्रतीतत्वमिति ब्रूमः । गतं तर्हि सम्यगनुभवसाधनं प्रमाणमिति लक्षणेनेति चेन्न । संशयविपर्ययविकल्पस्मृतिदैवागतप्रत्ययानामविद्यापरिणामानां सम्यगनुभवपदाभ्यां व्यावर्त्तितत्वाभ्युपगमात् । ब्रह्मवादिनः कुत एतत्प्रसङ्गाभावादिति अद्वैतगोचरा प्रतीतिरप्रमेत्यंगीकृत्य पुनः सा प्रमा

स्यादिति शङ्कानुत्थानमिति चेत्सत्यम्। "मधु पश्यसि दुर्बुद्धे प्रपातं किन्न पश्यसीति"-न्यायेन समनन्तरदोषपरिजिहीर्षया पुनरुत्थानमिति प्रमिते अप्रमिते चाद्वैते प्रमाणप्रश्नो न भवति किन्तु प्रतीतौ। प्रतीतिश्च प्रमाप्रमासाधारणी। साधारणोक्तस्य विशेषविकल्पनिरासे ऽनुमानादिसर्वव्यवहारलोप इत्याशंक्य प्रश्नमङ्गीकरोति।

(१०२) अद्वैते प्रमाणम्।

अस्तु वा प्रश्नोऽयं यथातथा। श्रुतिरेवाद्वैते प्रमाणमिति ब्रूमः। श्रूयते खलु—'एकमेवाद्वितीयम्ब्रह्म (छान्दोग्य ६।२।१) 'नेह नानाऽस्ति किञ्चन' (बृहदारण्यक ६।२।१) इत्यादि। श्रुतिप्रामाण्यं सिद्धार्थप्रामाण्यञ्चेश्वराभिसन्धौ साधयिष्यते। सिद्धार्थानां श्रुतीनामन्यपरत्वमपि यदि स्यात् तथापि पदसमन्वयबलेन तासु प्रतीयमानमर्थमबाधितमादायैव तासामन्यपरिभवनात्। धियां स्वतःप्रामाण्यस्य बाधकैकापोद्यत्वात्।

* अस्त्विति *। यथातथेत्ययमर्थः। अपरस्परविरोधे ऽन्यतरविधिपर्यवसायित्वात्प्रमाप्रमयोश्च विरोधादन्यतरपर्यवसायित्वस्यावश्यवक्तव्यत्वान्नित्यत्वानित्यत्ववदनुगतसाधारणरूपस्यानुपपत्तेरिति। ननु प्रश्नांगीकारे तत्प्रमाणं वाच्यम्। न च तत्सम्भवति सर्वेषामेव प्रमाणानां द्वैतविषयतया ऽद्वैते ऽसम्भवादित्यत आह * श्रुतिरिति *। प्रत्यक्षादेर्द्वैतविषयत्वे ऽप्युपनिषदा-

कयस्याद्वैते प्रामाण्यमेष्टव्यम्,अन्यथा पड्विधलिङ्गाव-
गमतात्पर्यविरोधादित्यर्थः। ननु अद्वैतपरं वाक्यमेव
नोपलभ्यते इत्यत आह * श्रूयत इति *। श्रुतिरप्रमाण-
माप्तवाक्येतरवाक्यत्वादुन्मत्तवाक्यवदिति शाक्यः,
प्रमाणं भवदपि कार्य एवार्थे प्रमाणं प्रवृत्तिनिवृ-
त्तिप्रयोजनत्वाद्वेदस्येति प्राभाकरः, तत्कथं श्रुतिर-
द्वैते सिद्धवदुपन्यस्यत इत्यत आह। * श्रुती-
ति *। अयमर्थः। न तावदनवबोधकत्वमप्रामाण्यं
समधिगतसङ्गतिकस्य वाक्यश्रवणे तदर्थप्रतीति-
दर्शनात्। नापि संशयत्वम्,एवं चानेवं चेति वाक्यार्थे
वाकारानिर्देशात्सामानाधिकरण्यात्। नापि मिथ्या-
त्वं बाधानुपलंभात्। न चैतदेवानुमानं बाधकम् इतरेत-
राश्रयात्। विमतिगोचरः प्रमाणम्,अनवगताविपरी-
तनिश्चितिकरणत्वात्, चक्षुर्वत्, अन्यथा बुद्धागमोऽप्र-
माणमुभयसंप्रतिपन्नाप्तेतरप्रणीतवाक्यत्वादुन्मत्तवा-
क्यवदित्यपि स्यात्। न च कार्यपरः कृत्स्नो वेदः प्रमाण-
त्वाच्चक्षुर्वत्,अन्यथा योग्येतरान्विते शब्दसामर्थ्यो-
पपत्तौ कार्येति विशेषणे गौरवप्रसङ्गादिति। ननूदा-
हृतवाक्यं विधिशेषं भवितुमर्हति सिद्धार्थवेदवा-
क्यत्वात्सोरोदीदित्यादिवाक्यवदिति विधिशेषत्वे
स्थिते ज्ञानविधिपरत्वमाहुरेकदेशिनस्तान् प्रत्याह
*सिद्धेति *।विधिशेषत्वे स्वार्थे प्रयोजनशून्यवाक्य-
प्रमाणत्वप्रयोजकमद्वैतप्रतिपत्तौ पुनरशेषानर्थनिवृत्ति-
र्न तथात्वं तथाप्यङ्गीकृत्याह * यदिति *। अतत्प्रकरण-
त्वादकर्मशेषत्वे स्थिते ज्ञानविधिशेषत्वमिष्टम्, त-

अपि तासु पदसमन्वयबलेन प्रतीतमर्थमङ्गीकृत्यैव तच्छेदत्वमेष्टव्यं मानान्तरप्राप्तिविरोधयोरसतो ऽन्यपरस्य स्वार्थे ऽपि प्रामाण्यात् । एवं च तासु पदसमन्वयबलेन प्रतीतमर्थमादायैवान्यपरिभावनादुपासनातात्पर्याभासमङ्क्ते प्रामाण्यमिति सम्बन्धः। नन्वप्रामाण्यवत्प्रामाण्यस्यापि परतस्त्वात्कथं प्रतीतिमात्रेणार्थसिद्धिरित्यत आह * धियामिति *। प्रामाण्यस्वतस्त्वं तावदेष्टव्यं अनवस्थानादिभ्य, परतस्त्वे मानाभावाच । यदप्युदयनो जगाद (कुसुमाञ्जलौ० पृ० २०८)-'प्रमा ज्ञानहेत्वतिरिक्तहेत्वधीना कार्यत्वे सति तद्विशेषत्वात् अप्रमावत् । यदि च तावन्मात्राधीना भवेदप्रमा ऽपि प्रमैव भवेत् । अस्ति च तत्र ज्ञानहेतुः, अन्यथा ज्ञानमपि सा न स्यादिति'-तदसत्,प्रमामात्रपक्षीकरणे ईश्वरप्रमाभागे बाधात्,तदर्थं विशेषणोपादाने परस्य वैयर्थ्यात्,साधनविकलत्वाच दृष्टान्तस्य। न हि वेदान्तपक्षे ज्ञानविशेषत्वमप्रमाया अविद्यापरिणामत्वादन्तःकरणपरिणामविशेषस्य ज्ञानत्वात्। एतेन विपक्षबाधको ऽपि निरस्तो ऽप्रमाया ज्ञानहेत्वन्तःकरणजन्यत्वाभावादिति भावः।

अद्वैतश्रुतीनामप्रत्यक्षाद्यबाध्यता।

नैयायिकादिचोद्यमुद्भावयति ।

(१०३) श्रुतौ प्रत्यक्षादबाधाप्रन्यास ।

"ननु नाद्वैतश्रुतीनामुक्तार्थे प्रामाण्य भवति प्रत्यक्षादिबाधात् । ततश्चान्यत्रैव क्वचित्तात्पर्यं कल्प्यम्" ।

नन्विति। अद्वैतश्रुतिः प्रतीयमानार्थे न प्रमाणमन्यपरत्वे सति प्रमाणान्तरविरुद्धार्थत्वादादित्यो यूप इति वाक्यवदित्यर्थः। ऐकात्म्यवाक्यं किंचिदर्थपरं वेदवाक्यत्वादग्निहोत्रादिवाक्यवत्। न चैतदैकात्म्यादन्यत्र सम्भवतीति परिशेषादद्वैतपरत्वमित्यत आह *ततश्चेति*। ऐकात्म्यपरो ह्यागमः परमात्मन एवैकतामाह एक एवायं परमात्मा नानेके परमात्मानस्सन्तीति। ततश्चान्नं ब्रह्मेति वाक्यवदुपासनाशेषत्वात्परिशेषासिद्धेरेकात्मपरत्वासिद्धिरित्यर्थः।

'तत्परत्वात्परत्वाच्च निर्दोषत्वाच्च वैदिकम्-पूर्वस्य बाधकं नायं सर्प इत्याप्तवाक्यवदिति'-न्यायेन प्रत्यक्षादेरेव बाध्यत्वान्न बाधकत्वमित्यभिप्रेत्य परिहरति।

(१०४) बाधपरिहारः।

नैवम्। यदद्वैतश्रुतेर्बाधकं प्रत्यक्षादि मन्यसे तदात्मीये विषये घटपटादेर्भेदे नियत एवोत्पद्यते। न तु प्रत्यक्षादिकं भूतभाविवर्त्तमानसकलव्यक्तिभेदग्राहि जायमानमावयोः सम्प्रतिपन्नमस्ति। तादृशेन च ज्ञानेनोत्पद्यमानेन सार्वज्ञं तदा तव श्रद्दध्याम् यदि जानासि मम चेतसि किं वर्त्तत इति। यदा च प्रत्यक्षादि किञ्चिन्मात्रविषयं तदा तद्विषयादन्यत्रापि प्रवर्त्तमाना नाद्वैतश्रुतिस्तेन बाधितुं शक्यते, स्वविषयमात्रे प्रमया विपरीत-

विषयज्ञानबाधनात्, अन्यथाऽतिप्रसङ्गात्—माभूदग्नीषो-
मीयपश्वालम्भनविधिना सर्वभूताहिंसाश्रुतेर्नैरर्थ्यम्।

* मैवमिति *। किं चेदमप्रामाण्यं किं मिथ्यात्वमुताबोधकत्वमुत संशयत्वम्। यथायस्तदाऽपि किमेकविषयप्रत्यक्षेण बाधः किं वा भिन्नविषयेण। न तावदेकविषयेण, प्रत्यक्षादेर्नियतविषयतया सर्वाद्वैतश्रुत्यैकविषयत्वाभावादित्याह * यदद्वैतेति *। प्रत्यक्षादि सर्वविषयेण स्वावान्तरजातीयेन केन चिदविनाभूतं प्रमाणत्वादागमवाक्यवदित्याशंक्याह * नन्विति *। अयमर्थः। तत्सर्वगोचरं प्रत्यक्षादि किमस्मदादिविलक्षणजन्मनः किं वाऽस्मदादेः। न तावदाद्यः, विमतं न सर्वग्राहि प्रत्यक्षत्वादस्मदादिप्रत्यक्षवदिति। द्वितीयोऽपि नानवद्यः, सर्वज्ञत्वप्रसङ्गादित्याह * तादृशेनेति *। अस्तु तर्हि भिन्नविषयप्रत्यक्षादिना श्रुतेर्बाध इति द्वितीयस्तत्राह * यदेति *। श्रौतप्रत्यक्षादिज्ञाने बाध्यबाधके न भवतो भिन्नविषयत्वाद्घटपटज्ञानवत्। भिन्नविषयत्वं च प्रत्यक्षादेर्नियतविषयत्वात्सर्वाद्वैतविषयत्वात् श्रुतेरित्यर्थः। भिन्नविषययोरिवाभिन्नविषययोरपि तदसम्भवाद्बाध्यबाधकभाव एव न स्यादित्यत आह *स्वेति*। एकस्मिन् धर्मिणि विरुद्धरूपग्राहिणोर्विज्ञानयोर्बाध्यबाधकभाव इत्यर्थः। स्वविषयादन्यत्रापि विपरीतज्ञानस्य प्रमया बाधने दोषमाह * अन्यथेति *। अतिप्रसङ्गमेव स्फुटयति * माभूदिति *। विरुद्धार्थग्राहितामात्रेण बाधकत्वमेकविषयत्वाभावे

ऽपि चेद्धिंसाविषयत्वेन तदभावविषयत्वेन च विरोधात् पश्वालम्भनविधिना सर्वभूताहिंसाविधेर्नैरर्थ्यं निर्विषयत्वमप्रामाण्यं स्यात्, तन्माभूदित्यर्थः।

प्रत्यक्षविषयं परिहृत्येतरसर्वाभेदबोधिकाया अद्वैतश्रुतेर्यद्यपि न प्रत्यक्षं बाधकं सर्वभूताहिंसाश्रुतेर्वैयर्थ्यपरिहारार्थमिष्यते तथा ऽपि निरंकुशं सर्वाद्वैतं तव न सिद्ध्यतीत्याशङ्क्याह।

(१०५) प्रत्यक्षभेदबुद्धेर्बाधकत्वासम्भवः।

यदा चैवं तदा बाधिकायाः प्रत्यक्षधियो बाध्यायाश्चाद्वैतबोधने श्रुतिर्निराबाधा सती तयोरैक्यं बोधयतीति तत् प्रत्यक्षादि कथं स्वात्मानमेव बाधेत। घटेन पटेन तद्भेदेन च स्वविषयेण सह तस्या एव धियः श्रुत्या सर्वस्याद्वैतं गोचरयन्त्या कथं नाभेदे प्रामाण्यमासादयितव्यम्, तत्राबाध्यमानत्वात्। नहि तस्या धियः स्वात्मा वा स्वात्मना वा सह घटपटादेर्भेदोऽपि विषयः। घटपटौ भिन्नावित्येवमाकारा हि सा जायते, न त्वहं घटात् पटाच्च भिन्ना मत्तो वा तौ भिन्नाविति।

यदा चेति। घटपटौ भिन्नाविति बाधकाभिमतया प्रत्यक्षबुद्ध्या घटपटयोरेव भेदसुल्लिखन्त्या स्वात्मना सह बाध्याभिमतश्रौतबुद्धेर्भेदाग्रहणात्तयोरभेदबोधने निर्बाधा श्रुतिरैक्यं बोधयति। ततश्च प्रत्यक्षबुद्धेः श्रौतबुद्धिबाधकत्वं न सम्भवति, स्वात्मनि स्थिते नष्टे वा स्वबाधकत्वाभावादिति भावः। अद्वैतबुद्धेः प्रत्यक्षज्ञानेना-

बाधितविषयान्तरमाह * घटेनेति *। बाध्यबाधकाभिमतश्रौतप्रत्यक्षधियोरभेदं बोधयति यथा तथा प्रत्यक्षधियः स्वविपर्येण सहाभेदबोधने प्रमाणान्तराविरोधाभावात् श्रुतिरैक्यं बोधयति। घटपटौ भिन्नाविति बुद्धेः स्वविषयैश्च घटपटतद्भेदैः सह भेदस्य केन चित्प्रमाणेनासिद्धत्वात् तेषां ज्ञानत्वं बोधयति न तु धियो घटादिरूपत्वम् तथा सति साधकाभावेऽसिद्धिप्रसङ्गादिति भावः। भेदबुद्धेः स्वविषयादात्मनो भेदाग्रहणमुपपादयति * नहीति *। स्वविशिष्टभेदग्रहणांशतः स्ववृत्त्यापातादित्यर्थः। बुद्धिप्रयुक्तभानत्वे बुद्धित्वतत्संसर्गित्वयोरन्यतरत् प्रयोजकम्, अतो बुद्धिस्तस्या घटादिभ्यो भेदश्चानया भासत इति तत्राह * घटपटाविति *। यदाकारा बुद्धिर्जायते तदाकारवानेवार्थस्तद्विषय इति नियमात् बुद्धिधर्मिकबुद्धिप्रतियोगिकभेदाकारत्वाभावान्नानया तत्सर्वं भासत इत्यर्थः।

बुद्धेः स्वप्रकाशत्वात्स्वभेदग्राहकत्वं विघत इति प्राभाकराद्यभिमतमाशंक्याह।

(१०६) भेदबुद्धेः स्वप्रकाशत्वेऽपि न बाधकता।

स्वप्रकाशतापि स्वमात्रे साक्षिणी, न तु यतो यतः प्रकाशो भिद्यते ततस्तनस्तस्य भेदेऽपि। अन्यथा तत्तादपि स्वप्रकाशकुक्षौ निक्षिपन्ती न कथमद्वैत एव पर्यवस्यति।

* स्वप्रकाशेति *। स्वप्रकाशता स्वरूपमात्रे साक्षिणी व्यवहारप्रवर्तिका ऽपि यस्माद्वस्तुनः प्रकाशो भिद्यते ततस्ततः प्रकाशस्य भेदे ऽपि

व्यवहारप्रवर्तिका न भवति । विमतो भेदः प्रतियोगिधर्मिव्यतिरिक्तज्ञानगोचरो भेदत्वात् घटपटयोः परस्परभेदवदित्यर्थः। विपर्यये बाधमभिधत्ते *अन्यथेति*। संविद्विषयत्वमन्तरेण सिद्धत्वं संविद एवेति नियमात्प्रतियोग्यादिघटितभेदस्य संविद्विषयत्वमन्तरेण सिद्धौ संवित्त्वमेवेति संविदद्वैतं स्यात्। न च संविदाश्रयात्मनि व्यभिचारः, तत्राप्युक्तहेतुनैव साध्यसंप्रतिपत्तेः सुकरत्वादिति भावः। घटपटौ भिन्नाविति बुद्धेस्तद्विषयेभ्यो भेदस्य तत्स्वरूपत्वात्संविदः स्वसंवेदनतया विषयाणां च तत्कर्मतया प्रकाशे प्रकाशत एवासावित्याशंक्याह ।

(१०७) ज्ञानेन स्वरूपलक्षणो भेदो न प्रकाशयितुं शक्यते ।

न च--"तया धिया स्वस्य स्वविषयस्य च स्वरूपावगाहने स्वरूपलक्षणो भेदः प्रकाशित एव स्यात्"--इति वाच्यम् । पुरोवर्त्तिनि रजतमिति भ्रान्तौ पुरोवर्त्यात्मनो रजतात्मनश्च स्वरूपप्रकाशे भेदग्रहापत्तेः । धर्मविशेषमन्तर्भाव्य स्वरूपस्य भेदत्वे धियोपि तथा स्यादिति सैव धीर्न तत्प्रकाशः, तस्मिन् सन्निकर्षाद्यपेक्षायां धियः प्राक्तदसम्भवात् । "आत्मवदात्मधर्मेपि सन्निकर्षानपेक्षा सा"--इति चेन्न, ग्रहणत्वस्मृतित्वप्रमात्वादावपि तथैव स्यादिति ।

* न चेति * । किं स्वरूपमात्रं भेदः किं वा साधारणधर्मविशिष्टमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह ।

* पुरोवर्तीति *। स्वरूपमात्रस्य भेदत्वे रजतेदमो-र्भेदस्य तत्स्वरूपतया तत्प्रकाशे प्रकाशप्रसङ्गादविवेकरूपा भ्रान्तिर्न भवेदित्यर्थः। प्रतियोग्यपेक्षसाधारणधर्मविशिष्टं स्वरूपंभेद इति द्वितीयमाशंकते। * धर्मेति *। शुक्तित्वतद्देशत्वादिधर्मविशेषमन्तर्भाव्य स्वरूपं भेदो भवति, भ्रान्तिकाले तदग्रहात् नातिप्रसङ्ग इत्यर्थः। बुद्धेरप्यसाधारणधर्मविशिष्टस्वरूपस्य भेदत्वात् तस्य च स्वरूपमात्रातिरेकान्न तत्प्रकाशे ऽपि भेदप्रकाश इत्याह * योऽपीति *। प्रदीपत्वधर्मस्य प्रदीपेनेव बुद्धिसमवेतो धर्मविशेषो बुद्ध्यैव गृ-ह्यतां प्रकाशत्वाविशेषादित्यत आह * तस्मिन्निति *। इन्द्रियतत्सन्निकर्षापेक्षया बुद्धिस्तद्धर्मं गोचरयति किं वा सन्निकर्षानपेक्षया। आद्ये सन्निकर्षस्य बुद्धिजन्मार्थत्वात् बुद्धेः प्रागेवासौ वक्तव्यः, न च तत्सम्भवति, बुद्ध्यभावे तत्समवेतधर्मसन्निकर्षासम्भवात्, अन्यथाऽन्योन्याश्रयादित्यर्थः। स्वरूपप्रकाशने यथा बुद्धेः सन्निकर्षानपेक्षिता तथा भेदव्यवहारोपयोगिस्वधर्मप्रकाशनेऽप्यनपेक्षत्वमिति द्वितीयं शंकते * आत्मवदिति *। बुद्धितद्धर्मव्यतिरिक्तत्वमेव बुद्ध्या सन्निकर्षापेक्षया ग्रहणे प्रयोजकमित्यर्थः। मनसा संयुक्तात्मनि समवेते ज्ञाने ग्रहणत्वादिसमवाय इति संयुक्तसमवेतसमवायसन्निकर्षत्वात् ग्रहणत्वादीनां ग्रहणादव्यापकमिदं प्रयोजकमिति परिहरति * नेति *। ग्रहणत्वादेरपि स्वप्रकाशत्वेनैव व्युत्पत्तौ शुक्तिरजताद्यवभासानां ग्रहणत्वस्मरणत्वयोर्विप्रतिपत्तिर्न स्यादित्यर्थः।

यस्मात् घटपटौ भिन्नाविति बुद्धिः स्वप्रकाशत्वे ऽपि स्वविषयात् स्वस्याभेदं न बोधयति तस्मादित्युपसंहरति

१०८. भेदबुद्धिःस्वविषयात् स्वभेदन्न बोधयति ।

तदेवं सा बुद्धिः श्रुत्या घटपटात्मतया व्यवस्थाप्यमाना कथमात्मनः स्वस्मादेव भेदे प्रमाणभवितुं प्रभवतीति बाधिकायां बुद्धौ घटपटयोर्भेदे प्रमात्वाभावमासदयन्त्यां श्रुतिस्तत्र तत्राप्रतिद्वन्द्वितया ऽसङ्कुचितस्वतःप्रामाण्यबललब्धतत्तदर्थैक्यान्यथानुपपत्तिसहायसम्पदजेया तयोरप्यभेदं बोधयन्ती न प्रतिहन्तुं शक्येति न क्वचिदपि प्रतिहतप्रसरा सती सर्वाद्वैतप्रमापिकेति ।

तदेवमिति श्रुतिः क्वचिदपि प्रतिहतप्रसरा न सती सर्वाद्वैतप्रमापिकेति सम्बन्धः । प्रत्यक्षबुद्ध्यैव प्रतिघातात्कथमित्यत आह * बाधिकायामिति * । घटपटयोर्भेदे घटपटौ भिन्नाविति बुद्धौ बाधकाभिमतायां प्रमात्वाभावमासादयन्त्यां सत्यां घटपटयोरभेदबोधने निर्बाधा सती तयोर्घटपटयोरभेदं बोधयति, तेनैव न्यायेन सर्वाद्वैतबोधने न क्वचित्प्रतिहन्तुं शक्येति । ननु घटपटयोर्भेदबुद्धेः प्रमात्वाभाव एव कुतस्तत्राह *सा बुद्धिरिति*। घटपटौ भिन्नाविति सा बुद्धिर्घटतद्भेदरूपतया श्रुत्या व्यवस्थाप्यमाना तयोः स्वात्मनैक्यात्तद्भेदग्रहणे स्वात्मन

एव स्वस्मादेव भेदे प्रमाणमित्युक्तं स्यात्, तत्कथं प्रमाणीभवितुं प्रभवतीति। अत्र 'इति'शब्दः सर्वो 'यस्मात्'-अर्थे, पूर्वपूर्वो हेतुः उत्तरोत्तरो हेतुमान्। अनुग्राहकतर्कार्पिता बलीयसी श्रुतिरेव प्रत्यक्षबुद्धिं बाधत इत्यभिप्रेत्याह * तत्रेति *। बाध्यबाधकबुद्ध्योर्बाधकबुद्धेश्च स्वविषयैरभेदबोधने अप्रतिद्वन्द्वित्वे न संकुचितं च तत् स्वतःप्रामाण्यं चेति तथोक्तम्, तस्य बलं सामर्थ्यं तेन लब्धमप्रतिद्वन्द्वित्वादसंकुचत्स्वतःप्रामाण्यबललब्धम्, तच्च तत्तदर्थस्यैक्यं चेति तथोक्तम्, तस्यान्यथानुपपत्तिः,सैव सहायस्तस्य संपन्नतया अजेयाक्वचिदपि प्रतिहन्तुं न शक्येति सर्वाद्वैतप्रमापिकेत्यर्थः।

भेदः परमार्थो ऽपरोक्षत्वादात्मवत्,अन्यथा तदापरोक्ष्यानुपपत्तिर्बाधिकेत्याशङ्क्याह

१०९ भेदबुद्धेरन्यथाऽप्युपपत्तिः।

भेदप्रमान्यथानुपपत्त्या च वैपरीत्यमशक्यम्। तथाऽद्वैतश्रुत्या सन्दिह्यमानस्य प्रमात्वस्यैवासिद्धेः, भेदधीमात्रस्य च द्विचन्द्रादिबोधवदन्यथाऽप्युपपत्तेः।

* भेदप्रमेति *। अपरोक्षप्रमानुपपत्तिर्बाधिका किंवा ऽपरोक्षधीमात्रा उपपत्तिः, यथाद्यस्तत्राह * तत्रेति *। अद्वैतश्रुतिदर्शनेन प्रत्यक्षादौ भेदे प्रमात्वस्य संदिह्यमानत्वादनुदयः, अर्थापत्तेरित्यर्थः। द्वितीयमपवदति * भेदेति *। वस्तुन एकत्वे ऽप्यविद्यया भेदप्रतीतिरुपपद्यते द्विचन्द्रप्रतीतिवदिति भावः।

यदुक्तमैकात्म्यपरो ह्यागमः परमात्मन एवैक-

तामाह प्रत्यक्षादीनि तु घटादिभेदं गृह्णन्तीति तदयुक्तमभ्यासविरोधादित्याह

११० श्रुत्या पंकान्तिकमद्वैतम्बोध्यते।

एकमित्युपादाय यदेवकारमप्युपादत्ते श्रुतिरेकमेवेद-मितिरूपा तदैकान्तिकमैक्यं बोधयतीति भेदाभेदेनाप्य-शक्यसमर्थनं घटपटादिभेदग्राहिप्रत्यक्षादिप्रामाण्यमिति।

एकमिति। एकमित्युक्त्वा पुनरेवकारमद्वितीय-मिति ब्रुवाणा सजातीयविजातीयस्वगतनानात्वा-भावोपलक्षितं स्वरूपं बोधयति, अभ्यासस्यार्थभूय-स्त्वलिङ्गत्वात्। तेनेश्वराभेदविषयत्वेन व्यवस्थितत्वा-त्प्रत्यक्षादिप्रामाण्यमित्येतदशक्यसमर्थनमित्यर्थः।

बाध्यबाधकबुद्ध्योर्बाधकबुद्धेश्च स्वविषयैर्भेदबो-धनद्वारा सर्वाद्वैतबोधनं श्रुतेः किं क्रमेण किं वा युग-पत्। न तावद्युगपत्,अंशतः प्रत्यक्षविरोधात्। नापि क्रमेण, बुद्धेर्विरम्यव्यापाराभावादिति शङ्क्ते

१११ सर्वाद्वैतबुद्धिः युगपदेवजायते।

"बुद्धेर्विरम्यव्यापाराभावात् कथमित्थम्" इति चेन्न। श्रुतितो द्रागेव जातायाः सर्वविषयाया अद्वैतधियोऽस्म-द्बुद्धय एवंविधविचारसोपानपरम्परामारोहन्त्यो नाना-विषयेषु तत्प्रामाण्यविषयाः क्रमेण परिनितिष्ठन्तीत्यु-च्यमानत्वात्।

बुद्धेरिति। जन्मैव बुद्धेर्व्यापारोऽर्थावग्रहरूपाया इति न्यायेन जन्मातिरिक्तव्यापाराभावात्,तस्याश्चै-

कत्वात्पर्यायेण सर्वाद्वैतबोधनमनुपपन्नमित्यर्थः । परिहरति *न, श्रुतित इति *। ज्योतिष्टोमवाक्यं भावनामंशत्रयवतीमेकव्यापारेण बोधयति । तत्र च धात्वर्थादीनां करणत्वादिविषयविज्ञानानि विचारपरम्परया क्रमेण जायन्ते यथा तथा ऽद्वैतश्रुतिरपि तत्तदर्थजातस्य ज्ञानजातस्य चाद्वैतं युगपद्बोधयति । तत्र तत्र परिपन्थिमत्यचादिविरोधोत्थाने तन्निरासफलविज्ञानानि विचारपरम्परया क्रमेण जायन्ते। अस्माकमतो न विरोधगन्धो ऽपीति भावः।द्रागिति शीघ्रमित्यर्थः ।

घटपटौ भिन्नाविति बुद्धेः स्वविषयैः सह भेदो यद्यपि स्वात्मनैव न गृह्यते तथा ऽपि बुद्ध्यन्तरेण तद्ग्रहान्नाद्वैतसिद्धिरिति चोदयति

११२ अद्वैतश्रुतिप्रामाण्ये शङ्का।

"ननु यदि नाम प्रत्यक्षवित्त्या तया घटपटभेदोल्लेखिन्या स्वात्मना सह घटपटयोर्भेदो न गोचरीक्रियते तावता कथं तस्याः स्वविषयेण सहाद्वैते श्रुतिः प्रामाण्यमासादयितुमीष्टे, बुद्ध्यन्तरेण तया सार्द्धं घटपटयोरपि भेदमुल्लिखता तत्राद्वैतश्रुतेर्बाधादेव" ।

*नन्विति *। बुद्ध्यन्तरस्य स्वविषयप्रतियोगिकभेदः प्रमाणान्तरेण न गृह्यते किं वा गृह्यत इति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह

११३ तन्निरास ।

मैवम्। तर्हि तस्या अपि विषयमापाततः परित्यज्य य-

यैवापरया बुद्ध्या घटपटभेदबुद्धेर्घटात्पटाच्च भेदो विषयीक्रियते तस्याः स्वविषयेण सहाभेदेऽद्वैतश्रुतिः प्रामाण्यमवलम्ब्य लब्धपदा घटपटतद्भेदबुद्धिभिः सह द्वितीयाया बुद्धेरभेदे पर्यवस्यन्ती सर्वेषामेव तेषामभेदे विश्राम्यति। एवञ्च सति यत्रैव गत्वा बाधबुद्धिपरम्पराविच्छेदो विषयान्तरसञ्चारोच्छेदभयादनवस्थाभयाच्चाभ्युपेयः तस्यामेव बुद्धौ पदमारोप्याद्वैतश्रुतिः सर्वं तत्तद्विषयविषयिप्रवाहमद्वैते स्थापयंती न केनापि प्रमाणेन क्वचिदपि बाधितुं शक्या। तस्मात्

सुदूरधावनश्रान्ता बाधबुद्धिपरम्परा।
निवृत्तावद्वयाम्नायैः पार्ष्णिग्राहैर्विजीयते॥

यैवमिति। यया ऽपरया बुद्ध्या घटपटभेदबुद्धेर्घटात्पटाद्भेदो विषयीक्रियते तस्याः स्वविषयप्रतियोगिकभेदः प्रमाणेन न गृह्यते यदि तर्हि तस्याविषयमपि घटपटभेदबुद्धेर्घटादितो भेदमापाततः परित्यज्य द्वितीयाया बुद्धेर्घटपटतद्भेदतद्बुद्धिभिः सहाभेदे प्रमाणाविरोधाभावात् तत्र पर्यवस्यन्ती सर्वेषामेव तेषां घटपटतद्भेदतद्बुद्धीनां विषयाणाम् एकबुद्ध्यभेदबोधनद्वाराऽभेदे विश्राम्यतीत्यन्वयः। तत्र हेतुः *तस्याः स्वविषयेणेति*। द्वितीयाया बुद्धेः स्वविषयेण सहाद्वैतश्रुतिः प्रामाण्यमवलम्ब्य लब्धपदा लब्धप्रतिष्ठेत्यर्थः। ननु बुद्ध्यन्तरस्यापि स्वविषयप्रतियोगिकभेदो बुद्ध्यतरेण गृह्यत इति द्वितीयविकल्प

माशङ्क्याह * एवमिति *। अयमर्थः। बाधबुद्धिपरम्पराविच्छेदः क्वचिदस्ति न वा। न चेत्,अनवस्था विपर्यान्तरसञ्चाराभावः सुषुप्तिमुक्त्योरभावश्च। यदि क्वचिद्विच्छेदस्तदाऽन्तिमबुद्धेः स्वविषयभेदस्य स्वात्मना बुद्ध्यन्तरेण वा ग्रहणात् तस्यास्तद्विपर्ययेण सहाद्वैतं बोधयन्ती तद्द्वारा सर्वाद्वैतं बोधयतीति। ननु भूरिकक्षाबाधविनो बाधविज्ञानस्य पूर्वमसञ्जातविरोधितयोत्पन्नत्वान्नाद्वयागमैर्बाधो युक्त इत्याशङ्क्य निराकुर्वन्नुपसंहरति। * तस्मादिति *। बाधबुद्धिपरम्परा ऽनवस्थाभयात्कस्यां चित्कक्षायां निवृत्तौ सत्यामद्वयाम्नायैः पार्ष्णिग्राहस्थानीयैर्विजीयत इति सम्बन्धः। निवृत्तौ हेतुमाह * सुदूरेति *। सुदूरधावनश्रान्ता भूरिकक्षानुसरणालसेति यावत्। इदमत्राकूतम्। 'अरिर्मित्रमरेर्मित्रं मित्रमित्रं ततः परं तथा ऽरिमित्रमित्रञ्च विजिगीषोः पुरःसराः। पार्ष्णिग्राहस्ततः पश्चादाक्रन्दस्तदनन्तरम् आसारोपनयश्चैव विजिगीषोस्तु मण्डलम्। अरेश्च विजिगीषोश्च मध्यमो भूम्यनन्तरः अनुग्रहे संहतानां व्यस्तानां च वधे प्रभुः। मण्डलाद्बहिरेतेषामुदासीनो व्यवस्थित' इति विजिगीषो राज्ञो द्वादशराजमण्डलम्। तत्र खलु यथा लोके कश्चिद्विजिगीषुर्दूरे प्रस्थितः परवाहिनीर्विजित्य निवृत्तौ पार्ष्णिग्राहैर्विजीयते तथा बुद्धिपरम्पराऽद्वैतपरम्पराजयाय दूरं प्रस्थिता ऽनवस्थाना क्वचिन्निवृत्तौ पार्ष्णिग्राहैरद्वयाम्नायाख्यैर्विजीयत इति।

नन्वेकस्य पुरुषस्य बुद्धिधारा यत्र विश्राम्यति तत्र सर्वज्ञः को ऽपि योगी भेदं ग्रहीष्यतीत्याशङ्क्याह

११४ भेदबुद्धिधाराविश्रान्तावद्वैतसिद्धिर्दुर्वारा।

न च यत्र तस्य प्रातिपत्तुर्बुद्धिधाराविश्रान्तिस्तत्र पुरुषान्तरबुद्धिर्भेदे प्रमाणं स्यात्। तथाऽपि पुरुषान्तरेण भिन्नतया सा प्रतीयते इत्यत्र प्रमाणं त्वया वाच्यम्। नहि तदपि पुरुषान्तरेणैव। न च सम्भाव्यमानम्, श्रौतेन निश्चयेन तन्निवर्त्तनात्। तथाप्यनवस्थानादिति।

* न चेति *। पुरुषान्तरबुद्धिपरम्पराविच्छेदे तद्विषयाद्वैतद्वारा सर्वाद्वैतम्,अविच्छेदे ऽनवस्था स्यादित्युक्तदोषैर्ग्रस्तमप्यरुच्याङ्गीकृत्याह * तथाऽपीति *। साऽन्तिमबुद्धिः स्वविषयाद्भिन्नतया पुरुषान्तरेण प्रमीयत इत्यत्र तव प्रत्यक्षं न सम्भवति, परबुद्धेरप्रत्यक्षत्वात्। नाप्यनुमानमर्थापत्तिर्वा तत्कार्यादर्शनात्। अतः प्रमाणं त्वया वक्तुमशक्यमित्यर्थः। यथाह'इह जन्मनि केषांचिन्न तावदुपलभ्यते योग्यवस्थागतानां तु न विद्मः किंभविष्यतीति'। साऽन्तिमबुद्धिः स्वविषयाद्भिन्नतया पुरुषान्तरेण प्रतीयत इत्येतदपि पुरुषान्तरेणैव प्रतीयत इत्याशङ्क्याह * नहीति *। तत्रापि पर्यनुयोगसाम्यादित्यर्थः। पुरुषान्तरबुद्धिर्भेदे प्रमाणं भविष्यतीति त्वया सम्भावयितुमपि न शक्यं भेदप्रमाणसद्भावसम्भावनाया अद्वैतश्रुत्या निवर्त्तितत्वादित्याह * न चेति *। अभ्युपेत्यापि भङ्गं भणति * तथाऽपीति *।

नन्वस्त्येवानुमानं योगिबुद्धौ प्रमाणम्—वि-मता बुद्धिः स्वविषयेभ्यः स्वभेदग्राहकबुद्ध्यन्तरवती बुद्धित्वात्प्रथमबुद्धिवदिति मन्वानः शङ्कते ।

११५ अन्तिमबुद्धेरपि न बाधः ।

अथ ब्रूषे—"यदा कियद्दूरं बुद्धिपरम्परया सा बाधिता भवत्यद्वैतश्रुतिस्तदा तन्न्याद् यापि बुद्धिः शेषं गत्वा नानुव्यवसीयते तत्रापि तद्बाधो ऽवगम्यते, यत्र सा बाध्यते तत्तुल्यन्यायत्वादन्तिमबुद्धेरपीति" । मैवम् । किञ्चियतीषु बुद्धिषु व्याप्यव्यापकौ कावप्यवलम्ब्य व्याप्तिग्रहरूपयैव धिया शेषबुद्धौ बाधं व्युत्पादयसीत्थमद्वैतश्रुतेः, किं वा बुद्ध्यन्तरदृष्टव्याप्तिसनाथया पक्षधर्महेतुमुल्लिखन्त्या बुद्ध्याऽन्तिमबुद्धिविषयया ।

अथेति। अद्वैतश्रुतिर्बुद्धिपरम्परया कियद्दूरं बाधिता भवति यदा तदा या बुद्धिः शेषं गत्वा—शेषमवशिष्टां कक्षां गत्वा—नानुव्यवसीयते ज्ञानान्तरवेद्या न भवति या तत्राप्यद्वैतश्रुतेर्बाधो गम्यत इत्यर्थः । तन्न्यायादित्येतद्विवृणोति *यत्रेति*। यत्र कतिपयबुद्धिपरंपरायां सा ऽद्वैतश्रुतिर्बाध्यते तत्समानन्यायत्वादन्तिमबुद्धेरपि भेदबुद्धित्वाविशेषादित्यर्थः । विकल्पासहत्वेनैतद्दूषयति । *मैवमिति*। या बुद्धिः सा स्वविषयेभ्यो भेदग्राहकप्रमाणाविनाभूतेति बुद्धित्वं व्याप्यं भेदे ग्राहक-

नन्वेकस्य पुरुषस्य बुद्धिधारा यत्र विश्राम्यति तत्र सर्वज्ञः को ऽपि योगी भेदं ग्रहीष्यतीत्याशङ्क्याह

११४ भेदबुद्धिधाराविश्रान्तावद्वैतसिद्धिर्दुर्वारा।

न च यत्र तस्य प्रतिपत्तुर्बुद्धिधाराविश्रान्तिस्तत्र पुरुषान्तरबुद्धिर्भेदे प्रमाणं स्यात्। तथाऽपि पुरुषान्तरेण भिन्नतया सा प्रतीयते इत्यत्र प्रमाणं त्वया वाच्यम्। नहि तदपि पुरुषान्तरेणैव। न च सम्भाव्यमानम्, श्रौतेन निश्चयेन तन्निवर्त्तनात्। तथाप्यनवस्थानादिति।

* न चेति *। पुरुषान्तरबुद्धिपरम्पराविच्छेदे तद्विषयाद्वैतद्वारा सर्वाद्वैतम्, अविच्छेदे ऽनवस्था स्यादित्युक्तदोषैर्ग्रस्तमप्यरुच्याङ्गीकृत्याह * तथाऽपीति *। सा ऽन्तिमबुद्धिः स्वविषयाद्भिन्नतया पुरुषान्तरेण प्रमीयत इत्यत्र तव प्रत्यक्षं न सम्भवति, परबुद्धेरप्रत्यक्षत्वात्। नाप्यनुमानमर्थापत्तिर्वा तत्कार्यादर्शनात्। अतः प्रमाणं त्वया वक्तुमशक्यमित्यर्थः। यथाह 'इह जन्मनि केषांचिन्न तावदुपलभ्यते योग्यवस्थागतानां तु न विद्मः किं भविष्यतीति'। साऽन्तिमबुद्धिः स्वविषयाद्भिन्नतया पुरुषान्तरेण प्रतीयत इत्येतदपि पुरुषान्तरेणैव प्रतीयत इत्याशङ्क्याह * न हीति *। तत्रापि पर्यनुयोगसाम्यादित्यर्थः। पुरुषान्तरबुद्धिर्भेदे प्रमाणं भविष्यतीति त्वया सम्भावयितुमपि न शक्यं भेदप्रमाणसद्भावसम्भावनाया अद्वैतश्रुत्या निवर्त्तितत्वादित्याह * न चेति *। अभ्युपेत्यापि भङ्गं भणति * तथाऽपीति *।

शाऽद्वैतश्रुतिस्तद्भेदबोधनद्वारा सर्वाद्वैते पर्यवस्यतीत्यर्थः। शब्दं शब्दत्वसामान्योपाधौ स्वात्मानमपि पक्षीकृत्य स्वविषयभेदं साधयतीति द्वितीयं शङ्कते।

११७ बुद्धेः स्वस्माद् भेदो दुरूहः।

अथ सर्वा विवादाध्यासिता बुद्धयः स्वविषयेभ्यो भिन्ना बुद्धित्वात् घटपटबुद्धिवदिति सामान्याकारेणात्मानमपि धर्मीकृत्यात्मनोपि स्वविषयाद्भेदं साधयिष्यत्यनुमेति मन्यसे—मैवम्। एवमपि विषयितो विषयस्याभेदं बोधयन्ती श्रुतिरनुमानमप्यनवकाशयति। विषयिविषययोर्मिथो भेदेऽपि साध्ये अस्तु हेत्वनुयोगः।

अथेति। बुद्धेः स्वविषयाद्भेदमात्रं सिसाधयिषसि किं वा बुद्धितद्विषययोः परस्परभेदमिति विकल्प्य प्रथमं पराचष्टे *मैवमिति*। बुद्धिधर्मिकविषयप्रतियोगिकभेदस्यैवानुमानगोचरत्वाद्विषयाणां बुद्ध्या सहाद्वैतबोधने निराबाधा श्रुतिस्तदभेदं बोधयन्ती तदनुमानमपि बाधते, विषयस्य बुद्ध्यभेदे बुद्धेस्ततो भेदासम्भवादित्यर्थः। विषयविषयिणोः परस्परं भेदः साध्य इति द्वितीयं शङ्कते *विषयीति*। परिहरति *अस्त्विति*। अयं भावः। यस्या बुद्धेर्यो विषयस्तयोरेव परस्परप्रतियोगिकभेदः साध्यः, किं वा बुद्धिजातं विषयजाताद्भिन्नं विषयजातं बुद्धिजाताद्वा भिन्नमिति। यद्याद्यस्तथा ऽपि न विषयित्वं हेतुः, विषयभागे ऽभावात्। नापि विषयत्वम्, बुद्धिभागे ऽसिद्धेः। नापि विषयविषयित्वं स्वरूपासिद्धेः,

प्रमाणं व्यापकं चावलंब्य प्रवृत्तव्याप्तिविज्ञानेनान्तिमबुद्धेः स्वविषयेण सहाद्वैतबुद्धेर्बाधं व्युत्पादयसि, किं वा व्याप्तहेतुजन्यानुमानेनेति विकल्पार्थः। कियतीषूपांत्यादिप्रथमकक्षापर्यन्तास्वित्यर्थः।

आद्यं दूषयति।

११६ अनुमानेनापि बुद्धिबाधः साधयितुं न शक्यते।

नाद्यः। व्याप्तिबुद्धिर्यदि विषयविशेषेपि स्वातन्त्र्येण बाधात्मिकोपेयते तदा सैव विशेषबुद्धिरपि स्यादिति गतमनुमानकथया। अथानुमितिमभ्युपैषि तदा सा नात्मानमपि धर्मीकृत्य प्रवर्त्तत इति तत्रैव दत्तपदा सर्वाद्वैतश्रुतिपरम्परामालम्बत इत्युक्तमावर्त्तते।

नाद्य इति। व्याप्तिविज्ञानमन्तिमबुद्धेःस्वविषयेभ्यो भेदं साधयति न वा। न चेत्, अद्वैतश्रुतिबाधकत्वं न सम्भवति विरुद्धार्थत्वाभावात्। यदि साधयति तदा सामान्योपाधौ प्रवृत्तं व्याप्तिज्ञानमेव पक्षनिष्ठं साध्यविशेषमपि साधयतीति सकलानुमानविलयः स्यादित्यर्थः। अस्तु तर्हि गृहीतव्याप्तिलिङ्गजन्यानुमानेनाद्वैतश्रुतिबाध इति द्वितीयं शङ्कते *अथेति*। तत्रैतदभिधानीयम्—स्वव्यतिरिक्तज्ञानानि धर्मीकृत्य तद्विषयभेदं साधयति किं वा स्वात्मानमपि पक्षे निक्षिप्य स्वविषयभेदमपि साधयतीति। तत्र प्रथमं प्रत्याह *तदेति*। अनुमानज्ञानस्य स्वविषयभेदः स्वात्मना मानान्तरेण वा न गृहीत इति तत्र लब्धावका-

शाऽद्वैतश्रुतिस्तद्भेदबोधनद्वारा सर्वाद्वैते पर्यवस्यतीत्यर्थः। शब्दं शब्दत्वसामान्योपाधौ स्वात्मानमपि पक्षीकृत्य स्वविषयभेदं साधयतीति द्वितीयं शङ्कते।

११७ बुद्धेः स्वस्माद् भेदो दुरूहः।

अथ सर्वा विवादाध्यासिता बुद्धयः स्वविषयेभ्यो भिन्ना बुद्धित्वात् घटपटबुद्धिवदिति सामान्याकारेणात्मानमपि धर्मीकृत्यात्मनोपि स्वविषयाद्भेदं साधयिष्यद्यनुमेति मन्यसे—मैवम्। एवमपि विषयितो विषयस्याभेदं बोधयन्ती श्रुतिरनुमानमप्यनवकाशयति। विषयिविषययोर्मिथो भेदेऽपि साध्ये अस्तु हेत्वनुयोगः।

अथेति। बुद्धेः स्वविषयाद्भेदमात्रं सिसाधयिषसि किं वा बुद्धितद्विषययोः परस्परभेदमिति विकल्प्य प्रथमं पराचष्टे *मैवमिति*। बुद्धिधर्मिकविषयप्रतियोगिकभेदस्यैवानुमानगोचरत्वाद्विषयाणां बुद्ध्या सहाद्वैतबोधने निराबाधा श्रुतिस्तदभेदं बोधयन्ती तदनुमानमपि बाधते, विषयस्य बुद्ध्यभेदे बुद्धेस्ततो भेदासम्भवादित्यर्थः। विषयविषयिणोः परस्परं भेदः साध्य इति द्वितीयं शङ्कते *विषयीति*। परिहरति *अस्त्विति*। अयं भावः। यस्या बुद्धेर्यो विषयस्तयोरेव परस्परप्रतियोगिकभेदः साध्यः, किं वा बुद्धिजातं विषयजाताद्भिन्नं विषयजातं बुद्धिजाताद्वा भिन्नमिति। यद्याद्यस्तथा ऽपि न विषयित्वं हेतुः, विषयभागे ऽभावात्। नापि विषयत्वम्, बुद्धिभागे ऽसिद्धेः। नापि विषयविषयित्वं सरूपासिद्धेः,

बुद्धितद्विषययोरेकतरस्यापि विषयविषयित्वाभावादि-ति। भंग्यन्तरमाह

११८ परबुद्धिस्प्रति श्रुतिर्निराबाधा।

परबुद्धीस्तद्विषयांश्च प्रति निराबाधा सती श्रुतिरेकस्या बुद्धेर्विषयादपरामपरस्याश्च विषयात् परामभेदबोधाय धावन्ती सर्वाद्वैत एव पर्यवस्यतीति। न च शक्यमनुमातुं—सर्वस्या बुद्धेर्विषयात् सर्वा बुद्धिर्भिन्नेति। माभूदन्यबुद्धिविषयादात्मनोपि बुद्धिर्भिन्नेति। नचात्मव्यतिरिक्तादित्युक्तेऽपि निस्तारः स्यात्। अद्वैतवादिनः सर्वाभेदमिच्छतः क्वचिदपि तदसिद्ध्या विशेषणाप्रसिद्धेरिति।

परेति। अनुमानं विषयिविज्ञानस्य स्वविषयस्य च परस्परभेदं गोचरयति, न त्वन्यबुद्धेः, अन्यबुद्धिविषयात्। ततश्च परबुद्धीस्तद्विषयांश्च प्रत्यद्वैतबोधनाय धावन्ती श्रुतिः सर्वाद्वैत एव पर्यवस्यतीति सम्बन्धः। तदेव स्पष्टयति *एकस्या इति*। एकस्या बुद्धेर्विषयात् घटादपरां पटबुद्धिमपरस्याः पटबुद्धेर्विषयात्पटात् घटबुद्धिं प्रत्यभेदबोधनाय धावन्तीत्यर्थः। बुद्धिजातं विषयजाताद्भिन्नं विषयजातं च बुद्धिजाताद्भिन्नमिति साध्यार्थ इति पक्षान्तरमाशङ्क्याह *न चेति*। तत्र किं स्वव्यतिरिक्ताद्विषयाद्भिन्नमिति साध्यते विषयमात्रादेति विकल्प्य द्वितीयं दूषयति *मा भूदिति*। बुद्धिरपि बुद्ध्यन्तरगोचरा भवति ततश्च

स्वात्मनो ऽपि स्वभेदप्रसङ्ग इत्यर्थः। प्रथमं पराकरोति *न चेति*। न तावत्परार्थानुमानम्, परस्याद्वैतिनो भेदमात्रानङ्गीकारात् स्वव्यतिरिक्तेतिविशेषणाप्रसिद्ध्या अप्रसिद्धविशेषणत्वात्पक्षस्य साध्यविकलत्वाच्च दृष्टान्तस्य। नापि स्वार्थम्, स्वपक्षे भेदस्य प्रत्यक्षतया ऽनुमानवैयर्थ्यात् कथायां तदप्रयोगाच्चेत्यर्थः।

गृहीतसङ्गतिकस्य सर्वं भिन्नमिति वाक्यम्प्रतीतिमुत्पादयति न वा। न चेत्, अद्वयवाक्यमपि नतरामर्थं प्रमापयेत्। प्रतीतिजनकं चेत्सा प्रतीतिरप्रमा प्रमा वा। आद्ये ज्ञानमात्रहेतुजन्यत्वं यत्प्रमास्वतस्त्वं तद्धीयेत। प्रमा चेत्तत्करणमेतद्वाक्यं प्रमाणमिति सप्रतिशब्दाऽद्वयश्रुतिरप्रमाणं सत्प्रतिपक्षानुमानवदित्याशङ्क्याह

११९. सर्वंभिन्नमिति वाक्येनापि न भेदः सिध्यति।

एतेन "सर्वं भिन्नमिति वाक्येन—विना बाधं स्वतःप्रमाणेन—सप्रतिशब्दा सेयमद्वैतश्रुतिः" इत्यप्यनवकाशं प्रत्यवस्थानं मन्तव्यम्। यस्मात्कस्मादपि भेदे मिथ्यातः सत्यभेदोपगमेन सिद्धसाधनात्। सर्वस्मादिति स्वस्मादप्यापत्तेः। स्वव्यतिरिक्तादिति चाद्वैतवादिन्यव्यवच्छेदकम्।

एतेनेति। परामृष्टमेव हेतुं स्फुटीकुर्वन्नाह *यस्मादिति*। सर्वं भिन्नमिति वाक्यस्य को ऽर्थः। यत्किञ्चिद्यतः कुतश्चिद्भिन्नमिति, किं वा वस्तुमात्रं वस्तुमात्राद्भिन्नमिति, आहोस्वित्स्वव्यतिरिक्तात्सर्वस्माद्भिन्नमिति। नाद्यः पारमार्थिकभेदविषयत्वे बोधकत्वात्तत्र सङ्-

तिग्रहाभावात्, भेदमात्रे व्यावहारिके वा साध्ये ऽधिष्ठानस्य ब्रह्मणो ऽध्यस्तप्रपञ्चान्मिथ्याभूतभेदोपगमेनेष्टापादनत्वादित्यर्थः। द्वितीयो व्याहत इत्याह *सर्व इति*। स्वस्यापि वस्तुत्वेन सर्वशब्दाभिधेयत्वात्स्वात्मनः स्वस्य भेदप्रसङ्ग इत्यर्थः। व्यर्थविशेषणत्वान्न तृतीय इत्याह *स्वेति*। अव्यवछेदकमव्यावर्तकम्, स्वातिरिक्तपदार्थमात्रानङ्गीकारादित्यर्थः।

पृथिव्यबादिभ्यो भिद्यते पृथिवीत्वादित्यादिप्रयोगान्तरे ऽप्युक्तदोषानुसन्धानार्थमुक्तमर्थं श्लोकेनाह

५२० भेदसाधनासम्भवोपसंहारः।

तदेवं

हेत्वाद्यभावसार्वज्ञे सर्वे पक्षतयाऽऽस्थिते।
किञ्चित्तु त्यजता दत्ता सैव द्वारद्वयश्रुतेः।

अत एव च

आद्यधीवेद्यभेदीयाऽप्यन्यथानुपपन्नता।
स्वज्ञानापेक्षणादन्ते बाधते नाद्वयश्रुतिम्।

तदेवमिति। तस्मादेवमुक्तेन न्यायेनाद्वैतश्रुतेर्न विरोध इत्यर्थः। सर्वं सर्वस्माद्भिन्नमिति साध्ये सर्वमेव पक्षनिक्षिप्तं, किं वा किं चिद्दृष्टान्तसिद्धये पृथक् क्रियते। प्रथमं प्रत्याह *हेत्वादीति*। सर्वं पक्षयता धर्मीकुर्वता हेत्वाद्यभावसार्वज्ञे आस्थिते स्वीकृते स्याताम्, पक्षातिरिक्तसाध्यहेतुदृष्टान्तानामभावात्, तथामानसिद्धमेवानुमानाद्भिन्नमित्यंगीकारात् सर्वस्य प्रमाणतो

ऽवगन्तृतया सर्वज्ञत्वमस्य स्यादित्यर्थः। यदि द्वितीयस्तत्राह *किं चिदिति*। यस्य पक्षानिक्षेपान्नानुमानेन भेदः साध्यते तदभेदबोधनद्वारा सर्वाद्वैतश्रुतेः पर्यवसानात्सैव द्वाः द्वारं दत्ता स्यादद्वैतबोधनाय श्रुतेरित्यर्थः।

भेदप्रमान्यथानुपपत्त्या वा वैपरीत्यमाशङ्क्यमित्याद्युक्तमर्थापत्तिविरोधाभावमुपसंगृह्णाति *अत इति*। सर्वज्ञत्वप्रसङ्गद्वारप्रदानयोरन्यतरप्रसङ्गादेवेत्यर्थः। घटात्पटो भिन्न इति घटपटभेदप्रत्यक्षमाद्यधीः, तया वेद्यो भेदः आद्यधीवेद्यभेदः, तदीया तत्संबन्धिनी अन्यथानुपपन्नताऽप्यनुमानवदद्वयश्रुतिं न बाधते। तत्र हेतुं कथयति *अन्ते स्वज्ञानापेक्षणात्*। अयमर्थः प्रतीयमानैवानुपपन्नताऽभेदं साधयति इति वाच्यम्, अनुपपद्यमानदर्शनादुपपादके बुद्धिरर्थापत्तिरिति स्वीकारात्, तथा च स्वगोचरज्ञानात्स्वात्मनो भेदं विना घटपटभेदानुपपत्त्यभावात्स्वज्ञानादात्मनो भेदं न साधयेत्। ततश्च तज्ज्ञानात्तस्या अभेदबोधनद्वारा सर्वाद्वैते पर्यवस्यतीति।

---

(८) अथ अद्वैतश्रुतेः प्रमानुत्पादकत्वरूपाप्रामाण्याभावः।

एवं तावदद्वैतश्रुतेः प्रत्यक्षादिविरोधान्मिथ्यात्वमप्रामाण्यमिति प्रथमः पक्षः पराकृतः। इदानीं प्रमानुत्पादकत्वमप्रामाण्यमिति द्वितीयं दूषयति

२२१ अद्वैतज्ञाने प्रतिबन्धाभावः।

नच संस्कारारूढदृढान्वयव्यतिरेकान्वयव्यतिरेका-

न्वयप्रतिपत्त्युत्पत्तिप्रतिबन्धः शक्यशङ्कः । यतः—

'अत्यन्तासत्यपि ह्यर्थे ज्ञानं शब्दः करोति हि ।
अबाधात्तु प्रमामत्र स्वतःप्रामाण्यनिश्चलाम्' ।
(श्लोकवार्तिक चोदनासूत्र ॥ ६ ॥

असंसर्गाग्रहस्यापि मन्ता शंसत्यबाधिते ।
अत्यन्तासदसंसर्गाग्रहं संसर्गलम्भकम् ॥

न चेति । अयमर्थः । अन्वयः सत्त्वं व्यतिरेको ऽसत्त्वम्—"अग्रजं वा दशग्रीवमनुजं वा विभीषणम् अन्वयव्यतिरेकाभ्यां रामः कमभिषेक्ष्यतीति" सत्त्वासत्त्वपरतया ऽन्वयव्यतिरेकशब्दयो रामायणे प्रयोगदर्शनात्—तयोः सत्त्वासत्त्वयोरन्वयः संबन्धः, तदभावो व्यतिरेक—तदेवं सत्त्वासत्त्वसंबन्धाभावः प्रतिपादितः—तस्यान्वयो विशेषणत्वम्, तस्य या प्रतिपत्तिः संस्कारारूढतया दृढतरा बलवत्तरेति यावत्, तया ऽद्वैतप्रत्ययस्योत्पत्तिप्रतिबन्धः शक्यशङ्को न भवतीति योजना । तथा हि क्वचित्सत्त्वसंबन्धाभावो विशेषणं नास्ति, घट इति । क्वचिचासत्त्वसंबन्धाभावः—'न नास्ति घटः किं त्वस्त्येवेति' । तेन भेदनियतसत्त्वाभावविशेषणत्वासत्त्वाभावविशेषणत्वलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गप्रतिपत्त्या चिरतरवासनानिरूढतया प्रबलतया प्रतिबन्धादद्वैतप्रत्ययस्योत्पत्तिरेव न सम्भवतीति तात्पर्यार्थः । अत्र च विशिष्टान्वयप्रतिपत्त्या ऽद्वैतप्रतिपत्तेरुत्पत्तिप्रतिबन्ध इति वक्तव्ये तन्त्रेण प्रतिपत्तिशब्दः सकृदेवोच्चारित इति केचित् ।

अन्यन्मतम् । पूर्वानुभवजन्यः कार्यकल्प्यः कश्चिद-तिशयःसंस्कारः, तमारूढःसंस्कारारूढः, स एवं दृढः, स एवान्वयः संबन्धः, तस्य व्यतिरेकान्वयः अभावः, तस्य व्यतिरेको ऽभाव इति यावत् । तस्मादन्वयप्रतिपत्त्युत्पत्तिर्वाक्यार्थज्ञानजन्मेति यावत् । तस्य प्रतिबन्धो ऽभाव इत्यर्थः । एतदुक्तं भवति । संबन्धग्रहणसंस्काराच्छब्ददर्शनाच्च वाक्यार्थप्रतीत्युत्पत्तेरभावः शङ्कितुं न शक्य इति ।

यद्वा अन्वयो वृद्धव्यवहारः, अन्वीयते शब्दोऽर्थमनेनेति व्युत्पत्तेः, तस्य व्यतिरेको ऽभावः सर्वव्यवहारातीतत्वादद्वैतस्य, तस्माद्वृद्धव्यवहाराभावादन्वयस्य शब्दार्थसङ्गतिग्रहणस्य व्यतिरेकादभावात्, अन्वयप्रतिपत्तेरद्वैतप्रतिपत्तेरुत्पत्तिप्रतिबन्धः शक्यशङ्को न भवति । लोकावगतसामर्थ्यः शब्दो वेदेपि बोधक इति न्यायाद्वृद्धव्यवहारस्यैवाभावादद्वैतवाक्यादद्वैतप्रतिपत्तिरेव नोदेतीति न शङ्कनीयमित्यर्थः । तत्र हेतुत्वेन व्यवहारस्य विषयं दर्शयति *संस्कारेति*। संस्कारो नामानादिप्रवृत्तवृद्धव्यवहारानुभवनाशजनिता वासना,तमारूढस्तत एव दृढः । दार्ढ्यं च तुच्छविलक्षणतया निश्चितत्वम्, ततः परमार्थसत्त्वाभावे ऽपि तुच्छविलक्षणत्वाद्व्यवहारस्य सङ्गतिग्रहणादिसम्बन्धसामंजस्यमिति । यद्वा अन्वयःकारणम्, अनुगच्छतीति व्युत्पत्त्या, व्यतिरेको भेदो व्यावृत्तं कार्यम् । तदनेन कारणकार्ये उक्ते । तयोरन्वयः सम्बन्धः समवायादिरूपस्तेन व्यतिरेको भेदस्तस्मादन्वयप्रतीत्युत्पत्तिस्तत्प्रतिबन्धः

शक्यशङ्को न भवति। एतदुक्तं भवति। संस्कारारूढतया बलवत्तरो यः कार्यकारणसम्बन्धबलाल्लभ्यो भेदस्तस्मादद्वैतप्रतिपत्तिरेव नोदेति विरोधादिति न शङ्कनीयमिति। यद्वा संस्कारारूढो भूयोदर्शनजसंस्कारविषयो दृढान्वयो दृढसत्त्वः अबाधितसंविदुपस्थितः एवम्भूतो यो व्यतिरेको भेदस्तस्य—यो घटः स पटादेर्भिन्नः यो न पटादेर्भिन्नो न स घट इति—अन्वयव्यतिरेकौ ताभ्यामन्वयप्रतिपत्तिर्व्याप्तिप्रतीतिस्तयेत्यर्थः। भेदादेः पारमार्थिकत्वाभावे ऽपि प्रतिभासमात्रशरीरस्य भावादद्वैतश्रुतेः परमार्थगोचरत्वान्नास्ति विरोध इति सर्वत्र परिहारः।

नन्वद्वैतादिपदं गृहीतसङ्गतिकं स्वार्थं प्रत्यापयति, किं वा गृहीतसङ्गतिकम्। नाद्यः प्रमाणान्तरागोचरे ऽद्वैते सङ्गत्यधिगत्ययोगात्। नापि द्वितीयो ऽतिप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह *यत इति*। शब्दो वाक्यम् अत्यन्तासत्यपि नृशृङ्गादौ विज्ञानं जनयति, अन्यथा नृशृङ्गाद्भिन्नो घट इति व्यवहाराभावप्रसङ्गात्। न च तत्र सङ्गतिग्रहणं शशविषाणस्य सकलप्रमाणविकलत्वात्। अतो ऽगृहीतसङ्गतिकाद्वैतादिपदात्तदर्थप्रतीतिर्न स्यादिति न शक्यं वक्तुमिति प्रौढवादः। वस्तुतस्तु पदार्थत्वं नेष्यते ब्रह्मणः, किं तु वाक्यार्थत्वम्। वाक्य वाचा गृहीतसङ्गतिकमेव बोधयति। न च पदार्थानामेव वाक्यार्थत्वात् ब्रह्मादिपदार्थाप्रतीतौ वाक्यार्थप्रतीतिरिति वाच्यम्,—योग्यतानुसारेण प्रसिद्धपदान्तरसमभिव्याहारेणाप्रसिद्धपदार्थप्रतीत्या वाक्यार्थप्रतीतेः। तदुक्तम् (श्लोकवार्तिके)—

'पदमज्ञातसन्दिग्धं प्रसिद्धैरपृथक्श्रुति, ।
निर्णीयते निरूढं तु न स्वार्थादपनीयते'—

इति हिशब्दार्थः । नन्वद्वैतज्ञानमप्रमा सामान्यविशेषनिर्मुक्तविषयत्वात् नृशृङ्गादिज्ञानवदित्याशङ्क्याह * अबाधादिति * । अत्राद्वैते शब्दः प्रमां करोतीति पूर्वेण सम्बन्धः । हेतुमाह *अबाधादिति* । अबाध्यानवगतादन्यगोचरत्वमप्रमात्वे प्रयोजकम्, न सामान्यादिनिर्मुक्तविषयत्वम्, विशेषज्ञाने व्यभिचारादित्यर्थः । ज्ञानप्रामाण्यं ज्ञानान्तरसंवादलभ्यम्, न चात्र संवादकं प्रमाणमस्ति तदगोचरत्वादित्याशङ्क्याह *स्वत इति* । प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वमुपेयम् अन्यथाऽनवस्थानादित्यर्थः ।

व्यवह्रियमाणपदार्थासंसर्गाग्रहादेवोभयसंप्रतिपन्नात्संसृष्टव्यवहारोपपत्तौ नायथार्थप्रतीतिः कल्पनीया गौरवादनाश्वासादिभ्यः अतो न शब्दोऽसत्यर्थे ज्ञानं करोतीति प्राभाकरस्तत्राह *असंसर्गेति * । विमतो व्यवहारो व्यवह्रियमाणपदार्थसंसर्गज्ञानपूर्वकः संसृष्टव्यवहारत्वाद्गामभ्याजेत्यादिव्यवहारवत्, विपक्षे संसर्गाग्रहादेव सर्वत्र व्यवहारोपपत्तौ संसृष्टप्रत्ययमात्रं लयमियादनाश्वासोऽर्थे ज्ञायमाने तेनैव परास्तः । स्वदर्शने च तस्य तुल्यत्वा-

१ असंसर्गाग्रहस्य मन्ता मीमांसकः, सच—अत्यन्तमसन्नसंसर्गः सत्यस्थले (अबाधितविषये), तस्य ग्रहणं यत्र, तत्र तु-संसर्गभ्रममेव मन्यते । तथा च तन्मते ऽपि अद्वैतश्रुत्या संसर्गभ्रमैव जायते विषयाबाधादित्यर्थः, । सदसंसर्गाग्रहस्तत्र नास्त्येव, विषयबाधस्य निरस्तत्वादिति भावः । (शां) ।

दोषभावाभावाभ्यां व्यवस्थाया इतरत्रापि तुल्यत्वात्। साधारणाकारस्यालम्बनत्वे नानालम्बनता ऽपि निरस्ता प्रतीतिविरोधस्य स्वपक्षदोषत्वादित्यरुचिमपिशब्देन द्योतयति। अङ्गीकृत्याप्याह-असंसर्गाग्रहस्य व्यवहारहेतुत्वं मत्वा ख्यातिबाधबाधिते विषये ऽत्यन्तासदसंसर्गाग्रहं संसर्गलग्नकं शंसति अभिधत्ते इत्यन्वयः। अत्यन्तासंश्चासावसंसर्गश्चेति तथोक्तस्तस्याग्रहं संसर्गलग्नकं संसर्गग्रहाविनाभूतमिति यावत्। गामानयेत्यादौ व्यवह्रियमाणपदार्थानां संसृष्टानामसंसर्गस्यासतो ग्रहं संसर्गज्ञानपूर्वकमेव वदतीत्यर्थः। तदयं प्रयोगः-एकमेवेत्यादिपदार्थासंसर्गाग्रहस्तत्संसर्गज्ञानाविनाभूतो ऽबाधितासंसर्गाग्रहत्वात् गामानयेत्यादिपदार्थासंसर्गाग्रहवदिति। नन्वद्वैतागमवाक्यं सदसद्वा तदुभयविलक्षणं वा। नाद्यः, अद्वैतभङ्गात्। न द्वितीयः, यस्य हि परमार्थेन नास्तिता तस्य कथमस्तित्वमसतश्च कथं साधनत्वं तदुक्तम्-'यो ऽधुना परमार्थेन नास्तीत्येवं प्रतीयते। कथं पूर्वमसावासीदसंश्चेत्साधनं कथम्, साधनं चेदवश्यं च परमार्थास्तितां वदेदिति'। न चानिर्वचनीयेन परमार्थसिद्धिः सम्भवति शुक्तिरजतज्ञानादिगोचरस्यापि सत्यत्वप्रसङ्गात्। आह च-'सिद्धिर्नापरमार्थेन परमार्थस्य युज्यते, न दृष्टा शशशृङ्गादेः, सम्यग्ज्ञानादिहेतुतेति'।

कल्पितागमस्य प्रामाण्यमनुचितमित्यनौचितीलक्षणतर्कविरोधात्कथमबाधितत्वमित्याशङ्क्याह

१ उक्तकल्पत्रयेषु तृतीयं सदसद्विलक्षणं स्वपक्षं दूषयति नचेति।

१२२ अनौचितीतर्केणापि अद्वैतश्रुतिर्न बाध्या ।

अनौचित्या ऽपि तर्केण दुर्बाधैवाद्वयश्रुतिः ।
अनारोपितमूलत्वाद्बलाहंयुरतादृशा ।
प्रवृत्तेनाप्यनौचित्यमूलं येन न लूयते ।
तत्रानौचित्यसाम्राज्यं वैपरीत्यात्तु नात्र तत् ।

अनौचित्येति। अद्वयश्रुतिः अनौचित्या तर्केणापि दुर्बाधैवेत्यन्वयः। अनौचितीशब्दस्य नियतस्त्रीत्वात्पुंलिङ्गतर्कशब्देनसामानाधिकरण्यमविरुद्धम्। कुतो दुर्बाधत्वमित्यत आह *अनारोपितमूलत्वादिति*। यथार्थवस्तुविषयत्वादहंयुर्बलवत्त्वाभिमानिनी—अहंयुः स्यादहङ्कारीत्यभिधानदर्शनात्। तादृशारोपितमूलेन तर्कस्त्वारोपितमूलो ऽपि भवति। यदीदं रजतमसदेव स्यादपरोक्षं न स्यादित्यारोपितसत्त्वमूलत्वाभ्युपगमात्तस्येति। कल्पितप्रतिबिम्बादेः सत्यबिम्बादिगमकत्वमपाकर्तुमशक्यमिति श्लोकार्थः। तर्हि वाक्यप्रामाण्यस्य तर्कानपनोद्यत्वाद्यागादि स्वर्गसाधनमिति निश्चयोपपत्तौ नापूर्वसाधनविचारारम्भः स्यात्तथेक्षत्याद्यधिकरणारम्भश्च न स्यादित्याशङ्क्याह * प्रवृत्तेनेति * । बाध्यत्वाभिमतेन वाक्येन स्वार्थबोधनाय प्रवृत्तेनापि येनानौचित्यमूलमापादकापाद्यनिष्ठा व्याप्तिर्न लूयते न खंड्यते । इह तु पुनरद्वैतश्रुत्यापाद्यपादकभेदखण्डनेन व्याप्तेरपि खण्डितत्वात्तत्साम्राज्यं नास्तीत्यर्थः।

बाध्यबाधकबुद्ध्योर्भेदस्य बाधकबुद्धेः स्वविषयभे-

न च—"स्वयं प्रमितो भेदः परं प्रति वचसा केवलं बोध्यते"—इति वाच्यम् । त्वद्वचसि परस्याप्रत्ययात् । विजिगीषुं परं प्रति विजिगीष्वन्तरवचनं हि तत्रार्थे तज्जिज्ञासोत्पादनद्वारेण स्वतस्तस्य तदर्थप्रमित्युत्पादनपर्यवसायितयोपयुक्तम् । न चाद्वैतवादिनं प्रति तथा कर्तुं शक्यते, तं प्रत्यन्यथासिद्धेरुक्तत्वात् । न च वाच्यम्—"मम वचनात् सन्देहेनापि श्रुत्या तत्र तत्र सन्दिग्धबाधितभावया नाभेदप्रतिपादनं ते घटते—" इति । यस्मादद्वैतं मन्यमानेन भेदासिद्ध्या सर्वत्र साध्याविशेषादिदोषप्रतिसन्धायिना संशयस्याप्यनवकाशीकरणमेव स्यात् ।

मैवमिति। अन्तिमबुद्धेरद्वैतश्रुतिजन्यबुद्ध्यादितो भेदस्त्वया न प्रमीयत इति मयोच्यमाने मया प्रतिज्ञायमाने ततोऽद्वैतबुद्ध्यादितोऽन्तिमबुद्धेर्यो भेदः स प्रमातव्यः न प्रतिज्ञामात्रेण साधनीय इति सम्बन्धः । यदि प्रमाणेन प्रतीयते तदा किं प्रत्यक्षेण किं वाऽनुमानेन उतार्थापत्त्या इति विकल्प्य प्रथमं निराकरोति *न तावदिति* । बाधपरम्पराविश्रमभूमिरन्तिमबुद्धिः इदानीं वर्तते न वा । न चेत्, वर्तमानग्राहिप्रत्यक्षेण तद्ग्रहणायोगात्तत्प्रतियोगिकस्य तद्धर्मिकस्य वा भेदस्याध्यक्षेणाध्यवसातुमशक्यत्वात् । वर्तते चेत्, तद्गोचरप्रत्यक्षस्येदानीमसम्भवो युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गमिति काणादवचनादित्यर्थः । ननु प्रतियोगिगतीति-

रपेक्ष्यते, न तु तेनैकबुद्धिगोचरत्वम्, भेदस्य केवलव्यतिरेकाभावात्। तत्रावर्तमानामपि प्रतीत्य ततो भेदः प्रत्यक्षेणैव गृह्यत इति। मैवम्। भेदस्य प्रतियोगिविशिष्टत्वेन तदेकबुद्धिगोचरत्वनियमाद्विशेषणविशेष्ययोरेकबुद्धिगोचरत्वादन्तिमबुद्धेरननुभूततया स्मरणायोगात् प्रतीत्यन्तरस्य च कारणाभावादसम्भवाच्चेति। अस्तु तर्ह्यनुमानेनार्थापत्त्या वाऽन्तिमबुद्धेरद्वैतश्रुतिजन्यबुद्ध्यादितो भेद इति द्वितीयतृतीयौ चोदयति* यदि चेति*। अन्तिमबुद्धिः श्रुतिजन्यबुद्ध्यादितो भिन्ना भिन्नसामग्रीकत्वात् अपुनरुक्तशब्दवाच्यत्वात् जन्मनाशादिविरुद्धधर्मत्वाद्वा, यदेवं तदेवं यथा घटादि-इत्यनुमानं विवक्षितम्। अर्थापत्तिस्तु-बुद्ध्योर्भेदाभावे श्रुतिसंस्काररविरहिणामद्वैतज्ञानानुपपत्तिरूपा विवक्षितेति द्रष्टव्यम्। चशब्देनोपमानादीनामपि भेदसाधकत्वं द्योतयति, तदभावे तद्गोचरसादृश्यादेरसम्भवात्।

किमेतत्परार्थानुमानमुत स्वार्थमिति विकल्प्याद्यमन्यतरासिद्ध्यादिना दूषयति *तदेति*। भिन्नसामग्रीकत्वादेर्हेतोः साध्याविशिष्टतया भासनात् ततः कथं प्रमोदयः स्यात्,*येन* भेदेन विना *सा* अनुपपत्तिस्तस्याश्च तत्सम भावात् असिद्धिः, भेदसमत्वेनासिद्धत्वेनेति यावत्। असिद्धत्वेनाभासात् कथं प्रमोदय इत्येवान्वयः। *साध्याविशिष्टतयेति* हेतोरसिद्धत्वमुच्यते, न तु साध्यसमानत्वमेव, विशेषणभेदात्। ततश्च सर्वाद्वैतिना सामग्रीभेदादेरनङ्गीकाराद्धेत्वसिद्धिः साध्यविकलं च निदर्शनम्। अन्तिमबुद्धिकारणस्यागमस्य च भेदे शा-

स्यसंस्कारविरहिणामद्वैतज्ञानासिद्धिस्तदनुपपत्त्या भेदसिद्धिरिति–इतरेतराश्रयाद्वा चक्रकाद्वा ऽनुदय एवार्थापत्तेरित्यर्थः । उपमानादावपीतरेतराश्रयादि तुल्यमिति वाऽर्थः ।

भिन्नसामग्रीत्वादि स्वार्थानुमानमिति द्वितीयमाशङ्क्याह *न चेति *।वेदान्तपक्षे प्रातीतिकभेदवत्सामग्रीकत्वादिहेतौ नास्त्यसिद्धिः, पारमार्थिकभेदवत्त्वस्य हेतुत्वे ऽसिद्ध्यादिर्यथा पाक्षिको नैवं मम दृश्यता सत्यताव्याप्तेत्यङ्गीकारादित्याह * नास्तीति *। स्वार्थानुमानस्य कथायामनुपन्यास इति दूषणं स्पष्टत्वादुपेक्ष्य दूषणान्तरमाह * यत इति *। वचनं व्यर्थं स्यादित्यर्थः। न व्यर्थं ममैव प्रत्यायकत्वादित्यत आह * वचनस्येति *। तर्हि स्वार्थानुमानावगतमपि भेदं न वच्मीत्याशङ्क्याप्रतिभानाम निग्रहस्थानं प्रसज्येतेति परिहरति * मानमिति * । उत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभा ।

. औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्ध इति(मीमांसासूत्र१।१।५) निर्णीतत्वादर्थशेषभावस्य शब्दानां मया प्रमितो भेद इति मदीयवचनात्कर्णपथमवतीर्णात् तवाप्यर्थप्रतिपत्तेर्न वैयर्थ्यं वचनस्येत्यत आह * न चेति *। अर्थशेषभावस्यापि स्वाभाविकत्वेप्यनाप्तपुरुषसंबन्धितया दोषशङ्काकलङ्कस्याङ्कुरयग्रादिवाक्यवच्च प्रत्यायकत्वमित्याह * त्वद्वचसीति *। ननु वादिवचनं वाक्यान्तरप्रत्यायकम्,–"अनित्यः शब्दः"

१ 'अङ्कुरयग्र कारणमन्वदन्'—इति पाकयं विवक्षितम् ।

इत्यादिवचनेन प्रतिपाद्यमानत्वात्तस्येत्याशङ्क्याह * विजिगीषुमिति * । विजिगीष्वन्तरवचनं परं विजिगीषुम् प्रति 'तत्र' अनित्यत्वादिलक्षणे 'अर्थे' तस्य जिज्ञासोत्पादनद्वारेण 'तस्य' सजिज्ञासस्य 'तस्मिन्' जिज्ञासितेऽर्थे प्रमित्युत्पादनपर्यवसायितयोपयुक्तं हीत्यन्वयः । विजिगीष्वन्तरवचनस्मारितप्रमाणेन परो विजिगीषुः स्वयमेव प्रमिमीते ऽन्यथा ऽतिप्रसङ्गादिति भावः । तर्हि मदीयवचनमपि भेदसाधकानुमानादिप्रमाणस्मारकतया त्वां प्रत्युपयुज्यतामित्यत आह । * न चेति * । सर्वाद्वैतं मन्यमानं प्रति न हेतूपन्यासो ऽन्यतरासिद्धिप्रसङ्गात् । नाप्यर्थापत्तिः, अन्यथेत्यंशस्य भेदसापेक्षस्य परस्पराश्रयादिप्रसङ्गेनासम्भवात्, द्वा सुपर्णेत्यागमस्य प्राप्तभेदानुवादस्य च तत्र प्रामाण्यायोगात्, उपमानस्य च सादृश्यमात्रगोचरस्य भेदाभेदयोस्ताटस्थ्यात्, अभावस्य च प्रमाणान्तरत्वानङ्गीकारात्, अङ्गीकारे वाऽनवस्थानात्, इन्द्रियातिरिक्तस्य प्रमाणस्य प्रतीयमानतया गमकत्वनियमात्, मानाभावस्य च मानत्वव्याघातादद्वैतिनं प्रति द्वैतवचनं न तत्साधकं मानस्मारकतयोपयुक्तमित्यर्थः ।

ननु मद्वचनस्य क्वचित्प्रत्यक्षं प्रमाणमित्यस्य प्रामाण्यादस्य च त्वदृष्ट्या प्रामाण्याव्यभिचारितया प्रमेयत्वादिवद्भेदसाधकप्रमाणसंशयजनकतया प्रतिकूलाद्वैतवाक्यस्यापि न निश्चायकत्वम् । अतश्च संशयहेतुत्वमप्रामाण्यमिति तृतीयविकल्पमाशङ्क्याह ।

* न चेति * । संशयस्यापि क्वचिन्निश्चयमन्तरेणानुपपत्तेर्भेदस्य वा तत्प्रमाणस्य वा क्वचिदप्यनिश्चयान्न त्वद्वचनं संशयजननक्षममित्याह * यस्मादिति * । यस्माद्भेदग्राहिप्रत्यक्षादिविरोधाशङ्कया ऽद्वैतश्रुतेस्त्रिविधमप्रामाण्यं नास्ति तस्मादिति ।

उक्तार्थसंग्राहकश्लोकेनापेक्षितमंशं पूरयति

१२५ संग्रहश्लोकः ।

तस्मात्

एकं ब्रह्मास्त्रमादाय नान्यं गणयतः क्वचित् ।
आस्ते न धीरवीरस्य भङ्गः सङ्गरकेलिषु ॥

* तस्मादिति * । तस्माद्ब्रह्मैवास्त्रं ब्रह्मास्त्रं स्वपरिपन्थिद्वैतनिवर्तकत्वात् । तच्चैकमद्वितीयत्वात् । तदादाय क्वचिदपि वादे जल्पे वितण्डायां वा अन्यं द्वैतिनं न गणयतस्तदुक्तप्रमाणजातस्यासिद्ध्यादिदोषात् । धीर एव वीरो धीरवीरः । धैर्यं च श्रुतधारणसामर्थ्यं वीर्यं च यथाकालं प्रयोगसामर्थ्यम् । सङ्गरकेलिषु युद्धक्रीडासु भङ्गो नास्ति इत्यन्वयः । रूपकालङ्कारो ऽयम् । यथा खलु लोके कस्य चिदर्जुनादेरेकं ब्रह्मास्त्रमादायान्यमश्वत्थामप्रभृतिकं न गणयतः सङ्गरकेलिषु क चिदपि भङ्गः पराजयो नास्ति तद्वदिति ।

एवं तावत्प्रत्यक्षादिना यत्र भेदः स्पष्टतरमवभासते तत्राप्यद्वैतश्रुतेर्विषयविषयिणोरद्वैतबोधनद्वारा सर्वाद्वैतपर्यवसाने निराबाधत्वमवादीत् ।

इदानीं प्रमाणान्तराविरुद्धमापाद्याद्वैतश्रुतेर्विषयमाह

१२६ परबुद्ध्यादिज्ञानमप्यद्वैतश्रुतरुपोद्बलकम् ।

अपि च प्रतीयते तावदिदं सामान्यतो यन्नाम किञ्चित्परश्चेतसा चिन्तयन्नस्तीति किञ्चिद्वा विवक्षुरित्यादि,-तत्र परस्य बुद्धिविषयो विवक्षादिविषयो वा यो विशेषतो विनिगमनं विना नैव प्रतीयते, ततोऽन्तिमबुद्ध्यादिभेदो न भवता शक्यप्रमः, परेण तच्चिन्तनादेरपि सम्भवात्, स्वस्मात् स्वस्य भेदाभावात् । ततस्तत्र लब्धपदा कथमद्वैतश्रुतिर्विश्वाभेदे पर्यवस्यन्ती त्वया शक्यबाधा स्यात् ।

तस्मात्

कथं सामान्यतो ज्ञाते नैव ज्ञाते विशेषतः ।

पदरोधस्त्वया कर्तुं शक्यः स्यादद्वयश्रुतेः ।

अपि चेति। किं तदित्यत आह *यन्नामेति*। परश्चेतसा किंचिच्चिन्तयन् विवक्षुर्वा जानन् वाऽस्तीति सामान्यतः प्रतीयते। विषयमुखत्वादिलिङ्गस्य सामान्योपाधौ गृहीतसम्बन्धत्वाद्विशेषानुमापकत्वाभावादित्यर्थः । सामान्यप्रतीतिरेव विशेषसिद्धिमपि बलादानयेदित्यत आह *तत्रेति*। न सामान्यसिद्धिर्विशेषबोधिका, ऽन्यथा क्वापि संशयविपर्यासौ न स्यातामित्यर्थः। तस्य सामान्यप्रतीतावप्यन्तिमबुद्ध्यादेर्विशेषतो निश्चयात्तत्प्रतियोगिकः तद्धर्मिको वा भेदो ऽध्यक्षादिभिरध्यवसीयत इत्यत आह *तत

इति *। हेतुमाह * परेणेति *। भेदस्यायमस्मात् भिन्न इति धर्मिप्रतियोगिसापेक्षत्वादिति भावः। परचिन्तादिगोचरादन्तिमयुग्यादिर्भिन्न इति धर्म्यादिग्रहणपूर्वकं भेदग्रहणं किं न स्यादित्यत आह * स्वस्मादिति *। भेदप्रतीतिमन्तरेण धर्मिप्रतियोगिभाव एव न सम्भवति स्वात्मनो पि स्वस्माद्भेदप्रसङ्गात्। न च तत्सम्भवति एकाभावप्रसङ्गादित्यर्थः। अन्तिमयुग्यादेस्ततो भेदग्रहणं न घटते चेन्मा घटिष्ट, तथा ऽपि कथमद्वैतं घटिष्यत इत्यत आह * तत इति *। सङ्क्षेपविस्ताराभ्यां प्रतिपादितमर्थं बालः सुखं बुध्यते ततो विस्तरेणोक्तमुपसंहारव्याजेन श्लोकेनोपनिबध्नाति। * तस्मादिति *। सामान्यतो ज्ञाते वदनविकारादिलिङ्गेनानुमिते परचिन्तादिगोचरे विशेषतो विनिगमनहेत्वभावादज्ञाते ऽद्वयश्रुतेः पदरोधस्त्वया कथं कर्त्तुं शक्यः स्यात्, न कथंचिदित्यन्वयः।

भेदसत्तानङ्गीकारे नृशृङ्गपदपरोचव्यवहारस्तद्गोचर उपपन्नः स्यात्,व्यवह्रियते च भवता, अतो व्यवहारानुपपत्त्या भेदसत्त्वमवसीयत इति चोदयति

१२७ व्यवहारबलादप्यद्वैतश्रुतेर्न बाध।

"ननु भेदमनङ्गीकुर्वतो भवतः कथं तत्तत्पदपदार्थवैचित्रीव्यवहारो न व्याहन्यते"। कथं व्याहन्यते, प्रतिव्रक्ष्यते हि तत्। किञ्च योऽयं त्वया व्याघात आपादनीयः सोपि कस्माच्चिदापादकात्। न चापाद्यापादकमभिद्यमानमापत्त्यै प्रभवेदिति।

तस्मात्

नानात्वमवलम्ब्यापि वदत्यद्वैतवादिनि ।
असिद्धभेदाद्व्याघातः पतेदापादकात् कुतः ॥

नन्विति। पदार्थस्य पदार्थान्तरेभ्यो भेदाप्रतिभासे पदार्थान्तरवाचकशब्दान्तरपरित्यागेन तद्वाचकासाधारणशब्दप्रयोगो नोपपद्येत। तेन भेदानङ्गीकारे भेदापेक्षपदपदार्थादिव्यवहाराङ्गीकारात् भेदाङ्गीकारतदभावरूपविरुद्धधर्मसमुच्चयलक्षणो व्याघातः स्यादित्यर्थः। व्यवहारोऽनुपपत्त्या भेदमात्रमाक्षिपति। न तत्पारमार्थिकत्वमनुपयोगात्, न च काल्पनिकभेदेन पारमार्थिकाद्वैतविघात इति परिहरति * कथमिति *। व्याघातं स्वरूपेणाभ्युपगम्य नात्र स इत्युक्तम्। इदानीं स एव दुर्निरूपो व्याघातस्यैव पराकरिष्यमाणत्वादित्याह * प्रतिवक्ष्यत इति *। भेदानङ्गीकारे भावाभावसमुच्चयात्मको व्याघातः किं चिदापादकमाश्रित्यापाद्यते किमनाश्रित्य। न अनाश्रित्य, अतिप्रसङ्गेनाशक्यत्वात्। अतः किंचिदाश्रित्यैवेति पक्षः परिशिष्यत इत्याह *किं चेति *। अस्तु तर्ह्ययमेव पक्षस्ततः किमित्यत आह * न चेति *। आपादकमापाद्यात् भिन्नमभिन्नं वा। न भिन्नम्, भेदे सिद्धे तस्यापादकत्वसिद्धिः, सिद्धे चापादकत्वे व्याघातसिद्धिः, सिद्धे च तस्मिन् भेदसिद्धिरिति चक्रकापत्तेः। नाप्यभिन्नम्, आत्माश्रयप्रसङ्गात् इत्यर्थः। उक्ततर्कज्ञानरत्नं लोभातिरेकात् श्लोकेनोपनिबध्नाति * तस्मादिति *।

अद्वैतवादिनि नानात्वं नानात्मत्वमवलम्ब्य वदत्यपि व्यवहरत्यपि असिद्धभेदादापादकात् व्याघातः कुत आपतेदित्यन्वयः । आपाद्यादसिद्धो भेदो यस्य स तथोक्तः ।

प्रमेयेषु चतुर्विधभेदासम्भवः ।

एवं तावद्भेदप्रमाणसिद्धस्वरूपपर्यालोचनया न तद्विरोधो ऽद्वैतश्रुतेरित्युक्तम् । इदानीं प्रमेयभेदस्वरूपपर्यालोचनया ऽपि श्रुतेर्भेदग्राहिप्रत्यक्षादिविरोधं प्रतिषेद्धुमुपक्रमते

११८ भेदस्वरूपं विकल्पचतुष्टयम् ।

इदमपि विचारमर्हति—यदद्वैतश्रुतीनां बाधकमुपन्यस्यते प्रत्यक्षादि घटपटप्रभृतिभेदग्राहि तदपि कीदृश्यर्थे पर्यवस्यति । तथा हि प्रत्यक्षेण यो ऽसौ भेदो गृह्यते स (१)किं स्वरूपभेदः,(२) किमन्योन्याभावः,(३) किं वैधर्म्यम्,(४)अन्यदेव वा ।

इदमिति। यद्वा—पूर्वं प्रत्यक्षादेर्भेदविषयत्वमभ्युपगम्य न तद्विरोध इत्यवादि। संप्रति तद्विषयत्वमेव नास्ति, प्रत्युताभेदविषयत्वमेव प्रत्यक्षादेः, नालस्तद्बाध इत्युपपादयति * इदमिति सन्दिग्धं सप्रयोजनं च विचारमर्हति। इह तथाभूतं न किंचिद् यद्विचार्यत इत्यत आह * यदिति *।बाधकमिति बाधकत्वाभिमतमिति यावत् । घटपटौ प्रभृती आदी येषां ते घटपटप्रभृतयः, तेषां भेदो घटपटप्रभृतिभेदः, तत् गृहीतुं शीलं

षस्य तत्तथोक्तम्। घटप्रमाणं कीदृशि पर्यवस्यतीति प्रश्न इव भेदप्रमाणं कीदृशीति प्रश्नो नोपपद्यते प्रमाणस्य स्वप्रमेयेपर्यवसानादित्याशङ्क्य—सत्यम् भेदप्रमाणं भेदे पर्यवस्यति किं वाऽन्यत्रेति न प्रश्नार्थः किं तु यस्मिन् भेदे प्रमाणं पर्यवस्यति स कीदृगिति पृच्छ्यत इत्याह *तथा हीति*। विरुद्धानेकप्रकारे सम्भवति सन्देहात्प्रश्नः, इह तु पुनरैक्यं भेदस्येति न प्रश्नसम्भव इत्याशङ्क्य वादिविप्रतिपत्तेः सन्देहात्प्रश्नोपपत्तिरिति विरुद्धप्रकारानीरयति *प्रत्यक्षेणेति*।स्वरूपमेव भेद इति प्राभाकरमतोपन्यासः। अन्योन्याभाव इति नैयायिकैकदेशिनां भट्टैकदेशिनां मतम्। वैधर्म्यमिति वैशेषिकस्य। अन्यदेवेति पृथक्त्वगुण इत्यर्थः।

स्वरूपभेदपक्षे प्रत्यक्षमद्वैतश्रुत्या सहैकार्थत्वान्न तद्बाधकमित्यभिप्रेत्यानुवदति

१२२ स्वरूपभेद एव भेद इति प्रथमविकल्पखण्डनम्।

(१)यदि तावत्स्वरूपं भेदः,स न। घटपटयोर्हि स्वरूपं यत्परस्परस्माद्भेदः, तत्परस्परमनन्तर्भाव्य न सम्भवति। भेदो हि भवन् कस्मादपि भवति। अन्यथा 'स्वरूपं भेद' इति पारिभाषिकं नाम स्यात्। यदा च घटाद्भेदः पटस्येत्येतावानेवार्थः पटादेः स्वरूपं प्रत्यक्षेण गृह्यते तदा घटोऽपि पटात्मन्येव प्रविष्ट इति घटपटयोरैकात्म्यमेव भेदग्राहिणा प्रत्यक्षेणावगाहितमिति विपरीतमापद्यते।

यदीति। भेदस्य भेदिन्यन्तर्भावः, किं वा भेदिनो भेदे। न तावद्भेदिनो भेदे, भेद्यभावेन भेदस्याप्यभावप्रसङ्गात्। यदि भेदस्य भेदिन्यन्तर्भावस्तदा धर्मिप्रतियोगिविशिष्टस्य किं वा तदुपलक्षितस्येति विकल्प्य प्रथममपाकरोति *स नेति*। धर्मिविशिष्टस्य प्रतियोगिस्वरूपत्वे प्रतियोगिविशिष्टस्य वा धर्मिस्वरूपत्वे तयोरेकत्वप्रसङ्गादिति हेतुमाह *यदिति*। यत्र तत्परस्परं चेति यत्परस्परं यत्परस्परस्माद्भेदस्तत्परस्परमनन्तर्भाव्य तद्विशिष्टो भेद एव न सम्भवति, विशेषणादिव्यतिरिक्तविशिष्टपदार्थानङ्गीकारादित्यर्थः। अस्तु तर्हि प्रतियोग्युपलक्षितस्य भेदस्य धर्मिस्वरूपत्वमित्यत आह *भेदो हीति*। यदि भेदोपलक्षणं प्रतियोगितत्प्रतीतिमन्तरेणापि भेदप्रतीतिः स्यात्काकविगम इव देवदत्तगृहप्रतीतिः, न चैतदस्तीत्यर्थः। एतेन धर्म्युपलक्षितत्वमपि निराकृतम्। एतदेव विपक्षबाधेनोपपादयति *अन्यथेति*। धर्मिप्रतियोगिविशिष्टस्यैव भेदत्वात् ततोऽन्यस्य वस्तुस्वभावत्वाभ्युपगमे स्वरूपस्यैव नामान्तरकरणमापद्यत इत्यर्थः। पारिभाषिकं सङ्केतसिद्धमिति तेन धर्मिप्रतियोगिविशिष्टभेदस्य भावस्वभावत्वमभ्युपगन्तव्यम्, तथा च भेदग्राहितया ऽभिमतं प्रत्यक्षमभेदे पर्यवस्येदिति विपरीतार्थः संपत्स्यत इत्याह *यदेति*। विशिष्टभेदस्य वस्तुस्वरूपाभेदे तदन्तर्गतस्य विशेषणभूतस्य घटस्य पटधर्मिस्वरूपत्वमापद्यते विशेषणाद्यनतिरेकाद्विशिष्टस्येत्यर्थः।

विशिष्टभेदस्य स्वभावत्वे प्रत्यक्षमभेदोल्लेखीति युक्त्याऽऽपाद्यते यथा तथा भेदोल्लेखिताया अपि युक्त्याऽऽपादयितुं शक्यत्वान्न वैपरीत्यमिति चोदयति।

१३० भेदाभावेऽसामञ्जस्यशङ्का।

"ननु यथेयं प्रतीतिरभेदोल्लेखितया व्याख्यायते तथा भेदोल्लेखित्वेपि दीयतामस्यां दृष्टिः। भेदे हि घट इत्येव पट इत्येव वा बुद्धिः स्यात्, न तु घटाद्भिन्नः पट" इति चेत्—

नन्विति। 'व्याख्यायते' व्युत्पाद्यते। अभेदोल्लेखस्य यौक्तिकत्वे विरुद्धभेदोल्लेखनं कथं यौक्तिकं स्यादित्यत आह *अभेद इति*। 'घट' इति 'पटात्' इति च विलक्षणाकारबुद्धिविषयतया सिद्धं भेदोल्लेखनमित्यर्थः।

परमार्थतश्चन्द्रैक्ये ऽपि जलचन्द्राद्भिन्नः खस्थचन्द्र इति पटाभेदस्य पारमार्थिकत्वे ऽविद्यासिद्धभेदद्विलक्षणप्रतीतिविषयत्वमित्यभिप्रेत्य समादधाति

१३१ तत्परिहारः भेदस्याविद्याविद्यमानभावत्वम्।

स्यादप्येष पर्यनुयोगः यद्यविद्याविद्यमानभावभेदं पारमार्थिकमभेदमिच्छन्तो ऽपि प्रत्यादिशामः॥

तस्मात्

अभेदं नोल्लिखन्ती धीर्न भेदोल्लेखनक्षमा।

तथा चाद्ये प्रमा सा स्याद्भ्रान्त्ये स्वापेक्ष्यवैशसात्।'

स्यादिति। अविद्यया विद्यमानो यो भावः सत्त्वं यस्य स तथोक्तस्तम्। ननु दूरस्थतरुगिर्योरभेदावभासे सत्यपि भेदः पारमार्थिको दृष्टः। तथा चात्र भेदः पा-

रमार्थिको नाभेद इति कुतो विपरीतमेव किं ने-त्याशङ्कोपसंहारव्याजेन विनिगमनाहेतुमाह । *तस्मादिति* । अभेदमुल्लिखन्ती न सती धीर्भेदो-ल्लेखनक्षमा न भवति । धर्मिप्रतियोगिनोरेकैकं स्वरूपं प्रतीत्यैव भेदस्य प्रत्येतव्यत्वात् । अतः स्वभेदप्रतीति-पुरस्सराभेदप्रतीतिस्ततः किमित्यत आह *तथाचे-ति* । तथा सति सा धीः आद्ये भेदे प्रमा स्यादभेदे प्रमा न स्यात् । हेतुमाह *स्वापेक्षवैशसात्* । स्वापे-क्षस्योपजीव्याभेदस्य वैशसाद्बाधप्रसङ्गात् । न च तदु-क्तम्, उपजीव्याभेदप्रतीतेरुपजीवकभेदप्रतीत्यपेक्षया प्राबल्यादित्यर्थः ।

प्रतियोग्युपलक्षिताभेदो धर्मिणः स्वरूपमिति मतं पुरस्तात् निरस्तमपि पुनरुद्भावयति दोषान्तराभि-धित्सया

१३२ भेद इत्येतावन्मात्रञ्च पटस्य स्वरूपम् ।

अथ 'भेद' इत्येतावन्मात्रं पटस्य स्वरूपं 'घटात्' इति च तद्घटेन प्रतियोगिनाऽन्येनैव निरूप्यते,—तदपि नोप-पद्यते । निष्प्रतियोगिकस्य भेदस्य प्रमाणागोचरत्वात् । नित्यं प्रतियोगिघटिते एव तस्मिन् प्रमाणप्रसरात् । का चेयं वाचोयुक्तिः यदन्यासाकाङ्क्षं पटस्य स्व-रूपमन्येन निरूप्यमाणं ततो भेदो भवतीति । न हि यत् स्वरूपेणैव नीलं तत्पीतेन निरूप्यमाणं सत् नीलं भवति ।

* अथेति * । भेदस्य प्रतियोगिविशिष्टत्वाभावे

तत्प्रतीतिपुरस्सरप्रतीतिनियमो न स्यादित्याशङ्क्याह *घटादिति*। उपलक्षणस्यापि प्रतीयमानतयैव व्यावर्तकत्वनियमात्—यथा राजहंसस्य प्रतीयमानस्य राजमन्दिरव्यावर्तकतया—तथा प्रतियोगिन उपलक्षणत्वेऽपि प्रतीयमान एव प्रतियोगिव्यावर्तक इत्यर्थः। उपलक्षणकाकाप्रतीतावपि तदुपलक्ष्यं देवदत्तगेहं यथा प्रतीयते तथा भेदस्यापि कदाचित्प्रतियोगिप्रतीतिमन्तरेणापि प्रतीतिः स्यात्, न च तदस्ति। नातः प्रतियोग्युपलक्षणमिति परिहरति * तदिति *। प्रतियोगिप्रतीत्यभावे इति व्यतिरेकमभ्यधात्, संप्रत्यन्वयमाह *नित्यमिति*। तदयं प्रयोगः। भेदः प्रतियोगिविशिष्टो भवितुमर्हति नित्यं तदनुरक्ततया प्रतीयमानत्वात्, यदेवं तदेवं यथाऽग्न्यानुरक्तप्रतीयमानो वह्निस्तद्विशिष्ट इति। न चात्र कश्चिद्व्यभिचारशङ्का उक्तसाध्याभावे प्रतीतिनियतत्वाभावादिति द्रष्टव्यम्। यद्वा भेदः प्रतियोगिप्रतीतिमन्तरेणापि प्रतीयते तदुपलक्षितत्वात् गेहादिवदिति सामान्यतोदृष्टानुमानं प्रत्यक्षविरुद्धतया दूषयति *नित्यमिति*। यद् येन निरूप्यते तत्ततो भेदो न भवति यथा देवदत्तगेहमेव काकेन निरूप्यमाणं ततो भेदो न भवति तद्वत्। घटस्वरूपस्य पटेन निरूप्यमाणस्य ततो भेदत्वमनुपपन्नमित्याह *का चेति*। 'अन्यासाकाङ्क्षम्' अन्यनिरपेक्षमित्यर्थः। भेदस्य स्वभावत्वे प्रतियोग्यपेक्षया तथात्वप्रतीतिरनुपपन्ना स्वस्वभावतो-नीलस्यानीलत्वप्रतीतौ प्रतियोगिर्पतात्यपे-

क्षाभाववदित्याह *न हीति*।

अभावस्य प्रतियोगिविशिष्टत्वाभावे ऽपि प्रतियोगिनिरूप्यवद्भेदस्यापि किन्न स्यादित्याशङ्क्योररीकृत्यापि दूषणान्तरमाह

१३३ पटम्प्रतिप्रतियोगित्वन्न घटस्य स्वरूपम्।

यदपि चोक्तं प्रतियोगिना घटेन निरूप्यमाणं पटस्य स्वरूपं भेद इति,—तत्रापि पटं प्रति प्रतियोगित्वं घटस्य किं स्वरूपम्, किं वा धर्मः कश्चित्। यदि प्रथमस्तदा पटं प्रति प्रतियोगित्वमित्येतावानेवार्थो घटस्य स्वरूपं भवदात्मन्येव पटमपि प्रक्षिपतीति कथं नाद्वैतमेव पर्यवस्यति। तत्रापि यदि प्रतियोगित्वमात्रं घटस्यात्मा, 'पटं प्रति' इति च पटापेक्षित्वमन्यदेव,—तदप्यनुपपन्नम्। अकिञ्चिदपेक्षस्य प्रतियोगित्वस्य प्रमाणाविषयत्वात्। 'पटं प्रति' इत्यत्रापि च स्वरूपतदन्यविकल्पे दोष एव।

* यदपीति * । प्रतियोगित्वमपि प्रतियोगिनः स्वरूपं किं वा धर्म इति भेदवद्विकल्पयति * तत्रेति * । स्वरूपपक्षमनुवदति * यदीति * । तदा पटाख्यधर्म्यंशविशिष्टप्रतियोगित्वं घटस्वरूपं, किं वा तदुपलक्षितं प्रतियोगित्वमात्रमिति विकल्प्य प्रथमेऽद्वैतपर्यवसायितया दूषयति * तदेति * । तदा पटविशेषितप्रतियोगित्वस्य घटस्वरूपत्वे पटस्यापि घटात्मनि अनुप्रविष्टत्वादद्वैतं पर्यवस्यति।

शेषणादिव्यतिरिक्तानङ्गीकाराद्विशिष्टस्य प्राभाकरवैशेषिकैरित्यर्थः । पटोपलक्षितप्रतियोगित्वमात्रस्य घटस्वरूपत्वमिति द्वितीयो ऽस्तु गदितावद्याप्राप्तेरिति शङ्कते *तत्रेति* । तत्रापि पटं प्रति प्रतियोगित्वमिति रूपे ऽपि प्रतियोगित्वमात्रं घटस्वरूपम्, पटं प्रतीति तु पटापेक्षत्वं पटापेक्षया प्रतीयमानत्वमुपलक्षणतया बहिर्भूतमित्यर्थः । तत्रापीत्यपिशब्दो यथा पटोपलक्षितभेदमात्रं घटस्वरूपं तद्वदिति समुच्चयार्थः । प्रतियोगित्वस्य धर्म्यंशसापेक्षतयैव प्रतीतेर्न प्रतियोगित्वमात्रं स्वरूपं लभते तेनायुक्तं तदुपलक्षितं प्रतियोगित्वमात्रं घटस्वरूपमितीति परिहरति *तदपीति* । 'अकिञ्चिदपेक्षस्येति' स्वतन्त्राननुभवादित्यर्थः। भवतु वा प्रतियोगित्वं धर्म्यंशोपलक्षितं तथा ऽपि पटं प्रति प्रतियोगित्वमित्यत्र पटं प्रतीत्ययमंशो घटस्य स्वरूपमुत धर्मः । स्वरूपं चेदद्वैतपर्यवसानम् । धर्मश्चेत् धर्मधर्मिणोः स्वभावसम्बन्धस्य वक्ष्यमाणत्वादद्वैतपर्यवसानमिति प्रागुक्तविकल्पदोषावतिदिशति *पटं प्रतीति* ।

पटं प्रति प्रतियोगित्वं घटस्य धर्म इति द्वितीयं दूषयति

१३४ पटम्प्रतिप्रतियोगित्वन्न घटस्य धर्मः ।

नापि द्वितीयः । योसौ धर्मः पटं प्रति प्रतियोगित्वं तस्यात्मनि पटोपि प्रविशतीति तेन सह पटस्याद्वैतं स्यात् ।

---

१ 'गदितस्य' प्रागुक्तस्य 'अवद्यस्य' दोषस्य ' अप्राप्तः अस्मिन् पक्षे ऽप्राप्तत्वात् ।

यदा च पटो घटस्य धर्मतामापन्नस्तदा घटोपि पटधर्मतामनेनैव न्यायेन गच्छेत् । न हि पटप्रतियोगित्वस्य घटेन प्रतियोगिना निरूप्यमाणत्वे घटस्यान्या गतिरस्तीति परस्परमाश्रितत्वमाश्रयत्वञ्च स्यात् । न च कस्यचित्प्रमाणस्य विषयो घटारूढः पटस्तत्पटारूढश्च स एव घट इति । किञ्च धर्मस्य तस्य धर्मिणा सममसम्बन्धेऽतिप्रसङ्गः, सम्बन्धानन्त्येऽनवस्था, प्रथमतोऽन्ततो गत्वा वा स्वभावसम्बन्धाभ्युपगमे सम्बन्ध्यन्तरस्यापि तत्स्वभावप्रवेशादभेदे एव पर्यवसानं स्यादिति ।

नेति। निष्प्रतियोगिकप्रतियोगित्वस्य प्रमाणाविषयत्वात्पटं प्रतीत्यस्य घटधर्म्मप्रतियोगित्वविशेषणत्वेन पटो ऽपि तत्रानुप्रविष्ट इति प्रतियोगित्वेन सह पटस्यैक्यं स्यादित्यर्थः । प्रतियोगित्वधर्म्मेण पटस्यैक्ये ऽपि धर्म्मिणा घटेनाभेदो नास्ति, तत्कथमद्वैतपर्यवसानमित्यत आह *यदेति* । *अनेन न्यायेनेति* । निष्प्रतियोगिकप्रतियोगित्वस्य प्रमाणाविषयत्वादित्यादिनोक्तेनेत्यर्थः । शौक्ल्यस्य पटधर्म्मत्वे ऽपि पटस्य शौक्ल्यधर्म्मत्वाभाववत्पटस्य घटधर्म्मत्वे ऽपि न घटः पटधर्म्मः स्यादित्यत आह * न हीति* । वाच्यत्वमेयत्वयोरिव घटपटयोरपि परस्परधर्मधर्मिभावः किं न स्यादित्यत आह *इतीति* । अन्योन्यधर्मत्वप्रयुक्ताश्रयत्वमन्योन्यधर्म्मित्वप्रयुक्ताश्रयत्वं वाऽस्त्विति चेन्नैवम्, प्रमाणाभावात्प्रमाणविरोधाच्चे-

स्याह * न चेति * पूर्वन्धर्मधर्मिभावमभ्युपगम्यो-क्तमिमिदानीं स एव न सम्भवतीत्याह * किं चे-ति * । धर्मस्य धर्मिणा सह सम्बन्धो ऽस्ति न वा। न चेत्, सर्वं सर्वस्य धर्मः स्यात् असम्बन्धाविशे-षादित्यर्थः। अस्ति चेत्, तस्यापि सम्बन्धस्य सम्बन्धा-न्तरमिति सम्बन्धानन्त्यम्, उत कश्चित्सम्बन्धः सम्ब-न्धान्तरनिरपेक्षः। आद्ये ऽनवस्थेत्याह *सम्बन्धेति* । द्वितीयं प्रत्याह *प्रथमत इति*। अनवस्थापरिहाराय कस्यचित्सम्बन्धस्य सम्बन्धिस्वभावत्वे सम्बन्ध्यन्त-रस्यासम्बन्धविशेषणत्वेन सम्बन्ध्यन्तरस्वभावानुप्रवे-शादद्वैतं स्यादित्यर्थः।

एवं तर्हि घटशौक्ल्ययोर्धर्मधर्मिभावे का गति-रित्याशङ्क्य तस्यापि वास्तवत्वायोगात्काल्पनिक एव स इत्युक्तन्यायमतिदिशति

एवमन्यस्मिन्नपि धर्मविकल्प इति। तस्मात्स्वरू-पभेदे प्रमाणीभवत् प्रत्यक्षमद्वैत एव प्रमाणं भवति।

* एवमिति * । स्वरूपभेदवादे प्रत्यक्षस्याद्वैतश्रु-त्यैकार्थत्वमुपपादितमुपसंहरति । * तस्मादिति * । स्वहेतुसमासादितभावस्वभावभेदस्यान्यापेक्षोत्प-त्तिर्यद्यपि न सम्भवति तथापि प्रतीतौ परापेक्षेति शङ्कते

१३५. घटस्य स्वरूपनिरूपणे न पटप्रतीत्यपेक्षा।

"ननु घटादिकमेव यदाऽन्यानपेक्षं वीक्ष्यते तदा घटा-दिकमित्येव प्रतीयते। यदा पुनः पटादिना निरूप्यते

तदा ततो भेद इति प्रतीयते"। नैवम्। घटादिकमित्येवम्भूतप्रतीतिस्तावद्भेदप्रतीतिर्विलक्षणा। सा च न घटादिमात्रेण विषयेणान्यथाकारा भवितुमर्हति। न च पटादिकमधिकं तदा प्रकाशत इति विशेषः स्यात्, घटपटविषयप्रतीतितोऽपि वैलक्षण्यात्। न हि 'घटः पटश्चेति'-'घटात्पटो भिन्न' इति प्रतीत्योरेकार्थत्वं कश्चित्प्रत्येति। तत् कस्य हेतोः। पञ्चम्या च वैकल्पिकं निर्देशमसहमानयैव प्रतीतिकलहानिरासात्। न हि 'घटः पटश्चेति' प्रत्येतव्ये कश्चिद्'घटात्पट' इति प्रत्येति। तस्माद् घटस्य न स्वरूपनिरूपणे पटप्रतीत्यपेक्षा।

* नन्विति *। घट इति प्रतीत्या भेदप्रतीतिरेकाकारा किं वा विलक्षणाकारा, न तावदेकाकारा। तथा सति 'घट'–'भेदप्रतीति–'शब्दयोः पर्यायत्वप्रसङ्गादिति प्रथमं दूषयति *नैवमिति*। प्रतीतिवैलक्षण्ये ऽपि अर्थवैलक्षण्याभावात् विलक्षणाकारेति द्वितीयः कल्पो ऽस्तित्वत्यत आह *सेति*। घटभेदप्रतीती भिन्नविषये विलक्षणाकारप्रतीतित्वात् घटपटविषयप्रतीतिवत्, विपक्षे प्रतीतिवैलक्षण्यमेव न स्यादित्यर्थः। घटव्यतिरेकेण पटादेरपि तदा प्रतीतेर्वैलक्षण्यप्रतीत्योरन्यथासिद्धमित्याशङ्क्याह * न चेति *। घटपटविषयप्रतीतितो ऽपि भेदप्रतीतेर्वैलक्षण्यादिति हेतुमाह * घटेति *। भेदप्रतीतेर्घटादिप्रतीतौ वैलक्षण्यमनुभवेनोपपादयति * न ही-

ति * । विप्रतिपन्नो नानुभवेनैव बोधयितुं शक्यः, 'ममैवमनुभवाद्विपरीतानुभवाद्वेति' प्रत्युत्तरयितुं तस्यापि शक्यत्वादिति पृच्छति * तदिति * । घटादिप्रतीत्या सह भेदप्रतीतेरेकार्थत्वं न कश्चित् प्रत्येतीत्येतत् कस्य हेतोः कस्मात्प्रमाणादित्यर्थः । अभियदनव्यवहारस्याभिज्ञाव्यवहारपुरस्सरत्वनियमादभिज्ञाव्यवहारवैलक्षण्यमन्तरेणाभिवदनव्यवहारवैलक्षण्यानुपपत्तेस्तद्वैलक्षण्यमेव प्रतीतिवैलक्षण्यं साधयतीत्याह * पञ्चम्येति * । पञ्चम्याः प्रतियोगिविषयतया प्रथमया च धर्मिविषयतया प्रतीतिकलहस्य घटादिप्रतीतितो भेदप्रतीतेर्वैलक्षण्यानुभवविप्रतिपत्तेर्निराससामर्थ्यं दर्शयति * वैकल्पिकमिति * । विकल्पसम्बन्धि वैकल्पिकम्, विकल्पश्चात्रव्यवस्थितः—प्रतियोगित्वविवक्षायां पञ्चम्येव प्रयोक्तव्या न प्रथमा, धर्मित्वविवक्षायां प्रथमा नेतरेति । घट इति प्रतीत्या घटात्पटो भिन्न इति प्रतीतिरैकरूप्यं यदि स्यात् तदा वैकल्पिकनिर्देशो न स्यात् । घटविषयप्रतीतिद्वयस्यैकरूप्ये घट इति प्रयोगवैरूप्याभाववदित्यर्थः । व्यवहारवैलक्षण्यं च वृद्धव्यवहारे प्रयोक्तृप्रतिपत्त्रोर्नियतप्रयोगप्रत्ययदर्शनान्नोपलक्षयितुं शक्यम्, अतिप्रसङ्गादित्याह * नेति * । यथा घटस्वरूपस्य प्रतियोगिनैरपेक्ष्यं स्वप्रतीतावेतावन्मात्रस्य भेदस्यापि प्रतियोगिनिरपेक्षैव प्रतीतिरेष्टव्येत्युपसंहरति * तस्मादिति * ।

अर्थगतवैलक्षण्यमन्तरेणापि वैकल्पिकनिर्देशो घटतेऽकारणप्रतीतिविषयत्वस्य पञ्चमीवाच्यत्वे प्रयोजक-

स्यात्कार्यप्रतीतिविषयत्वस्य प्रथमानिर्देश्यत्वे प्रयोजकत्वादित्यत आह

१३६. अर्थगतवैलक्षण्यं विनापि वैकल्पिकनिर्देशसम्भवः ।

न च यत्प्रतीतिर्यत्प्रतीतेः कारणं स्यात् तत्र तस्याः कारणभूतायाः प्रतीतेर्योऽर्थस्तस्मात् 'अयमिति' कृत्वा कार्यभूतायाः प्रतीतेरर्थः प्रतीयते। माभून्निर्विकल्पकार्थादेवं सविकल्पकार्थस्य प्रतीतिः, मा च सादृश्यादेरेवं स्मर्यमाणादेः स्यात् । तस्मात् 'पटो घटाद्भिन्न—'इत्याद्याकारेण पटादेर्भेद एव भेदावधिभूतघटादिसङ्घटितः स्फुटं सर्वलोकसाक्षिकः प्रतीयमानो नैकप्रतीतेरन्यप्रतीत्यपेक्षामात्रेण समर्थयितुं शक्यः अतिप्रसङ्गादिति ।

* न चेति * । यस्य प्रतीतिर्यत्प्रतीतेः कारणं स्यात्तत्र तयोः प्रतीत्योर्मध्ये तस्याः कारणभूतायाः प्रतीतेर्योऽर्थस्तस्मादयमिति कार्यभूतप्रतीतेरर्थो न प्रतीयत इत्यन्वय.। अन्यथा ऽतिप्रसङ्गादित्याह *माभूदिति *। निर्विकल्पकप्रतीतेः सविकल्पकप्रतीतिकारणत्वान्निर्विकल्पकप्रतीतिगोचरात्सविकल्पप्रतीतिगोचरस्य 'तस्मादयमिति' प्रसङ्गः स्यात्, स माभूदित्यर्थः। सविकल्पककारणभूतप्रतीतिगोचरत्वं 'तस्मादिति'वाच्यत्वे प्रयोजकम्, नातो निर्विकल्पकार्थस्य 'तस्मादिति' वाच्यत्वप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याह * माचेति *। सदृशसन्दर्शनसमुद्बुद्धसंस्काराद्रुपपद्यते संवेदनं स्मरणरूपम्, तत्र च सादृश्यसंवेदनस्य स्मरणकारणत्वात्कारणप्रतीति-

गोचरात्सादृश्यात् 'स' इति– स्मर्यमाणार्थस्य प्रतीतिः स्यात्। आदिशब्देन पूर्वानुभवस्य संस्कारद्वारा प्रत्यभिज्ञानकारणत्वात् प्रत्यभिज्ञायमानस्य पूर्वानुभवगोचरात् 'अयमिति'–प्रतीतिः स्यादित्यर्थः।

केचिदिमं ग्रन्थमन्यथा पठन्ति–"सा च सादृश्यादेरिति" तेषामित्थं योजना। कथं तर्हि तत्प्रतीतिरित्यत आह * सा चेति *। निर्विकल्पकेन यदा गवयसादृश्यं कर्णखुरत्वादि गवि गृह्यते तदा तदपेक्षया गोसादृश्ये गवय इति सविकल्पकप्रत्ययो भवति, न च 'तस्मादिति' पंचम्या निर्दिश्यते। तथा विशेषणविशेष्यसम्बन्धानां स्वरूपग्रहणं विशिष्टप्रतीतेः कारणम्, तथा ऽपि तत्र दण्डात् दण्डी शौक्ल्यात् घट इति वा विशिष्टप्रतीतिः॥

तेषां पक्षे "एवमिति" च भिन्नग्रन्थः।तच्चोदाहरणान्तरपरम्। अयमर्थः। अनुभवात् स्मृतिर्भवति, नैतावता ऽनुभवविषयप्रतियोगिका स्मर्यमाणप्रतीतिः। आदिशब्देन प्रत्यभिज्ञानादिस्थलं गृह्यत इति। भेदो न परसापेक्षव्यवहृतिः परनिरपेक्षोत्पत्तित्वात्, परनिरपेक्षज्ञप्तित्वाद्वा, घटस्वरूपवदिति व्यवहृतावपि प्रतियोग्यपेक्षां भेदस्य पराकुर्वन्नुपसंहरति * तस्मादिति *। भेदो न पटस्वरूपम् पटसम्बन्धित्वात्, शौक्ल्यवत्, तत्सम्बन्धित्वं चासति बाधके षष्ठ्या निर्दिश्यमानत्वाच्छौक्ल्यवदित्यभिप्रेत्याह *पटादेरिति *। भेदो न पटादिस्वरूपं नियमेन प्रतियोगिघटितत्वात् प्रतियोगित्ववदित्याह * भेदेति *। भेदस्यावधिभूतः

स च घटादिश्चेति भेदावधिभूतघटादिः, तेन संघटितः। नियमेन प्रतियोगिविशिष्टत्वस्यासिद्धिं परिहरति * स-र्वेति *। एकप्रतीतेरन्यप्रतीत्यपेक्षामात्रेण समर्थयितु-मशक्यो ऽतिप्रसङ्गादिति सविकल्पकप्रत्ययस्य नि-र्विकल्पकप्रत्ययापेक्षामात्रेण तस्य 'तस्मादिति' प्रस-ङ्गादित्यर्थः।

एवं तावत्स्वरूपभेदमवगाहमानं प्रत्यक्षमद्वै-तश्रुतिबाधकमिति मतं निरस्य सम्प्रत्यन्योन्याभाव-भेदमवगाहमानं श्रुतिबाधकमिति द्वितीयं दूषयति।

१३७ अन्योन्याभावभेदावगाहिप्रत्यक्षस्य श्रुत्यबाधकता।

अत एवान्योन्याभावभेदमवगाहमानं प्रत्यक्षमद्वैत-श्रुतिबाधकमित्यपि निरस्तम्। अन्योन्याभावोऽपि हि य-स्माद्भेद एष्टव्यस्तमात्मन्येवान्तर्भावयेदुक्तयुक्तिभिः।

* अत इति * अन्योन्याभावस्य धर्मिस्वरूपातिरि-क्तस्यैव भेदत्वाभ्युपगमान्न स्वरूपभेदपक्षोक्तदोषाति-देशो युक्तो न्यायसाम्याभावादित्याशङ्क्य न्यायसाम्यं दर्शयति * अन्योन्येति *। प्रतियोग्युपलक्षितो ऽन्योन्या-भावो धर्म्मः किं वा विशिष्टः। न तावदुपलक्षितः, प्र-तियोग्यनपेक्षस्य तस्य प्रमाणाविषयत्वात्। विशि-ष्टस्य धर्म्मत्वे जगत्प्रातियोगिकस्य पटधर्म्मत्वेन जग-तोऽपि पटधर्म्मत्वं स्यात्। ततश्च धर्म्मधर्म्मिणोः स्वभा-वसम्बन्धस्याभ्युपेयतया ऽद्वैतं पर्यवस्येदित्यर्थः।

अन्योन्याभावस्य किं तादात्म्यं प्रतियोगि, उत धर्म्यादिस्वरूपम्, आहोस्विद् घटत्वादिसामान्यमिति

विकल्प्य प्रथमकल्पे भिन्नयोरभिन्नयोर्वा तादात्म्यानिरूपणादन्योन्याभावो ऽपि दुर्निरूप इत्याह

१३८ अन्योन्याभावस्य दुर्निरूपता।

किञ्च घटपटयोरतद्वदन्ययोश्च तादात्म्यमन्योन्याभावस्य प्रतियोगि मन्तव्यम्। तद्यदि सर्वथा नेष्यते तदा तद्विशिष्टस्तदुपलक्षितो वाऽन्योन्यभावोऽपि न प्रमाणेन प्रत्येतुं शक्यः। न हि शशविषाणविशिष्टस्तदुपलक्षितो वा कश्चित्प्रामाणिको भवितुमर्हति। तत्कस्य हेतोः। तस्मिंस्तद्विशिष्टरूपेऽर्थे तादृशि चोपलक्षणव्यवच्छिद्यमानात्मनि प्रमाणं निविशमानं विशेषणमपि तदीयं तदुपलक्षणमपि वा नानुल्लिखद्भवितुम्प्रभवति। तस्मिंश्चात्यन्तमसत्येवालम्बने न तत्प्रामाण्यं शक्यसमर्थनम्।

न च वाच्यम्—"पटप्रतियोगिको घटमाश्रितोऽसावभावोऽभ्युपगम्यमान एको घटप्रतियोगिकः पटमाश्रितश्चापरो नात्यन्तासत्प्रतियोगितादोषमावक्ष्यतीति"। तथा सति संसर्गाभावादन्योन्याभावस्य को विशेषः स्यात्। नहि यथा घटाभावः पटसंसर्गीति घटसंसर्गाभावं पटे समर्थयसे तथा घटाभावः पटात्मक इति तत्तादात्म्याभावम्पटस्य स्वीकरिष्यसि। तस्मात्तादात्म्यं संसर्गञ्च प्रतियोगिकोटावन्तर्भाव्यान्योन्याभावसंसर्गाभावयोर्वैलक्षण्यमपेम्युयम्। तथा सति चात्यन्तासत्प्रतियोगिता दुर्वारा।

* किं चेति * । ययोरन्योन्याभाव इष्यते तयोस्तादात्म्यमस्ति, न वा । अस्ति चेत्, प्रतिषेध्यत्वमित्यभिप्रेत्य नास्तित्वपक्षमनुवदति *तदिति*। तादात्म्यमन्योन्याभावस्य विशेषणमुतोपलक्षणम् । उभयथा ऽपि तस्याप्रामाणिकत्वे ऽन्योन्याभावस्यापि अप्रामाणिकत्वमिति दूषयति * तदेति*। विशेषणादेर्विशेष्यादितोऽन्यत्वात्तस्याप्रामाणिकत्वे विशेष्यादेरप्रामाणिकत्वं कथमतिप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह * न हीति*। यथा शशविषाणं गोविषाणं न भवति, गोविषाणं वा न शशविषाणमित्यत्र शशविषाणस्याप्रामाणिकत्वे ऽपि तदन्योन्याभावः प्रतीयत इत्याशङ्क्याह * न हीति *। अन्योन्याभावस्याप्रामाणिकस्य तस्याप्यनङ्गीकारात्साध्यसमो दृष्टान्त इत्यर्थः । उक्तमेवार्थं विशदयितुं परमुखेन पृच्छति * तदिति * । येन प्रमाणेन विशिष्टमुपलक्षितं वा गृह्यते तेन प्रमाणेन विशेषणाद्यपि न गृह्यते गृह्यते वेति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * तस्मिन्निति * । नागृहीतविशेषणा विशेष्ये बुद्धिरिति न्यायाद्विशेषणानवगाहि प्रमाणं न विशिष्टमवगाहितुमीष्टे । उपलक्षणं च न सत्तामात्रेण व्यावर्त्तकमतिप्रसङ्गात्, अपि तु व्यावर्त्यसम्बन्धितया प्रतीयमानम्, अत उपलक्षणमगृह्णन्नोपलक्षितमपि गृह्णातीत्यर्थः। विशिष्टादिप्रमाणं विशेषणादिकमपि गृह्णातीति द्वितीयं प्रत्याचष्टे * तस्मिन्निति * । प्रमीयते ऽर्थो ऽनेनेति हि प्रमाणमसत्यर्थं किं प्रमापयत् प्रमाणं स्यादित्यर्थः । घटपटयोस्तादात्म्यं अन्योन्याभावप्रतियोगि न भवति, किं तु पटादिस्वरूपम्,

अतो नोक्त दोष इति द्वितीयं कल्पं दूषयति। * न चेति *। 'आवक्ष्यति' आवहति । संसर्गाभावाद-न्योन्याभावस्य भेदाभावप्रसङ्गादित्याह *तथेति*। अभावस्य स्वारसिकविशेषानधिकरणत्वात्प्रतियोगि-धर्मिद्वारा विशेषो वाच्य इत्यर्थः । अन्योन्याभा-वस्य संसर्गाभावस्य च यद्यपि घट एवैकः प्रतियोगी तथाऽपि पटधर्मः संसर्गाभावस्तदात्मको ऽन्योन्याभा-व इति विशेष इत्याशङ्क्याह *न हीति*। भावान्तर-मभाव इति नैयायिकैरनङ्गीकारादपसिद्धान्तापाता-दित्यर्थः। एवं पटादिस्वरूपमन्योन्याभावप्रतियोगी-ति द्वितीयं निरस्य तादात्म्यमेव प्रतियोगीति प्रथमं पक्षं परिशेषयति * तस्मादिति * । तादात्म्यस्य प्रमितत्वे द्वैतापत्तिरप्रमितत्वे ऽसत्प्रतियोगितादो-षस्तदवस्थ इत्याह * तथेति *।

अन्योन्याभावस्य न तादात्म्यादि प्रतियोगि किं तु पटत्वादिसामान्यमिति तृतीयकल्पमाशङ्क्य नि-राकरोति

१३९ अन्योन्यस्मिन्निषेध्यधर्माभावादन्योन्याभावः सम्भवी।

न च वाच्यम्—"घटे पटत्वं नास्ति पटे च घटत्वं ना-स्तीत्येतावन्मात्रपर्य्यवसितैवान्योन्याभावस्य व्यवस्था म-न्तव्या—" इति। यतस्तथा सति घटत्वे पटत्वे च न कश्चि-त्तादृशो धर्मो ऽभ्युपगम्यते योऽन्योन्यस्मिन्निषेद्धुं योग्य इति तयोरतादात्म्यापत्तौ सत्यां घटे पटत्वम् पटे च घटत्वं निषे-धप्रमाणं घटत्वपटत्वशून्यं द्वयमप्यावेदयतीति वैधर्म्यस्य

स्वरूपभेदस्य चासम्भवेन किं प्रतियोगिनं किं वाऽऽल-म्बनं विधाय घटपटान्योन्याभावोऽपि प्रमाणपथमवतरेदिति।

न चेति। घटत्वादौ घटत्वादिरिष्यते न वा। इ-ष्यते चेदात्माश्रयादि। न चेत्तत्राह *यत इति*। घटत्व-पटत्वयोः प्रतियोग्यभावेनान्योन्याभावेनैक्यापत्ति-रित्यर्थः। तयोरैक्यापत्तावपि घटपटयोर्व्यावर्त्तयोर्भा-वान्नाद्वैतापत्तिरित्याशङ्क्याह * घट इति *। घटे पटत्वं नास्तीति निषेधे निषिध्यमानपटत्वानतिरेकाद् घटत्वम पि निषिध्येत। एवं चेद् घटपटद्वयमपि घटत्वपटत्वशून्य-मापादयतीत्यर्थः। घटपटद्वयस्य धर्मद्वयशून्यत्वे ऽपि ध-र्मिणोरन्योन्याभावो ऽस्त्येवेत्यत आह * इतीति *। वैधर्म्यमात्रेण भेदव्यवहारप्रत्ययोपपत्तौ तदतिरिक्तभे-दाभ्युपगमो गौरवादनुपपन्नः। तद्वैधर्म्यभेदमवगाहमानं प्रत्यक्षमद्वैतश्रुतिबाधकमिति तृतीयं विकल्पमतिदेशे-न दूषयति

१४० वैधर्म्यस्याप्यसम्भवः।

अत एव न वैधर्म्यमपि भेदमावेदयत्प्रत्यक्षमद्वैतश्रु-तिबाधकमुपपद्यते। वैधर्म्ये पि घटत्वपटत्वादौ वैधर्म्यम-न्यदस्तीत्यभ्युपगमे वैधर्म्ये वैधर्म्यविश्रान्त्यनवस्थयोरेक-मननुभवश्च कथ प्रत्युत्तरणीयः। वैधर्म्ये च वैधर्म्यास्वीकारे वैधर्म्ययोरैक्यापत्त्या कथमात्माश्रयभेदत्वेन तयोः पर्य्य-वसानं स्यात्।

१ आत्मनोराश्रययो घटपटयोः भेदत्वेन।

अत इति । वैधर्म्ये वैधर्म्यान्तरमस्ति न वा । अस्ति चेत्तत्राह * वैधर्म्य इति * । दूरं गत्वा ऽपि किं चिद्वैधर्म्यं वैधर्म्यान्तरापेक्षमिष्यते, सर्वमेव वा तत्सापेक्षम् । आद्ये यत्रैव वैधर्म्याभावस्तस्याभेदद्वारा सर्वाभेदः । द्वितीये वैधर्म्यमाला पतेदित्यभिसन्धायाह * वैधर्म्येति * । वैधर्म्यविश्रान्त्यनवस्थयोरेकं कथं प्रत्युत्तरणीयमिति सम्बन्धः । बीजांकुरवदनाद्यनन्तत्वाद्वैधर्म्यपरंपरामूलाक्षयाददोष इति चेन्मैवम्, अन्धपरंपरात्वादित्याह * अननुभव इति * । गदितावद्यापवादाय वैधर्म्ये वैधर्म्यान्तरं नेति द्वितीयकल्पमाशङ्क्य निराचष्टे * वैधर्म्येति * । घटत्वं पटत्वादभिन्नं ततो वैधर्म्यहीनत्वात्तत्स्वरूपवदिति घटत्वपटत्ववैधर्म्ययोरेकत्वापत्त्या तयोर्घटत्वपटत्वयोरात्माश्रयभेदत्वेनात्मनोराश्रयौ घटपटौ तयोर्भेदत्वेन कथं पर्यवसानम् । न कथं चित् । एकधर्म्याश्रयत्वेन तयोरप्यैक्यापत्तेरित्यर्थः ।

एवं तावद्भेदप्रमाणपर्यालोचनया प्रत्यक्षविरोधो नाद्वैतश्रुतेरित्युक्तं अधुना भेदधर्मिस्वरूपपर्यालोचनया ऽपि तं पराकर्तुमुपक्रमते

१४१ वैधर्म्ये कथम्भेदः ।

किञ्च ये ते वैधर्म्ये भेदौ ते किं घटादितो भिन्ने धर्म्मिणि निविशेते किमभिन्ने ? परस्परविरुद्धयोरनयोः पृथग्भूतस्य प्रकारस्यासम्भवात् ।

* किं चेति * । घटादितो भिन्न इति घटाद् भिन्ने पटे

धर्मिणि पटाद्य प्रतियोगिनो भिन्ने घटे धर्मिणीत्यर्थः। भिन्ने भेदान्तरस्वीकारस्य वैयर्थ्यादभिन्ने भेदस्थितिरिति पक्षान्तरमाह * किमिति *। भेदाभेदोदासीने धर्मिमात्रे भेदस्थितिरिति वा, भिन्नाभिन्ने वा धर्मिणि भेदस्थितिः किं न स्यादित्यत * आह परस्परेति * । भेदाभेदयोः परस्परविरुद्धत्वेनान्यतरनिषेधे ऽन्यतरविधानस्यावश्यकत्वेन प्रकारान्तरस्यासम्भवात्-परस्पर-, विरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिरितिन्यायादित्यर्थः । नन्वभेदो ऽपि किमभिन्ने विशति किं वा भिन्ने इत्यादिविकल्पदोषस्य यः समाधिः स प्रकृते ऽपि साधारण इति मैवम्। परस्परविरुद्धयोरन्यतरनिषेधस्यान्यतरविधायित्वानङ्गीकारादस्माभिरुदासीने धर्मिमात्रे तत्स्थितिरिति प्रत्युत्तरयितुं शक्यत्वादिति ।

प्रागभिन्ने धर्मिणि भेदसंसर्गस्य गीर्वाणैरपि दुर्भणत्वादभिन्ने भेदो निविशत इति प्रथममनुवदति

१४२ घटादिभिन्ने न तद्भेदनिवेशसम्भवः ।

आद्ये—येन भेदेन भिन्नत्वं वैधर्म्याश्रययोर्मन्तव्यं तत्रापि पर्य्यनुयोग इत्यनवस्थायां पर्य्यवसानं स्यात् । "सन्त्वनन्ता एव भेदा" इति चेन्न । क्रमेण तेषामाश्रयसम्बन्धे सावधिसत्त्वे वस्तुनि तदन्वयासङ्गतेरेव । अथ जायमाने वस्तु युगपदेव ते भेदाः परिरभन्ते, तदा किम्भेदविशेषिते किम्भेदव्यवस्थितिरिति विनिगमकविशेषाभावादन्यो

१ द्वितीय. कल्प.(१४७)हायत्र ।

न्यकलहन्तेषां कः समाधातुमीष्टे। चरमचरमस्वीकार्य्येण च भेदेन प्रथमप्रथमस्वीकृतभेदोपयोगसिद्धेरग्रे धावन् पश्चाल्लुप्यमानो विस्मरणशीलश्रुतवत्स भेदप्रवाहः किंमालम्बेत।

आद्य इति। येन भेदेन वैधर्म्याश्रयघटपटयोर्भिन्नत्वं सोऽपि भेदत्वाद् द्वितीयभेदवद्भिन्ने निविशेत। तथा च स्वेन भिन्ने स्वस्थितिरुत द्वितीयभेदवद्भिन्ने किं वा भेदान्तरेणैव भिन्ने। प्रथमद्वितीयावात्माश्रयान्योन्याश्रयाभ्यामनुपपन्नाविति स्पष्टत्वादुपेक्ष्य तृतीयविकल्पे ऽनवस्था ऽप्यधायीत्यर्थः। भेदानामानन्त्येन भेदान्तरभिन्ने भेदस्थितिरिति स्वीकारे नानवस्था दोषाय, मूलक्षयाभावादिति शङ्कते *सन्त्विति*। एकस्यापि भेदस्याप्रमाणागोचरतयाऽन्धपरंपरात्वेन मूलक्षयस्य स्पष्टत्वाद्बहिरेव द्रष्टुं शक्य इति मत्वा तेषां क्रमेण भेदसम्बन्धः, आहोस्विद्युगपदिति विकल्प्य प्रथममपाकरोति *नेति*। अवधिः कालमर्यादा, तेन सह वर्तते इति सावधि, तथाभूतं सत्त्वं यस्य तस्मिन् सावधिसत्त्वे कार्यवस्तुनि तेषां भेदानामन्वयस्य सम्बन्धस्यासङ्गतिरेवासङ्गत्ययोग्यतयैव कार्यपदार्थस्योत्पत्तेः प्राग् भेदसम्बन्धहीनतया तदुत्तरकालमपि न भेदसम्बन्धः पूर्वभेदसम्बन्धापेक्षत्वादुत्तरोत्तरभेदस्य

---

१ यद्यपि 'युगपद्वृत्त्यभ्युपगमे 'चरमचरमस्वीकार्येण' इत्यनुपपन्नम, तथापि 'भिन्ने वर्तते' इत्याश्रयणे प्रथमविशिष्टे द्वितीयवृत्तिर्वोच्या, तत्र यौगपद्येऽपि प्रथमचरमभावसम्भव एवेति भावः।

तथा नाशादूर्द्ध्वमुत्पत्तेः प्राग् धर्मिण एवासत्त्वात् भेदमेयोगायोगादनन्तभेदानामल्पीयःकालक्रमेण सम्बन्धो न घटत इत्यर्थः। यथा कार्यं द्रव्यं जायमानमाकाशादीनि सर्वगतद्रव्याणि युगपत्परिगृह्णते तथाऽनन्तभेदा युगपदेव जायमानं सम्बध्नन्तीति द्वितीयं शङ्कते * अथेति *। अनन्तभेदस्वीकारोऽपि किमुत्तरोत्तरभेदनिर्वाहार्थम्, उत तद्व्यवहारप्रत्ययसिद्ध्यर्थम्। न तावद् द्वितीयः, एकेनापि तदुपपत्तेः। नापि प्रथमः, एककालीनतया परस्परनिर्वाह्यनिर्वाहकभावायोगादिति मन्वानः परिहरति *तदेति*। सावधिसत्त्वे निविशमानानां भेदानामनेकत्वाद्यावद्वस्तु तेषामवस्थानादेकेनाप्रविष्टभागे परस्य निवेशाभावादनेनच भेदेनावच्छिन्नेऽस्य भेदस्य निवेश इत्यत्र नियामकाभावान्निवेशं प्रति तेषां परस्परं कलहादन्योन्यविरोधान्नैकस्यापि स्थितिरित्यर्थः। अनंतभेदानां युगपन्निवेशानुपपत्त्या क्रमेण तेषां सम्बन्धो ऽस्त्विति प्रसङ्गात्क्रमपक्षं स्मृत्वा दूषणान्तरमाह * चरमेति *। प्रथमभेदास्वीकारप्रयोजनस्य भेदव्यवहारादेर्द्वितीयभेदादेव सिद्धेः प्रथमभेदो व्यर्थः स्यादेवं, द्वितीयभेदादिप्रयोजनस्य तृतीयभेदादिनैव सिद्धेः सो ऽपि व्यर्थः स्यादित्यर्थः।

भिन्नाभिन्ने भिन्नत्वस्थितिः, सति सत्तास्थितिः, संसृष्टे संसर्गस्थितिरि त्यादावपि तुल्यो ऽयं दोष इत्याह

१४३ घटादिभिन्नधर्मिणस्तद्भेदाश्रयत्वे त्रिदोषता।

एवमेवंविधे विषयेऽन्यत्रापि

प्राग्लोपाविनिगम्यत्वप्रमाणापगमैर्भवेत् ।
अनवस्थितिमास्थातुरचिकित्स्या त्रिदोषता ॥ १९ ॥

एवमिति। उक्तं दूषणत्रयं सर्वानवस्थासाधारणत्वात्सर्वत्रानुसन्धेयमिति प्रकटयन् श्लोकेनोपचघ्नाति *प्रागिति*। प्राचां लोपः प्राग्लोपः, अविनिगम्यत्वं च प्रमाणापगमश्च प्राग्लोपाविनिगम्यत्वप्रमाणापगमाः, तैरनवस्थितिमास्थातुरचिकित्स्या त्रिदोषता भवेदित्यन्वयः। त्रयाणां दोषाणां समाहारस्त्रिदोषता। यद्वा त्रयो दोषा यस्य स त्रिदोषस्तद्भावस्तत्ता। यथा खलु लोके ऽनवस्थितिमास्थातुरनवस्थिताशनस्य त्रिदोषता वातपित्तश्लेष्मणां सन्निपातश्चिकित्सानर्हो भवति, प्राग्लोपं धातुत्रयस्वास्थ्यविलोपे तदशननिमित्तमेतदभूदिति निश्चयाभावादन्वयव्यतिरेकरूपप्रमाणाभावैस्तद्वदित्यर्थः। ननु प्राग्लोपादय एव दोषास्तैस्त्रिदोषता स्यादिति किमिदमुच्यते। नैष दोषः। एकैकस्य दोषत्रयमेलने त्रिदोषत्वं प्रति कारणत्वोपपत्तेरिति।

भेदस्य धर्मत्वे भिन्ने धर्मिणि निवेश उताभिन्न इत्यादिविकल्पदोषपरम्परा स्यात्, अस्माभिस्तु स्वरूपभेदाङ्गीकारान्नैको ऽपि दोष इति शङ्कते

१४४ न च स्वरूपमेव भेदः।

यदि च कश्चिद्दत्वा स्वरूपमेवान्योन्यं व्यावर्त्तमानं भेद इष्यते तदा ययोः स्वरूपं तयैष्टव्यं तयोर्निःस्वरूप-

तापत्तिः । अथ—"न स्वरूपमात्रं मिथो व्यावर्त्तते किन्नाम स्वरूपविशेष" इत्युच्यते, तर्हि स्वरूपविशेषमात्रव्यावृत्त्या स्वरूपमात्र तयोः स्यादित्यैकत्वापत्तिः ।

यदीति। यद्याऽनवधिकप्रवाहश्चेदङ्गीक्रियेत तदोक्तदोषः स्यात् क्वचित्प्रवाहविच्छित्त्यङ्गीकारेऽपि तयोरैक्यापत्त्या मूलैक्यापत्तिर्न प्रसज्यते, धर्मभेदानङ्गीकारेऽपि स्वरूपभेदाङ्गीकारादिति शङ्कते * यदीति * । किं स्वरूपमात्रं व्यावर्त्यमानं भेदः, किं वा स्वरूपविशेष इति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * तदेति * । यथा स्तम्भकुम्भाभ्यां घटत्वे व्यावर्त्यमाने तयोर्निर्घटत्वम् एवं धर्मिप्रतियोगिभ्यां स्वरूपमात्रव्यावृत्त्या तयोर्निःस्वरूपत्वापत्तिः । विमतं निःस्वरूपं स्वरूपमात्रव्यावृत्तिप्रतियोगित्वात् खरशृंगवदिति प्रयोगादित्यर्थः । स्वरूपविशेषो व्यावर्त्यमानो भेद इति द्वितीयमाशङ्कते * अथेति * । तथा ऽप्यद्वैते पर्यवसानं तदवस्थमिति परिहरति *तर्हीति* । तदेतद्देशकालविशिष्टस्वरूपविशेषे व्यावर्तमाने ऽपि प्रत्यभिज्ञागोचरस्य देवदत्तस्य स्वरूपमात्रानुवृत्त्यैक्यवत्स्वरूपमात्रेणानुवृत्तेर्न तयोर्भिन्नत्वेनाभिमतयोरैक्यं स्यादित्यर्थः ।

स्वरूपमात्रानुवृत्त्यैक्यं चेत्स्वरूपविशेषव्यावृत्त्या विदारणं किं न स्यादित्यत आह

१४५ स्वरूपमात्रात्रान्यो विशेषार्थः ।

अथ वा वक्तव्योऽसौ स्वरूपमात्रादन्यो विशेषार्थः ।

अथ—" न स्वरूपं नाम किञ्चिदनुगतमिष्यते मया, विशेषरूपासु व्यक्तिष्वेव स्वरूपशब्दो नानार्थः सन्निविशते"—इत्यभिधत्से तर्हि गतमनेनैव न्यायेन गोत्वादिसिद्धिप्रत्याशया। न च प्रतिव्यक्ति स्वरूपपदसमयग्रहोपपत्तिः।

अथ चेति। स्वरूपमेव विशेषः स्वरूपविशेषश्चेद्विशेषलयः स्वरूपस्य विशेष इयुक्ते ऽपि स्वरूपाकारेण सम्बध्यमानः शून्यवन्निःस्वरूपो न सम्बध्यते लब्धस्वरूपस्य स्वरूपसम्बन्धे परस्पराश्रयात्।स्वरूपमात्राद्न्यो विशेषार्थो न वक्तुं शक्य इत्यर्थः। विशेषस्य स्वरूपमात्रान्तर्भावे विशेषलयः स्यात्। स्वरूपमात्रस्य विशेषमात्रत्वाङ्गीकारान्नोक्तदोष इति शङ्कते *अथेति*। एकस्य स्वरूपशब्दस्यानन्तविशेषेषु साधारणं रूपमक्रोडीकृत्य प्रवृत्त्यनुपपत्त्या स्वरूपमात्रं सकलविशेषसाधारणमेष्टव्यमित्यत आह * विशेषेति *। अतिप्रसङ्गेनैतदपाकरोति * तर्हीति *। गोत्वजातिमन्तरेण गोशब्दस्य तद्व्यक्तिष्वनेकार्थतया निवेशनेन गोत्वजातिरपह्नूयेतेत्यर्थः। स्वरूपशब्दो गृहीतसङ्गतिको ऽर्थबोधयत्युतागृहीतसङ्गतिः। नागृहीतसंगतिकस्य बोधकत्वं पदधर्मे व्यतिक्रमात्। नापि प्रथम इत्याह * न चेति *। अस्यार्थस्येयं संज्ञेति संबन्धकरणं समयः साङ्केतिकत्वाच्छब्दार्थसंबन्धस्य प्रतिव्यक्ति ग्रहणं न घटते, व्यक्तीनामानन्त्येन पुरुषायुषेणापि ग्रहणायोगात्। विशीतकत्वादीनां परिमितत्वादन्यतमस्मिन् गृ-

हीतसङ्गतिकस्याक्षशब्दस्यानेकार्थबोधकत्वोपपत्तेर्वैधर्म्यमित्यर्थः ।

क्वचिदनवस्थापरिहाराय स्वरूपभेदाङ्गीकारे दूषणाभावेन च सर्वत्रापि स्वरूपभेद इति पक्षे दूषणमाह

१४६ स्वरूपस्य भेदत्वे दोषः ।

यदि च स्वरूपं भेदः स्यात्तदा धर्मिणि दृष्टे स्वरूपं दृष्टमिति क्वचिन्न सन्देहः स्यादिति ।

* यदीति * । विशेषाग्रहस्य संदेहबीजत्वात्स्वरूपभेद इति पक्षे स्वरूपे दृष्टे विशेषो दृष्ट इति संदेहो न स्यादित्यर्थः ।

एवं प्रतियोगिनो भिन्ने धर्मिणि भेदो निविशत इत्याद्यः पक्षः प्रत्यक्षेपि, संप्रति द्वितियमनूद्य दूषयति

१४७ अभिन्ने भेदनिवेशासम्भवः ।

यदि चाभिन्ने भेदो निविशेत तदा याप्येका व्यक्तिः प्रमीयते घटादिः सापि तेनैव भेदेनानेका स्यादित्येकाभावे नानेकमपि व्यवतिष्ठते ।

* यदीति * । अभिन्नमेव धर्मिणं संसृज्य भेदः प्रतियोगिनो भिनत्ति चेत्, एकामपि घटव्यक्तिं संसृज्य भिन्द्यादित्यर्थः । भेदवादिनामेकाभावो न दोष इत्यत आह * इतीति * । एकमेकं समुच्चित्यानेकं भवति, एकाभावे तत्समाहाररूपमनेकमपि न स्यादिति शून्यतैव स्यादित्यर्थः ।

तदा भेदाभेदोदासीने धर्मिणि भेदस्थितिरिति पक्षान्तरमतिदेशेन निराकरोति

१४८ भेदाभेदोदासीनेऽपि न भेदनिवेशः।

एतेन—"न भेदावच्छिन्ने नाप्यभेदावच्छिन्ने भेदो निविशते किन्तूदासीने"—इत्यपि निरस्तम्।

एतेनेति। एकाभावप्रसङ्गस्य तुल्यत्वादित्यर्थः। न चात्र पौनरुक्त्यं शङ्कनीयम्। पूर्वं परस्परविरोधे प्रकारान्तरासंभवस्योक्तत्वादिदानीमभ्युपगम्यापि दोषाभिधानात्।

पृथक्त्वाख्यो गुणो भेद इति तुरीयकक्षायामुक्तन्यायातिदेशं करोति

१४९ भेदो न पृथक्त्वमेव।

अत एव च भेदो नाम स्वरूपान्योन्याभाववैधर्म्यानात्मको धर्मान्तरं पृथक्त्वापरनामकमित्यपि परास्तम्। सोऽपि हि स्वाश्रयं भिन्ने निविशेताभिन्ने वेत्यादि यथोक्तदोषलङ्घनाऽजङ्घाल एव स्यात्।

* अत एवेति *। सत्यामभ्यधिकाशंकायां न्यायसाम्ये च सत्यतिदेशः प्रवर्तते इति न्यायसाम्यं दर्शयति * सोपीति *। अजंघालो मन्दगामी, जंघालोऽतिजवस्तुल्यावित्यभिधानदर्शनात्।

किं च भेदो भेदिनः सकाशाद्भिन्न एव निविशत उताभिन्नः। यद्यभिन्नस्तदा तद्धर्मत्वमेव। ततो भेदहीनत्वात् तत्स्वरूपवन्न स्यात्। अतो भिन्न एव निविशत इति वक्तव्यमित्याह

१५० भेदस्यभेदितो भेदाभेदासम्भवः।

स्वाश्रयेण च सह स्वस्मिन्नभेदभयाद्यदि स एव

भेदो निविशते तदाऽऽत्माश्रयः । अन्यश्चेत्तस्मिन्नेवं तस्मिन्नप्यन्य इत्यनवस्था। क्वचिदपि गत्वा भेदभेदाश्रययोर्भेदास्वीकारे च तदैक्यद्वारिका मूलपर्य्यन्तमेकता धावेत् ।

* स्वेति * । यदि स्वस्माद्भिन्ने भेदिनि भेदो निविशते तदा किं स्वेनैव भिन्ने भेदान्तरेण वा । नाद्यः, आत्माश्रयादित्याह * यदीति * । भेदान्तरेण भिन्ने भेदः प्रविशतीति द्वितीयमनवस्थया दूषयति * अन्य इति * । त्रिचतुरकक्षातः परस्ताद्भेदानङ्गीकारान्नानवस्थेत्याशङ्क्याह * क्वचिदिति * । भेदभेदिनोः क्वचिद्भेदानभ्युपगमे तयोर्भेदहीनत्वेनाभेदो भवेत् । अतश्च तदभेदद्वारा मूलपर्यन्तम्-आद्यभेदभेदिपर्यन्तम्-अभिन्नत्वमागच्छेदित्यर्थः ।

अनिरूपितगोचरतया भेदग्राहिप्रत्यक्षस्याभासत्वादद्वैतश्रुतेर्न प्रत्यक्षविरोध इत्युपपादितमर्थं श्लोकेन संगृह्णाति

१५१ प्रत्यक्षानुमानार्थापत्त्यादिभिरद्वैतश्रुतेरबाध्यता ।

तदद्वैतश्रुतेस्तावद् बाधः प्रत्यक्षतः क्षतः ।
नानुमानादि तं कर्त्तुं तथापि क्षमते मते ॥ २० ॥
अद्वैतागमनासीरे साधु सा धुन्वती परान् ।
सेनामेवार्जयत्यर्थापत्तिपत्तिपरम्परा ॥ २१ ॥

* तदिति * । अद्वैतश्रुतेः प्रत्यक्षतो बाधः क्षतः क्षुण्ण-

स्तावन्निश्चितमित्यर्थः। सकलप्रमाणज्येष्ठप्रत्यक्षस्यैता-दृशी गतिर्यदा तदा तदुपजीविनो ऽनुमानादेर्वराकस्य कैव कथेति दर्शयति * नेति *। द्वैतसत्यवादिनस्तवापि मते ऽनुमानादि श्रुतिबाधं कर्त्तुं न क्षमते तत्परश्रुत्यपेक्षया दुर्बलत्वात्तस्य। अन्यथा सुरा पेयेत्यादेरपि सद्धेतुत्वप्रसङ्गादित्यर्थः। क्षतः च्चत इति मते मते इति पदावृत्तिरूपं पादांत्ययमकत्वं कविना दर्शितं सार्वज्ञ्यप्रकटनाय—'अव्यपेतव्यपेतात्मा याऽऽवृत्तिर्वर्णसंहतेः यमकं तच्च पादानामादिमध्यान्तगोचरम्'इति तल्लक्षणत्वात्।

अद्वैतागमप्रमाणस्यैक्याद्भेदप्रमाणानां बहुत्वाद्बहूनामनुग्रहस्य न्याय्यत्वात्तत्परा ऽपि श्रुतिर्बाध्यत इत्याशङ्क्यार्थापत्तिरपि श्रुत्यनुग्राहकतया ऽद्वैतं साधयतीत्याह *अद्वतेति*। अद्वैतागमस्य विजिगीषुस्थानीयस्याग्रे सेनायाः, सङ्गरे वा, नासीरशब्दस्योभयवाचकत्वादुभयोरप्यन्वितत्वात्। अर्थापत्तिरेव पत्तिः पदातिरर्थापत्तिपत्तिस्तस्याः परम्परा सा परान् परिपंथिनो द्वैतप्रमाणनीति यावत्, साधु सम्यक् धुन्वती कम्पयन्ती सेवामेवार्जयति, न तु परिपन्थिनीत्यर्थः। रूपकालङ्कारो ऽयम्। यथा लोके कस्य चिद्विजिगीषोर्विषयापहारे पदातिपरम्परा परान् सम्यक्धुन्वती सेवामेवार्जयतीति प्रमाणान्तरावरुद्धविषये स्वतःप्रामाण्यबललब्धतत्तदैक्यानुपपत्तयोऽर्थापत्तयः।

---

१ यद्यपि विरुद्धेति पुस्तकद्वयस्थः पाठः तथापि अर्थानुरोधात् 'व' इत्येव पाठः स्थापितः।
२ प्रमाणान्तराणि धुन्वत्योऽद्वैतश्रुतेः सेवामर्जयंतीति शेषः।

१० स्वकारणीभूतभेदबुद्धिभिरपि नाद्वैतश्रुतीनाम्बाधः।

ननु प्रतिष्ठितप्रामाण्यप्राचीननिरवकाशप्रत्यक्षादिप्रमाणैरुपजीव्यैर्विरोधादद्वैतश्रुतेर्बाध्यत्वमिति चोदयति

१५२ स्वकारणीभूतभेदबुद्धिभिरद्वैतश्रुतेर्बाधाशङ्का।

नन्वद्वैतश्रुतयो वर्णपदविभक्तितदर्थादिभेदानुपजीव्यार्थं प्रतिपादयन्त्यः स्वोपजीव्याभिर्भेदबुद्धिभिर्न कथं बाध्यन्ताम्, उपजीवकस्योपजीव्याद् दुर्बलत्वात्।

* नन्विति *। उपजीवकस्य सापेक्षतया दुर्बलत्वादुपजीव्यस्य निरपेक्षतया प्राबल्यात्प्रबलेन दुर्बलस्य बाधादिति हेतुमाह * उपजीवकस्येति *।

उपजीव्यभेदस्य मिथ्यात्वान्न तद्बाध इत्याह

१५३ तन्निरासः।

मैवम्। न वयं भेदस्य सर्वथैवासत्त्वमभ्युपगच्छामः; किं नाम न पारमार्थिकंसत्त्वम्। अविद्याविद्यमानत्वन्तु तदीयमिष्यत एव। तदेव च कार्य्यकारणभावोपयोगि।

मैवमिति। द्वौ चन्द्रमसाविति भ्रान्तिसिद्धभेदमुपजीव्य प्रवृत्तस्यैकश्चन्द्र इति वाक्यस्य नोपजीव्यविरोधः, प्रातीतिकभेदस्यानपह्नवाद्यथा तथा भेदमात्रमुपजीव्य तद्वास्तवखण्डने न कश्चिद्विरोध इत्याशयः। तर्हि भेदसत्तास्वीकारादद्वैतहानिरित्याशङ्क्य सर्वथा बाधाभावोपलक्षिततदीयसत्तानङ्गीकारान्मैवमित्याह * किं नामेति *। अविद्यया विद्यमानं सत्त्वं तदीयं भेदसम्बन्धीच्छाम एवेत्यर्थः। सत एवार्थक्रिया-

कारित्वादपरमार्थभेदस्य न श्रौतज्ञानोत्पादकत्वेनोपजीव्यत्वमित्यत आह * तदिति *। अन्तर्भावितसत्त्वं चेदित्यारभ्य सतः कारणत्वनिषेधादविद्यमानत्वमेव हेतुभावोपयोगीत्यर्थः।

ब्रह्मण्येवकारव्यावर्त्त्यमस्ति चेदद्वैतहानिः। न चेदेकमित्युक्त्वा एवेति विशेषणं व्यर्थम्—सम्भवे व्यभिचारे च विशेषणमर्थवदिति न्यायात्। अद्वितीयमिति च द्वितीयेन निषेध्येन विना नोपपद्यते। न नानेत्येतदपि नानाभूतेन विना ऽनुपपन्नम्, किंचनेत्येतच्च बहुना विना। अतः श्रौतविशेषणोपजीव्येन द्वैतेन व्याघातो ऽद्वैतस्येत्यत आह

१५४ अद्वैतश्रुतिषु व्याघाताभावः।

एतेन—"एकमेवेत्येवकारव्यवच्छेद्येनाद्वितीयमिति द्वितीयेन, नेह नानेति नानात्वेन, किञ्चनेत्यनेन बहुना, विना नोपपद्यमानेन व्याघातः"—इत्यपि प्रत्यादिष्टम्। श्रुतिभिश्चाद्वैतार्थाभिः पारमार्थिकमद्वैतं प्रतिपाद्यते, न च पारमार्थिकमतिरपारमार्थिकधिया शक्यबाधा, मा भूच्छुक्तिरजतधिया परमार्थशुक्तिमतिबाधः। यत्र त्वग्निरनुष्ण इति बुद्धेरुष्णज्ञानोपजीवनादुष्णबोधेनानुष्णबुद्धिबाधः तत्र द्वयोरप्यविद्याविद्यमानत्वाद् बाधो युक्तः।

* एतेनेति *। व्यवच्छेद्यप्रतीतिरिष्यते न पुनः सत्त्वमित्यर्थः। पूर्वमुपजीव्यभेदस्याविद्यासिद्धत्वान्न तेनाद्वैतश्रुतीनां बाध इत्युदितम्, इदानीं परमार्थवि-

पयत्वेनाद्वैतश्रुतीनां वस्तुबलसद्भावान्न बाध इत्याह *श्रुतिभिरिति*। उक्तमेवार्थं विशदयति *न चेति*। कुत इत्यत आह *माभूदिति*। अपरमार्थमत्या परमार्थमतिबाधे रजतधिया शुक्तिधियो बाधः स्यात्, स मा भूदित्यर्थः। अद्वैतवाक्यमप्रमाणमुपजीव्यप्रमाणविरुद्धार्थप्रत्यायकत्वात् अग्निरनुष्ण इत्यनुमानवद्-अन्यथा तस्यापि प्रामाण्यप्रसङ्गे बाधक इत्यत आह *यत्रेति*। द्वयोरप्युष्णतयोर्मिथ्यात्वात्प्रतियोगिभूतोष्णज्ञानोपजीवकत्वादनुष्णबुद्धेरुपजीवकत्वं दौर्बल्यप्रयोजकमस्तु, सत्यार्थस्य पुनर्नेदं रजतमिति ज्ञानस्य प्रसक्तप्रतिषेधतया प्रसञ्जकपूर्वकप्रत्ययोपजीवकत्वेऽपि न तेन बाधो लोके दृष्टः, अत उपजीव्येन बाध उत्सर्ग इति समानार्थगोचरत्वाभावेनापोद्यत इत्यर्थः।

अनुष्णत्वानुमानं परमार्थविषयमुपजीवकत्वाद्वैतवाक्यवत् इति प्रागुक्तन्यायाननुगतिं चोदयति

१९९ पारमार्थिकस्यैव बाधाभाव.।

ननु तत्रापि तर्ह्यनुष्णतापि पारमार्थिक्येव साध्यतामबाधनाय मैवम्। अनुष्णताया जलादिदृष्टान्तसजातीयायाः शीताद्यव्यावृत्तस्वरूपायाः प्रसाधनेनाविद्याविद्यमानत्व एव विश्रामात्, तदीयैवंविधरूपतानङ्गीकारे चाद्वैतस्यैव नामान्तरकरणापत्तेः, ततस्तस्यां ज्ञेयज्ञानादिभेदावश्याभ्युपेयतया जगद्बाधयुक्तिकवलाप्रवेशासम्भवात्। अद्वैते च द्वैताश्रयस्य बाधस्य वास्तवस्यानवकाशादपारमा-

र्थिकत्वसम्भावनापि दूरत एवापसरतीति ।

* नन्विति * । अनुष्णत्वं यज्जलादौ दृष्टं तत्सजातीयं साध्यमन्यद्वेति विकल्प्य आद्यं दूषयति *मैवमिति* । अनुष्णत्वं नाम स्पर्शविशेषः । तथा च जलादिस्पर्शस्य शीतादिरूपत्वादव्यावृत्तमभिन्नं तत्स्वरूपं यस्यास्तज्जातीयायाः साधनेऽविद्याविद्यमानत्वं पर्यवस्येत्, तस्य तथात्वादित्यर्थः । ततो विलक्षणमनुष्णत्वं साध्यमिति द्वितीयं दूषयति *तदीयेति*। तदीया चासावेवंरूपता चेति तथोक्ता। तस्या अनङ्गीकारेऽनुष्णत्वस्य जलादिदृष्टसजातीयतानङ्गीकारे दृश्या सा स्वीक्रियते अदृश्या वा । दृश्यत्वे मिथ्यैव । अदृश्यत्वेऽद्वैतमेवेति संज्ञाभेदः स्यादित्यर्थः । साध्यवैकल्यं तु स्पष्टमेव । यदि ब्रह्मणोऽन्यत्वासिद्धये दृश्यत्वमिष्यते तत्राह * तत इति * । दृग्दृश्यसम्बन्धखण्डनं जगद्बाधयुक्तिस्तत्कवले ग्रासेऽप्रवेशासम्भवादविद्याविद्यमानत्वमेव पर्यवस्येदित्यर्थः । अद्वैते वाक्यप्रामाण्यस्वीकारादपरमार्थत्वप्रसङ्गः समान इत्यत आह * अद्वैते चेति * । वस्तुतो मानमेयभावानभ्युपगमात्स्वयंप्रभत्वाच्च न मिथ्यात्वप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

पूर्वमुपजीव्यबाधाभावादद्वैतश्रुतेर्विपर्यासलक्षणमप्रामाण्यं परिहृतम्, इदानीमनुत्पत्तिलक्षणमप्रामाण्यं चोदयति

१५६ अद्वैतश्रुतीनाम्प्रमाजनकत्वाभावशङ्का ।

"ननु किमद्वैतपरमार्थताभ्युपगमेन समाहितम्भवति—

यत उपजीव्यबाधादद्वैते प्रमां श्रुतिर्जनयितुं न शक्नोतीति ब्रूमः"।

नन्विति। अद्वैतज्ञानजनिकाले प्रमात्रादिद्वैतमस्ति न वा। न चेदाश्रयाभावादनुत्पत्तिः। अस्ति चेदुपजीव्यप्रमाणविरोधादयोग्यार्थसंसर्गगोचरतयांगुल्यग्रादिवाक्यवत्प्रमां नोत्पादयेत् श्रुतिरित्यर्थः। अद्वैतपरमार्थतोपगमे ऽपि श्रुतेरप्रामाण्यस्य तादवस्थ्यादिति हेतुमाह *यत इति*।

अद्वैतबुद्धेः परमार्थभेदधिया विरोध उच्यते भेदमात्रधिया वेति विकल्प्याद्यमङ्गीकारेण परिहरति

१५७ पारमार्थिकमपारमार्थिकेन न बाध्यते।

मैवम्। अद्वैतं हि पारमार्थिकम्, इदं पारमार्थिकेन भेदेन विरुध्येत, न त्वविद्याविद्यमानेन। तस्मादविद्याव्यवस्थितं भेदं तद्बोधश्चोपजीवन्त्या न परमार्थाद्वैतबुद्धेरुपजीव्यबाधः। यदि श्रुतिजन्या भवत्यप्यद्वैतबुद्धिरविद्याविद्यमाना तथाऽपि तद्विषयस्तावत्परमार्थसदेवाद्वैतम्। विषयविरोधेन च तस्या बाध्यता। स च नास्तीति।

मैवमिति। विषयद्वारा धियोरेव विरोध उच्यते। नापि द्वितीयः। कल्पितभेदधियो ऽसमबलत्वेन तत्प्रतिपक्षत्वायोगादित्याह *न त्विति*। प्रमात्रादिभेदस्य कल्पितत्वे धूमाभासवत्परमार्थप्रमापकता न स्यादतः परमार्थभेदस्यैवोपजीव्यतया तद्विरोधो दु-

ष्परिहर इत्यत आह * तस्मादिति * । पारमार्थिकत्वस्य केवलव्यतिरेकाभावाद्भेदमात्रमुपजीव्यम्, न पारमार्थिकभेदः । कल्पिताच्च प्रतिबिंबादेः परमार्थबिंबादिप्रमितिर्दृष्टेत्यर्थः । अद्वैतबुद्धेरविद्याकार्यत्वाद्रजतादिप्रत्ययवद्भेदधिया बाधः किं न स्यादित्यत आह * यदीति * । स्वरूपबाध उच्यते विषयबाधो वा । आद्यो ऽङ्गीक्रियत एव । द्वितीयस्त्वनुपपन्नः 'तत्सत्यम्' इति श्रुतिविरोधादित्याह * तथाऽपीति * । ज्ञानं प्रमाणं विषयस्याबाधादिति व्यधिकरणसिद्धो हेतुरित्यत आह * विषयेति * । अबाध्यविषयत्वेनैव ज्ञानप्रामाण्यं न स्वरूपसत्यतया, व्यभिचारादित्यर्थः । अद्वैतं बाध्यमन्तःकरणपरिणामगोचरत्वाद् घटवदित्याशङ्क्याह * स चेति * । जडत्वमुपाधिः, सत्यं ज्ञानमित्यादिश्रुतिबाधितं चेत्यर्थः ।

उक्तमर्थं श्लोकेन संक्षिप्य दर्शयति

१५८ अद्वैते भयाभावः ।

तस्मात्

पारमार्थिकमद्वैतं प्रविश्य शरणं श्रुतिः ।
बाधनादुपजीव्येन बिभेति न मनागपि ।२३।

श्रुतिरप्याह । द्वितीयाद्वै भयं भवतीति । (बृह० १।४।२).

* तस्मादिति * । यस्माद्भेदप्रतीतिरुपजीव्यते परमार्थाद्वैतगोचरया श्रुत्या तस्माच्छ्रुतिः पारमार्थिकमद्वैतं शरणं प्रविश्योपजीव्येन बाधनान्न मनागपि ईषदपि बिभेतीत्यन्वयः । बाध्यबाधकभावस्य द्विष्ठत्वाद-

द्वैते तदभावान्न बाध इत्यत्र श्रुतिं प्रमाणीकरोति * श्रुतिरिति * ।

एकं ब्रह्मास्त्रमित्यादौ ब्रह्मणः सत्यत्वं प्रतिज्ञायाद्वैतसत्यत्वं प्रतिपादयतः पूर्वापरविरोध इति चेन्मैवम्, तयोरेकत्वादित्याह

१५९ विज्ञानाद्वैतात्मकमेवाद्वैतम् ।

तच्चाद्वैतम्—'ब्रह्मैवेदं सर्वम्' इति—श्रुत्यर्थेन सहैक्यमापन्नं ब्रह्मैव स्यात्, 'विज्ञानमानन्दं ब्रह्म' इति श्रुत्या च ज्ञानात्मकतया व्यवतिष्ठते । तेन यदिदमद्वैतज्ञानं श्रुत्या जनितं तद्विज्ञानाद्वैतात्मन्येव निविशते ।

* तच्चेति * । यो ऽयं स्थाणुः पुमानेष इति यथा बाधायां सामानाधिकरण्यमुपेत्य सर्वस्य ब्रह्ममात्रता 'ब्रह्मैवेदं सर्वमिति' श्रुत्या प्रतिपाद्यते तेनाद्वैतमपि ब्रह्मैव संपद्यत इत्यर्थः। अद्वैतावाप्तिर्न पुरुषार्थः ज्ञानानन्दयोरभावात्, मुक्तौ च ज्ञानसुखादेरुच्छेदादित्यत आह * विज्ञानमिति * । विज्ञानात्मकतयेत्यानन्दात्मकताया अप्युपलक्षणम् । यद्वा ऽपुरुषार्थत्वपरिहाराय स्वीकृताभ्यां ज्ञानानन्दाभ्यां सद्वितीयतापत्तिरित्याशङ्क्याह * विज्ञानमिति * । ननु नाद्वैतस्य विज्ञानात्मकता श्रुतिजन्यज्ञानविषयत्वाद्धर्मवदित्याशङ्क्याह *तेनेति*।वृत्तिज्ञानानात्मकत्वानुमाने सिद्धसाधनम्, तत्प्रतिबिंबितस्फुरणानात्मत्वानुमाने प्रज्ञानघनश्रुतिव्याकोप इत्यर्थः ।

ब्रह्मतज्ज्ञाने नाभिन्ने विरुद्धधर्मत्वाद् द्रवकठि-

नवत्। विरुद्धधर्मत्वं च जनिमत्वाजनिमत्त्वेन। विपक्षे ब्रह्मवज्ज्ञानस्यापि नित्यत्वप्रसङ्ग इति पराभिप्रायाः नाभिज्ञश्चोदयति

१६० अद्वैतस्य श्रुतिजन्यता ऽपारमार्थिकी।

"ननु कथं तस्य श्रुत्या जन्यत्वमुपपद्यते"। सत्यमेवं स्यात् यदि तस्य पारमार्थिकी श्रुत्यान्यतापि स्यात्। अविद्याव्यवस्थिता तु तज्जन्यता न पारमार्थिकेन तदजन्यत्वेन विरुध्यते।

नन्विति। पारमार्थिकं विरुद्धत्वं हेतुः किं वा प्रातीतिकम्। नाद्यः असिद्धत्वादित्याह *सत्यमिति*। वृत्त्युपाध्यविवेकेन तद्भेदजन्यत्वादि स्फुरणे परिकल्प्यते, न स्वतो जन्यादिरित्यर्थः। यदि प्रातीतिकं विरुद्धत्वं हेतुस्तदा ऽपि कल्पितभेदसाधने सिद्धसाध्यता, परमार्थभेदसाधने चाकाशे व्यभिचार इत्यभिप्रेत्याह * अविद्येति *। घटाकाशस्य घटावच्छिन्नतया जन्यस्यापि परमार्थतो जनिहीनतया महाकाशत्ववदत्रापीत्यर्थः। ज्ञानज्ञेयभेदानुमानम् एकमिति श्रुत्या बाध्यत इत्युक्तम्।

नन्वद्वैतमेकमित्यादिशब्देन भेदाभावादीनामन्यतमधर्मस्य प्रतिपादनीयत्वात्तस्य तद्वत्त्वं च बाधातद्वैतं कथमद्वैतं परिमार्थिकं स्यादित्याशङ्क्याह

१३१ एकत्वनिर्वचनाशक्यत्वे ऽप्यद्वैते न हानिः।

अत एव श्रुत्येदमेकं साध्यते। यत्तु—"तत्र यदेकता भेदाभावो, यदि चैकत्वसंख्या, यदि वा ज्ञानात्मकत्वम्, यदि वा अन्य एवैकत्वनामा कश्चिदभेदापरपर्यायो धर्म-

स्तद्वत्त्वं बोध्यते, तच्चाद्वैतव्याघातकत्वान्न सेद्धुं शक्नोति"—तदपि निष्पीडनमसहमानं ज्ञानश्रुतिजन्यत्वेन सहैव निवर्त्तताम्। यत्तु तादृशस्याद्वैतस्य धर्मस्य धर्मितया प्रमितं तन्मात्रमबाधादधिगतम् परमार्थतो व्यवतिष्ठताम्। न हि मरमार्थशुक्तौ रजततया प्रतीयते यदा तदा बाधात्तत्र रजतत्वे व्यावर्त्तमाने शुक्तिव्यक्तिरपि तदपराधान्निवर्त्तते।

अत एवेति। अत्रेतिशब्दाध्याहारेण यत्तूच्यत इति सम्बन्धः। श्रुत्या यदिदमेकत्वं साध्यते तत्र यद्येकत्वं भेदाभावस्तर्हि भेदाभावस्य प्रामाणिकत्वादद्वैतहानिः। यदि चैकत्वं संख्या तदा गुणगुणिभावादद्वैतक्षतिः। यदि वा विश्वस्य संवेद्यस्य संवेदनैक्यं तर्हि विज्ञानवादवद् ग्राह्यस्य ग्राहकभेदादद्वैनव्याघात एव। यदि घटादीनां परस्परमभेदो धर्मस्तद्वत्त्वं बोध्यते श्रुत्या तदपि धर्मवत्त्वं सेद्धुं न शक्नोत्यद्वैतव्याघातादेवेत्यर्थः। भेदाभावादिधर्मसिद्धिरुच्यते किं वा तद्धर्मिणोऽद्वैतस्येति विकल्प्य प्रथममङ्गीकरोति *तदपीति*। अद्वैतज्ञानस्य श्रुतिजन्यत्वं न्यायासहिष्णुत्वान्निवर्त्तते यथा तथा भेदाभावाद्यपि निष्पीडनं न्यायाघातमसहमानं निवर्ततामित्यर्थः। न्यायश्च—तस्य

१ अत्र 'तदा' इति पाठोऽधिकः पुस्तकान्तरे।

२ अत्र 'तज्ज्ञानं श्रुति' इत्यादिपाठ पुस्तकान्तरे न सम्यक्। अत्र भेदाभावादेर्निवर्तनमेवाङ्गीक्रियते–ज्ञानस्य श्रुतिजन्यताया निवर्तनं यथा तथैव॥

३ धर्मिव्यक्तिरिति पाठान्तरम्।

दृश्यत्वे सम्बन्धासम्भवान्न वस्तुतो दृश्यत्वम्, अदृश्यत्वे शशशृङ्गवदसत्त्वम्, दृश्यादृश्यत्वे ब्रह्ममात्रत्वम्-इत्यादिरूपो द्रष्टव्यः। अद्वैतधर्मिण एव बाध इति द्वितीयं प्रत्याह * यत्त्विति *। उपयन्नपयन् धर्मो विकरोति हि धर्मिणमिति न्यायात् धर्मबाधे धर्मिणः कथमबाधितत्वमित्यत आह * न हीति *। 'तदपराधात्' आरोपितधर्मबाधरूपापराधादित्यर्थः।

एवं सम्भावितसकलविरोधपरिहारेणाद्वैतबुद्धिमुद्दिश्य नात्र कुतर्कमात्रेण प्रत्यवस्थातव्यं, स्वार्थहानिप्रसंगादिति करुणया शिक्षयति

१६२ अद्वैतबुद्धेः तर्केणाबाध्यता।

सेयमद्वैतबुद्धिर्न तर्कमवतार्य प्राज्ञैरपनेया। यदाह श्रुतिः—'नैषा तर्केण मतिरापनेया' इति। (कठ० २।९).

तस्मात्—

धीधना बाधनायास्यास्तदा प्रज्ञां प्रयच्छथ।

क्षेप्तुं चिन्तामणिं पाणिलब्धमब्धौ यदीच्छथ।२४।

सेयमिति। अद्वैतबुद्धेरद्वैतेनासम्बन्धे न तद्बुद्धित्वम्, सम्बन्धे च तस्य वास्तवत्वे ऽसङ्गत्वहानिः, अवास्तवत्वे कल्पितसम्बन्धत्वाद्रजतबुद्धिवदमानत्वमद्वैतबुद्धेरित्यादितर्कमवतार्य न निराकरणीया, क्लृप्तकरणाजन्यत्वस्यैवामानत्वप्रयोजकत्वेन कल्पितसम्बन्धस्याप्रयोजकत्वात्, तर्कागोचरत्वाच्चाद्वैतस्येत्यर्थः। अद्वैतबुद्धिस्तर्कगोचरा बुद्धित्वाद् द्वैतबुद्धिवदित्याशङ्क्य श्रुतिविरोधमाह * यदिति *। एषा मतिरद्वैतबुद्धिस्तर्केण नापनेया ऽनि-

राकार्येत्यर्थः । यद्वा कथिततर्ककलापादेवाद्वैतबुद्धिसिद्धेरागमवैयर्थ्यमित्याशङ्क्याह * सेयमिति * । अत्र प्रमाणमाह * यदिति * । आपनेया प्रापणीयेति यावत् । सकलशास्त्रकृतां प्रवृत्तेर्निःश्रेयसार्थत्वान्नान्यः पन्था इत्यादिशास्त्रादद्वैतमतिव्यतिरेकेण तदसिद्धेस्तर्केण तन्निराकरणाय मतिर्न करणीयेत्यभिधत्ते * तस्मादिति * । धीरेव धनं येषां ते 'धीधनाः' पण्डिताः । अस्या अद्वैतबुद्धेर्बाधनाय स्वप्रज्ञां तदा प्रयच्छथ दत्त यदा पाणिलब्धं हस्तप्राप्तं चिन्तामणिं समुद्रे क्षेप्तुमिच्छथ, यदैतादृशं दौर्भाग्यं स्यादिति श्लोकार्थः । अद्वैतमतेः केवलादृष्टसाधनत्वाद् दृष्टादृष्टसाधनधर्मजिज्ञासां विना न तत्र नियमेन प्रवृत्तिरित्यत आह

१.१३ अद्वैतबुद्धेर्दृष्टार्थतापि ।

सेयमद्वैतदृष्टिर्दृष्टार्थापि । यदाह—'स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात्' (भ.गी. २।४०) । तस्मात्

ईश्वरानुग्रहादेषा पुंसामद्वैतवासना ।

महाभयकृतत्राणा द्वित्राणां यदि जायते ॥ २५ ॥

* सेयमिति * । निरस्तसमस्तदुःखं निरतिशयानन्दं विदेहकैवल्यफलं यद्यपि शास्त्रदृष्टं तथाऽपि ब्रह्मास्मीति निश्चिन्वतः संसारभयनिवृत्तिः प्रत्यक्षफलमित्यर्थः । अत्र प्रमाणमाह * यदिति * । अस्येश्वरार्पितनित्यनैमित्तिकधर्मस्य स्वल्पं लेशोऽपि महतो भयात्संसारापरपर्यायाद् अन्तःकरणशुद्धिद्वारा ब्रह्मज्ञानोत्पादनेन तन्निदानाज्ञाननिवर्तकतया त्रायते पालयतीत्य-

र्थः । सकृच्छ्रवणाद्यनुष्ठानेनाद्वैतमतिर्नोदेति यदि त-
दा किं ततो निवर्तितव्यमुत प्रवर्तितव्यमेवेति जिज्ञा-
सायां महारम्भस्याप्यप्रमनसोऽप्राधिकारात्प्रवर्तितव्य-
मेव तेन 'आवृत्तिरसकृदुपदेशा'दिति भगवता ज्ञानमू-
र्तिना कथितत्वादित्याह * तस्मादिति * । यस्माद्दृष्टा-
दृष्टफला ऽद्वैतबुद्धिर्बहुविघ्ना च तस्मादेषाऽद्वैतवासना
संस्कारः पुंसां यदि जायते तर्हीश्वरानुग्रहादेव, विद्यो-
त्पत्तिपरिपन्थिकलुषनिवृत्त्यर्थमीश्वराराधने यतित-
व्यं मुमुक्षुभिरित्यभिप्रायः। तत्र हेतुः महाभयकृतत्राणा
महतः संसारभयात्कृतं त्राणं यया सा तथोक्ता । वैरा-
ग्यादिसाधनदौर्लभ्याद्विशिष्टाधिकारिदौर्लभ्यं विवक्ष-
न्नाह * द्विप्राणामिति * । ' मनुष्याणां सहस्रेषु क-
श्चिद्यतति सिद्धये । यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां
वेत्ति तत्त्वत ' इति स्मृतेरित्यर्थः ।

तदुक्तप्रकारेण केनापि विरोधाभावात्प्राकृतदृ-
ष्ट्या द्वैताकारेण प्रकाशमानं विश्वं श्रौतदृष्ट्या ज्ञा-
नात्मकं ब्रह्मैव चेत्तर्हि श्रौतज्ञानेनाद्वैतविरोध इत्या-
शङ्कामपाकुर्वन्महाप्रमेयमुपसंहरति

१६४ श्रौतज्ञानेनाद्वैतविरोधनिवृत्तिपूर्वकमहाप्रमेयोपसंहारः ।

तस्मात्—

आपाततो यदिदमद्वयवादिनीना—
मद्वैतमाकलितमर्थतया श्रुतीनाम् ।

१ अद्वैतदृष्टिरिति पु० पा० । २ हेतुमाहेति पु० पा० ।
३ प्रकाश्यमानमिति । पु० पा० ।

तत् स्वप्रकाशपरमार्थचिदेव भूत्वा
निष्पीडितादह ह निर्वहते विचारात्॥ २९॥

तस्मादिति अद्वयवादिनीनां श्रुतीनामापाततो निष्पीडितविचारमन्तरेणार्थतया यदिदमद्वैतमाकलितमवगतं तन्निष्पीडिताच्छोधिताद्विचारात्परमार्थचिदेव भूत्वा निर्वहते स्वयमेवेत्यन्वयः। स्वानुभूतमतिकौतुकं परेषामाविष्कुर्वन्नाह *अहहेति* अविद्यादशायामेव श्रुतिप्रामाण्यासञ्जन्यं ज्ञानं प्रमाश्रादि विलापयत्कतकचूर्णवत्स्वयमपि विलीयते स्वरूपसिद्धिस्तु स्फुरणाभेदेन स्वतः स्फुरणादित्यर्थः।

तदित्थं स्वदङ्गीकृतसद्विचारलक्षणोपपन्नैरेवंविधैर्विचारैरित्यारभ्य प्रतिपादितमर्थमुपसंहरति

१६६ श्रद्धयाऽऽत्मतत्त्वावगति ।

तदिदमेताभिरात्ममतसिद्धसद्युक्तिलक्षणोपपन्नाभिर्युक्तिभिरुपनीयमानमद्वैतमविद्याविलासलालसोऽपि श्रद्धधातु भवान् तदनु चानयैवौपानिषदर्थश्रद्धयाऽध्यात्मं जिज्ञासमानः परमात्मतत्त्वं क्रमाद्वृत्तिव्यावृत्तचेताः स्वप्रकाशसाक्षिकं माक्षिकरसातिशायि स्वात्मनैव साक्षात्करिष्यते।

यथा च परिहृतचापलमात्मतत्त्वामृतसरसि निमज्य रज्यति निरायासमेव मानसं तथाऽहमकथयं नैषधचरितस्य परमपुरुषस्तुतौ सर्गे इत्येषा दिक्।

तदिदमिति परार्थानुमानस्थानीया एता युक्ति-

१ तावद्वयवादिनीति का० मु० पु० पा० तथा मूल पु० पा०।
२ स्वानुभूति इति पु० पा०।

यः तथा च परेषां सद्युक्तिलक्षणोपेतत्वेनास्मद्युक्तीनां सिद्धत्वादेताभ्यो निश्चयः संभवतीत्यर्थः। बहुशः प्रतिपादितमप्यद्वैतं मचेतसि न प्रकास्ति भेदप्रतीतिविरोधादेवेत्यत आह *अविद्येति* अविद्याविलासः अविद्याकार्यो भेदस्तल्लालसस्तदेकरुचिरित्यर्थः। 'आत्मज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इति सर्वेषामविवादपदं तत्किमनयाऽद्वैतश्रद्धया मुमुक्षूणामित्यत आह *तदिति* तदनु परमात्मतत्त्वं भवताऽऽत्मनैव साक्षात्करिष्यते इत्यनुषज्यान्वयः। आत्मनेतीत्थंभावे तृतीया। एवकारश्च भेदाभेदव्यावृत्त्यर्थः। वस्तुसिद्धेः प्रमाणाधीनत्वात् श्रद्धाकरणमात्रेण तत्साक्षात्कारः कथमित्यत आह *अध्यात्ममिति* जिज्ञासमान इति ज्ञानेच्छयोरन्तर्णीतं विचारं लक्षयति अध्यात्ममिति तत्त्वम्पदार्थं। 'श्रद्धावान् लभते ज्ञान'मित्यादिस्मृतेरुपनिषदर्थश्रद्धया गुरुपादोपसर्पणपूर्वकं तत्सन्निधौ वेदान्तानां शक्तितात्पर्यावधारणरूपश्रवणं कुर्वन्नित्यर्थः। 'सकृच्छ्रवणमात्रेण पिशाचकवदाप्नुयात्। श्रुतवाक्यस्मृतेश्चान्यः स्मार्यते च वचोऽपर' इत्यादिन्यायेनाधिकारिणां बहुविधत्वात् बहुविधानि साधनानि दर्शयति *क्रमादिति* वृत्तिभ्यः स्वाभाविकीभ्यः शब्दादिगोचराभ्यो व्यावृत्तं चेतो यस्य स तथा। अनेन विजातीयप्रत्ययानन्तरितसजातीयप्रत्ययसन्ततिकरणं निदिध्यासनं दर्शितं। क्रमादिति मननं दर्शितम्। मनननिदिध्यासनाभ्यां विषयकर्तृदोषापनयने श्रवणेन च करणदोषे ऽपनीते फलोपकार्यङ्गाभ्यां सह कृताच्छ्रवणात्साक्षात्करिष्यते इत्यर्थः। श्रौतनिश्चयेन साक्षात्क्र-

यमाणस्य बलादापतितं जडत्वमित्यत आह *स्वप्रकाशेति* वृत्त्यभिव्यक्ततया स्वत एव सिद्धेर्न जडत्वमित्यर्थः। स्वसमवेतसुखसाक्षात्कारस्य पुरुषार्थत्वादद्वैते तदभावान्न तत्र श्रद्धेत्यत आह *माक्षिकेति* मक्षिकाभिरुपचितो रसो माक्षिको मधु तदतिशेतुं शीलं यस्य तत्तादृगनेनानन्दरूपतोक्ता। सुखसाक्षात्कारस्य पुरुषार्थत्वे सम्भवति स्वसमवेतेति विशेषणमकिञ्चित्करमित्यर्थः। 'तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्कर'मिति स्मृतेः मनोनिग्रहस्याशक्यत्वात् तत्सहकृतश्रवणस्य कथमपरोक्षसाधनत्वमित्यत आह * यथेति * नैषधाख्ये काव्ये मया विरचिते परमपुरुषस्तुतिपरे सर्गेऽभ्यासवैराग्यादिसाधनमकथयमवोचमित्यर्थः। सत्यज्ञानादिपदानां पर्यायत्वे पदान्तरवैयर्थ्यं अपर्यायत्वे ऽखण्डार्थनिष्ठत्वासिद्धिरित्याशङ्क्याह * इत्येषा दिक्* अद्वैतसाधन इति शेषः। अकार्यकारणद्रव्यमात्रनिष्ठसमानाधिकरणवाक्यस्य सोऽयं देवदत्त इति वाक्यवत्प्रवृत्तिनिमित्तभेदे सत्यपि लक्षणयाऽखण्डनिष्ठत्वामित्यर्थः।

खण्डनानां परपक्षप्रतिक्षेपमात्रफलत्वाद्विजिगीषूणामधिकारो न मुमुक्षूणां तत्त्वनिर्णयफलत्वाभावादित्याशङ्क्याह

१६६ खण्डनयुक्तीनां तत्त्वनिर्णयफलकत्वम्।

अभीष्टसिद्धावपि खण्डनानाम-
खण्डि राज्ञामिव नैवमाज्ञा।
तथानि कस्मान्न यथाभिलाषं

सैद्धान्तिकेऽप्यध्वनि योजयध्वम् ॥ २७ ॥

* अभीष्टेति * खण्डनानां एवमुक्तन्यायेनाद्वैताद्यभीष्टसिद्धावाज्ञा सामर्थ्यं नाखण्डि न खण्डितं । उदाहरति * राज्ञामिवेति * यथा राज्ञामाज्ञा परपक्षप्रतिक्षेपे स्वपक्षपरिपालने च नाखण्डि तद्वत् । नन्वद्वैतं श्रुतिप्रमाणकं त्वया न्यरूपि, निरूपयिष्यसि च प्रमाणादिलक्षणासम्भवं ततः कथं सिद्धान्तसिद्धिरित्याशङ्क्याह * तत्त्वानीति * प्रमाणप्रमेयविभागस्य तत्त्वांशखण्डने ऽपि ज्ञानोत्पत्तेरर्वाग्व्यावहारिकं सत्त्वमबाधितं यस्मात्तस्माद्वक्ष्यमाणानि खण्डनवचनानि सैद्धान्तिके ऽध्वन्यपि कस्मान्न यथेच्छं योजयध्वं योजयध्वमेवेत्यर्थः । तदुक्तं ब्राह्मणेन 'यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यती'ति ।

परपक्षप्रतिक्षेपाद्वैतसाधनयोः सामर्थ्यं युक्त्यन्तराणामप्यस्ति सर्वदर्शनसिद्धान्तमवलम्ब्याप्रतिहतप्रचारत्वमासां खण्डनयुक्तीनामपि नास्ति तेन विजिगीषूणां न नियमेनात्र प्रवृत्तिरित्यत आह

१६७ सर्वत्र खण्डनयुक्तीनामप्रागल्भ्यम् ।

तदेतादृशीषु सर्व्वास्वपि दर्शनस्थितिषु काममास्माकीनाः खण्डनयुक्तयः प्रगल्भन्ते यासामीश्वरपरवशां विश्वव्यवस्थामनास्थाय निरसनमशक्यं तासामेवावतरणार्थमयं प्रावादुकप्रवादोपन्यासः ।

तथा—हि यदि दर्शनेषु शून्यवादानिर्व्वचनीयपक्षयो-

१ दर्शनेष्विति पु० न्तरे नास्ति ।

राश्रयणं तदा तावदमूषां निराबाधैव सार्वपथीनता । यदि तु प्रमाणादिसत्त्वाभ्युपगन्तृमतावलम्बनं तदापि लक्षणखण्डनयुक्तीनां लक्षणविशेषखण्डने लक्ष्यखण्डनयुक्तीनाञ्च तद्विषयप्रमाणविशेषखण्डने प्रत्येकं तात्पर्य्यम् ।

तदिति यस्माद्द्वैतवादिसिद्धान्ते ऽपि प्रमाणप्रमेयादिसत्तांशनिरसनेऽपि खण्डनयुक्तयो न निवार्यन्ते तस्मादेतादृशीषु प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमाश्रयासु सर्वासु द्वैतदर्शनस्थितिषु खण्डनयुक्तयः प्रवर्तन्त एवेत्यर्थः। अस्ति चेत्सर्वत्र खण्डनयुक्तीनां प्रागल्भ्यं तर्हि कं पक्षविशेषमाश्रित्य खण्डनयुक्तयो निरङ्कुशं प्रयोक्तव्याः कं च समाश्रित्य प्रमेयविशेषखण्डने प्रयोक्तव्याः किं वा सर्वत्रैव निरङ्कुशाः प्रयोक्तव्या इति वीक्षायामाह *यासामिति*ईश्वरविरचितेयं प्रमाणादिव्यवस्था ऽतोऽस्या निरसने तावदीश्वरद्रोहः स्यादित्यभिशापमन्तरेण यासां खण्डनयुक्तीनां निराकरणमशक्यं तासामवतारणार्थं वादिमतोपन्यासः क्रियत इत्यर्थः । शब्दानित्यत्वादिसाधकयुक्तिविशेषस्य सार्वपथिकत्वाभाववन्नैतासां युक्तीनामपि सार्वपथिकत्वं युक्तित्वाविशेषादित्याशङ्क्य खण्डनयुक्तीनामेवायंस्वभाव इत्याह । *तथाहीति* शून्यब्रह्मवादिनोः साधनीयाभावात्सार्वपथीनत्वं निर्बाधत्वामित्यर्थः। साधनीयाभावप्रयुक्त्या

२ निर्बाधमित्यर्थ. इति सो० पु० पा० ।

सार्वपथीनत्वं तयोश्चेत्र वैशेषिकादिपत्तविशेषे खण्डनानां निर्बाधत्वं लक्षणप्रमाणादीनां साधनीयत्वादित्यत आह * यदित्विति * तुशब्दो विशेषार्थः । तमेव दर्शयति * प्रमाणेति * या लक्षणखण्डनयुक्तय उपन्यस्तास्ताः सामान्येन लक्षणमात्रं[1] न संभवत्येतत्परा न भवन्ति किं तु लक्षणविशेषासम्भवपराः तथा—स्वाश्रयावच्छेदोचितावान्तरसामान्यवत्वं विशेषगुणलक्षणमुदयनोक्तमतिव्याप्त्या निराकृत्य गुणत्वावान्तरसामान्यवत्तया नियतैकद्रव्यावच्छेदकत्वं वैशेषिकैर्लक्षणमुक्तं, लक्ष्यखण्डनयुक्तयश्च तत्प्रमाणमात्रनिराकरणपरा न भवन्ति किं तु प्रमाणविशेषनिरसनपरा यथा—कार्याकार्यसंयोगस्य कारणाकारणसंयोगपुरःसरत्वे तूदयनोक्तं पार्थिवद्व्यणुकमाप्येन परमाणुना संयुज्यते तदकार्यत्वे सति तत्संयोगिकार्यद्रव्यत्वाद्यथा पटस्तुर्यैत्यनुमानं दृष्टान्ते साध्यशून्यतया निराकृत्योक्तविधपरमाणुद्व्यणुकसंयोगः कारणा[2]कारणसंयोगारभ्यः अकर्मजत्वे[3] सति संयोगत्वात्संप्रतिपन्नवदित्यनुमानान्तरमुक्तं तद्वदित्यर्थः ।

सूत्रभाष्यकाराभ्यां प्रतिपादितप्रमाणादिखण्डने सूत्रादिविरोधात्तन्मतावलम्बिनोऽपसिद्धान्त इत्यत आह

१६८ अपसिद्धान्तापत्तिनिवारणम् ।

नच सौत्रादिलक्षणप्रमाणै[4]खण्डनेऽपसिद्धान्तापत्तिः,

---

१ लक्षणमात्रेण सम्भवत्येत इति पु० पा० ।

२ कारणसंयोगारभ्य इति सो० पु० पा० ।

३ अकर्मकत्वे इति पु० पा० ।

४ प्रमाणेत्यधिकं क्वचित्पुस्तके नास्ति ।

तादृश्याः सूत्रादिव्याख्यायाः खण्ड्यमानत्वात् ।

न च वाच्यं–' लक्षणविशेषवस्तुव्यवस्थापकप्रमाणविशेषसूत्रादिव्याख्याविशेषखण्डनपरत्वेन लक्षणान्तरं प्रमाणान्तरं व्याख्यान्तरञ्च वाच्यं प्रसज्येत भवतोऽपीति '। वितण्डाकथामालम्ब्य खण्डनानां वक्तव्यत्वात् । तत्र च व्यावृत्य स्वपक्षनिर्व्वाहं प्रति पर्य्यनुयोगानवकाशात् ।

न चेति यदि सूत्रादेरर्थमात्रं खण्ड्यते तदा तद्दर्शनावलम्बिनामपसिद्धान्तः स्यात् यदा तु सूत्रादिव्याख्यातॄणां व्याख्याविशेषः खण्ड्यते तदा नापसिद्धान्तः सूत्रादेरदुष्टतया स्वीकारादित्यर्थः । लक्षणादिविशेषखण्डनपरत्वेऽन्यल्लक्षणादि वक्तव्यमतश्च खण्डनानां तत्राप्यावृत्त्या स्वव्याघातकतया जातितेत्यत आह *न चेति* कुतो न प्रसज्यत इत्यत आह *वितण्डेति* कथाविशेषस्वरूपनिर्देशमात्रेण कथं प्रमाणादीनामवक्तव्यतासिद्धिरित्यत आह *तत्रेति* स्वपक्षस्थापनाहीनत्वाद्वितण्डायाः स्वपक्षस्थापनाङ्गानां प्रमाणादीनामवक्तव्यत्वमित्यर्थः ।

एकदर्शनावलम्बिनामप्यन्योन्यखण्डनप्रयोग एवं सति सिद्ध इत्याह ।

१६९ एकदर्शनावलम्बेऽपि खण्डनयुक्तीनां सावकाशत्वम् ।

एवञ्च सति वादिदर्शनमाश्रित्यापि खण्डनप्रयोगो निर्बाध एव एकदेशिव्यवस्थापयितुं शक्यत्वात् वैयाक-

रणानामिव च शब्दसिद्धिप्रश्नस्य परकीयतत्त्वज्ञाननिरूपणार्थं समानपक्षस्थित्याऽपि पर्य्यनुयोगसांव्यवहारिकतायाः सम्भवात् ।

एवमिति सदृष्टान्तं हेतुमाह *एकदेशिवदिति* एकशास्त्रैकदेशिनामेकसिद्धान्तावलम्बित्वेऽप्येकदेश्यन्तरवत् प्रत्यवस्थानमित्यर्थः। एकदेशिनोः संप्रतिपन्नांशे नास्ति परस्परं प्रत्यवस्थानमसंप्रतिपन्नांशे भिन्नदर्शनावलम्बिनो नास्ति विशेष इत्यत आह * वैयाकरणेति* यथा पाणिनिशाकल्यप्रभृतीनां गौरिति शब्दः साधुरिति संप्रतिपत्तावपि कथमयं शब्दः साधुरिति परकीयतत्त्वज्ञानपरीक्षार्थं तत्साधनप्रकारनिराकरणार्थं च प्रश्नो दृष्टस्तथा साध्यार्थसम्प्रतिपत्तावपि साधनप्रकारविशेषनिराकरणाय परकीयतत्त्वदार्ढ्यनिरूपणार्थं च पर्यनुयोगसांव्यवहारिकतायाः चोद्यस्य संव्यवहारसम्बन्धितायाः सम्भवादित्यर्थः ।

तत्त्वनिर्णयप्रधानवादकथायां न खण्डनयुक्तीनां प्रवेशस्तत्र स्वपक्षसाधनं प्रति परावृत्त्य पर्यनुयोगावकाशात्तत्कथमासां सार्वपथीनतेत्याशङ्क्याह

१७० वादेऽपि खण्डनयुक्तीनां प्रवेशः ।

वस्तुस्थितिं कुर्वाणेन च विचारकेणावश्यमेता युक्तय उद्धरणीयाः अन्यथा वस्तुव्यवस्थितेरशक्यत्वा-

१ समानो पक्षस्थित्येति खं० मू० पु० पा० ।
२ त्वेनाप्ये इति पु० द्वयपाठः ।
३ सम्बन्धितायाः संव्यवहारादिति पु० पा० ।

दिति वादेऽपि प्रयोगः सम्भवत्येव खण्डनयुक्तीनाम् ।

वस्त्विति वस्तुबाधकत्वेन प्रयुक्तखण्डनानुद्धारे तदसिद्धेः खण्डनैरेव खण्डनान्युद्धरणीयानीति वादेऽपि खण्डनप्रवेश इत्यर्थः ।

जल्पस्य तर्हि कथाद्वयविलक्षणत्वादुक्तयुक्तेरसम्भवान्न तत्र खण्डनानां प्रवेश इत्यत आह ।

१७१ जल्पस्य पृथक्कथात्वाभावः ।

जल्पस्त्वेका कथा न सम्भवत्येवाऽसामयिकी वितण्डाद्वयशरीरत्वात् अन्यथा जल्पद्वयेनापि किमित्येका कथा न कल्प्यते, अग्राचामे च जल्पविचारप्रस्तावे विस्तरेणैतदिति ।

*जल्पस्त्विति*जल्पकथाया एवाभावात्तत्रानवकाशो न दोष इत्यर्थः।'यथोक्तोपपन्नः छलजातिनिग्रहस्थानसाधनोपालम्भो जल्प' इति गौतमीयाः सङ्गिरन्त इत्यत आह *असामयिकीति* सङ्केतं विना न्यायतो विचार्यमाण इत्यर्थः।तत्र हेतुमाह *वितण्डेति*यदा प्रतिवादी छलजात्यादिभिर्वादिपक्षं दूषयति तदाऽस्य स्वपक्षसाधनावसराभावात् दूषयित्वैव निवर्त्तत इत्येका वितण्डा, दूषितश्च वादी प्रत्यावृत्य यदा प्रतिवादिपक्षं दूषयति तदा तत्पक्षस्य साधनानर्हत्वात्सोऽपि प्रतिपक्षं दूषयित्वैव निवर्तत इत्यपरा वितण्डा, ततश्च

१ खण्डनानामिति ख० मू० पु० पा० ।
२ अग्रेचामिर्वति ख० मू० पु० पा० ।
३ मुक्त इति सो० पु० पा० ।

वितण्डाद्वयातिरेकेण परस्परस्खलितमात्रफलस्य जल्पस्य नास्त्येव स्वरूपमित्यर्थः । स्वमतसाधनपुरःसरं परमतनिरसनं जल्पे, वितण्डायां तु परमतनिरसनमेवेत्यस्ति जल्पवितण्डयोः पार्थक्यमित्यत आह *अन्यथेति* स्वपक्षसाधनपुरःसरं परपक्षमुपालभ्य पुनः परपक्षोपालम्भनपुरःसरं स्वपक्षसमर्थनमेका चतुर्थी जल्पसंज्ञा किं न कल्प्यते । पिष्टपेषणवदानर्थक्यं द्वितीयस्वमतसाधनादेरिति चेन्न । स्थूणानिखननन्यायेन दार्ढ्यप्रयोजनत्वात् । जल्पतःपृथक् फलाभावादिति चेन्न। वितण्डातः पृथक् फलाभावस्य जल्पेऽपि तुल्यत्वादित्यर्थः । एवं तर्हि वितण्डैका कथा स्याद्वादस्यापि वितण्डाद्वयशरीरत्वेनाभावप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह * अवोचामेति * वादस्य फलभेदेन वितण्डातो भेदोपपत्तिर्न जल्पस्य, तदभावात्प्रसङ्गस्य च प्रशिथिलमूलत्वं विपर्ययावसानादिदोषाच्च न जल्पो नाम कथान्तरमस्तीतीश्वराभिसन्धौ विस्तरेणोक्तमित्यर्थः ।

परमतसिद्धं जल्पमङ्गीकृत्य खण्डनानां सार्वपथीनत्वं किं न दर्शयितुं शक्यमित्याशङ्क्योपायविशेषाच्छक्यते इत्याह ।

१७२ जल्पस्य पृथक्त्वेऽपि खण्डनयुक्तीनां प्रवेशः ।

जल्पकथयापि चाभिधाने स्वपक्षे व्यावृत्यर्थं सदोषस्यापि प्रमाणतयाऽभिधानं कृत्वा तद्दोषोद्भावनकारी

१ प्रसङ्गस्यास्येति सो० पु० पा० ।
२ व्यावृत्त्यैति० का० मु० पु० पा० ।

-कामपि खण्डनयुक्तिमत्रतार्थ्ये बाधनीय इति जल्पेपि नात्यन्तमनवकाशाः खण्डनयुक्तयः ।

जल्पेति परपक्षं प्रतिक्षिप्य स्वपक्षसाधनाय दैवगत्याऽसिद्ध्यादिदोषवदेव प्रमाणतयाऽभिधानं कृत्वा तद्दोषं प्रतिवाद्युद्भावयेत् तदाऽसौ दोषोद्भावनकारी कया चिल्लक्षणादिखण्डनयुक्त्या बाधनीय इति सम्भवत्येव जल्पेऽप्यवकाश इत्यर्थः ।

इति खण्डनयुक्तीनामवतरणम् ।

खण्डनानामनुपममहिमानमुपश्रुत्य सञ्जातकौतुको बुभुत्सुः पृच्छति ।

१७३ लक्षणसामान्यखण्डनयुक्तिः ।

कीदृश्यः पुनस्ताः ।

उच्यन्ते । तथा हि—लक्षणाधीना तावल्लक्ष्यव्यवस्थितिः लक्षणानि चानुपपन्नानि ज्ञानाधिकरणादिलक्षणनिरूपणद्वारेण चक्रकाद्यापत्तेः ।

कीदृश्य इति खण्डनयुक्तय इत्यनुषङ्गः।खण्डनयुक्तीनामानन्त्येन साकल्याभिधानस्याशक्यत्वात्कियत्यो ऽभिधीयन्ते इत्याह *उच्यन्त इति* खण्ड्यमानलक्षणेभ्यो नामरूपप्रपञ्चस्य लक्ष्यस्यान्यत्वाल्लक्षणानामनुपपन्नत्वे ऽपि न तस्यानुपपन्नतेत्याशङ्क्याह *तथा हीति* प्रत्यक्षादिप्रमाणैर्धर्मविशेषं निश्चित्य काणादादिभिः संमुग्धधर्मिविशेषनिष्ठतया लक्षणाभिधाना-

१ पत्र पयेति सो० पु०: पा० । २ ज्ञाता इति का० मु० पु० पा० ।

ष्कथमनुपपन्नतेत्यत आह *लक्षणेति* लक्षणानुपपन्नतां दर्शयितुं सर्वलक्षणानुगतं दूषणं तावदाह *ज्ञानेति* ज्ञानस्याधिकरणमाश्रयो ज्ञानाधिकरणं स आत्मा आदिर्यस्य स ज्ञानाधिकरणादिस्तस्य लक्षणनिरूपणद्वारा चक्रकाद्यापत्तेरित्यन्वयः। इदमाकूतं ज्ञातृज्ञानज्ञेयात्मकं तावज्जगत्तत्र को ज्ञातेति पृष्टे ज्ञानाधार इति लक्षणं वाच्यं, ज्ञानाधार इति विशेषणस्य रूपाद्याधारज्ञेयव्यावृत्त्यर्थत्वात् ज्ञेयमपि ज्ञातव्यं भवति तदज्ञाने तदपोहस्य ज्ञातुमशक्यत्वात्, किं च तज्ज्ञेयमिति पृष्टे ज्ञानविषय इति वाच्यं, किं वा तज्ज्ञानमिति प्रश्नस्य प्रकाशात्मको ज्ञातृविशेषगुण इति वक्तव्यं अत एकस्याप्यन्यतोऽसिद्धेश्चक्रकापत्तिः, लक्षणस्यापि सत्तामात्रेण गमकत्वेऽतिप्रसङ्गात् ज्ञातं लक्षणं वाच्यं, एवं च लक्षणस्यापि लक्षणान्तराधीनसिद्धित्वेऽनवस्था क्वचिद्विच्छेदे तदसिद्धिद्वाराऽऽमूलमसिद्ध्यापातः लक्षणान्तराधीनसिद्धित्वाभावे लक्षणस्य लक्ष्यस्यापि तथैव सिद्ध्युपपत्तेर्लक्षणवैयर्थ्यापत्तिरित्यादिशब्दार्थः। ज्ञानाधिकरणादिसामान्यलक्षणानिरुक्तौ तदनालिङ्गिततद्विशेषलक्षणमप्यशक्याभिधानं तदुक्तं भट्टमिश्रैः 'सामान्यलक्षणं मुक्त्वा विशेषस्यैव लक्षणम्। न शक्यं केवलं कर्तुमतोऽप्यस्य न वाच्यते'ति। ननु न सर्वे लक्षणाधीने येनेयमनवस्था किं तु सन्दिग्धं लक्षणेन बोध्यते न च सर्वत्र सन्देहस्तथाऽदर्शनादिति, नैतत्सारम्। कस्य सन्दिग्धं न तावल्लक्षणप्रणेतुस्तथा सति तदप्रणयनप्रसङ्गात्नापि बोध्यस्य, लक्ष्यसन्देहसिद्ध्यर्थमेव पूर्वं तन्निश्चयस्य

स्वीकर्तव्यत्वादन्यथाऽनिश्चिते स्थाण्वादौ स्थाणुर्वा पुरु-
षोवेति सन्देहाभाववत्, लक्ष्यस्य सर्वथा ऽनिश्चितत्वे
सन्देहानुपपत्तेः, पूर्वं निश्चितत्वे यतः स निश्चयस्तत एव
पुनरपि निश्चयान्तरोपपत्तेर्लक्षणप्रणयनानर्थक्यमिति ।
यद्वा लक्षणं लक्ष्यविशेषनिष्ठतया प्रतीयमानं सद्व्याव-
र्तयत्युत स्वरूपेण प्रतीयमानं, न तावद्द्वितीयः, अतिप्र-
सङ्गात्, आद्ये तल्लक्षणभेदज्ञाने सति लक्षणाधिकरणत्वं
लक्ष्यस्य सिद्ध्येत् ततश्च तन्निष्ठलक्षणसिद्धिः सिद्धाच्च ल-
क्षणाद्भेदज्ञानमिति चक्रकापत्तिः लक्षणसिद्धौ भेदज्ञानं
सिद्ध्येत्सिद्धे च तस्मिल्लक्षणमिति परस्पराश्रयस्तथा व्यव-
च्छेद्यप्रतीतौ व्यवच्छिन्नलक्ष्यनिष्ठलक्षणसिद्धिः, व्यवच्छे-
द्यसिद्धिश्च लक्षणान्तरात्तत्राप्येवमित्यनवस्थेति। अस्मिन्
पक्षे ज्ञायतेऽनेनेति ज्ञानं लक्षणं तदधिकरणं लक्ष्यं तदा-
दिर्यस्य व्यवच्छेद्यस्य तज्ज्ञानाधिकरणादीति तद्गुण-
संविज्ञानो बहुव्रीहिस्तस्य लक्षणानिरूपणद्वारा चक्रका-
द्यापत्तेरित्यन्वयः । यद्वा सकलभेदज्ञानं लक्षणाधीनं ल-
क्षणं च लक्ष्याधिकरणं वक्तव्यं तदधिकरणमधिकर-
णत्वविशिष्टतया निपतनप्रतियन्धकत्वादेरननुगमात्
लीलावतीकारमतानुसारेण ज्ञानविशेषः ज्ञानं च
लक्षणाधीनमिति चक्रकापत्तिरत्रैव ज्ञानं ज्ञाननि-
रूपणाधीनमित्यात्माश्रयता, तथा ज्ञानं लक्षणाधीनं
लक्षणं च ज्ञानाधीनमित्यन्योन्याश्रय इति, अस्मिन्प-

---

१ चेति पु० पा० ।
२ नियतं न प्रति० इति० पु० पा० ।
३ अयं चेति भधिकं मो० पुस्तके ।

क्षे ज्ञानं चाधिकरणं च ज्ञानाधिकरणे ते आदी यस्याधिकरणत्वस्य तज्ज्ञानाधिकरणादि ज्ञानाधिकरणादि च लक्षणं च ज्ञानाधिकरणादिलक्षणे तयोर्निरूपणद्वारेति योजना ।

सकलमपि द्वैतं प्रमेयं प्रमासिद्ध्यधीनसिद्धिकं ततः प्रमाखण्डने खण्डितं भविष्यतीत्यभिप्रेत्यप्रमाखण्डनमुपक्रमते ।

१७४ प्रमालक्षणखण्डनम् ।

तेषु तावत्तत्त्वानुभूतिः प्रमेत्यप्ययुक्तं तत्त्वशब्दार्थस्य निर्व्वक्तुमशक्यत्वात् । तस्य भावो हि तत्त्वमुच्यते प्रकृतं च तच्छब्दार्थः न चात्र प्रकृतं किञ्चिदस्ति यत्तच्छब्देन परामृश्यते ।

तेषु तावदिति तेषु वक्ष्यमाणलक्षणेषु मध्य इत्यर्थः॥ अनुभूतिः प्रमेत्युक्ते भ्रान्त्यादावतिप्रसक्तिस्तन्निवारणाय तत्त्वेत्युक्तम् । तत्त्वं प्रमेत्युक्ते प्रमेयस्वरूपेऽत्योपत्तिस्तन्निवारणायानुभूतिरिति विशेषणम् । स्मृतिव्यावृत्त्यर्थमप्यनुभूतिविशेषणं अपि शब्दः साधारणदूषणस्य च वक्ष्यमाणविशेषदूषणेन समुच्चयार्थ । कुतोऽयुक्तमित्यत आह *तत्त्वेति* विशेषणांशस्य दुर्निरूपत्वादित्यर्थः । तत्त्वमिति पदं तत्त्वपदं तदर्थस्येत्यर्थः । किं तत्त्वशब्दो ऽवयवशक्त्या कञ्चिदर्थमाचष्टे किं वाऽखण्डशक्त्या कस्मिंश्चिद्रूढ इति विकल्प्य, प्रथमे पि प्रकृतं तदर्थः किं वा बुद्धिस्थमात्रमिति विकल्प्य प्रथममुपादत्ते *तस्येति*

४ इति स्यादिति सो० पु० पा० ।

अस्त्वेतावता किं स्यादित्यत आह *प्रकृतमिति* तत्त्वपदार्थस्वरूपमभिधाय तदसम्भवेन लक्षणासम्भवं भणति *नेति*

सर्वनाम स्वमहिम्ना प्रसिद्धमात्रमाचष्टे 'यदाऽऽग्नेयोऽष्टाकपाल' इत्यादावप्रकृताष्टाकपालसमानाधिकरणतया सर्वनाम्नो यच्छब्दस्य प्रयोगदर्शनादिहापि बुद्धिस्थमेव तत्त्वपदार्थ इति द्वितीयमाशङ्कते।

१७५ तत्त्वशब्दस्य यौगिकार्थानिरुक्तिः।

अथानुभूत्या स्वसम्बन्धिविषय आक्षेपाद्बुद्धिस्थः कार्येत स तच्छब्देन परामृश्यते, वक्तृश्रोतृबुद्धिस्थतायामेव प्रकरणपदार्थविश्रामात्, तेन यस्यार्थस्य यो भावस्तस्य तत्त्वमुच्यते–इति, न, अरजतादेरपि रजताद्यात्मना अनुभूतिविषयतासम्भवादसत्यानुभूत्यव्यवच्छेदात् भवितुरतत्त्वशब्दार्थत्वप्रसङ्गेन च धर्म्यंशे विशिष्टे च प्रमायां अप्रमात्वापातात्।

अथेति सामर्थ्यं विषयमन्तरेणानुभूतेरनुपपत्तिलक्षणमाक्षेप उच्यते। अनुभूतिरनुभाव्यमाक्षिपतु नाम तावता तत्त्वपदार्थस्य किमायातमित्यत आह *स इति* बुद्धिस्थं तच्छब्दार्थः प्रकृतं वेति नानार्थत्वमापन्नं तत्त्वपदस्येत्यत आह *वक्त्रिति* आरभ्याधीतविषयं प्रकरणमुच्यते तच्च न बुद्धिस्थत्वादन्यन्निरूपयितुं शक्यत इत्यर्थः। एवं तच्छब्दार्थं निरूप्य तत्त्वपदार्थं निर्दिश-

१ ताया एवेति ख० मू० पु० पा०।

ति *तेनेति* किं प्रमाणबुद्धिस्थं तत्पदार्थः, किं वा भ्रान्तिबुद्धिस्थ,मुत बुद्धिमात्रविषयः, नाद्यः आत्माश्रयान्नापि द्वितीयो व्याघातादिति, कल्पद्वयं बहिरेव दूषयित्वा तृतीयमतिव्याप्त्या दूषयति *नेति* अरजतादेरपि शुक्त्यादेरजताद्यात्मना भ्रान्तिविषयत्वसम्भवात्सद्भावस्तत्त्वं रजतत्वं तद्गोचराऽनुभूतिः प्रमेत्यसत्यानुभूतेर्मिथ्याज्ञानात्प्रमाया अव्यवच्छेदादव्यावृत्तेरित्यर्थः। किं च भावगोचरानुभूतिः प्रमा,किंवा भवितृगोचरा,किं वा भावविशिष्टभवितृगोचरा, न तावद्द्वितीयतृतीयौ,परस्परमव्यापनात्,नापि प्रथमः तत्राप्यव्याप्तेरपरिहार्यत्वादित्याह *भवितुरिति* तत्त्वशब्दो यदि भाववाचकस्तदा भावाश्रयस्य भवितुर्घटादेर्भावविशिष्टधर्मिणश्च घटत्वादिविशिष्टस्य तत्त्वपदार्थत्वाभावेन तद्गोचरानुभूतिरप्रमा स्यादिति तत्राव्याप्तं लक्षणमित्यर्थः।

तत्त्वशब्दो योगवृत्त्या कञ्चिदर्थमाचष्ट इति प्रथमकल्पं निराकृत्येदानीमखण्डशक्त्या कस्मिंश्चिदर्थे रूढ इति द्वितीयं कल्पमनुभाषते ।

७६ तत्त्वशब्दस्य रूढार्थानिरुक्तिः।

अथोच्यते अवयवार्थचिन्तया दूषणाभिधानमिदं त्यज्यतां, यतोऽयं तत्त्वशब्दः स्वरूपमात्रवचन इति, एतदप्ययुक्तम्।स्वरूपत्वस्य जातेरुपाधेर्वा स्वात्मनि वृत्त्यवृत्तिभ्यामनुपपत्तेः स्वरूपशब्दार्थस्यैकस्यासम्भवेन प्रतिविषयव्यावृत्त्या लक्षणस्याव्यापकत्वापातात् ।

१ चि इति सो० पु० अधिकम्।

अथेति तत्त्वशब्दस्य रूढत्वेऽप्यर्थविशेषवचनत्वेऽर्थान्तरानुभूतावव्याप्तिः(सामान्यवचनत्वे विशेषानुभूतावव्याप्तिरिति) कथितदोषतादवस्थ्यमित्यत आह *यत इति* अविवक्षितविशेषं स्वरूपं तत्त्वशब्दोऽन्वाचष्टे तत्त्वार्थविदमित्यादौ तत्त्वशब्दस्य तन्मात्रपरतया व्याख्यातत्वादतो नोक्तदोषोऽतत्त्वज्ञानविषयस्यासत्वात् स्वरूपाभावात्तद्व्यवच्छेदश्चेत्यर्थः। दूषयति *एतदिति* किमेकं स्वरूपमुतानन्तानि, नाद्यो ऽद्वैतापातात्, द्वितीये चानेकस्वरूपेष्वेकः स्वरूपशब्दोऽनुगतं किञ्चिन्निमित्तमुररीकृत्य गोशब्दवत्प्रवर्त्तते, किं वा तदनपेक्षया, आद्येऽपि निमित्तं जातिरुपाधिर्वा, नताबज्जातिरित्याह *स्वरूपत्वस्येति* स्वरूपशब्दनिमित्तं स्वरूपत्वं यदि जातिस्तदा भाववाचकजातिवचनस्य जातावपि प्रवृत्तेः सा जातिः स्वात्मनि वर्तते न वा, वर्तते चेदात्माश्रयान्योन्याश्रयादिर्न वर्त्तते चेत्स्वरूपत्वस्य स्वरूपशब्दार्थत्वाभावेन निःस्वरूपतया तद्योगिनोऽपि निःस्वरूपतापत्तिरिति। स्वात्मनि वृत्त्यवृत्तिभ्यामनुपपत्तेरित्युक्तं उपाधिरित्यत्राप्येवं दूषणमुन्नेयम्। अनुगतनिमित्तमन्तरेण स्वरूपशब्दस्य स्वरूपवचनत्वमिति द्वितीयं दूषयति *स्वरूपेति* घटादिस्वरूपविशेषस्य तत्त्वपदार्थत्वे पटादिप्रमाया अप्रमात्वापातः सकलस्वरूपविशेषाणां सम्भूय तत्त्वपदार्थत्वे एकैकप्राव्याप्ति-

१()एतच्चिन्हान्तर्गतो ग्रन्थः सो० पु० नास्ति।
२ अथोऽन्याधदन्योन्येति क्वचित्पुस्तके पा०।
३ स्वरूपशब्दस्येति सो० पु० नास्ति।

रिति भावः ।

अनुभूतिः प्रमेत्युक्ते विपर्यासादावतिव्याप्तिस्त-न्निरासार्थं तत्त्वमिति विशेषणमिति वक्तव्यं न च तदु-क्तमेवं विशेषणेऽप्यतिव्याप्तेस्तादवस्थ्यादित्याह ।

७७ तत्त्वशब्दस्य स्वरूपवाचित्वेऽपि विपर्य्यासादेरनिरासः ।

कथञ्च तत्त्वेति विपर्य्यासादेर्निरासः तथा हि शुक्तौ यो रजतमिति प्रत्ययः सोपि स्वरूपबुद्धिर्भवत्येव, न हि धर्मी वा रजतत्वं वा न स्वरूपं नापि तयोः प्रतिभासमानः सम्बन्धो न स्वरूपमिति युक्तं, समवायो हि तयोः स-म्बन्धः प्रतिभाति स च स्वरूपमेव ।

कथञ्चेति मिथ्याध्यवसायो विपर्ययो,ऽनिर्द्धारणा-त्मकं ज्ञानं संशय इति लक्षणपर्यालोचनया तत्त्वपद-व्यावर्त्यत्वं प्रतीयत इत्याशङ्क्याह *तथा हीति* निःस्व-रूपत्वे शून्यवदपरोक्षत्वानुपपत्तिरित्येवकारार्थः । रज-तमिति प्रत्ययस्य किमिदमंशो विषयः, किं वा रज-तमुताहो तयोः संबन्धो,न विषयान्तरं संभवतीदं रज-मित्यत्र त्रयाणामेव प्रतिभासाद्यदादमंशो विषय-स्तत्राह *नहीति* द्वितीयं प्रत्याह *रजतत्वमिति* इद-मंशरजतत्वयोः सत्त्वोपगमादन्यस्य स्वरूपशब्दार्थस्य च निरूपयितुमशक्यत्वादित्यर्थः । यदि तयोः सम्ब-न्धस्तदाऽसौ प्रतिभासमानो विषयः किं वाऽप्रति-भासमानो, नाप्रतिभासमानोऽतिप्रसङ्गाद्यद्यास्त-

१ रजतत्वप्रत्यय इति० का० मु० खं० पु० पा० ।

आह *नापीति* अवभासमानोऽपि भ्रान्तिविषयत्वादसन्नित्याशङ्क्य तस्य स्वरूपं दर्शयितुं पक्षविशेषमाश्रित्य सम्बन्धविशेषमाह *समवाय इति* इदमिति सामान्यं रजतमिति विशेषस्तद्वैपरीत्येन वा तयोः सम्बन्धः समवाय इति तार्किकाः, तादात्म्यमिति भाट्टा, स्तत्र तत्त्वानुभूतिरिति लक्षणस्य तार्किकसमयत्वात्तन्मतमनुसृत्योक्तं समवाय इति । अस्त्वेतावता किमित्याशङ्क्याह *स चेति* किमिदं स्वरूपं नाम किं सत्त्वमात्रं, किं वा यद्विशेषणविशिष्टतया यत्प्रतिपन्नं तस्य तद्विशिष्टतयैव सत्त्व,मुत यदुपाधौ यत्प्रतिपन्नं तस्मिन्नेव तस्य सत्त्व,माहो स्विद्यद्रूपं यत्प्रतिपन्नं तस्य ताद्रूप्येण परमार्थतोऽवस्थितत्वं, यद्याद्यस्तर्हि भ्रान्तिगोचरः समवायोऽपि स्वरूपमेवान्यथा समवायविलोपेन पदार्थन्यूनतापातादित्यर्थः ।

न सत्त्वमात्रं स्वरूपं किन्तु विशिष्टं सत्त्वं न चात्र शुक्तिरजतत्वाभ्यां विशिष्टं सत्त्वमस्तीति द्वितीयं शङ्कते।

७८ विशिष्टसत्त्वस्य स्वरूपत्वनिरासः ।

सत्यं समवायः स्वरूपं स एव तु[2] शुक्तिव्यक्तौ रजतत्वस्य नास्तीति चेत् । मैवम् । तत्र नास्तित्वेऽपि स्वरूपताया अव्यावृत्तेः न हि गृहे देवदत्तो नास्तीति स्वरूपं न स्यात् ।

सत्यमिति शुक्तौ रजतत्वस्य समवायो नेति न

१ नैय्यायिकमतमाश्रित्येत्यर्थः ।

२ स एव च इति सो० पु० पा० ।

न्नः केन सम्बन्धः किं समवायस्वरूपेण किं वा तस्य ताभ्यां सम्बन्धान्तरेण, नाद्य उक्तदोषानुषङ्गात्, द्वितीये सम्बन्धान्तरनिषेधेऽपि न समवायस्य का चित्क्षतिरिति परिहरति *नैवमिति* उक्तमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति *नहीति* देवदत्तस्य गेहसंसर्गनिषेधेऽपि न देवदत्तस्य स्वरूपहानिस्तद्वत्समवायस्य शुक्तिसंसर्गनिषेधेऽपि न स्वरूपव्यावृत्तिरित्यर्थः।

यदुपाधौ यत्प्रतिपन्नं तस्मिन्नेव तस्य सत्त्वं स्वरूपं तदेव तत्त्वशब्दार्थो न च तदस्ति भ्रान्तिगोचरस्येति तृतीयं कल्पमाशङ्कते।

७१ देशकालसम्बन्धिस्वरूपस्य तत्त्वशब्दार्थत्वनिरासः।

न स्वरूपमात्रं तत्त्वमुच्यते, किन्तु यद्देशकालसम्बन्धि यत्स्वरूपं प्रतीतं तस्य तद्देशकालसम्बन्धि[1] स्वरूपं तत्त्वमुच्यत इति चेत्[2]। नैवम्। देशकालसम्बन्धांशे प्रमाया अप्रमात्वापातात्।

न स्वरूपमात्रमिति देशकालसम्बन्धेषु देशादिसम्बन्धोऽस्ति न वा, अस्ति चेत्स एव चेद्देशादिरात्माश्रयोऽन्यश्चेदन्योन्याश्रयादिरिति प्रथमं दूषयति *नैवमिति*[3] यदि देशादौ देशान्तरादिसम्बन्धो नास्ति तदा तद्गोचरप्रमायां लक्षणाव्याप्तिरित्याह *देशेति* अयं घट इत्यत्र पुरोदेशवर्तमानकालसम्बन्धो घटे

१ यत्प्रतीयते तस्य तदुपाधौ सत्त्वं इति सो पु० पा०।
२ सम्बद्धं इति सो० मू० पु० पा०।
३ का० मु० खं० पु० चेत् नास्ति।

स्फुरति, तत्र प्रतिपन्नोपाधिदेशादिमतो घटाकारस्य तत्त्वपदार्थतया तद्गोचरानुभूतिः प्रमा स्यादेव देशादीनां पुनर्देशान्तराद्युपाधिप्रतिपन्नसत्त्वतत्त्वपदार्थत्वाभावेन तद्गोचरानुभूतिरप्रमा स्यादित्यर्थः ।

देशस्वरूपं कालस्वरूपं तत्सम्बन्धस्तत्सम्बन्धी चेति चत्वारस्तत्त्वपदार्थास्तेषामन्यतमगोचरानुभूतिः प्रमेति लक्षणस्य नाव्याप्तिरिति शङ्कते ।

८० चतुर्णां तत्त्वशब्दवाच्यत्वनिरासः ।

*तयोः स्वरूपमेव तत्त्वशब्दार्थ इति चेन्न । तत्त्वपदस्यानेकार्थत्वे लक्षणाव्यापकत्वापत्तेः ।

तयोरिति देशकालसम्बन्धानां बहुत्वेऽपि तयोरिति देशकालयोरेवोपादानं सम्बन्धस्य सम्बन्धधीनत्वाभिप्रायम् । देशकालतत्सम्बन्धानां तत्सम्बन्धस्य च तत्त्वपदार्थत्वे सम्भूय प्रत्येकं वाऽननुगमादव्याप्तिरिति दूषयति *नेति* ।

यद्यद्रूपं प्रतिपन्नं तस्य ताद्रूप्येण व्यवस्थितत्वं तत्त्वपदार्थ इति चरमपक्षमाशङ्कते ।

८१ तद्रूपेण प्रतीतस्य तथा भावस्तत्त्वमिति चरमपक्षनिरासः ।

अथैवं ब्रूषे यद्यथाभूतं प्रतीयते तत्तथा परमार्थतो व्यवस्थितं तत्त्वमुच्यते । नैतदपि युक्तं, यद्यथाभूतं प्रतीयते तद्यदि प्रतीतिसमयमपहाय कालान्तरे तथाभूतं स्यात्तदाप्येवं तत्त्वं स्यादेवेति भाविपाकजरागः[1] कुम्भः

---

1 रागजराग इति सो० मु० पु० पा० ।

* तत्रेति क्वचिदधिकम् ।

श्यामदशायामपि रक्तापित्तिना रक्ततयोपलभ्यमान स्त. स्त्वं स्यादिति तद्बुद्धेः प्रमात्वापातः । यदा तदेति वि-शेषणप्रक्षेपेणे च कालविशिष्टताप्रतीतेरप्रमात्वापातो न हि कालवैशिष्टयेपि कालान्तरसम्बन्धः सम्भवी ।

अथेति प्रमाणबलात्ताद्रूप्यनिश्चयः प्रमायां च प्रमाकरणं ततश्च प्रमासिद्धौ तत्करणप्रमाणसिद्धिस्त-त्सिद्धौ च ताद्रूप्यसिद्धिस्ततश्च तद्गोचरानुभूतिप्रमा-सिद्धिरिति चक्रकापत्त्या दूषयति *नैतदिति* किं च यद्यथा प्रतीयते तस्य तथा व्यवस्थानं प्रतीतिसमये ऽपेक्ष्यते, किं वा कालान्तरे, उताविवाक्षितविशेषे का-लमात्र इति, त्रिधा विकल्प्य न तावत्प्रतीतिसमये ऽतिव्याप्तिः न हि यदैवेदं रजतमिति प्रतीयते तदैव बा-ध्यते भ्रान्तस्याप्रवृत्त्यापातादिति प्रथमं बहिरेव दू-षयित्वा द्वितीयमनुवदति *यद्यथेति* अतिव्याप्त्या दूषयति *तदेति* तदाऽप्येवं भ्रान्तिगोचरोऽपि तत्त्वं स्यादिति लक्षणस्यातिव्याप्तिरिति शेषः। भ्रान्तिप्र-तिपन्नं प्रतीतिकालमपहाय कालान्तरे ताद्रूप्येण स्थि-तं रजतादि न दृश्यते नातोऽतिव्याप्तिरित्यत आह- *भावीति* पाकजश्चासौ रागश्चेति पाकजरागः स च भावी चेति भाविपाकजरागः स यस्य स तथोक्तः स चासौ कुम्भश्चेति तादृगुद्रिक्तपित्तस्य नायना रश्म-

१ श्यामता इति का० मु० सं० पु पा० ।
२ क्षेपणे च इति का० मु० सं० पु० पा० ।

योघटग्रहणाय प्रवृत्ता दुष्टाः सन्तो वस्त्वन्तरवर्तिनं रक्ति मानं घटसमानाधिकरणतया गृण्हन्ति दैवगत्या प. रस्ताद्भविष्यतीति तदपि तत्त्वं स्यात् । भवतु को दोषस्तत्राह *इतीति* भाविपाकजरागश्यामताद- शायां दुष्टेन्द्रियेण यद्यपि रक्ततयोपलभ्यते रक्तापित्ति- ना पुरुषेण तथा ग्रहणा, तथाऽपि तदा रक्तो न भव- ति यत्तु यदा प्रतीयते तत्तदा दैवगत्याऽप्यबाध्यतया व्यवस्थितं तत्त्वमुच्यते नारोपितं तत्त्वमित्युक्तत्वात्त- त्राह *यदा तदेति* यद्यथा भूतं यदा प्रतीयते तत्तदा परमार्थतो व्यवस्थितमिति लक्षणकरणे कालस्य काला- न्तराभावात्कालांशे कालवैशिष्ट्यांशे च यदा तदे- ति विशेषणायोगादव्याप्तिरित्यर्थः । एतेन तृतीयक- ल्पोऽप्यपहस्तितो मन्तव्यः । कालविशिष्टेऽपि वस्तु- त्वात्कालसम्बन्धानुमानान्नाव्याप्तिरित्याशङ्क्याह * न हीति * यत्कालविशिष्टो घटस्तस्मिन्कालविशिष्टे ना- न्यः कालो वर्ततेऽनवस्थादेरपरिहार्यत्वात्सोऽपि त- स्मिन्न निरूपाधिके वर्तेताऽऽत्माश्रयप्रसङ्गादित्यर्थः ।

कालस्यैकत्वेऽप्युपाध्यन्तरविशिष्टेन कालेन स- म्बन्धो भविष्यतीति शङ्कते ।

८२ कालस्य कालान्तरेण सम्बन्धाभावः ।

अन्योपाध्यवच्छिन्नः सोऽन्योपाध्यवच्छिन्नेन सम्भ- न्त्स्यत इति[1] चेत् तर्हि दण्ड्यपि देवदत्तः कुण्डलिनं स्व- मारोक्ष्यत्येव । उपाधिभेदेऽप्युपधेयस्यैकत्वानिवृत्तेर्नियमि-

१ सम्भन्त्स्यतीति का० मु० सं० पु० पा० ।

ति चेत् तुल्यम् ।

अन्वेति सम्भन्त्स्यते सम्बद्धो भविष्यतीत्यर्थः। कालस्यैकत्वेऽपि तदवच्छेदकसवितृगत्याद्युपाधिभेदादेकोपाध्यवच्छिन्नस्यापरोपाध्यवच्छिन्नत्वं सम्भवति यथा संवत्सरावच्छिन्नस्य पक्षावच्छेदस्तदवच्छिन्नस्य दिवसाद्यवच्छेदस्ततश्च किञ्चिदुपाधिविशिष्टकालस्योपाध्यन्तरविशिष्टकालान्तरेण सम्बन्धसम्भवान्नाव्याप्तिरित्यर्थः। उपाधिविशिष्टः कालो नोपाध्यन्तरविशिष्टस्वात्मना सम्भन्त्स्यते वस्तुत्वाद्देवदत्तवदन्यथा दण्डी देवदत्तः कुण्डलिनं स्वात्मानं यज्ञदत्तमिवारोहेदिति विपक्षे बाधमाह *तर्हीति* स्वप्रतियोगिकभेदाभावाधिकरणत्वं तत्रोपाधिरिति शङ्कते *उपाधीति* कालस्वरूपस्योपहितस्य स्वप्रतियोगिकभेदाभावाधिकरणत्वमस्तीति साधनव्यापक उपाधिरित्याह *तुल्यमिति*

नायं तत्त्वशब्दः स्वरूपवचनः किन्तु कारणत्ववचनस्तदुक्तदोषपरम्परा नास्तीत्याशङ्क्याह ।

८३ कारणस्य तत्त्वशब्दवाच्यत्वनिरासः।

एतेन कारणं तत्त्वमित्यपि निरस्तम् । सर्वस्य[1] तथात्वे प्रमित्यभावेनात्माश्रयेण च प्रतिक्षणविशिष्ट[2]विश्वावश्यकारणत्वोपगमं[3]दुरपवादार्थक्रियाकारित्वस्वरूपस-

१ सर्वतथात्व इति सो० पु० पा० ।
२ विशिष्टस्येति सो० पु० पा० ।
३ पगमे दुरपवादेति का० मु० पु० पा० ।

स्वलक्षणाङ्गीकारिजैनचरणशरणप्रवेशविडम्बनापादिदोष-ग्रासेन चेति ।

एतेनेति नियतप्राक्सत्त्वस्वरूपत्वात्कारणत्वस्य कालस्य च कालान्तराभावेन नियतप्राक्कालसत्त्वकारणत्वासम्भवात्कालांशे विशिष्टांशे च ज्ञानमप्रमा स्यादित्यर्थः । कालातिरिक्तपदार्थानां कारणत्वं नियतप्राक्कालसत्त्वं कालस्य पुनर्नियतपूर्वत्वं तेन कालस्याऽपि कारणत्वान्नाव्याप्तिरित्यत आह * सर्वेति * सर्वस्य तथात्वे-कारणत्वे प्रमित्यभावेन-प्रमाणाभावेन च निरस्तमिति पूर्वेणान्वयः, न हि सर्वं कारणमिति प्रमातुं शक्यमन्त्यकार्यस्याकारणत्वात्। तदपि स्वविषयस्य योगिप्रत्यक्षस्य कारणमिति चेन्न।शुक्तिरूप्यप्रत्यक्षस्य स्वविषयाजन्यत्वात्। प्रमाभेदस्य प्रत्यक्षस्य स्वविषयजन्यत्वं नियतमिति चेन्न । चक्रकापत्तेः प्रमासिद्धौ हि तद्भेदप्रत्यक्षसिद्धिस्तत्सिद्धौ चान्त्यकार्यस्य तज्ज्ञानजनकत्वेन कारणत्वसिद्धिस्तत्सिद्धौ च तत्त्वानुभूतिप्रमासिद्धिरिति । आत्माश्रयेण च निरस्तमिति सम्बन्धः।कारणं चेत्त्वं तदा कारणानुभूतिः प्रमेत्युक्तं स्यात्कारणं च कारणत्वाधिकरणं तथा च कारणत्वे कारणत्वमस्ति न वा, न चेत्कारणत्वज्ञानमप्रमा स्यादस्ति चेत्कारणत्वान्तरं तदेव वा, कारणत्वान्तरं चेदनवस्था, तदेव चेदात्माश्रय इत्यर्थः । किं च पूर्वक्षणवर्तिघटस्योत्तरक्षणवर्तिघटम्प्रति कारणत्वमस्ति न वा, न चेद्घटोऽ

१ कारणत्व इति का० मु० पु० पा० ।

२ त्कारणत्वान्तरं चेदनवस्थति सो० पु० पा० ।

यमिति धारावाहिकविज्ञानस्यातस्त्वानुभूतित्वेनाप्रमात्वापातोऽस्ति चेदर्थक्रियाकारित्वं सत्त्वमिति माध्यमिकपक्षानुप्रवेशः प्रतिक्षणविशिष्टकारणतोपगमादित्याह * प्रतीति * प्रतिक्षणविशिष्टस्य विश्वस्यावश्यकारणता तस्या उपगमस्तेन दुरपवादं दुःखेन निरसनं यस्य तच्चार्थक्रियाकारित्वमिति तथोक्तं तच्च स्वरूपसत्त्वस्य लक्षणमिति प्रतिक्षणविशिष्टविश्वावश्यकारणतोपगमदुरपवादार्थक्रियाकारित्वस्वरूपसत्त्वलक्षणं, यदेवार्थक्रियाकारि तदेव परमार्थसदिति बौद्धैर्लक्षणाभिधानात्तदङ्गीकरोतीति स्वरूपसत्त्वलक्षणाङ्गीकारी स च जैनश्चेति तथोक्तः जिनो भदन्तस्तत्समयानुसारी जैनस्तस्य चरणौ जैनचरणौ तयोः शरणं प्रवेशः स एव विडम्बना विलासस्तामापादयितुं शीलं यस्य दोषस्य स जैनचरणशरणप्रवेशविडम्बनापादिदोषस्तद्ग्रासेन निरस्तमित्येवं सम्बन्धः । एतदुक्तम्भवति नियतप्राक्सत्त्वरूपत्वात्कारणत्वस्य पूर्वपूर्वक्षणावच्छिन्नघटस्योत्तरोत्तरक्षणावच्छिन्नघटं प्रति कारणत्वमवश्यमेष्टव्यं अन्यथा धारावाहिकविज्ञानानामप्रमात्वापातात्ततश्च कालपरमांशावच्छिन्नसत्त्वरूपं क्षणिकत्वमिष्टं स्यात्तथाऽर्थक्रियाकारित्वं सत्त्वमपीष्टं स्यात्तद्वयं स्थिरवादिनामनिष्टमतश्चेष्टहानिरनिष्टापत्तिरिति दूषणद्वयमापन्नमिति। इतिशब्दो लक्षणविशेषणांशदूषणसमाप्तौ ॥

इति तत्त्वशब्दनिर्वचनखण्डनम् ।

---

१ अर्थक्रियाकारित्वमिति० मो० पु० पा० । २ बौद्धपक्षः ।
३ कारणान्तरोपगमादिति पु० पा० ।

एवं तावत्तत्त्वेति लक्षणविशेषणांशं निराकृत्यानुभूतिरिति विशेष्यांशं खण्डयितुमुपक्रमते ।

८४ अनुभूतित्वविकल्पाः ।

किंचेदमनुभूतित्वं नाम? ज्ञानत्वावान्तरजातिभेदो वा?—१ स्मृतिव्यतिरिक्तज्ञानत्वं वा?—२ स्मृतिलक्षणरहितज्ञानत्वं वा?—३ तदविदूरप्राक्कालोत्पत्तिनियतासाधारणकारणकबुद्धित्वं वा ?—४ ।

किं चेति इदमनुभूतित्वं किमिति विकल्पाभिप्रायेणोक्तं तानेव विकल्पान्विशदयति * ज्ञानत्वेति * ज्ञानत्वं नाम परसामान्यं तदवान्तरसामान्यविशेषो ऽनुभूतित्वमिति प्रथमकल्पार्थः । अनुभूतित्वं नजातिः किन्त्वौपाधिको धर्म इति पक्षे ऽप्युपाधिं विकल्पयति *स्मृतीति* ज्ञानत्वे सति स्मृत्यन्योन्याभाववत्वमुपाधिस्तन्निबन्धनो धर्मो ऽनुभूतित्वमित्यर्थः । स्मृतिव्यतिरिक्तत्वेन प्रसिद्धस्य विपर्यासादेः स्मृतिलक्षणं योजयति प्राभाकरस्तदभिप्रायेणाह *स्मृतिलक्षणरहितेति* ज्ञानत्वे सति केवलसंस्कारजत्वात्यन्ताभावाधिकरणत्वमुपाधिस्तन्नियन्धनो धर्मो ऽनुभूतित्वमित्यर्थः। न्यूनतापरिहाराय सम्भावितं पक्षान्तरमाह * तदिति * तस्या जायमानबुद्धेरविदूरश्च स प्राक्कालश्चेति तदविदूरप्राक्कालस्तस्मिन्नुत्पत्तिस्तया नियतमसाधारणं कारणं यस्या बुद्धेः सा तदविदूरप्राक्कालोत्पत्तिनियतासाधारणकारणबुद्धिस्तद्भावस्तत्त्वं तदनेन स्मृतिर्व्यावर्त्यते तस्या हि संस्कारो ऽ

साधारणकारणं स च विदूरोत्पन्न एव, साधारणकारणानामात्मान्तःकरणसंयोगादीनामचिरोत्पन्नत्वादसाधारणेति विशेषणमिन्द्रियसंयोगलिङ्गपरामर्शादिजन्यबुद्धित्वमुपाधिरित्युक्तम्भवति ।

व्यक्तिविशेषाणां जातिव्यञ्जकत्वस्वाभाव्यादनुभूतित्वं जातिरिति प्रथमकल्पो ऽस्त्वित्याशङ्काह ।

८५ अनुभूतित्वस्यानुभवामीतिप्रत्ययमूलतानिरुक्तिः ।

न तावदाद्यः । तथाहि अनुभूतित्वं नाम जातिरेकाऽभ्युपगम्येति कुतः?, अनुभवामीति प्रत्ययानुगमदर्शनादिति चेन्नामावमासीयनिशावसाने सितासितसारिसम्भेदरनायिनः सत्यपि शब्दबलाद्भाविस्वकीयस्वर्गसुखसम्प्रत्यये सुखमनुभवामीति प्रतीत्यनुदयात् प्रत्युत शीतसंभूतवेदनासम्वेदनादेव, परस्त्रियश्च सम्भुञ्जानस्याऽऽरतिककामुकस्य शब्दाधीने सत्यपि भाविनरकगमनानुभवनीययातनाधिगमे दुःखमनुभवामीति मतेरनुत्पत्तेः प्रत्युतामन्दमानन्दं सम्विदन् साम्प्रतमरमीति प्रत्ययात् । यदि तु शब्दोपदर्शितव्याप्तिजमनुमानमनुभव एव स्यात् तर्हि सुखं दुःखं वाऽनुभवामीति तयोः प्रत्ययः स्यात् ।

न तावदिति जातित्वाभावं प्रमाणाभावेनोपपा-

१ कुत्र यतदिति सो० पु० पा० ।
२ शीतसम्भेदसम्भूतेति सो० मू० पु० पा० ।
३ रनुपपत्तेरिति० सो० मू० पु० पा० ।
४ साम्प्रतमहमस्मीति सो० पु० पा० ।

दयति*तथाहीति*जातिबाधकागोचरत्वे सत्यनुगतप्रत्ययगोचरत्वं सामान्यव्यवस्थापकं तदिहाऽप्यस्तीति तद्बलादनुभूतित्वजातिकल्पनेति शङ्कते*अनुभवामीति* गौर्गौरित्यनुगतप्रत्ययवत्स्तम्भमनुभवामि कुम्भमनुभवामीति प्रत्ययसामर्थ्यादित्यर्थः। यद्वाऽनुभवत्वकल्पनायामनुभवामीति प्रत्ययो मूलं, किं वा साक्षात्कारित्व,मुत स्मृतिव्यावृत्तरूप,मिति त्रिधा विकल्प्य प्रथमविकल्पानुवादः। अनुगतप्रत्ययविषयत्वं किं लक्षणमुच्यते, किं वाऽनुभवामीति प्रत्ययोऽनुभवत्वसामान्ये प्रमाण,मुभयथाऽप्यनुपपत्तिरित्यभिप्रेत्य दूषयति *नेति* माघमाससम्बन्धिनी निशा माघमासीयनिशा तस्या अवसानं किञ्चिदभ्युदयकालस्तस्मिन्।उक्तं हि-

"माघमासे रटन्त्यापः किं चिदभ्युदिते रवौ।
महापातकिनं वा ऽपि कं पतन्तं पुनीमह" इति

"सितासिते सरिते यत्र सङ्गते तत्राप्लुतासोदिवमुत्पतन्ती"ति शब्दबलात्सत्यपि तत्रानुभवामीति प्रतीत्यनुदयादिति सम्बन्धः। एतदुक्तम्भवति न तावदनुभवामीति प्रत्ययविषयत्वमनुभवस्य लक्षणं शाब्दजन्यविज्ञानादावनुभवत्वे सत्यपि तदव्यापनात्। नचानुभवत्वस्यैकत्वात् क चित्सत्तामात्रेणान्यत्र तदभावेऽपि नाव्याप्तिरिति वाच्यम्। तथा सत्येतद्बलादेव घटादावपि तत्स्वीकारप्रसङ्गात्। नापि प्रमाणं, शाब्दविज्ञानादौ कदा चिदप्येतदनुदयात्प्रमाणमन्तरेण प्रमेयस्वीकारस्यातिप्रसङ्गित्वेन तदसिद्धेरिति। शाब्दविज्ञानस्याज्ञातसुखगोचर-

१ महान्तं वा सुरापं वा इति कुत्रचित्पाठ उपलभ्यते।

तयाऽनुभवामीति प्रत्ययविषयत्वं किमिति न कल्प्यत इत्याशङ्क्य तद्विरुद्धदुःखानुभवसामर्थ्यादित्याह * प्रत्युतेति * शीतात्सम्भूता या वेदना तस्याः सम्वेदनमनुभवस्तस्मादित्यर्थः। न केवलं साधकप्रत्ययाभावः किन्त्वत्र बाधको विपरीतप्रत्यय एवेति भावः। उक्तार्थद्रढिम्ने उदाहरणान्तरमाह *परेति* शास्त्रार्थनिश्चयवत्त्वे सति कामुक आस्तिककामुकस्तत्र कामुक इत्यनेन निषिद्धप्रवृत्तौ रागो मूलमिति दर्शयति, परस्त्रियं नगच्छेदित्यादि शास्त्रबलाद्भाविनरकगमनानुभवनीययातनाधिगमे सत्यपि दुःखमनुभवामीति प्रतीतेरनुत्पत्तेरिति सम्बन्धः । नरकगमनेनानुभवनीययातना दुःखं तस्या अधिगमः सचभावी चेति तथोक्तः। परानुभवस्याप्रत्यक्षत्वात्कथं तदभावो ज्ञायत इत्याशङ्क्य तद्विरुद्धसुखानुभवस्य मुखप्रसादादिलिङ्गेनानुमानादित्याह * प्रत्युतेति * अमन्दमनल्पमित्येतत्साम्विदन्ननुभवन्निति यावत्। एवं सति शब्दज्ञानस्यानुभवत्वेऽनुभवामीति प्रत्ययेन भवितव्यं अननुभवत्वेऽप्रमात्वापातादिति फलितमाह * यदीति * यद्वा भाविसुखदुःखज्ञानं शब्दानुभवो न भवति शब्दस्य सामान्यविषयत्वेन देवदत्तादिगतसुखदुःखसाधनत्वप्रतिपादकत्वाभावादित्याशङ्क्य तथापि शब्दोपदर्शितसुखदुःखसाधनत्वव्याप्त्युपजीवनेनाऽऽनुमानिकोऽनुपपत्तिजन्य औपादानिकोऽनुभव एवायमभ्युपगन्तव्यः तथा च तत्राप्यनुभवामीति प्रत्ययः प्रसज्येतेत्याह * यदीति * शब्देनोपदर्शिना व्याप्तिः प्रयागस्नानं स्वर्गसाधनमिति

व्याप्तिस्ततो जन्म यस्यानुमानस्य तत्तथोक्तं अहं स्वर्गगामी प्रयागस्नायित्वात्सम्प्रतिपन्नपुरुषवदित्यादिरूपं द्रष्टव्यम् ।

अनुभवामीति प्रत्ययव्यवहारौ यद्यप्यनुभूतित्वसामान्यगोचरौ तथापि प्रत्यक्षज्ञाने साक्षात्त्वस्यैव तदर्थतया गृहीतत्वाद्भाविसुखादिज्ञाने च साक्षात्त्वाभावादनुभवामीति प्रत्ययाद्यभावो नानुभूतित्वाभावादिति शङ्कते ।

८६ अनुभवत्वकल्पने साक्षात्त्वस्य मूलत्वनिरासः ।

अथ मन्यसे साक्षात्कारमनुभवार्थमनुरुध्य तयो र्नैवमधिगमव्यवहारौ शब्दजानुमानापेक्षौ तु विमर्शकस्य स्यातामेव ताविति, तर्हि साक्षात्कारिणि ज्ञानेऽनुभवप्रत्ययव्यवहारौ साक्षात्त्वनिबन्धनाविति तत्रानुभवत्वजातिकल्पनायां न प्रयोजनप्रमाणे इत्यनुभूत्यर्थभेदाल्लक्षणाऽननुगमो दोषः।

अथेति तर्ह्यत्रानुभवत्वं न स्यात्प्रमाणाभावादित्यत आह *शब्देति* विचारकस्य प्राग्दर्शितानुमानापेक्षयाऽनुभवामीति प्रतीतिव्यवहारौ स्यातामेवेत्यर्थः। अनन्यथासिद्धानुगतप्रत्ययव्यवहारौ जातिकल्पनायां प्रमाणमिह च प्राप्ताप्राप्तविवेकाभ्यां साक्षात्त्वेनैव तयोरुपपत्तेर्न प्रत्यक्षज्ञानेऽनुभूतित्वसिद्धिरित्येकं सन्धित्सतोऽपरन्ते प्रच्युतमिति दूषयति *तर्हीति* साक्षात्कारिणि विज्ञाने साक्षात्त्वनियन्धनत्वं तयोरस्तु तावता तव

१ साक्षात्कारत्वमनुभवार्थ मिति सो० मू० पु० पा० ।

को लाभ इत्यत आह *इतीति* व्यवहारासिद्धिः प्रयोजनं प्रत्ययश्च प्रमाणं न भवत्यन्यथाऽप्युपपत्तेरिति यावत्, एवञ्च सत्यनुभूतिशब्दार्थभेदात्त्वानुभूतिः प्रमेत्युदयनोक्तलक्षणं प्रत्येकस्य मिलितस्य वा ऽननुगमादुन्मत्तप्रलपितं स्यादित्याह * इतीति * इति शब्दो यस्मादर्थे।
अनुगतव्यवहारादिकार्यलिङ्गेन किञ्चित्कारणमनुमीयते न तत्साक्षात्कारित्वमननुगमादतश्च साक्षात्कार्यसाक्षात्कारिसाधारणमनुगतव्यवहारकारणं कल्पनीयं साऽनुभूतित्वजातिरिति परिशेषात्तत्सिद्धिमाशङ्कते।

८७ स्मृतिव्यावृत्तत्वस्य अनुभवत्वकल्पकत्वनिरासः।

अथ स्मृतिव्यावृत्तेन रूपेण यः प्रत्यक्षादिष्वनुभव इत्यनुगतावगमः स साक्षात्कारित्वादनुपपन्नः ततश्च साक्षात्कार्य्यसाक्षात्कारि[1]विशेषसाधारणमनुभूतित्वमन्ये[2]देष्टव्यमित्युच्यते तदपि न युक्तं, पदार्थान्तरव्यावृत्तेन रूपेण यस्तदितरेष्वनुगतप्रत्यय स्तद्व्यवहारो वा तत्र तदेव रूपं निमित्तं न तु जातिः काचित्तदनुरोधात्कल्प्यते, तथा सत्यनक्षपदार्थेभ्यो घटा[3]दिभ्यो व्यावृत्तेन रूपेण विभीतकादिषु साम्यावगमादक्षत्वादिजातिः कल्प्या प्रसज्येत।

---

१ साक्षात्कारिविशेषेषु साधारणमिति० का० मु० पु० पा०।
२ न्यदेवेष्टव्यमिति का० मु० पु० पा०।
३ घटपटादिभ्य इति सा० पु० पा०।

अथेति अनुभवामीति प्रत्ययव्यवहारौ न स्मृतिव्यावृत्तिव्यतिरिक्तनिमित्तवन्तौ तद्व्यावृत्तिगोचरप्रत्ययादित्त्वादनक्षपदार्थव्यावृत्तविभीतकादिगोचरतद्व्यावृत्तिव्यतिरिक्तनिमित्तहीनाक्षमितिव्यवहारादिवदिति सामान्यतोदृष्टप्रयोगविरोधान्मैवमिति परिहरति *तदपीति*विपक्षबाधकाभावाद्धेतोरप्रयोजकत्वशङ्कां वारयति *तथेति*

अनुभूतित्वं जातिः जातिबाधकाविषयत्वे सत्यनुगतप्रत्ययवेद्यत्वाद् गोत्ववदित्यत्र विशेषणासिद्धो हेतुः सङ्करविषयत्वादित्यभिप्रेत्याह ।

८८ साङ्कर्यप्रदर्शयितु प्रत्यभिज्ञाविकल्पाः ।

इतोऽपि नानुभूतित्वं नाम स्मृतिव्यावृत्ता जातिः तथा हि-घटः स एवायमिति तावत्प्रत्यभिज्ञा जायते सा किं स्मृत्यनुभवरूपं ज्ञानद्वयम्?-१ एकमेव वा विज्ञानमंशे स्मृतिरंशे. चानुभवः?–२ उत स्मृतिरेव?–३ आहोस्वित् अनुभव एव ? ४ ।

* इतोपीति * परस्परव्यभिचारिणोरेकत्र स्थितिः साङ्कर्यं न चेह तदस्ति, स्मृतित्वस्य केवलसंस्कारजे ज्ञानेऽवस्थानादनुभूतित्वस्य चाक्षसन्निकर्षजेऽवस्थानादित्याशङ्क्य, यत्र भिज्ञायां नास्ति साङ्कर्यं तथाऽपि प्रत्यभिज्ञायां तद्दर्शयितुं तदुपन्यस्यति *तथा हीति* एकस्य कालद्वयसम्बन्धग्राहि ज्ञानं प्रत्यभिज्ञेति केचित्, कालद्वयसम्बन्धोपलक्षितस्वरूपैक्यग्राहि ज्ञानं प्रत्यभिज्ञेति-

तत्त्वविदः। प्रत्यभिज्ञानं स्मृतित्वानुभूतित्वाभ्यां करणं न भवति प्रत्ययत्वादभिज्ञाप्रत्ययवदित्याशङ्क्य तदुपपादयितुं विकल्पयति *सेति* संस्कारेन्द्रियसम्प्रयोगाख्यसामग्रीद्वैविध्यात्प्रत्यभिज्ञानमपि स्मृत्यनुभवरूपं ज्ञानद्वयमिति। दधिमधुनोः पृथक्कार्यहेत्वोरपि सम्मिलितयोः पुष्ट्यैककार्यहेतुत्ववत्संस्कारसम्प्रयोगयोरपि मेलनोपाधावेकसामग्रीकत्वादेकमेव ज्ञानमिति कल्पान्तरमाह *एकमिति* ज्ञानैक्ये कथं तदेतदुल्लेख इत्यत आह * अंश इति * स इत्यंशो संस्कारजत्वात्स्मृतिरयमित्यंशे सम्प्रयोगजत्वादनुभव इत्यर्थः। ज्ञानस्य स्मृत्यनुभवांशत्वादर्शनादनुभवव्यतिरिक्तत्वे सति ज्ञानत्वात्स्मृतिरेवेति पक्षान्तरमाह *उतेति* अक्षसम्प्रयोगजत्वादनुभव इति पक्षमाह *आहो स्विदिति*

स इत्यंशस्यानुभवेऽयमित्यंशस्य च स्मृतावदर्शनाज्ज्ञानद्वयमेव प्रत्यभिज्ञेति प्रथमपक्षं प्रापय्य पराकरोति।

८९ अभेदस्य स्मृतावनुभवे चानन्तर्भावादाद्यकल्पानुपपत्तिः।

आद्ये य एष प्रत्यभिज्ञायां प्रागवस्थाविशिष्टादिदन्ताविशिष्टस्याभेदः प्रकाशते स [1]स्मृतावन्तर्भावयितुमशक्यः अननुभूतचरत्वेन संस्कारानुत्पन्नयत्वात्। अत एव न तृतीयो[2]ऽपि। नाप्यनुभवेऽन्तर्भावयितुमसौ शक्यः प्रत्यभिज्ञानकालेऽनुभवेन प्रागवस्थाया असम्बे-

१ सनस्मृतावन्तर्भावयितुं शक्य इति का० मु० पु० पा०।
२ तृतीयः इति का० मु० पु० पा०।

दनात्, सम्वेदने वाऽनुभव एवेति शेषपक्षेऽन्तर्भावः स्यात् स चाग्रे दूषयिष्यते। अत एव न द्वितीयः। प्रागवस्थाविशिष्टाभिन्नत्वांशेऽनुभवस्वीकारश्चेत्प्रागवस्थावैशिष्ट्यमप्यनुभवविषय एव निविष्टमिति चरमपक्षप्रवेशः।

आद्य इति प्रागवस्था—प्राक्कालसम्बन्ध, इदन्ता-वर्तमानकालसम्बन्धः, तद्देशकालविशिष्टस्यैतद्देशकाल-विशिष्टेनाभेदः प्रत्यभिज्ञायां प्रतिभातीति स्थिरवा-दिनां सिद्धान्तः तथा च सोऽभेदप्रकाशः स्मृतावन्तर्भ-वति किं वाऽनुभव इति विकल्प्य न तावत्स्मृतावित्याह *य एष इति* विमतोऽभेदो न स्मार्त अज्ञातत्वात्प्रमा-णगोचरवदित्याह *अननुभूतेति* अभेदप्रकाशस्य स्मृ-तित्वनिराकरणप्रसङ्गेन प्रत्यभिज्ञानमेकं ज्ञानं स्मृति-रिति तार्तीयस्य[२] पक्षस्य युक्तिस्थत्वात्फल्गुत्वाच्च तत्रैत-द्दूषणमति दिशति *अत इति* अस्तु तर्ह्यभेदप्रका-शस्यानुभवेऽन्तर्भाव इति द्वितीयो नेत्याह * नापीति * प्रागवस्थाविशिष्टस्य विप्रकृष्टतयाऽननुभवात्तत्प्रति-योगिकोऽभेदोऽपि नानुभवितुं शक्य इत्याह * प्र-त्यभिज्ञेति * अप्रार्थवत्प्रत्यभिज्ञायामसम्प्रयुक्त एवा-र्थ इन्द्रियेण गृह्यत इत्याशङ्क्याह * सम्वेदन इति * प्रागवस्थाविशिष्टेदन्ताविशिष्टाभेदानामनुभूयमान-त्वात्प्रत्यभिज्ञानमनुभव एवेत्यन्तिमपक्षेऽन्तर्भावः स्या-दित्यर्थः। अस्तु को दोष इति चेत्तत्राह * स चेति * प्रत्य-

३ दूष्यते इति० का० मु० पु० पा०।
२ तार्तीयस्य पाधो इति पु० २ पा०।

भिज्ञानं स्मृत्यनुभवगर्भमेकं ज्ञानमिति द्वितीयपक्षे-प्रथमपक्षदोषमतिदिशति *अत इति* प्रागवस्थाविशिष्टस्य संस्कारेणेदन्ताविशिष्टस्येन्द्रियेण प्रतिभासेऽपि तदेतदभेदस्य संस्कारेणेन्द्रियेण वा प्रकाशयितुमयोग्यत्वादित्यर्थः। संस्कारसहकृतेन्द्रियेण संयुक्तविशेषणतया प्रागवस्थाविशिष्टोऽपि गृह्यत इत्यत आह *प्रागिति* प्रागवस्थाविशिष्टस्य तत्प्रतियोगिकाभेदस्य चानुभवविषयत्वे सर्वमेवानुभूयत इति स्मृत्यनुभवांशं प्रत्यभिज्ञानमिति पक्षो न सिद्ध्येदित्यर्थः।

प्रतियोगिघटिताभेदस्य स्मर्यमाणानुभूयमानानेकांशत्वात्तद्गोचरप्रत्यभिज्ञानस्याऽपि स्मृत्यनुभवांशत्वमिति शङ्कते।

९७ तदभिन्न इत्यत्रांशिकस्मृतित्वानुभूतित्वयोर्निरासः।

अथ प्रागवस्थाविशिष्टादभिन्न इत्ययमर्थोऽप्यनेकांशस्तत्र प्रागवस्थाविशिष्ट इत्यत्रांशे स्मृतित्वमभिन्न इत्यत्रांशे चानुभवत्वमित्युच्यते। एवं तर्हि प्रागवस्थाविशिष्टः स इदन्ताविशिष्टोऽभिन्नश्चायमिति स्मृत्यनुभूतिभ्यामेवेदितम्भवति, प्रागवस्थाविशिष्टाश्रयतया त्वभेदः केनापि न प्रकाशित इति य एव प्रागवस्थाविशिष्टः स एवायमिति प्रत्यभिज्ञायाः शरीरं न स्यात्।

अथेति प्रतियोग्यंशस्य स्मर्यमाणत्वेऽभेदांशस्याऽपि स्मर्यमाणत्वं स्यात्प्रतियोगिज्ञानस्याभेदज्ञानकारणत्वादित्याशङ्क्याह *तत्रेति* स्मृतिरनुभवकारणं

न भवतीति नास्ति नियमो व्याप्तिस्मृतेरनुमानज्ञानकारणत्वात्पदार्थस्मृतेश्च वाक्यार्थज्ञानकारणत्वादिति भावः । पदार्थस्मृत्या[१] वाक्यार्थानुभववत्प्रतियोगिस्मृत्या प्रतियोगिसम्बद्धाभेदग्राह्यनुभवो जायते, किम्वा इदन्ताविशिष्टनिष्ठाभेदग्राह्यनुभवो जायते, यद्याद्यस्तदा चरमपक्षप्रवेशो, द्वितीये च स्मृत्या प्रतियोगिसिद्धिरनुभवेनेदन्ताविशिष्टनिष्टाभेदसिद्धिरिदन्ताविशिष्टनिष्ठाभेदस्य प्रतियोगिसम्बन्धः केनापि न सिद्ध्येदिति परिहरति *एवं तर्हीति* स इति प्रागवस्थाविशिष्टोऽयमितीदन्ताविशिष्टोऽभिन्नश्चेति स्मृत्यनुभवाभ्यां विज्ञापितं भवतीत्यन्वयः । तथापि सिद्धं स्मृत्यनुभवरूपत्वं प्रत्यभिज्ञानस्येत्यत आह *प्रागिति* एकस्य धर्मिणः कालद्वयसम्बन्धस्य ज्ञानं प्रत्यभिज्ञेति स्वसिद्धान्तोपि ध्वंस्यत इत्यर्थः ।

इदन्ताविशिष्टधर्म्याश्रयतयानुभूयमानस्याभेदस्य तत्ताविशिष्टप्रतियोगिनिष्ठता पारिशेष्येण सिध्यतीति शङ्कते ।

९१ पारिशेष्यादभेदस्य तत्ताप्रतियोगिकत्वसिद्धिशङ्का ।

अथानुभवेन योऽसावनुभूयमानधर्म्याश्रयतयाऽभेदो बोधितः स कोट्यन्तरमनालम्ब्य न पर्य्यवस्यतीति केन चित् खलु कस्य चिदभेदो भवति ततः स्मृत्यंशोप-

१ पदार्थस्मृतिव्यतिरेकेणेति २ पु० पा० ।
२ शास्यत इति पु० २ पा० ।
३ सच इति कलिकातामु० पु० पा० ।
४ स्मृत्युपनीतमिति मो० पु० पा० ।

नीतमेव सन्निधानात्कोव्यन्तरं प्रागवस्थाविशिष्टरूपमालम्बत इत्यभेदस्य प्रागवस्थाविशिष्टाश्रयतासिद्धिरिति ।

अथेति इदन्ताविशिष्टनिष्ठाभेदस्य च कोव्यन्तरानालम्बनत्वेऽनुपपत्त्यभावान्न तत्ताविशिष्टनिष्ठतासिद्धिरित्यत आह *केनेति* भेदवदभेदस्यापि कस्य केनेति धर्मिप्रतियोगिसापेक्षत्वान्न कोव्यन्तरमनालम्ब्य पर्यवसानमित्यर्थः। तथाऽपि तत्ताविशिष्टमेव कोव्यन्तरमालम्बते न यत्किञ्चिदिति कस्मादित्यत आह *तत इति* सन्निहितस्य घाटेति तत्ताविशिष्टस्य प्रतियोगितया बुद्धिस्थत्वात्तदुपाश्रमन्तरेण कोव्यन्तरानाश्रय इति तत्सेदन्ताविशिष्टाभेदविषयत्वं प्रत्यभिज्ञानस्य सिद्धमिति फलितं निगमयति *इतीति*

अनुभूताभेदस्य कोव्यन्तरानालम्बनत्वेऽपि नानुपपत्तिरनुभूतत्वान्नाप्यननुभूतस्याननुभूतत्वादेवेति दूषयति ।

२२ आलम्बनशब्दार्थनिरुक्त्या समाधानम्।

तदेतत्तुच्छतरम् । कोव्यन्तरमालम्बत इति किं कोव्यन्तराश्रितो भवति, उतकोव्यन्तराश्रिततया ज्ञायत इति, नाद्यः अभेदस्येदानीं प्रागवस्थाविशिष्टधर्म्याश्रयेणोत्पत्तौ पूर्वं प्रागवस्थाविशिष्टेदन्ताविशिष्टयोर्भेदः स्यात् । द्वितीये तु यदेव कोव्यन्तराश्रिततया इदन्तावच्छिन्नध-

१ श्रयतया इति का० मु० पु० पा० ।
२ त्वेनाऽनुप इति सो० पु० पा० ।

र्य्यभेदस्य ज्ञानं तत्स्मृतौ नान्तर्भावयितुं शक्यं नाऽप्यनुभवांश इत्युक्त एव दोषः ।

तदिति । अनुपपत्त्या कोट्यन्तरालम्बनत्वं विकल्पे·नाऽपि दूषयति कोटीति* आलम्बनशब्देन कोट्यन्तरमाश्रित्य भवनमुच्यते, किंवा तन्निष्ठतया ज्ञानमिति विकल्पद्वयार्थः । भवनमालम्बनार्थ इति क्रमप्राप्तत्वा दाद्यं दूषयति *नेति* भेदाभेदयो रन्यतराभावस्याऽन्यतरभावानियतत्वाद्भेदस्योत्पत्तेः प्रागभावादिदन्तातत्ताविशिष्टयोर्भेदः स्यादतश्च कदाचिद्भिन्नयोः कालान्तरे ऽभिन्नत्वं गीर्वाणैरपि दुःसम्पादमित्यर्थः । ज्ञानेनालम्ब्यते कुम्भ इत्यादावालम्बनशब्दस्य ज्ञप्त्यर्थत्वादिहापि ज्ञानमेवालम्बनार्थ इति द्वितीयं दूषयति *द्वितीय इति* इदन्ताविशिष्टनिष्ठाभेदस्य तत्ताविशिष्टनिष्ठताज्ञानं न स्मृतिरनुभूतागोचरत्वात्, नानुभवोऽसम्प्रयुक्तविषयत्वादित्युक्तमावर्तत इति यावत् ।

स्मृत्यनुभवगर्भमेकं ज्ञानं प्रत्यभिज्ञानमिति पक्षो न साधुरित्युक्तमधुना तथाऽभ्युपगमेऽपि नानुभूतित्वजातिसिद्धिः स्मृतित्वेन परापरभावानिरूपणेन तत्र सङ्करप्रसङ्गादित्याह ।

९३ धर्मिणमादाय स्मृत्यनुभूत्योः सङ्करः ।

किञ्च यदा प्रत्यभिज्ञानं स इत्यंशे स्मृतिरयमित्यंशे चानुभव इत्येकं ज्ञानमभ्युपेयते तदाधर्मिणमादायापि-

---

१ अन्यतराभावेति सो० पु० पा० ।
२ ज्ञान स्मृतिरनुभूतगोचरत्वादिति सो० पु० पा० ।

स्मृत्यनुभवसङ्करो दुर्वारः। तथाहि—संस्कारेण तत्तामात्रं-
वोपनीयेत तत्ताविशिष्टो वा धर्मी ?। आद्ये स इति प्र-
त्यभिज्ञायाः शरीरं न स्यात् तत्तायाः केवलायाः सं-
स्कारेणोपनीतत्वात्। नापि द्वितीयः तथा—सत्ययमित्य-
नुभवांशेऽपि धर्मिप्रकाशो वक्तव्य एव अन्यथा इदन्तामा-
त्रप्रकाशेऽयमिति तच्छरीरं न स्यात्, एवञ्च संस्कार-
स्य चेन्द्रियस्य च धर्मिप्रतीतिहेतोरुभयस्योपनिपाते-
किं विशेष्यांशे भिन्नाभ्यां ज्ञानाभ्यामुत्पत्तव्यम्, उत का-
रणद्वयसम्भेदादभेदभाजा ज्ञानेन। प्रथमे प्रत्यभिज्ञान-
स्यैकज्ञानव्यक्तिताभ्युपगमव्याघातः भेदपक्षोक्तदूषणापा-
तश्च। द्वितीये धर्म्यंशे प्रत्यभिज्ञायाः स्मृतित्वमप्यनु-
भवत्वमपीत्यनुभूतिस्मरणसङ्कर इति विषयव्यवस्थयाऽपि
नियमो भग्नः।

किंचेति तत्तावैशिष्ट्यगोचरत्वात्स्मृत्यंशस्येद-
न्तावैशिष्ट्यविषयत्वादनुभवस्य कथं तयोःसङ्कर इत्य-
त आह *धर्मिणमिति* अपिशब्दः शङ्काद्योतकः। धर्म-
भेदेऽपि धर्मिण ऐक्यात्तन्निष्ठतया च तयो स्ताभ्यां प्र-
काशनाद्धर्म्यंशज्ञाने भवति सङ्कर इत्यर्थः। धर्मिज्ञाने
स्मृतित्वानुभूतित्वयोःसङ्करं दर्शयितुं विकल्पयति* त-
थेति* तत्ता-प्राक्कालादिसम्बन्ध स्तद्विषयज्ञानमेव संस्का
रेण जन्यते, किंवा तत्ताविशिष्टधर्मिविषयज्ञानमपि सं-

१ चापनीयते इति क॰ मु॰ पु॰ पा॰।

स्कारेण जन्यत,इति विकल्पद्वयार्थः।तत्तामात्रगोचरज्ञानस्यैव संस्कारजत्वा न्न धर्मिज्ञाने स्मृतित्वानुभूतित्वसङ्कर इत्याद्यं कल्पं दूषयति * आद्य इति * स इति प्रत्यभिज्ञायां तत्ताविशिष्टं स्फुरति न च तत्स्फुरणं संस्कारात्, तत्तामात्रज्ञानस्य तथात्वा,न्नाऽप्यक्षजं तत्स्फुरणं तत्ताविशिष्टस्यासम्प्रयोगादिति, स इति तत्ताविशिष्टज्ञानं प्रत्यभिज्ञायाः शरीरं न भवेदित्यर्थः । तत्ताविशिष्टधर्मिणः प्रागनुभूतत्वात्संस्कारस्तत्ताविशिष्टधर्मिणं ज्ञापयतीति द्वितीयः कल्पोऽस्त्वित्यत आह *नापीति * अक्षसम्प्रयोगोऽपीदन्तामात्रं प्रकाशयति, किंवा तद्विशिष्टधर्मिणमिति विमर्शे विशिष्टधर्मिण एव प्रकाशो युक्त इत्याह * तथेति * यथा स इत्यंशे तद्विशिष्टो धर्मी स्फुरति तथाऽयमिति सम्प्रयोगजज्ञानेऽपीदन्ताविशिष्ट एव स्फुरतीति वक्तव्य मित्यर्थः ।सम्प्रयोगजज्ञानविषयत्वाभावेऽनुपपत्त्यभावान्नानुभवांश इदन्ताविशिष्टधर्मिस्फुरणमित्यत आह * अन्यथेति * एकस्मिन्नेव प्रत्यक्षादिप्रमाणसम्भवेऽपि न प्रत्यक्षत्वादिजातिसङ्कर स्तथा संस्कारसम्प्रयोगजनितज्ञानविषयत्वेऽपि नानुभवत्वादिसङ्कर इत्यत आह *एवमिति * तत्रेन्द्रियलिङ्गादिना भिन्नज्ञानोत्पत्ते र्न सङ्कर इत्यर्थः। संस्कारस्य निरपेक्षस्मरणसामग्रीत्वादिन्द्रियस्यानुभवसामग्रीत्वाव् निरपेक्षसामग्रीभेदस्य कार्यभेदनियतत्वाद्वि

---

१ सम्भवेऽपि इति सो० पु० पा० ।
२ लिङ्गादीनामिति पु० पा० ।

त्रमेव ज्ञानं धर्मिगोचरमनुभवस्मरणरूपमिति प्रथमविकल्पार्थः। ज्ञानभेदपक्षे स्मरणाभिज्ञाव्यतिरिक्तं प्रत्यभिज्ञानमिति प्रसिद्धिर्न स्यादतोऽन्यत्र निरपेक्षसामग्रीद्वयस्याऽत्र मेलनोपाधावेकसामग्रीत्वादेकं ज्ञानमिति द्वितीयकल्पार्थः। प्रथमकल्पमपसिद्धान्तप्रसङ्गेन दूषयति * प्रथम इति * प्रामाणिकस्यैव सिद्धान्तत्वात् ज्ञानभेदस्य प्रामाणिकत्वे नापसिद्धान्त इत्याशङ्क्याह * भेदेति * प्रागवस्थाविशिष्टादिदन्ताविशिष्टाभेदप्रकाशस्य, न स्मृतौ, नाप्यनुभवेऽन्तर्भाव, इति प्रागुक्तदोषानुषङ्ग इत्यर्थः। व्याप्तिग्रहणसंस्कारलिङ्गाभ्यामेकज्ञानजन्मवदक्षसंस्काराभ्यामेकमेव प्रत्यभिज्ञानं जायत इति द्वितीयमाशङ्क्य दूषयति *द्वितीय इति* एवं सति स्मृत्यनुभूतिव्यक्तिभेदादनुभूतित्वं स्मृतित्वं च न सम्भवति तथा तत्तेदन्ताविशिष्टविषयभेदेनाऽपि व्यवस्था न सिध्यति धर्म्यंशस्य प्रत्यभिज्ञानगोचरस्यैक्यादिति फलितमाह *इतीति*

प्रत्यभिज्ञानस्यैकत्वाद्विषयस्य चैक्यात्तन्निबन्धनं स्मृतित्वानुभूतित्वव्यवस्थानं यद्यपि न सम्भवति तथाऽप्युपाध्यन्तरवशाद्व्यवस्थोपपद्यत इति शङ्कते।

९४ उपाध्यन्तरेण स्मृतित्वानुभूतित्वयोर्व्यवस्थानिरासः।

अथोच्यते मा भूद्विषयोपाधिभेदाद्व्यवस्थानमुपाध्यन्तरात्तु भविष्यति तद्यथा संस्कारजत्वमादाय स्मृतित्वव्यस्थितिरिन्द्रियसन्निकर्षजत्वमादाय चानुभवत्वव्यवस्थानमिति विरोधपरिहारोऽस्तु। न, प्रमात्वसामान्यानङ्गी-

कारे * प्रमारूपतायाः विषयव्यवस्थित्यैवोपगमेनोपाध्य-
न्तरोपन्यासेऽपि स्मृतित्वानुभूतित्वयोरेकस्मिन्नेव ध-
र्म्मिण्यर्थे[1] निवेशात्प्रमात्वाप्रमात्वयोरेकविषयतैव।

* अथेति * कोऽसावुपाधि यद्बलाद्व्यवस्थेत्याशङ्क्य कारणभेद एवोपाधिरित्याह * तदिति* स्मृत्यनुभवसङ्करो दुर्वार इति यदुक्तं तत्परिहृतमिति फलितमाह * इतीति * विरोधपरिहारो जातिबाधकसङ्करपरिहार इत्यर्थः। एकरूपे हि वस्तुनि विरुद्धजातिसमावेशो दोषाय स्याज्जातिभेदव्यञ्जकरूपभेदसम्भवान्न विरोधबुद्धिस्तद्भेदश्च कारणभेदोपाधिकांशभेदादिति सङ्करपरिहारशङ्काकर्तुरभिप्रायः। संस्कारजत्वसन्निकर्षजत्वोपाधिभेदेन स्मृतित्वानुभूतित्वव्यवस्थां प्रत्यभिज्ञानेऽभ्युपगम्य प्रथमं विरोधान्तरप्रसञ्जनेन परिहरति *नेति* प्रमात्वं किं औपाधिको धर्मः किम्वा जातिः, न तावज्जातिः परोक्षत्वेन परापरभावानिरूपणात् तथा हि—हेत्वाभासजनिते परोक्षभ्रमे प्रमात्वाभावान्न तावत्प्रमात्वं परं, नाऽपि परोक्षत्वं परं तदभावेऽपि प्रत्यक्षज्ञाने प्रमात्वाङ्गीकारादौपाधिको धर्म इति स्वीकर्तव्यं, यदि स्वीक्रियते तत्राह * प्रमेति * ज्ञानस्या परोक्षत्वस्य व्यवस्थापकं ज्ञातकारणाऽज-

१ ज्ञानस्यपरोक्षस्येति पु० पा०।

२ ज्ञानकरणजन्यज्ञानत्वमिति पु० पा०।

* साक्षात्त्वादिना परापरभावानुपपत्त्या प्रमात्वाप्रमात्वे न जाती किं तर्हि ? विषयतथात्वातथात्वनिबन्धनावुपाधी, तद्यदि स्मृतित्वानुभूतित्वयोर्विषयावच्छेदभेदेन वृत्तिर्न स्यात्तदा तयोः प्रमात्वाप्रमा-

न्यस्वं यथा, तथा प्रमात्वव्यवस्थापकं किमित्यत आह *प्रमारूपेति* परोक्तमुपाधिमनुवदति * उपाधीति * संस्कारजत्वसम्प्रयोगजत्वाख्योपाध्योरुपन्यासेऽपि स्मृतित्वानुभूतित्वयोरेकस्मिन्नर्थे निवेशः स्यात् तथा च स्मृतित्वानुभूतित्वाभ्यामविनाभूतयोः प्रमात्वाप्रमात्वयो रेकाश्रयता प्रसज्येत प्रत्यभिज्ञानस्यैक्याद्विषयद्वारा तयोर्व्यवस्थापयितुमशक्यत्वादित्याह *प्रमात्वेति * सामान्यानङ्गीकारो विषयभेदेन प्रमात्वाप्रमात्वव्यवस्थोपगमहेतुः सन् प्रमात्वाप्रमात्त्वयोरेकाश्रयत्वहेतुः। केचिदन्यथा व्याचक्षते उपाध्यन्तरोपन्यासेऽपि प्रमात्वसामान्यानङ्गीकारनिमित्तं प्रमारूपताया विषयव्यवस्थित्याऽसन्दिग्धाविपरीतानवगतार्थव्यवस्थाया उपगमेन च हेतुना स्मृतित्वानुभूतित्वयोस्तत्तेदन्ताविशिष्टे धर्मिण्यर्थे एकस्मिन्नेव निवेशात्प्रमात्वाप्रमात्वयोरेकाश्रयतेति, तत्पक्षे सामान्यानङ्गीकार इति निमित्तसप्तमी द्रष्टव्या।

औपाधिकांशभेदकल्पनया ज्ञाने विरुद्धधर्मप्रसङ्गपरिहारमभ्युपगम्य विषये विरुद्धधर्मप्रसङ्ग उक्त, इदानीं प्रत्यभिज्ञाने स्मृतित्वानुभूतित्वसङ्करविरोधः स्यादेव संस्कारजत्वाद्युपाधिपरामर्शमन्तरेणैव स्मृतित्वादेरवगमेन तदुपाधित्वाभावादित्याह।

त्वयोरपि तथा न स्यादित्येकस्मिन्नेव विषये तज्ज्ञानं प्रमा चाऽप्रमा च स्यात् नहि स्मृतिश्चनाऽप्रमा, यथार्थानुभवश्च न प्रमेत्यर्थ इति (शाङ्करी)।

९५ स्वतः प्रतिभासेन स्मृतित्वानुभूतित्वयोः सङ्करः ।

किञ्च ज्ञानविकल्पानामध्यात्मं भावाभावसम्वेदनात् स्मृतित्वानुभूतित्वयोर्द्वयोरपि प्रत्यभिज्ञायां स्वतः प्रतिभानेन विषयनिरूपणव्यवस्थित्यनङ्गीकारे स्मृतित्वादेरिदन्तायामपि स्मृत्यवगमप्रसङ्गात्। यदि च संस्कारजत्वमेव स्मृतित्वं तदा तस्यैव विरोधेऽभिधीयमाने स एव विरोधसामञ्जस्यायोपाधिरुपन्यस्यत इति नान्यस्य चेतासि निविशते । अथान्यत्स्मृतित्वन्नाम, तदाऽप्यनुपपत्तिः तथा हि-संस्कारजत्वं संस्कारादनन्तरं नियमेन भावो नियतत्वञ्च नानाव्यक्तिगतमेकं रूपं सङ्ग्राहकमक्रोडीकृत्यासम्भवतीति स्मृतित्वेनैव संस्कारजत्वं वक्तव्यं तथा च संस्कारजत्वव्यवस्थितौ स्मृतित्वमुपाधिः स्मृतित्वव्यवस्थितौ च संस्कारजत्वमित्यन्योन्याश्रयः तस्मात् स्मृत्यनुभवसङ्करो दुर्वार एव ।

* किञ्चेति * स्मृतित्वादि ज्ञानधर्मः किं स्वतः प्रतिभाति, किं, वा मानसज्ञानेनो, तानुमानेनेति, विवेचनीयं,न तावदनुमानेन व्याप्तलिङ्गाभावान्नाऽपि प्रत्यक्षेण ज्ञानान्तरोत्पत्तौ पूर्वज्ञानस्य निवृत्ततया तदाऽसतः कर्मकारकत्वायोगा, इतः परिशेषात्स्वतः प्रतिभातत्वं वाच्यमित्याह *ज्ञानेति* विकल्पा–भेदास्तेषां ये भावाभावाः–सदसत्त्वानि तेषामध्यात्मं–आत्मन्यधिकरणे सम्वेदना–स्पकाशमानत्वात्प्रत्यभिज्ञायां स्मृतित्वानुभूतित्वयोरपि ज्ञानधर्मयोः स्वतः प्रतिभा-

१ प्रतिभासेनेति का० मु० पु० पा० ।

नत्वेन–संस्कारजत्वाद्युपाधिपरामर्शं विना स्वप्रकाशज्ञानबलात्प्रकाशितत्वेन, स्मृतित्वादेर्विषयभेदनिरूपणेन व्यवस्थानङ्गीकार इदन्तायामिदन्ताविशिष्टधर्म्यंशे स्मृतित्वप्रकाशप्रसङ्गादपिशब्दात्तत्तांशेऽनुभूत्यवगमप्रसङ्गाच्चेत्यर्थः। स्मृतित्वाद्यवभाससमये संस्कारजत्वादेरप्रतिभासमानस्य व्यवस्थापकत्वायोगादर्थभेदेन व्यवस्थायास्त्वया वक्तुमशक्यत्वादिदन्तायां स्मृत्यवगमः तत्तायामनुभूत्यवगमः प्रसज्ज्येतेति प्रसङ्गबीजं द्रष्टव्यम् । संस्कारजत्वमेव स्मृतित्वं किं वा ऽन्यदिति विकल्प्याद्यमनुवदति * यदीति * आत्माश्रयत्वप्रसङ्गेन निराचष्टे * तदेति * अनुभूतित्वासङ्कीर्णं स्मृतित्वं नास्ति प्रत्यभिज्ञायां सहस्थित्यो परापरभावानिरूपणादिति जातिबाधकोपन्यासे तत्परिहारार्थं तदेवोपाधिरुपन्यस्यते ततश्च व्यवस्थितसंस्कारजत्वसिद्धौ तदात्मकं स्मृतित्वं सिध्येदित्यात्माश्रयान्न परेचेतसि चमत्काराधिष्कारकरणमित्यर्थः । संस्कारजत्वस्मृतित्वयोरन्यत्वे आत्माश्रयाभावाद्द्वितीयः कल्पोऽस्त्वित्याशङ्कते * अथेति * धर्मद्वयकल्पनायां प्रमाणाभावाद्गौरवाच्च द्वितीयः कल्पो नोपपद्यते, अङ्गीकृत्यापि दूषयति *तदापीति * अनुभूतचर एव स्मृतिनियमः संस्कारजत्वं स्मृतीनां सम्प्रतिपन्नं तेन विप्रतिपन्नस्मृतित्वव्यवस्थायाः काऽनुपपत्तिरित्यत आह * तथा हीति * अनन्तरं भाव इत्यनेनान्वय उक्तो, नियमेनेति व्यतिरेकः,

१ सहस्थितया इति सो० पु० पा० ।

त्पादकसंस्कारवदेवं सम्प्रयोगमपि पक्षीकृत्य प्रयोक्तव्यं। यद्वा विमतः सामग्रीभेदः स्वोचितकार्यभेदहेतुः सामग्रीभेदत्वात्सम्प्रतिपन्नस्मृत्यनुभवसामग्रीभेदवदिति।

ननु सामग्र्योर्मिलितत्वेन सम्वलितकार्योत्पत्तिर्घटते, स्मरणानुभवकार्यभेदे पृथगुत्पन्नसंस्कारादिभेदः प्रयोजको न सामग्रीभेदमात्रमिति शङ्कते।

९७ पृथक्सिद्धसामग्रीभेदस्य कार्यभेदकत्वमिति शङ्का।

अथ यत्र ते पृथक् जायेते तत्र पृथगेव कार्य्यं प्रत्यभिज्ञायान्तु तयोर्युगपज्जातत्वेन सम्भूय जननात्करम्बितकार्य्योत्पत्तिः। यद्यपि घटपटादिसामग्र्योर्नैवं दृश्यते तथापि तद्विलक्षणस्वभावत्वादनयोरीदृशत्वमुपपद्यते न हि एकस्य यादृक् पदार्थस्य स्वभावस्तादृगन्यस्यापि सर्व्वस्य भवति जगद्वैचित्र्यभङ्गप्रसङ्गादिति।

अथेति संस्कारस्य पूर्वोत्पन्नत्वेऽपीदानीमुद्बुद्धतोत्पत्तेरपृथक् जन्म कथ्यत इति द्रष्टव्यम्। साधनव्यापकतामुपाधेः परिहरति * प्रत्यभिज्ञायान्त्विति* तयोः संस्कारसम्प्रयोगयोः सम्भूय जननादन्योन्यसापेक्षतया जननात्करम्बितकार्योत्पत्तिः— करम्बितं मिलितं विशिष्टकज्ञानमिति यावत्। यद्वा यत्र ते सामग्र्यौ पृथग्जायेतेऽन्योन्यनिरपेक्षतयोत्पद्येते तत्र कार्यं पृथगेव जनयतः प्रत्यभिज्ञायां पुनस्तयोर्युगपज्जातत्वेनान्योन्यसापेक्षतयोत्पन्नतया सम्भूय जननान्मिलि-

त्वा कार्योत्पादकत्वात् सम्वलितकार्योत्पत्तिरित्यर्थः। नच संस्कारस्य पूर्वोत्पन्नत्वात् सम्प्रयोगस्याऽऽधुनिकत्वादपृथगुत्पन्नत्वं प्रत्यभिज्ञायामपि नास्तीति वाच्यम्। प्रत्यभिज्ञाजनकस्य सम्प्रयोगस्य संस्कारे सत्येव जननादुभयोः पृथगुत्पत्त्यभावमात्रस्य युगपदिति विवक्षितत्वादिति। यत्र यत्र कार्यभेदस्तत्र तत्र सामग्र्योः पृथगुत्पन्नत्वमिति नास्ति व्याप्तिः घटपटसामग्र्योर्युगपदुत्पादेऽपि कार्यभेददर्शनादतोऽव्यापक उपाधिरित्याशङ्काह * यदीति * स्मरणानुभवकार्यभेदहेतुत्वविशेषव्याप्तावुपाधिरुच्यते न सामान्येन नातोऽव्याप्तिरित्यर्थः। स्मरणानुभवसामग्र्यौ नैकं कार्यं जनयतः कार्यद्वयसामग्रीत्वात्पटादिसामग्रीवदित्याशङ्काह * न हीति * घटसामग्रीतः पटकार्यादर्शनात्पटसामग्रीतोऽपि पटकार्यं न स्यादिति यथाऽनुभवविरोधाज्जगद्वैचित्र्याभावप्रसङ्गतर्कबाधादनुकूलतर्काभावाच्चाप्रयोजक स्तथाऽयमपीत्यर्थः।

सामग्रीपृथगुत्पादस्य न स्मरणादिकार्यभेदहेतुत्वं सति संस्कारे जायमानस्याक्षसंयोगस्य स्मरणातिरिक्ताभिज्ञाकारणत्वादिति दूषयति।

९८ सामग्र्योरन्योन्यसहकारित्वे तदभावे च दूषणम्।

नैतदस्ति यत्र हि मिलितत्वं तयोस्तत्र किं परस्परसहकारित्वमनयोरेष्टव्यं न वा। न चेत् परस्परमेलकलक्षणोविशेषोऽनुपयोगी कार्य्यजननं प्रति मिथः स-

१ उत्पादनस्येति पु० पा०।

हकारिभावविरहेणाप्रयोजकत्वात् ततश्चाविशेषात् पृथगेव कार्य्यं प्रसज्येत । अथ परस्परसहकारित्वं तयोरिष्यते तदाऽनुभवांशेऽपि संस्कारस्य व्यापारः स्मरणांशेऽप्यक्षस्येति नियामकत्वाभिमतयोस्तयोरुभयांशे साधारण्यात् स्मृत्यंशेप्यनुभूतिरनुभूत्यंशेऽपि स्मरणमिति वज्रलेपायितं प्रत्यभिज्ञायामनुभूतिस्मृतिसङ्करेणेति ।

नेति उद्बुद्धतद्विषयसंस्कारे सति जातसम्प्रयोगस्य पृथक्कार्यकरणत्वं न दृश्यत इत्याशङ्क्य मिलितयोः सामग्र्योर्जनकत्वं दूषयितुं विकल्पयति * यद्येति * एकदेशकालावस्थानं मेलनं । कस्मिन् सति किं स्यादित्यत आह * न चेदिति * सति मेलने कार्यजन्मदर्शनात्कथमनुपयोगित्व मित्यत आह * कार्येति * मेलनस्यानुपयोगितामात्रेण तव को लाभस्तत्राह * ततश्चेति * मेलनामेलनयोः संस्कारादेः स्वकार्यजनने सामर्थ्याविशेषादित्यर्थः । उक्तदोषं परिहर्तुं प्रथमकल्पं शङ्कते * अथेति * संस्कारसहकारितया सम्प्रयोगस्य तत्तांशज्ञानकारणत्वं संस्कारस्य च सम्प्रयोगसहकारितयाऽनुभवकारणत्वं प्रसज्यत इति दूषयति * तदेति * एवं च सति तत्तांशज्ञाने संस्कारसम्प्रयोगजन्यतया स्मृतित्वमनुभूतित्वमयमित्यंशे च स्मृतित्वमनुभूतित्वञ्चेति स्मृत्यनुभवसङ्करो दृढीकृतः स्यादित्याह * इति वज्रेति *

अनुभव एवैकं ज्ञानं प्रत्यभिज्ञेति पक्षे सङ्कराभावा-

१ मनुभूतिरयस्मृतित्वेति का० मु० पु० पा० ।

त्परिशेषात्स एवाऽऽस्ता मित्यत आह ।

९९ चतुर्थपक्षनिरासः ।

नाऽप्यनुभव एवेति पक्षः, तथा सति तत्तावच्छिन्नस्याभेदाश्रयतायां न संस्कारो नेन्द्रियसन्निकर्षश्चेति तदविषयत्वापातः ।

नापीति कुत इत्यत आह *तथा सतीति* स एकोऽनुभवस्तत्तावच्छिन्नं गोचरयतीदन्तावच्छिन्नं वा तयोरभेदं वा, न प्रथमद्वितीयौ, एकस्य धर्मिणः कालद्वयसम्बन्धग्राहि ज्ञानं प्रत्यभिज्ञेत्यभ्युपगमात् । नापि तृतीयः संस्कारेणाभेदस्य तत्तांशावच्छिन्नाश्रयत्वं नोपस्थापनीयं प्रागननुभूतत्वान्नापीन्द्रियेण संनिकर्षाभावादित्यर्थः ।

नन्विन्द्रियमेवाभेदस्य तत्तावच्छिन्नाश्रयत्वं साधयति चक्षुरर्थेन सम्बद्धं मनसा संयुज्यते तदाऽऽत्मना तस्मिन् समवेतः संस्कार स्तस्य च विशेषणं तत्तावच्छिन्न इति संस्कारद्वारा येयं प्रत्यासत्तिः सम्बद्धविशेषणता नाम, तयेत्याशङ्क्याह ।

९९ संस्कारद्वारकप्रत्यासत्त्येन्द्रियेणतद्ग्रहशङ्कानिरासः ।

नच संस्कारद्वारा प्रत्यासत्त्या सम्बद्धविशेषणतया-तद्ग्रहः क्वचित् सोऽयं न वेति तर्हि संशयो न स्यात् । दोषवशात्तत्र तत्प्रकाशो न सम्बद्धविशेषणत्वादितिचेन्न । विनाऽपि संस्कारं दोषवशात्तदापत्तेः । वस्तुप्रकाशि-

१ नैय्यायिकमतनिरासः ।

नि च दोषत्ववाचोयुक्त्यनिरुक्तेः । क्वापि तस्यावस्तुप्रकाशित्वाद्दोषश्चेत् कथमक्षादेरपि तन्न स्यात् । विशिष्टत्वेन तथात्वस्य प्रकृतेप्यपरिहारात् न हि विनैव कुतोऽपि विशेषादस्यावस्तुप्रकाशिता । सत्यप्यर्थदोषादवस्तुन एव प्रकाशे संशयात्प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यादेरसम्भवापत्तेः ।

* नचेति * अतिप्रसङ्गादिति हेतुमाह * क्वचिदिति * उक्तसंयुक्तसमवेतविशेषणता सम्बन्धः संस्कारद्वारा तत्तेदन्ताऽभेदप्रकाशसामग्री चेत्तर्हि पुष्कलकारणे सत्यभेदनिर्णयस्योत्पत्त्या प्रत्यभिज्ञारूपः संशयस्तत्पत्ते न स्यादस्ति चासौ पूर्वानुभूतस्य देवदत्तस्य चिरकालव्यवधाने पुनर्दर्शन इत्यर्थः । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां संशयस्य दोषजन्यत्वमवसीयते चक्षुःसम्प्रसारणमधिष्ठानग्रहणोपयोगितयाऽन्यथासिद्धमत एकस्य संनिकर्षविशेषस्य सम्यग्ज्ञानहेतुत्वमसम्यग्ज्ञानहेतुत्वं चेति विरोधप्रसङ्गो नेति शङ्कते *दोषेति* केवलाक्षसन्निकर्षस्य सामान्याग्रहणकारणत्वाद्दोषस्य सन्देहकारणत्वादुक्तविधसम्बन्धस्य क्वाऽप्यनुपयोगात्तदभावेऽपि सन्देहः स्यान्न तथा दृश्यत इति परिहरति *नेति* तर्ह्येवं व्यवस्थाऽस्तु दोषसहकृत उक्तसन्निकर्षः सन्देहसामग्री, अदुष्टः प्रत्यभिज्ञानस्येत्यत आह * वस्त्विति * दोषविशिष्टस्य वस्तुप्रकाशकत्वे विशेषणतया तस्यापि वस्तुग्रहणहेतुत्वमुक्तं स्यात् न च तद्युक्तं वस्तुप्रकाशकस्य चक्षुरादिवद् गुणत्वस्यैव प्राप्तेरित्यर्थः । क्वचिदसत्येवाभेदेऽध्यवसाद्दश्यात्सोऽयं न चे-

१ परिहारः इति का० मु० पु० पा० ।

ति सन्देहो जायते तत्रासदभेदप्रकाशकत्वादस्य दोषत्व-मित्याशङ्क्याह *क्वापीति* शुक्तिरजतसंसर्गस्यासत एव प्रकाशनात्तत्प्रकाशकस्य चक्षुषोऽपि दोषत्वं स्यादित्यर्थः। आदिपदेन लिङ्गादिग्रहः । चक्षुरादिर्दोषो भवितुमर्हति क्वचिदविद्यमानप्रकाशकत्वात् सम्प्रतिपन्नवदित्युक्तम् । स्वरूपेणावस्तुप्रकाशकत्वं तथात्वे प्रयोजकं नच तच्चक्षुरादेरस्ति गुणदोषाभ्यां विशेषादित्याशङ्क्याह *विशिष्टत्वेनेति* तथात्वस्य-दोषत्वाभावस्य प्रकृते-दोषत्वाभिमतेऽप्यपरिहारादिति।दोषस्य पुनर्दोषाभावात्तद्भावाभावाभ्यां चक्षुरादेरिव न विशेषो वक्तुं शक्य इत्यत आह * नहीति * विक्रियमाणे दोषे वस्तुप्रकाशः किंवाऽविक्रियमाणे, नाविक्रियमाणे सर्वदा तत्प्रसङ्गात् कुर्वत एव कारकत्वाच्च, विक्रियमाणे चेत्स एव विकारो विशेष इत्यर्थः। क्वचिदवस्तुप्रकाशकस्य दोषत्वमतिप्रसङ्गादनुपपन्नं चेत्तर्हि सर्वदाविद्यमानप्रकाशकत्वमेव दोषस्यास्तु क्वचित्सोऽयं न वेति-सन्देहस्याविद्यमानाभेदविषयत्वेन विद्यमानेऽपि ततोऽन्याभेदविषयत्वानुमानादित्याशङ्क्याह * सतीति *तर्हि विद्यमाने घटे प्रकाशमाने दोषादविद्यमानः प्रकाशते, किं वा विद्यमान इति सन्देहात्प्रेक्षावतां प्रवृत्तिर्न स्यात्तथा यत्र सन्देहादपि दृष्टफले प्रतिग्रहादौ प्रवृत्तिः सा न स्यात्पाक्षिकत्वेनापि सन्देहस्य वस्तुविषयत्वाभावादित्यर्थः ।

विद्यमानेऽर्थे ज्ञानं वस्तुविषयमेव, वस्तुविषयत्वेऽपि संशयत्वं दोषबलाद्भवतीति शङ्कते ।

१०० निश्चयप्रतिबन्धकत्वमेव दोषत्वमिति शङ्कानिरासः ।

वस्तुविषयत्वेपि दोषादनिश्चयतेति चेन्न । वस्तुतस्तस्यासङ्कीर्णत्त्वात्तस्य प्रकाशे तदेव संशयैककोटौ प्रकाशितमिति कुत्र तदनिश्चयता। निश्चयार्थस्य च संशयकोटावखण्डने संशये तदभावाधिकग्राहित्वेऽपि निश्चयत्वस्याप्रत्यूहत्वादेवाभावनिश्चयः कोट्यन्तरं केवलमधिकं स्यात् ।

वस्त्विति संशयत्वं वस्तुविषयज्ञाने न संभवति तस्य विरुद्धानेककोट्यनालम्बनत्वादनवस्थितोभयकोटिसंस्पर्शी संशय इतिन्यायकन्दलीकारेणोक्तत्वात्, नाप्यसदंशकोट्यन्तरज्ञाने तस्याप्यविद्यमानवस्त्वेकविषयतया संशयत्वायोगात्, नापि धर्म्यंशे, गृहीतमात्रस्य निश्चयादतो न कुत्रापि संशय इति परिहरति *नेति* एककोटिज्ञानस्य वस्तुविषयत्वेऽपि तदधिकतदभावस्य कोट्यन्तरेण ग्रहणात् कथं निश्चयात्मक स्यादित्यत आह *निश्चयेति* निश्चयार्थोऽभाववेदने न खण्ड्यते, किंवा खण्ड्यते, यदि न, तदाऽबाधितानवगतविषयतया प्रामाण्यमेव स्यान्न संशयत्वमित्यर्थः। नापि द्वितीय इत्याह *अभावेति* एकस्मिन् धर्मिणि घटत्वपटत्वादिधर्मस्य प्रमाणासिद्धत्वेन नान्यतरेणान्यतरबाधस्तथा भावाभावयोस्तत्संवेदनसिद्धत्वे नान्यतरबाधोऽसम्भवी तेन भावोऽभावश्चेति द्वयमपि वस्तु स्यादित्यर्थः। एतेन यदाहुरेके—

१ वस्तुतस्तस्येति पु० पा०।

"वाशब्दोऽपि विकल्पार्थो विकल्पोऽप्येकवस्तुनि।
विरोधरूपोऽभिमतः समारोपितरूपयो" रिति

तदपि निरस्तम्। प्रतीतयोरप्रतीतयोर्वा विरोधवाचोयुक्त्यनिरुक्तेरिति। अधिकमिति घटोऽयमित्यादिनिर्णयाद्वैलक्षण्यमपीदमेव नानिर्णयात्मकमिति दर्शयति।

विमतो गुणः वस्तुप्रकाशकत्वाच्चक्षुरादिवदित्युक्तं, तत्र स्वरूपेणाप्रमात्वानधिकरणज्ञानजनकत्वमुपाधिरिति शङ्कते।

२०१ संशयत्वजात्यवच्छिन्नजनकत्वं दोषत्वमिति पक्षक्षेपः।

जातिः संशयत्वं, तत्प्रयोजकश्च दोष इति चेन्न। इदं तद्वा न वेति संशयकोट्यर्थनिर्देशसमन्वयेन वाशब्दप्रतीतिव्यवहारयोरभावापत्तेः। प्रतीत्या सह वाकारार्थसम्बन्धे प्रत्येमि न वेति तदापत्तेः। वा*कारार्थस्य प्रतीतिगतत्वेऽपि निश्चयत्ववत्, स्थाणुमानय पुरुषं वेति स्थाणुपुरुषगतपाक्षिकव्यवहारा[2]नापत्तेः। तस्मा[†]द्वाकारार्थस्य

१ नानियमात्मकत्वमिति सो० पु० पा०।

* निश्चयत्ववत् वाकारार्थस्य प्रतीतिगतत्वेऽपीति योजना।

२ व्यवहारानुपपत्तेरिति का० मु० पु० पा०।

† यद्यपि ज्ञानगतेनाऽपि ज्ञानत्वाऽनुभवत्वसाक्षात्त्वादिना ज्ञातोऽनुभूतः साक्षात्कृत इति विषयोऽप्युपरक्तो गृह्यते इति तद्वदेव संशयगतेनापि वाकारार्थेन विषयानुरञ्जनमस्तु, तथाऽपि साक्षात्कृत इति यथा तद्विषये सर्वत्र तदुपरागस्तथा धर्म्यंशेऽपि वाशब्दार्थोपधानमिह स्यादिति भावः। अत्र प्रसङ्गतो दोषखण्डनं संशयखण्डनं वाकारार्थखण्डनं च कृतं तत्र यद्यपि प्रमाऽप्रमयोर्वैलक्षण्यदर्शनात्कार्यवैलक्षण्यस्य च कारणवैलक्षण्यप्रयोज्यत्वात् प्रमाका-

त्वावान्तरजातित्वेन ज्ञानगतत्वाद्यदि ज्ञानगता तदा घाशब्दप्रतीतिव्यवहारयोरिदं तद्वा न वेत्यर्थवाचकशब्दप्रतीतिव्यवहारसामानाधिकरण्यं न स्यादिति प्रथमग्रन्थार्थं वर्णयन्ति। जातेः प्रतीतिगतत्वे कथं प्रतीतिव्यवहारौ स्यातामित्याशङ्क्य प्रत्येमि न वेत्येवं स्यादित्याह * प्रतीत्येति * इति द्वितीयग्रन्थार्थः। संशयः ज्ञानमिति संशयत्वस्य ज्ञानधर्मता प्रसिद्धा सा कथमपन्हूयते इत्यत आह * वाकारेति * यथा निश्चयत्वस्य ज्ञानधर्मत्वेऽर्थनिर्देशसमन्वयो नास्ति तथा संशयत्वस्य ज्ञानधर्मत्वे स्थाणुर्वा पुरुषो वेत्यर्थगतपाक्षिकव्यवहारो न स्यादिति भावः। संशयत्वं विषयानन्वितं ज्ञानधर्मत्वात्साक्षात्कारित्ववदित्युपसंहरति * तस्मादिति * तेनार्थगतमेव संशयत्वं न ज्ञानगतं ततो विनिश्चयात्संशयस्य विशेषोऽर्थद्वारको न जातिद्वारक इति तात्पर्यार्थः।

सोऽयं न वेति सन्देहस्थले यद्यपि संस्कारद्वारा सम्बद्धविशेषणतामत्यासत्तिरस्ति तथाऽपि तस्या दोषवशात्प्रतिबद्धतयाऽकारणत्वादिदन्तातत्तावच्छिन्नयोरभेदग्रहणमैन्द्रियकं नास्ति अपितु दोषादेव तत्प्रकाश इत्याशङ्क्याह।

२०२ दोषेण प्रत्यासत्तेरितरस्कारात्सन्देह इति पक्षनिरासः।

न च प्रत्यासत्तौ सत्यामपि प्रत्या*सत्यपुरस्कारान्म-

१ विषयत्वानन्वितमिति सो. पु.पा.।

२ विरोधोऽर्थेति पु पा.।

* दोषवशात्प्रत्यासत्यपुरस्कारान्मनसा न ग्रहणमिति योजना।

नसा न ग्रहणं तत्र दोषवशादित्यस्तु । दोषे सत्यपि वस्तुनः संस्कारेण, संस्कारस्य चाऽऽत्मना, तस्य च बाह्येन्द्रियेण, प्रत्यासत्त्यपेक्षण एव तदर्थप्रकाशादिनियमोपपत्तेः कः पुनः प्रत्या†सत्त्यपुरस्कारस्त्वन्मते स्यात् । यदि तु संस्कारप्रत्यासत्तिमनपेक्ष्य तथा सन्दिह्यते तदा ऽऽननुभूय प्रस्मृत्य वा तथा सन्दिह्येत ।

न चेति अपुरस्कारात् अहेतुत्वादिति यावत् । सति दोषे संशयो नासतीत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां दोषस्य कारणता किं न कल्प्यते इत्याशङ्क्याह *दोष इति* दोषान्वयव्यतिरेकयोर्विशेषाग्रहणोपयोगितया ताव-न्यथासिद्धाविति भावः । किं च प्रत्यासत्तेर्दोषेण स्वरूपप्रतिबन्धः, किं वा शक्तिस्वरूपप्रतिबन्धः, स्वरूपातिरिक्तशक्त्यनङ्गीकारान्न तत्प्रतिबन्धः सम्भवति, नापि स्वरूपप्रतिबन्धः, सत्यपि दोषे प्रत्यासत्तेरपरिलूनत्वादन्यथा निवृत्ते तस्मिन् सोऽयमेवेति निश्चयानुपपत्तिप्रसङ्गादित्याह * क इति * संस्कारस्य सन्देहबीजत्वे न प्रमाणं पश्याम इत्याशङ्क्यान्वयव्यतिरेकौ प्रमाणमित्याह *यदीति* तु शब्दोऽन्वयद्योतकः। अननुभूयेति संस्कारानुत्पत्तिर्दर्शिता।अननुभूते दोषादपि सन्देहोत्पत्तेर्नायं प्रसङ्ग इत्याशङ्क्याह * प्रेति * कालव्यवधा-

---

† यद्यपीदं रजतमित्यारोपे शुक्तित्वेन सह सतोऽपि संयुक्तसमवायस्य दोषेण तिरस्कारो दृष्टस्तथाऽपि तस्याऽपि खण्ड्यत्वादिति (शाङ्करी)

१ अन्यथासिद्धत्वादिति यावदिति सो० पु० पा० ।

नादिना संस्कारे नष्टे इत्यर्थः । न चैवं संशयो दृश्यते तेन संस्कारद्वारकप्रत्यासत्तिविशेषादेव सन्देह एष्टव्य इत्यर्थः ।

पूर्वं संस्कारद्वारा प्रत्यासत्त्या तत्तावैशिष्ट्यग्रहणमभ्युपगम्य सन्देहानुत्पत्तिरुक्ता सम्प्रति तदेव न सम्भवतीत्याह ।

२०३ सम्बद्धविशेषणताप्रत्यासत्त्याऽभेदग्रहणानुपपत्तिः ।

वस्तुतस्तु मनसा संस्काराग्राहिणा, चक्षुरादिना चात्माऽग्राहिणा, तादृशप्रत्यासत्त्या ग्रहणानुपपत्तेः, नियमेन तदिन्द्रियाग्राह्याश्रयकप्रतियोगिकेतरस्य ग्रहणे स्वग्राह्यसम्बद्धविशेषणताया: प्रत्यासत्तित्वनियमात् । अन्यथाऽऽप्यपरमाण्वादौ पृथिवीत्वादेरन्यत्र ग्राह्यतया निरस्तस्वरूपायोग्यत्वस्याभावो दृगादिभिर्गृह्येत । नहीन्द्रियविहारदेशेषु निष्परमाणुकत्वनियमो युक्ताभ्युपगमः । शब्दा-

शङ्करमिश्रास्तु नियमेनेति पूर्वान्वयि ईदृशप्रत्यासत्त्या ग्रहणानुपपत्तिनियमादित्यर्थः तत्र हेतुः तदिन्द्रियेत्यादि विशेषणताप्रत्यासत्तेः स्वग्राह्यसम्बद्धविशेषणतारूपत्वनियमादिति तदर्थः गन्धरसाद्यभावानां तदिन्द्रियग्राह्याश्रयनिष्ठत्वेन ग्रहणाद्व्याप्तिभङ्गनिवारणाय तदिन्द्रियाग्राह्याश्रयकप्रतियोगिकेतरस्य ग्रहण एव व्याप्तिरित्युक्ता यद्वा नियमेनेत्यप्रयोजनीयं नियतं तदिन्द्रियाग्राह्यत्वं विवक्षितं नतु कादाचित्कं तथा सति चक्षुषा कदाचिद्भूतलादि न गृह्यते यत्र तत्र विशेषणतया गृह्यमाणस्यापि घटाभावस्योक्तविशेषणानाक्रान्तत्वात्सहचारदर्शनस्थलाभावेन व्याप्तिनिश्चय एव न स्यादिति तदिन्द्रियाग्राह्यत्वं तदिन्द्रियस्वरूपायोग्यत्वं तच्च नियमपदान्तभावेन निर्वहतीति व्याचख्युः ।

भावप्रत्यक्षत्ववादिनये श्रोत्रेन्द्रियविशेषणता सप्तमः सन्निकर्षो न तु तत्र सम्बद्धविशेषणते त्यतोऽपि न व्यभिचारः ।

यस्तुत इति तादृशप्रत्यासत्त्या तत्तावैशिष्ट्यं मनसा गृह्यते, चक्षुरादिना वा, नताचन्मनसा, तस्याऽऽत्मग्राहकत्वेपि संस्काराग्राहकतया तद्विशेपणतत्तावैशिष्ट्यग्रहणायोगान्नापि चक्षुरादिना, तस्याऽऽत्मग्राहकत्वाभावेन तत्समवेतसंस्कारादिग्राहकत्वस्य सुतरामसम्भवादित्यर्थः । चक्षुःसम्प्रयोगोऽतीन्द्रिय एव यथाऽर्थप्रमापकस्तथा संबद्धविशेपणताऽपि प्रत्यासत्तिरप्रतीयमाना तत्तावैशिष्ट्यग्राहिका किं न स्यादित्यत आह *नियमेनेति* यद्वा कथं तर्ह्यभावादौ सम्बद्धविशेपणत्वस्य प्रत्यासत्तितेत्याशङ्काह *नियमेनेति* स्वेनेन्द्रियेण ग्राह्यश्चासौ सम्बद्धश्चेति स्वग्राह्यसम्बद्धस्तस्य विशेपणं तस्य भावस्तत्ता तस्याः संनिकर्षत्वानियमात् तद्यथा चक्षुपा ग्राह्यं भूतलं सम्बद्धं तस्य विशेपणं कुम्भाभावः तद्ग्राह्यविशेपणत्वप्रत्यासत्त्या कुम्भाभावोऽनुभूयते, मनःसम्बद्ध आत्मा तस्य विशेपणं ज्ञानाभावादिस्तत्रापि स्वग्राह्यविशेपणतया प्रत्यासत्त्या ज्ञानाभावादिर्मनसा गृह्यते एवं सर्वत्राप्युन्नेयम् ।

ननु नायं नियमोऽस्ति श्रोत्राग्राह्येऽप्याकाशे शब्दाभावस्य स्वाग्राह्यसम्बद्धविशेपणताप्रत्यासत्त्या ग्रहणा-

। १ । इदमवतरणं यद्वेति च नियमेनेत्यादिसमस्तपङ्क्तेर्न तु नियमनेत्यंशस्य तस्याग्रेऽवतारयिष्यमाणत्वादिति बोध्यम् ।

(२) स्वग्राह्यसम्बद्धेति सो. पु. पा. ।

दित्याशङ्क्याह *तदिति*शब्दाभावादिग्राहकं श्रोत्रादि तदित्युच्यते तेनेन्द्रियेणाग्राह्यआकाशादिराश्रयो यस्य शब्दादेः स तदिन्द्रियाग्राह्याश्रयः स प्रतियोगी यस्य शब्दाभावादेः स तथोक्तस्तस्मादितरः तस्य ग्रहण इति यावत् । प्रत्यासत्तिमात्रस्य प्रयोजकत्वे सम्भवति स्वग्राह्यसम्बद्धेत्यादिविशेषणं नोपादेयं गौरवादित्याशङ्क्यान्वयव्यतिरेकप्रमाणसिद्धत्त्वान्न गौरवमित्याह * नियमेनेति * यद्वानियमेनेति विशेषणाप्रक्षेपे रूपाश्रयस्य-क्वचिचक्षुर्ग्राह्यत्वात्परमाणुनिष्ठश्यामत्वाभावादिस्तदिन्द्रियाग्राह्याश्रयकप्रतियोगिकाभावे(तरो भवति परमाणोश्चक्षुर्ग्राह्यत्वाभावेऽपि रूपाश्रयत्वोपाधौ तद्ग्राह्यत्वात् तेन तदिन्द्रियाग्राह्याश्रयप्रतियोगिकाभावे)तरत्वात्परमाणुगतश्यामत्वाभावस्य तत्रापि स्वग्राह्यसम्बद्धविशेषणतायाः प्रत्यासत्तित्वं प्रसज्येत तद्व्यावृत्त्यर्थं नियमेनेति विशेषणं द्रष्टव्यम् । तद्ग्रहणयोग्यत्वेपि व्यवहितस्थले विशेषणं प्रत्यक्षं न भवतीति सम्बद्धग्रहणम् । विपर्यये भङ्गं भणति * अन्यथेति * आप्यपरमाणवस्तावच्चक्षुःसम्बद्धास्तद्विशेषणं पृथिवीत्वाभाव इति विशेषणस्वप्रत्यासत्त्याऽऽप्यपरमाणुषु पृथिवीत्वाभावश्चक्षुषा गृह्येतेत्यर्थः । पार्थिवपरमाण्वादावप्त्वादिजात्यभा-

(१) अस्मिन्पक्षे नियमेनेत्यस्यान्वयव्यतिरेकप्रमाणसिद्धत्वने-त्यर्थः नियमादित्यस्य च अन्वयव्यतिरेकसिद्धकारणभावायाः स्वग्राह्यसम्बद्धविशेषणतायाः प्रत्यासत्तित्वव्याप्तेरित्यर्थः ।

(२) रूपाश्रयत्वावच्छेदेनेत्यर्थः

( )एतन्मध्यगतो ग्रन्थः पु. नास्ति ।

चो दृगादिना गृह्येतेत्यादिशब्दार्थः । प्रतियोगिनश्चाक्षुषत्वाभावादभावस्य न चाक्षुषत्वं न पुनराश्रयाग्रहणादित्यतआह *अन्यत्रेति* घटादौ पृथिवीत्वस्य चाक्षुषत्वादयोग्यत्वं नास्तीत्यर्थः। परमाण्वादेरिन्द्रियग्राह्यत्वाभाववदिन्द्रियसम्बद्धताऽपि नास्ति कथं तद्विशेषणतया पृथिवीत्वादेरभावश्चक्षुरादिना ग्राह्यः प्रसज्येतेत्याशङ्क्याह * नहीति * परमाणूनां सर्वत्राविरलतयाऽवस्थानमेष्टव्यं अन्यथा जायमानकार्यस्य देशविशेषे परमाणुकार्यत्वाभावप्रसङ्गादित्यर्थः। पूर्वं शब्दाभावस्य सम्बद्धविशेषणतया श्रोत्रग्राह्यत्वमुपेत्य तत्र व्यभिचारनिवारणाय तदिन्द्रियाग्राह्याश्रयप्रतियोगिकाभावेतरेति विशेषणमुदीरितं इदानीं शब्दाभावस्य ग्राहकेन्द्रियसम्बद्धविशेषणत्वमपि नास्तीत्याह * शब्देति * संयोगः संयुक्तसमवायः संयुक्तसमवेतसमवायः समवायः समवेतसमवाय इति पञ्चविधः सम्बन्धः विशेषणविशेष्यभावश्चेति षोढा संनिकर्षः श्रोत्राकाशयोरेकत्वात्सर्वगतमिन्द्रियमाकाशमिति लक्षणादाकाशविशेषणं शब्दाभावः श्रोत्रस्यापि विशेषणमिति स्वविशेषणता सप्तमः सन्निकर्षस्तेन तदिन्द्रियग्राह्यसम्बद्धविशेषणत्वप्रयोजकस्य न क्वापि व्यभिचारइत्यर्थः। शब्दाभावः षष्ठप्रमाणक इति भाट्टदृष्टिः ततो विशेषणं प्रत्यक्षतावादिनय इति।

संस्कारद्वारकप्रत्यासत्त्या प्रत्यभिज्ञायां तत्तावच्छिन्नाभेदग्रहणं न घटते चेन्माघटिष्ट आत्मसंयुक्तमनःप्रति पूर्वानुभूतस्यार्थस्य प्रत्यासत्तिरेव संस्कारोऽस्तु घ-

रादेश्चक्षुःसन्निकर्षस्यातीन्द्रियस्योपगमात्संस्काराख्यस-न्निकर्षस्यातीन्द्रियत्वं न दोषायेत्याशङ्क्याह।

२०४ संस्कारस्यैव मनःप्रत्यासत्तित्वनिरासः।

न चात्मसंयुक्तमनः प्रति पूर्व्वानुभूतार्थाऽऽत्मप्रत्यासत्तिरेव संस्कारइति तदतीन्द्रियत्त्वं न दोषाय, प्रत्यासत्तेरतीन्द्रियाया इन्द्रियार्थसन्निकर्षस्योपगमादिति स्वीकृते निस्तारः। तथा सति स इत्यंशे चक्षुरादेः प्रत्यासत्त्यभावात्प्रत्यभिज्ञाया अचाक्षुषत्त्वापातात्। अयमित्यंशो दृगादिना, तदंशस्तु मनसा गृह्यतां, तदेतदभेदस्तु केनेत्युक्तमप्यावर्त्तत इति।

* नचेति * पूर्वानुभूतावर्थात्मानौ तयोरात्मसंयुक्तमनः प्रति प्रत्यासत्तिरेव संस्कारः सोऽहमिति प्रत्यभिज्ञायामात्मसंयुक्तमनः प्रति पूर्वानुभूताऽऽत्मप्रत्यासत्तिः संस्कारः सोऽयं घट इत्यत्र पूर्वानुभूतोऽर्थः प्रत्यासत्तिरिति विभागः। सोऽहमिति प्रत्यभिज्ञासम्भवेपि सोऽयं घट इति प्रत्यभिज्ञा न स्यात् चक्षुःसन्निकर्षाभावात्तत्ताविशिष्टस्येति हेतुमाह *तथेति * स इति भागो मानसोऽयमिति भागश्चाक्षुषस्तेन चक्षुर्मनोभ्यां सोऽयमिति प्रत्यभिज्ञा घटिष्यत इत्यत आह * अयमिति *

प्रत्यभिज्ञायां तत्तावैशिष्ट्यमसन्निकृष्टं चक्षुषा गृह्यत इति मतान्तरमपि निरस्तमित्यतिदिशति।

२०५ असन्निकृष्टस्यैव चक्षुषा ग्रहणमिति मतनिरासः ।

एतेन संस्कारः सहकारिमात्रमिन्द्रियस्यातिप्रसङ्गनिवारकः, प्रत्यभिज्ञायां तदर्थं इन्द्रियेणासन्निकृष्ट एवोल्लिख्यते विभ्रमार्थवत्, सन्निकृष्टग्राहिता चेन्द्रियस्य सन्निकर्षसहकार्य्यवश्यम्भावमात्रं तच्चेदमंशसन्निकर्षादेव स्यात् नतु सर्वग्राह्यसन्निकर्षसहकारितेत्यपि निरस्तम् । सोऽयं न वेति संशयाभावापातेनैवेति ।

तदद्राक्षमित्यादिस्मृतिरपि चैवमनुभव एव स्यात् । मनस आत्मसंयोगसहकृतादात्मार्थसन्निकर्षात् संस्काराज्जायमानाया स्तस्या इन्द्रियार्थसन्निकर्षजत्वादेव, मनसाऽऽत्मसंयोगी[1]दात्मसमवायेन प्रत्यक्षीक्रियमाणैर्ज्ञानादिभिः स्मर्य्यमाणस्यार्थस्याऽविशेषादिति ।

* एतेनेति * अन्वयव्यतिरेकाभ्यां तत्तावैशिष्ट्यज्ञानस्य संस्कारकरणत्वेऽवसीयमाने कथं करणान्तरमित्याशङ्क्य सहकारितयाऽन्यथासिद्धौ तदन्वयव्यतिरेकावित्याह * संस्कार इति * केन द्वारेण सह करोतीत्यपेक्षायामतिप्रसङ्गनिवारणद्वारेत्याह * अतीति * अस्मदादीन्द्रियस्य देशकालादिसहकार्यपेक्षया स्थूलार्थग्राहकत्वनियमादसन्निकृष्टग्राहकत्वं कथमङ्गीक्रियत इत्यत आह * भ्रमेति * भ्रमार्थो रजतादिरसन्निकृष्टो दोषसहकृतेन्द्रियेण गृह्यते यथा, तथा सं-

१ संयोगात्मसमेति सो० पु० पा० ।

स्कारसहकृतेन्द्रियेण तत्तावैशिष्ट्यमसन्निकृष्टमपि गृह्यत इत्यर्थः। चक्षुरादिकं सन्निकृष्टग्राहि बहिरिन्द्रियत्वात् त्वगादिवदित्याशङ्क्य सन्निकर्षमात्रोपगमात्सिद्धसाधनमित्याह *सन्निकृष्टेति* अमार्थस्य ग्रहणं विप्रकृष्टस्यावश्योपेयं तेन प्राप्यकारित्वमिन्द्रियस्य सम्प्रयोगसहकारित्वमात्रापेक्षमुपेयमिति भावः। प्रागवस्थावैशिष्ट्यस्याऽसम्प्रयुक्तत्वेऽपीदन्ताविशिष्टस्य सम्प्रयुक्तत्वात्सन्निकर्षमात्रसहकारित्वमुपपन्नमित्याह * तदिति * अनेकन्यायस्य प्रकृतत्वात्परामृष्टन्यायः क इत्यपेक्षायां तं विशदयति * सोऽयमिति * संस्कारसहकृतेन्द्रियस्य प्रत्यभिज्ञाकरणत्वान्न ततः संशयः स्यादित्यर्थः। संस्कारसम्बद्धविशेषणताप्रत्यासत्त्या संस्काररूपप्रत्यासत्त्या वा तत्तावैशिष्ट्यस्यैन्द्रियकत्वेन प्रत्यभिज्ञाया अनुभवत्वे स्मृतेरप्येवमनुभवत्वं स्यादिति पक्षद्वयेपि साधारणं दूषणान्तरमाह * तदिति * स्मृतिरनुभव उक्तसन्निकर्षजत्वात्प्रत्यभिज्ञानवदित्यपिशब्देनोक्तं तत्र हेतुं समर्थयते * मनस इति * मनःसंयुक्त आत्मा तस्मिन् समवेतः संस्कारस्तस्य च विशेषणं पूर्वानुभूतार्थ इतीन्द्रियसन्निकर्षजत्वमत्राऽप्यस्तीत्यर्थः। सोऽहमिति प्रत्यभिज्ञानवदिदं द्रष्टव्यम्। अनुभवत्वमिति साक्षात्कारित्वं विवक्ष्यते चेत्प्रयोगे तत्र च बाह्येन्द्रियजत्वमुपाधिस्तदभावान्न स्मृतेः प्रत्यक्षत्वमित्याशङ्क्याऽऽत्मतत्समवेतसुखादिप्रत्यक्षे साध्याव्याप्त्योपाधिं दूषयति *मनसेति * आत्ममनःसंयोगादात्मप्रत्यक्षं संयुक्तसमवायात्सुखादिप्रत्यक्ष-

मङ्गीक्रियते तेनाव्याप्तिस्तत्रेत्यर्थः । इतिशब्दो विपक्षे बाधकं अन्यथा सुखादीनामपि प्रत्यक्षता न स्यादविशेषादिति सूचयति । स्मृतेरनुभववैलक्षण्यानुपपत्त्या संस्कारस्तद्द्वारकं सम्बन्धविशेषणत्वं वा प्रत्यासत्तिर्नेति भावः ।

तत्तावच्छिन्नप्रतियोगिकान्योन्याभावाभावोऽभेदः स चेदन्तावच्छिन्नस्य स्वरूपमेव, यद्वा स्वरूपमेव वाऽभेदो नान्यः कश्चिद्धर्म उभयथाऽपीन्द्रियसन्निकर्षादेव गृह्यते इति मतमतिदेशेन निराचष्टे ।

२०६ भेदाभावः स्वरूपाभेदो वा भासत इतिपक्षनिरासः ।

एतेन तत्तावच्छिन्नप्रतियोगिकान्योन्याभावविरहः स्वरूपाभेदो वाऽयं भातीत्यपि निरस्तम् । अन्योन्याभावव्यतिरेकोऽन्योन्यमेव तत्तेदन्तोपाध्यवच्छिन्नयोः स्यात न च तन्मिलितमेकेन सुग्रहम् । एवं स्वरूपाभेदेऽपि तयोर्धर्मैक्यं तदनवगाहिना दुरवगममेव ।

*एतेनेति * अन्योन्याभावविरहोऽभेद इति वदन् प्रष्टव्यः किमसावन्योन्यमुतान्य इति, नान्यः भावाभावयोरेकतरनिषेधस्यान्यतरविधिध्रौव्याभ्युपगमव्याघातात्, यद्यन्योन्यमेव तदाऽपि तन्मिलितं किं संस्कारेण गृह्यते किमिन्द्रियेण, नोभयथाप्येकैकेन मिलितग्रहणायोगादित्यभिप्रेत्याह * अन्योन्येति * अन्योन्याभावविरहपक्षोक्तदोषं स्वरूपपक्षेऽप्यतिदिशति * एवमिति *

१ यद्वा स्वरूपाऽभेदोऽन्यः कश्चिद्धर्म इति पु० पा० ।

एवं तावत्तत्ताविशिष्टस्य विप्रकृष्टस्य नेन्द्रियग्रहणमित्युक्तं इदानीं तर्ककलापस्य विपर्ययापर्यवसायित्वपरिहाराय विमतः स इति भागो नानुभूतिः संस्कारजत्वात्स्मृतिवद्विपक्षे स्मृतेरपि तत्त्वप्रसङ्गो बाध इति प्रयोगं रचयति।

२०७ स्मृते संस्कारजत्वेऽप्यनुभवत्वापत्तिः।

संस्कारोपनीते च विषये यदि ज्ञानमनुभवः स्यात् स्मृतिरपि कुतो नानुभूतिः। अथ न संस्काराधीनत्वमात्रेण स्मृतित्वं किन्त्वनुभवकारणासम्पृक्तसंस्कारजत्वेन ततश्चाधिकार्थाक्षसन्निकर्षापेक्षं प्रत्यभिज्ञानमनुभव एव भवति न तु स्मृतिरिति चेन्न। संस्कारासम्पृक्तानुभवकारणजत्वेनानुभवत्वम्भवति, प्रत्यभिज्ञानन्तु संस्कारसहितानुभवकारणजं स्मृतिरेवेति वैपरीत्यं किन्न स्यात्। अन्यत्र न स्मृतिरनुभवकारणसम्पृक्तसंस्कारजन्मेति तु नान्यत्रानुभवोऽपि संस्कारसम्पृक्तार्थेन्द्रियसंयोगजन्मेति साम्यादेवाबाधकम्।

संस्कारेति संस्कारजत्वं न स्मृतित्वप्रयोजकं किन्तु केवलसंस्कारजत्वमतोऽप्रयोजकोहेतुरिति शङ्कते *अथेति* प्रत्यभिज्ञानस्य पुनः संस्कारसम्प्रयोगजन्यतया न साधनव्यापकतोपाधेरित्याह *तत इति* अधिकश्चासावर्थाक्षसन्निकर्षश्चेति तदपेक्षमितियावत्। संस्कारस्यान्यत्र स्मृतिहेतोः सम्प्रयोगसचिवस्याऽपि

नानुभवहेतुत्त्वमित्याशङ्क्य दध्नः केवलस्य ज्वरहेतुत्वेऽपि गुडमिश्रितस्य पुष्टिहेतुत्ववदविरोधइत्याह *नेति* तु-शब्दः शङ्काव्यावृत्यर्थः। निर्विशेषणसंस्कारजत्वहेतौ केवलेति विशेषणेन नोपाधित्वं गौरवादन्यथा शरीरि-जन्यत्वस्येश्वरानुमानोपाधिता स्यादित्यभिमेत्य परिह-रति *नेति* किं च यत्र स्मृतित्वसम्प्रतिपत्तिस्तत्र केव-लसंस्कारजत्त्वदर्शनात्संस्कारजत्त्वमप्रयोजकं कल्प्यते चेदयं कुम्भ इत्यादौ सम्प्रयोगस्यैव दर्शनादस्य चा-नुभवत्वप्रयोजकस्य प्रत्यभिज्ञानेऽभावात्स्मृतित्त्वमिति विपरीतं किं न स्यादित्याह * संस्कारेति * सा मे मातेत्यादौ स्मरणस्य संस्कारातिरिक्तकारणाजन्यत्वा-दर्शनात्तदुपाधौ प्रत्यभिज्ञानस्य स्मृतित्वेऽनुपलब्धि-विरोध इत्याशङ्क्याह *अन्यत्रेति* स्मृतिरन्यत्रानुभव-कारणसम्पृक्तसंस्कारजन्मा नेतीत्यबाधकमन्यत्रानुभ-वोऽपि संस्कारसम्पृक्तार्थेन्द्रियजन्मा न भवतीति सा-म्यादेवेत्यन्वयः।

प्रत्यभिज्ञानस्यैकानुभूतित्वपक्षं निराकृतं नि-गमयति

२०८ प्रत्यभिज्ञानस्यैकानुभवत्वपक्षनिरासोपसंहारः।

तदेवं विनिगमनायां प्रमाणाभावात् स्वयं कल्पित-व्यवस्थानवैपरीत्येनाऽपि कल्पनासम्भवात्प्रत्यभिज्ञानमु-भयकारणसम्प्लवात् स्मृतिश्चानुभवश्चेति मन्तव्यं त-थाच स्मृतिव्यावृत्तमनुभवत्वं जातिरस्तीति दुष्प्रत्याशा निरवकाशा। नच विषयांशे स्मृतित्त्वाऽनभवत्त्वयोर्व्यव-

स्था कर्तुं शक्यते तन्निरासस्य निवेदितत्वात् । ततश्च तदेव ज्ञानं तस्मिन्नेवांशे स्मृतिश्चानुभूतिश्चेत्यापतितेऽपि यदि न विरोधबुद्धिर्भवेत्तस्तदा तदधीने तत्रैवार्थे प्रमात्वाप्रमात्वापाते साऽस्तु ।

तदिति संस्कारजत्वात्प्रत्यभिज्ञा स्मृतिरुत स-

---

१ यद्यपि प्रत्यभिज्ञानमेकं ज्ञानं साक्षात्कार्यनुभवरूपतयाऽनुव्यवसायसिद्धं तस्य च विषयस्तत्तेदन्तावच्छिन्नान्योन्याभावात्यन्ताभाव सच स्वरूपमेव तयोस्तदुगतासाधारणधर्मो वा कश्चिदित्यन्यदेव तदनुभवस्य दुरपह्नवत्वात् तच्च संस्कारेन्द्रियाभ्यां जन्यते अन्वयव्यतिरेकाभ्यां द्वयोरपि कारणत्वावधारणात् अन्यथा कार्यस्याऽऽकस्मिकत्वेनाहेतुकत्वेन परप्रतिपादनार्थं तवाऽपि वाग्व्यवहारोन स्यात् प्रतिनियतविषययोरपि संस्कारेन्द्रिययोः सम्भूयकारित्वं प्रत्यभिज्ञाऽन्यथानुपपत्त्यैव, तन्नोपपद्यतां प्रत्यभिज्ञानं माच तत्तेदन्ताविशिष्टाभेदस्तद्विषयोऽस्त्विति त्वयाऽपि वक्तुमशक्यमनुभवविरोधात्क्षणभङ्गापत्तेश्च । योऽहमद्राक्षं सोऽहंस्मरामीत्यभेदप्रतिसन्धानस्य सर्वतैर्थिकसिद्धत्वात् तत्ताऽभेदश्चेन्द्रियसम्बद्धविशेषणतयैव भासते घटादेश्च प्रत्यभिज्ञायमानस्य ग्राह्यत्वेन स्वग्राह्यसम्बद्धविशेषणताया एव सत्वात् । तत्तांशमात्रे संस्कारेणाऽपि तदवच्छिन्नाभेदांशोऽपि विशेषणतया कथं भासेतेति चेन्न । संस्कारानुपनीतस्यापि विशेषणताभ्युपगमात् । भूतले घटाभावस्येव विशेषणतयैव तत्ताभाने किं संस्कारेणेति चेन्न । अननुभूते प्रत्यभिज्ञाया अदर्शनात् अनुभवस्याऽपि तत्कारणत्वसिद्धौ तस्य च चिरध्वस्तस्य व्यापारापेक्षायां संस्कारकारणत्वकल्पनात् । अतीताऽपि तत्ता विशेषणमेव द्वे द्रव्यइत्यत्र द्वित्वमिव तत्ता च पूर्वानुभववैशिष्ट्यं तदसत्त्वकाले तज्ज्ञानं नभ्रम. । कथमितिचेन्न । सोऽयमिति "तदभिन्नोऽय"मिति प्रतीयते नतु तदवच्छिन्न इदानीमिति प्रत्यभिज्ञाविषयो येन भ्रम स्यात् संस्कारजन्यत्वेन च न स्मृतित्वमिन्द्रियाजन्यत्वस्योपाधित्वात् । नचेन्द्रियजत्वेन चानुभवत्वे साध्ये संस्काराजन्यत्वमुपाधिः । अनुभवत्वस्य प्र-

ऽप्रयोगजत्वादनुभव इति निश्चायकाभावात्प्रत्यभिज्ञा स्मृतिरनुभवश्चेति मन्तव्यमिति सम्बन्धः। केवलसंस्कारजन्यत्वं स्मृतित्वप्रयोजकमतिरिक्तकारणजत्वमनुभवत्व इति वादिकल्पनं नियामकमित्याशङ्क्य प्रतिकल्पनत्वान्नैवमित्याह * स्वेति * उभयात्मत्त्वविनिगमनायां प्रमाणाभावसाम्यात्तदपि नेष्टव्यमित्यत आह * उभयेति * एवं सतीतोऽपि नानुभूतित्वं जातिरिति यत्प्रत्यज्ञायि तत्सिद्धं प्रत्यभिज्ञायां स्मृतित्वानुभूतित्वसङ्करादिति फलितमाह * तथा चेति * तत्तावच्छिन्ने स्मृतित्वस्येदन्तावच्छिन्नेऽनुभूतित्वस्य व्यवस्थितत्वान्न सङ्कर इत्याशङ्क्य धर्मिणमादायापीत्यत्र दत्तोत्तरत्वान्नैव मित्याह * न चेति * ।

" प्रमाणवत्त्वादायातः प्रवाहः केन बाध्यत "

इति न्यायादुभयाऽऽत्मत्त्वं प्रामाणिकं चेदस्तु का नाम वस्तुक्षतिः सर्वविरोधपरिहारस्य प्रमाणमूलत्वादित्यत आह * ततश्चेति * विषयद्वारा कारणद्वारा वा न व्यवस्थितिर्यतस्तत इत्यर्थः । स्मृतित्त्वानुभूतित्त्वयोरप्रमात्त्वप्रमात्त्वाविनाभावात्तयोरव्यवस्थानं स्यात्तत्र साऽविरोधबुद्धिर्भविष्यतीति यावत् ।

पूर्वमनुभवामीति प्रत्ययो नानुभवत्वव्यवस्था-

स्यक्षासिद्धत्त्वेनोपाधिव्यतिरेकेण तद्व्यतिरेकस्य साधयितुमशक्यत्त्वेनोपाधेर्बाधितविपर्ययत्त्वेनाऽऽभासत्त्वात् । अस्तु वा प्रत्यभिज्ञानं स्मृतिजन्यं तथापि संस्कारजन्यत्त्वेन स्मृतित्त्वापादनमिन्द्रियजन्यत्त्वेन चाऽनुभवत्त्वसाधने संस्काराजन्यत्वमुपाधिश्चाऽनवकाश. स्मृत्युपनीतेव तत्ता भासते भ्रम इव रजतत्त्वमिति प्रत्यभिज्ञानखण्डनमनवकाशं तथाऽपि हस्तसमावरणमात्रमेतत्सर्वमिति हृदयमितिशाङ्करी ।

पको भाविसुखादिज्ञानेऽनुभवत्वे सत्येवानुभवामीतिप्रत्ययाभावादित्युक्तं इदानीं स्मृतिव्यतिरेकादेवानुगतव्यवहारोपपत्तौ साक्षात्कार्यसाक्षात्कारिसाधारणमनुभवत्वं नेष्टव्यं अङ्गीकारे प्रमात्वाप्रमात्वयोरेकत्रावस्थानप्रसङ्गादिति प्रसङ्गमनिदिशति।

२०९ सङ्करादनुभवत्वस्य न जातित्वमिति निरूपणम्।

एतेन विरोधापत्त्याऽनुभवत्वस्वीकारे बाधकेन स्मृतिव्यतिरिक्तमनुभवत्वं नामानुगतं साक्षात्कारिज्ञानानुमित्यादिसाधारणमनुभवबलादेव व्यवस्थापनीयमिति प्रतीतिकलहोऽपि निरस्तः।

* एतेनेति * एतेन—बाधकेन स्मृतित्वानुभूतित्वसङ्कररूपेण प्रमात्वाप्रमात्वयोरेकाश्रयत्वाविरोधापत्त्येति यावत्।

विमतं ज्ञानं नानुभूतिरिति पूर्वोक्तानुमानेऽनुभवविरोधं शङ्कते।

२१० अनुभवविरोधोद्भावनं तत्समाधानञ्च।

ननु चानुभव एव शरणमिह, प्रत्यभिज्ञाने ह्यनुभवत्वमेवानुभूयते न तु स्मृतित्वं, तेन संस्कारजत्वेऽपीन्द्रियार्थसन्निकर्षाधिकापेक्षयाऽनुभवत्वमेवेति विनिगमनायामपीदमेव प्रमाणमन्यथा प्रत्यभिज्ञानेऽनुभवप्रत्ययो न स्यादिति प्रतीतिकलहेन प्रत्यवस्थेयमिति।

न, इदन्तातत्तावभासयोरनुभवस्मरणभागयोः स-

।१। बाधबलेनेतिक्वचित्पाठः।

त्वेनानुभवस्यैकपक्षेऽसाधारणीकृत्य प्रमाणयितुमिहाशक्यत्वात् ।

ननु चेति प्रत्यभिज्ञानेऽनुभवत्वमेव नानुभूयते कुतस्तद्विरोध इत्यत आह *इह प्रत्यभिज्ञानेहीति* अपरोक्षत्वादिदमाकारप्रतीतित्वाच्चानुभवत्त्वमनुभूयत इत्यर्थः । स इति स्मृतित्वानुभवात्स्मृतित्वमपीति, नेत्याह * न त्विति * स्मृतित्वेनानुभवे स इत्येतावन्मात्रपर्यवसानं स्यात् । न चानुभवेऽयमित्येव पर्यवसानमिति वाच्यम् । स्वोपजीव्याक्षजत्वविरोधे स्मृतित्वस्यैवायुक्तत्वादित्यर्थः । संस्कारजत्वात्स्मृतिजत्वं सम्प्रयोगजत्वादनुभवत्त्वं चेति विनिगमने कारणं नास्तीति यदुक्तं तदेवं सत्यसिद्धमनुभवस्यैव विनिगमकत्वादित्याह * तेनेति * विपक्षबाधकोपन्यासेनोक्तमर्थं द्रढयन्नुपसंहरति * अन्यथेति * अनुभवैकरूपत्वनिषेधे प्रत्यभिज्ञायां नानुभवविरोधः स्मृतित्वस्याऽप्यनुभूयमानत्वादिति परिहरति * नेति * अयमित्यनुभवत्त्वस्यानुभवादनुभूतित्त्वमेव प्रत्यभिज्ञानस्य, किं वाऽनुभवत्वमपीति, नाद्यः स इति स्मृतित्वानुभवेन वैपरीत्यप्रसङ्गात् । द्वितीये न सङ्करः परिहृतः स्यादित्याशयः । असाधारणीकृत्येति पदच्छेदः ।

प्रकृते प्रमालक्षणं परित्यज्य कस्मादकस्मात्प्रत्यभिज्ञानं खण्ड्यत इत्याशङ्क्य प्रमालक्षणखण्डनोपयोगित्वं दर्शयति ।

२११ प्रत्यभिज्ञाखण्डनस्योपयोग ।

एतेन स्मृत्यनुभवसङ्करप्रसङ्गेनानुभूतिपदव्यवच्छेद्यं परिप्लुतं मन्तव्यम् ।

एतेनेति अनुभूतिपदेन स्मरणं व्यावर्त्यं न तच्छ्क्यमनुभवत्वे सत्येव प्रत्यभिज्ञाने स्मृतित्वस्य दर्शितत्वादतोऽनुभूतिपदं व्यर्थमित्यर्थः ।

प्रत्यभिज्ञाव्यतिरिक्तस्मृतिव्यवच्छेदार्थत्वादनुभूतिपदं न व्यर्थमित्याशङ्काऽऽह

२१२ अनुभवपदस्य स्मृतिव्यावर्तकत्वनिरासः।

नचावाच्यं प्रत्यभिज्ञानं व्यवच्छेद्यं माभूत्, स्मृत्यन्तरन्तु भविष्यतीति।तस्याऽप्यनुभूतित्त्वेन भवताऽवश्यं स्वीकर्त्तव्यत्वात्।तथा * हि-घटस्तत्रासीदित्यादिस्मृतौ पूर्वकालविशिष्टो घटः स्फुरति, न चासौ पूर्वमनुभूता भूतताया संस्कारेणोपनीयेत प्रत्युत पूर्वं वर्त्तमानताया एवानुभूत्या गृहणं तस्मादिदानींपूर्व्वतांधीसामग्रींसम्भेदात्

१ पूर्वता सामग्रीति का० मु० पा० ।

† यद्यपि प्रत्यभिज्ञानमनुभूतिपदव्यवच्छेद्यत्वेन नोपक्रान्तं न वा तद्व्यवच्छेदः सिद्धान्त्यभिमतः शङ्को वा तथाऽपि स्मृतीनामनुभवत्वापादनाय प्रस्तावनामात्रपरमेतत् ।

* यद्यपि पूर्वानुभवकालीना विद्यमानैव तत्ता, पूर्वकालवैशिष्ट्यं वा, पूर्वानुभववैशिष्ट्यं वा, पूर्वदेशसम्बन्धो वा, यत्किञ्चित्कालीनसम्बन्धो वा, सर्वत्र पूर्वानुभवविषयतायाः सत्त्वात् पूर्वानुभवविषयत्वस्य तत्तात्वे य एवानुभवेन पूर्वं गृहीतस्तद्विषय एव स्मरणाभ्युपगमात् न तत्तांशेनानुभवप्रसङ्गः तथाऽपि स्मरणस्य मानसानुभवत्वे किं बाधकमिति हृदयम् ।

सोऽयमिति प्रत्यभिज्ञानवद्विशिष्टावगमोऽप्यसौ स्मृत्यनुभवात्मक एवाभ्युपगन्तव्यः।

नचेति सम्बद्धविशेषणतया तत्तावैशिष्ट्यस्यानुभवविषयत्वमिच्छता स्मर्यमाणेऽप्यनुभूयमानत्वस्यावश्यमेष्टव्यत्वादित्याह *तस्येति* स्मर्यमाणे ऽज्ञातांशाभावात् कथं स्मृतेरनुभवत्वमित्यत आह *तथाहीति* घटगतपूर्वकालसम्बन्धस्याप्यनुभूतत्वान्नांशतोऽपि स्मृतेरनुभूतित्वमित्याशङ्क्याह *नचेति* भूततायां अनुभूतत्वे का हानि रननुभूतत्वे वा को लाभ इत्यत आह *येति* भूतता पूर्वमनुभूता अनुभूतकुम्भधर्मत्वात्तद्गतशौक्ल्यवदित्याशङ्क्याह * प्रत्युतेति * भूतताविरुद्धधर्मवर्तमानत्वग्रहणान्न तदनुभवः शौक्ल्यादेर्विरुद्धधर्मान्तरानुभवाभावादनुभूतित्वमित्यर्थः। भूतता तावत्प्रतीयते न तत्प्रतीतिश्चक्षुरादिजन्या विप्रकृष्टविषयत्वान्नापि मानसी बहिरर्थप्रतीतित्वा, नापि लैङ्गिकी व्याप्तलिङ्गाभावा, नाप्यागमिकी तत्प्रतिपादकशब्दादर्शनात्, उपमानन्तु दूरनिरस्ताशङ्कमेवमभावोऽपि, नाप्यनुपपत्तिजन्या तदन्तरेणानुपपद्यमानाभावादतः परिशेषात्संस्कारजेत्याशङ्कामुपसंहारव्याजेन निराकरोति *तस्मादिति* अबाधितानवगतप्रतीतित्वात्संस्कारजत्वस्याऽप्यनुपपत्तौ संस्कारः षट्प्रमाणीव्यतिरेकेण प्रमाणान्तरं कार्यबलात्कल्पनीयमित्याशयः। इदानीमुत्पद्यमाना पूर्वताधीरिदानींपूर्वताधीस्तस्याः सामग्री तया संस्कारस्य (प्रमाणसामग्री)सम्भेदात्संस्कारप्रमाणसामग्रीसम्भेदा

जायमानप्रत्यभिज्ञानवत् घटस्तत्रासीदित्यादिस्मृतेरपि स्मृत्यनुभवसङ्करत्वमेष्टव्यं एवं चानुभूत्यसङ्कीर्णस्मृतेरभावादव्यावर्तकतयाऽनुभूतिपदं व्यर्थम्। ननु यथा पूर्वमननुभूता भूतता तथा वर्तमानतापि नानुभूतैव वर्तमानकालस्य तदानीमसत्वादिति। मैवं कुम्भोऽयमिति प्रत्ययस्य पूर्वानुभवत्वेनाभीष्टत्वादयमिति प्रत्ययस्य वर्तमानकालाद्युपाधित्वेन तस्य दुरपन्हवत्वादिति।

यदवादि पूर्वं प्रत्यभिज्ञानस्य सम्प्रयोगसहितसंस्कारजत्वादनुभवत्वमिति तत्पुरस्तान्निरस्तमपि दूषणसाम्याद्बुद्धिस्थतयाऽतिदेशेन निराकरोति।

२१३ प्रत्यभिज्ञानस्यानुभवत्वखण्डनातिदेशः।

एतेनानुभवसामग्रीसहितः संस्कारोऽनुभवकारणमिति पक्षे पूर्वं शङ्कित इदमपि दूषणं द्रष्टव्यम्। तथा सति स्मृत्युच्छेदापत्तेः। नच तदस्ति स्मरणं यत्र सा न प्रकाशते ततश्च व्यवच्छेद्यानुपपत्तिः।

एतेनेति परामृष्टमेव हेतुं स्पष्टयति *तथा सतीति* पूर्वकालसम्बन्धज्ञानस्य कारणं यत्प्रमाणं तत्सहकृतसंस्कारजत्वात्सकलस्मृतीनामनुभवत्वमेव स्यादित्यर्थः। यत्र भूतताविशिष्टः पदार्थः स्मर्यते तद्व्यवच्छेदायानुभूतिपदं माभूदव पुनः केवलं पदार्थः स्मर्यते तद्व्यवच्छेदे सामर्थ्यमनुभूतिपदस्येत्याशङ्क्याह *नचेति* ननु नेह भूतले घट इत्यत्र प्रतियोगी भूतताविधुर एव स्मर्यते, यद्वा पदात्पदार्थस्मृतिरपि तत्तांशवि-

धुरैव। नच प्रतियोग्यादिप्रतीतिरस्मृतिरिति वाच्यम्। यतआह—

"गृहीत्वा वस्तुसद्भावं स्मृत्वा च प्रतियोगिनं।
मानसं नास्तिताज्ञानं जायतेऽक्षानपेक्षया।

पदमभ्यधिकाभावात्स्मारकान्न विशिष्यत"इति च, तत् किमिदमवोचः नच तदस्ति स्मरणं यत्र सा न प्रकाशत इति। अत्र ब्रूमः स्मृतिरनुभूतविषयाऽननुभूतविषया वा, प्रथमेऽनुभूतताऽननुभूतैव प्रतिभासते इत्यंशतोऽनुभूतित्वमनुभूतता भूतैवेति न भूतत्वव्यभिचारः स्मृतेः नापि द्वितीयः अनुभूतस्यैव स्मरणादनङ्गीकारादनिष्टापाताच्च। किञ्च पदार्थज्ञानं न स्मृतिः पदान्वयव्यतिरेकित्वात्। पददर्शनसमुद्बुद्धसंस्कारस्य पदार्थस्मारकत्वात्पदान्वयव्यतिरेकौ संस्कारोद्बोधहेतुतयाऽन्यथासिद्धाविति चेन्मैवं। पदार्थज्ञानस्याशाब्दत्वप्रसङ्गात्। शब्ददर्शनसमुद्बुद्धसंस्कारजत्वाच्छाब्दत्वमिति चेन्न। शुक्तिसन्दर्शनसमुद्बुद्धसंस्कारजरजतस्मरणस्य प्रत्यक्षत्वापातादक्षावबुद्धलिङ्गजन्यानुमानज्ञानस्यापि तत्त्वापत्तेः। अथोच्येत तादृक्संस्कारसहकृतपदजन्यतया शाब्दत्वमिति हन्त तर्हि कारणद्वयजन्यतया स्मृत्यनुभवरूपत्वमेवं यद्यत्स्मरणं भूतताहीनमुदाह्रियेत तत्र यथासम्भवं दूषणमूहनीयमित्यलमतिप्रसङ्गेन। फलितमाह * ततश्चेति *

प्रमाणकारणादक्षादेर्विपरीतप्रत्ययानुपपत्तेर्दोषस्य विवेकाग्रहणमात्रहेतुत्वात् उक्तंहि—

"दोषोऽग्रहणे हेतुरिन्द्रियाणामुदाहृत"

इति, तद्दोषवशात्प्रमुषिततत्तांशं रजतादिस्मरणं तद्व्यवच्छेदायानुभूतिपदमित्यख्यातिमतमुपन्यस्यति ।

२१४ प्रमुष्टतत्ताकस्मरणखण्डनम् ।

यदपि कैश्चिदुच्यते दोषवशात्प्रमुष्टतत्तांशस्मरणम्भवतीति, तदपि नोपपन्नं तदीयस्मरणत्वे प्रमाणाभावात्। नचानुभवसामग्र्यभावात्पारिशेष्येण स्मृतित्वं, इन्द्रियार्थसन्निकर्षव्यावृत्त्या ऽनुभवसामग्र्यभावात्पारिशेष्येणानुमित्यादरपि स्मृतित्वापत्तेः । सर्वानुभवसामग्र्यसम्भवादिति चेत् । कथं पुनस्तत्तांशशून्यरजतादिज्ञानहेतुसामग्री नानुभवहेतुसामग्रीत्यवधारितं मायुष्मता। पञ्चप्रमाणीकारणसामग्र्यसम्भवादिति चेन्न। चतुष्प्रमाणीजनकसामग्र्यसम्भवात्पञ्चमी प्रमा किन्न पारिशेष्यात् स्मरणं त्वया व्यवस्थापि । कुत्र च प्रतिपन्नं पञ्चप्रमाणीकारणसामग्र्यभावे जायमाने ज्ञानं स्मृति र्भवतीति, घटस्तत्रासीदित्यादिज्ञानानामनुभवत्वोपन्यासस्य कृतत्वात् ।

* यदपीति * स्मृतित्वे स्मृत्यन्तरवद्भ्रान्तित्वमेव न स्यादिति दूषयति * तदिति * अभ्युपगम्य स्मृतित्वं दूषणमभाणि, इदानीं तदपि न सेत्स्यति प्रमाणाभावादित्याह * तदीयेति * रजतादिज्ञानं स्मृतिः संस्कारमात्रजत्वात्सम्प्रतिपन्नवत् तथात्वं चानुभवकारणा-

१ आयुष्मतेति सो० पु० नास्ति ।

नामक्षादीनामसम्भवादतः सिद्धं स्मृतित्वमित्यत आह * नचेति * अनुमित्यादिः स्मृतिः प्रत्यक्षानुभवसामग्र्यतिरिक्तकारणजन्यज्ञानत्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्याभाससमानयोगक्षेमत्वान्न विपश्चिच्चित्तमनुरञ्जयतीत्याह * इन्द्रियेति * अनुभवसामग्रीत्त्वात्यन्ताभावाधिकरणजन्यज्ञानत्वं स्मृतित्वे प्रयोजकं न यत्किञ्चिदनुभवसामग्र्यतिरिक्तकारणजत्वमनुमित्यादेः पुनर्लिङ्गादेरनुभवसामग्र्या जायमानस्य नैतादृशत्वमिति साम्यं परिहरन् शङ्कते *सर्वेति* तर्हि विशेषणासिद्धोहेतुरनुभवसामग्रीमात्रस्य ज्ञानमात्रशब्देन व्यावर्तयितुमशक्यत्वादिति परिहरति * कथमिति * रजतज्ञानमनुभवसामग्रीजन्यमपरोक्षव्यवहारनिदानत्वात् घटोऽयमिति ज्ञानवदित्यर्थः । रजतादिज्ञानं संस्कारमात्रजं पञ्चप्रमाणीकारणातिरिक्तजन्यज्ञानत्वात् सम्प्रतिपन्नवदिति हेत्वसिद्धिं परः परिहरति *पञ्चेति* पञ्चानां प्रमाणानां समाहारः पञ्चप्रमाणी सप्तपदार्थीवत् । अर्थापत्तिज्ञानं स्मरणं चतुःप्रमाणीकारणातिरिक्तजन्यज्ञानत्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्याभाससमानयोगक्षेमत्वादेव मैवमित्याह * न चतुरिति * व्यवास्थापि किं न व्यवस्थापितमित्यर्थः । नच संस्कारमात्रजत्वमुपाधिरिति वचनीयं साधनव्यापकत्वादसिद्धेश्चेति द्रष्टव्यम् । एवं तावदनुमानस्यातिप्रसङ्गरूपप्रतिकूलतर्कप्रतिहतत्वमुक्तं इदानीं पञ्चप्रमाणीसामग्र्यजन्यज्ञानत्वस्य स्मृतित्वेनाव्याप्त्या साध्यविकलो दृष्टान्त इत्याह * कुत्रेति * उक्तविधज्ञानस्य स्मृति-

त्वं घटस्तत्राऽऽसीदित्यादिज्ञाने दृष्टमित्यत आह * घट इति *।

रजतप्रत्ययस्य परिगणितानुभवकारणजन्यत्वमुताऽपूर्वानुभवकारणजन्यत्वमिति वाच्यं, न तावदाद्यः इन्द्रियसम्प्रयोगाद्यभावादिति शङ्कते।

२१५ परिशेषात्संस्कारमात्रस्य कारणत्वशङ्का।

अथ मन्यसे प्रत्यक्षादिकारणसामग्र्यनुपपत्त्या रजतमात्रस्य च पूर्वमनुभूतत्वेन तद्विषयसंस्कारसम्भवात्संस्कारस्यैव हेतुताऽङ्गीक्रियते न त्वन्यत्कारणत्वेन कल्प्यते, इन्द्रियार्थसन्निकर्षाद्यसम्भवे जायमानस्य त्वनुमानादेरननुभूतविषयत्वेन तस्मान्नोत्पत्तिसम्भव इति तत्कारणं लिङ्गादिकमङ्गीक्रियते ततः प्रमाणान्तरासहकृतसंस्कारजत्वं तद्व्यङ्ग्यो वा जातिविशेष एव स्मृतित्वमिति।

* अथेति * शुक्तिसंसृष्टरजतस्य पूर्वमननुभूतत्वादनुपपत्तिः संस्कारेऽपि समेत्यत आह * रजतेति * अदृष्टरजतस्य कलधौतविभ्रमानुपलम्भात्तत्संस्कारस्ताबद्वक्तव्यः यद्यपि संसृष्टं न दृष्टचरं तथाऽपि रजतमात्रं दृष्टचरमिति[1] संस्काराद्रजतस्मृतिरुपपद्यते ससर्गख्यातेरिहाऽप्यभावादिति भावः। परिगणितानुभवसामग्रीतः सामग्र्यन्तरं रजतप्रत्ययस्य कल्पयाम इति कल्पान्तरमाशङ्क्य निषेधति * नत्विति * कारणान्तरकल्पनायां गौरवात्सम्प्रतिपन्नसंस्कारस्य कार-

---

१ तत्संस्कारेति सो० पु० पा०।

णत्वकल्पने लाघवाच्च कारणान्तरकल्पनेत्यर्थः । यद्वा-वाऽप्यनुभवसामग्र्यसम्भवेन कलधौतबोधस्य संस्कारजन्यत्वञ्चेत् प्रत्यक्षानुभवसामग्र्यसम्भवेनानुमित्यादेस्तथात्वं स्यादिति तद्वैपम्यप्रदर्शनेन प्रतिक्षिपति * इन्द्रियेति * तत्र लिङ्गादेः क्लृप्तत्वादननुभूततया संस्कारस्यासम्भवाच्च नोक्तप्रसङ्गावकाश इत्याशयः । अतोऽनुभवकारणासम्पृक्तः संस्कारः स्मृतिकारणमिति यत्प्रागीरितं तत्सिद्धमिति निगमयति * अत इति * संस्कारजत्वमेव स्मृतित्वमित्यौपाधिकपक्षोऽनुभूतित्ववत्स्मृतित्वं जातिरिति पक्षद्वयमपि प्राभाकराणामेव मतभेदेनोपन्यस्तं द्रष्टव्यम् ।

परिगणितप्रमाणसामग्रीजन्यत्वेन परिशेषासिद्धेः न संस्कारजन्यत्वं रजतप्रतीतेरिति परिहरति ।

२१६ परिशेषासिद्धिः ।

मैवम् । तत्र कारणत्वं किमिति नाक्षस्यैव, येन संस्कारजत्वं व्यवस्थाप्यते । तेनार्थेन सह तदाऽक्षस्य सन्निकर्षाभावादसन्निकृष्टस्य च तस्य ज्ञानजनकत्वेऽतिप्रसङ्गात् नेन्द्रियजत्वं तस्येति चेन्न । संस्कारस्यापि केवलस्य तज्जननेऽतिप्रसङ्गादव्यवस्थान् । सहचरितधर्मदर्शनादिना सहकारिणा युक्तस्य संस्कारस्य तज्जनने नातिप्रसङ्ग इति चेन्न । तेनैव सहकारिणा सहितस्येन्द्रियस्यापि तज्जननेऽतिप्रसङ्गाभावात् । अननुभूतेऽपि त-

१ तज्ज्ञानजननेतिः पा० मु० पु० पा० ।

हि प्रसङ्ग इति चेन्न। तत्रापि तद्धर्मतानधिगततद्धर्मत्र-त्यधिगते तस्य संस्कारवतः स्मृत्यापत्त्या समाधिसाम्यात्। लुप्ततत्साहचर्य्यदर्शनजसंस्कारस्याऽपि तथासति सहचरितरजताद्यक्षजप्रतीतिप्रसङ्ग इति चेन्न। तत्रापि मते तादृशस्य रजतादिसंस्कारवतो रजतादिस्मृतिप्रसङ्गसाम्यात्।

* मैवमिति * रजतज्ञानस्यैन्द्रियकत्ववादी वक्तव्यः किं तन्मानसमुत बहिरक्षजं, नाद्यः मनसो बहिर्थेऽस्वातन्त्र्यादेतच्च तत्त्वविवेके सर्वज्ञदूषणप्रस्तावे मण्डनमिश्रैरभिहितम्—

"हेत्वभावे फलाभावात्प्रमाणे सति न प्रमा।
चक्षुराद्युक्तविषये परतन्त्रं बहिर्मनः" इति।

द्वितीयेऽपि सन्निकृष्टं गृह्यते ऽसन्निकृष्टं वा, नाद्यः तदभावादित्यख्याति वाद्याह * तेनेति * द्वितीयमतिप्रसङ्गेनापवदति *असन्निति* त्वन्मतेऽपि केवलसंस्कारस्य तज्जनकत्वमुत सहकार्यन्तरसहितस्येति विकल्प्याद्यं प्रतिबन्द्याऽपवदति * नेति * असन्निकृष्टाक्षस्य तज्जनकत्वे सर्वदा सर्वविषयज्ञानजनकत्ववत्केवलसंस्कारस्य तज्जनकत्वेऽपि सर्वदा तज्जनकत्वं सर्वविषयसंस्कारस्य सर्वस्मृतिजनकत्वं चेत्यतिप्रसङ्गस्तत्रापि तुल्य इत्यर्थः। साधारणधर्मदर्शनादिसहकृतस्य संस्कारस्य जनकत्वं न केवलस्य तेन नातिप्रसङ्ग इति द्वितीयमाशङ्कते * सहेति * अदृष्टचिन्ताद्य आदि·

शब्देन गृह्यन्ते। तेन रजतेन सह साहचर्यं सादृश्यं विद्यते यस्य तत्सहचरितम्। समः समाधिरित्याह * न तेनेति * असन्निकृष्टत्वाविशेषेऽपि न सर्वमेवेन्द्रियं गृह्णाति सादृश्यदर्शनादिसहकारिकारणेन नियमोपपत्तेः संस्कारवदिति भावः। इन्द्रियस्य विप्रकृष्टग्रहणे किं संस्कारापेक्षाऽस्ति किं वा सादृश्यदर्शनाद्यपेक्षैव, आद्ये प्राप्ताप्राप्तविवेकेन लाघवाच्च स्मृतित्वमेवेति, द्वितीये संस्कारद्वारोपयुक्तपूर्वानुभवापेक्षाभावादननुभूतरजतस्यापि तद्भ्रमप्रसङ्ग इति शङ्कते * अनन्वितिं * त्वन्मतेऽपि रजतानुभवसंस्कारादेव स्मृतिरुत सदृशदर्शनसंस्कारादपि, द्वितीये स्मृतेरजतसादृश्योभयगोचरत्वं स्यात्, आद्ये सादृश्यविशिष्टतया रजताननुभवेऽपि स्मृतित्वं स्यादिति परिहरति * नेति * तस्य शुक्तिशकलादेर्धर्मस्सादृश्यं भूयोऽवयवसाम्यं तद्यस्य रजतस्य तत्तद्धर्म तस्य भावस्तत्ता तयाऽनधिगतं तच्च तद्धर्मवच्च तथोक्तं तस्मिन्नधिगते शुक्त्यादिसादृश्यं विहाय स्वरूपेण रजतादावनुभूत इति यावत्। तत्रापि रजतानुभवसंस्कारात्तत्स्मृतिः स्यादिति प्रसङ्गस्तवापि ततश्च साधारणधर्मवत्तया पूर्वानुभूते रजते तद्वत्तया शुक्तिशकले चानुभूयमाने रजतसंस्कारात्तत्स्मृतिः स्यादिति त्वया परिहरणीयमेवमस्मन्मतेऽपि तद्धर्मवत्तयाऽनुभूतरजतस्यैव तद्धर्मवत्तया पुरोवर्तिनि च गृह्यमाणे तद्भ्रमः स्यादिति रजतज्ञानस्यासंस्कारजत्वेऽपि पूर्वानुभवापेक्षा सादृश्यसंस्कारजत्वाभावेऽपि तदनुभववदिति भावः। इन्द्रियस्य संस्कारनिरपेक्षस्य

सादृश्यादिदोषोपेतस्य रजतज्ञानजनकत्वे सादृश्यसंस्कारविलोपेऽपि रजतभ्रमप्रसङ्ग इति शङ्कते * लुप्तेति * लुप्तः कालव्यवधानादिना तत्साहचर्यदर्शनसंस्कारो यस्येति विग्रहः। त्वन्मतेपि सादृश्यसन्दर्शनसमुद्बुद्धसंस्कारकारणं स्मरणमुपजायते तद्गोचरमित्युररीक्रियते तेन सादृश्यानुभवसंस्कारस्यानुपयोगित्वात्तद्विलोपेऽपि रूप्यसंस्कारवतः सदृशसन्दर्शने सति तत्स्मरणप्रसङ्ग इति प्रतिबन्द्या दूषयति * नेति *

संस्कारस्याकारकत्वे कथं तदन्वयव्यतिरेकौ रजतप्रत्ययस्येत्याशङ्क्य तद्विनाशकहेत्वभावस्य हेतुत्वविषयतयाऽन्यथासिद्धावित्याह।

२१७ संस्कारनाशकस्यैवेन्द्रियसहकारित्वम्।

तस्माद्यतस्ते कालव्यवधानादितः संस्कारलोपः तदनुपनिपातस्यापि हेतुत्वोपगमेऽनतिप्रसङ्गात्।

तदेवं—

तत्सदृक्प्रत्यभिज्ञानं यच्च संस्कारबोधकम्।
सहकारि तदेवास्तामक्षस्यातिप्रसक्तिनुत् ॥ २८ ॥

तत्सदृशप्रत्यभिज्ञानन्तु स्मर्त्तव्यस्मरणपूर्वकमित्येतदपि सममेव।

तस्मादिति यतः कालव्यवधानादितः संस्कारविलोपो विपरीतसंस्कारादिशब्दार्थः। तदनुपनिपातस्य

१ तथा कालादिव्यवधानाद्यभावसदृशदर्शनसहकृतस्य चक्षुषो युक्तम् इत्यधिकः पाठः कलिकातामुद्रितपुस्तके वर्तते।

तद्भावस्येति यावत् । हेतुत्वस्वीकारे नातिप्रसङ्गादलुक्समासोऽतिप्रसङ्गाभावात्कालादिव्यवधानाभावसदृशसन्दर्शनाभ्यां सहकृतस्य चक्षुषस्तथाभूतरजतप्रतीतिहेतुत्वं युक्तमित्यर्थः । उक्तमर्थमुपसंहारव्याजेन श्लोकेनोपनिबध्नाति * तदिति * केवलसंस्कारस्य स्मरणकारणत्वेऽतिप्रसङ्गात्तेनानुभूतरजतेन सदृगिदमिति तत्सजातीयसादृश्यज्ञानं समुद्बोधकं स्वीक्रियते तत्र च सादृश्यज्ञानमक्षस्य सहकार्यास्तामित्यन्वयः।आधारग्रहणपुरःसरत्वात्तद्बुद्धेः सादृश्यज्ञानमपि रजतस्मरणमन्तरेण नोपपद्यते तेन तस्यैव भ्रमत्वोपपत्तौ नानुभवान्तरं रजतगोचरं कल्पनीयं गौरवादित्यत आह *तदिति* सदृशदर्शनं संस्कारोद्बोधकतया त्वया स्वीक्रियते तत्र या गतिः साऽत्रापि भविष्यतीत्यर्थः।

विमतं नासन्निकृष्टज्ञानजनकं बहिरिन्द्रियत्वाच्छ्रोत्रवत्, यद्वा विमतं नैन्द्रियकं विप्रकृष्टत्वाद्देशान्तरवर्तिवस्त्वन्तरवदिति शङ्कते ।

२१८ भ्रमस्थलेऽसन्निकृष्टस्यैवैन्द्रियकत्वोपपादनम्।

तथाऽप्यन्यत्रार्थसन्निकर्षमन्तरेणेन्द्रियस्य ज्ञानकरणत्वं नोपलब्धचरमिति चेन्न। विशिष्टरूपेण भ्रमविषये मया तदुपगमात् सहकारिभूतदोषशक्तेर्वा प्रत्यासत्तित्वेनेष्टत्वात् । किञ्च संस्कारस्याऽपि प्रमाणान्तरासहकृतस्य नान्यत्र ज्ञानजनकत्वं दृष्टमिति तदपि कथं कल्प्यते। प्रत्यभिज्ञान एव संस्कारस्य सदृशदर्शनादिसहकारि-

त्वं कल्पितं नत्विन्द्रियस्येति चेन्न। प्रत्यभिज्ञाने संस्कारेन्द्रिययोर्द्वयोरपि कारणत्वात् सदृशदर्शनादिसहकृतत्वदर्शनाविशेषात्।

* तथेति * किं सर्वात्मनाऽसन्निकृष्टत्वं हेतुरुत केनचिदंशेन, आद्ये प्रत्यभिज्ञागोचरे व्यभिचारस्तत्ताया विप्रकर्षात्। द्वितीये त्वसिद्धिरिदमंशेन सम्प्रयोगादिति परिहरति *नेति* सर्वात्मनाऽसम्प्रयुक्तत्वमप्यसिद्धं प्रत्यभिज्ञाने संस्कारवद्भ्रमगोचरेणेन्द्रियस्य सान्निकर्षतया दोषस्वीकारादित्याह * सहेति * विप्रकृष्टे ज्ञानजनकत्वमन्यत्र न दृष्टमितीन्द्रियस्य त्यज्यते चेत्संस्कारस्यापि केवलस्य ज्ञानजनकत्वमनुपलब्धमिति तदपि त्यक्तव्यमिति दूषणान्तरं समुच्चिनोति *किं चेति* अन्यत्र-प्रत्यभिज्ञान इति यावत्। प्रत्यभिज्ञायां संस्कारस्य तदंशसदृशदर्शनादिसहकृतत्वान्निरपेक्षनयेदमंशग्राहकस्येन्द्रियस्य न तत्सहकृतत्वं तेन दृष्टानुसारिकल्पनायां सम्भवन्त्यां तद्विपरीतकल्पनाऽनुचितेति शङ्कते * प्रत्यभिज्ञानेति * तथाऽपि सदृशदर्शनादि संस्कारसहकारी,न्द्रियस्य वेति, सन्दिग्धत्वात्सदृशसहकृतः संस्कारो रजतस्मरणजनकस्तत्सहकृतमिन्द्रियं तदनुभवजनकं नेति न निर्णय इति परिहरति * नेति *

विमतं संस्कारजं सदृशदर्शनजत्वात् प्रत्यभिज्ञावत्. यद्वा सदृशदर्शनस्य सहकारित्वं यत्र दृष्टं तत्र संस्कारस्यापि सहकारित्वमस्तीति व्याप्तिबलाद्भ्रमस्य-

त्वेऽपि तत्प्रसज्यत इति निर्णायकमाशङ्कते ।

२१९. सादृश्यज्ञानवत्संस्कारस्य सहकारित्वे तत्तोल्लेखापत्तिः ।

अत्र सदृशदर्शनसहकारित्वे संस्कारसहकारित्वस्यापि प्रसङ्गः प्रत्यभिज्ञानवदिति चेन्न । तथा सति तद्वदेव तत्तोल्लेखापत्तेः । सदृशदर्शनादिसहकृतत्वेन च तत्तांशप्रसञ्जने संस्कारजत्वस्योपाधित्वम् । नच सदृशदर्शनसहकारितैव तत्ताप्रयोजिकाऽत्र त्यज्यतां न संस्कार इति युक्तम् । सदृशदर्शनं परित्यज्य संस्कारे सत्यप्यतथाबोधात् ।

अत्रेति प्रत्यभिज्ञावदेव तत्तोल्लेखापत्तेः संस्कारस्य सहकारित्वं कल्पयितुं न शक्यते इति परिहरति *नेति* भ्रमज्ञानं तत्तोल्लेखि सदृशदर्शनादिसहकारिजनितत्वात्स्मरणवदिति समानप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याह * सदृशेति * अत्र संस्कारजत्वमुपाधिरित्यर्थः । नचेतरेतरोपाधिचोदनमयुक्तं अतिप्रसङ्गादिति वक्तव्यं, तल्लक्षणे सति तथात्वानङ्गीकारे तल्लक्षणस्य पूतिकूष्माण्डायमानतापातादिति । सदृशदर्शनसहकारितासंस्कारयोरन्यतमस्यावश्यत्याज्यत्वे न्यायत्वे संस्कारोद्बोधकत्वेनान्यथासिद्धत्वादप्रयोजकं सदृशदर्शनाद्येवात्र रजतज्ञाने कारणतया त्यज्यतां न संस्कार इत्याशङ्क्य निषेधति * न चेति * न सदृशदर्शनजत्वं तत्तोल्लेखप्रयोजकं तदभावे तद्दर्शनादित्याह * सदृशेति * अतथाऽबोधादित्यवाबोधादिति पदच्छेदः । तदयमर्थः चिन्तादृष्टादिसमुद्बुद्धसंस्कारो यत्र सा मे मातित्यादि-

स्मृतिमुत्पादयति तत्र सदृशदर्शनाभावेऽप्यतथात्व-त्तोल्लेखाभावस्यादर्शनात्। यदि तदेव प्रयोजकं तर्हि तदभावे तत्तोल्लेखनमपि न स्यादिति। यद्वा सत्यपि संस्कारे सदृशदर्शनं विना रजतबोधादर्शनाद्व्यतिरेकबलाद्वश्यं सदृशदर्शनादिसहकृतता भ्रान्तौ वाच्येत्यर्थः।

यदुक्तं विमतं नैन्द्रियकमसम्प्रयुक्तत्वाद्वस्त्वन्तरवदित्यत्र प्रत्यभिज्ञायां तत्तांशे व्यभिचार इति तत्परिहर्तुं विद्यमानत्वे सतीति हेतुं विशिष्य इत्याह।

२२० इन्द्रियस्य प्राप्यकारित्वे प्रतिबन्द्युद्भावनम्।

तथापि सदर्थे प्राप्यकारित्वमिन्द्रियस्य दृष्टं न हातुं शक्यमिति चेन्न। उक्तमत्र यथेन्द्रियस्य प्राप्तिसहकृतस्य ज्ञापकत्वं दृष्टं तथैव संस्कारस्यापि प्रमाणान्तरसहकृतस्य ज्ञापकत्वमुपलब्धमिति तदपि हातुं न युक्तमिति, संस्कारस्यापि चेन्द्रियप्रत्यासत्तित्वस्वीकारेण तद्विरहासिद्धेः।

तथापीति सदृशदर्शनसध्रीचीनेन्द्रियस्यान्वयव्यतिरेकित्वेऽप्यन्यत्र संयोगदर्शनादिहापि तदपेक्षायां संस्कारस्यापि केवलस्य स्मारकत्वं न स्यात्प्रमाणसहकृतस्यैव प्रत्यभिज्ञाने तद्दर्शनादिति परिहरति *नेति* प्रत्यासत्त्यभावमभ्युपगम्य दूषणमभाणि, सम्प्रति सोऽप्यसिद्ध इत्याह * संस्कारेति *

एवं तावद्भजनज्ञानस्य संस्कारजत्वेऽप्यजत्वेन स-

१ अक्षजत्वं च समानं स्यात्पाठ्येति सो० पु० पा०।

मानः सर्व इत्यापाद्याऽधुना स्वसिद्धान्तसिद्धये संस्काररजत्वेऽधिकं दूषणं दर्शयति।

२२१ तत्तांशमोषनिरासः।

तत्तांशमोषकल्पनञ्च स्वतन्त्रसंस्कारजत्वपक्ष एव यावदधिकम्। कुतश्चायं तत्तांशमोष इति विचारमधिकरोति, पूर्व्वं वर्त्तमानादिकालविशेषविशिष्टस्य रजतादेरेकस्मिन्ननुभवे प्रकाशिततया तज्जन्येन संस्कारेणापि तथैवोपनेतुमुचितत्वात् प्रत्यभिज्ञायां तथैव फलदर्शनात्। दोषवशात्तत्तांशमोष इतिचेन्न। विषयसम्बन्धस्य स्वभावत्वेन संस्कारे तदलोपात्। दोषात्स्मृतौ तथेति चेत् कः पुनरसौ दोषः। यस्माद्भ्रान्त्युत्पत्तिः परेषामिति चेत्तर्हि तद्रजतविशिष्टमिदं रजतमित्यत्र, सैव रजतव्यक्तिरियमित्यत्र वा, पुनस्तदेव रजतमुपस्थितमितीह वा, सामान्यत एव रजतस्य तदाऽपि परामृष्टस्य भ्रान्तौ तत्तांशमोषः स्यात् दोषस्य विद्यमानत्वात्। अन्यथा इदं रजतमित्यंशेऽपि तस्मिन् ज्ञाने तत्तांशमोषो न स्यादित्यास्तामियं प्रसक्तानुप्रसक्तिः।

* तत्तेति * सदृशदर्शनसहकारित्वस्य पक्षद्वयेऽपि साम्यादन्यथादृष्टं तत्तांशमोषकल्पनं स्मरणस्य त्वया स्वीकार्यमित्यर्थः। स्वतन्त्रसंस्कारजत्वपक्ष एव

[2] तज्जनितेनेति मं० मु० पु० पा०।

तत्तांशमोपकल्पनं यावत्तावदधिकमित्यन्वयः। पूर्वं तत्तांशमोषमुररीकृत्य गौरवमभाणि, सम्प्रति सोऽपि न सेत्स्यति विकल्पासहत्वादित्याह * कुतश्चेति * तत्तांशप्रकाशे कारणाभावात्तदभाव, उताहो दोषवशादिति विकल्प्य न तावत्कारणाभावात्पूर्वकालवैशिष्ट्यस्य रजतस्य चैकानुभवगोचरतया तज्जनितसंस्कारस्याऽप्युभयस्मरणजनकत्वस्यौचित्यादित्याह * पूर्वमिति * विशिष्टगोचरसंस्कारस्यैकांशोद्बोधादेकांशस्मृतिः किं न स्यादित्यत आह * प्रत्यभिज्ञायामिति * दोषप्रतिबन्धात्सत्यपि संस्कारे तत्तांशाप्रकाश इति द्वितीयं शङ्कते * दोषेति * दोषः किं संस्कारस्य विषयसम्बन्धं प्रतिबध्नाति, किंवा संस्कारसामर्थ्यं, उत सति दोषे तदभावरूपकारणाभावात्कार्याभाव, इति त्रिधा विकल्प्य प्रथममपाकरोति *नेति* यथा ज्ञानस्य ज्ञेयसम्बन्धः स्वभावः एवं तज्जनितसंस्कारस्यापि तत्सम्बन्धः स्वभाव इति तस्मिंस्तत्प्रतिबन्धो न सम्भवतीत्यर्थः। द्वितीयतृतीयावपर्यायेणानुवदति * दोषादिति * सदर्थज्ञापकस्य न दोषत्वं चक्षुरादिव, नापि तस्याग्रहणहेतुत्वं तस्यानादित्वा,न्न च प्राप्तग्रहणनिरोधकत्वं निरोधस्य प्रागभावत्वेनानादित्वादेव, नच प्रध्वंसहेतुत्वमुत्पत्त्युत्तरकालीनत्वात्तस्य, तेन दोष एव निर्वक्तुमशक्य इति दूषयति * क इति * दोषनिर्वचनं त्वया करणीयं भ्रान्तिहेतुत्वाभ्युपगमात्स एव ममापि तत्तांशमोषहेतुरिति शङ्कते * यस्मादिति *

दोषस्य न तत्तांशमोषहेतुत्वं सत्यपि तस्मिंस्तत्तांशप्रकाशदर्शनादिति परिहरति * नहीति * शुक्तावेव तत्रजतसदृशमिदं रूप्यमिति भ्रान्त्युत्पत्तौ तत्ताप्रकाशो न स्याद्दोषस्य विद्यमानत्वात्, एवं भ्रान्तिरेव नास्ति संसर्गख्यातेरेवं सति प्रसङ्गात्तस्याश्चानङ्गीकारादित्यत आह * सैवेति * उदाहरणान्तरमाह * पुनरिति * तदाऽपि परामृष्टस्येति * तच्छब्देन परामृष्टस्यापीत्यर्थः । कालसम्बन्धभेदेन पूर्वानुभूतरजतव्यक्त्यभेदग्राहिप्रत्यभिज्ञाभ्रम इत्यर्थः । उदाहरणभूयस्त्वमुक्तद्रढिम्ने व्यभिचारभूयस्त्वप्रकटनायेति द्रष्टव्यम् । बहुप्रकारा भ्रान्तयः प्रत्यभिज्ञारूपा अभिज्ञारूपाश्च, तत्र प्रत्यभिज्ञाभ्रान्तौ सत्यपि दोषे तत्तांशप्रकाश इत्याशङ्क्याह *अन्यथेति* कार्यभेदेऽपि कचिद्दोषस्य तत्तांशमोषाहेतुत्वे ऽभिज्ञाभ्रमेऽपि तदहेतुत्त्वमन्यथाऽभिज्ञाभ्रमेऽपि विषयभेदेन सम्प्रतिपन्नकारणस्याप्यकारणत्त्वप्रसङ्गादिति भावः । प्रमालक्षणखण्डने तत्तांशमोषखण्डनस्य का सङ्गतिरित्याशङ्क्य प्रासङ्गिकी सङ्गतिरिति दर्शयन्नुपसंहरति * इत्यास्तामिति * प्रकृतं प्रमालक्षणखण्डनं तत्प्रसङ्गेन प्रसक्तं प्रत्यभिज्ञाखण्डनं तदनुप्रसक्तं तत्तांशमोषखण्डनमिति प्रसक्तानुप्रसक्ति राह हि—

"प्रसक्तानुप्रसक्तिस्तु प्रस्तुतादुपजायत" इति ।

प्रत्यभिज्ञानं न स्मृत्यनुभवगर्भमेकं ज्ञानं, नापि स्मृत्यनुभवरूपं ज्ञानद्वयं, नच स्मृतिरेव, वाऽनुभव एव वा, येन स्मृतित्वानुभूतित्वयोः सङ्करः स्यात्किन्तु प्र-

टिष्ठ, स्मृत्यन्यज्ञानत्वं स्मृतिलक्षणरहितज्ञानत्वं वाऽनुभवत्वमिति द्वितीयतृतीयकल्पौ घटिष्येते इत्यत आह ।

२२४ द्वितीयतृतीयकल्पानुपपत्तिः ।

नापि स्मृत्यन्यत्वमनुभवार्थः, नापि स्मृतिलक्षणरहितत्वम्, उक्तक्रमेण स्मृत्यनुभूतिसङ्करस्य दर्शितत्वेन व्यवच्छेदकत्वानुपपत्तेः ।

* नापीति *

द्वितीयतृतीयविकल्पयोः साधारणं दूषणमभिधायाऽधुना द्वितीयविकल्पाऽसाधारणं दूषणं दर्शयति।

२२५ स्मृत्यन्यत्वविकल्पोपन्यासः ।

इतोऽपि न स्मृत्यन्यत्वमनुभवार्थः तथाहि—स्मृत्यन्यत्वं यत्किञ्चित्स्मरणान्यत्वं वा ?—१ सर्वस्मृतिव्यक्त्यन्यता वा ?—२ स्मृतित्वरहितत्वं वा ?—३ अभिप्रेतम् ।

* इतोऽपीति * स्मृत्यन्यज्ञानमनुभव इत्युक्तेऽव्याप्त्यतिव्याप्त्योरभावात्कथमयुक्तत्वमित्याशङ्क्य विकल्पेनैतदुपपादयति * तथा हीति * स्मृतित्वात्यन्ताभावाधिकरणत्वमिति तृतीयविकल्पार्थः ।

स्मृत्यन्यत्वमात्रमनुभवलक्षणं लाघवान्न सर्वस्मृत्यन्यत्वं गौरवादित्याशङ्क्याह

२२६ प्रथमविकल्पनिरासः ।

प्रथमे तु स्मृत्यन्तरव्यतिरेकात् स्मृत्यन्तरमप्यनुभूतिः

स्यात् । न हि यतो व्यतिरिक्ता स्मरणव्यक्त्यन्तरादेका स्मृतिव्यक्तिस्तत् स्मरणमेव न भवति येन तदन्यत्वं न स्मृत्यन्यत्वं स्यात् ।

प्रथम इति स्मृतेरपि स्मृत्यन्यत्वमस्ति स्मृतिः स्मृतिर्भवतीति वक्ष्यमाणन्यायेन ज्ञातुमशक्यत्वादिति तुशब्दार्थः । पटप्रतियोगिनोऽपटत्ववत् स्मृतिप्रतियोगिनः स्मृतित्वमेव नास्तीति न स्मृतेः स्मृत्यन्यत्वमित्यत आह * नहीति * एकस्याः स्मृतेः स्मृत्यन्तरव्यतिरेको नचे देका स्मृतिः स्यादनेन न्यायेन सतः सदन्तरप्रतियोगिकभेदासम्भवेन सदद्वैतं स्यादित्यर्थः ।

स्मृतेः स्वयमपि स्मृतित्वेन सकलस्मृत्यन्यत्वाभावात्प्रथमविकल्पोक्तदोषाभावात्सर्वस्मृत्यन्यत्वमिति द्वितीयोऽस्त्वित्यत आह ।

२२७ द्वितीयविकल्पनिरासः ।

नापि द्वितीयः मदीयादिस्मृतिव्यक्तिभ्यो हि भवता कथङ्कारं व्यतिरिक्तत्वमवधारणीयं प्रमायाः, तासां सर्व्वासां भवता प्रत्येतुमशक्यत्वात् । तथा हि—न तावत्परकीयज्ञाने परस्यास्मादृशोऽध्यक्षसम्भवः, नाप्यनुमानार्थापत्ती, लिङ्गानुपपद्यमानयोः सर्व्वत्रार्व्वाग्दृशा प्रत्येतुमशक्यत्वात् । नापि शब्दः सर्व्वत्र तस्यासम्भवात्, उपमानाद्यसम्भवोऽपि स्फुट एव । ततः कथं सर्व्वाभ्यः स्मृतिव्यक्तिभ्यो व्यतिरेको निरूप्यः प्रमाया इत्यनवबोधादसिद्धिर्लक्षण-

स्य। नच वाच्यं स्मृतित्वेन सर्वाः स्मृतिव्यक्तयः सर्व्वकालसर्वपुरुषसम्बन्धिन्यः स्वात्मीयां स्मृतिव्यक्तिं प्रत्यक्षयता प्रत्यक्षादेवात्रगम्यन्ते सामान्यलक्षणयेन्द्रियप्रत्यासत्त्या व्याप्तिग्रहणकाल इव व्याप्यव्यापकव्यक्तय इति, दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोर्दोषग्रस्तत्वात् । तथा सति ह्येकं प्रमेयं प्रत्यक्षयतः प्रमेयत्वसामान्यप्रत्यासत्त्या विश्वमेव प्रत्यक्षं स्यात्। एव*मभ्युपगच्छतश्च श्रद्धीम-

---

* प्रमेयत्वेन यदि विश्वमेव प्रत्यक्षं तदा सर्वस्य हृदि स्थितं परेण ज्ञायेत। नच तदपि प्रमेयत्वेन ज्ञायत एवेति वाच्यम् । घटत्वादिनाऽपि ज्ञानप्रसङ्गात् । घटघटत्वतद्वैशिष्ट्यानां प्रमेयत्वलक्षणप्रत्यासत्त्या सन्निकृष्टत्वात् । सामान्यलक्षणायाः प्रत्यासत्तेरयं महिमा यदेव सामान्यं प्रत्यासत्तिस्तत्प्रकारकमेव ज्ञानं तया जन्यते इति प्रमेयत्वेन परहृदयगतज्ञानं नतु घटत्वेनेतिचेत्तर्हि यदि घटत्वमिन्द्रियसन्निकृष्टं परस्याऽपि हृदि घट एव तदा घटं जानामीत्युत्तरापत्तेः। परमनोगतस्याऽपि घटस्य तत्र घटत्वेन ज्ञानमस्त्येव तन्मनोगतत्वेन तु तत्र ज्ञानं नास्ति तन्मनोगतत्वस्य सामान्यस्याप्रत्यासत्तित्वादिति चेन्न । नियामकाभावात् । नहि भासमानत्वे सत्यपि प्रकारं प्रति विशेषः कश्चिदस्ति । नचानागतपाकप्रवृत्तेर्ज्ञानसाध्यतया तत्र च प्रमाणान्तरस्य तदानीमभावादगत्या सामान्यलक्षणाप्रत्यासत्तिरिति वाच्यम् । ज्ञानेच्छाप्रयत्नानां समानविषयतामन्तरेणाऽपि समानप्रकारकतयैवोपपत्तेः । नच व्यभिचारशङ्कार्थं सामान्यलक्षणा नह्यनुपस्थितधूमे वह्निवैयधिकरण्यं शङ्कितुं शक्यमित्यनागतधूमज्ञाने सति व्यभिचारशङ्कायाः सम्भवादिति वाच्यम । अयं धूमो वह्निजन्यो नवेति वह्निजन्यत्वसन्देहस्यैव व्यभिचारशङ्कात्वात् तस्य चोपस्थितधूमे एवं सम्भवात् नहि सामानाधिकरण्यमात्रं कार्यकारणभाव इतिभाव (इति शां.)

हि ते सार्वज्ञमिदं यदि जानासि किमस्मचेतसि विपरिव-
र्तत इति।

* नापीति * सकलस्मृत्याकलनव्यतिरेकेण त-
द्व्यतिरेकोऽपि दुरधिगम इति लक्षणस्यासम्भवमा-
ह * मदीयादीति * कथंशब्दसूचितामनुपपत्तिमाह
* तासामिति * तदेवोपपादयति * तथाहीति *
किं प्रत्यक्षेण तदधिगमः, किं वा ऽनुमानादिनेति-
विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नेति * अस्मादृश इति
योगिप्रत्यक्षं व्यवच्छिनत्ति। अस्तु तर्ह्यनुमानार्थापत्ति-
भ्यां सर्वस्मृतिव्यतिरेकाधिगमः प्रमाया इत्यत आह
* नेति * तत्प्रतिपादकवाक्यव्यतिरिक्तशब्दादर्शना-
न्न शाब्दोऽपि तव बोध इत्याह * नेति * उपमानस्य सा-
दृश्यगोचरस्याऽनुपलब्धेश्च प्रमेयाभावगोचरायास्त-
दुभयविलक्षणे स्मृतिव्यतिरेके विरहोऽतिरोहित इ-
त्याह * उपमेति * प्रमाणाभावोपपादनेन सिद्धं प्रमे-
याभावं निगमयति * तत इति * एवं विशेषणासिद्ध्या
विशिष्टलक्षणासिद्धिफलत्वेन दर्शयति * इतीति * सक-
लस्मृतिव्यतिरेकः प्रमाया अध्यक्षेणैवाध्यवसीयते त-
थाहि-सर्वेषां स्वकीया स्मृतिस्तावत्संयुक्तसमवायलक्ष-
णप्रत्यासत्त्या प्रत्यक्षा तत्र च समवेतं स्मृतित्वं तद्वि-
शेषणानि च स्मृतिव्यक्तय इति संयुक्तसमवेतसमवेत-
विशेषणलक्षणप्रत्यासत्त्या सकलस्मृतिव्यक्तयः सर्वेषां
प्रत्येकं प्रत्यक्षा इति तद्व्यतिरेकोऽपि सुज्ञान इत्याशङ्क्या-
ऽऽह * नचेति * उदीरितमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति * व्या-

प्रीति * अयमभिसन्धिः किं व्याप्यसामान्यस्य व्यापकसामान्येन व्याप्तिगृह्यते, उत तद्विशेषस्य तद्विशेषेण, किंवा तद्विशेषैस्तद्विशेषाणां, नाद्यः अग्निमानित्युक्ते तद्विशेषसम्बन्धे पर्वते साध्यमाने व्याप्त्यग्रहणात्साध्यविकलता दृष्टान्तस्या, ग्नित्वसामान्यसम्बन्धे सिषाधयिषिते बाधस्तस्याग्निसमवेतत्वात् । नापि द्वितीयः अननुगमादेव, ततः संयुक्तसमवेतविशेषणसन्निकर्षेण सामान्योपाधौ व्याप्यविशेषाणां व्यापकविशेषैः सम्बन्धो बोध्यत इति वक्तव्यमिति । सर्वत्र बुद्धिसामान्यार्थं दृष्टान्त उपादीयन इह पुनर्दृष्टान्तस्यैव साध्यसमत्वात् न तदवष्टम्भेनाभीष्टसिद्धिरिति हेतुं निगदति * दृष्टान्तेति * आह च—

"नहि साध्यसमो हेतुः साध्यसिद्धौ प्रयुज्यते"

इति । अत्र हि हेतुशब्देन दृष्टान्तोऽभिधीयते

यथा रसत्वे रूपाभावः सयुक्तसमवेतसमवेतविशेषणविशेष्यभावसम्बन्धेनाध्यवसीयते तथाऽत्रापि सकलस्मृतिव्याप्त्यादिव्याप्तिग्रहः किं न स्यादित्यत आह * तथेति * प्रमेयत्वे सम्बन्धविशेषणत्वद्वारा प्रत्यक्षताऽस्तु का नाम वस्तुक्षतिरित्याशङ्क्य निष्प्रामाणिकं मार्गं प्रसज्येतेत्याह * एवमिति *

अस्तु तर्हि स्मृतित्वात्यन्ताभावाधिकरणत्वं यस्मिन् ज्ञाने साऽनुभूतिरिति तार्तीयः पन्थास्तत्रोक्तावश्यामत्त्वादित्यत आह ।

---

१ व्याप्त्यादिव्याप्तिग्रह इति क्वचित्पुस्तके पाठः ।

२२८ तृतीयविकल्पे विकल्पोपन्यासः ।

नापि तृतीयः, स्मृतित्वराहित्यं हि स्मृतित्वाभाववत्त्वं वा स्यात् ?—१ स्मृतित्वप्रतियोगिकमाश्रयस्य स्वरूपं वा ?—२ तज्ज्ञानं वा ?—३ ।

* नेति * घटरहितं भूतलमित्यादौ राहित्यशब्दस्याभावपर्यायत्वात्तत्र चवादिनां धर्मत्वेन स्वरूपत्वेन च विप्रतिपत्तेर्विकल्पयति * स्मृतीति * आश्रयो धर्मस्तत्स्वरूपमभाव इत्युक्ते सकुम्भेऽपि भूतले तदभावव्यवहारः स्यात्तन्निवृत्त्यर्थं स्मृतित्वप्रतियोगिकमित्युक्तम् । इष्ये प्रतियोगिनि धर्मिमात्रमभाव इति प्राभाकरैरङ्गीकाराद्धर्मिमात्रमित्यत्र मात्रचोऽनतिरेकार्थत्वे सघटेऽपि भूतले तदभावव्यवहारोऽतिरिक्तार्थत्वे नास्ति विप्रतिपत्तिरित्याशङ्क्य पक्षान्तरे तैरेवोपात्तं तदुपन्यस्यति * तदिति *

भावमात्रत्वेऽभावस्य भावाभावशब्दयोः पर्यायत्वप्रसङ्गात्तदभाववत्त्वमिति प्रथममाशङ्क्य निषेधति ।

२२९ तृतीये प्रथमविकल्पनिरासः

न तावदाद्यः तथा हि—स्मृतित्वान्योन्याभावोऽपि स्मृतित्वाभावो भवत्येव तद्वत्त्वञ्च स्मृतिष्वप्यस्ति । (न हि स्मृतित्वमेव स्मृतिः) ततश्च स्मृतेरपि प्रमात्वापातः । तदव्यवच्छेदाद्विशेषणवैयर्थ्यञ्च विना विशेष्यमिच्छादावतिप्रसङ्गात् ।

- ( ) एतदन्तर्गतोग्रन्थः का. मु.पु.नास्ति ।

नेति स्मृतित्वसंसर्गाभाववत्त्वं वा स्यात्तत्प्रतियोगिकाभावमात्रं वेति विकल्प्यान्त्यमत्थापयत्याऽपवदति *तथाहीति* अन्योन्याभावस्याऽभावत्वं भावत्वं वाऽजिज्ञासितमकस्मात्कस्मादुच्यत इत्यत आह *तदिति* स्मृतौ स्मृतित्वाभावमुपपादयति * नहीति * स्मृतित्वाभाववत्त्वं स्मृतित्वेप्यस्तीति तत्राऽपि व्याप्तिरुक्ता सम्प्रति व्यर्थविशेष्यत्वमिति दूषणान्तरमाह *तदिति * स्मृतिव्यवच्छेदार्थमनुभूतिपदोपादानं तच्च न व्यवच्छेत्तुं शक्यं उक्तप्रकारेण स्मृतित्वाभावस्य स्मृतावपि भावादिति भावः। तर्ह्यनुभूतिपदं परित्यज्य तत्त्वविषया प्रमेति लक्षणमुच्यते इत्यत आह * विनेति * परमानन्दश्रद्धादीनामपि तत्वगोचरता विद्यते नच प्रमात्वमस्ति तेन तत्र प्रमालक्षणमतिव्याप्तं स्यादित्यर्थः।

स्मृतित्वाभावमात्रवज्ज्ञानमनुभूतिरिति नब्रूमः किन्तु तत्संसर्गाभावो यस्मिन् ज्ञाने साऽनुभूतिरिति लक्षणमुच्यत इति शङ्कते।

२३० स्मृतित्वसंसर्गाभावविचारः।

स्मृतित्वस्य संसर्गाभावस्तत्र विवक्षित इति चेन्न। तथा हि स्मृतित्वस्य संसर्गाभाव इति किमुच्यते किं स्मृतित्वविशिष्टस्य संसर्गस्याऽभावः, उत संसर्गविशिष्टस्य स्मृतित्वस्य, अथान्यदेव वा किञ्चिदनया वाचोयु-

१ स्मृतित्वस्य संसर्गाभाव इति का० मु० पु० पा०।
२ वाग्भङ्ग्येति का० मु० पु० पा०।

क्त्या विवक्षितम्। आद्ये स्मृतित्वसंसर्गान्योन्याभावः स्मृतावस्तीति स एव प्रसङ्गः न हि स्मृतित्वसंसर्गः स्मृतिः। अतएव न द्वितीयोऽपि, न हि संसर्गविशिष्टं यत्स्मृतित्वं तदेव स्मृतिव्यक्तिः, ततश्च संसर्गविशिष्टस्मृतित्वेन सह स्मृतिव्यक्तेरन्योन्याभावमादायोक्तदोषानिवृत्तिः। एवं तत्र तत्रापि संसर्गविशेषणप्रक्षेपे दोषानिवृत्तिरेव। अनवस्थायां वा पर्य्यवसानं विशेषणप्रक्षेपपरम्परायाः।

* स्मृतीति * स्मृतित्वस्य स्मृतौ समवायात्तत्र तत्संसर्गाभावाभावादतिव्याप्तिरित्यर्थः। अतिव्याप्त्यैव दूषयति * नेति * अतिव्याप्तिमेव विकल्पपूर्वकमुपपादयति * तथाहीति * स्मृतित्वविशिष्टसंसर्गाभाव इति प्रथमविकल्पार्थः। स्मृतित्वोपलक्षितसंसर्गस्याभाव इति तृतीयविकल्पार्थः। वाग्भङ्ग्यान्यथाकप्रकारेण। स्मृतित्वसंसर्गाभावमात्रं किं वा तस्याऽपि संसर्गाभावो विवक्षित इति विकल्प्य प्रथमेऽतिव्याप्तिस्तदवस्थेत्याह *आद्य इति* स्मृतौ स्मृतित्वविशिष्टसंसर्गाभावात्कथं तदभाव इत्याशङ्क्य भूतले घटतदन्योन्याभाववत्स्मृतावपि संसर्गतदन्योन्याभावाद्युपपादयति *नहीति* उक्तामतिव्याप्तिं द्वितीयेऽप्यतिदिशति *अत इति *स्मृतौ संसर्गविशिष्टस्मृतित्वान्योन्याभावमुपपादयति * नेति * स्मृतित्वसंसर्गाभावो यत्र साऽनुभूतिरित्युक्ते तदन्योन्याभावमादाय स्मृतावतिव्याप्तिस्त-

स्था परं स्यादिह पुनः संसर्गान्योन्याभावयोर्भेदोऽपि न स्यात् स्वरूपप्रतियोगित्वादुभयोरपीति तदर्थः । संसर्गेतरेतराभावयोर्भेदासिद्धिः कुत, एकस्य संसर्गप्रतियोगित्वादपरस्य स्वरूपप्रतियोगित्वादित्यत आह * संसर्गेति * स्मृतित्वसंसर्गातिरिक्तसंसर्गाभावे संसर्गवचनस्य प्रथमसंसर्गानतिरिक्तार्थत्वात्संसर्गाभाव एवोक्तः स्या त्तश्च स्मृतित्वसंसर्गान्योन्याभावः स्मृतावप्यस्तीति स एव प्रसङ्ग इत्यर्थः ।

एवं स्मृतित्वसंसर्गसंसर्गाभावमनुभूतावभ्युपगम्यातिव्याप्तिरवादि सम्प्रति सोऽपि नानुभूतौ सिध्यतीति लक्षणस्यासम्भवदोषमाह ।

२३२ लक्षणस्याऽसम्भवग्रस्तत्वम् ।

किञ्च तदुभयस्वरूपातिरेकं तत्संसर्गस्यामन्यमानेन स्मृतित्वसंसर्गः स्मृतित्वधर्मिस्वरूपं चलेतयोः संसर्गात्मत्वे व्यवस्थाप्यमानेऽनुभूतौ कथं तादृशस्य संसर्गस्य निषेधः किमनुभूतेः स्वरूपं नास्ति, उत स्मृतित्वसंसर्गस्य, ततः कस्य निषेधः । अर्थान्तरभूतस्य च संसर्गस्य निषेधे स्मृतावपि प्रसङ्गस्तदवस्थः स्मृतौ तस्यार्थान्तरभूतस्य भवताऽनभ्युपगमात् स्वरूपमेव तयोः सम्बन्ध इति तत्र भवताऽभ्युपगमः ।

किञ्चेति स्मृतित्वसंसर्गस्मृतिव्यक्त्योः संसर्गस्य तदुभयस्वरूपातिरेकममन्यमानेन त्वया स्मृतित्वसंसर्गस्मृतिव्यक्तिस्वरूपयोः संसर्गात्मत्वे व्यवस्थाप्यमाने स्मृ-

तित्वसंसर्गोनुभूतिस्वरूपानतिरिक्तसंसर्गनिषेधोऽनुभूतावपि न सिध्यतीति लक्षणस्यासम्भव इत्यर्थः । कथंशब्दसूचितामनुपपत्तिमेव स्फोरयति *किमिति* स्मृतित्वसंसर्गस्य यः संसर्गोऽनुभूतौ निषिध्यते किमसावनुभूतिस्वरूप,मुत तत्स्मृतित्वसंसर्गस्य,ताभ्यामर्थान्तरमेव वा, न तावत्प्रथमद्वितीयौ तयोः स्वरूपेण सत्त्वात्ततः कस्य निषेधो न कस्यापीत्यर्थः । तदुभयस्वरूपानतिरिक्तः संसर्गोऽनुभूतौ निषिध्यत इति तृतीयं विकल्पमाशङ्क्याह * अथेति * स्मृतित्वसंसर्गातिरिक्तसंसर्गनिषेधः स्मृतावप्यस्तीति तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः । स्मृतिव्यक्तिस्मृतित्वसंसर्गयोः स्वव्यतिरिक्तसंसर्गो नाङ्गीक्रियते समवायस्यैकत्वात्संयोगादेरसम्भवादित्याह *स्मृताविति* स्मृतित्वसंसर्गस्य स्मृत्या संसर्गो नास्ति चेत्स्मृतित्वसमवायवती स्मृतिरिति कथं व्यवहार इत्याशङ्क्य समवायस्य संसर्गान्तराभावेऽपि स्वनिर्वाहकत्वात्तदुपपत्तिरित्याह * स्वेति * तत्रभवतः–पूज्यस्येति विपरीतलक्षणा ।

स्मृतिस्मृतित्वसंसर्गयोः स्वरूपमात्रसम्बन्धं न ब्रूमो येनायमुपालम्भोऽपि किं तु परस्परसंसृष्टबुद्धिजनकं स्वरूपं न च तादृक् स्वरूपमनुभूतिस्मृतित्वसंसर्गयोरस्ति तेन न स्मृतावतिव्याप्तिर्नाप्यसम्भवोऽनुभूतिलक्षणस्येति शङ्कते ।

२३३ स्वरूपविशेषस्य सम्बन्धत्वशङ्कानिरासः ।

अथोच्यते अनुभूतिस्मृतित्वसंसर्गयोः स्वरूपसम्भ-

वेऽपि न परस्परसम्बद्धबुद्धिजनकत्वं तयो, स्ताहक्त्वञ्च यत्र तयोस्तत्र सम्बन्धात्मकत्वं स्वरूपयोरुच्यस इति। मैवम्। विशेषोपसङ्ग्राहकासिद्धौ तस्याऽप्यनुपपत्तेः, उपसङ्ग्राहकान्तरोक्तौ तत्सम्बन्धेऽपि प्रसङ्गेनापरापरोपसङ्ग्राहककल्पनायामनवस्थापातात्।

अथेति सम्बद्धबुद्धिजनकत्वाभावो लोकप्रसिद्धि सिद्ध इति यावत्। माभूत्तयोर्मिथः सम्बद्धत्वबुद्धिजनकत्वं ततः को लाभस्तत्राह *तादृगिति* स्मृतिव्यक्तीनामेव तादृशबुद्धिजनकत्वं नान्येषामित्ययं विशेषः किं सकलस्मृत्यनुगतप्रयोजकान्तरेण सिध्य,त्युत तदन्तरेणेति, विकल्प्य द्वितीयं दूषयति *मैवमिति* बुद्धिजनकत्वं नाम कारणत्वं तच्च सकलस्मृत्यनुगतरूपमन्तरेण न सिध्यति सम्बन्धाभावस्योभयत्राविशिष्टत्वादित्यर्थः। विशेषेति व्यक्तिरुच्यते। उपसङ्ग्राहकेति अनुगततया साकल्येन तद्ग्रहणहेतुरूपमुच्यते। अस्तु तर्ह्युपसङ्ग्राहकेण तादृग्बुद्धिजनकत्वासिद्धिरिति प्रथमविकल्पमाशङ्क्याऽऽह *उपेति* तदुपसङ्ग्राहकं स्मृतित्व, मुतान्यत्, न तावत्स्मृतित्वं तस्याऽद्याप्यनिरूपणादन्यत्स्मृत्यसाधारणं रूपं सम्भवति, सम्भवेऽपि तत्सम्बन्धः स्मृतीनामेव नान्यत्रेत्यत्रापि नियामकान्तरं वक्तव्यं ततश्च तत्राऽपि तत्राऽपीत्युपसङ्ग्राहकरूपानवस्थेत्यर्थः।

सम्बद्धत्वबुद्धिजनकत्वमेव स्मृतिस्मृतित्वसंसर्गयोर्न सिध्यति नियामकाभावादित्युक्तं इदानीं तदभ्युप-

गमेऽप्यनुभूतिलक्षणस्यासिद्धिरित्याह ।

२३४ संसर्गस्य संसृष्टबुद्धिजनकत्वेऽप्यसिद्धिः ।

तावताऽपि चानुभूतिस्वरूपे कस्य निषेधो वर्णितः स्यात् । स्मृतित्वसंसर्गानुभूती सम्बद्धे इत्येवंरूपबुद्धिजनकत्वस्येति चेन्न । भ्रान्त्यात्मिकाया ईदृशबुद्धेर्जनकत्वस्य वारयितुमशक्यत्वात् । यथार्थाया इति चेत् ईदृशबुद्धेर्यथार्थाया यदि सत्त्वमभ्युपैषि तदाऽनुभूतौ स्मृतित्वप्रसङ्गः, अथ नाभ्युपैषि किं[२] प्रति तस्या जनकत्वाभावो निरूप्यः । अथात्यन्तासतीमेव तादृशबुद्धिं प्रति जनकत्वाभावावधारणमनुभूतेरभ्युपैषि तदा स्मृतावपि प्रसङ्गः, यावत्यस्तद्बुद्धयस्तत्र जायन्ते तदधिकां तादृशबुद्धिमत्यन्तासतीं प्रत्यजनकत्वस्य स्मृतावपि सम्भवात् । सर्वामेव तादृशबुद्धिं प्रत्यजनकत्वमनुभूतेर्न त्वेवं स्मृतेरिति चेन्न । सर्वतद्व्यक्तिप्रमित्यसम्भवात् । किञ्च सर्वामिति कोऽर्थः? किमसतीं सर्वाम्, उत सतीम्, अथ सतीमसतीञ्चेत्युभयीमपि प्रत्यजनकत्वम् । आद्ये द्वितीये च स्मृतावपि तदजनकत्वमस्त्येव, न हि स्मृतित्वसंसर्गस्मृती सम्बद्धे—इति यावत्यः स्मृतिव्यक्तिषु बुद्धयो भवन्ति[३] ताः

१ पतावतेनानि फ० सु० पु० पा० ।
२ फ प्रानतस्य इति सो० पु० पा० ।
३ बुद्ध्य उ ।यन्त इति का० सु० पु० पा० ।

प्रति प्रत्येकं स्मृतिऽपरेक्षिपु जनकत्वमिति। काश्चित्[2] सत्यां सतीं प्रति च तदजनकत्वं प्रागेव दूषितम्। तृतीये नानुभूतावपि तदजनकत्वं सत्यासत्यतादृशबुद्धेर्भेदेनाभावेन वा सतीमसतीं प्रत्यजनकत्वस्यासम्भवादिति।

* तावतेति * अनुभूतिस्मृतित्वसंसर्गयोः स्वरूपं न निषेध्यं सत्वा, त्रापि तत्संसर्गोऽनङ्गीकारादेव निषेधानर्हत्वादित्यर्थः। यद्यपि संसर्गान्तरस्यासतोऽप्राप्तत्वादेव न निषेध्यत्वं अथापि तयोः सम्बन्धत्वबुद्धिजनकत्वं स्मृतौ दृष्टमत्रारोप्य निषिध्यत इति शङ्कते * स्मृतीति * तत्रैतदभिधानीयं किं भ्रान्तैवंरूपबुद्धिजनकत्वस्य निषेध, उत यथार्थैवंरूपबुद्धिजनकत्वस्येति, न तावदाद्य इत्याह * नेति * अनुभूतावपि यथा ऽख्यातिवादिनो रजतप्रत्यये स्मृतिरियमिति भ्रान्तिस्तथा स्मृतिभ्रान्तिसम्भवान्न तज्जनकत्वनिषेधसम्भव इत्यर्थः। यथार्थैवंरूपबुद्धिजनकत्वनिषेध इति द्वितीयमाशङ्कते * अथेति * स्मृतित्वसंसर्गानुभूती परस्परं सम्बद्ध–इति बुद्धेः सत्वमुतासत्वमिति विकल्प्याद्यं दूषयति * ईदृशेति * स्मृतावपीदृशबुद्धेः सत्वे स्मृतित्वतत्संसर्गवदनुभूतावपि तत्संसर्गः स्यात् अतश्चानुभूतौ तन्निषेधासिद्धेर्लक्षणासिद्धिरित्यर्थः। द्वितीयमनुभाषते *अथेति* अन्यथाख्यातिवादिभिः क्वचित्प्रामाणिकस्यान्यत्रारोप्य निषेधा-

१ जनकत्वमस्तीति का० मु० पु० पा०।
२ काश्चित्सतीं प्रतीति का० मु० पु० पा०।

भ्युपगमात्स्मृतित्वसंसर्गानुभूतीसम्बन्धे इति बुद्धेरत्य-न्तासत्वे प्राप्त्ययोगात्तज्जनकत्वनिषेधोऽपि न सम्भवति प्रतियोग्यनिरूपणादिति परिहरति *किमिति* यत्र य-न्निषिध्यते तत्र तस्य सत्वे निषेधायोगादप्रमितप्रति-योगिको निषेधः स्वीक्रियत इति शङ्क्ते * अथेति * एवमसिद्धिं परिहरता लक्षणस्यातिव्याप्तिरापादिता स्यादित्याह सिद्धान्ती * तदेति * स्मृतेरेवम्भूतबु-द्धिजनकत्वे सति तादृशजनकत्वाभावः कथं, भावा-भावयोर्युगपदेकधर्मिसंसर्गविरोधादित्याशङ्क्याह *या-वत्य इति * तज्जन्यतयाऽभ्युपेतशतसहस्रादिबुद्धिव्य-तिरिक्ततादृशबुद्धेः कदाचिदपि तज्जन्यत्वाभावात्तज्ज-नकत्वाभावः स्मृतावप्यस्तीत्यर्थः। स्मृतित्वसंसर्गत-ज्ज्ञानस्वरूपे परस्परं संसृष्टे इत्येवंरूपासद्बुद्धिजनक-त्वाभावो यत्र ज्ञाने साऽनुभूतिरित्युक्ते स्मृतावुक्ता-तिव्याप्तिं परिहर्तुमनुभूतिलक्षणं विशिनष्टि * सर्वा-मिति* तादृशबुद्धिजनकत्वात्यन्ताभावाधिकरणत्वम-नुभूतेर्लक्षणं न त्वेतत् स्मृतावस्ति कतिपयतादृशबुद्धिज-नकत्वात्तस्या इत्यर्थः। सकलतादृशबुद्धिज्ञानव्यतिरेकेण तदजनकत्वबुद्धिरनुपपन्ना प्रतियोगिप्रमितिं विनाऽ-भावप्रमित्यसम्भवात्सर्वासां सम्बन्धत्वबुद्धिव्यक्ती-नामसर्वज्ञस्य प्रमित्यसम्भवादसिद्धिर्लक्षणस्येत्याह * नेति * सर्वा सत्यजनकत्वमिति पक्षे लक्षणासिद्धिरुक्ता सम्प्रत्यतिव्याप्तिं समुचिनोति *किञ्चेति* शिष्टं स्पष्टम्। प्रथमद्वितीययोः स्मृतेरप्यनुभूतित्वप्रसङ्ग इत्याह * आ-द्य इति * असत्यास्तादृशबुद्धेरजनकत्वं यद्यपि स्मृ-

तावस्ति तथापि सतीं तादृशीं बुद्धिं प्रत्यजनकत्वं नास्ति तेन द्वितीये न स्मृतावतिव्याप्तिरित्याशङ्क्याह * न हीति * भूतभविष्यद्वर्तमानतादृशबुद्धिं सर्वां प्रति जनकत्वमेकैकस्मृतिव्यक्तेर्नास्ति तेन सर्वस्मृतिष्वतिव्याप्तिरित्यर्थः । एकैकतादृशबुद्ध्यजनकत्वे सति सर्वां तां प्रत्यजनकत्वमनुभूतेर्लक्षणं नैतत्स्मृतावस्ति सर्वाजनकत्वेऽप्येकैकजनकत्वादित्याशङ्क्याह * काञ्चिदिति * सत्यां-यथार्थां, सतीं-विद्यमानामित्यर्थः । यथार्थतादृशबुद्धेरनुभूतौ सत्वासत्वयोर्दोषमवादिष्मेत्यर्थः । उभयीम्प्रत्यजनकत्वमिति तृतीयपक्षं दूषयति * तृतीय * इति * कुत इत्यत आह *सत्या इति* सत्या-विद्यमानायाः सत्यतादृशबुद्धेः स्मृतित्वानुभूती सम्बद्ध इति यथार्थाया भावेनाभावेन वा जनकत्वासम्भवादसत्यास्तु प्रतियोग्यनिरूपणादेवाजनकत्वासम्भवात्सतीमसतीं प्रत्यजनकत्वं न सम्भवतीत्यर्थः ।

स्मृतित्वाभावो यत्र साऽनुभूतिरिति लक्षणाभिधाने स्मृतित्वान्योन्याभावः स्मृतावप्यस्तीति लक्षणस्यातिव्यापकत्वमुक्तं तदयुक्तमेव सामान्यविशेष-

---

* यद्यपि स्मृतित्वसंसर्गानुभूती न सम्बद्धे इत्येवंप्रतीयमानाभावप्रतियोगिनः सम्बन्धस्य सिद्धोऽनुभूतौ तत्तु स्मृत्यत्वपीतदनुभवसिद्धमेतत् सच सम्बन्धः स्वरूपं वा सम्बन्धान्तरं वेत्यन्यदेतत् किंच स्मृतित्वं स्मृतौ, स्मृतित्वसमवायः स्मृतौ, स्मृतित्वसंसर्गः स्मृतावित्यादिप्रतीतिविषयीक्रियमाणः स्मृतित्वससर्गोऽनुभूतौ निषिध्यते, यद्वा स्मृतिस्मृतित्वसंसर्गस्वरूपं नानुभव इति निषेधः सम्भवत्येव तथाऽपि विचार्यमाणमिदमपि हस्तसमावरणमेवेति भावइति शाङ्करी ।

योः समवायसंसर्गवादिभिस्तस्य परिहर्तुमशक्यत्वे-ऽपि तादात्म्यवादिभिः साऽतिव्याप्तिः परिहर्तुं शक्यत इति भाट्टश्चोदयति ।

२३५ भाट्टशङ्कानिरासः ।

स्यादेतत्स्मृतित्वस्यान्योन्याभावमादाय याऽतिप्रसक्तिर्दर्शिता सा नोपपद्यते भेदाभेदवादिमते स्मृतित्वभेदाभेदस्य स्मृत्या सहाभ्युपगमात्, ययोर्भेदाभेदैस्तयोस्तत्राऽन्योन्याभावानभ्युपगमात । मैवम् । कथं ह्यवधार्य्यं स्मृतित्वस्य भेदाभेदः स्मृत्या, नानुभूत्येति । अनुभूत्या सह तद्विशिष्टप्रमाया अभावादिति चेन्न । किं सत्याः किमसत्या इत्याद्युक्तविकल्पदोषात । प्रागभावप्रतियोगिन्या इति चेन्न । अनुभूतौ तादृश्याः स्वीकारेणानुभूतेस्तथात्वापातात । स्मृतिस्मृतित्वयोरन्योन्याभावाभावश्चान्योन्यात्माऽनुभूतावपि तुल्यः न हिस्मृतित्वान्योन्याभावोऽनुभूतिरित्युक्तमावर्त्तते ।

---

* स्यादिति * अन्योन्याभावो नाम तादात्म्याभाव स्तादात्म्यं च भेदे सत्यभेदः स्मृतिस्मृतित्वयोस्तस्मिन्विद्यमाने कथमन्योन्याभाव इत्यर्थः । आह च–

क्षीरे दध्यादि यन्नास्ति प्रागभावः स उच्यते ।

---

१ तयोस्तैरन्योन्येति सो० पु० पा० ।
२ नेति का० मु० पु० पा० ।

नास्तिता पयसोदध्नि प्रध्वंसाभावलक्षणम् ॥
गवि योऽश्वाद्यभावस्तु सोऽन्योन्याभाव उच्यते ।
शिरसोऽवयवा निम्ना वृद्धिकाठिन्यवर्जिताः ॥
शशशृङ्गाद्यभावेन सोऽत्यन्ताभाव उच्यते इति ॥

स्मृतिः स्मृतित्वान्योन्याभाववती ततो भिन्नत्वादनुभूतिवदित्याशङ्काऽत्यन्तभिन्नत्वमुपाधिरित्याह * ययोरिति * स्मृतित्वस्य स्मृत्या सह तादात्म्यं नानुभूत्येति विशेषसिद्धौ लक्षणातिव्याप्तिः परिह्रियेत स एव तु नाद्यापि सिद्धो नियामकाभावादिति परिहरति * नेति * स्मृतित्वस्य स्मृत्या सह तादात्म्यं सामानाधिकरण्यसिद्धमनुभूत्या तदभावो योग्याऽनुपलब्धिसिद्ध इति शङ्कते *अनुभूत्येति* स्मृतित्वविशिष्टप्रमाया असत्त्वादित्यर्थः॥स्मृतित्वानुभूत्योः सम्बन्धग्राहिका प्रमा सती नास्तीत्युच्यत, उतासती, किं वा प्रागसती ति,विकल्प्य कल्पद्वयं प्रागुक्तदोषानुषङ्गेन दूषयति * नेति * प्रागसत्याः प्रमाया भावादिति तृतीयमाशङ्कते * प्रागिति * प्रागसतः कदाचिदुत्पत्तिनियमादनुभूतित्वस्मृतित्वसंसर्गप्रमायाः प्रागसत्वे कदाचिद्भावानुमानादनुभूतेः स्मृतित्वं पारमार्थिकं स्यादिति दूषयति * नेति * यदुक्तं स्मृतित्वान्योन्याभावः स्मृतौ नास्ति अनुभूतौ विद्यत इति तत्राह *स्मृतीति* अभावस्याभावान्तराङ्गीकारे ऽनवस्थाप्रसङ्गादन्योन्याभावस्याभावोऽन्योन्याभावस्वभावोऽभ्युपगन्तव्यः स चानुभूतावपि तुल्य इति अनुभूतेरपि स्मृतित्वं स्यादेवेत्यर्थः । यद्यपि स्मृतिस्मृ-

तित्वान्योन्याभावस्वभावत्वमनुभूतेर्नास्ति तथापि स्मृतित्वानुभूत्योः स्वरूपभेदादन्योन्यभावो नास्तीत्याशङ्क्याह * न हीति * स्वरूपभेदस्य स्मृतावपि तुल्यत्वादन्योन्यभावस्तत्रापि न भवेदित्युक्तं मावर्तते-अनुभूतेस्तथात्वापातादित्युक्तं स्मृतित्वं प्रसज्यत इत्यर्थः।

स्मृतित्वसंसर्गान्योन्याभावमादाय स्मृतावनुभूतित्वप्रसञ्जनमयुक्तमेवान्योन्याभावविलक्षणसंसर्गाभावस्य विवक्षितत्वात् । नच तयोर्भेदो नास्ति तस्यानुभवसिद्धत्वादिति द्वितीयमाशङ्कते ।

२३६ अन्योन्याभावसंसर्गाभावयोः प्रातीतिकवैलक्षण्यनिरासः ।

अथ माभूद्भेदाभेदमादाय परिहारः तथापीदं तन्न भवति इह तन्नास्तीति प्रतीतिसाक्षिक एवान्योन्याभावसंसर्गाभावयोर्भेद इति चेन्न । प्रतियोगिरूपोपाध्यवैचित्र्यादभावे जात्यादिभेदानभ्युपगमाच्च तयोर्भेदबुद्धिरेव प्रामाण्यमनश्नुवाना कूटसाक्षिणीति तदनादरणात् ।

अथेति अभावयोर्भेदः किं प्रतियोग्युपाधिभेदा, दुत जात्यादिनिमित्त इति विकल्प्य न तावदाद्यः प्रतियोगिभेदाभावादित्याह * नेति * अभावत्वजातेस्तदपरप्रागभावत्वादिजातिश्चानङ्गीकारात् गुणसम्बन्धस्य चानिष्टेर्गवाद्यवत्कृलृप्तगौरवच्च जात्यादिनिबन्धनोऽपि भेदो न सिध्यतीत्याह * अभावेति * भिदा भेदः । कूटसाक्षिणी-मिथ्याबुद्धिरित्यर्थः ।

यद्यपि जात्यादिनिबन्धनो भेदो न सिध्यति तथापि भिन्नलक्षणयोगित्वात्तयोर्भेद इत्याशङ्क्याऽऽह ।

२३७ लक्षणतोऽप्यन्योन्याभावसंसर्गाभावयोर्भेदनिरासः ।

न च स्वप्रतियोगिसमानकालसमानाधिकरणोऽभावो-

---

१ प्रागभावप्रध्वंसाभावाभ्यामतिव्याप्तिवारणायाऽऽह । समानकालेति । अत्यन्ताभावेऽतिव्याप्तिवारणायोक्तं समानाधिकरणेति । आकाशाद्यन्योन्याभावोपग्रहश्च यथाकथञ्चित्तदधिकरणविवक्षया । बदरसंयोगस्य स्वप्रतियोगिना बदरेण कुण्डे सामानाधिकरण्यमत उक्तमभावेति । प्रतियोगिपदस्य निरूपकपरत्वात् । स्वाभावविरहात्मतायास्त्वभावपदमतिरिच्यते । यत्किञ्चित्प्रतियोगिसमानकालसमानदेशत्वमत्यन्ताभावस्याऽपीत्यत उक्तं स्वेति । तदन्योन्याभाववानिति । तद्भिन्न इत्यर्थः । यथा सम्भवमिति । अभावत्वं हि भावभिन्नत्वं तच्च भावान्योन्याभाववत्त्वमित्यन्योन्याभावेनैवान्योन्याभावनिरूपणादात्माश्रयः । अथाभावत्वं भावत्वात्यन्ताभाववत्त्वं तदाऽत्यन्ताभावस्य संसर्गाभावत्वात् तस्य चान्योन्याभावाभाववत्त्वेन त्वयाऽभिधानादन्योन्याभावनिरूप्यः संसर्गाभावः तन्निरूप्यश्च पुनरन्योन्याभाव इत्यन्योन्याश्रयः । अथाभावत्वं भावभिन्नत्वं तच्च भाववैधर्म्यं तच्च तदन्यवृत्तिधर्मात्यन्ताभाववत्त्वं तदन्यत्वं च तदन्योन्याभाववत्त्वमिति स्वापेक्षाऽपेक्षित्वेन चक्रकम् । अथाभावत्वं भावविरोधित्वं विरोधित्वं च धर्मो धर्मिभिन्नः स च येन भेदेन भिन्नः सोऽन्योन्याभावो वाच्यः स यदि स्ववृत्तिस्तदाऽऽत्माश्रयोऽन्योन्यवृत्तिस्तदाऽन्योन्याश्रयो परापराभ्युपगमे चानवस्था, यद्वा अन्योन्याभावस्यान्योन्याभावोऽस्ति न वा आद्ये स यदि स्वरूपमेव तदा स्वनिरूप्यत्वादात्माश्रयः, अथापरस्तदा तस्याऽप्यन्योन्याभावो यदि पूर्व एव तदाऽन्योन्यनिरूप्यत्वेऽन्योन्याश्रयः । अथ प्रथमान्योन्याभावादन्य एव द्वितीयान्योन्याभावस्तदा तस्याऽपि यदि प्रथम एव तदा चक्रकं यदि प्रथमादन्यस्तदा पञ्चपष्ठा-

२ समानकाल इति सां० पु० नास्ति ।

ऽन्योन्याभाव,स्तदन्योन्याभाववाँश्च तदभावः संसर्गाभावः, यथासम्भवमात्माश्रयाद्यननुभव–स्वभेदाऽननुगम–तत्त्वदवगमानभ्युपगमानामनुत्तरणीयत्वप्रसङ्गात् ।

नचेति । स्वप्रतियोगिसमानाधिकरणोऽभाव इत्यन्योन्याभावस्य लक्षणं स्वप्रतियोगिना सह समानमधिकरणमाश्रयो यस्य स तथोक्तः, स्तम्भः कुम्भो न भवतीत्यत्र हि तादात्म्यं प्रतियोगि तदुभयाधिकरणं तदभावोऽप्युभयाधिकरण इति । अभाव इत्युक्ते संसर्गाभावेऽतिव्याप्तिस्तद्वारणाय प्रतियोगीति विशेषणम् । तथाऽप्यन्यप्रतियोगिसमानाधिकरणे संसर्गाभावेऽतिव्याप्तिनिवृत्त्यर्थं स्वेति विशेषणम् । स्वप्रतियोगिसमानाधिकरण इत्युक्ते गुणप्रतियोगिद्रव्यनिष्ठपृथक्त्वानिवारणायाभाव इति विशेषणम् । सम्प्रति संसर्गाभाव-

द्यभ्युपगमे यदि परावृत्तिस्तदा चक्रकं मपरावृत्तौ चाऽनवस्था तदुक्तमन्योन्याभावाननुभवश्च स्वप्रतियोगीत्यत्र स्वपदेन विशिष्य तत्तदन्योन्याभावाऽभिधानेऽननुगमः तस्य तस्याऽन्योन्याभावस्याऽसर्वज्ञेनाऽवगमो नाभ्युपगम्यते इत्यर्थः । यदा स्वशब्देनान्योन्याभावाभिधानं तदा नैव तन्निरूपणे आत्माश्रयः प्रतियोगिपदेन च यद्यन्योन्याभावविरहः अभिधीयते तदात्माश्रय इत्याद्यूह्यम् । यद्यपि प्रतीतिवैलक्षण्य प्रत्येकव्यवैलक्षण्याविनाभूत तदेव चार्थादिदयं विशिष्य वैलक्षण्यानभिधानेऽपि न किञ्चिदनिष्टं न हि क्षुत्क्षीरगुडादिमाधुर्याणां विशिष्यानभिधानमात्रेण निवृत्तिः । किञ्च प्रतीतिविशेष एव लक्षणमुभयोः सम्भवति सम्भवति च तादात्म्यावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वं संसर्गावच्छिन्नत्वमुभयोः प्रत्यक्ष वैचित्र्ये प्रतीतिवैचित्र्यादृष्ट तथाऽपि हस्तसमावरणमेतत् सविदेव हि भगवती वस्तूपगमे न. शरणमिवस्य ऽपि मया श्लाघनीयत्वात् तथाच वक्ष्यते नात्यापस्या प्रमामात्रास्तत्त्वार्थाः स्वीक्रियोचिता इत्यादीति भाव । ३।१० ।

लक्षणमाह * तदिति * तस्य प्रतियोगिनोऽभाव इत्युक्तेऽन्योन्याभावेऽतिव्याप्तिस्तन्निरासाय तदन्योन्याभाववानिति विशेषणं तेन प्रतियोगिना सहान्योन्याभाववान् नचान्योन्याभावे अन्योन्याभावोऽस्त्यनवस्थानादित्यर्थः। प्रतियोग्यन्योन्याभाववानित्युक्ते धर्मिण्यतिव्याप्तिस्तदर्थमभावग्रहणम्। नच घटसंसर्गाभावस्यापि स्वप्रतियोगिसमानाधिकरणत्वं, घटस्य स्वावयवनिष्ठत्वादभावस्य भूतलनिष्ठत्वादिति द्रष्टव्यम्। स्वप्रतियोगिसमानाधिकरणोऽभाव इत्यत्र स्वशब्देन किमभावमात्रमुच्यते, किंवाऽन्योन्याभाव, उत वस्तुमात्र, मन्योन्याभावपक्षे स एवान्योन्याभावोऽभावान्तरं वा स एव चेत्स्वासिद्धौ स्वासिद्धिरित्यात्माश्रयता अन्यश्चेत्तस्याप्येवंरूपत्वादन्योन्याश्रयता तत्राप्यन्योन्याभावान्तरं चेदनवस्थेत्याह *आत्माश्रयादीति* स्वप्रतियोगिसमानाधिकरणत्वं च प्रतियोगिनि विद्यमाने, कालान्तरेवा, कालान्तरे चेदात्मनि ज्ञानभावाभावयोः कालभेदेन समानाधिकरणत्वात्संसर्गाभावेऽतिव्याप्तिस्तदैव चेदनुभवविरोधो नहि ययोस्तादात्म्यं तयोस्तदैव तदभाव इत्याह * अननुभव इति * स्वशब्देन स्वविशेषाः कथ्यन्ते, स्वत्वमात्रं वा, आद्ये विशेषस्य विशेषान्तरेऽभावादव्याप्तिरित्याह * स्वभेदाननुगमेति * यदि स्वत्वमात्रमुच्यतेऽनुगमासिद्ध्यर्थं तर्हि तस्यापि स्वशब्दवाच्यत्वाय स्वत्वान्तरमेष्टव्यं पुनश्च तत्रापि स्वत्वाङ्गीकारेऽनवस्थापरिहाराय तत्तदननुगमा वक्तव्यास्ते नाङ्गीक्रियन्ते इत्याह * तत्तदिति * यद्यभावमात्रं वस्तुना-

र्थं वोच्यते तदाघटप्रतियोगिसमानाधिकरणसंसर्गाभावेऽतिव्याप्तिरिति यस्मिन्विकल्पे यो दोषः सम्भवति स तत्र द्रष्टव्य इत्याह * यथासम्भवमिति * अन्योन्याभावलक्षणखण्डनेन संसर्गाभावलक्षणमपि खण्डितं भवति तद्व्यवच्छेदासिद्धेरिति द्रष्टव्यम् ।

सम्प्रति संसर्गेतरेतराभावयोर्लक्षणान्तरद्वारा भेदं चोदयति ।

२३८ लक्षणान्तरद्वारा भेदनिरासः ।

ननु संसर्गप्रतियोगिको निषेधः संसर्गाभावः तादात्म्यप्रतियोगिकश्च तादात्म्याभाव इत्युक्त एव न मिश्रता तयो र्यो हि संसर्गतादात्म्यस्य निषेधः स संसर्गनिषेध एव न भवति तादात्म्यप्रतियोगिकत्वादिति । मैवम् । द्रव्यगुणकर्मणां समवायिकारणेषु हि तेषां प्रध्वंसा नैवं संसर्गाभावाः स्युः । संसर्गप्रतियोगित्वे तु संसर्गस्य समवायरूपतया समवायानित्यत्वप्रसङ्गात् । किञ्च तर्हि संसर्गान्योन्याभावौ द्वावपि न घटादिप्रतियोगिकाविति घटादेः कालादिवन्निरवधित्वापातः । संसर्गतादात्म्ययोश्चाविशेषितयोर्निषेधे सामान्यत एव तयोरुच्छेदः स्यात् । एवं यद्यदेव प्रतियोगि वाच्यं तत्तत्स्वरूपत एव न स्या-

१ यद्यपि समवायनित्यत्वेऽपि रूपादिनिरूपितत्वावच्छिन्नस्य समवायस्यानित्यत्वमेव विशिष्टस्यान्यत्वात् तथाच रूपसमवायो ध्वंसत एव अतएव वायौ स्पर्शसमवाये सत्यपि रूपसमवायो नास्तीति तथाऽपि नित्यमपि विशेषणान्तरावच्छिन्नं ध्वंसते इत्यनुपपन्नमेवेति भाव. ।

त् तस्यापि संसर्गं प्रति धावने च तदक्षतं, संसर्गानवस्था, शेषोच्छेदात्पूर्व्वपूर्वोच्छेदो वा स्यात् ।

* नन्विति * निषेध इत्युक्तेऽन्योन्याभावेऽतिप्रसक्तिस्तन्निरासाय संसर्गेति विशेषणम् । संसर्गप्रतियोगीत्युक्ते पृथक्त्वगुणेऽतिव्याप्तिस्तन्निरासाय निषेध इत्युक्तम् । इदानीमन्योन्याभावलक्षणमाह *तादात्म्येति* व्यावर्त्यमेवमत्राप्यूहनीयम् । इति कथिते सत्येव, तयोर्मिश्रता—सङ्कीर्णता नास्तीत्यर्थः। तादात्म्यप्रतियोगिनिषेधत्वमन्योन्याभावलक्षणं न भवति संसर्गतादात्म्याभावस्य संसर्गप्रतियोगिकतयाऽव्यापकत्वं संसर्गनिषेधत्वं च संसर्गाभावलक्षणं तत्रैवातिव्याप्तमिति लक्षणद्वारा न भेदसिद्धिरित्यत आह * यो हीति * अव्याप्त्या संसर्गाभावलक्षणं दूषयति *मैवमिति* कार्यद्रव्यानित्यगुणकर्मणां स्वोपादानकारणे ये प्रध्वंसाभावाः संसर्गाभावरूपतयेष्टास्तेषामेवंलक्षणमाचक्षाणानां संसर्गाभावता न भवे त्संसर्गप्रतियोगिकत्वाभावादित्यर्थः। नच प्रध्वंसाभावाः संसर्गाभावा न भवन्त्येवेति वाच्यम् । इह भूतले घटो नास्तीति प्रतीतौ मृदवयवे घटो नास्तीति प्रतीतेरवैलक्षण्यात् । ननु तेषां तादात्म्याऽप्रतियोगिकत्वे सत्यभावत्वात्संसर्गप्रतियोगिताऽनुमीयत इत्यत आह * संसर्गेति * किञ्च घटादिरनादिरनन्तश्च प्रागभावप्रध्वंसाप्रतियोगिकत्वात्कालादिवत्, नच हेत्वसिद्धिः प्रागसत्त्वप्रध्वंसयोः संसर्गाभावतया संसर्गप्रतियोगिकत्वादित्याह * किञ्चे-

ति* संसर्गतादात्म्ययोरविशेषितयोर्निषेध,उत केनचि-द्विशिष्टयोरिति विकल्प्य प्रथममतिप्रसङ्गेन निराकरोति *संसर्गेति * यदि विशिष्टयो,स्तयोरपि स्वरूपेणैव नि-षेधप्रतियोगित्वमुत संसर्गतादात्म्ययोरिति विकल्प्य प्रथमकल्पं प्रागुक्तदोषेण दूषयति *एवमिति* संसर्गः संसर्गी च विशिष्टन्तस्य तथैव निषेधे द्वयमपि न स्यादि-त्यर्थः। यदि विशिष्टयोस्तादात्म्यसंसर्गयोस्तादात्म्या-न्तरं संसर्गान्तरं च निषेधप्रतियोगि तदा प्रथमयोरक्षति-र्निषेधाप्रतियोगित्वादित्याह *तस्येति*विशिष्टोपाधा-वेकीकृत्य तस्येत्येकवचनप्रयोगः *संसर्गमिति* तयोः सम्बन्धत्वादिति द्रष्टव्यम्।तादात्म्यसंसर्गयो यौं तादा-त्म्यसंसर्गौ निषिध्येते तयोरपि स्वरूपेण निषेध्यत्वे उक्तो दोषः संसर्गान्तरेण चेत्तस्यापि तस्यापीति निर्मूला त-न्मालाऽऽपतेदित्याह *संसर्गेति* कासु चित्कक्षासु सं-सर्गविश्रान्त्याश्रयणान्नानवस्थेत्यत आह *शेषेति* य-स्य स्वरूपेण निषेध्यतयाऽत्यन्तासत्त्वं ततः पूर्वस्यापि स्वरूपेण निषेध्यतया तथात्वं स्यादेवमामूलं संसर्गा-ऽसत्वं स्यादित्यर्थः।

यद्यत्प्रतियोगि तत्तत् स्वरूपेणैव न स्यादित्य-स्य परिहारं शङ्कते।

२३९ सहानवस्थानरूपविरोधे स्वीकृतेऽप्यनिस्तारः।

न प्रतियोग्यनुयोगिनोस्तथात्वं विरोधः किन्तु स-हभावाभावोऽतस्तन्मात्रं न स्यात् नतु तन्मात्रमेव न स्यादिति चेन्न। अनुयोगिनि प्रतियोग्यापत्तेः। तथा

प्रमाभावात्. कथं तदास्तामिति चेन्न। तथाप्रमाभावमूलकस्य विरोधस्य सहानवस्थानस्य नियमनभङ्गात् प्रतियोग्यनुयोगिभावादन्यः कस्तयोर्विरोधः स्यात्। तथा न प्रमीयमाणत्वमत्र स इति चेन्न अतिप्रसङ्गात्। नियमेनेति चेन्न। व्यक्त्योरविरोधापत्तेः।

* न प्रतीति * निषेधप्रतियोगिनो विरोधस्तथात्वं—निषेध्यस्वरूपत्वं निषेधस्वरूपत्वं न भवतीत्यर्थः। तर्हि भावाभावयोः साक्षाद्विरोधस्तदनुषङ्गादन्यत्रेति न्यायविरोध इत्याशङ्क्याह * किन्त्विति * सहभावः सहसत्त्वमेकदेशकालस्थितत्वं तदभावो विरोध इत्यर्थः। तथापि विरोधापरिहारादेकतरभावेऽन्यतराभावस्तदवस्थ इत्यत आह * तत इति * तन्मात्रं–सहभावाभावमात्रं स्यात्। मात्रचो व्यावर्त्यमाह * न त्विति * तन्मात्रमेव–प्रतियोगिमात्रमेव नस्यादिति न किंत्वन्यत्र सता रूपेण प्रतियोगित्वमन्यत्र चाऽसता रूपेणाभावज्ञानविषयत्वमिति, न प्रतियोगित्वमात्रेण स्वरूपाभावप्रसङ्गो यदि हि प्रतियोगिनो निषेध्यत्वं स्वभावतः स्यात्तर्हि यद्यत्प्रतियोगि तत्तत्स्वरूपेणासत्त्वे प्रतियोगि तत्तत्स्वरूपेणैव स्यात् न तथाऽतोऽप्रयोजकं स्वरूपेण सत्त्वे प्रतियोगित्वमित्याशयः। अतिप्रसङ्गेनैतन्निराकरोति *नेति* सहावस्थानाभावः किमेकदेशे उभयोरप्यभावे, उतैकस्मिन् काले, किम्वा एकस्मिन् देशे काले च द्वयो रसंसर्गः, प्रथमद्वितीयौ नाऽनयो देशकालभेदेन तदुपगमात् तृतीये प्रतियो-

गिनि प्रतियोगी न वर्त्तते स्ववृत्तिविरोधादनुयोगिनि चानुयोगी न वर्त्तते ततश्च प्रतियोगिन्यनुयोगिनोऽनुयोगिनि च प्रतियोगिनो वृत्त्यापत्तिरेकदेशकालत्वाभावसम्भवादेकतराभावेऽन्यतरभावनियमाच्चातो घटाभावारूढो घटो घटारूढश्च तदभाव इति विरुद्धमापद्येतेत्यर्थः।

किमयं परपक्षेऽनिष्टप्रसङ्गरूपस्तर्क,उत स्वपक्षानुमानं, नाद्यो व्याप्तिहीनतया प्रशिथिलमूलत्वान्न द्वितीयोऽनुपलब्धिविरुद्धकालात्ययापदिष्टत्वादिति शङ्कते ।

२४० स्वरूपायोग्यतैव विरोध इति निरासः ।

तथा न प्रमातुमनौपाधिकी योग्यतेति चेत् सैव मेयगता योग्यताऽनुयोगिप्रतियोगित्वादन्या का समर्थिता स्यात्। स्वरूपमेवेति चेन्न। मिथः सम्भेदाभ्युपगन्तृाऽपि तयोः स्वरूपोपगमात्। तथाभूतं स्वरूपमिति चेन्न। तस्यैव निर्वाच्यतापत्तेः ।

* तथेति * स्वाभावारूढतया घटप्रमाप्राप्तौ तदभावे किं सहानवस्थानविरोधो मूल,मुत प्रतियोग्यनुयोगिभावः, नाद्य इत्याह * नेति * प्रमाभावादिदं विरुद्धमिति वदन्प्रष्टव्यः प्रमातदभावयोरयमेव विरोध आहोस्विदन्योवाऽन्यश्चेत्,किं क्षुण्णं मे यत्तदभावयोराद्ये मानाभावे मानप्रवृत्तिः स्यात् पुरोदितरीत्याऽतश्च मानाभावेपि तदभावान्नविरोधः । नापि प्रशिथिलमूलता भूतलादौ तदभावे तद्भावदर्शनादित्यर्थः।भावाभावयोः सहानस्थानविरोधे तत्सिद्ध्यर्थमेव स्वाभावारूढत्वं घटस्येष्टव्यमित्युक्तम् । ननु सहानव-

स्थाने न तयोर्विरोधस्तावता न प्रतियोग्यनुयोगिभावः स इति प्रसज्यते ताभ्यामन्यादृशस्य विरोधस्य सहानवस्थानमानाभावरूपस्य सम्भवादिति शङ्कते * तथा नेति * न तथा प्रमीयमाणत्वं– अप्रमीयमाणत्वमिति यावत्। सहाप्रतीयमानत्वं विरोधः, किंवा नियमेनेति विकल्प्य प्रथममपाकरोति * नेति * वायौ रूपस्पर्शयोरसहावस्थानदर्शनादन्यत्रापि तयोः सहावस्थानं न स्यादित्यर्थः। द्वितीयमाशङ्कते *नियमेनेति* रूपस्पर्शयोर्वायावसहभावेऽपि पृथिव्यादौ सह भावान्न तथा प्रसङ्ग इत्यर्थः। नियमस्यानुगतरूपनिष्ठत्वाद्व्यक्त्योर्व्यावृत्तत्वान्नियमेन तथात्वन्नास्तीति विरोधो न स्यादित्याह *नेति* सहस्थितत्वेन प्रमाणाभावो न विरोधः किन्तु सहाप्रमातुं योग्यतैव स इति शङ्कते *तथेति* स्वरूपव्यतिरिक्ता स्वरूपं वा, यदि प्रथमस्तत्राह *सेति* सहरूपातिरिक्तयोग्यतानङ्गीकारादित्यर्थः। अस्तु तर्हि स्वरूपमेव सेति द्वितीयमाशङ्कते *स्वेति* स्वरूपमात्रं स्वरूपविशेषो वेति, विकल्प्य प्रथममपाकरोति *नेति* भावाभावयोः परस्पराऽऽरूढत्वमङ्गीकुर्वता सदसद्वादिना च स्वरूपाभ्युपगमान्न तद्विरोधोऽतिव्यापकत्वादित्यर्थः। यद्वा परस्परसम्भेदेऽपि स्वरूपमात्रविरोधस्य निर्वाहाद्घटस्य स्वाभावारूढत्वं स्यादिति सहावस्थानाभावविशिष्टं सहाप्रमातुं योग्यतानियतं वा स्वरूपमिति द्वितीयमाशङ्कते *तथेति* सहानवस्थानस्य सहाप्रमातुं योग्यत्वस्य च पराकृतत्वात्तद्विशिष्टं स्वरूपं न निर्वक्तुं शक्यमिति परिहरति * नेति *

महानवस्थानं सहाप्रतीयमानत्वं तद्योग्यत्वं वा विरोध इति पक्षत्रयम्प्रत्येकन्दूषयित्वाऽधुना साधारणं दूषणं दर्शयति ।

२४१ पक्षत्रयसाधारणदूषणोद्भावनम् ।

कश्च गोत्वाश्वत्वाभ्यां भावाभावयोरेवंविधविरोधे विशेषः स्यात्, सत्याञ्च तयोः साहित्यप्रमायां प्रकारभेदेन व्यवस्थापना किमिति कार्या प्रमयैवाप्रमानुपगमादिति ।

*कश्चेति*गोत्वङ्गव्येव नियतमश्वत्वञ्चाश्वे नियतमिति तथाविरोधत्र्यवतोरन्योन्यभावाभावत्वाभावादनयोरपि तथात्वं न भवेदिति भावः।एवमुक्तविरोधस्यातिव्याप्तिमभिधायाधुनाऽव्याप्तिमाह *सत्यामिति* नभसि रथसंयोग भावाभावयोः प्रतीयमानयोर्विरोधपरिहाराय दिग्विभागावच्छिन्नतया व्यवस्थापनं तार्किकाः कल्पयाञ्चक्रुः सा न कार्येत्यर्थः। कुतो न कार्येत्यत आह*प्रमेति*प्रमादर्शनात्सहाऽप्रतीयमानत्वं, सहावस्थानाभावो वा, सहाप्रमातुं योग्यता वा, नास्तीति विरोधप्रतिरभावान्नव्यवस्था कार्या सति विरोधे तत्परिहाराय तस्याः कर्त्तव्यत्वादित्यर्थः ।

प्रागभावप्रध्वंसेतरेतराभावानां संसर्गतादात्म्यमात्रप्रतियोगितया घटाप्रतियोगिकत्वादनाद्यनन्तत्वं विश्वात्मत्वञ्च घटादेः स्यादिति यदुक्तं तदयुक्तं संसर्गादिविशेषणतया घटादेरपि निषेधप्रतियोगित्वादिति शङ्कते ।

२४२ पूर्वोक्तापत्तिशङ्कातन्निरासौ ।

अथ घटादिविशेषिनयारन्योन्यनिषेधौ तौ, सविशेषणौ च विधिनिषेधौ न कथञ्चिद्विशेषणमनुपसङ्क्रम्य स्याताम् इति ब्रूषे, तदपि न, तर्हि विशिष्टस्य निषेधो विशेषणस्यापि भवतीति ससर्गान्योन्यनिषेधोऽपि संसर्गनिषेधः स्यादेवेति पुनः स प्रसङ्गो वज्रलेपायते । अन्योन्याप्रतियोगिकः संसर्गप्रतिषेधस्तथा विवक्षितः एवमन्योन्यनिषेधोपि संसर्गाप्रतियोगित्वेन निर्वाच्य इति चेन्न । एवं ह्यन्योन्यसंसर्गाभावः संसर्गान्योन्याभावश्चापरा कोटिः स्यात् । किञ्चैवंसति संसर्गाभावोऽन्योन्याभावो यो न भवति स संसर्गाभावतया विवक्षित इत्युक्तं स्यात् तथा च संसर्गविशेषणं व्यर्थमिति संसर्गाभावमर्थमाधिकमाकाङ्क्षता त्वयाऽन्वर्थः संसर्गाभावशब्दोऽपि हारितः स्यात् । (यतोऽन्योन्याभावो यो न भवत्यभावः स संसर्गाभाव इत्युक्तम् ।) किंचाऽनयाऽपि वाचाऽन्योन्याभावनिषेधोऽभिधीयमानोऽन्योन्याभावेऽपि प्रसज्यते, न ह्यन्योन्याभावोऽन्योन्याभावो भवतीति शक्यं प्रमातुं सामानाधिकरण्यं हि प्रकारभेदे सति भवति यथा नीलमुत्पलमित्यादि तत्रस्तदभावादेर न तथेत्य-

---

( ) विशेषिनयो समगनादात्म्ययो रिति सो-पु-पा०

(२) संसर्गाभावो यो न भवति संसर्गाप्रतियोगिक स संसर्गाभाव इति सो-पु-पा० ।

( ) एतदन्तर्गतोग्रन्थ. सो-पु-नास्ति ।

तिप्रसङ्गः । अन्यश्चान्योन्याभावेष्वेव तिष्ठन्नेव कः प्रमेयो यद्रुति तथा कथ्येत अभावमात्रे स्वति प्रसङ्गात् व्यक्तिविशेषे च शेषेष्वन्योन्याभावेषु संसर्गाभावत्वापत्तेः ।

* अथेति * निषेध्यविशेषणत्वमात्रेण कथं निषेधप्रतियोगित्वमित्यत आह * सेति * नागृहीतविशेषणा विशेष्ये बुद्धिरिति न्यायेन विशेषणं घटादिकमगोचरीकृत्य तद्विशिष्टनिषेधगोचरत्वं तद्बुद्धेरनुपपन्नमित्यर्थः । एवन्तर्हि स्मृतित्वसंसर्गान्योन्याभावमादाय स्मृतावनुभूतित्वप्रसङ्गः सुदृढीकृतः स्यादिति परिहरति * तदिति * निषेध्यविशेषणत्वानुपपत्त्या घटादेर्निषेधविषयत्वं यदि तर्हि विशिष्टस्य निषेधः सर्वत्र शुक्लः पटो न भवतीत्यादौ कथितन्यायेन विशेषणशौक्ल्यादेरपि भवतीति कृत्वा स्मृतित्वसंसर्गः स्मृतिर्न भवतीति स्मृतित्वसंसर्गान्योन्यनिषेधोऽपि तत्संसर्गनिषेधो भवतीति तमादाय यः स्मृतावनुभूतित्वप्रसङ्गो दर्शितः स तदवस्थ एवेत्यर्थः । स्मृतित्वसंसर्गान्योन्याभावमादाय स्मृतावनुभूतिप्रसञ्जनमनुपपन्नन्ताद्विलक्षणस्यैवाभावस्यानुभूतिलक्षणत्वेन विवक्षितत्वादिति शङ्कते * अन्योन्येति * नच पुनरुक्तिः पूर्वत्रानुभवस्य शङ्कामूलत्वात् इह तु लक्षणान्तरभेदस्य तन्मूलत्वादिति द्रष्टव्यम् । प्रतिषेध इत्युक्तेऽन्योन्याभावेऽतिव्याप्तिस्तान्निरासाय संसर्गेति विशेषणम् । संसर्गान्योन्याभावव्युदासार्थमन्योन्याप्रतियोगिक इति विशेषणम् * तथा विवक्षितइति * संसर्गाभावत्वेन विवक्षित इत्यर्थः ।

संसर्गान्योन्याभावलक्षणद्वयमप्यव्याप्त्या दूषयति * नेति * तादात्म्यमिह नास्तीति निषेधस्य तादात्म्यसंसर्गाभावत्वात्तस्य च प्रतिषेध्यविशेषणतया तादात्म्यप्रतियोगिकत्वमस्तीति संसर्गाभावादपरा कोटिः स्यात्तथा संसर्गो घटो न भवतीति संसर्गान्योन्याभावस्य निषेधे तादात्म्यविशेषणतया संसर्गप्रतियोगकत्वमस्तीत्यन्योन्याभावात्सोऽप्यपरा कोटिः स्यात् एवं लक्षणद्वयमप्यव्यापकमित्यर्थः॥ननु साक्षात्संसर्गप्रतियोगिकः संसर्गाभाव एवमन्योन्याभावोपि निर्वक्तव्य इतिचेन्न। तादात्म्यं नाम स्वरूपं अतश्च संसर्गतादात्म्यनिषेधः साक्षात्संसर्गनिषेध एवमितरत्राप्यूह्यमेवं संसर्गेतरेतराभावलक्षणयोरव्याप्तिमभिधायाधुना व्यर्थविशेषणत्वं दूषणान्तरं समुच्चिनोति *किंचेति* स्मृतित्वसंसर्गान्योन्याभावः स्मृतावप्यस्तीत्यतिव्याप्तावभिहितायां तन्निराचिकीर्षया यः संसर्गाभावोऽन्योन्याभावो न भवति स संसर्गाभावतया विवक्षित इत्युक्तं स्यात् एवंच सति योऽन्योन्याभावो न भवत्यभावः स संसर्गाभाव इत्युच्यमाने नास्त्यतिव्याप्तिरतः संसर्गेति विशेषणं व्यर्थमित्यर्थः। एवं तर्हि संसर्गपदं विहाय संसर्गाभावलक्षणमाचक्ष्महे इत्यत आह *इतीति* लोकेपि संसर्गाभाव इत्युक्ते संसर्गान्योन्याभावप्रतीतिः स्या त्तद्व्युदासार्थमन्योन्याभावो न भवतीति विशेषणं वक्तव्यमेवं च सति संसर्गेतिपदस्य प्रयोगः क्वापि न भवेत्। नच तदप्यस्त्विति वाच्यम्। संसर्गाभावशब्दस्य तत्र यौगिकार्थस्य परित्यागप्रसङ्गादि-

न्ति भावः।पूर्वमन्योन्याभावो न भवति योऽभावः स संसर्गाभाव इति लक्षणे संसर्गेतिविशेषणं व्यर्थमित्युक्तं इदानीमन्योन्याभावे ऽतिव्यापकं च संसर्गाभावलक्षणमित्याह *किंचेति* अनया वाचेत्यन्योन्याप्रतियोगिकइति विशेषणगिरेत्यर्थः।कथमन्योन्याभावनिषेधोऽन्योन्याभावेऽपि प्रसज्यत इत्याकाङ्क्षायामेतत्स्फुटयति *नहीति*अन्योन्याभावस्या-न्योन्याभावत्वस्य प्रमातुमशक्यत्वात्तन्निषेधत्वं तस्यार्थात्सिध्यति भावाभावयोरेकतरासम्भवेऽन्यतरप्रसक्तेरित्यर्थः। अन्योन्याभावोऽन्योन्याभावो भवतीति प्रमातुमशक्यत्वं कुत इत्यत आह *सामानेति* भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तानां शब्दानामेकस्मिन्नर्थे वृत्तिः सामानाधिकरण्यं तदिह प्रथमान्योन्याभावशब्दप्रवृत्तिनिमित्ताद्भिन्नस्य प्रवृत्तिनिमित्तस्य द्वितीयतच्छब्दे ऽसम्भवात्तेन तस्य सामानाधिकरण्यं न घटत इत्यर्थः। प्रकृष्टप्रकाशः सवितेत्यादावेकस्मिन्नर्थे प्रकृष्टादिपदानां सामानाधिकरण्यं दृष्टं तद्वदिहापि किं न स्यादित्यत आह*यथेति*तत्राऽपि लक्ष्यैक्येऽपि व्यावर्त्यभेदोऽस्त्येवेत्यदृष्टान्त इत्यर्थः।फलितमाह *तत इति*ततो-रूपभेदाभावात् तदभावा-दन्योन्याभावशब्दद्वयस्य सामानाधिकरण्याभावादेव न तथा-ऽन्योन्याभावो न भवतीति संसर्गाभावलक्षणं तत्रातिप्रसक्तमित्यर्थः। ननु तर्हि प्रथमान्योन्याभावशब्देन रूपान्तरविशिष्टमुद्दिश्य द्वितीयतच्छब्देन केवलमन्योन्याभावत्वं विधीयतामतः समञ्जसं सामानाधिकरण्यमित्यत आह *अन्य इति* अन्योन्याभावत्वादन्य इत्यर्थः।प्रथमाव-

धारणमन्ययोगव्यवच्छेदार्थं द्वितीयमयोगव्यवच्छेदार्थम्। तथा कथ्येतान्योन्याभावत्वं विधीयेतेत्यर्थः। तथाहि-तद्रूपं किमन्योन्याभावत्वमेव किंवान्यत्, न तावदाद्यः स्वविशिष्टे स्ववृत्तिव्यतिरेकनियमदर्शनात् अन्यथाऽन्योन्याभावत्वविशिष्टे तस्मिन्विधीयमाने तस्मिन्नेव तद्विरयंशतः स्ववृत्त्यापात इति तात्पर्यार्थः। यदि द्वितीयस्तदा तद्रूपान्तरमभावमात्रवृत्ति, किंवा तद्विशेषवृत्ति, नाद्यः संसर्गाभावस्यापि तादात्म्याभावत्वप्रसङ्गादित्याह * अभावेति * यदि व्यक्तिविशेषवृत्ति तदा तद्विशिष्टस्य तथात्वे विधीयमाने परिशिष्टान्योन्याभावव्यक्तीनां संसर्गाभावत्वं प्रसज्येतेत्याह * व्यक्तीति *

संसर्गाभावो न भवति योऽभाव इत्यन्योन्याभावलक्षणेऽपि ससंर्गाभावेऽतिव्याप्तिर्द्रष्टव्येत्याह।

३४३ दूषणस्य सार्वत्रिकत्वम्।

एतच्च सर्वत्र तदन्यत्वेन व्यवच्छिद्यमाने द्रष्टव्यम्। तथा हि—

नातत्तन्मन्यसे तावन्न तत्तदपि मंस्यसे।
समानाधिकरण्यं हि रूपभेदमपेक्षते॥
रूपान्तरेण निर्दिश्य तच्चेत्तदभिधीयते।
ताद्रूप्येण तथाऽपि स्यात् सैव सव्यभिचारिता॥

एतच्चेति उक्तानुक्तस्थलेषु सर्वत्रोक्तन्यायानुसन्धानार्थमुक्तन्यायं सङ्क्षिप्य श्लोकेन दर्शयति सङ्क्षेपविस्तराभ्यामुच्यमानस्य मन्दबुद्ध्यारोहक्षमत्वात् * त-

थाहीति *अतत्- अन्योन्याभावत्वानाक्रान्तं संसर्गाभावत्वाक्रान्तं च, तत्-अन्योन्याभावत्वाक्रान्तं न मन्यसे तावदिति निश्चयार्थः तथा तदपि अन्योन्याभावत्वाक्रान्तं, तदिति तदाक्रान्तं न मन्यसे तत्र हेतुमाह *सामानेति* यद्वा भिन्नार्थनिष्ठयोः सामानाधिकरण्यमुतैकार्थनिष्ठयोरिति विकल्प्यातिप्रसङ्गसामानाधिकरण्यलक्षणाभ्यां क्रमेण पराकरोतीति श्लोकार्थः । अतदस्तत्त्वं तदोऽपि तत्त्वं न मंस्यामहे किंतर्हि तदेव वस्तु देशाद्यवच्छिन्नरूपान्तरेण निर्द्दिश्य तद्भवतीत्यभिधीयते ततो निमित्तभेदादर्थैक्याच्च सामानाधिकरण्यमित्यत आह *रूपेति*तत्-अन्योन्याभावत्वाक्रान्तं रूपान्तरेण-धर्मान्तरेण विशिष्टं प्रथमान्योन्याभावशब्देन निर्दिश्या-ऽनूद्य द्वितीयतच्छब्देन तदन्योन्याभावरूपमभिधीयते चेदिति शङ्कानुवादः। किंतद्रूपान्तरमभावमात्रवृत्ति, किं वा तद्विशिष्टवृत्ति किंवा वस्तुमात्रवृत्ति प्रथमे संसर्गाभावस्य तादात्म्याभावप्रसङ्गो द्वितीयेन्योऽन्याभावविशेषस्य संसर्गाभावत्वप्रसङ्गः अन्तिमे घटादावन्योन्याभावत्वप्रसङ्ग इत्यभिप्रेत्याह *ताद्रूप्येणेति*

अन्योन्याप्रतियोगिकः संसर्गनिषेधः संसर्गाभाव इति लक्षणस्यातिव्याप्तिमभिधायाधुनाऽव्याप्तिमभिधत्ते ।

२४४ अव्याप्त्युद्भावनम् ।

अपिच अन्योन्याभावस्य संसर्गाभावोऽप्येवं व्युच्छिन्नः स्यात् तस्याऽप्यन्योन्यप्रतियोगिकत्वात्। अथान्योन्याभाव-

स्य संसर्गाभावो नामाधिको नोपेयत एव यमादाय तथा स्यादिति चेन्न । एवं तर्ह्यन्योन्याभावस्यान्योन्याभावोऽपि नाधिकोऽभ्युपगन्तव्यः स्यादित्यन्योन्याप्रतियोगित्वेन व्यवच्छेदोऽपि संसर्गाभावस्य त्वदभिमतस्य कथं स्यात्, व्यवच्छेदस्य निषेधार्थत्वात् । अथ माभूदधिकोऽसौ, स्वरूपमेव तु तथेष्यत इति तदादायैव व्यवहार एष निर्दोष इति चेत् । तर्ह्यन्योन्याभावसंसर्गव्यतिरेकेऽपि तुल्यमेतत् ।

अपि चेति एवंलक्षणाङ्गीकारे वस्तुन्येकस्मिन्नन्योन्याभावो नास्तीत्येवं संसर्गाभावोऽपि त्वदुक्तलक्षणविशेषणेन व्यवच्छिन्नः स्यादन्योन्यविशिष्टस्याभावस्य प्रतियोगित्वेनान्योन्यप्रतियोगिकत्वादित्यर्थः॥अभावस्याभावान्तरानङ्गीकारान्नायं प्रसङ्ग इति शङ्कते *अथेति* अन्योन्याभावस्य संसर्गाभावसदसत्वचिन्तायाः कः प्रसङ्ग इत्याह *यमिति* यथाऽन्योन्याभावस्य संसर्गाभावः स्वातिरिक्तो नास्ति तथाऽन्योन्याभावोऽपि तदतिरिक्तस्य न स्यादभावत्वाविशेषादेवं चान्योन्याप्रतियोगिक इति विशेषणेनान्योन्याभावाद्व्यवच्छेदोऽपि संसर्गाभावस्य न स्यादिति परिहरति *नेति* अन्योन्याभावव्यवच्छेदयोरन्यत्वात्कथमन्योन्याभावाभावेऽव्यवच्छेद इत्याशङ्क्याह *व्यवच्छेदेति* अन्योन्याभावव्यवच्छेदयोरेकत्वादन्यत्वेऽपि तयोरविनाभावादेकतराभावेऽन्यतराभाव इति भावः।यद्वस्तु तत्स्वव्यवहारे स्वावान्तरजातीयं नापेक्षत इति नियमादन्योन्याभावःस्वव्य-

वहारे ऽन्योन्याभावान्तरं नापेक्षत इति शङ्कते * अथेति * तर्हि घटादेरपि स्वातिरिक्तेतराभावाभावेऽपि तद्व्यवहारः किं न स्यादित्यत आह *स्वरूपमिति* घटादेः प्रदीपापेक्षव्यवहारत्वेऽपि न प्रदीपस्य तथात्वमेवमभावातिरिक्तस्य तदपेक्षव्यवहारत्वेऽपि न तस्य तथात्वमिति भावः। फलितमाह * इतीति * एष व्यवहार इतरेतराभावेतरः संसर्गाभाव इति व्यवहार इत्यर्थः॥ अन्योन्याभावस्य यथा स्वरूपेणैवान्योन्याभावव्यवहारहेतुत्वमेवं संसर्गाभावव्यवहारहेतुत्वमिति तस्मिन्नेव संसर्गाभावव्यवहारहेतुस्वरूपेऽव्याप्तितादवस्थ्यमिति परिहरति * तर्हीति *

अन्योन्याप्रतियोगिकः संसर्गनिषेधः संसर्गाभावतया विवक्षित इति पूर्वोक्तलक्षणेऽव्याप्तिमभिधायेदानीमतिव्याप्तिमाह।

२४५ अतिव्याप्त्युद्भावनम्।

अपि च अन्योन्यप्रतियोगिको न भवत्यभावो यः संसर्गाभाव इति वदता स्वयाऽन्योन्यप्रतियोगिकेऽभावे निषिध्यमानेऽन्योन्यात्मकोऽसावभावोऽभ्युपगतः स्यात् द्वयोर्निषेधयोः सुन्दोपसुन्दतया ऽन्योन्यस्यैव स्थैर्यापत्तेः, तथा च सत्यन्योन्यस्मिन्निर्विशेषणे जगदेव प्रविष्टमिति संसर्गाभावत्वेन विवक्षितस्य जगदात्मतायां सिद्धन्त्यामन्योन्याभावात्मताऽपि स्यादिति व्यर्थो विशेष-

१ अन्योन्यस्यैवापत्तेरिति सं० पु० पा०।

णप्रयासो ह्रासायेति सविशेषणेऽप्यविशेषणवत्प्रसङ्ग इति महत् कौतुकम् ।

* अपि चेति * अन्योन्याप्रतियोगिकाभावत्व-निषेधमात्रेण कथमन्योन्यत्वं संसर्गाभावस्येत्यत आह *द्वयोरिति* सुन्दोपसुन्दलया परस्परविरोधितयाऽन्योन्यत्वमेव स्थिरीकृतं स्यात् । सुन्दोपसुन्दौ द्वावादिदैत्यराजौ नर्मदातीरे तपश्चेरतुस्तदुपघातार्थं जगत्स्रष्ट्रा काचिद्वराङ्गना प्रस्थापिता तां दृष्ट्वा कामसन्तप्तौ ममेयं ममेयमिति परस्परन्नन्तुस्तद्व दित्यर्थः। द्वौ नञौ प्रकृतमर्थं गमयत इति न्यायेन संसर्गाभावस्यान्योन्यताऽस्तु प्रकृते किं स्यादित्यत आह* तथा च सतीति * अन्योन्यविशेषप्रतियोगिकाभावत्वं निषिध्यते, किं वाऽन्योन्यमात्रप्रतियोगिकाभावत्वं, आद्ये यस्यान्योन्यस्य प्रतियोगिकत्वमिष्टन्ततोऽन्योन्यान्तरप्रतियोगिकाभावत्वस्यानिषेधादतिव्याप्तिर्लक्षणस्य, द्वितीये जगन्मात्रमन्योन्यत्वेनोक्तं स्यात् अतश्च जगदात्मतायां सिध्यन्त्यामन्योन्याभावस्याऽपि जगन्मध्यप्रवेशात्तदात्मताऽपि सिध्येदित्यर्थः। अन्योन्याप्रतियोगिक इति विशेषणं न हातुं शक्यमन्योन्यापत्तेः नचो पादातुमव्यावर्तकत्वादिति कष्टां बत दशामाविष्ट इत्युपहसति * इति व्यर्थेति *

अन्योन्याभावो न भवति यो ऽभावः स संसर्गाभाव इति लक्षणे भावाभावयो रन्यतरनिषेधस्यान्यतरविधिपर्यवसायितया ऽन्योन्यत्वं संसर्गा-

भावस्य स्यादित्यर्थान्तरपत्तिरित्युक्तमयुक्तं स्वपक्षसाधनानुमानत्वे ऽपसिद्धान्तात्परपक्षेऽनिष्टप्रसङ्गरूपतर्कत्व आपाद्यापादकयो र्व्याप्त्यभावात्प्रशिथिलमूलत्वादिति चोदयति ।

२४६ अर्थान्तरापत्तिनिराकरणाशङ्का ।

ननु घटाभावो न भवति स्तम्भ इत्युक्ते किं स्तम्भो घटात्मा विहितो भवति, तत् कस्य हेतोः तदा हि तथा स्यात् यदि घटस्तदभावश्चैव जगत्स्यात्, यदा तु स्तम्भादिरप्यपरा कोटिरस्ति तदा कथं तथा स्यादित्युक्तप्रसङ्गानवकाश इति ।

* नन्विति * स्तम्भस्य घटाभावत्वे निषिद्धेऽपि न घटात्मत्वं यथा, तथाऽन्योन्याभावत्वे निषिध्यमाने संसर्गाभावस्यान्योन्यत्वं न स्यादित्यर्थः। घटो घटाभावो न भवतीति घटस्य स्वाभावत्वनिषेधे घटात्मत्वमिव स्तम्भस्यापि घटाभावात्मत्वनिषेधे घटत्वमेव तत्रापि मन्तुमुचितमिति पृच्छति * तदिति * घटस्य तदभावत्वनिषेधेन घटात्मत्वबोधने मानान्तराविरोधादुपपन्नन्तत्र तथात्वं, इह पुनर्घटाभावत्वनिषेधेन तदात्मत्वविधौ प्रत्यक्षादिविरोधान्न घटात्मत्वं स्तम्भस्येति परिहरति पूर्ववादी * तदा हीति * प्रत्यक्षादिविरोध एव कस्मादित्याशङ्क्य घटतदभावव्यतिरेकेण स्तम्भादिकोट्यन्तरस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादित्याह * यदेति * सा च भेदप्रतीतिरबाधितानुभवत्वेन प्रमे-

येत्यर्थः। * कथं तथा स्यादिति * स्तम्भो घटात्मा विहितः कथं स्यात् न कथं चिदित्यर्थः।

असम्भवत्प्रकारान्तरयोः परस्परविरुद्धयो रन्यतरनिषेधस्यान्यतरविधिपर्यवसायित्वे व्याप्तेरसम्पन्नत्वान्न संसर्गाभावस्यान्योन्यत्वापादनतर्कस्य प्रशिथिलमूलत्वमिति परिहरति।

२४७ तर्कस्य न प्रशिथिलमूलत्वमिति समाधानम्।

मैवम्। यथा घटतदभावाभ्यामन्या वस्त्रादिकमप्यस्ति कोटिस्तथाऽन्योन्यतदभावाभ्यां नान्या कोटिः सम्भवति निर्विशेषणान्योन्यमध्ये जगत एव प्रवेशात् तदात्मनोऽपि निषिध्यमानत्वे तन्निषेधात्मके तदात्मनि जगत्प्रवेशात्, न हि घटः पटात्मेत्यनेन घटस्वरूपादन्यस्तदात्मा विहितः स्यात्, यदि तु तादात्म्यं नामाभेदाख्यो धर्मः कश्चिदिष्यते स घटपटाद्यधिकरणतया निषिध्यते तदा संसर्गाभाव एव स स्यात्। तस्मान्निर्विशेषणतादात्म्यान्तर्भूतं जगदिति कोट्यन्तराभाव इति।

* मैवमिति * घटादिविशेषितान्योन्यप्रतियोगिकाभावव्यतिरिक्तोऽभावः संसर्गाभाव इत्युक्ते पटाद्यन्योन्याभावप्रसङ्गवारणायान्योन्यमात्रप्रतियोगिकाभावनिषेधो वाच्यः एवं च निर्विशेषणान्योन्यस्मिन् जगत्प्रवेशाज्जगत्तदभावव्यतिरेकेण कोट्यन्तरभूतानात्मपदार्थो न सम्भवतीति हेतुमाह * नि-

विशेषणेति * अन्योन्याभावान्योन्याभावाभन्या कोटिर्न सम्भवतीत्युपपाद्य सम्प्रति संसर्गाभावस्यान्योन्याभावत्वनिषेधेऽन्योन्यत्वमेव परिशिष्यत इत्याह * त- दिति * तज्जगदात्मा स्वरूपं यस्यान्योन्यस्य तत्तदात्मा तस्यापि निषिध्यमानत्वेऽन्योन्याभावपदेनान्योन्याभावे बोध्यमाने पुनरन्योन्याभावो न भवतीत्यत्र तस्यान्योन्यनिषेधस्यापि निषेध आत्मा स्वरूपं यस्यान्योन्यस्य तत्तन्निषेधात्मकं तस्मिंस्तन्निषेधात्मके तदात्मन्यन्योन्यस्वरूपे जगत्प्रवेशाज्जगदात्मत्वं संसर्गाभावस्य स्यादित्यर्थः । यद्वा तदात्मनोऽप्यन्योन्यात्मनो जगतो निषिध्यमानत्वे तन्निषेधात्मके तस्यान्योन्यात्मकजगतो निषेधरूपान्योन्याभावनिषेधात्मके तदात्मनि संसर्गाभावस्वरूपे जगत्प्रवेशात्संसर्गाभावस्य जगदात्मत्वमित्यर्थः । अन्योन्यस्य न जगत्स्वरूपत्वमपि तु तद्धर्मत्वं तेन संसर्गाभावस्यान्योन्याभावत्वे निषिध्यमानेऽपि जगद्धर्मतैव स्यान्न जगदात्मतेत्याशङ्क्याह * न हीति * घटः पृथिव्यात्मक इत्यत्र घटस्वरूपादन्यन्न तादात्म्यमवबोध्यत आत्मशब्दस्य स्वरूपवाचकत्वादेवं जगत्तादात्म्यमपि जगत्स्वरूपमिति तन्निषेधनिषेधात्मनः संसर्गाभावस्य जगद्रूपत्वमित्यर्थः । नेह भूतले घट इति घटस्य भूतलाधिकरणत्वनिषेधवदनयो र्घटपटयो स्तादात्म्यं नास्तीति घटाद्यधिकरणतयाऽभेदापरपर्यायस्तादात्म्यधर्मो निषिध्यते ततस्तान्निषेधनिषेधात्मनः ससर्गनिषेधस्य तादात्म्यस्वरूपत्वे सिद्ध्यत्यपि न विश्वात्मतेति शङ्कते * यदि त्विति *

तादात्म्यं यदि स्वरूपमेव स्यात्तदा घटपटयो स्तादात्म्यमिति षष्ठीनिर्देशो न स्यादिति तु शब्दार्थः। संसर्गप्रतियोगिकनिषेधत्वसंसर्गाभावलक्षणवत्तया संसर्गाभावत्वमेव स्यान्नान्योन्याभावत्वमिति दूषयति-* तदेति * अन्योन्याप्रतियोगिकनिषेधत्वादित्यर्थः। अन्योन्यान्योन्याभावाभ्यामन्या कोटिर्न सम्भवतीति यदुक्तं तदुपपादितमुपसंहरति * तस्मादिति *

घटाभावः स्तम्भो न भवतीत्युक्ते स्तम्भस्य न घटात्मत्वं कोट्यन्तरभावादित्युक्तमङ्गीकृत्यान्योन्याभावनिषेधे वैलक्षण्यमभाणि, सम्प्रति नेह घट इति घटनिषेधे तदभावत्वमिह घटो नास्तीति तन्निषेधनिषेधे घटभावश्चाऽभ्युपगच्छता स्तम्भस्य कुम्भाभावत्वनिषेधे कुम्भात्मत्वमभ्युपेयमिति प्रतिपादयन्नाह।

अपि च एवं तर्हि घटे निषिध्यमाने घटाभावो विधीयते, घटाभावे च निषिध्यमाने घट इत्यपि न स्यात् तृतीयस्य विद्यमानत्वात् भवन्वा घटाभावः स्तम्भो न भवतीत्यत्रापि घटाभावत्वाविशेषाद्विशेषान्तरानिर्वचनाच्च घटः स्तम्भात्मेत्येवोक्तं स्यादिति त्वत्प्रसङ्ग स्त्वयि निपतेत्। संसर्गान्योन्याभाववैचित्र्यमादाय हि स परिहार्य्यः स एव च नाद्यापि व्यवतिष्ठते।

अपि चेति घटे निषिध्यमाने घटाभावो विधीयते घटाभावे निषिध्यमाने घटो विधीयत इत्यपि न स्या-

स्फोट्यन्तरभावादेवेति विपक्षेऽनिष्टप्रसङ्ग इति द्रष्टव्यम्। भूतले घटतदभावयो रन्यतरनिषेधे ऽन्यतरस्यार्थक्षसिद्धत्वात् घटादिनिषेधे घटाभावादि किं न सिध्येदित्यत आह * भवन्त्विति * घटादिनिषेधः घटाभावादिर्भवन्त्वा घटाभावःस्तंभो न भवतीत्यत्रापि घटाभावनिषेधे घट एव भवेदिति योजना। हेतुमाह * घटाभावेति * विमतो घटो भवितुमर्हति घटाभावनिषेधत्वात्सम्प्रतिपन्नवदितिप्रयोगः स्तम्भस्य घटाभावत्वनिषेधेन घटत्वविधि र्भूतले घटाभावनिषेधे घटविधिरिति व्यवस्थादर्शनात्तद्धेतुविशेष उन्नीयत इत्याशङ्क्याऽऽह * विशेषे इति* तद्विशेषान्तरमन्यगतं न व्यवस्थापकमसत्वादेव भावरूपं चेति भावाधिकरणत्वेन भावत्वमभावयो र्भवेदिति न्यायानलविष्लावितत्वादभावत्वातिरिक्तं विशेषान्तरं निर्वक्तुमशक्यमित्यर्थः। फलितमाह *घट इति*अन्योन्याभावनिषेधेऽन्योन्यात्मविधौ स्तम्भस्य घटाभावत्वनिषेधे घटात्मत्वं स्यादिति नत्वयाऽऽपादितः प्रसङ्गस्तवैवानर्थाय स्यादित्यर्थः। भूतले घटाभावो नास्तीति घटाभावस्य संसर्गो निषिध्यते तेन तत्र घटविधिः स्यात्स्तम्भः कुम्भाभावो न भवतीति स्तम्भस्य कुम्भाभावतादात्म्यनिषेधोऽतो न तत्र कुम्भात्मत्वविधिरित्याशङ्क्याह * संसर्गेति * स प्रसङ्गः परिहरणीय इति यावत्। भवतु को दोष इत्यत आह * स इति * अयमेव हि तयो र्भेदपरीक्षाकालस्तेन कथमसिद्धमसिद्धेन साध्यत इत्यर्थः।

संसर्गान्योन्याभावौ विधर्माणौ विलक्षणप्रतीति-

गोचरत्वाद् घटपटवदित्यनुमानात्पूर्वं निरस्ताविशेषाद्वि-शेषान्तरमनयोराश्रयणीयमित्याशङ्क्याऽऽह।

२४९. प्रतीतिबलाद्वैधर्म्यशङ्का निरासः।

अतएव प्रतीतिबलादन्यदेव वैधर्म्यमनयोरुपेयमित्य-पि निरस्तम्। प्रतिषेधप्रतिषेध्यविरोधे हि प्रकारविशेष-व्यवस्थानिरुक्त्यशक्तेरविशेषेणैकनिषेधेऽन्यविधिध्रौव्यं भवदन्योन्याभावनिषेधेऽप्यन्योन्यविधये स्यात्।

* अत इति * भेदासिद्धेरेव विलक्षणप्रतीतिवि-षयत्वासिद्धेरित्यर्थः। "परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तर-स्थिति" रिति न्यायेन संसर्गाभावस्यान्योन्याभावत्व-निषेधे ऽन्योन्यत्वमेव स्यादिति निगमयति * प्रति-षेधेति * प्रतिषेधोऽभावः प्रतिषेध्यं प्रतियोगि त-योर्विरोधे प्रकारान्तरस्य निर्वक्तुमशक्यत्वादविशेषे-णान्योन्याभावनिषेधे एकतरनिषेधेऽन्यतरविधिध्रौव्यं ध्रुवभावो नियतत्वं भवदन्योन्यविधये स्यादित्यर्थः।

नायमयं नेहायमितिसंसर्गान्योन्याभावप्रतीति-व्यवहारौ विलक्षणौ प्रत्यक्षौ तयो र्गतिस्त्वयापि व-क्तव्या तत्राऽप्युदीरितदोषपरम्परापत्तिरित्याशङ्क्याह।

२५० सिद्धान्त लोपाद्धार।

मम चानिर्वचनीयतैव प्रतीतव्यवहारव्यवस्थापर्य-नुयोगबाणवारणाय वज्रवारबाणायमाना विजयते। मम त्वेतं दर्शनं प्रतीतिसिद्धत्वादत्यन्तामद्विलक्षणम्भवदपि ज-गत्तथा सत्त्वोपगमेऽपि बाध्यमानत्वादनिर्वचनीयमिति।

ममेति देहात्मव्यवहारवदाबोधमविचारितरमणीयता: प्रतीतिव्यवहारयोरुपपत्तिरिति न स्वव्याघातकत्वाशङ्केति तात्पर्यम्। प्रतीतिव्यवहारव्यवस्था कथमिति चोद्यं प्रतीतिव्यवहारव्यवस्थापर्यनुयोगः स एव बाणस्तन्निवारणाय वज्रोपममभेद्यं वारवाणं कवचस्तद्वदाचरतीति वारवाणायमानाऽनिर्वचनीयतैव विजयत इति योजना। किमिदमनिर्वचनीयत्वं न तावन्निर्वचनानर्हत्वं मूकीभावप्रसङ्गात्, नाऽपि सद्वैलक्षण्यं असतोऽपि तथात्वापातात्, नचासद्वैलक्षण्यं सतोऽनिर्वचनीयत्वापातात्, नापि सदसद्वैलक्षण्यं सदसतोः प्रत्येकमनिर्वचनीयत्वापातात्, नच सद्विलक्षणत्वे सत्यसद्विलक्षणत्वं तस्य तथाभूतस्य क्वाप्यदर्शनात्प्रमाणाभावादित्याशङ्क्याह *मम हीति* ख्यातिविशेषविषयत्वे सति बाध्यत्वानुपपत्तिस्तथात्वसाधिका तथाहि खपुष्पसमत्वेऽपरोक्ष्यानुपपत्तिरात्मसमत्वे बाधानुपपत्तिः न चान्यत्र दृष्टमेवान्यत्राऽऽश्रयणीयं दर्शनाऽनवस्थापातादिति । उक्तं च—

"सत्त्वे न भ्रान्तिबाधौ स्तां नासत्त्वे ख्यातिबाधकौ।
सदसद्भ्यामनिर्वाच्याऽविद्या वेद्यैः सह भ्रमा" इति।

प्रपञ्चानिर्वचनवादिना तन्मध्यपतितसंसर्गेतरेतराभावयोर्वैलक्षण्यं प्रतीनाकारसूरीकृत्य तत्त्वांशखण्डने नाऽनुभवविरोधोऽपीत्याह ।

२५१ आनवेचनीयमनऽनुभवविरोधाभावः ।

अतएव प्रतीयमानत्वाद्वैचित्र्यमनयोर्घुष्यमाणमतिदू-

२निरस्तम्। उक्तप्रतियोग्यादिवैचित्र्यानुपपत्तितः प्रतीयमानस्यैव बाध्यताया एवं कथनात्।

तस्मात्—

अन्योन्याभावसंसर्गाभावभेदव्यवस्थितौ।

सत्यां स्यात्तद्व्यवस्थेति स्वाश्रयं कश्चिदित्सतु॥ ३१॥

* अत इति * अनयोरभावयोः प्रतीयमानत्वाद्वैचित्र्यं घुष्यमाणं दूरनिरस्तमुक्तमित्यन्वयः। तत्र हेतुमाह * प्रतियोगीति * आदिपदेन लक्षणादिवैचित्र्यसङ्ग्रहः *प्रतीयमानस्यैवेति * उपाधिविशेषे प्रतिपत्तिमात्रं निषेधे प्रयोजकं न प्रमितिरित्युक्तम्। बाध्यताया एवेति प्रातीतिकरूपाङ्गीकारेण विरोधपरिहार ईरितः। यस्मात्संसर्गेतरेतराभावयोरसङ्कीर्णलक्षणासिद्धिः तस्मादित्युपसंहरति * तस्मादिति * संसर्गेतरेतराभाववैलक्षण्यं प्रतियोगिवैलक्षण्यादुत संसर्गाभावान्योन्याभावरूपवैलक्षण्यादिति, विकल्प्य क्रमेण दूषयति। अन्योन्याभावश्च संसर्गाभावश्चान्योन्याभावसंसर्गाभावौ तयोर्भेदस्तस्य व्यवस्थितिः सिद्धिस्तस्यां सत्यां तद्व्यवस्था स्यात्तयोः संसर्गान्योन्यरूपप्रतियोगिनोर्भेदः स्यात् अन्योन्याभावरूपत्वाद्भेदस्य अतश्चान्योन्याभावसंसर्गाभावयोर्भेदसिद्धावन्योन्याभावरूपभेदः प्रतियोगिनोः सिध्येत् सिद्धे च प्रतियोगिभेदे संसर्गान्योन्याभावभेदसिद्धि-

१ उक्तमिति सो० पु० पा०।
२ एवं कथनादिति सो० पु० पा०।

रिति परस्पराश्रयः, आत्माश्रयत्वं तु प्रतियोगिभेदस्यान्योन्याभावरूपत्त्वात्स्वसिद्धौ स्वसिद्धिरिति दर्शितम् । द्वितीयविकल्पपरिहारतयाऽयमेव श्लोको योज्यः तथाहि अन्योन्याभावसंसर्गाभावयोर्भेदव्यवस्थितौ सिद्धायामन्योन्याभावो यो न भवति निषेधः संसर्गाभाव इति भेदव्यवस्था सिध्यतीत्यात्माश्रयत्वं कः प्रतिविदधात्वित्यर्थः। यथासम्भवमात्माश्रयादीतिपुरेरितदोषविशेषपरतयाऽप्ययं ग्रन्थो योजनीयः। इदानीं प्रकारान्तरेणोक्तदोषपरिहारं शङ्कते ।

२५२ एवकारार्थानिरुक्तिः ।

अभाव एव यत्रेति सावधारणं वक्तव्यमिति चेन्न । एवकारेण किमधिकमभिधीयते । भावो निषिध्यत इति चेन्न। तस्याभावपदेनैव लब्धत्वात्, भावनिषेधोऽभाव इत्यनर्थान्तरमिदम् । भावसामानाधिकरण्यनिषेध एवकारार्थ इति चेन्न । उक्तेनैव गतार्थत्वात् । अन्योन्याभावस्य च तस्य स्मृतावपि सम्भवात् न हि भावसामानाधिकरण्यं स्मृतिः स्मृतौ च भावमभावं चैकत्व मन्यमानेन तस्याप्येष्टव्यत्वात् तयोः परस्परप्रातिक्षेपरूपत्वात् न हि रूपरसयोरेकत्राभावेन तत्सामानाधिकरण्याभावः स्यात् ।

* अभाव इति* स्मृतित्त्वाभावो यस्मिन् ज्ञाने

१ ननु स्मृतित्वस्याभाव इति पु० पा०।

साऽनुभूतिरित्युक्ते स्मृतित्वान्योन्याभावमादाय स्मृतावतिव्याप्तिरुच्यते स्मृतित्वात्यन्ताभावाधिकरणं ज्ञानमनुभूतिरिति तु लक्षणेन स्मृतावतिव्याप्तिस्तस्यास्मृतित्वसमवायित्वेन तदत्यन्ताभावानधिकरणत्वादिति शङ्कार्थः। अत्यर्थवाचकैवकारार्थनिरूपणान्मैवमिति परिहरति * नेति *। भावनिषेधोऽभिधीयते स्वाभावस्य स्वभावेन सहासामानाधिकरण्यमुतार्थान्तरमिति विकल्पाभिप्रायः। भावनिषेध एवकारार्थ इति प्रथमकल्पमवलम्ब्यते * भाव इति * भावनिषेधवाचकैवकारः किमभावशब्दानतिरिक्तार्थः किम्वाऽतिरिक्तार्थः, आद्ये सहप्रयोगानुपपत्तिरेवकारार्थस्याभावपदेनोक्तत्वाद्धस्तशब्देनैव विवक्षितार्थलाभे करशब्दाप्रयोगवदिति मन्वानः परिहरति * नेति * एवकाराप्रयोगे स्मृतित्वसंसर्गाभावमात्रं स्मृतावप्यस्तीति पूर्वोक्तप्रसङ्गः सुस्थ इति भावः। अस्तु तर्ह्यनयोः शब्दयोरतिरिक्तार्थत्वमित्यत आह * अभावेति * अनर्थान्तरमर्थान्तरं न भवति भूतले घटो नेति घटनिषेधस्य तत्र घटाभाव इतिशब्दस्य च लोके पर्यायत्वावगमादेकार्थत्वानुभवाच्च नातिरिक्तार्थत्वं तेनैवकारो व्यर्थ इत्यर्थः। स्मृतित्वस्याभाव एवेत्यस्यायमर्थः स्मृतित्वेनासमानाश्रयस्तदभावो यत्र ज्ञाने साऽनुभूतिरिति। नच स्मृतावतिव्याप्तिः स्मृतित्वान्योन्याभावस्य स्मृतित्वेन समानाधिकृतत्वात्तत्रेति द्वितीयं कल्पं शङ्कते * भावेति * स्मृतित्वाभावस्य स्मृतित्वभावेन सामानाधिकरण्यनिषेध एवकारार्थ इत्यर्थः।

सामानाधिकरण्यं नामैकधर्मिनिष्ठत्वं भावाभावयोस्ते-न स्मृतित्वाभावो यत्रेत्युक्त्यैव स्मृतित्वस्यानुभूतिधर्मि-निष्ठत्वस्यार्थान्निषेधात्तदसामानाधिकरण्यमभावपदेनै-व लब्धमित्येवकारो व्यर्थ इत्युक्तन्यायेन परिहृतमेतचो-द्यमित्याह *नेति* नन्वभावपदं स्मृतित्वाभावं मुखतो वक्ति सामानाधिकरण्याभावं त्वर्थतो द्योतयति, नच अ-र्थद्योतितस्य मुखतो वाचकं पदान्तरं तेन न पुनरुक्तं अन्यथाऽद्वितीयपदेनार्थसिद्धस्य जगन्मिथ्यात्वस्य मुखतो वाचकं वाचारम्भणमित्यादि पुनरुक्तत-या व्यर्थं स्यादित्याशङ्क्याह * अन्योन्येति * स्मृतौ स्मृतित्वान्योन्याभावस्य तस्य च भावसामानाधि-करण्यनिषेधस्य भावादित्यर्थः । भावसामानाधिकर-ण्यान्योन्याभावो न स्मृतिनिष्ठः स्मृतित्वसामाना-धिकरण्याभावत्वात् संसर्गाभाववदित्याशङ्क्याह * न हीति * अन्योन्याभावाभावे स्मृतेः सामानाधिक-रण्यैक्यं स्यात्तेन स्मृतिः स्मृतित्वसानाधिकरण्यान्योन्या-भाववती ततो भिन्नत्वादनुभूतिवदित्यर्थः ।स्मृतौ स्मृ-तित्वतदन्योन्याभावयोः सामानाधिकरण्ये सति कथं सामानाधिकरण्याभावस्तयोर्विरुद्धयोरेकधर्मिनिष्ठत्वा-योगादित्याशङ्क्याह * स्मृतौ चेति * स्मृतौ स्मृतित्वं तदभावं च मन्यमानेन त्वया तस्य सामानाधिकर-ण्यान्योन्याभावस्य सामानाधिकरण्यस्य चैकत्र स्मृ-तावेष्टव्यत्वादविशेषादित्यर्थः । यद्वा एकत्र भूतले घ-टं तदन्योन्याभावं च मन्यमानेन त्वया स्मृतौ च सामानाधिकरण्ये सत्यपि तदन्योन्याभावस्यैष्टव्य-

त्वादविशेषादित्यर्थः। यद्वा एकत्र स्मृतौ स्मृतित्व-भावं तदभावं च मन्यमानेन सामानाधिकरण्याभा-वस्य वैष्टव्यत्वात् तथा हि सामानाधिकरण्याभावो नाम यत्र स्मृतित्वं तत्र स्मृतित्वाभावो नास्ति यत्र स्मृतित्वाभावस्तत्र स्मृतित्वं नास्तीति ततश्च यत्र स्मृतित्वं तत्र स्मृतित्वाभावो नास्तीति स्मृतित्वमस्ती त्युक्तं स्यात् अभावनिषेधस्य भावविधानत्वात् तथा यत्र स्मृतित्वाभावस्तत्र स्मृतित्वं नास्तीति स्मृतित्वा-भावोऽस्तीति कथितं स्याद्भावनिषेधस्याभावविधिप-र्यवसायित्वादित्यर्थः। भावाभावयोरेकतरनिषेधेऽन्य तरविध्यावश्यकत्वे हेतुमाह *तयोरिति* तयोर्भावा-भावयोः परस्परप्रतिक्षेपरूपत्वादन्योन्यानिषेधरूपत्वा-दितियावत्। यद्वा स्मृतौ स्मृतित्वभावमभावञ्चाभ्यु-पगच्छता भावाभावसामानाधिकरण्यतदभावौ कि-मित्येष्टव्यावित्याशङ्क्याह* तयोरिति * तयोः सामा-नाधिकरण्यतदभावयोः परस्परप्रतिस्पर्द्धिरूपत्वात्स्मृतित्वं तदभाववत्त्वाप्येष्टव्यावित्यर्थः। सामानाधिकर-ण्यतदभावयोः सामानाधिकरण्ये तदभावे वा सह-भावानुपलम्भात् स्मृतावपि न सहभावसम्भव इ-त्याशङ्क्याह * न हीति * रूपरसयोरेकत्र रूपे रसे वा सहभावानुपलम्भमात्रेण घटादिद्रव्ये सामानाधि-करण्यतदभावयोरसहभावेऽपि स्मृतौ सहभावः स्यादित्यर्थः। अथवाऽनुभूतौ स्मृतित्वतदभावयोः सा-मानाधिकरण्यदर्शनात्स्मृतावपि तयोरसामानाधिक-रण्यं न स्यादित्याशङ्क्याह * न हीति * यद्वा स्मृति-

व्यतिरिक्ते स्मृतित्वे स्मृतित्वतदभावयोः सामानाधिकरण्यादर्शनादनुभूतावपि न तत्सामानाधिकरण्यमित्याशङ्क्य वायौ रूपरसयोः सामानाधिकरण्याभावेऽपि पृथिव्यां तदभाववदन्यत्र भावाभावसामानाधिकरण्याभावेऽप्यनुभूतौ भवेदतश्च लक्षणासिद्धिरित्याह * न हीति *

भावाभावयोः परस्परप्रतिक्षेपरूपत्वात्तावेकत्राऽभ्युपगच्छता सामानाधिकरण्याभावोऽभ्युपगन्तव्य इत्युक्तमयुक्तमन्योन्याभावतत्प्रतियोगिनोरेकधर्मिनिष्ठतया रूपरसवदपरस्परप्रतिक्षेपरूपत्वादिति शङ्कते।

२५३ अपरस्परप्रतिक्षेपरूपत्वशङ्कानिरासः।

समानविषयोर्भावाभावयोः परस्परप्रतिक्षेपात्मकतैव न सिद्धेति चेत्तर्हि तथाविधयोर्भावतदभावपदसङ्केतनं न रूपरसयोरिति रुचिस्ते प्रमाणम् । रूपरसयोः परस्परप्रतिक्षेपानात्मकत्वात्तदभावे तयोः सामानाधिकरण्याभाव आस्ताम्, अत्र तु नैवमिति चेन्न । तथात्वस्याऽसामानाधिकरण्यप्रयोजकत्वे तद्व्यतिरेकः सामानाधिकरण्यप्रयोजकः स्यादिति रूपरसादीनामसामानाधिकरण्यापत्तिः भावाभावयोरसामानाधिकरण्यानुपपत्तिश्च ।

समेति यदा न परस्परप्रतिक्षेपरूपत्वे भावाभावत्वं प्रयोजकं किं तु संसर्गाभावतत्प्रतियोगित्वं इत्यभावस्यान्योन्याभावतत्प्रतियोगिनोरेकधर्मिसमावेशासिद्धमनः परस्परप्रतिक्षेपरूपत्वादिति प्रा-

शुक्तौ हेतुरसिद्ध इति शङ्कते *समेति* विमतौ न भावाभावशब्दवाच्यौ परस्परप्रतिक्षेपानात्मकत्वाद्रूपरसवदतो भावाभावशब्दवाच्यत्वमिच्छताऽन्योन्याभावतत्प्रतियोगिनोरन्योन्यप्रतिक्षेपात्मकत्वमेष्टव्यमिति परिहरति *तर्हीति* तथाविधयोरन्योन्याभावतत्प्रतियोगिनोरन्योन्यप्रतिक्षेपानात्मनोर्भावाभावपदसङ्केतनं रूपरसयोस्तथाविधयोस्तन्नास्तीत्यत्र ते रुचिः स्वपक्षराग एव प्रमाणं नान्यदस्तीत्यर्थः ।

भावाभावपदवाच्यत्वात्स्मृतित्वतदन्योन्याभावयोरन्योन्यप्रतिक्षेपात्मकत्वमेष्टव्यं चेत्तर्हि तयोरसामानाधिकरण्यं न स्यादन्योन्यप्रतिक्षेपानात्मकत्वलक्षणासामानाधिकरण्यप्रयोजकाभावादिति शङ्कते *रूपरसयोरिति* तदभावे-रूपरसयोरेकत्र वाय्वादावभावे तयोः सामानाधिकरण्याभावो भवतु परस्परप्रतिक्षेपानात्मकत्वस्यासामानाधिकरण्यप्रयोजकस्य सत्वादित्यर्थः । व्यापकाभावाद्व्याप्यासामानाधिकरण्याभावः प्रकृते निश्चीयत इत्याह *अत्रेति* अत्र-स्मृतौ स्मृतित्वतदन्योन्याभावयोरसामानाधिकरण्यं न सम्भवति परस्परप्रतिक्षेपात्मकत्वेनासामानाधिकरण्यप्रयोजकस्याभावादिति नानुभूतित्वसम्भव इति प्रसङ्गस्यात् स्मृतित्वतदन्योन्याभावयोरनुभूतावसामानाधिकरण्यमस्तामन्योन्यप्रतिक्षेपानात्मकत्वात्स्मृतौ तु स्मृतित्वतदन्योन्याभावयोः परस्परप्रतिक्षेपानात्मकत्वं नास्ति तेन परस्परप्रतिक्षेपानात्मकत्वेन सामानाधिकरण्यमत्र भविष्यतीति भावः । अङ्गु-

कत्वस्य नित्यत्वप्रयोजकत्ववत्परस्परप्रतिक्षेपानात्मकत्वस्यासामानाधिकरण्यप्रयोजकत्वे परस्परप्रतिक्षेपात्मकत्वं सामानाधिकरण्यप्रयोजकं स्यादिति तद्विरहिणां रूपादीनां घटादावैकाधिकरण्यं न स्यादिति परिहरति * नेति * तथात्वस्य–परस्परप्रतिक्षेपानात्मकत्वस्येत्यर्थः । तद्व्यतिरेकस्तदभावः–परस्परप्रतिक्षेपात्मकत्वमित्यर्थः । परस्परप्रतिक्षेपात्मकत्वलक्षणसामानाधिकरण्यप्रयोजकस्य रूपादावव्याप्तिमभिधायेदानीमतिव्याप्तिमाह * भावाभावयोरिति *

न भावनिषेध एवकारार्थो, नाप्यसामानाधिकरण्यमपि तु सामानाधिकरण्यासहकृतं तदभाव इति शङ्कते ।

२५४ सामानाधिकरण्यनिषेधस्यैवकारार्थत्वाभावः ।

असामानाधिकरण्यमेव यत्रेति विवक्षितमिति चेन्न। एवकारार्थदौस्थ्यनादवस्थ्यात् । एनेन विलक्षण एवायमभावो भावसहासनानुपवेशी य एवकारसमभिव्याहारेणोच्यत इति निरस्तम् । तस्यापि वैलक्षण्यं प्रतियोग्याश्रयनिषेधतासाम्येऽपि सामानाधिकरण्यविरहादुन्नेयं तच्च तुल्यमभावान्तरेण । सामानाधिकरण्याभावप्रत्ययेनेति चेन्न । प्रत्ययविशेषकस्यार्थस्य स्मृतावपि भावात् । अन्योन्याभावव्यतिरिक्तः स्मृतित्वाभाव इत्युक्तौ च स्मृतिव्यतिरिक्तपक्षोक्त एव दोषः तदाऽऽस्तां विस्तरः ।

* असामानाधिकरण्यमिति * उदीरितरीत्या स्मृतौ सामानाधिकरण्याभावे सामानाधिकरण्यमप्यस्ति अनुभूतौ पुनरसामानाधिकरण्यमेवेति ना*-व्याप्त्यसम्भवावित्यर्थः । अत्राप्येवकारेण किमुच्यते सामानाधिकरण्यनिषेधश्चेत्तस्यासामानाधिकरण्यपदेनैव लब्धत्वादेवकारो व्यर्थः अन्यश्चार्थो निरूपयितुमशक्य इति परिहरति * नेति * उक्तन्यायमन्यत्रातिदिशति *एतेनेति* विलक्षण एवान्योन्याभावव्यतिरिक्त एवायमभावो भावसहासनानुपवेशी–भावसामानाधिकरण्यविरोधी य एवकारसमभिव्याहारेण समाम्नायते–कथ्यत इतीदमपि मतं निरस्तमित्यर्थः । तथा हि- तस्याभावस्यान्योन्याभावाद्वैलक्षण्यं धर्मिवैलक्षण्या,दुत प्रतियोगिवैलक्षण्या, दाहो स्वित्स्वरूपवैलक्षण्या,दुत सामानाधिकरण्याभावा,दुत तत्प्रत्यया,दिति विकल्प्य विकल्पत्रयं पराकरोति * तस्यापीति * प्रतियोगी चाश्रयो धर्मी च निषेधश्च प्रतियोग्याश्रयधर्मिनिषेधाः तदभावस्तत्ता तस्या अभावस्यान्योन्याभावेन समत्वेऽपि तस्य ततो वैलक्षण्यं सामानाधिकरण्यविरहाद्वुन्नेयमिति चतुर्थः कल्पः परिशिष्यत इत्यर्थः । अस्तु तर्हि को दोष इत्यत आह * तच्चेति * अन्योन्याभावेऽपि परस्परप्रतिक्षेपात्मकतया सामानाधिकरण्याभावो दर्शित इत्यभावान्तरस्यान्योन्याभावेन सह तुल्यं तदित्यर्थः । सामानाधिकरण्याभावप्रत्ययादभावान्तरस्यान्योन्या-

* नास्त्यतिव्याप्त्यसम्भवमिति सां० पु० पा० ।

भावाद्वैलक्षण्यमुन्नेयमिति चरमपक्षमुत्थापयति * स-मेति * सामानाधिकरण्याभावस्य कर्मतया प्र-त्यगव्यावर्त्तकस्यान्योन्याभावेऽपि भावात्तत्प्रत्ययस्य तत्रापि प्रसङ्गेन न तेनापि वैलक्षण्यं सम्भवतीति परि-हरति * नेति * अन्योन्याभावव्यतिरिक्तस्मृतित्वा-भावो यत्र ज्ञाने साऽनुभूतिरिति लक्ष्यतेऽतो नाति-व्याप्त्यादयो दोषा इत्याशङ्काह * अन्योन्येति * य-त्किञ्चिदन्योन्याभावव्यतिरिक्ताभाववत्त्वं, किंवा स-र्वान्योन्याभावव्यतिरिक्ताभाववत्वं, आद्ये अन्यो-न्याभावविशेषवत्यां स्मृतावतिव्याप्तिः अन्त्ये ल-क्षणासिद्धिः असर्वज्ञस्य सकलस्मृतित्वान्योन्याभाव-ज्ञानासम्भवेन तद्व्यतिरेकासिद्धेरिति स्मृतिव्यतिरेकप-क्षोक्तदोष इत्यर्थः । उपसंहरति * तदिति *

स्मृतित्वव्यतिरेको हि स्मृतित्वाभाववत्त्वं वा, स्मृतित्वप्रतियोगिकमाश्रयस्य स्वरूपं, तज्ज्ञानं वेति, त्रिधा विकल्प्य प्रथमकल्पमपाकृत्य द्वितीयतृतीया-वपि प्राभाकराभीष्टौ पराकरोति ।

२५५ द्वितीय तृतीयविकल्पनिरासः ।

नापि स्मृतित्वप्रतियोगिकमाश्रयस्य स्वरूपं तद्धीर्वे-ति पक्षः, अन्योन्याभावेऽपि भवतामभावव्यवस्थायास्ता-दृशत्वेनोक्तप्रसङ्गस्य समानत्वात् ।

* नापीति * हेत्वाकाङ्क्षायामाह *अन्योन्येति * दृश्ये प्रतियोगिनि धर्मिमात्रमभाव इति प्राभाकरै-

१ प्रसङ्गसमानेति सो० पु० पा० ।

रङ्गीकृत्य संसर्गाभावव्यवहारहेतुत्वं धर्मिस्वरूपस्य यथेष्यते तथा तादात्म्यप्रतियोगिकाभावव्यवहारहेतुत्वमपि धर्मिस्वरूपस्यैष्टव्यमभावत्वाविशेषादतश्चान्योन्याभावमादाय स्मृतेरनुभूतित्वप्रसक्तताद्वस्थ्यमित्यर्थः ।

यद्यपि संसर्गेतरेतराभावयोर्धर्मिस्वरूपानातिरेकान्न स्वाभाविकवैचित्र्यं तथाऽपि प्रतियोगिनोः संसर्गित्वतदात्मत्वयोर्वैचित्र्यात्तद्वारकं वैचित्र्यमनयोरपि तेन संसर्गाभावविवक्षायां नान्योन्याभावमादाय स्मृतावतिव्याप्तिरिति प्रकारान्तरेण प्रत्यवतिष्ठते ।

२५६ प्रकारान्तरेणसंसर्गाभावनिर्वचननिरासः ।

अथान्यदेव किञ्चित्संसर्गाभावनिर्वचनं क्रियते तथा हि—स्मृतित्वस्य यत्र संसर्गितया निषेधस्तत्र तदभावस्य संसर्गाभावत्वं, यत्र तु तदात्मत्वेन तत्र तदभावस्य न संसर्गाभावता, किन्त्वन्योन्याभावत्वमेव, स च इह न विवक्षितः पूर्वकएव तु संसर्गाभावो विवक्षित इति । नैतद्विचारसहम् । संसर्गितया निषेध इति येयं तृतीया सा लक्षणे वा? सहयोगे वा? कारकभेदे वा करणादौ?। नाद्यः संसर्गितया लक्षितस्यैवान्योन्याभावमादाय प्रसङ्गात् । नापि द्वितीयः । तत्सहितस्यैवान्योन्यनिषेधस्य प्रत्याख्यातुमशक्यत्वात् । तृतीयस्तु न सम्भवति अत्यन्तनिषेधस्यानुत्पत्तिधर्मकत्वात् ।तस्य च प्रकृतोदाहरणत्वात् ।

अथेति अनाश्रयत्वे सति व्यावर्तकः प्रतियोगी हेतुस्मृतित्वेनाभावयोर्निरूपणात् प्रतियोगिवैचित्र्यमेव कुत इत्यत आह *तथाहीति* स्मृतित्वस्य यत्र निषेधस्तत्रतद्भावस्य संसर्गाभावत्वमित्युक्तेऽन्योन्याभावेऽतिव्याप्तिस्तन्निरासाय संसर्गितयेत्याह । अन्योन्याभावमविज्ञाय संसर्गाभावस्य ततो व्यावृत्तिरेव दुर्घटेत्यतस्तल्लक्षणमाह *यत्रेति* यत्र—यस्मिन् धर्मिणि स्मृतित्वस्य तादात्म्यतया धर्मिस्वरूपत्वेन निषेध इत्यनुषङ्गः । अन्योन्याभावस्य संसर्गाभावत्वनिषेधेन सुन्दोपसुन्दतया संसृष्टमेव किं विधित्सितमित्यत आह *किं त्विति* संसर्गेतरेतराभावयोः प्रतियोगिद्वारकवैचित्र्यमस्तु प्रस्तुते किं स्यादित्यत आह *स इति* कस्तर्हि अभावोऽनुभूतितया विवक्षित इति तत्राह *पूर्वेति* कमत्ययो ऽन्यार्थः । स्मृतित्वस्य संसर्गितया निषेधपूर्वकः संसर्गाभाव एव नान्योन्याभावः स इह—लक्षणवाक्येऽभिधित्सितोऽनुभूतिः स्मृतित्वसंसर्गवती ज्ञानत्वात्सम्प्रतिपन्नवादित्याशङ्क्य गृहीतग्रहणत्वमुपाधिरिति तु शब्दार्थः । गृहीतग्रहणत्वं धारावाहिकविज्ञाने ऽतिव्यापकमिति परिहराति *नेति* विचारामहत्वं विकल्पपुरःसरमप्युपपादयति *संसर्गेति* लक्षण इति इत्थंभावलक्षणे । छात्रेणोपाध्यायं पश्यतीति वत् । सहयोग इति सहोपलम्भनियमे नीलताद्धियोरितिवत् *कारणभेदे करणादाविति* कारणविशेषयोः कर्तृकरणयोरिति यावत् । देवदत्तेन पद्भ्यां नगरं गतमिति वत्तृतीयाया लक्षणार्थत्वं

दूषयति * नेति * संसर्गितया लक्षणेन लक्षितं स्मृतित्वं स्मृतिर्न भवतीति योऽन्योन्याभावस्तमादाय स्मृतावतिव्याप्तितावदवस्थ्यादित्यर्थः। सहयोगार्थयं तृतीयेति द्वितीयं दूषयति *नापीति* संसर्गित्वसहितं स्मृतित्वं स्मृतेर्व्यतिरिक्तमित्यभ्युपगच्छताऽन्योन्याभावस्य स्मृतौ प्रत्याख्यातुमशक्यतया सैवातिव्याप्तिरित्यर्थः। स्मृतित्वस्य यत्र ज्ञाने संसर्गितया निषेधः सा ऽनुभूतिरिति लक्षणे तृतीयाया लक्षणार्थत्वे सहयोगार्थत्वे च स्मृतावतिव्याप्तिमभिधाय करणाद्यर्थत्वे लक्षणस्यासम्भवमाह * तृतीय इति * संसर्गितयेति तृतीयायाः करणार्थत्वे कर्त्रर्थत्वे वा निषेधस्य तत्कार्यत्वं वक्तव्यं तत्र स्मृतित्वप्रागभावः, प्रध्वंसो, ऽत्यन्ताभावो वा, निषेधशब्दार्थ इति वक्तव्यं न तावत्प्रागभावात्यन्ताभावयोः संसर्गितया जन्यत्वं तयोरनादित्वादित्याह * अत्यन्तेति * ध्वंसस्य कार्यत्वात्स्मृतित्वप्रतियोगिकः संसर्गितया यत्र ज्ञाने जन्यते साऽनुभूतिरिति लक्षणमस्तु तर्हीत्यत आह * तस्येति * स्थितस्य प्रध्वंसादनुभूतौ कदा चित्स्मृतित्वसंसर्गासङ्गादत्यन्ताभावः प्रकृतोदाहरणं अतश्च लक्षणासम्भव इत्यर्थः। उदाह्रियते इत्युदाहृणं लक्षणमनुभूतिरिति यावत्।

शिष्यं पुत्रेण पश्यतीतिवत्संसर्गितयेति तृतीयेत्थम्भूतलक्षणा तेन स्मृतित्वस्य संसर्गितया प्रकारेण यत्र निषेधः साऽनुभूतिरिति प्रकारान्तरेण लक्षणमाशङ्कते।

२५७ तृतीयाया इत्थम्भावार्थकत्वेऽपि दोषः ।

प्रकारवाचिनीयं तृतीयेति चेन्न । प्रकारशब्दार्थस्याधिकस्य निर्वक्तव्यत्वापातात् । प्रकारः प्रकार एवेति चेन्न। अविदितलक्ष्यस्य लक्षणमनभिधायेतरव्यवच्छेदेन तस्य दर्शयितुमशक्यत्वात् अन्यथा सर्वत्र प्रकारं प्रति लक्षणानभिधानापातात् । को घट इत्यादिपृष्टे घट एव घट इत्यधेवोत्तरं सङ्गच्छेत । प्रकार एवेति पक्षो नोपपन्नः सदोषत्वादिति वक्ता को दोष इत्यनुयुक्तो दोष एव दोष इत्यभिधायैव च निर्वृत्तो भवेदिति ।

* प्रकारेति * संसर्गितयेति प्रातिपदिकोपरि येयं तृतीया तस्याः प्रातिपदिकार्थातिरिक्तार्थत्वे पौनरुक्त्यमतिरिक्तार्थत्वेऽयं स इति निदर्शनीयः स्यादिति परिहरति * नेति * द्विविधं त्रिविधमित्यादिलोकव्यवहारे प्रकारपदार्थः प्रसिद्ध एव तेन प्रकारपदस्य प्रकार एवेति निर्वचनं स्यादिति शङ्कते * प्रकार इति * सन्दिग्धः पदार्थो लक्षणतः सिध्यतीत्यभ्युपगमात्सन्दिग्धप्रकारपदार्थमविदितप्रकारपदार्थं च प्रति तल्लक्षणमभिधानीयं अन्यथा सजातीयविजातीयपदार्थव्यावृत्ततया नासौ दर्शयितुं शक्य इति परिहरति

१ यद्यपि प्रकारवाचिनीयं तृतीयेति न युक्तं सदोषत्वादित्युक्ते को दोष इति पृच्छायां दोषविशेषस्वरूपाभिधानमावश्यक यद्यप्यत्राऽपि लक्षणपृच्छा येन प्रकारलक्षणप्रदर्शनमावश्यकं स्यात् यद्यत्र विशिष्य दोषविशेषाभिधानं न भवेत्तदा सदोषत्वादिति हेतुरेव नोपपादितः स्यात् तथाऽपि दोषलक्षणप्रकारं प्रतीदमुक्तमिति भाव. ।

* नेति * अविदितं लक्ष्यं येन सोऽविदितलक्ष्यस्तस्येति यावत् । लक्ष्यपदेनैव लक्ष्यज्ञानसिद्धौ लक्षणाभिधानं व्यर्थमित्याशङ्क्याह * अन्यथेति * सर्वत्र लक्षणाभिधानमापादयितुमुन्नीतरीतिमन्यत्र प्रसारयति * कइति * को घट इति प्रश्नस्य घट एवोत्तरं अन्यथाऽऽम्रान्पृष्टः कोविदारानाचष्टे इतिवत् प्रश्नाननुगुण्यप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह *प्रकार इति * निर्वृत्ती भवेदिति पाठान्तरम् । निर्वृत्तीभवेत् चरितार्थः स्यादित्यर्थः ।

स्मृतिलक्षणरहितमनुभूतिरिति तृतीयकल्पे स्मृतित्वव्यतिरिक्तज्ञानपक्षोक्तं दूषणमतिदिशति ।

२५८ तृतीयकल्पे दूषणातिदेशः स्मृतिलक्षणानिरुक्तिश्च ।

स्मृतित्ववत् स्मृतेर्लक्षणान्तरेण रहितत्वमनुभूतित्वमिति प्रत्युक्तं वेदितव्यम् । गृहीतस्य हि ज्ञानं स्मृतिरिति च स्मृतिलक्षणे धारावाहिकज्ञानेऽतिप्रसक्तिः । सापेक्षज्ञानं स्मृतिः, सापेक्षता च स्वविषयनियमे समानविषयज्ञानापेक्षतेति चेन्न । प्रत्यभिज्ञाया *भागस्य स्मृतित्वापत्तेः । एवमस्त्विति चेन्न । तर्हि प्रत्यभिज्ञायां स्मृत्यनुभवभागयोर्भिन्नविषयत्वव्यवस्थितौ तद्भेदः केन गृह्येतेति[1] । संस्कारमात्रजं ज्ञानं स्मृतिरित्यपि न, सामग्रीतः सर्वसम्भवेन लक्षणस्यासम्भवात । असाधारणतद्धेतुकधीत्वमिति चेन्न । आत्मप्रत्यभिज्ञानेऽप्यापत्तेः

१ पूर्वदोष आगतेति इत्यधिकं का० मु० पु० ।
* स्वत्ताभागस्येति सो० पु० पा० ।

आत्ममनोयोगस्यासाधारण्यात् । कार्य्यैक्यानवधारणे च कारणत्वानवधारणात् । तदैक्ये च तदेव लक्षणं स्यात् । येन ज्ञानेनार्थो ज्ञाततात्मकः क्रियते तदनुभवो, येन तु ज्ञानमेव तथा तत्स्मरणमिति चेन्न । ज्ञातो ज्ञास्यते चेत्यनुमानादावप्यापत्तेः ।

* स्मृतित्वेति * स्मृतित्वसमवायः स्मृतिलक्षणमेकं तावत्, तदपेक्षया लक्षणान्तरं गृहीतग्रहणमित्यादि, तद्रहितज्ञानमनुभूतिरिति लक्षणे रहितशब्देनाभावमात्रविवक्षायामन्योन्याभावमादाय, संसर्गाभावविवक्षायां तदन्योन्याभावमादाय स्मृतावुक्तातिव्याप्तेः परिहर्तुमशक्यत्वादित्यर्थः ।

स्मृतिलक्षणान्तरमभ्युपगम्य तद्रहितत्वं नानुभूतिलक्षणं यत्किञ्चित्स्मृतिलक्षणरहितत्वस्य स्मृत्यन्तरे भावात्सकलस्मृतिलक्षणरहितत्वस्यास्मादृशो दुरवगम्यतया लक्षणासिद्धिरित्युक्तं इदानीं स्मृतिलक्षणनिरूपणाच्च तद्रहितत्वं नानुभूतित्वमित्याह *गृहीतेति* ज्ञानं स्मृतिरित्युक्ते प्रमाणज्ञानेऽतिप्रसक्तिस्तन्निवारणायाऽऽह * गृहीतेति * तावत्युक्ते स्मर्य्यमाणेऽतिव्याप्तिस्तन्निवृत्त्यर्थमुक्तं ज्ञानमिति । तत् दूषयति * नेति * धारावाहिकबुद्धीनां गृहीतग्रहणरूपत्वात्स्मृतित्वप्रसक्तिरिति स्मृतिलक्षणस्य तत्राऽतिव्याप्तिरित्यर्थः । गृहीतग्रहणत्वं यद्यपि न स्मृतिलक्षणं तथाऽपि सापेक्षज्ञानत्वं स्मृतित्वमिति लक्षणान्तरमनुवदति * से-

२ ध तमव ज्ञानतारा.फलत्वन क्रियत तत्स्मरणमिति का.मु.पु.पा. ।

ति * ज्ञानं स्मृतिरित्युक्ते प्रमाणज्ञानेऽतिव्याप्तिस्तन्नि-वृत्त्यर्थं सापेक्षेति विशेषणम् । तथोक्ते कारणसापेक्षघटादावतिव्याप्तिपरिहारार्थं ज्ञानेति विशेषणम् । कुम्भोऽयमिति ज्ञानं चक्षुःसन्निकर्षापेक्षं भवतीति तत्रातिव्याप्तिं परिहरति * सापेक्षनेति * ज्ञानापेक्षेत्युक्ते शब्दज्ञानापेक्षं शाब्दज्ञानं स्मृतिः स्यात् तदर्थमुक्तं समानविषयेति । तावत्युक्ते प्रमाणान्तरसापेक्षपौरुषेयवाक्यजन्यज्ञानेऽतिव्याप्तिरिति तदर्थमुक्तं विषयनियम इति । अन्यविषयनियमे तथात्वं नास्तीत्यत आह * स्वेति * अत्रैकश्चकारः समुच्चयार्थो द्वितीयस्तु स्मृतेः पूर्वानुभवसंस्कारजनिततया पूर्वानुभूतविषयत्वं पौरुषेयवाक्यजन्यस्य स्वप्रमात्वे ज्ञानान्तरापेक्षा न विषयनियमे तस्य शब्दसामर्थ्यनिबन्धनत्वादित्यव्याप्तिरतिव्याप्तिर्वा नास्तीत्येतदर्थः । सापेक्षज्ञानं स्मृतिरिति लक्षणे स्वविषयनियमे समानविषयज्ञानापेक्षता च सापेक्षतेति सम्बन्धः । सोऽयं घट इति प्रत्यभिज्ञाने स इत्यंशस्य पूर्वानुभूतविषयत्वं पूर्वानुभवसंस्कारजनिततया भवतीति तस्य स्मृतित्वप्रसङ्ग इति लक्षणमतिव्याप्त्या दूषयति * नेति * प्रत्यभिज्ञानस्य स्मृत्यनुभवज्ञानद्वयात्मकत्वान्न तत्रातिप्रसक्तिरिति शङ्कते *एवमिति* प्रत्यभिज्ञानभागयोरन्योन्याघ्रातविषयत्वं, व्यवस्थितविषयत्वं, वा आद्ये स इत्यंशस्यानुभवत्वमयमित्यंशस्य च स्मृतित्वं द्वितीये तत्तेदन्तावच्छिन्नाभेदस्ताभ्यां न सिध्येदन्योन्यानाघ्रातविषयत्वान्न च साधकान्तरमस्तीति

परिहरति * नेति *

शालिकनाथोक्तं स्मृतिलक्षणमाह * संस्कारेति * ज्ञानं स्मृतिरित्युक्ते प्रमाणेऽतिव्याप्तिनिरासाय संस्कारजमिति । तावत्युक्ते प्रत्यभिज्ञायां प्रसक्तिवारणाय मात्रग्रहणम् । तावति च भ्रमसंस्कारजनितभयकम्पादिनिरासाय ज्ञानमित्युक्तम् । दूषयति * इत्यपि नेति * संस्कारमात्रजमिति मात्रग्रहणेन संस्कारातिरिक्तकारणमात्रनिषेध, उतासाधारणकारणनिषेध, इति विकल्प्याद्ये ऽसम्भवो लक्षणस्येत्याह * सामग्रीत इति *

"न किंचिदेकमेकस्मात्सामग्र्याः सर्वसम्भव" इति न्यायादित्यर्थः । द्वितीयकल्पमाशङ्कते * असाधारणेति * स चासौ हेतुश्चेति तद्धेतुरसाधारणश्चासौ तद्धेतुश्चेति तथोक्तः स यस्या धियः साऽसाधारणतद्धेतुधीस्तद्भावस्तत्त्वं ततस्तत्स्मृतित्वमित्यर्थः । एतच्चातिव्यापकमिति दूषयति * नेति * सोऽहमित्यात्मप्रत्यभिज्ञानस्य संस्कारातिरिक्तमसाधारणकारणं नास्तीति स्मृतित्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । अस्त्येव संस्कारव्यतिरिक्त आत्ममनःसंयोगः कारणमित्याशङ्क्याऽऽह * आत्मेति * आत्ममनःसंयोगस्य सकलज्ञानसाधारणत्वमिति यावत् । अङ्कुरत्वाक्रान्तानां बीजकार्यत्वमितिवदेतद्धर्मवतां संस्कारकार्यत्वमिति स्मृतिगतानुगतरूपमवाधारि त्वया न वा, यदि न तत्राह * कार्येति * स्मृतिव्यक्तिसङ्ग्राहकानुस्यूतरूपापरिज्ञाने संस्कारकारणत्वमधिगन्तुमशक्यमिति लक्षणासिद्धि-

रित्यर्थः। यदि निरधारि तत्राह *तदिति* अव्यवहितप्रतिपत्तिकत्वात् तदेव लक्षणमस्तु व्यर्थमिदमित्यर्थः।

एवं प्राभाकरीयस्मृतिलक्षणं खण्डयित्वा भट्टपादीयं लक्षणमुत्थापयति * येनेति * आत्मपरिणामरूपं ज्ञानमर्थनिष्ठां ज्ञाततां प्राकट्यापरपर्यायां करोतीति कौमारिलं दर्शनं तत्र च धर्मधर्मिणोस्तादात्म्यादर्थो ज्ञाततात्मकः क्रियते इत्युक्तम्। येन अर्थनिष्ठज्ञातता क्रियते तदनुभव इति यावत्। स्मरणव्यावृत्त्यर्थमर्थेति विशेषणम्। ज्ञानस्य स्मृत्यनुभवद्वैराश्याद् अनुभवलक्षणमुक्त्वा सम्प्रति स्मृतिलक्षणमाह * येनेति * अनुभवभिन्नविषयं स्मरणमित्यङ्गीकाराद् ज्ञाननिष्ठा ज्ञातता येन क्रियते तत्स्मरणमित्यर्थः। एवं सत्यनुमानार्थापत्त्योरपि स्मृतित्वप्रसङ्ग इति दूषयति *न ज्ञात इति* विमतो ज्ञातो व्यवह्रियमाणत्वात्सम्प्रतिपन्नवत् ज्ञास्यते व्यवहरिष्यमाणत्वादित्यनुमाने व्यवहारानुपपत्तिरूपार्थापत्तौ च ज्ञाननिष्ठज्ञातताजनकत्वं स्मृतिलक्षणमस्ति न च स्मृतित्वमिति लक्षणमतिव्यापकमित्यर्थः।

यदि कश्चिदुक्तदोषजातपरिहाराय लक्षणान्तरं कुर्यात्तत्रापि विषयद्वारा स्मृतिर्लक्ष्यते, कारणभेदाद्वा, किं वा विलक्षणकार्यजनकतयोत, तद्विभिन्नजातिसमवायितया, सर्वथाऽप्यनुपपत्तिरिति निगमनच्छलेन दर्शयति।

२५९ स्मृतिलक्षणानुपपत्त्युपसंहारः।

ततश्च विषयतः स्मृतिविवेचनमन्ततो वाक्येनाप्यनुभाव्यत्वात् कार्यकारणाभ्यां चानुगतरूपस्य प्राग-

पृच्छति "कति वराटकाः" इति, पृष्टश्चाजाकृपाणीयन्यायेन ब्रवीति 'पञ्चेति' ततश्च पञ्चेति ज्ञानमस्ति वक्तुः श्रोतुश्च, दृश्यन्ते तावदेवंविधान्युदाहरणानि । तच्च ज्ञानं न तत्त्वपदेन व्यवच्छेत्तुं शक्यम् । वस्तुतस्तस्य पञ्चसङ्ख्यावच्छिन्नत्वेनातथाभूतत्वाभावात् । नाप्यनुभवशब्दव्यवच्छेद्यमननुभूतचरत्वेन स्मरणलक्षणोपेक्षणात् । नच वक्तुः संशय एव निश्चायकाभावादेकतरकोटिव्यवहारस्तु कृष्यादिप्रवृत्तिवदिति युक्तं, तत्राप्याहाररूपैककोटिनिश्चयास्थानादन्यथा संशयस्य कोटिद्वयनिश्चयसमुच्चयतापत्तेः । नच प्रमैव तदित्युररीकरणीयं, मध्येऽप्यक्षादि दुरन्तर्भावत्वात् ।

* न केवलमिति * तत्त्वानुभूतिरूपसंशयादेरदर्शनात्कथं लक्षणमव्यवच्छेदकमित्यत आह * तथा हीति* परिणततालफलपतनकाले काकोऽपि तद्दन्तं वृक्षमाश्रयते तत्र काकयोगस्य तालफलपतनेऽन्वयव्यतिरेकविरहाद्यादृच्छिकः काकयोग इति तथा दैवादागतविज्ञानं यादृच्छिकं काकतालीयसमं ज्ञानं काकतालीयज्ञानमुच्यत इति द्रष्टव्यम् । यादृच्छिकं यथार्थज्ञानमेव नास्तीत्याशङ्क्य तदुदाहरणेनोपपादयति *तदिति* वराटकाः कपर्दकाः। यत्र कण्डूयनार्थं स्तम्भादौ शिथिलबन्धखड्गे छागी ग्रीवां प्रसारयति यदृच्छया च ग्रीवा छिद्यते तथाभूतो ऽजाकृपाणीयन्यायः का-

कतालीयन्यायसमः। किं सङ्ख्यावच्छिन्ना अमी कपर्दका इति पृष्टे पञ्चसङ्ख्यावच्छिन्ना इति प्रतिवाक्यं यद्यप्यस्ति तथाऽपि तत्ताहगर्थज्ञानजनकमेव न भवतीत्यत आह *तत इति* यद्यपि वक्तारं प्रति तद्बोधकं तथाऽपि वाक्यप्रयोगमूलतया तथात्वज्ञानमस्तीत्यर्थः। श्रोतारं प्रति बोधकमेवैतदित्याह *श्रोतुश्चेति* न चैवंविधोदाहरणसद्भावेऽपि प्रतिवक्तव्यं बहुलमुपलम्भादित्याह *दृश्यन्त इति* धूमत्वपरिगृहीतधूलीपटलादिस्थितवन्ह्यनुमापकमित्यर्थः।

तथाहच्छिकज्ञानं प्रमा स्यादप्रमा वा, यद्यप्रमा तदा तत्त्वपदेन व्यवच्छिद्यतेऽनुभपदेन वा, न तावदाद्य इत्याह * नचेति * कुत इत्यत आह *वस्तुत इति* ज्ञानविषयस्य वस्तुतस्तथात्वेन तद्गोचरविज्ञानस्य न तत्त्वपदव्यवच्छेद्यत्वमित्यर्थः। अनुभवपदव्यवच्छेद्यत्वमिति द्वितीयोऽपि नानवद्य इत्याह *नापीति*स्मरणमात्रमनुभवपदव्यवच्छेद्यं न चैतत्स्मरणमविदितवेदनत्वादित्यर्थः। पञ्चसङ्ख्यावच्छिन्नत्वज्ञानं यद्वक्तृसमवेतं तत्रातिव्याप्तिरुत श्रोतृज्ञाने, न तावत् श्रोतृज्ञाने,तस्यानाप्तवाक्यजन्यत्वेनातत्त्वविषयत्वा,न्नापि वक्तृज्ञाने, तस्य चक्षुःसम्प्रयोगादिप्रमाणाजन्यत्वेन संशयरूपतया तत्त्वपदव्यवच्छेद्यत्वादित्याशङ्क्याह *न चेति* पञ्चैवेति निश्चयाभावे वक्तुः कथं तथात्वेनाभिवदनव्यवहार इत्याह * एकतरेति * यथा दृष्टफले कृष्यादौ फलावश्यकत्वानिश्चयेऽपि सम्भावनामात्रात्प्रवृत्तिस्तथा पञ्चत्वनिश्चयाभावेऽपि तत्सम्भावनया पञ्चेति व्यवहारो वक्तुरित्यर्थः। कुत इत्यत आ-

इ *तत्रेति* आहरणमाहार उत्प्रेक्षा आहार-
श्चासावेकतरकोटिनिश्चयश्चेति विग्रहः। प्रवृत्तेः स्ववि-
षयनिश्चयजन्यत्वनियमात्तस्य निष्पत्तिफलावश्यकत्व-
सन्देहेऽप्याहार्यफलावश्यम्भावनिर्णयजन्यैव तत्राऽपि
प्रवृत्तिरित्यसिद्धो दृष्टान्त इत्यर्थः। व्यतिरेकमुखेनैतदुप-
पादयति *अन्यथेति* वक्तुः पञ्चसङ्ख्यावच्छिन्नत्व-
विज्ञानं कोटिद्वयावलम्बित्वेन संशयश्चेत्तदा प्रवृत्तेः स्व-
विषयनिश्चयपुरःसरत्वव्याप्तेरस्खलनात्तदभावे व्यव-
हार एव नोपपद्येत अतश्च तद्व्यवहारमूलतया पञ्चसङ्-
ख्यावच्छिन्नत्वकोटौ निश्चय एव स्यात् एवं चान्यकोटा-
वपि अविशेषात्तेन पञ्चैव नैवेति विरुद्धकोटिद्वयसमुच्च-
यो ऽविरुद्ध आपद्यते तथा कृष्यादावपीत्यर्थः। न या-
दृच्छिकविज्ञानेऽतिव्याप्तिस्तस्यापि प्रमारूपतया लक्ष्यै-
कदेशत्वादिति प्रथमकल्पमाशङ्क्याह *न चेति* प्रमा-
णकारणाजन्यत्वादिति हेतुमाह *मध्य इति* अध्यक्षा-
देर्मध्यं मध्येऽध्यक्षादि, "पारे मध्ये षष्ठ्या वे"तिस्मरणात्।
अङ्गुलिपिहितत्वादनिन्द्रियसम्प्रयुक्तत्वान्नाध्यक्षं, तद-
विनाभूतलिङ्गाग्रहणान्नानुमानं, पञ्च वराटका इति श-
ब्दादर्शनान्नागमः, असादृश्यविषयत्वान्नोपमानं, कर-
तले कपर्दरूपपञ्चत्वव्यतिरेकेणानुपपत्तिव्यतिरेकान्नार्था-
पत्तिः, भावविषयत्वान्नाभावो मानमपीत्यर्थः।

अव्यभिचारिकारणजन्यत्वे सति तत्त्वानुभूतिः
प्रमेति लक्षणं विशेषणीयं अनेवंरूपत्वाद्यादृच्छिक-
विज्ञाने नातिव्याप्तिरिति शङ्कते।

२६२ विशेषणदाने तत्त्वपदवैयर्थ्यापत्तिः।

अव्यभिचारकारणजत्वे सतीति विशेषणीयमिति चेन्न। तत्त्वपदवैयर्थ्यापातात्। काकतालीयसंवादमपि ज्ञानं न व्यभिचारि साधारणकारणसामग्रीजन्यमास्थातुमीशिषे व्यभिचारिणोऽपि कारणाविशेषाद्यथार्थत्वप्रसङ्गात्। नह्यहेतुकमेवास्य यथार्थत्वं नियामकाभावेनातिप्रसङ्गापातात्। अवश्यमस्याव्यभिचारित्वे अव्यभिचारि नियतमेव कारणं वक्तव्यम्। किन्तदिति चेत् स्वात्मनैवात्र प्रश्ने दीयतामुत्तरम्भवता, येन निगमेषु प्रमाराशिषु[2] चेदं ज्ञानमन्तर्भाव्यं, प्रमासामान्यलक्षणेन वा व्यवच्छेत्तव्यम्।

* अव्यभिचारीति * प्रतिक्षिपति * नेति * अव्यभिचारिलिङ्गेन्द्रियादिकरणकानुभवस्यातत्त्वविषयस्याभावात्तत्वपदं व्यर्थं स्यात्। न च दोषोऽप्येतेन्द्रियादिजन्यक्लृप्तकारणजं, प्रमाकरणस्यैव तथात्वेन विवक्षितत्वादिति भावः।

काकतालीयविज्ञानस्याव्यभिचारिकारणत्वाभावमभ्युपगम्य विशेषणान्तरवैयर्थ्यमुक्तं इदानीमव्यभिचारिकारणजन्यत्वमप्यस्तीत्यसमर्थविशेषणमिदं लक्षणमिति परिशेषत उपपादयति * काकतालीयेति * पश्नेतिज्ञानं किं व्यभिचारिकारणजन्य, मुताकारणजन्य, माहोस्विदव्यभिचारिकारणजन्य-

१ व्यभिचारिकारणेति का० मु० पु० पा०।
२ राशिष्वेवेदमिति का० मु० पा०।

मिति वक्तव्यं गत्यन्तराभावात्तत्र न प्रथमो व्यभिचारिभिः-शुक्तिरजतप्रत्ययादिभिः सह साधारणी या कारणसामग्री-तज्जन्यत्वमस्यानुमेयं(?)-न शक्यं भवतीत्यर्थः। हेतुमाह * व्यभिचारिणोऽपीति * व्यभिचारिकारणजमपि यादृच्छिकज्ञानं काकतालीयस्यादि काकतालीये यादृच्छिकेऽर्थे मानान्तरसंवादो यस्य तत्तादृग्यथार्थं चेद्व्यभिचारिणो रजतादिप्रत्ययस्याऽपि यथार्थत्वं स्यात्कारणाविशेषादित्यर्थः। अहेतुकमेव काकतालीयज्ञानमिति द्वितीयमाशङ्क्य निषेधति * नहीति * ज्ञानस्वरूपं नाहेतुकं भावकार्यस्य सहेतुकत्वनियमात्, नापि यथार्थत्वं अस्य निर्हेतुकं तथासति नियामकाभावेन भ्रान्त्यादावपि यथार्थत्वापातात्प्रमायामपि कारणसम्बन्धनिरपेक्षत्वेनायथार्थत्वप्रसङ्गाद्वेत्याशयः। तस्मादव्यभिचारिकारणजन्यमिति तृतीयः कल्पः परिशिष्यत इत्याह * अवश्यमिति * विमतमव्यभिचारिकारणजन्यं व्यभिचारिसाधारणकारणाजन्यानीश्वरज्ञानत्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्यर्थः। अव्यभिचारीत्यस्य व्याख्या नियतमेवेति। एवमव्यभिचारिकारणे सामान्यावगते विशेषपरिज्ञानाय पृच्छति * किमिति * सामान्यं विशेषमपेक्षते विशेषश्च न सम्भवति मध्येऽध्यवादि दुरन्तभावस्योक्तत्वादित्यर्थः। न ममात्र किञ्चिद्वक्तव्यमस्ति अनिर्वक्तव्यवादित्वान्नियामकमन्वेषयन् त्वयैवोत्तरं देयमित्याह * स्वेति * स्वपक्षसिद्धिं परपक्षप्रतिक्षेपं वाऽभिलषता त्वयाऽपि निरूपणीयमेव प्रमाणं सर्वविधिनिषेधयोः प्रमाणाधी-

नत्वास्त्विमिदमवोचः स्वात्मनैवोत्तरं दीयतामीति तत्राह * येनेति * पराभिमतप्रमाणबलेन परपक्षप्रतिक्षेपोपपत्तेः न मया किञ्चिन्निरूपणीयं भवतैव प्रमाणसामान्यं लक्षयता प्रमात्त्वमभ्युपगतं चेत्परिगणितप्रमाणराशिष्वन्तर्भावनीयं अन्यथा प्रमातिरेकापाता,दप्रमात्त्वं चेत्प्रमाणलक्षणेन व्यावर्तनीयमन्यथाऽतिव्याप्तेरिति भावः।

एवंविधानि बहून्युदाहरणानि सन्तीति यदुक्तं तदिदानीमुदाहरति।

२६३ उदाहरणप्रदर्शनम्।

एवं लिङ्गाभासादिभ्योऽपि जातं लिङ्गिज्ञानं दैवगत्या स्थितलिङ्गलिङ्गिनि लिङ्गिमत्येव वा यस्यात्तद्यद्यपि लिङ्गाभासे न प्रगा, न वा तद्गति लिङ्गिस्वरूपे, तथाऽपि विशिष्टं तथाविधं गोचरयन्त्यास्तस्या बुद्धेर्लिङ्गान्तरवति केवले वा लिङ्गिनि बह्व्यादावप्यंशे विषये प्रामाण्यस्वीकारेणोक्तदोषपरिहारादिति । आभासकरणजत्वात्तद्विषयस्य वस्तुभूतालिङ्ग्यादेरन्यत्त्वमेवेति चेन्न । विशेषस्यान्यत्त्वेऽपि तज्जातीयमात्रवत्ताविभासांशे दोषापरिहारात् । सामान्यसम्बन्धकोटिनिविष्टत्वात् विशेषस्य, तस्य च तत्रानवस्थितस्यैव स्फुरणान्नैष दोषइति चेन्न । विशेषाप्रतिभासे सामान्यतस्तन्मात्रवत्ताप्रतिभासस्याप्यभ्युपेयत्वात् देवदत्तयज्ञदत्तसम्बन्धि-

तासंशयेऽपि पुरुषसम्बन्धितानिश्चयवत्सम्बन्धिविशेषस्य निर्लुठितविशेषरूपतया च प्रवेशे व्याप्त्यादेरननुगमप्रसङ्गात् । सामान्यानुमानाभासे च संवादिनि विशेषान्यतावत्ताकल्पनानवकाशात् । सामान्यसमवाययोरप्यन्ययोरेव प्रतिभासे अन्यथाख्यातिं विहायासत्ख्यातिप्रवेशापातात् । तन्नत्यधर्मान्तरस्य जात्या तादात्म्यारोपस्तत्रेति चेन्न । तथाऽपि धर्मिणि जातौ च प्रमात्वतादवस्थ्यात् संसर्गारोपानिमित्ताच्च तादात्म्यारोपानुपपत्तेः परार्थानुमानाभासे हि प्रतिपादितपदार्थसंसर्गारोपकारणसम्भवात्तथापि तत्र तादात्म्यारोपकल्पने च तथाभ्रमानियमस्य निष्प्रमाणकत्वात् ।

एवमिति दैवगत्याऽनलवति शैले बाष्पधूमेन सम्यक्धूमपरिगृहीतेनात्र कृशानुरस्तीति यत्र मतिरुत्पद्यते सा तावन्न स्मृतिरननुभूतगोचरत्वा,न्नापि प्रमा ऽऽभासकरणजन्यत्वात्, न च तत्त्वपदव्यवच्छेद्यता स्थितवस्तुगोचरत्वात्तेन तत्त्वानुभूतिरिति लक्षणमतिव्याप्तमित्यर्थः। लिङ्गाभासादीत्यादिशब्देनार्थापत्त्याभासादयो गृह्यन्ते। धूमवत्त्वादग्निमानिति धूमविशिष्टवन्हिमद्गिरिगोचरं तद्भवति न च तस्य तत्त्वविषयत्वं तत्र धूमाभावादेव तद्विशिष्टवह्न्यभावादित्याशङ्क्याह * स्थितेति * स्थिते लिङ्गलिङ्गिनी यस्मिंस्तत्स्थितलिङ्गलिङ्गि तस्मिन् गिर्यादाविति यावत्।

सति धूमे वाष्पं दृष्ट्वा धूमवानिति यत् ज्ञानं जायते तत्राऽप्यतिव्याप्तिरित्याह * लिङ्गमिति * लिङ्गलिङ्गिनोरप्रतिभासमानयोरनुमानाविषयत्वात् न लिङ्गे तद्विशिष्टलिङ्गिस्वरूपे वा तत्र ज्ञानं न प्रमाणमित्याशङ्क्याह * तदिति * तत्प्रमाणमेव तदित्यत आह * तथाऽपीति * विशिष्टं तथाविधमिति * लिङ्गविशिष्टे वन्हिप्रकारं गोचरयन्त्या बुद्धेर्देवगत्या स्थितलिङ्गलिङ्गिविषयत्वात्परमार्थलिङ्गविशिष्टे केवले वा व्यापके प्रामाण्यस्वीकारात्तत्त्वानुभूतित्वस्वीकारेणातिव्याप्तेरपरिहारादिति यावत् आभासलिङ्गजन्यज्ञानं परमार्थस्थितवस्तुनोऽन्यविषयमाभासकारणजन्यत्वात्, क्लृप्तकारणाजन्यत्वाद्वा प्रत्यक्षादिभ्रमवत्,यद्वा ऽऽभासजन्यज्ञानविषयः परमार्थतन्निष्ठवन्हेरन्यः आभासज्ञानविषयत्वात्प्रत्यक्षभ्रान्तिगोचरवन्हिवदित्यतत्त्वानुभूतित्वासिद्धेर्नातिव्याप्तिरिति शङ्कते * आभासेति * परिहरति * नेति * वन्हौ वन्हिमानित्याकारप्रतीतेरन्याविषयत्वे सम्यक्धूमजन्यज्ञानस्यापि तथात्वं स्यात्, भवतु तथाऽपि सा वन्हिव्यक्तिरन्येत्युच्यते, किं वा वन्हित्वजातिरपि, न चरमः तस्या एकत्वेनान्यत्वासम्भवाद्व्यक्तेरन्यत्वेऽपि तज्जातीयमात्रांशे तत्त्वानुभूतित्वेनातिव्याप्तिरित्यर्थः।

"निर्विशेषं न सामान्यं भवेच्छशविषाणव"दिति न्यायेन सामान्यस्य विशेषपरतन्त्रतया प्रत्येतव्यत्वात्तस्य च सामान्यसंसर्गिणो विशेषस्य तत्रासत्वान्न तत्त्वानुभूतित्वमिति नातिव्याप्ति-

रिति शङ्कते * सामान्येति * सामान्यसंसर्गितया विशेषस्फुरणे कुतोऽतत्त्वानुभूतित्वमित्यत आह * तस्येति * तत्रानवस्थितस्य–गिरावसत इति यावत्। सम्बन्धस्य द्वे कोट्यौ तत्रैककोटौ सामान्यं निविष्टं द्वितीयकोटौ विशेष इत्यर्थः। आभासलिङ्गदर्शने विशेषप्रतिभासोऽस्ति न वा, न चेदाभासजन्यज्ञानविषयस्य स्थितलिङ्गादेरन्यत्त्वामिति स्ववचनविरोधोऽस्ति चेत् द्रव्यविषयस्य सामान्यविशेषवत्तया प्रतिभासनियमाद्विशेषाभावेनातत्त्वानुभूतित्वे सामान्यभावेन तत्त्वानुभूतित्वादतिव्याप्तिः किं न स्यादिति दूषयति *नेति* सामान्यत इति* परमार्थत्वापरमार्थत्वविशेषमपहायेति यावत् *तन्मात्रवत्ताप्रतिभासस्येति* अग्निजातिसंसर्गितया प्रतिभासस्येत्यर्थः। विशेषाऽप्रतिभासे तत्परतन्त्रसामान्यप्रतिभासः कथमित्याशङ्क्य दृष्टान्तेनैतत्सम्भावयति *देवदत्तेति* पथि शालिसम्पन्नक्षेत्रं पश्यतस्तस्य देवदत्तयज्ञदत्तादिपुरुषविशेषसंसर्गित्वानिश्चयेऽपि पुरुषमात्रसम्बन्धित्वनिश्चयो यथा तत्वानुभूति,स्तथा व्यापकविशेषाऽप्रतिभासेऽपि तन्मात्रवत्ताप्रतिभासस्तत्त्वानुभूतिरित्यर्थः। किं च व्याप्यसामान्यस्य व्यापकसामान्येन व्याप्तिर्गृहीता, किं वा तद्विशेषस्य तद्विशेषेण, आद्ये धूमत्वपरिगृहीतधूलीपटलादग्निमात्रप्रतिभासः स्यादिति तन्मात्रे तत्त्वानुभूतित्वमिति प्रथमविकल्पदूषणं च शब्देनाभिधाय द्वितीयविकल्पं प्रत्याह * सम्बन्धीति * व्याप्यव्यापकौ सम्बन्धिनौ तद्विशेषस्येत्यर्थः *निर्लि-

ठितविशेषरूपतयेति * विमर्दिनसामान्यासाधारणरूपतयेति यावत् । महानसनिष्ठव्याप्तस्य तन्निष्ठव्यापकेन व्याप्तिग्रहणविषयतया प्रवेशे पर्वतादावभावस्तन्निष्ठयोर्व्याप्त्याधारतया प्रवेशो दृष्टान्ताननुगम इत्यर्थः। तत्त्वानुभूतिरिति लक्षणस्य लिङ्गाभासज्ञानेऽतिव्याप्तिमुदाहरणान्तरेणोपपादयति * सामान्येनि * यदा गोव्यक्तिमेव पक्षीकृत्यायं गोविषाणित्वात् गवान्तरवदिति गोव्यक्तौ गोत्वं व्यभिचारिलिङ्गेनानुमीयते तदा तज्ज्ञानविषयस्य गोत्वसमवायस्य तत्रस्थगोत्वसमवायादन्यत्वकल्पना न युक्ता गोत्वस्य तत्समवायस्य चैकत्वादतश्च तत्त्वानुभूतित्वमस्ति, नास्ति च प्रमात्वं व्यभिचारिकारणजन्यत्वादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः।

आभासजन्यत्वेन प्रामाण्ये स्थिते सामान्यानुमानस्य परमार्थतन्निष्ठसामान्यसमवायाभ्यामन्य एव विषयः सामान्याभासः समवायाभासो चेत्याशङ्क्याऽऽह * सामान्येति * सामान्यसमवाययोरेकत्वेनान्ययोरन्यत्रासम्भवात्तयोरिह प्रतीतिश्चेदन्यत्र सतोऽन्यत्र ख्यातिरन्यथा ख्यातिः स्वाभ्युपगमभङ्गः पराभ्युपगतानिष्टाभ्युपगम इति दोषद्वयमापद्यत इत्यर्थः।

व्यभिचारिलिङ्गजन्यगोत्वविषयानुमानस्य न गोत्वमात्रं तत्समवायो विषयोऽपि तु गोत्वस्य व्यक्त्याकारतादात्म्यं विषयस्तेन न तत्त्वविषयत्वं तस्य सम्भवति असत एव तादात्म्यस्य तत्र भासनात्, नाप्यसत्ख्यातिविशेषस्तस्यान्यत्र सत्त्वादिति शङ्कते * तत्रेति * गोव्यक्तौ गोत्वं द्रव्यत्वं स-

त्वमित्याद्या जातयः सन्ति तत्र सास्नादिमदाकारो गोत्वव्यञ्जको गुणवदाकारो द्रव्यत्वस्येत्याकारभेदाः सन्ति त एव तत्तत्या धर्म्मास्तज्जातीनां धारणात्तथा च स्वव्यञ्जकाकारगोत्वस्य तादात्म्यं प्रतीयते न च तदस्ति जातिव्यञ्जकयोः समवायवत्तया भिन्नत्वाभ्युपगमादित्यर्थः। तत्र- गवीति यावत्। तादात्म्यारोपमङ्गीकृत्यापि दूषयति * नेति * यत्र तादात्म्यारोपो गिरिशिखरविपरिवर्तितवोंस्तत्र तादात्म्यभाश्रमस,त्सन्तौ च तरू तद्वदिहापि तादात्म्यारोपे गोत्वव्यञ्जकधर्मिणो गोत्वस्य च सत्त्वं स्वीकरणीयमतश्च तस्मिंस्तंशे ज्ञानं तत्त्वानुभूति,रिति लक्षणमतिव्यापकमित्यर्थः। अपिशब्दद्योतितामरुचिमाह * संसर्गेति * नायमारोपस्तादात्म्यगोचरः संसर्गारोपनिमित्तजन्यत्वात्प्रतिवादिप्रयुक्तप्रयोगाभासजन्यभ्रमवदित्यर्थः। संसर्गारोपनिमित्तजन्यत्वहेतोरसिद्धिमाशङ्का परिहरति * परेति * पदानां परस्परसंसर्गयोग्यत्वायोग्यत्वयोरभावात्संसर्गायोग्यतद्योग्यपदार्थप्रतिपादनद्वारकत्वात्तयोस्तथा च परार्थानुमाने पञ्चावयववचाक्ये संसर्गायोग्यपदार्थप्रतिपादकतया संसर्गायोग्यपदेषु संसर्गाभावस्याऽऽरोपिततया तस्मिन्निमित्तधर्मिसाध्यादिसंसर्गज्ञानाभासस्योत्पत्तेरित्यर्थः। स्वार्थानुमाने वाक्यप्रयोगाभावात्तादात्म्यारोपस्तदाभासे सम्भवत्यपीति परार्थेति विशेषणम्। संसर्गारोपनिमित्तादेव कदा चित्तादात्म्यारोपः किं न स्यादित्यत आह * तत्रेति * यत्र संसर्गारोपनिमित्तं

तत्र तादात्म्यारोपश्चेच्छुक्तिरजतादौ संसर्गभ्रम एव, तत्कारणाभावाद्दूरस्थगिर्यादौ तादात्म्यारोपस्तत्कारणाभावादिति योऽयं भ्रमनियमः स न स्यान्नियामकप्रमाणाभावादित्यर्थः ।

संसर्गारोपनिमित्तात्तादात्म्यारोपं कदा चिदभ्युपगम्याप्याऽऽह ।

२६४ अभ्युपगम्याऽपि दोषप्रदर्शनम् ।

कस्य चित्तजातसम्बन्धाद[1]जातिसंसर्गभ्रमस्य मितौ का गतिः, ? का वा गतिः सिद्धसाधने, ? तत्राऽप्यन्यत्वकल्पनायां सिद्धत्वव्याघातात् । तत्त्वे च हेत्वाभासस्यापि यथार्थग्राहिनयोक्तनिमित्तस्य व्यभिचारेणाप्यन्यत्राभासेऽन्यप्रतिभासकल्पनाया निर्निमित्तत्वात् । सिद्धसाधनमितेरेव वा व्यवच्छेदात् ।

* कस्य चिदिति * भवतु तादात्म्यारोपोऽपि

---

१ तथात्वेनेति का० मु० ख० पाठ ।

२ यद्यपि सिद्धसाधनेऽनुमितिरेव नोदेति कुत्र पक्षधर्मतापत्तिः ? आपाततः सिद्ध- सिद्ध्यन्तरप्रतिबन्धकतया प्रकृतेऽपि न प्रतिबन्धकत्वमिति चेन्न । तत्र प्रत्यक्षसामग्र्या अप्रतिहतत्वादिह पक्षधर्मतावित्सत्त्वेन तदप्रतिघातात् । बाधोऽपि तर्हि स्वरूपसन्नेव प्रतिबन्धकः स्यादिति चेन्न । स्यादेव । हेत्वाभासत्वं तस्य ज्ञायमानं सदनुमितिप्रतिबन्धकं स हेत्वाभास इति तल्लक्षणात्. इति चेन्न । सदनुमितिप्रतिबन्धकत्वमात्रस्य तल्लक्षणत्वात् । तर्हि श्रुतस्याऽऽत्मनो मननं न स्यादिति चेन्न । श्रुतातिरिक्तप्रकारेणाभिमतेन तत्र मननात् तथाऽपि यन्मते सिद्ध्यन्तरं न सिद्ध्यन्तरविरोधि तन्मतमाश्रित्य खण्डनाचारः (इति शां०)

तथाऽपि संसर्गारोपो भवत्येव तस्य च तत्त्वानुभूतित्वं तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः । जातः सम्वादो यस्य जातिसंसर्गभ्रमस्य स तथोक्तः स यस्य पुंसः स जातसम्वादजातिसंसर्गभ्रमस्तस्येति विग्रहः । सम्वादज्ञानस्याप्यतद्गोचरत्त्वान्न संसर्गभ्रमस्य तत्त्वानुभूतित्वमित्यत आह * मिताविति * तस्यैव भ्रान्तस्य पुनः प्रमाणोत्पत्तौ का गतिः, संसर्गभ्रमस्य न तावत्प्रमात्वमाभासजत्वान्नाप्रमात्वमतिव्याप्तेर्लक्षणस्येति यावत् । किं च सिद्धसाधनानुमानज्ञानस्य तत्त्वविषयत्वे सत्यपि न प्रमात्वं तेन तस्य लक्षणस्यातिव्याप्तिरित्याह*केति* सिद्धसाधनहेतोराभासत्वात्तज्जनितज्ञानविषयस्य परमार्थतन्निष्ठसाध्यादन्यविषयत्व,मुत परमार्थसाध्यविषयत्वमिति विकल्प्याऽऽद्यमपवदति * तत्रेति * प्रमाणान्तरेण पक्षधर्मतया सिद्धस्य साध्यस्य साधनं सिद्धसाधनमित्युच्यते ऽतो ऽपरमार्थगोचरत्वे सिद्धसाधनत्वमेव व्याहन्येतेत्यर्थः। अस्तु तर्हि परमार्थनिष्ठसाध्यविषयत्वमिति द्वितीयमाशङ्क्याह *तत्त्व इति* सिद्धसाधनज्ञानविषयस्य परमार्थत्वेऽन्यत्राभासे-ऽप्यनैकान्तिकाद्याभासजनितज्ञानाभासेऽपि परमार्थतन्निष्ठविषयादन्यत्र विषयान्तरे प्रतिभासकल्पनाया निर्बीजत्वाद्धेत्वाभासान्तरजन्यज्ञानस्य तत्त्वानुभूतित्वेन प्रमात्वं स्यादतत्त्वानुभवकारणादाभासादुत्पन्नवेदनस्य तत्वानुभूतित्वमिति स्ववचनविरोध इत्याह * हेत्विति * हेत्वन्तराभासः सि-

१ तत्रेति सा० पु० पा० ।

साधनं तस्यापि यथार्थज्ञानजनकतया कथितनिमित्तस्याऽऽभासजन्यत्वस्यातत्त्वानुभवत्वे व्यभिचाराच विरोध इति शेषः। यद्वा अनाभासजन्यत्वं तत्त्वानुभूतित्वाप्रयोजकं तदभावाद्धेत्वाभासान्तरजन्यज्ञानस्य कथं तत्त्वानुभूतित्त्वमित्यत आह * हेत्विति * सिद्धसाधनस्य ज्ञानस्य व्याप्तहेतुजन्यत्वाद्यथार्थत्वे सम्भवत्यपि न ज्ञानान्तरस्य तथात्वं व्याप्तकरणजन्यत्वाभावादित्याशङ्क्य तथाऽपि सिद्धसाधनानुमानेऽतिव्याप्तिर्दुष्परिहरेत्याह * सिद्धेति * चशब्दादितरत्रापि दुष्परिहरेति द्योतयति।

लक्षणान्तरमुपन्यस्य दूषयति।

२६५ लक्षणान्तरदूषणम्।

यथार्थानुभवः प्रमेत्यप्यलक्षणम्। यथार्थत्वं हि तत्त्वविषयत्वं वा अर्थसदृशत्वं वा स्यात्। नाद्यः पूर्वं निरस्तत्वात्। नापि द्वितीयः व्यभिचारिणोऽपि प्रमेयत्वादिनाऽर्थसादृश्येन प्रमात्वापातात्। ननु ज्ञानविषयीकृतेन रूपेण सादृश्यमिदं विवक्षितम्। नच प्रमेयत्वादिरूपस्य व्यभिचारिण्यपि प्रकाशनसम्भवेन तथाऽप्यतिप्रसङ्ग इति वाच्यम्। प्रमेयत्वाद्यंशे प्रकाशमाने विषयीभूतधर्मान्तरापेक्षया व्यभिचारिणोऽपि प्रमात्वाभ्युपगमादिति। नैतद्युक्तम्। प्रकाशमानेन रूपादिसमवायित्वेन रूपेण ज्ञानस्यार्थसादृश्यानभ्युपगमेऽपि तत्र तदीयप्रमात्वाङ्गीकारादिति।

यथेति अनुभवः प्रमेत्युक्ते भ्रमादावतिव्याप्तिस्त-

व्युदासार्थमुक्तं यथार्थेति । तावत्युक्ते स्मृतौ प्रसक्तिं वारयति * अनुभव इति * इत्येतदपि प्रमालक्षणन्न भवतीति यावत् । यथार्थशब्दस्य तत्त्वानुभवत्वे ऽर्थसदृशानुभवत्वे च साधारण्याद्विकल्पयति * यथेति * यथार्थत्वस्य तत्वविषयत्वे तत्त्वानुभूतिरित्येवोक्तं स्यात् तच्च निरस्तमिति नाद्यः कल्पश्चतुरश्च इत्याह * नेति * यथार्थसदृशत्वं किं तत्सर्वात्मनो,तद्येन केन चिद्रूपेण, यद्याद्यस्तर्हि कस्यऽपि ज्ञानस्य सर्वात्मनाऽर्थसादृश्याभावादसम्भव इत्याह *नापीति* येन केन चिद्रूपेण सादृश्ये सत्यर्थव्यभिचारिरजतादिज्ञानस्यापि प्रमात्वं स्यात्प्रमेयतासत्ववाच्यत्वादिना सादृश्यादित्यतिव्याप्तिरित्याह *व्यभिचारिण इति* येन ज्ञानेन यद्रूपमर्थस्य प्रतीयते तेन रूपेणार्थसदृशं ज्ञानं प्रमेति विशेषणे नातिव्याप्तिस्तदभावाद्व्यभिचारिज्ञान इति चोदयति *नन्विति* व्यभिचारिज्ञानेऽपि प्रकाशमानरूपेण सादृश्यमस्ति रजतमिदं प्रमेयं सच्चेत्यादिरूपेणापि प्रकाशनसम्भवादतोऽतिव्याप्तिरित्याशङ्क्य पूर्वार्द्धेव निराकरोति *न चेति* न तावदतिप्रसङ्गः लक्ष्यैकदेशत्वादित्याह*प्रमेयेति*प्रकाशमाने प्रमेयत्वाद्यंशे प्रमात्वाभ्युपगमादिति सम्बन्धः । प्रकाशमानरूपे प्रमात्वाभ्युपगमे तस्य ज्ञानस्य कथं तर्हि व्यभिचारित्वमित्यत आह *विपर्यीकृतशुक्तिरजतसंसर्गादिधर्मान्तरापेक्षयेति* एवं विशेषणेऽपि यद्यप्यतिव्याप्तिः परिह्रियेत तथाऽप्यव्याप्तिरिति दूषयति *नैतदिति* द्वौ घटौ शुक्लावित्यत्र रूपसङ्ख्यादिसमवायित्वं

न ज्ञानस्य गुणत्वादतः प्रकाशमानरूपेणाऽर्थसादृश्यं ज्ञानस्य नास्ति, अस्ति च तस्य ज्ञानस्य तत्र घटयोः प्रमात्वमित्यव्याप्तिरित्यर्थः ।

उक्ताव्याप्तिपरिहारमाशङ्क्ते ।

२६६ परिहाराशङ्कातन्निराकरणे ।

प्रकाशमानेन रूपेण विशेषणभावादर्थसादृश्यमनुभवस्य विवक्षितं अर्थस्य हि यथा समवायाद्रूपं विशेषणी-भवति तथा विषयभावात् ज्ञानस्यापि तद्विशेषणं भवत्येवेति चेन्न । एवं हि पुरोवर्त्तित्वादिना रूपेण तथाभावसम्भवात् पुरोवर्त्तिनीं शुक्तिं रजततयाऽवगाहमानं ज्ञानं प्रमा स्यात् । नच वाच्यमिष्यत एव सा प्रमाऽपीति न व्यभिचारचोदनेयं युक्तिमतीति, यथार्थताविशेषणवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । अनुभूतिः प्रमेत्युक्त एव हि तावन्नातिव्याप्तिप्रसङ्गः सर्व्वस्य व्यभिचार्य्यनुभवस्यान्ततोऽन्यथाख्यातिवादिनये धर्मिण्यपि प्रमात्वसम्भवेन प्रमायामेवानुभवत्वस्य स्थैर्य्यात् । यदि स्वंशतोऽपि व्यभिचारिण्यां मा-लक्षणं गमेदिति चेतसि निधाय यथार्थत्वं विशेषणं प्रयुक्तं तदा न युक्तमुक्तदोषात् ।

* प्रकाशेति * प्रकाशमानं रूपं विशेषणं यत्र ज्ञानार्थयोस्तत्र तद्विशेष्यत्वं नामार्थेन सादृश्यं ज्ञानस्य,

१ गमयेदिति सो० पु० पा० ।

रूपवान्घट इत्यत्र रूपं घटस्य विशेषणं ज्ञानस्यापीति नाऽव्याप्ति,र्नाप्यतिव्याप्तिर्विभ्रमस्य शुक्तिरजतादिसंसर्गो विशेषणं भवन्नपि न पुरोवर्तिद्रव्यस्य, तत्रासत्वादित्यर्थः। विशेष्यसम्बद्धं विशेषणं भवति रूपस्य घटसमवेतत्वेऽपि न ज्ञाने समवायोऽतद्गुणत्वादतो ज्ञानविशेषणत्वाभावादव्याप्तिस्तदवस्थेत्यत आह*अर्थेति*विशेषणं विशेष्यसम्बन्धमात्रमपेक्षते न समवायादिविशेषं व्यभिचारादस्ति च ज्ञानेन सम्बन्धो रूपादेर्विषयविषयिभावलक्षणस्तेन नाव्याप्तिरित्यर्थः।

प्रकाशमानरूपेण केन चिद्विशेषणभावादर्थसादृश्य, श्रुत सर्वात्मना, यथायस्तत्रातिव्याप्तिरपरिहार्येति परिहरति * नेति * एवं सति पुरोवर्तिनीं शुक्तिं रजतरूपेणावगाहमानं विषयीकुर्वत् भ्रान्तिज्ञानमप्रमा स्यादिति सम्बन्धः। कुत इत्यत आह * पुरोवर्तित्वादिना तथाभावस्य–तथात्वस्य प्रकाशमानरूपेण विशेषणतयाऽर्थसदृशत्वस्य सम्भवादिति* शुक्तिरजतज्ञानस्य पुरोवर्तित्वाद्यंशे प्रमात्वाङ्गीकाराञ्च तत्रातिव्याप्तिरित्याशङ्क्याह * न चेति * इदं रजतमिति यद्ज्ञानं साऽपि प्रमेष्यते। विधेयालङ्काभिप्रायेण सेति प्रयोगः इति कृत्वा इयं व्यभिचारचोदना–तत्रातिव्याप्तिकथना च युक्तिमतीति न च वाच्यमित्यर्थः। तथासति लक्षणस्य व्यर्थविशेषणतापातादिति हेतुमाह * यथेति * विशेषणवैयर्थ्यमुपपादयितुं व्यावर्त्यस्य व्यभिचारस्याभावमाह * अन्वेति *

"सम्भवे व्यभिचारे च स्याद्विशेषणमर्थव"दिति न्यायादिह व्यभिचाराभावाद्वैयर्थ्यमित्यर्थः। अनुभूतिः प्रमेति लक्षणस्य यथाख्यातिनये नास्त्यतिव्याप्तिस्तथाप्यन्यथाख्यातिनयेऽस्ति, रजतादिप्रत्ययस्य पुरोवर्तित्वादिधर्मांशे प्रमात्वेऽपि रजतादिधर्म्यंशेऽप्रमात्वादित्याशङ्क्याह * सर्वेति * अन्यथाख्यातिमते सर्वस्य रजतादिव्यभिचार्यनुभवस्य धर्मिण्यपि रजतादौ प्रमात्वसम्भवेनानुभवत्वस्य प्रमात्व एव स्थैर्यात्प्रमात्वेनाव्यभिचारादिति यावत् । अत्राक्षति रजतादावपरोक्षप्रत्ययस्य कथं प्रमात्वमित्यत आह * अन्तत इति * इदं रजतमिति त्रयः प्रतिभान्ति अधिष्ठानं समवायो रजतत्वमिति, तत्रैकस्याप्यसतो ऽभानात्प्रमात्वमित्यन्तत इत्युक्तम् । रजतादिधर्म्यंशे व्यभिचारित्वं ज्ञानस्याभ्युपगम्याऽऽह्याह * यदीति * यद्रूपमसत्तद्रूपप्रतिभासासम्भवाद्व्यभिचारानुपपत्तिरिति तु शब्दार्थः। अंशतो व्यभिचारिण्यां भ्रान्तौ लक्षणं मागमन्न गच्छेदिति यावत् । तदा प्रागुक्तातिव्याप्तिरिति परिहरति * तदेति * इदं रजतमिति ज्ञानं तावदेकमन्यथाख्यातिपक्षे तच्चेदप्रमा न यथार्थविशेषणेन तद्व्यावृत्तिः प्रकाशमानपुरोवर्तित्वादिरूपेण विशेषणभावादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः ।

प्रकाशमानविम्बरूपेण विशेषणभावादर्थसादृश्यं ज्ञानस्येति द्वितीयकल्पमाशङ्कते ।

२६७ द्वितीयकल्पनिराकरणम् ।

अथोच्यते प्रकाशमानेन रूपेण सर्वेण विशेषणभा-

वाद्यस्यानुभवस्यार्थसादृश्यं सा प्रमा, नैव तावता धर्मिणो धर्म्यविशेषणतया दोषः तस्यापि तद्विषयान्तरव्यवच्छेदकत्वादिति । तर्हि व्यभिचारिज्ञानं धर्मिण्यपि प्रमा न स्यात् सर्वात्मना सादृश्याभावात् । अव्यभिचारिणं चांशमननुरुध्य तदीयाप्रमितिकोटिनिक्षेपसाहसिक्यादविभ्यता किमव्यभिचार्य्यंशानुरोधेन व्यभिचार्य्यंशस्यापि प्रमाकोटिनिवेशनमेव नाध्यवसीयते भवता शक्यन्ते ह्यनुभूतित्वज्ञानत्वादयः तादृशाभिप्रायाविरोधिनो लक्षणीकर्तुम् ।

* अथेति * नेवमतिव्याप्तिः रजतादिविभ्रमस्य पुरोवर्त्तित्वादिनाऽर्थसादृश्येऽपि तद्विशेषणीभूतस्य रजतसंसर्गस्य तत्रासत्त्वेनेदमंशाविशेषणत्वाभावादिति भावः । यस्यानुभवस्य येनार्थेन सह सादृश्यं सा तत्र प्रमेति शेषः । रूपवान्घट इत्यत्र घटो ज्ञानस्य विषयतया विशेषणं भवन्नपि न स्वस्य स्वयं विशेषणं आत्माश्रयादितो धर्म्यंशज्ञाने प्रमालक्षणस्याव्याप्तिदोष इत्याशङ्क्याऽऽह * न चेति * तावतेति * प्रतीयमानकृत्स्नरूपेण[1] विशेषणभावादर्थसादृश्यं विवक्षितमिति यावत् । हेतुमाह * तस्येति * येन ज्ञानेन यावानर्थः प्रतीयते तावतोऽर्थस्य तज्ज्ञानविशेषणत्वे सति तद्विषयविशेषणत्वं विवक्षितं घटस्य घटविशेषणत्वाभावेऽपि रूपविशेषणत्वमस्ति घटस्य रूपमिति घटेन रूपस्य पटादिरूपाद्व्यावृत्ते रूपस्य घटविशे-

१ तावतेतियावत् इति भो० पु० पा० ।

षणत्त्वमिति ज्ञानविषयविशेषणत्त्वमस्तीति नासम्भवो ऽव्याप्तिर्वेत्यर्थः ।

"सर्वं ज्ञानं धर्मिण्यभ्रान्तं प्रकारे तु विपर्ययः"

इति लीलावतीकारवचनाद्रजतादिज्ञानस्य धर्म्यंशे प्रमात्वमिष्टं न चैतल्लक्षणं तत्रेत्यव्याप्तिरिति परिहरति * तर्हीति * कुतो न स्यादित्यत आह * सर्वेति * पुरोवर्तित्वादिविशेषणतया सादृश्येऽपि न रजतत्वादिसंसर्गस्यार्थविशेषणत्वमस्ति । न च तज्ज्ञानं यावदंशे प्रमा तावदंशेनोक्तसादृश्यमस्तीति वाच्यम् । अन्यथाख्यातिनयं ज्ञानस्यैकत्वादित्यर्थः । लक्ष्यैकदेशे लक्षणाप्रवृत्तिरव्याप्तिर्व्यभिचारिज्ञानं धर्म्यंशेपि न प्रमा रजतत्वाद्यंशे व्यभिचारितया प्रमात्वायोगादेकत्वाच्च ज्ञानव्यक्तेः प्रमात्वाप्रमात्वयोर्विरोधापातादित्याशङ्क्याह * अव्यभीति * अव्यभिचार्यंशसम्बन्धी—तदीयश्चासावप्रमितिकोटौ निक्षेपश्चेति तथोक्तं तदेव साहसिक्यं— साहसिकस्य भावः साहसिक्यं सहसा बलेन यः करोति स साहसिकः- तस्मादिति । अत्रायमन्वयः अव्यभिचारिणमंशमननुरुध्याऽकिञ्चित्करीकृत्य तदीयाप्रमितिकोटिनिक्षेपसाहसिक्याद्बिभ्यता भवताऽव्यभिचार्यंशानुरोधेन व्यभिचार्यंशस्यापि प्रमाकोटिनिक्षेपणमेव किं नाध्यवसीयत इत्यव्यभिचार्यंशस्य च प्रमात्वेनानुगतं प्रमालक्षणं न शक्यं वक्तुं न त्वेलक्षणं वस्त्वस्ति शशशृङ्गादिवदित्याशङ्क्याऽऽह * शक्य-

१ न च तल्लक्षणमिति पु० पा० ।

न्त इति* अनुभूतिरिति लक्षणमपि नानुगतमस्मिन्पक्षे स्मृतेरपि प्रमात्त्वादित्यत आह *ज्ञानत्वेति* परोक्षत्वापरोक्षत्वयोरन्यतरयोगित्वमादिशब्दार्थः ।

उक्तमर्थं विपक्षबाधकोपन्यासेनोपपादयति ।

२६८ विपक्षबाधकोपन्यासः ।

यदि च बाध्यार्थांशा धीरबाध्यार्थांशेऽप्यप्रमैव तदा सौधाग्रकुम्भादिवद्दूरत्वात्तुहिनद्युतिविद्युदादिपरभागाग्रहणादवयविनश्च तावत्परिमाणाग्रहणादल्पपरिमाणमुल्लिखत्प्रत्यक्षं प्रमात्वेन लोकप्रसिद्धमप्रमां स्यात् । क च लभ्यं देशकालालोकादिव्यक्तिसहितजलादिज्ञानस्य समस्ततावदर्थप्रवृत्तिसामर्थ्योदाहरणं येन तत्प्रामाण्यं मन्यसे ।

यदीति चशब्दो दूषणान्तरसमुच्चयार्थः अरुचिद्योतनार्थोऽपि । एवकारोंऽशतोऽपि प्रमात्वाभावार्थः । एवं विपक्षमनूद्य सम्प्रति तत्र बाधकमतिप्रसङ्गं दर्शयति * तदेति * तुहिनद्युतिविद्युदाद्यवयविनं चाल्पपरिमाणमुल्लिखत्प्रत्यक्षमप्रमा स्यादिति सम्बन्धः । अल्पपरिमाणग्रहे हेतुस्तावदिति । तत्र हेतुः*परेति*तत्रापि हेतुः*दूरत्वादिति*तत्र दृष्टान्तमाह *सौधेति* यथा दूरत्वदोषेण धवलप्रासादशिखरस्थः कुम्भो ऽल्पतया प्रतीयते, तथा दूरत्वाचन्द्रमण्डलादि सङ्कुचितावयवमवयविनं चाल्पतया गृह्णत् प्रत्यक्षमप्रमा स्यादल्पपरिमा-

१ मप्रमांस्यादिति सो० पु० पा० ।

णत्वस्य ज्ञानविशेषणस्यार्थविशेषणत्वाभावादित्यर्थः। न च तदप्रमेति वाच्यं प्रमात्वेन लोकप्रसिद्धत्वादित्याह *प्रमेति* अप्रमा स्यादप्रमा स्यादिति। एवं प्रकाशमानसर्वरूपेण यस्यानुभवस्यार्थसादृश्यं सा प्रमेति लक्षणस्यासिद्धिः कस्मिंश्चिदपि ज्ञाने तादृशसादृश्याप्रकाशादित्याह *फ चेति* देशश्च कालश्चाऽऽलोकश्च देशकालालोकास्त आद्यो यथोर्देशकालयोस्तौ देशकालालोकादी इति तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिस्तयोर्व्यक्ती ताभ्यां सहितं जलादि चेति तथोक्तं तज्ज्ञानस्य *समस्ततावदर्थप्रवृत्तिसामर्थ्योदाहरणं फलभ्यमिति सम्बन्धः। समस्तश्चासौ तावानर्थश्चेति तथोक्तस्तद्गोचरा प्रवृत्तिस्तस्यां सामर्थ्यं तस्योदाहरणमिति। एतदुक्तं भवति उक्तज्ञानस्य समस्तप्रकाशमानरूपेण विशेषणभावादर्थसादृश्यं किं स्वेनावसेयमुत तद्गोचरप्रवृत्तिजननसमर्थज्ञानसंवादात्, नाद्यः स्वतः प्रामाण्यानभ्युपगमाद्रजतादिज्ञाने प्रसङ्गाच्च। नापि द्वितीयस्तस्यापि ज्ञानस्य तथाविधसंवादान्तरादेव विषयसादृश्यमवसेयमित्यनवस्था स्यादिति। न च प्रवृत्तिजननसमर्थज्ञानस्य प्रामाण्यानिश्चयेऽपि प्रथमज्ञानप्रामाण्यव्यवहारहेतुत्वान्नानवस्थेति वाच्यम्। तथासत्याऽऽद्यज्ञानस्यापि तथैव स्वविषयव्यवहारहेतुत्वेन प्रवृत्तिजननसामर्थ्यात् ज्ञानानपेक्षत्वप्रसङ्गादिति। यद्वा बाध्यांशा धीः प्रमा न भवतीति वदता सर्वथैवाबाध्यत्वेन प्रमात्वं वाच्यं तथोदाहर्तुमशक्यमित्याह *क्व चेति* देशका-

* समस्तपदार्थेति पु० पा०।

लयोरप्रत्यक्षत्वान्न संयोगग्रहणे प्रत्यक्षस्यासामर्थ्यः मालोकादिव्यक्तिश्च व्यावृत्ता कथ्यते व्यावृत्तिग्राहकं च न प्रत्यक्षं सम्भवतीत्युक्तं तत परस्मिन् लोके सालोकादि जलं विद्यते इत्यादि ज्ञानस्य समस्ततावत्यर्थे प्रवृत्तिसामर्थ्यस्योदाहरणं क लभ्यं न क्वापि देशे काले वा सम्भावयितुं शक्यमित्यर्थः । यद्वा विद्युत्प्रदीपसलिलाद्यवयविनां यद्देशकालसंनिवेशाविशिष्टानां प्रथमक्षणे ग्रहणं तद्देशकालसंनिवेशानामर्थविशेषणत्वं तद्विषयज्ञानस्य प्रवृत्तिसामर्थ्यादवसेयं तच्च न सम्भवति कालादेः क्षणिकतया तत्प्रमितेरर्थप्रमाकत्वासम्भवेनार्थविशेषणत्वस्य दुर्ज्ञानत्वादसम्भवीदं लक्षणमित्यर्थः ।

उदाहृतज्ञानानामप्रमात्वं तदर्थस्यैकदेशबाधादित्याशङ्क्याऽऽह

२६९ लोकविरोधप्रदर्शनम् ।

यदि च बाध्यार्थांशे बाधादबाध्येऽप्यंशे तद्बोधमिथ्यात्वं समर्थयसे तदा यदर्थजातीयं बाध्यं तदर्थजातीयमबाध्यमपि मिथ्येति मन्यमाने किमुत्तरं ते स्यादन्यत्र लोकप्रसिद्धप्रमोदाहरणत्यागात् ।

यदीति अर्थैकदेशस्याल्पपरिमाणत्वादेर्बाधादबाध्यांशेऽपि प्रमात्वं न चेत्तर्हि यद्रूप्यजातीयं बाध्यं तद्रूप्यजातीयं यत्परमार्थत्वेन संमतं तस्मिन्नपि ज्ञानं मिथ्येति वदतः किमुत्तरं देयं प्रमादृष्टान्तत्वेन

१ तदर्थेति का० मु० पु० पा० ।

प्रसिद्धरजतादिज्ञानत्यागादन्यन्न किञ्चिद्दातुं शक्यमित्यर्थः ।

प्रकाशमानकृत्स्नरूपेण केन चिद्रूपेण वा विशेषणभावादर्थसादृश्यमिति न विशिंष्मः किं नाम? प्रकाशमानरूपेण यस्य ज्ञानस्य येनार्थेन विशेषणतया सादृश्यं सा तत्र प्रमेति, न चातिव्याप्तिः रजतादिज्ञानस्य रजतादिनोक्तसादृश्याभावात्पुनः पुरोवर्तित्वादिना विशेषणतया सादृश्यं तत्र धर्मिणि प्रमात्वस्वीकाराच्चेति शङ्कते ।

२७० विषयविशेषणनियमेन प्रमात्वलक्षणनिरासः ।

अथोच्यते प्रकाशमानेन रूपेण विशेषणतया यदर्थसाम्यमनुभवस्य तत्र प्रमात्वमिति विषयविशेषनियमेनैव प्रमात्वं लक्षणीयमित्येतदर्थमत्र यथार्थविशेषणोपादानमिति । मैवम् । विशेष्यांशे ऽप्यनुभूतिरेवं प्रमा न स्यादिति । व्यवच्छेदकत्वं विशेषणत्वमभिमतं धर्म्यपि च स्वसम्बन्धाद्धर्मं विशिनष्टीति नोक्त दोष इत्युक्तमेवेति चेन्न । विशिष्टे प्रमात्वाभावापत्तेः । अपि च एवं तर्हि रजतत्वादिकमपि व्यवच्छिनत्त्येव शुक्तिकां या रजततया प्रकाशिता शुक्तिव्यक्तिः सेयमिति । ननु साक्षाद्विशेषणत्वं विवक्षितं रजतत्वं तु ज्ञानद्वारा शुक्तिविशेषणमिति नातिप्रसङ्गः । मैवं । तर्हि दीर्घदण्डः पुरुष इत्यादौ ह्रस्वदण्डादिभ्यो वैलक्षण्ये विशेष्यस्या-

नुभूयमानेऽनुभूतेर्न प्रमात्वं स्यात् । दीर्घत्वादेर्दण्डादिद्वारा विशेषकत्वादिति । ज्ञानरूपद्वारानपेक्षतया विशेषणत्वमिष्टमिति चेन्न । साक्षात्कृत इत्याद्यवगमानामप्रमात्वापातात् । तज्ज्ञानप्रकाशितरूपेण विशेषणत्वमिष्टमिति तु दूरन्तुच्छं रूपादेः समवायेन ज्ञानाविशेषकत्वात् । अर्थविशेषणत्वेऽयं नियमो यत्तज्ज्ञानप्रकाशितेन रूपेणेति न तु ज्ञानेऽपीति चेन्न । तज्ज्ञानव्यक्तेरन्यत्रासम्भवेनासाधारण्यादव्यापकत्वादित्यलम् ।

* अथेति * अव्याप्त्या दूषयति * मैवमिति * रूपवान्घट इत्यत्र विशेष्यज्ञाने प्रमा न स्याद्विशेष्यांशस्य विषयतया स्वज्ञानविशेषणत्वेऽपि नतद्विषयविशेषणत्वं स्वविशेषणत्वायोगादुपलक्षणमेतद्विशेषणांशस्यापि, स्वज्ञानं विशेषणत्वेऽपि तद्विषयविशेषणत्वाभावादव्याप्तिस्तज्ज्ञान इति ज्ञानव्यावर्तकत्वे सति तद्विषयव्यावर्तको योऽर्थस्तज्ज्ञानं तत्र प्रमेति नियमोऽस्तिच विशेषणविशेष्यभावस्य कामचारिता धर्मिणो धर्मं प्रति धर्मस्य च धर्मिणं प्रति विशेषणत्वं घटस्य शौक्ल्यं शुक्लो घट इति दर्शनादतो नोभयत्राप्यव्याप्तिरिति प्रागुक्तं स्मारयति पूर्ववादी *व्यवच्छेदेति* तस्यापि तद्विषयान्तरव्यवच्छेदकत्वादित्यत्रोक्तमित्यर्थः । अव्याप्त्यन्तरप्रदर्शनेन परिहरति *नेति* रूपवान्घट इत्यत्र यद्विशिष्टं प्रतीयते तस्य विशेष्यांशं विशेषणांशं च प्रति न विशेष्यत्वं विशेषणविशेष्यतत्सम्बन्धानां विशिष्टतया-

ञतः स्ववृत्त्यापाता,नापि विशिष्टं प्रति विशेषणत्वं स्वं प्रति तदयोगात्तेन ज्ञानविशेषणत्वेऽपि तद्विषयविशेषणत्वाभावादव्याप्तिर्विशिष्टज्ञान इत्यर्थः। प्रकाशमानरूपेण विशेषणतया यदर्थसादृश्यमनुभवस्य तज्ज्ञानं तत्र प्रमेत्यवं लक्षणं यदि तर्हि इदं रजतमिति प्रतीयमानरजतत्वं तत्तादात्म्यं वा शुक्तिकामपि व्यवच्छिनत्त्येवेति लक्षणस्य तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः। रजतत्वस्यासंसृष्टस्य कथं शुक्तिव्यवच्छेदकत्वमित्याशङ्क्य प्रतीतिसिद्धं तदित्याह * रजतेति * या पुरा रजततया प्रकाशिता सेयं शुक्तिरिति प्रकाशितं रजतत्वं पुरोवर्तिनीं शुक्तिं व्यवच्छिनत्तीत्यर्थः। उक्तातिव्याप्तिपरिहारायाभिप्रायविशेषं शङ्कते * नन्विति * प्रकाशमानरूपेणाव्यवधानेन विशेषणभावादर्थसाम्यं विवक्षितमित्यर्थः। विशिष्टलक्षणं न रजतादिज्ञानेऽस्ति तद्विषयस्याव्यवधानेन पुरोवर्तिव्यावर्तकत्वाभावादिति विशेषणार्थवत्तामाह * रजतेति * रजतत्वं ज्ञानस्य विशेषणीभवच्छुक्तिकां व्यवच्छिनत्ति यद्रजतमिति प्रतिभातं सेयमिति न तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः। एक इतिः शङ्कार्थः परस्तु शङ्कासमाप्तौ। व्यवधानानिरुक्तेरव्यवधानमपि न निर्वक्तुं शक्यमिति प्रतिषेधति * नैवमिति * किं च व्यवधानाभावमात्रं विवक्षितं,मुत ज्ञानव्यवधानाभावो, यद्याद्यस्तत्राह * तर्हीति * दीर्घदण्डः पुरुषः, रक्तपटो मस्करी, कृष्णाजिनो ब्रह्मचारीत्यादौ ह्रस्वदण्डादिभ्यः पुरुषादिभ्यो दीर्घत्वपटादेर्वैलक्षण्यमनुभूयते तत्र च दीर्घत्वादिकं दण्डादौ विशेष-

णभिचनद्वारा पुरुषादिविशेषणं अतश्च व्यवधाना-त्तज्ज्ञानं लक्ष्यमस्याव्याप्तिरित्यर्थः। ज्ञानव्यवधानाभावो विवक्षित इति चिनीयमाशङ्क्य *ज्ञानेति* या रजतमित्यभात् सेयं शुक्तिरित्यत्र रजतत्वं ज्ञानस्य विशेषणं भूत्वा शुक्तिविशेषणं भवतीति नातिव्याप्तिः नाव्याप्तिर्दीर्घत्वादेर्ज्ञानव्यवधानापेक्षया पुरुषादिव्यावर्तकत्वादित्याशयः। अव्याप्त्यन्तरप्रदर्शनेन दूषयति *नेति* साक्षात्कृतोऽयं कुरा इत्यत्र साक्षात्त्वं ज्ञानस्य विशेषणं भवदेव तद्द्वाराऽर्थे परोक्षज्ञानविषयाग्निशिनष्टीति कथितलक्षणं प्रमात्वेनाभिमते तद्विषयज्ञाने नास्तीत्यव्यापकत्वमित्यर्थः। आदिशब्देन परोक्षीकृतः स्मृत इत्यादयो गृह्यन्ते। यस्मिन् ज्ञाने योऽर्थः प्रकाशते यथा, तेन रूपेण विशेषणत्वमव्यवधानार्थो न ज्ञानाद्यनन्तरितत्वं रजतत्वादेः पुनः पुरोवर्तिसमवायित्वं प्रतीयते न च तेन रूपेणार्थविशेषणत्वमतो नोक्तदुष्टिरित्याशङ्काह *तादिति* दुरन्तुच्छमत्यल्पतरामिति यावत्। ज्ञानप्रकाशितप्रकारेण विशेषणत्वं ज्ञानं प्रत्युताभयं प्रति किं वार्थे प्रत्येव, यदि प्रथमद्वितीयौ तत्राह *रूपेति* पचानयमेको घट इत्यत्र रूपादेर्घटसमवायित्वेन रूपेण प्रकाशमानस्य ज्ञानं प्रति समवायसंसर्गितया विशेषकत्वं नास्ति घटगुणतयाऽन्यत्राऽसमवायादिति तद्विषयज्ञानेऽव्याप्तिरित्यर्थः। ज्ञाने प्रकाशितरूपेण विशेषणत्वमर्थं प्रत्येव विवक्षितमिति चरमकल्पमवलम्बते *अर्थेति* को ऽसौ नियम इत्यत आह *यदिति* तज्ज्ञानप्रकाशितेन रूपेण विशेषणत्वमि-

ति यदयमिति यावत् । विशेषणस्याविशेषाज्ज्ञानं सत्यपि तेनैव रूपेण किं न स्यादत आह *न त्वति* अन्यथा रूपादिसमवायितया ज्ञानस्य द्रव्यत्वापातान्मैवमिति शङ्कानिवृत्तये तु शब्दः । तच्छब्देन ज्ञानव्यक्तिरुच्यते किं वा ज्ञानमात्रं, आद्ये ऽव्याप्तिरिति दूषयति * नेति * तच्छब्दो यदि ज्ञानव्यक्तिवचनस्तदा घटज्ञानप्रकाशितरूपेणार्थविशेषणत्वं पटज्ञानार्थस्य नास्ति तज्ज्ञानव्यक्तेरन्यत्र पटादावसम्भवात्तेन लक्षणस्यासाधारण्याद्व्यावृत्तत्वादव्याप्तिरित्यर्थः । यद्वा ऽसाधारण्यादिति ज्ञानव्यक्तेरन्यत्रासम्भवे हेतुः । यदि ज्ञानमात्रवचनस्तच्छब्दस्तदा ऽतिव्याप्तिः रजतत्वस्य ज्ञानप्रकाशितरूपेण शुक्तिविशेषणत्वादित्युपसंहरति * इत्यलमिति *

सम्यक् परिच्छेद इति लक्षणान्तरमेवास्तु प्रमाया इत्याशङ्क्य निषेधति ।

२७१ उदयनाचार्यलक्षणखण्डनम् ।

सम्यक्परिच्छेदः प्रमेत्यपि न युक्तम् । न खलु सम्यक्त्वं तत्त्वविषयता याथार्थ्यं वा सम्भवत्युक्तदोषात् ।

सम्यगिति परिछेदोऽनुभवः प्रमेत्युक्ते रजतादिज्ञानेऽतिव्याप्तिस्तन्निरासायाह *सम्यगिति* तावत्युक्ते तत्त्वगोचरेच्छादावतिव्याप्तिनिवारणायानुभव इति । किमिदं सम्यक्त्वं तत्त्वविषयत्व,मुत यथार्थत्वं, किं वा सामस्त्य,मिति विकल्प्य प्रथमद्वितीयावुक्तदोषाऽतिदेशेन पराकरोति *न खल्विति* यथार्थस्य भावो या-

थार्थे सम्यक्परिच्छेदृत्वम् ।

सम्यक्परिच्छेदत्वं साकल्येनार्थविशेषानुभवत्व-मिति तृतीयं कल्पमुत्थापयति ।

२७२ तृतीयकल्पोत्थापनम् ।

ननु सामस्त्यं सम्यक्त्वमिष्टं अभिधीयते हि लोके न मया सम्यक् दृष्टं सामान्याकारेण तूपलब्धमिति तदिह समीचोऽर्थस्य परिच्छेदः सम्यक्परिच्छेदः सम्यगर्थविषयत्वाद्वा सम्यक्शब्दः—परिच्छेदसमानाधिकरण एवायमिति ।

नन्विति समस्तस्य भावः सामस्त्यं। सम्यक्शब्दस्य सामस्त्यार्थत्वं स्वसमयानुसारेणाऽवसित,मुत वृद्धव्यवहारानुरोधेन, नाद्योऽतिप्रसञ्जकत्वात्। नापि द्वितीयः तथा प्रयोगादर्शनादित्याशङ्क्याह *अभिधीति* न मया दृष्टमिति वचनं व्याहतं वचनव्यक्तेरर्थप्रकाशकत्वादित्याशङ्क्याह *सामान्येति* सामान्यतो ज्ञानाद्वाक्प्रवृत्तिः सर्वात्मना ऽदृष्टत्वात्सम्यक् न दृष्टमिति प्रयोग इति यावत्। तुशब्दः शङ्कानिवृत्तिप्रयोजनः। सजातीयविजातीयेभ्यो व्यावर्तको लक्ष्यनिष्ठो धर्मो लक्षणं सामस्त्यमर्थधर्मः कथं प्रमां लक्षयेदित्याशङ्क्याह * तदिति * तत्तत्र सम्यक्पदस्य सामस्त्यमर्थ इति स्थित इति यावत्। इह लक्षणवाक्य इत्यर्थः। समस्तस्यार्थस्य परिच्छेदः सम्यक्परिच्छेद इति षष्ठीसमासो विवक्षित इति शेषः। सम्यक् चासौ परिच्छेदश्चेति

कर्मधारयो वा तस्य स्वरूपपरतया षष्ठीसमासाद्ध्यार्हितत्वादिति पक्षान्तरमाह *सम्यगिति* सम्यगर्थविषयत्वात्परिच्छेदस्य सम्यक्त्वोपचारः।

लक्ष्यनिष्ठतयाऽज्ञातस्य च गमकत्वायोगान्नैवमिति प्रतिषेधति प्रकारान्तरेणापासितुं विकल्पति।

२७३ सामस्त्यानिर्वचनम्।

नैवम्। सामस्त्यमर्थस्य किं सर्वावयवसहितत्वमथ वा सर्वधर्मसहितत्वम्। नाद्यः, अनवयवपदार्थपरिच्छेदस्यैव सावयवपदार्थपरिच्छेदस्यापि मध्यभागाद्यविषयस्याप्रमात्वापातात्। नापि द्वितीयः असर्वज्ञैविरपरिच्छित्तीनां सर्वासामप्रमात्वापत्तेः।

* सामेति * अवयवानामवयविनं प्रत्यान्तरत्वात्सर्वावयवसहितत्वमर्थस्य सामस्त्यमिति प्रथमकल्पमाशङ्क्य पराचष्टे * नेति * अव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहारेण सर्वत्र लक्षणस्य वक्तव्यत्वादिह चाव्यापकत्वादिति हेतुमाह *अनवयवेति* पृथिव्यप्तेजोवायवः कार्यरूपाः सावयवास्तदतिरिक्ताः सर्वे निरवयवास्तद्गोचरानुभूतीनामप्रमात्वं स्यात्सर्वावयवसहितपरिच्छेदत्त्वाभावादितिभावः। एवमव्याप्तिमभिधायाधुना सावयवपरिच्छेदेऽपि कथितलक्षणस्यासिद्धिरित्याह * सावयवेति * न हि किंचिज्ज्ञानं सर्वात्मनाऽर्थग्राहकं बाह्यावयवप्रतिबन्धतया मध्यमावयवग्रहणायोगादतश्च लक्षणमसम्भवीत्यर्थः। उक्तं हि

"सर्वात्मनाऽर्थो ज्ञानेन केन चिन्न हि गृह्यत" इति। सर्वधर्मसहितत्वमर्थस्य सामस्त्यमनवगवानामपि सर्वधर्मत्वसम्भवादिति द्वितीयं निषेधति * नापीति * धर्माणां सधर्मत्वाभावात्तद्गोचरप्रमायामव्याप्तिरित्यर्थः। दूषणान्तरमाह * असर्वेति * घटे यावन्तो धर्मा रूपरसादयः सन्ति तावतां सर्वेषां ग्राहकमेकं ज्ञानमस्मदादेर्नास्ति विभिन्नसामग्रीजन्यत्वाददृष्टजत्वादीनामयोग्यत्वादेवेत्यर्थः।

सर्वं वस्तु सामान्यविशेषात्मकं तेन विशेषसहितत्वं सम्यक्त्वमर्थस्य तेन सविशेषार्थपरिच्छित्तिः प्रमेति लक्षणे नोक्तदोष इति शङ्कते।

२७४ सम्यक्शब्दस्य सविशेषार्थत्वकशङ्का।

अथ मन्यसे सम्यक् शब्दः सविशेषार्थः यदपि लोकेऽभिधीयते न मया सम्यक् दृष्टं तस्यापि न मया विशेषतो दृष्टमित्यर्थः तस्माद्विशेषसहितधर्मिपरिच्छित्तिः प्रमेत्युक्तम्भवति। विभ्रमादयो हि विशेषमपश्यतो जायन्त इति तद्व्यावृत्त्यर्थं विशेषणमिदं विशेषाणाञ्च सर्वेषां विशेषान्तरानभ्युपगमेऽपि स्वरूपमेव केषाञ्चिद्विशेष इति।

अथेति न च सामान्यादेः सामान्याद्यभावात्तज्ज्ञानेऽव्याप्तिः सामान्यशब्देनानुगतसाधारणरूपाभिधानादस्ति तत्र प्रमेयत्वादिविशेषस्य च व्यावृत्तमात्र--

१ तत्प्रमेयेति पु॰ पा॰।

२ चाव्यावृत्तेति पु॰ पा॰।

रूपत्वादिति द्रष्टव्यं। सम्यक्शब्दस्य सामस्त्यार्थे लोकावगतसङ्गतिकस्य कथं सविशेषवचनत्वमित्यत आह * यदिति * न मया सम्यक् दृष्टमिति यदभिधीयते लोकेनेति एकेतिशब्दाऽध्याहारेण ग्रन्थयोजना। सम्यक्शब्दः सामस्त्यार्थे च साधारण इति यथारुचि स पूर्ववादिना लोकप्रयोगः प्रमाणीक्रियत इति न ग्रन्थकारस्य शब्दार्थपरिज्ञातता शङ्कनीया। एवं सम्यक्शब्दस्य सविशेषार्थत्वं प्रसाध्य सम्यक्परिच्छेदः प्रमेति लक्षणवाक्यस्य विवक्षितमर्थं कथति * तस्मादिति * सम्यक्शब्दः सविशेषवचन इति यस्मात्तस्मादित्यर्थः। इदं रजतमित्यादिज्ञानानामपि सविशेषज्ञानत्वमिदमिति साधारणाकारस्य, रजतमिति विशेषाकारस्य च भासनादतो ऽतिव्याप्तिरित्याशङ्क्याह * विभ्रमेति * शुक्तित्वादिविशेषाग्रहस्येदमिति साधारणग्रहस्य च विभ्रमादिं प्रति हेतुत्वमन्वयव्यतिरेकावसितं तत्कथं विशेषार्थत्वं तेषामित्यर्थः। संशयादिसङ्ग्रहार्थमादिपदं। तद्व्यावृत्तिफलतया विशेषणं साधयन्नाह * इतीति * यद्वा परिच्छित्तिः प्रमेत्युक्त एव लक्षणं सिद्ध्येदतो व्यावर्त्याभावात्सम्यगितिविशेषणं व्यर्थं यथाहुः प्रमाणमनुभूतिरित्याशङ्क्याह * विभ्रमेति * सविशेषार्थपरिच्छित्तिरिति लक्षणस्यातिव्याप्त्यभावे ऽप्यव्याप्तिर्विशेषाणां निर्विशेषतया तद्विषयज्ञानानां सविशेषार्थपरिच्छित्तित्वाभावादित्यत आह * विशेषेति * यद्वा विशेषाः सविशेषा निर्विशेषा वा, चरमे तज्ज्ञानेऽव्याप्तिः। आद्ये यैर्विशेषैः स-

विशेषता तेषामपि सविशेषत्वे ऽनवस्था, क्वचित् विशेषविश्रामे तत्रैवाव्याप्तिरित्याशङ्क्याह् * विशेषेति * सर्वेषामिति विशेषणात्केऽपि विशेषाः सविशेषा, नाप्यनवस्था केषां चिदन्त्यविशेषाणां निर्विशेषत्वात् । नाप्यव्याप्तिः तत्स्वरूपस्य विशेषशब्दार्थतया तत्स्वरूपविशेषज्ञानानां सविशेषज्ञानत्वादित्यर्थः ।

निर्विकल्पकज्ञानस्याप्रमात्वापातान्नैवमिति परिहरति ।

२७५ निर्विकल्पज्ञानेऽव्याप्तिकथनम् ।

नैतद्युक्तं विशेषपदेन विशेषमात्राभिधाने रजतत्वादिना विशेषेण सहैव शुक्तिव्यक्त्यादेर्भ्रमेणावगाहनात् तस्यापि प्रमात्वं स्यात् । प्रत्यर्थं व्यावृत्ताकाराणाञ्च विशेषाणामुपादानेऽननुगमप्रसङ्गात् सामान्यतश्चातिप्रसङ्गात् उभयथाप्यसङ्गततापत्तेः । विशेषस्य च भवतु स्वरूपमेव विशेषस्तथाऽप्यभेदादेव विशेषसहितत्वं नास्तीत्यव्याप्तेरपरिहारात् ।

नैति विशेषशब्देन तत्र सत्त्वासत्त्वोदासीनं विशेषमात्रमुच्यते, किं वा तत्र सन्निति विकल्प्याऽऽद्यमीतव्याप्त्या दूषयति *विशेषेति* तत्र सन्निति विकल्पस्योपरिष्टाद्दोषो भाव्यते । किं च विशेषशब्देन प्रत्यर्थं व्यावृत्ताकारः कथ्यते किं स्विद्विशेषत्वाक्रान्तस्वरूपमात्रमिति प्रथमकल्पमेव द्विधा विकल्प्याद्यं दूषयति *तामिति* प्रत्यर्थं व्यावृत्ताकारस्य विशेषत्वं घटगतविशेषस्य च विवक्षितत्वं त-

ष्टिशिष्टं विषयत्वं पटादिप्रतीतेर्नेति लक्षणमव्यापकमित्यर्थः। विशेषत्वाक्रान्तस्वरूपमात्रं विशेषपदार्थं इति द्वितीयो ऽस्तु निरवद्यत्वादित्यत आह *सामान्येति* प्रत्यर्थं व्यावृत्तत्वादिविशेषमुपेक्ष्य विशेषमात्राभिधाने रजतत्वादिविशेषेण सहैव शुक्त्यादेर्भानाद्रजतादिज्ञाने ऽतिप्रसक्तिरित्यर्थः। कतरः पक्षो ऽत्रोपादेय इति चेन्नैकतरो ऽपीत्याह *उभयेति* लक्षणस्य हेतुविशेषस्य पक्षद्वयेऽपि क्रमेण भागासिद्धिविरुद्धत्वाभ्यामपक्षधर्मत्वापत्तेरित्यर्थः। यद्यन्त्यविशेषाणां स्वरूपमेव विशेष इति विशेषान्तराभावेऽपि न तज्ज्ञानस्याप्रमात्वापात इति तत्राह * विशेषेति * विशेषस्वरूपं विशेष इति वचनं पुनरुक्तमितिदोषसमुच्चयार्थश्चः। विशेषस्य स्वरूपस्य चाभेदाद्विशेषसाहित्यज्ञानत्वं विशेषस्य नास्ति साहित्यस्य भेदगर्भत्वादित्यव्याप्तिरित्यर्थः विशेषपरिच्छित्तिः प्रमेति च न शङ्कनीयं विशिष्टधर्मिज्ञानस्याप्रमात्वापातादित्यर्थोऽपि।

विशेषशब्देन प्रत्यर्थं व्यावृत्ताकारो विशेषत्वाक्रान्तस्वरूपमात्रं वा नोच्यते किं तु यदज्ञानात् भ्रमसंशयजन्म यज्ज्ञानाच्च तदुपशमस्ते विशेषाभिलप्या इति मतान्तरमुत्थापयति।

२७६ मतान्तरोत्थापनम्।

यत्तु कश्चिदत्रोचत् विशेषशब्देन तेऽभिधीयन्ते यददर्शने भ्रमसंशयावकाशो यद्दर्शने च बाधव्यवस्था तदनभ्युपगमे तत्त्वातत्त्वविभागो न स्यात् भवितव्यञ्च

तेनान्यथा व्याघातादिति ।

यन्विति येषां शुक्तिस्थाणुकौदरत्वादीनामज्ञाने सति रजतमित्यादिभ्रमस्य, स्थाणुर्वा पुमान्वेत्यादिसंशयस्या,वकाशो-जन्मेति यावत् येषां पुनर्ज्ञाने भ्रमस्य बाधः संशयव्यवस्थैकतरनिश्चयो भवति स्थाणुरेवेति त इत्यर्थः । ग्रहणस्मरणाद्यविवेकव्यतिरेकेण भ्रमसंशयौ न स्तः कुतस्तदामुक्तरूपविशेषा इत्यत आह *तदिति* भ्रमादिगोचरोऽतत्त्वं,तदितरस्तत्त्वमिति स्थिति सैव न स्यादविवेकस्याभावस्यासाधारणकारणत्वायोगाद्भ्रमाभ्युपगम इति यावत् । यद्वा तथाभूतविशेषाभ्युपगमे किं प्रमाणमित्यत आह *तदिति* प्रमाविषयत्वाप्रमाविषयत्वयोरेव तत्त्वातत्त्वपदार्थत्वादुक्तविशेषानभ्युपगमे तद्व्यवस्था न सिध्येदित्यर्थः । अथवा भ्रमबाधौ न स्तः कुतस्तद्व्यवस्थापकतया विशेषसिद्धिरित्यत आह *तदिति* बाध्यमतत्त्वं तत्त्वमबाध्यमिति विभागो न सिध्येत् भ्रमबाधानभ्युपगम इत्यर्थः।माभूदयं विभाग इत्यत आह *भवितव्यमिति* तत्त्वातत्त्वविभागो ऽस्तीति मदीयज्ञानस्य तत्त्वविषयत्वे विभागसिद्धिरतत्त्वविषयत्वे मदीयज्ञानविषयोऽतत्त्वविभागो नास्तीति तावकीनज्ञानविषयस्तत्त्वमिति तत्सिद्धिरित्यर्थः । उक्तमर्थं व्यतिरेकमुखेन दृढीकुरुते * अन्यथेति * तत्त्वातत्त्वविभागमनभ्युपगच्छन्प्रष्टव्यः ज्ञानं सर्वं तत्त्वमेव, किमतत्त्वमिति, किं वा किंचित्तत्त्वं किं चिदतत्त्वमिति, आद्ये परपक्षानुवादेन तत्खण्डनासिद्धि,र्द्वितीये त्वद्वचनस्या-

तत्त्वविषयतयाऽनवधेयवचनत्वप्रसङ्गः, तृतीये तत्त्वात-त्त्वविभागमभ्युपगम्य स नास्तीति वचनं माता मे वन्ध्येति वद्विरुद्धमित्यर्थः।

अनिर्वचनीयतैव सर्वानुपपत्तित्राणवारणाय वज्रवारवाणायमाना विजयते इत्यादिना व्याघातस्य पुरस्तान्निरस्तत्वान्मैवमिति परिहरति।

२७७ मतान्तरखण्डनम्।

तदयुक्तम्। न तावदेवम्विधो विशेषोऽभिधातुं शक्यो यदवगमस्य न भ्रमत्वादिसम्भवः स्वप्नदशः सर्वविशेषोपलम्भात्। नच व्याघातदण्डभयमात्रादसावुपपादयितुमशक्योऽप्यभ्युपगन्तव्यइति युक्तम्। तदुपदर्शनाशक्यत्वेन व्याघातपरिहार एव कश्चिदन्यो निर्वक्तुमशक्योऽस्तीत्येव तदा किं न व्यवस्थाप्यते? न हि परिदृश्यमानपदार्थगोचरं तदस्ति किञ्चिदनुभूयमानं यत्स्वप्ने वा वाक्याभासे वा प्रतिपत्तुमशक्यमिति प्रतिपत्त्यारूढतया येयमप्रतीयमानकल्पना ततो वरमनुपलभ्यमानस्य व्याघातपरिहारस्यैव कल्पना भद्रा। बहुशश्च व्याघातोद्भावनाविभीषिकामुन्मूलयिष्यामः।

तदिति एवंविधो विशेषः प्रतीयमानत्वादभ्युपगम्यते, किं वाऽनभ्युपगमे व्याघातात्, नाद्य इत्याह *नेति* अभिधातुमशक्यः कुतः प्रमातुमिति शेषः। स्वप्नदशायां शुक्तित्वादिविशेषदर्शने ऽपि भ्रमदर्शनादि-

ति हेतुमाह *स्वप्नेति* विशेषानभ्युपगमे प्रागुक्तव्या-घातादसावभ्युपगम्य इति द्वितीयं कल्पमाशङ्क्य नि-षेधति *न चेति* यद्यनग्निस्तर्हि धूमः स्यादित्यादिव्या-घातदण्डभयादग्निमत्वाद्यभ्युपगम्यतेऽतोऽयुक्तं कुत इत्यत आह * तदिति * तस्य विशेषस्य दर्शयितु-मशक्यत्वेनेति यावत्। उक्तन्यायेन तद्विशेषस्य नि-र्वक्तुमशक्यत्वादयमसाविति निर्वक्तुमशक्योऽपि कश्चिदस्तीति सामान्याकारेण व्याघातपरिहारं परिक-ल्प्य व्याघाताभाव एव किं नावसीयत इत्यर्थः। एवका-रावयोगान्ययोगव्यवच्छेदप्रयोजनौ। विशेषस्योपदर्शे-यितुमशक्यत्वमसिद्धं यत्र स्वप्ने ऽनुभूयते ज्ञातत्वाज्ञात-त्वाभ्यां भ्रमबाधप्रयोजकः स विशेष इति तन्निरुक्तेरि-त्यत आह *न हीति* असौ विशेषः परिदृश्यमानप-दार्थमध्यवर्ती, किं स्विद्बाह्यः,चरमे भ्रमैव त,दाद्ये कदा चिदनुभूयते न वा, न चेत् तुरगशृङ्गसमः अनुभवाभा-वात् भ्रमाद्यपनोदाप्रयोजकता च। न च प्रथमस्तथाऽनु-पलम्भादिति भावः। नन्वस्त्यसौ विशेषः यद्दर्शना-ज्जाग्रत्प्रत्ययस्तस्या ऽज्ञायमानतया स्वप्नभ्रमप्रयोजक-त्वादिति। नैतत्। यावन्तः पदार्था जाग्रति प्रतीयंते ता-वतां स्वप्नेऽप्यनुभूयमानत्वादिति। किं च नदीतीरे फ लानि सन्तीत्याप्तवाक्यसदृशानाप्तवाक्याभासे वि-शिष्टोऽर्थः प्रतीयते ऽतो वाक्यजनितभ्रमे सर्वो विशेषः प्रतिपत्तुं शक्य इत्यर्थः। अप्रतीयमानव्याघातपरिहारः कल्प्यते चेत्तथाभूतो विशेषः किं न कल्प्यत इत्यत आह * प्रतीति * प्रतीयमानविशेषाणां कल्पना

प्रतिपत्त्याऽऽरूढत्वेन ततो वरं व्याघातपरिहारस्य कल्पनेति सम्बन्धः । एतदुक्तं भवति कल्प्यमाना विशेषा अनुपलभ्यमाना अपि बुद्ध्यारूढतयैव कल्पनीया अन्यथा तदनुभवाभावाद्भ्रान्त्यादिबाधानुपपत्तेरतश्चानुपलभ्यमाना बुद्ध्यारूढतया कल्प्यन्त इति व्याघातः । नचैवं व्याघातपरिहारकल्पने कश्चिद्दोष इति, अस्य परिहारस्य सत्वे द्वैतापत्तिरसत्वे व्याघातनिष्प्रत्यूहतेत्यत आह * भद्रेति * भद्रा विचारमन्तरेण रमणीयेति । व्याघातमभ्युपगम्यैतदवोचाम न चासौ, तुरीयपरिच्छेदे पराकरिष्यमाणत्वादित्याह*वस्तुतिति*

विशेषपदेन सत्त्वासत्त्वोदासीनं विशेषमात्रमुच्यते किं स्वित्तत्र सन्निति विकल्प्य प्रथमकल्पो निराकारि, सम्प्रति द्वितीयकल्पमुत्थापयति ।

२७८ सान्विशेषः कथ्यते विशेषपदेनेतिशङ्का ।

ननु न ब्रूमो विशेषेण सहोपलम्भो विशेषसहितोपलम्भ इति, किन्नाम ? विशेषेण सहितस्य पदार्थस्योपलम्भस्तथा च न शुक्तौ रजतत्वं विशेषोऽस्ति तत्कथं रजतभ्रमेऽपि तत्प्रसङ्ग इति ।

* नन्विति * विशेषेण सहोपलम्भो विशेषसहितोपलम्भ इति न ब्रूमः इतीति शब्दोऽध्याहार्यः । कस्तर्ह्यसाविति चेद्वस्तुतो विशेषसहितस्योपलम्भः स इत्याह * किमिति * शुक्तेरपि शुक्तित्वविशेषवत्या रजतमित्युपलम्भात् । तर्हि प्रमालक्षणमतिव्याप-

कमित्यत आह * तथाचेति * प्रतीयमानविशेषेण सहितत्वं विवक्षितं न च तद्रजनत्वं तत्रास्तीत्यर्थः। एवं चातिव्याप्त्यादेरभावान्निरवद्यं लक्षणमित्याह * तदिति *

प्रथमकल्पनिराकरणेन द्वितीयोऽपि निरस्त इत्याह।

२७९ शङ्कापरिहारः।

मैवम्। उक्तदोषेणैव निरस्तत्वात्। यदि हि विशेषस्य सामान्यतोऽभिधानं तदा पुरोवर्त्तित्वादेः सत्त्वान्न प्रसङ्गनिवारणम्। विशेषेण तदभिधाने त्वननुगम इति।

* मैवमिति * किमन्यदीयो दोषोऽन्यत्रानुषज्जेदित्यत आह * यदीति * विशेषपदेन विशेषत्वाक्रान्तं स्वरूपमात्रमभिधाय तत्सहितोपलम्भो ऽभिधीयते किंवा विशेषव्यक्तिमभिधायेति विकल्प्याद्यमपवदति * यदीति * पुरोवर्तित्वसत्वादितत्रत्यविशेषसहितस्य शुक्तिशकलस्य रजतात्मना ऽवभासान्न तत्रातिव्याप्तिः परिहर्तुं शक्येत्यर्थः। विशेषपदेन विशेषव्यक्त्यभिधानमिति द्वितीयमाशङ्क्य निषेधति * विशेषेणेति *

तत्त्वातत्त्वविभागानुपपत्त्या बाधव्यवस्थाहेतुरस्ति विशेष इत्याशङ्क्य निर्वचनानर्हतया निरस्तः सम्प्रति पूर्वपक्षबीजमुद्घाटयितुं निरस्तमप्यनुभाषते।

२८० पूर्वोक्तार्थस्यैव कथनेन परिहार।

बाधाबाधव्यवस्थाहेतुरस्ति विशेष इति पक्षं यस्तु

जडतरो न जहाति स आप्तानाप्तवाक्याभ्यां नदीतीरे पञ्च फलानि सन्तीत्येवं रूपाभ्यां प्रतिपाद्यमानेऽर्थे स्थितं किं विशेषमेकत्र पश्यसि यमपरत्र न पश्यसीति पृष्ट्वा प्रतिबोधनीयः । तथाप्यनुपजातप्रबोधस्तु जडतमः कश्चिद्यदि स्यात् स एवं प्रबोध्यः । ये ते विशेषान्तरप्रवाहस्वीकारेऽनन्तविशेषापत्तिभयात् त्वया स्वत एव विशेषरूपा इति स्वीकृताः तेषां स्वरूपं तावत् परस्परव्यावृत्तमतोऽनुगतैकरूपाभावादव्यापकत्वं स्यादिति । बाधव्यवस्थाहेतुत्वादेवानुगतिरिति चेन्न । क्वाचित्कबाधव्यवस्थाहेतोर्भ्रमेऽपि प्रकाशात् । तत्र तस्येति चेन्न । व्यावृत्तेः । बाधस्य च तद्विपरीतार्थप्रमात्वेन तदर्थाननुगमात् प्रमायाश्चाद्याप्यव्यवस्थापनादिति ।

* बाधेति * बहुशश्चेत्येतदनन्तरं यद्यप्ययं ग्रन्थो युक्तस्तथाऽपि लेखकदोषादत्र पतित इति द्रष्टव्यम् । एकरूपगोचरज्ञानयोरेकतरस्य प्रमारूपतया तत्त्वगोचरत्वमपरस्याऽप्रमारूपतयाऽतत्त्वगोचरत्वमिति विभागदर्शनान्न विशेषभावाभावनिबन्धनस्तत्त्वातत्त्वविभाग इति दूषयति * स इति * सरित्परिसरे फलानि सन्तीत्याप्तवाक्यप्रतिपन्नेऽर्थे को विशेषो लक्ष्यते यो ऽनाप्तवाक्यप्रतिपन्नेवस्तुरूपे नेति वक्तव्यं, न चासौ कश्चिदस्तीत्यभिधाय विशेषदर्शनादर्शनाभ्यां न भ्रमबाधाविति बोध्यत इत्यर्थः । प्रमाणमूलरचितवाक्यज-

न्यज्ञानविषयत्वमात्रवाक्यार्थे विशेषो नेतरस्मिन्निरुप-स्नि विशेष इत्याशङ्क्याह * तथेति * अनुभवविरोधस्तो-र्थः। जडतमत्वमत्यागहेतुः। अपिरुचिद्योतनार्थः। जडतमत्वंनासौ नोपेक्ष्यः प्रकारान्तरेणापि बोधनीय एवेत्याह * स इति * विशेषसहितोपलम्भः प्रमेति वदन् प्रष्टव्यः किं ते विशेषा अपि सविशेषा, उत निर्विशेषाः केचिदन्त्या इति, प्रथमे व्यक्ता ऽन-वस्थेति बहिरेव दूषयित्वा द्वितीयमनुभाषते * य-इति * अस्मिन्पक्षे लक्षणाव्याप्तिरिति दर्शयितुं तेषां स्वरूपं नानुगतं मन्तव्यमैक्यापत्तेरतः परस्परतो व्या-वृत्तमित्याह * तेषामिति * तावच्छब्दो निश्चयार्थः। फलितं दर्शयति * अत इति * विशेषेष्वनुगतध-र्माभावोऽसिद्धो बाधव्यवस्थाहेतुत्वस्यैव तत्रानुग-तत्वादिति शङ्कते * बाधेति * सार्वत्रिकबाधव्यव-स्थाहेतुत्वं विशेषत्व,मुत क्वाचित्कबाधव्यवस्थाहेतुत्व,-माहोस्विद्यत्र यो बाधस्तत्र विषये तस्य बाधस्य व्य-वस्थाहेतुत्वमिति, विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * नेति * सार्वत्रिकबाधव्यवस्थाहेतुत्वं विशेषः क्वचिदपि न प्रकाशत इत्यर्थः। द्वितीयं दूषयति * क्वाचित्केति * चरमकल्पमाशङ्कते * तत्रेति * तर्हि विशेषस्य प-रस्परव्यावृत्तेरनुगतं लक्षणं न सिध्येदिति परिहरति * नेति * बाधस्वरूपमभ्युपगम्य तद्व्यवस्थाहेतुत्वं विशेष-त्वे नानुगतमस्तीत्युक्तम्। इदानीं बाध एव निरूपण-सरणिमधिरोढुं नार्हतीत्याह * बाधेति * बाधस्या-ननुगमेन च तद्व्यवस्थाहेतुत्वाऽननुगतिरिति शेषः। त-

च्छब्देन भ्रान्तिः परामृश्यते। तद्विपरीतार्थप्रमात्वमात्रेण कथमननुगमो बाधस्येत्यत आह *तदिति* तच्छब्देन रजतभ्रमपरामर्शे सर्पभ्रमबाधो न स्यादिति बाधस्याननुगमेन तद्यवस्थाहेतुविशेषस्याननुगमात्तत्सहितोपलम्भप्रमालक्षणस्याव्यापकता। न च तदननुगतमस्ति स्ववृत्त्यवृत्तिभ्यामनुपपत्तेरित्यर्थः। प्रमासिद्धौ तद्विपरीतार्थप्रमालक्षणबाधसिद्धिस्तत्सिद्धौ च तद्यवस्थाहेतुविशेषसहितोपलम्भप्रमासिद्धिरितीतरेतराश्रयादसिद्धिर्लक्षणस्येत्याह * प्रमेति *।

सम्यक्त्वमबाधिताध्यवसायित्वं ज्ञेयसादृश्यं वा ज्ञानस्य भविष्यतीत्यत आह।

२८१ शङ्कान्तरनिराकरणम्।

शङ्कान्तराणि चात्रातः पराणि याथार्थ्यविशेषणदूषणदूषितान्येवोपनिपतन्तीति द्विरभिधानभयान्नोक्तानि[1]।

* शङ्केति * चशब्दादबाधितत्वादिखण्डनानि वक्ष्यमाणानि गृह्यन्ते। शङ्कान्तरं याथार्थ्यविशेषमाश्रितं पौनरुक्त्यभयान्नोक्तमित्यर्थः।

सविशेषार्थानुभूतिः प्रमेति लक्षणस्य विशेषाननुगमेनाव्याप्तिरुक्ता साम्प्रतमतिव्याप्तिमाह।

२८२ सविशेषार्थानुभव इति लक्षणेऽतिव्याप्त्युद्भावनम्।

किञ्च तर्कज्ञानमाहार्य्यौ च संशयविपर्ययौ परिदृश्यमान एव विशेषे भवन्ति तैरतिप्रसङ्गः स्यात्। नचा-

१ न्तीतिते रिति का० मु० पु० पा०।

हार्य्यौ तौ नाभ्युपगन्तव्याविति युक्तम् । विप्रलम्भकस्य वाक्यप्रयोगमूलतयाऽऽहार्य्यभ्रमस्य ज्ञाततत्त्वस्य च गुरोः शिष्यप्रबोधार्थं विचारं प्रवर्त्तयतश्चाहार्य्यसंशयानां भवत एव शास्त्रेऽनुमतत्वात् ।

* किं चेति * व्याप्तिपक्षधर्मत्वप्रमितिबलादग्निमान्पर्वत इति विशेषावगमेऽपि यद्यग्निमान्न स्यात्तर्हि निष्कारणको धूमः प्रसज्येतानो ग्निमानेवायमिति तर्कज्ञानं विशेषोपलम्भे सत्येव जायमानं सविशेषार्थानुभूतिर्भवति न च तत्प्रमेति, तत्र लक्षणातिव्याप्तिस्तथा रजतादिभ्रमस्य समानधर्मादिजनितसंशयस्य च विशेषाग्रहणजन्यत्वेऽप्यौत्प्रेक्षिकसंशय औत्प्रेक्षिकविपर्ययश्च विशेषदर्शने सत्येव जायत इति ताभ्यां चातिव्याप्तिरित्यर्थः । आहार्यसंशयविपर्ययावेव न स्तः कुतस्ताभ्यामतिव्याप्तिरित्यत आह * न चेति * कुत इत्यत आह * विप्रलम्भकेति * नदीतीरे फलासम्बन्धे दृश्यमाने एव नद्यास्तीरे फलानि सन्तीति विप्रलम्भकवाक्यप्रयोगमूलतयाऽऽहार्य्यभ्रमस्यानुमतत्वादन्यथा प्रामाण्यप्रसङ्गात् "विमृश्य पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णयः" इति न्यायेन विदिततत्त्वस्य गुरोः शिष्यप्रबोधनार्थं शब्दो नित्यः अनित्यो वेत्याहार्य्यसंशयस्य तथाविधपूर्वपक्षभ्रमस्य विचारं प्रवर्तयत इष्टत्वात्तत्त्वज्ञानविरोधाद्विशेषाज्ञानमूलसंशयविपर्ययासम्भवादन्यथा निर्णयफलशास्त्रानारम्भप्रसङ्गादिति भावः ।

सम्यक् परिच्छेद इत्युदयनोदीरितलक्षणे सम्य-ग्विशेषणं निरास्थदिदानीं परिच्छेदविशेषणमति-देशेन निरस्यति ।

२८३ पूर्वोक्तदोषोपसंहारः ।

परिच्छेदशब्दश्चानुभूतिपर्यायोऽनुभूतिदूषणं ना-तिक्रामतीत्यलम् ।

* परिच्छेदेति *

भाट्टदेशीयाभिमतप्रमालक्षणमुद्राभङ्गं भणति।

२८४ भाट्टदेशीयलक्षणखण्डनम् ।

नाप्यव्यभिचार्यनुभवः प्रमेति युक्तम् । अव्यभिचा-रिपदस्य यदि तत्त्वविषयार्थत्वं तदा दूषणान्युक्ता-न्येवानुवर्त्तन्ते ।

* नापीति * ज्ञानं प्रमेत्युक्ते स्मृतावतिव्याप्तिस्त-दर्थमनुभवग्रहणम्। भ्रमादिव्यावृत्त्यर्थमव्यभिचारीति। तत्त्वगोचरेच्छादिव्यावृत्त्यर्थमनुभवग्रहणम् । किमिद-मव्यभिचारित्वं तत्त्वविषयत्वं, याथार्थ्यं यद्वा सम्य-क्त्व,माहोस्विदर्थाविनाभूतत्व,मिति विकल्प्य प्रथम-कल्पत्रयं प्रागुदीरितत्र्यायानलविप्लुष्टतया नोज्जी-वितुमलमित्याह * अव्यचारीति *

अव्यभिचारित्वमनुभवस्यार्थाविनाभूतत्वमिति चतुर्थमुत्थापयति ।

२८५ चतुर्थविकल्पे विकल्पोपन्यासः ।

अथैवमुच्यते अव्यभिचारित्वमर्थाविनाभूतत्वं, तदा

प्रष्टव्यं कोऽस्यार्थः किं यदैवार्थ स्तदैव ज्ञानम्? उत यत्रा-र्थस्तत्रैव देशे ज्ञानम्? अथ यादृगर्थस्तादृगेवज्ञानं यत्त-त्प्रमितिरिति? ।

* अथेति * दूषणविभागप्रज्ञप्तये विकल्पयति * तदेति * अस्याविनाभावपदस्य कोऽर्थ इत्यर्थः। स-मुद्रवृद्धिचन्द्रोदयवदेककालनियमोऽविनाभाव इत्येकं शृङ्गमाह * किमिति * धूमाग्न्योरिवैकदेशसम्बन्धोऽ विनाभाव इत्यपरं शृङ्गमाह * उतेति * शिंशपा-त्वस्य वृक्षत्वाव्यभिचारिणस्तत्तादात्म्यं द्रष्टव्यमित्य-वष्टम्भेन कल्पान्तरमाह * अथेति *

तत्राऽऽद्यमपवदति।

२८६ आद्यविकल्पनिरासः ।

नाद्यः अतीतानागतानुमित्याद्यव्यापनात् । न द्वितीयः ज्ञानासमानदेशार्थप्रमितीनामव्यापनात्। ज्ञानसमान-देशमर्थमन्यत्रारोपयतोऽप्यनुभवस्य प्रमात्वापत्तेः । नापि तृतीयः ज्ञानार्थभेदवादे सर्वाकारेण तत्साम्यानुपपत्तेः । अभेदवादे तु भ्रमस्याऽपि तथाभ्युपगन्तव्यत्वप्रसङ्गेन वि-शेषणत्रयध्यापातात्। तैस्तैश्च विशेषैः सादृश्यस्य विवक्षि-तत्वे यथार्थताप्रस्तावोक्तान्येव दूषणान्यावर्त्तन्त इति।

* नेति * कुत इत्यत आह * अतीतेति * वि-शिष्टनदीपूरणलिङ्गेनाभूद्वृष्टिरित्यनुमीयते मेघोदय-दर्शनाद्भविष्यति वृष्टिरिति। न चानुमानकाले सोऽर्थो

स्तीति तत्राऽव्याप्तिरित्यर्थः। आदिपदेन कालान्तरभाविनियोगादिबोधकागमाद्युपादीयते। एकदेशसम्बन्धो ज्ञानज्ञेययोरविनाभाव इति द्वितीयोऽपि न हृद्य इत्याह *नचेति* घटादिप्रमितीनामनेवंरूपतया लक्षणस्याव्यापकत्वादित्याह *ज्ञानेति* ज्ञानेन सह विभिन्नदेशा ये घटाद्यर्थास्तज्ज्ञानानां प्रमात्वं न स्यात् तज्ज्ञानस्यात्मैकगुणस्य तन्निष्ठत्वाद्घटादीनां धराद्यधिकरणत्वादिति भावः। आत्मसमवेता ये सुखादयस्तज्ज्ञानानामप्यात्मसमवेततया समानदेशत्वात्प्रमात्वं सम्भवतीत्यत उक्तं *ज्ञानासमानदेशेति* अर्थेन सहैकदेशनिष्ठोऽनुभवः प्रमेति लक्षणस्याव्याप्तिमभिधायेदानीमतिव्याप्तिं दर्शयति * ज्ञानेति * ज्ञानेन सह समान एको देशो यस्यार्थस्य स तथोक्तः। आत्मत्वादिधर्मस्यान्यत्रारोपज्ञानानामारोप्यमाणधर्मस्य चात्मदेशत्वेन देशाव्यभिचाराद्देहादावात्मत्वादिभ्रमेऽतिव्याप्तिरित्यर्थः। यादृगर्थस्तादृगाकारज्ञानं प्रमेति परिशिष्टपक्षं प्रतिषेधति * नापीति * ज्ञानज्ञेययोः सर्वात्मना सादृश्यं विवक्षितमुत येन केन चिद्रूपेण, किं स्विदर्थविशेषणीभूतरूपेण ज्ञानस्यापि विशेषणतया सादृश्यं विवक्षितमिति त्रिधा विकल्प्य प्रथमकल्पेऽपि तयोर्भेद उताभेद इति विकल्प्याऽऽद्यमपवदति * ज्ञानेति * घटत्वज्ञानत्वद्रव्यत्वगुणत्वादिमहद्वैलक्षण्यान्न सर्वसाम्यमित्यर्थः। ज्ञानज्ञेययोरभेदे सर्वसाम्योपपत्तिरिति प्रथमविकल्पस्य द्वितीयं कल्पमाशङ्क्याह * अभेदेति * यदन्तर्ज्ञेयतत्त्वं तद्बहिर्व-

दवभासत इति रजतादिज्ञानानामप्रमाभेदेन सर्वे सामान्यस्याभ्युपगन्तव्यतया कथितलक्षणं तत्राग तमिति यथार्थेति विशेषणमसमर्थमित्यर्थ । प्रकाशमानरूपैर्विशेषणतया ऽर्थसाम्यमनुभवस्येति तृतीयकल्पमाशङ्क्य पराकरोति * तैस्तैरिति * प्रकाशमानतया प्रसिद्धैरिति यावत् । विशेषमात्राभिधाने भ्रमादावतिव्याप्तिर्विशेषव्यक्त्यभिधानेऽननुगम इत्यादि याथार्थ्यखण्डनानि प्रसज्यन्त इत्यर्थः । चकारात् द्वितीयं कल्पं येन केन चित्सत्त्वप्रमेयत्वादिना साम्यादतिव्याप्तिर्भ्रमादाविति निरास्थत् ।

बौद्धानां प्रमालक्षणमुपस्थापयति ।

२८७ बौद्धलक्षणखण्डनम् ॥

अविसम्वाद्यनुभवःप्रमेत्यपि न युक्तम । अविसंवादित्वं हि ज्ञानान्तरेण तथैवोल्लिख्यमानार्थत्वं वा ? ज्ञानान्तरेण विपरीततया प्रतीयमानार्थत्वं वा ? अप्रतीयमान व्याप्याविषयत्वं वा ? अन्यदेव वा किञ्चित ? ।

* अवीति * विसम्वादराहित्यमविसम्वादित्वमिति यावत् । पदकृत्यं तु पूर्ववदिति । अभावेऽपोह्यमाने हि भाव एवावशिष्यत इति विसम्वादराहित्यं ज्ञानान्तरसंवाद इति कल्पमाह *अवीति* विसवादोयाथस्नद्धनित्वं ज्ञानांतरेणान्यथाबाध्यमानार्थत्व-

१ याथात्म्येति पु० पा० ॥

मिति कल्पान्तरमाह । ज्ञानेति । विपरीततया पूर्वप्रकाशितरूपाद्रूपान्तरेणाप्रकाशमानत्वमिति यावत् । नांतरीयकार्थदर्शनं अन्यज्ञानस्य संवाद इति केषांचिन्मतमनुरुध्य प्रकारान्तरेण विकल्पयति * प्रतीति * प्रतीयमानो व्याप्यो यस्य व्यापकस्य तद्विषयत्वमित्यर्थः। यद्वा प्रतीयमानश्चासौ व्याप्यश्च तद्विषयत्वमिति ।अर्थक्रियाकारिवस्तुविषयत्वमविसंवादित्वमिति पक्षान्तरमाह * अन्यदिति *

२८८ प्रथमकल्पेऽतिव्याप्तिः ।

तत्र प्रथमकल्पमतिव्याप्त्या दूषयति ।

न प्रथमः धारावाहिनो भ्रमस्य प्रमात्वप्रसङ्गात् । नच प्रमाभूतं ज्ञानान्तरं विवक्षितमिति वाच्यम् । प्रमाया एव लक्ष्यमाणत्वात् ।

* नेति * ज्ञानमात्रेण तथैवोल्लिख्यमानविषयत्वमविसंवादित्वमुत प्रमयेति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * धारेति * मनुष्योऽहमिति देहात्मभ्रमस्य सततमुत्पद्यमानतया कथितलक्षणमस्तीति तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः । प्रमाभूतज्ञानान्तरेण तथैवोल्लिख्यमानार्थत्व विवक्षितमिति द्वितीयमाशङ्क्याह * न चेति * प्रमासिद्धौ तथा तथैवोल्लिख्यमानार्थत्वविशेषणसिद्ध्या विशिष्टलक्षणसिद्धिस्तत्सिद्धौ च प्रमासिद्धिरिति परस्पराश्रय इत्यर्थः ।

ज्ञानान्तरेण विपरीततया ऽप्रतीयमानत्वमविसंवादित्वमिति द्वितीयं निषेधति ।

२८९ द्वितीयविकल्पनिरासः।

नापि द्वितीयः अजातबाधभ्रमव्यापनात् स्वस्थदशोत्पन्नस्य शुक्तिशङ्खज्ञानादेर्दुष्टेन्द्रियदशोत्पन्नतत्पीतिमज्ञानाद्युल्लिखितविषयवैपरीत्यस्याप्रमात्वप्रसङ्गाच्च। प्रमित्यनुल्लिखितार्थवैपरीत्यभावविवक्षायां तु प्रमाया एव लक्ष्यमाणत्वादित्युक्तमनुषजति। अदुष्टकरणकज्ञानेनाबाधितत्वं विवक्षितमिति चेत्तदेव तर्हि प्रमालक्षणमस्तु। किञ्च दुष्टत्वनिरूपणमन्तरेणादुष्टत्वस्य दुर्निरूपत्वात्। ननु किमेतावता दुष्टत्वं विपरीतज्ञानप्रयोजकस्तद्धेतुगतो विशेष इति सुवचमेवेति। न विपरीतपदव्यवच्छेद्याप्रमितौ तदुपादानवैयर्थ्यात्। तदनुपादाने च ज्ञानजनकत्वमात्रं दुष्टत्वमित्यदुष्टकारणजं ज्ञानं नास्त्येवेति स्यात् विपरीतपदव्यवच्छेद्या प्रमैवेति चेन्न। तस्या एव लक्ष्यमाणत्वात् तदीयस्वरूपस्येतरव्यावृत्तस्याद्याप्यप्रतीतेः कुतो व्यवच्छेदः प्रत्येतव्य इति व्यवच्छिन्नतज्ज्ञानमन्तरेण व्यवच्छिन्नतज्ज्ञानमशक्यमित्यात्माश्रयान्योन्याश्रयौ अनवस्था वा।

एकोऽनेकविशेषेऽर्थे विशेषो यत्र लक्ष्यते।
तद्विशेषान्तरान्यत्वाद्दोषस्तत्रैव धावति॥ ३२॥

* नापीति * ज्ञानमात्रेण विपरीततयाऽनु-

१ तदुपादा इति सो० पु० पा०।

ल्लिख्यमानार्थस्य,युत प्रमाभूतेन, किं स्विददुष्टकरणाजेने,ति त्रिधा विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * अजातेति * यस्मिन् भ्रमे बाधो न जायेत तत्रोक्तलक्षणमतिव्यापकमित्यर्थः। न चैवं भूतो भ्रम एव नेति वाच्यम् । परपक्षभ्रमस्य तथात्वादन्यथैकदर्शनपरिशेषापातात्। अतश्च सम्प्रति तन्निरासभयासानुपपत्तेरिति । ज्ञानान्तरेणान्यथाऽनुल्लिख्यमानार्थानुभवः प्रमेति लक्षणस्यातिव्याप्तिमभिधायाव्याप्तिमिदानीं दर्शयति *स्वेति* निर्दोषदशायामुत्पन्नस्य शुक्लशङ्खादिज्ञानस्य दुष्टदशोत्पन्नशङ्खपीतिमादिज्ञानेनोल्लिखितं संसृष्टविषयीकृतं विषयवैपरीत्यं यस्य तस्योक्तलक्षणाभावादप्रमात्वं स्यादित्यर्थः । आदिपदेन स्थाणौ स्थाणुरिति बुद्धेर्दुष्टदशोत्पन्नपुरुषविपरीततया बोधितार्थत्वेनाप्रमात्वं सङ्गृह्यते । प्रमया अनुल्लिख्यमानविपरीतार्थत्वमनुभवस्याविसम्वादित्वं तेन नाव्याप्तिरिति द्वितीयकल्पमाशङ्क्याह * प्रमित्येति * प्रमित्याऽनुल्लिखितमप्रकाशितमर्थस्य विपरीतत्वं यस्य स तथोक्तस्तस्य विवक्षायामिति यावत् । प्रमाया एव लक्ष्यमाणत्वादित्यत्रोक्तोऽन्योन्याश्रयः स्यादित्यर्थः । लक्षणं लक्ष्याधिकरणं वक्तव्यं अतश्च प्रमयाऽनुल्लिखितविपरीतार्थोऽनुभव इति लक्षणस्य प्रमानिष्ठत्वे प्रमायाश्च लक्षणविशेषणतया लक्षणान्तर्गतायाः स्ववृत्त्यापात इतितोरर्थः । अदुष्टकरणजज्ञानेनानुल्लिख्यमानार्थविपरीतत्वमविसंवादित्वमिति चरमक-

१ ज्ञानेनोपप्लवितमिति सो.पु.पा.।

रूपमवलम्बते * अदुष्टेति * अदुष्टकरणजज्ञानं प्रमेत्युक्ते व्यभिचाराभावादितरद्व्यर्थमतश्च व्यर्थविशेषणामिदं लक्षणमिति दूषयति * तदिति * न च स्मृतावतिव्याप्तिर्ज्ञानपदेऽनुभवाभिधानेन सौस्थ्यादिति भावः ।

अदुष्टकरणजन्यज्ञानानुल्लिख्यमानार्थविपरीतत्वविशेषणवैयर्थ्यं कथितं । सम्प्रति तदेव न निरूपणसरणिं सहत इत्याह * किं चेति * असिद्धिः लक्षणस्येति शेषः । अदुष्टेति नञोऽभावविरुद्धान्यत्वानामन्यतमार्थत्वेऽपि प्रतियोगिभूतदुष्टत्वनिरूपणमन्तरेणादुष्टत्वमसिद्धं तद्विशिष्टं लक्षणमप्यसिद्धमिति दुष्टत्वं च प्रमाधीननिरूपणं सा चादुष्टत्वसिद्धेति चक्रकापात इति भावः । यत्रान्यतमस्यापि नान्यतः सिद्धिस्तत्र चक्रकादय उपसर्पन्ति इह तु दुष्टत्वं स्वलक्षणादन्यत एव सिद्ध्यति तेन न चक्रकक्रकचविदारणमिति चोदयति *नन्विति* दुष्टत्वनिरूपणमंतरेणादुष्टत्वं दुर्निरूपमित्येतावता किमिति यावत् । दुष्टत्वसिद्धावदुष्टत्वसिद्धिस्तत्सिद्धौ च दुष्टत्वसिद्धिरिति परस्पराश्रय इति नेत्याह *दुष्टत्वमिति* दुष्टत्वमिति लक्ष्यनिर्देशः इतरल्लक्षणम् । विशेष इत्युक्ते कारणसमवेतत्वरूपकार्यगतविशेषेऽतिव्याप्तिस्तन्मा भूदित्याह * हेत्विति * तावत्युक्ते कारणगतकार्यजननशक्तावतिव्याप्तिस्तन्माप्रसञ्जीदित्याह *तदिति* तत्पदेन विपरीतप्रत्ययपरामर्शः । तावत्युक्ते चक्षुष्ट्वादावतिप्रसक्तिस्तन्निरसनायाह * ज्ञानेति * चक्षुष्ट्वादि न ज्ञानप्रयोजकं व्यभिचारात् । एवमपि गुणे-

ऽतिप्रसक्तिस्तत्पराकरणं *विपरीतेति* विपरीतज्ञान-प्रयोजकमितीन्द्रियस्वरूपे प्रसक्तिनिवारणाय तद्धेतुगत इति विशेषणम् । तावति कथित एकदेशकालावस्थानरूपमेलकेऽतिप्रसक्तिस्तद्वारणं विशेष इति । न च तद्विशेषः सकलकारणसाधारणत्वादिति ।

विपरीतज्ञानेत्यत्र विपरीतपदव्यावर्त्त्यमस्ति न वा, अस्ति चेत् प्रमितं न वा । न चेत् विशेषणमुपादीयते न वा । यद्याद्यस्तत्राह *नेति* अप्रमितस्य सप्तमरसादिवद्व्यवच्छेदानर्हत्वाद्विपरीतेति विशेषणं व्यर्थमित्यर्थः । तर्हि विपरीतपदं परित्यज्य ज्ञानजनकेत्यादिलक्षणमाचक्ष्मह इति द्वितीयमाशङ्क्याह * तदिति * प्रमाप्रयोजकगुणेऽतिव्याप्तिरिति भावः । प्रमितैव प्रमा विपरीतपदेन व्यवच्छिद्यत इति द्वितीयमाशङ्कते * विपरीतेति * लक्षणप्रतीतेः प्राक् प्रमाया अप्रतीतेस्तत्प्रतियोगिकस्तद्धर्मिको वा व्यवच्छेदः प्रमातुमशक्य इति परिहरति * नेति * स्वरूपसत्याः प्रमाया व्यवच्छेदः किं न स्यादित्यत आह * तदिति * प्रमास्वरूपस्याप्रमाव्यावृत्तस्याद्याप्यसिद्धत्वादप्रमायां कुतः प्रतियोगिनो व्यवच्छेदः प्रत्येतव्यो—ज्ञेयो न तु कुतश्चिदात्मनोऽपि तत्प्रसङ्गादिति सम्बन्धः । न च भेदः सत्तामात्रेण प्रतियोगित्वोपयोगी, दूरतरगिरिशिखरपरिवर्तिनोस्तरोर्व्यावृत्त्यप्रतीतौ प्रतियोगित्वाप्रतीतेरित्याशयः । फलितमाह *इतीति* व्यावृत्तप्रमाज्ञानाभावे दुष्टजन्येत्यादिलक्षणाधीनव्यावृत्तप्रमाज्ञानासिद्धिरिति स्वसिद्धौ स्वसिद्धिरित्यात्माश्रयः । प्रमासिद्ध्या लक्षणसिद्धिरतो ना-

स्माश्रय इत्यत आह *अन्योन्येति* प्रमासिद्ध्या लक्षणं सिध्यति लक्षणसिद्ध्या प्रमा सिध्यतीति । ततो लक्षणान्तरेणैव प्रमासिद्धिस्तस्य च प्रमान्तरसिद्धैवेति चेत्तत्राह *अनवस्थेति* न चैतत्खण्डनमेतल्लक्षणस्याऽसाधारणं किं तु सार्वत्रिकमिति दर्शयन् श्लोकेन सङ्गृह्णात्येक इति। यत्रानेकविशेषेऽर्थे एको विशेषो लक्ष्यते तत्रैव आत्माश्रयादिदोषो धावतीत्यन्वयः। इतुं व्याचष्टे * तदिति * स चासौ विशेषान्तरेभ्योऽन्यश्चेति तथोक्तस्तद्भावस्तत्त्वं तस्मादिति यावत् । एतदुक्तं भवति यत्राबादिभेदसहिते पृथिवीलक्षण एको विशेषो लक्ष्यते गन्धवतीति तत्रगुणवतीत्युक्ते ऽबादिप्रसक्तिं निरसितुं गन्धेति विशेषणं वाच्यं ततश्च व्यवच्छेद्याऽप्रतीतौ विशेषणवैयर्थ्यं, प्रतीतौ च स्वरूपेण प्रतीतिरप्रयोजिकेति व्यवच्छिन्नप्रतीतिर्वाच्या एवं च व्यवच्छिन्नपृथिवीत्वसिद्धौ व्यवच्छिन्नाबादिव्यवच्छेदे पृथिवीसिद्धिरित्यात्माश्रय एवमन्योन्याश्रयाद्यपि सुसंपादमिति ।

प्रतीयमानव्याप्याविषयत्वमविसंवादित्वमिति तृतीयं पराचष्टे ।

२९० तृतीयविकल्पनिरासः ।

नापि तृतीयः व्याप्यशब्देन व्याप्यमात्रं ? तद्विशेषो वा? कश्चिदभिप्रेतः स्यात् । आद्ये सधूमाग्निविषयस्य स्वप्नज्ञानस्यानासवाक्यजबोधस्य वा नाप्रमात्वं स्यात् । नापि द्वितीयः स ह्यर्थक्रिया वा, ? सामग्री वा, ? उभयतापि

पूर्व्वदोषानिवृत्तेः। एकदा च सर्व्वत्र प्रमाणासम्भवेन क्रमाश्रयणे तत्तदर्थक्रियातत्तत्सामग्रीपरम्परावगमनियमाभ्युपगमे एकस्मिन्नेव विषये पुरुषायुषः पर्य्यवसानप्रसङ्गात् । विच्छेदाभ्युपगमे त्वन्तिमावगमस्याप्रामाण्यादा प्रथममप्रमात्वापत्तेः । वास्तवतदर्थक्रियात्वस्य च दुर्न्निरूपत्वेन व्यवहारानर्हत्वात् । तथाप्रतीतिमात्रस्याप्रमासाधारण्यात् ।

* नापीति * व्याप्यशब्दस्य व्याप्तिविषयसामान्ये तद्विशेषे च साधारण्याद्विकल्पयति * व्याप्येति * प्रतीयमानव्याप्यमात्रविषयोऽनुभवः प्रमेति प्रथमकल्पे लक्षणार्थः स चानुपपन्नोऽतिप्रसक्तेरित्याह *आद्य इति * अग्निव्याप्यो धूमः स्वप्ने च प्रतीयमानधूमवद्वन्हिविषयप्रत्ययो जायते न चासौ प्रमा, अस्ति च प्रतीयमानव्याप्यविषयानुभवत्वं लक्षणमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। अस्वप्नप्रत्ययेन प्रतीयमानव्याप्यविषयत्वमविसम्वादित्वमतो नातिव्याप्तिरित्यत आह * अनाप्तेति * सधूमो वन्हिरचले ज्वलतीति वाक्याभासजनितप्रत्ययस्य कथितलक्षणादप्रमात्वं न स्यादित्यतिव्याप्तिरित्याशयः। प्रतीयमानव्याप्यविशेषाविषयत्वमविसम्वादित्वमिति द्वितीयं प्रसज्य प्रतिषेधति *नापीति* दूषणं स्फुटयितुं विकल्पयति * स हीति * अर्थक्रिया दाहपाकादिरूपा। सामग्री तृणपर्णादिरूपा। उभयोरन्यतरोऽस्तु नैकतरपक्षनिर्बन्धस्ततः कि-

मित आह * उभयेति * अर्थक्रियासामग्रीविशिष्टेक-
शानुविषयस्वप्रत्ययस्यानाप्तवाक्यजन्यज्ञानस्य, वा
तादृग्विषयस्याप्रमात्वं न स्यादित्यर्थः । व्यापकविष-
यप्रत्ययस्यैव व्याप्यविषयत्वमविसम्वादित्वं, उत
व्याप्यविषयप्रत्ययस्तदनन्तरभाविनो व्यापकप्रत्यय-
स्याविसम्वाद इति विकल्प्य प्रथमं पराचष्टे * एकेति *
"युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्ग"मिति वचनादेक-
दैव व्याप्यव्यापकविषयप्रत्ययद्वयं न चातुर्यं धत्ते । ना-
प्येको व्याप्यव्यापकद्वयगोचरः, प्रतीयमानव्याप्य-
विषयत्वोक्तेः अन्यथा आत्माश्रयादिति प्रथमप-
क्षासम्भवेन द्वितीय आश्रयणीय इत्यर्थः । आश्रियतां
तर्हि द्वितीयकल्पस्तत्राह * क्रमेति * अर्थक्रिया व्याप्य-
शब्दार्थश्चेत्प्रथमतस्तां गृहीत्वा द्वितीयलक्षणे व्यापको
ग्राह्यस्ततश्चार्थक्रियाज्ञानस्यापि प्रमात्वमित्यर्थमेव तद्व्या-
प्यार्थक्रियान्तरमवसेयमेवं तत्र तत्रापीत्येकस्मिन्नेव विष-
ये पुरुषायुषोपक्षयाद्विषयान्तरसंचारो मुक्तिसुषुप्ती च न
स्यातामेवं सामग्रीव्याप्यत्वेऽपीत्यर्थः। व्याप्यप्रत्ययस्य
त्रिचतुरकक्षासु विश्रामाश्रयणान्नैकोऽपि दोष इत्यत
आह *विच्छेद इति* यस्मिन्विच्छेदस्तस्यैवाप्रमात्वमतः
पूर्वतनस्येत्येवं प्रथमपर्यन्तमप्रमात्वमापतेदित्यर्थः । किं
च प्रतीयमानवास्तवार्थक्रियालक्षणव्याप्यविषयत्वम-
विसम्वादित्व,मुत वास्तवत्वादिविशेषविधुरप्रतीय-
मानार्थक्रियाविषयत्वमिति विकल्पाग्रेऽसम्भवमाह
* वास्तवेति * प्रमितत्वव्यतिरेकेण वास्तवत्वासि-
द्धेरद्यापि प्रमितेरसिद्धेर्वास्तवत्वासिद्धिरतश्च प्रतीय-

मानव्याप्यविषयत्वानुभवात्समेति व्यवहार्यो न भ-
वतीत्यर्थः । गत्यन्तराभावाद्द्वितीयकल्पाश्रयणेऽति-
प्रसक्तेरनिरास इत्याह * तथेति * स्वप्नप्रत्यया-
दावपि प्रतीयमानव्याप्यमात्रविषयत्वं सम्भवतीत्यर्थः ।

कल्पत्रयनिराकरणमपि महदिन्द्रजालमेव मदभि-
संहितार्थास्पर्शनादिति चतुर्थं कल्पं चोदयति ।

२९१ चतुर्थकल्पनिरासः ।

नन्वेवं चतुर्थः पक्षोऽस्तु तथा, हि—अर्थक्रियाकारि-
विषयत्वं नोऽविसंवादित्वमिति, यथाह "प्रमाणमविसंवा-
दि ज्ञान,मर्थक्रियास्थितिश्चाविसंवाद इति । न । सामान्य-
तो विवक्षायां भ्रान्तावपि प्रसङ्गात् । प्रतीयमानरूपेणार्थ-
क्रियाकारित्वमर्थस्य विवक्षितमिति चेन्न । दुरवधारणत्वा-
त् । तदर्थक्रियादर्शनात्तदवधारणमिति चेन्न । विनाऽप्यर्थक्रि-
यां तद्दर्शनसम्भवात् । अर्थक्रियाप्रमितिरभिधित्सिते-
ति तु दूषितमेव प्रमाया एव निरूप्यमाणत्वात् । अभिप्रा-
याविसंवादात्प्रमाणं सर्वमुच्यत इतिचेन्न । तदा अभि-
प्रायाविसंवादस्य स्वप्नादिप्रत्ययेऽपि सम्भवात् । का-
लान्तराविसंवादस्य च दुरवधारणत्वात् ।

नन्विति तत्र सतोनिर्वचनतापातान्मैवमित्यत आ-
ह *तथाहीति* उक्तमर्थमाप्तवाक्येन द्रढयति * यथेति *

१ सवादित्वमिति सां पु पा ।

प्रमाणमिति धर्मकीर्तेर्लक्षणनिर्देश इतरल्लक्षणम्। रजतादिज्ञानव्यावृत्त्यर्थमविसम्वादीति विशेषणं। न च स्मृत्यावतिव्याप्तिः स्मृतिप्रत्यभिज्ञयोस्तन्मते-विसम्वादात्। कस्तर्ह्यविसम्वादो यद्वतो ज्ञानस्य प्रमाणत्वमित्यत आह *अर्थेति* स्थितिः सत्त्वमित्येव। तृतीयकल्पान्तर्गतोऽयं चतुर्थः कल्पो न पृथगुद्भावनीय इति चेन्न। तत्र व्याप्यपुरस्कारेणार्थक्रियोद्भावनादिह च स्वतन्त्रतया तदुपन्यासादनुक्तदोषान्तराभिधित्सया पृथग्विकल्पोपपत्तेरिति।

येन केन चिदाकारेणार्थक्रिया विवक्षिता, किं वा प्रतीयमानाकारेणेति, विकल्प्याद्यमपवदति *नेति* रजतज्ञानविषयस्यापि येन केन चित्पुरोवर्त्तित्वशुक्तित्वाद्याकारेणार्थक्रियाकारित्वमस्तीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। द्वितीयं कल्पमुद्भावयति *प्रतीयमानेति* यथाकथञ्चिदर्थक्रियाकारित्वं न विवक्षितं किं तु प्रतीयमानाकारेण, प्रकृते च प्रतीयमानरजताकारेणार्थक्रियाकारित्वं नास्ति तेन नातिव्याप्तिरित्यर्थः। अर्थक्रियाशक्तत्वं विवक्षितमुतार्थक्रियाजनकत्वमेवेति द्विधाऽपि लक्षणासिद्धिरित्यभिप्रेत्य दूषयति *नेति* शक्तेरतीन्द्रियत्वात्प्रथमतः प्रमाणभूमौ ज्ञातुमशक्यतया तद्विशिष्टलक्षणासिद्धिरिति। द्वितीयेऽपि भ्रान्तिज्ञानस्यार्थक्रियाजनकत्वाद्विषयस्य वास्तवार्थक्रियाकारित्वं दुरवधारणमित्यसिद्धिरिति भावः। प्रतीयमानाकारस्यार्थक्रियाशक्तत्वमर्थक्रियादर्शनादनुमीयत इति शङ्कते *तदिति* यथा घटस्य तत्व-

व्यवस्थापकोऽनुभव एव यथा तथा, प्रतीयमानाका-
रार्थक्रियादर्शनात्तथात्वं निश्चेतव्यमित्यनुभवेन व्यव
स्थाप्यत इति शङ्कते * तदिति * अर्थक्रियादर्शनमात्रेण
तथात्वाधिगतिरुत तत्प्रामित्योति विकल्प्य प्रथमं प्र-
त्याह * नेति * यथा रजतं विनाऽपीदं रजतमिति प्रती-
तिस्तथाऽर्थक्रियाव्यतिरेकेणापि तद्दर्शनसम्भवान्न तन्मा-
त्रेण तथात्वावगतिरित्याशयः। द्वितीयमाशङ्क्य प्रतिषेध
ति * अर्थेति * प्रमाया एव निरूप्यमाणत्वादित्यात्मा-
श्रयादिना दूषितमित्यर्थः । अर्थक्रियाकारिविषयत्वं
ज्ञानस्य नाविसम्वादित्वमपि तु ज्ञानविषयत्वे योऽभि-
भिप्रायो घटेनोदकमाहरिष्यामीति तस्याविसम्वा-
दित्वमेकविषयतया ज्ञानस्योच्यत इति शङ्कते *अभि-
प्रायेति *तत्कालीनाऽविसम्वाद उत कालान्तरीय इति
विकल्प्याऽऽद्यमतिव्याप्त्या दूषयति *नेति* द्वितीयेऽ
सम्भवमाह *कालेति* अविसम्वादो नाम बाधाभावः
स च केषां चित्प्रत्यक्षो, ऽनुमेयो वा, परेषां योग्यानुप-
लब्धिलिङ्गो वा, सर्वथाऽपि दुरवधारण एव, प्राकृत-
प्रत्यक्षस्य वर्तमानमात्रगोचरत्वात्कालान्तराविस-
म्वादेन व्याप्तलिङ्गाभावादयोग्यत्वाच्च तस्येदानीं षष्ठ-
प्रमाणानवसरादित्यर्थः।

प्राप्तियोग्यत्वमर्थस्याविसम्वादित्वन्तद्गोचरानु-
भूतिः प्रमेत्याशङ्क्याह ।

२९२ प्राप्तियोग्यत्वमविसम्वादित्वमित्यस्य निरासः ।

एतेन प्राप्त्याद्यियोग्यताऽविसंवादार्थ इत्यपि निरस्तम् ।

दुराबाध इव चायं धर्मकीर्त्तेः पन्था इत्यवहितेन भाव्यमिहेति ।

* एतेनेति * वास्तवप्राप्तियोग्यताया दुरवधारणत्वात्प्रातिभासिक्या रजतादावपि सम्भवाद्यथाकथंचित्प्राप्तियोग्यता प्रतीयमानाकारेणेत्यादिविकल्पासंहृत्वाच्चेत्यर्थः । आदिपदेन प्रवृत्तियोग्यताग्रहः । मन्दबुद्धिमोहमात्रप्रयोजनतया प्रणीतमिदं लक्षणं धर्मकीर्तिनेति साक्षेपमुप संहरति * दुराबाध इति * दुःखेन बाधो यस्य स तथोक्तः । इव ग्रहणान्मन्दबुद्धीनामबाध्य इव भातीति तस्मिन् मार्गे समाहितेन भवितव्यं विश्रम्भेन परिहर्तव्य एवायं मार्ग इत्यर्थः ।

बौद्धाभिमतं लक्षणान्तरं आशङ्क्य निरस्यति ।

२९३ बौद्धाभिमतलक्षणान्तरनिरासः ।

अबाधितानुभूतिः प्रमेत्यपि निरस्तम् । तदानीं बाधाविरहस्यातिप्रसञ्जकत्वात् । कालान्तरेऽपि च बाधाविरहस्य दुर्निरूपत्वात् । स्वतो बाधाविरहस्याऽतिप्रसञ्जकत्वात् । सर्व्वजनबाधाविरहस्य च दुरवधारणत्वादिति ।

* अबाधितेति * व्यवच्छेद्यं पूर्ववत् अनुभूतित्वनिरासेन निरस्तमित्यर्थः । किं च तत्कालबाधाराहित्यमुत कालान्तरेऽपि तद्रहितत्व[1]मिति विकल्प्य प्रथमं पराचष्टे *तदानीमिति* प्रतीतिकाले बाधराहित्यं कलधौतबोधेऽपि विद्यत इत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीयमसम्भवेन दूषयति * कालेति * किं च स्वस्य

१ विकल्पासंहृत्वाच्चेति सो० पु० पा० ।

बाधहीनत्वं विवक्षितं,मुत सर्वजनानामिति विक-
ल्प्य,प्रथमं प्रत्याह * स्वत इति * स्वस्य द्रष्टुरिति या-
वत्। भ्रान्तिरपि भ्रान्तपुरुषस्याबाधितेति लक्षणमति-
व्यापकमित्यर्थः। न च भ्रान्तिर्भ्रान्तपुरुषस्याबाधिता
नास्ति तस्यैव कालान्तरे बाधात् भ्रान्तः सम्यक्
न वेत्ति स इति न्यायादिति साधु,सञ्जातभ्रमाणामनु-
पजातबाधानां निधनोपलम्भादिति। प्राकृतः सर्वजन-
बाधवैधुर्यस्य बोद्धुमशक्यतया लक्षणासिद्धिरिति
द्वितीयं दूषयति * सर्वेति * लक्षणखण्डनसमाप्तावि-
ति शब्दः।

प्रमालक्षणान्तरमाशङ्क्य निरस्यति।

२९४ प्रमाया लक्षणान्तरनिरासः।

तर्कसंशयविपर्ययस्मृतिव्यतिरिक्ता प्रतीतिः प्रमेत्य-
पि न, स्मृतिव्यतिरिक्तत्वखण्डनन्यायेन निरस्तत्वादिति।

* तर्केति * प्रतीतिः प्रमेत्युक्ते तर्कादिप्रतीते-
स्तथात्वप्रसक्तिं निरस्यति तर्केत्यादिविशेषणैः। यत्कि-
ञ्चित्तर्कादिव्यतिरिक्तत्वं तथात्व,मुत सर्वतर्कव्यतिरि-
क्तत्वमाद्ये तर्कादिविशेषेऽतिव्याप्तिरितरस्मिन्नसम्भ-
वो ऽसर्वज्ञानां तादृशज्ञानायोगादिति स्मृतिव्यतिरि-
क्तखण्डनन्यायः।

आत्मत्वजातिमानात्मेतिवत्प्रमात्वजातिमती प्र-
मेति लक्षणमस्तु तर्हीत्यत आह।

२९५ प्रमात्वजातिमत्त्वं प्रमालक्षणमिति पक्षनिरासः।

जातिसङ्करमिच्छतश्च प्रमात्वलक्षणजात्यभिसम्बन्धात् प्रमेत्यपि दुर्लक्षणम्। अस्याज्ञातस्य तद्व्यवहारजनकत्वे प्रमायामप्रमाभ्रमसंशयौ न स्याताम्। दोषाभावसहकृतस्य तथात्वे चाजायमानभ्रमसंशयप्रमादिव्यवहारे ज्ञानमात्रावगमोदाहरणेऽपि तदापत्तेः।

* जातीति * जातिमतीत्युक्ते भ्रान्तावतिव्याप्तिस्तन्निरसनं प्रमात्वेति। जातिसङ्करं बाधकमिच्छतो जातेः प्रमात्वस्याभावादलक्षणमेतत्साङ्कर्यं च, प्रमात्वस्य परोक्षत्वेन परापरभावानिरूपणादित्यर्थः। संस्कारमात्रातिरिक्तादुष्टकरणजन्यप्रतीतित्वं प्रमात्वव्यञ्जकं, इन्द्रियाजन्यप्रतीतित्वं परोक्षत्वव्यञ्जकमिति व्यञ्जकोपाधिभेदान्नास्ति साङ्कर्यमित्यत आह * अस्येति * प्रमात्वजातियोगित्वलक्षणमज्ञातं सत्तामात्रेण यदि प्रमात्वव्यवहारजनकं तर्हि सुरसरित्परिसरवासिनामार्द्रमरिचादावुत्पन्नायां प्रमायां प्रमा वाऽप्रमा वेति संशयानुपपत्तेः, सुगतसमयानुसारिणां निगमोद्गतावगमेऽप्रमात्वभ्रम एव न स्या,त्प्रमैवेति विशेषज्ञानेन लक्षणाधीनेन विरोधादिति भावः। अज्ञातमेव लक्षण यद्यपि प्रमात्वव्यवहारकारणं तथाऽपि न स्वयमेव, किं तु दोषाभावसहकृतमतो यत्र दोषस्तत्र भ्रमादिव्यवहारस्तदभावे प्रमात्वव्यवहार इत्याशङ्क्याह * दोषेति * तथात्वे प्रमात्वव्यवहारज-

नकत्वे इति यावत्। अज्ञायमानो भ्रमसंशयादिव्यवहारो यस्मिन् ज्ञाने तत्तथोक्तं आदिपदेन प्रमात्त्वग्रहः। यत्र भ्रमादिव्यवहारो न जायते ज्ञानमित्येव गम्यते तत्र दोषाभावस्य वस्तुवृत्त्या विद्यमानतया तत्सहकृतं लक्षणं प्रमात्त्वमेव ज्ञापयेत्। न च तादृशज्ञानानवगम एवेति वाच्यम्। प्रामाण्याप्रामाण्ययोरुभयोरपि परतो ज्ञप्तिपक्षे ज्ञानव्यक्तेर्ज्ञप्तेः पृथगुदाहर्त्तव्यत्वादिति भावः।

अज्ञातं लक्षणं यदि प्रमात्वज्ञापकं तर्हि भवेदयमुपालम्भो न चैतत्, ज्ञातस्यैव गमकत्वाङ्गीकाराद्धेतुविशेषत्वाल्लक्षणस्येत्यत आह

२९६ ज्ञातस्य लक्षणत्वेऽपि दोषः।

ज्ञातेनानेन लक्षणेन व्यवहारे च कथमिदमेव ज्ञातव्यमिति वक्तव्यं नतावत्प्रत्यक्षेण मानसेन, तथा सति क्वचिज्ज्ञातायां प्रमायामप्रमात्विपर्य्ययसंशयानवकाशादि स्यात्। धर्मिवत् मनसैव निर्णीतत्वात्। चिह्नान्तरसापेक्षेणैव मनसा सम्वेदनचिन्हैनैव वा तेनैव लक्षणीभूय ज्ञापनमित्यपि प्रत्याशामात्रम्। तच्चिन्हेनैव प्रमात्त्वजातिकल्पनाप्रतिक्षेपापत्तेः। तेषां नानात्त्वे च कानि तानीति वक्तव्यं स्यात्। तच्चिन्हानां यथोपन्यासं सर्व्वेषामेव दूषितत्त्वात्। प्रामाण्यपरतस्त्वव्युदस्तिप्रस्तावे च विस्तरेण दूषयिष्यामः।

ज्ञातेनेति कथमिति केन प्रमाणेन, प्रत्यक्षेण किं

१ क्वचिज्ज्ञातायां इति का.मु.पु.।

सत्य ज्ञानत्वाभावादिति साध्यविकलता। विपक्षबाधकाभावादप्रयोजकत्वाच्चेति। तथा गुणशब्दार्थनिर्वचनाशक्त्याऽनवस्थाप्रसङ्गेन प्रामाण्यपरतस्त्वनिराससमये पराकरिष्याम इत्यर्थः।

प्रमात्वं जातिरिति तार्किकसमयो निरस्तः सम्प्रत्यर्थावबोधसामर्थ्यं प्रमात्वं तद्योगश्च प्रमालक्षणमिति भाट्टसिद्धान्तः उक्तं हि—

"स्वतः सर्वप्रमाणानां प्रामाण्यमिति गम्यताम्।
न हि स्वतोऽसती शक्तिः कर्तुमन्येन शक्यते"
इति तमतिदेशेन निराकरोति।

२९७ भाट्टसिद्धान्तनिरासः।

एतेन शक्तिविशेषः प्रमात्वं तद्योगः प्रमालक्षणमित्यपास्तम्। दुरवधारणत्वात्।

* एतेनेति * प्रत्यक्षेण लिङ्गेन वा तज्ज्ञानायोगादज्ञातस्य च लक्षणस्य लक्ष्यव्यवहाराजनकत्वादिति परामृष्टहेतुं स्पष्टयति * दुरिति *

अज्ञातार्थपरिच्छित्तिः प्रमेत्यादिलक्षणान्तरामित्याशङ्क्य लक्षणानामानन्त्येन प्रत्येकनिराकरणानुपपत्तेः कानि चित् प्रमालक्षणानि निराकृत्यान्यत्र साधारणं दूषणं सङ्गृह्णाह।

२९८ सर्वलक्षणेषु साधारणदूषणातिदेशः।

यच्च किञ्चित्प्रमाया लक्षणमुच्यते तदज्ञातं ज्ञातमात्रं वा यदि तत्त्वव्यवहारकं तदा अत्याप्तिः प्रमितत्वे-

ऽप्रमानवधारणे तदुरवधारणता। माऽवधारि वस्तुतस्तु तथेति चेन्न। वस्तुतो न तथैव किन्तेति वादिन्यनुत्तरापत्तेः प्रमात्वनिरूपणवैयर्थ्यापाताच्च। वस्तुतस्तु प्रमयैव घटादितत्त्वव्यवहारोऽपि तर्ह्यस्त्वित्यास्तां विस्तरैः।

यद्येति तदज्ञातं व्यवहारनिदानमुत ज्ञातं,ज्ञातमपि ज्ञातमात्रं प्रमितं चेति विकल्प्य कल्पद्वयं यत्नलाघवाद्युगपदुपादत्ते *तदिति* तत्त्वव्यवहारकं–प्रमात्वव्यवहारनिदानमिति यावत्। अतिप्रसङ्गेन निराकरोति *तदेति* अज्ञातलक्षणस्य ज्ञातमात्रस्य वा प्रमाप्रमयोः साधारण्याद्बुद्धादिवाक्यजन्यज्ञानेऽपि प्रमात्वारोपदर्शनात्केषांचिदतो ऽप्रमायामपि प्रमात्वव्यवहारः स्यादित्यतिप्रसङ्ग इत्यर्थः। अर्थापत्तिरिति ये पठन्ति तेषामर्थस्य प्रमात्वव्यवहारस्यापत्तिरप्रमायामित्येवार्थः। प्रमितं व्यवहारकारणमिति तृतीयं शङ्कते *प्रमीति* प्रमितमपि प्रमितमिदमिति ज्ञातं व्यवहारकारक,मुत वस्तुतस्तथाभूत,मिति विकल्प्य प्रथमम-सम्भवेन दूषयति *प्रमेति* प्रमाया निरूप्यमाणतया प्रमितविशेषणासिद्धिरित्यर्थः। प्रमितत्वेनानवधृतमपि वस्तुतः प्रमितं लक्षणं प्रमाव्यवहारनिदानमिति द्वितीयं शङ्कते *प्रमीति* मावधारीति* माभूदवधृतमिति यावत्। वस्तुतो यत्र प्रमितत्वं तत्र प्रमा-

१ प्रसङ्ग० इत्याधिकं सां०पु०।

व्यवहार' यत्र पुनर्न तथा न तत्र प्रमाव्यवहार इति नियमान्नातिप्रसङ्ग इत्यर्थः। प्रमितत्वं अजडं चेदा मैव, जडं चेत्स्वगोचरप्रमामन्तरेण न सिध्येदतोऽत्र प्रमितत्वमत्र नेति विभागज्ञानापेक्षायां प्रमाणान्तरं मृग्यते तेनानवस्थेति परिहरति * नेति * प्रमितत्वस्यानवगतौ तत्रास्त्येवेति शक्यविपरीतप्रसङ्गतया तदसिद्धिश्चेत्यर्थः। प्रमा प्रमात्वेनानवगता सत्तामात्रेण स्वविषयव्यवहारनिदानं तन्निदानत्वात्प्रमालक्षणवदतश्च लक्षणतः प्रमावधारणं च व्यर्थं तदन्तरेणापि व्यवहारोपपत्तेरिति दोषान्तरमाह * प्रमेति * न क्वापि व्यभिचारशङ्कावकाश' उक्तसाधनेन सर्वत्र साध्यप्रतिपत्तेः सुकरत्वात्। उक्तसाध्याभावे कथितसाधनाङ्गीकारे को वाऽस्तनश्च विपक्षदण्डासत्त्वेनाप्रयोजकत्वमत आह * वस्तुत इति * यदि वस्तुतः प्रमितलक्षणास्तद्गोचरव्यवहारस्तर्हि प्रमयाऽपि घटादिगोचरया सत्तामात्रेण तद्व्यवहारोऽस्तु न चेदप्रमितप्रमितत्वलक्षणेनापि तद्गोचरव्यवहारो न स्यादविशेषादित्यर्थः। लक्षण व्यतिरेकिरूपलिङ्गं च व्याप्तिपक्षधर्मत्वाभ्यां प्रमितत्वेनावगतं साध्यगमकमन्यथा व्याप्यत्वासिद्ध्याभासतो विवेकाभावापातादतश्च प्रमितत्वानवगते व्यवहारनिदानमिति कल्पोऽसम्भवीत्यादि यद्वक्तु शक्य तथापि ग्रन्थगौरवभयान्न विस्तराय प्रयत्यत इत्युपसंहरति * इत्यास्तामिति *

१ साध्याभावाङ्गीकारे इति सो० पु० पा०।

एवं लक्षणभूतां प्रमां खण्डयित्वाऽधुना तल्लक्ष्यप्रमाणखण्डनायोपक्रमते।

२९९ लक्ष्यप्रमाणखण्डनम्।

एवं प्रमितेरनिरुक्त्या प्रमाकरणं प्रमाणमित्यप्ययुक्तम्। करणार्थानिरुक्तेश्च।

* एवमिति * प्रमाद्वारा प्रमाणस्य लक्षणीयत्वाल्लक्षणभूतप्रमाखण्डनानन्तरं लक्ष्यभूतप्रमाणखण्डनं प्राप्तमिति सङ्गतिः। करणं प्रमाणमित्युक्ते कुठारादौ मा प्रसञ्जीत्याह * प्रमेति * तावति फले लक्षणं माभूत् माभूद्वासम्भव इत्यत आह * करणमिति * दूषणानां सम्भावनायामित्यपीति। प्रमाकरणं प्रमाणमिति वदता प्रमापदार्थोऽवश्यं वक्तव्यः अन्यथा विशेषणासिद्ध्या विशिष्टलक्षणासिद्धिः स च निर्वक्तुं न शक्य उक्तप्रकारेण तल्लक्षणानिरूपणादित्यर्थः। करणार्थमभ्युपगम्य प्रमाऽनिरूपणात्तद्विशिष्टलक्षणासिद्धिरुक्तेदानीं सोऽपि न निरूपणं सहत इत्याह * करणेति *

करणार्थोऽसन्ननिरूपितलक्षणकत्वाच्छशशृङ्गवदिति। न च क्वचिद्व्यभिचारो न्यायविद्भिरलक्षणपदार्थानङ्गीकारात्तदवलम्बनप्रवृत्तेश्चेत्युक्तं तत्रासिद्धो हेतुः करणलक्षणस्य सुवचत्वादिति महता सम्भ्रमेण चोदयति।

३०० करणत्वनिर्वचनपूर्वपक्षः।

ननु कारकान्तरेऽचरितार्थस्य हेतुत्वं करणत्वं, कर्तुर्हि

करणं निष्पादयतः कारकान्तरे चरितार्थत्वं स्वरूपतोऽनिष्पादनेऽपि व्यापारवत्तया निष्पादनात्। तादृशस्य च तस्य करणत्वात्। एवं कर्माऽपि करणनिष्पादने चरितार्थं, करणव्यापारो हि कर्मविषयो भवति कर्माभावे विषयाभावात् करणव्यापार एव न निष्पद्यत इति तन्निर्वाहे तस्यापि चरितार्थत्वमिति। एवमधिकरणस्यापि करणव्यापारनिर्वाहकत्वम्। सम्प्रदानापादानयोश्चासार्वत्रिकत्वम्। करणन्तु सार्वत्रिकमेवेति कारकान्तरेऽचरितार्थः सार्वत्रिको हेतुः करणमिति।

* नन्विति * हेतुत्वं करणत्वमित्युक्ते कर्त्रादावतिव्याप्तिस्तन्निवृत्त्यर्थमाह * अचरितार्थेति * अचरितार्थस्य हेतुत्वं करणत्वमित्युक्तेऽसिद्धिः करणस्यापि क्रियासिद्धौ चरितार्थत्वादत उक्तं * कारकेति * कारकेऽचरितार्थस्य हेतुत्वमित्युक्ते कर्त्रादिकारके कर्त्रादेरचरितार्थत्वमस्ति तत उक्तं * कारकान्तरेति * कर्त्रादेर्हि करणकारकं निष्पाद्य स्वातिरिक्ते तस्मिंश्चरितार्थत्वं साधनत्वा,न्नैवं करणस्य क्रियासिद्धिमन्तरेण चरितार्थत्व साधकतमत्वात्। एतत्करणसाध्यक्रियाजनकस्यापि तथात्वमस्तीत्यत उक्तं *हेतुत्वमिति* कर्त्रादि करणं निष्पाद्य क्रियां साधयति, करणं साक्षादित्यर्थः। कथमचरितार्थपदेन कर्तुरपोहस्तस्याऽप्यधिकरणादावचरितार्थत्वादित्याशङ्क्य तदपोहप्रकारं दर्शयन्नुक्तं व्याचष्टे * कर्तुरिति * चरितार्थत्वं कृतका-

र्येत्वं । निष्पादिते करणे क्रियाया अवश्यं भावादिति यावत् । प्रयत्नरूपकर्तृव्यापारात्प्रागेव कुठारादिकरणस्य निष्पन्नत्वात्कथं करणोत्पादनेन कारकान्तरे करणे चरितार्थत्वमित्यत आह * स्वरूपत इति * स्वरूपतो निष्पन्नत्वेऽपि व्यापाराविष्टरूपेणानिष्पन्नत्वात्ताद्रूप्येण तदुत्पाद्य तत्र चरितार्थ इत्यर्थः । अस्तु व्यापाराविष्टतया तन्निष्पादनमेतावता कथं करणे चरितार्थत्वमित्यत आह * तादृशेति * कर्त्तुरिव कर्मणोऽपि कारकान्तरे चरितार्थत्वं दर्शयति * एवमिति * कर्तुरिव करणप्रेरणव्यापारः कर्मणो न दृश्यते तत्कथं करणनिष्पादकत्वं कर्म्मण इत्यत आह * करणेति * करणस्य कुठारस्य उद्यमननिपतनरूपो व्यापारश्छिद्यमानवृक्षविषयो भवति।कर्म्म विषयो यस्य स तथोक्तः। एवमन्वयमभिधाय व्यतिरेकद्वारा कर्म्मणः करणनिष्पादकत्वं साधयति * कर्मेति * सर्वत्र करणव्यापारस्य विषयजन्यत्वनियमदर्शनादित्यर्थः । तत्सिद्धं कर्म्मणोऽपि कारकान्तरे चरितार्थत्वमित्याह *इतीति* करणानिष्पादकस्य कारकान्तरेऽचरितार्थत्वमधिकरणस्यास्तीति तत्रातिव्याप्तिरित्यत आह *एवमिति * करणव्यापारनिर्वाहकयोः कर्त्तृकर्मणोराधेययोः स्थितिद्वारेणाधिकरणमपि चरितार्थं कारकान्तर इत्यर्थः । सम्प्रदानापादानयोः करणप्रेरकतया तद्व्यापारविषयतया वा स्थितिहेतुत्वेन वा करणानिष्पादकयोः कथं व्यवच्छेद इत्यत आह *सम्प्रदानेति* सम्यक्प्रदीयते यस्मिन् सम्प्रदानं दानपात्रमिति यावत् । विश्लेषावधिर-

पादानमतश्च दानक्रियायाः सम्प्रदानापेक्षा, विश्लेषक्रियाया अपादानापेक्षा, करणं तु सर्वक्रियायामपेक्ष्यते तेन सार्वत्रिकत्वविशेषणेन तदपोह इत्यर्थः । कथ तर्हि विशिष्टं लक्षणं स्यात्तत्राह * इतीति *

पूर्वपक्षं प्रतिक्षिपति ।

३०१ पूर्वपक्षनिरास ।

मैवम् । अस्तु तावदविचारितरमणीयमिदं व्याख्यानम् । अन्तरशब्दो यदि विशेषमात्रवचनस्तदा न व्यवच्छेदकः न हि विशेषमपास्य कारकमात्रं केनचित् जन्यते यद्व्यवच्छिद्येत । नापि चान्तरशब्दोऽन्यवचन तथा सति कस्मादन्यदिति विशेषानिर्देशे करणादिति समभिव्याहाराल्लभ्येत यथान्य आत्मा शरीरमन्यदित्यादौ, तथा सति करणव्यतिरिक्तकारकाभिप्रायेण प्रयुक्तः स्यात् । तच्च न । करणस्यैवाद्यापि निरूप्यमाणत्वादतिव्याप्तेश्च । नापि कर्तृकर्मणो. स्वरूपोपादानपरोऽयमन्तरशब्दः ताभ्यामेवातिव्याप्त्यापत्तेः । नापि कर्तृकर्मणी अपेक्ष्यान्यदन्तरशब्दार्थः वैयर्थ्यापातात् । कारकेऽचरितार्थत्वमेवोच्यताम् । नाप्यनधिकार्थ एवायमिति न प्रयोक्तव्योऽन्तरशब्दः, तथा सति करणजनक हस्तादि न करण स्यात् । व्यापारवद्धि कारणं करणमुच्यते, अस्ति च स्थालीसंयोगादिव्यापारवतोऽग्न्यादेस्तथात्वम् । अस्ति च

हस्तादेस्तज्जनकत्वम् । नच हस्ताद्यकरणमेवाभ्युपेयं, व्यापारवतः कारणत्वेन तत्कारकत्वस्यावश्याभ्युपेयत्वात् । कर्त्त्रादिषु दुरन्तभावत्वात् । सप्तमकारकस्वीकारापत्तेः । नच व्यवधानात्तत्राहेतुत्वमेव तेषां, किं नाम हेतुहेतुत्वमिति । कर्त्तुरप्येवम्प्रसङ्गात् । पुंव्यापाराद्देहस्पन्दादि स्तेन कुठारक्रियादि स्ततश्छिदेति परम्पराव्यवधानात् । सत्त्वेयं कर्तृव्यापारपरम्परा न तस्य हेतुतां हन्तीति चेत् तुल्यं । तस्मात् करणत्वेनावश्याभ्युपगन्तव्यहस्ताद्यव्यापकत्वादलक्षणमिदम् ।

नेति कर्त्रादेः क्रियां प्रति हेतुत्वमस्ति न वा, न चेद्देवदत्तः पलाशं छिनत्तीत्यनुभवविरोधोऽस्ति चेत्क्रियानिष्पत्तेः पूर्वक्षणे व्यापारितयाऽवस्थितिरेवेष्या तल्लक्षणत्या हेतुत्वस्य, तेन कर्त्रादिव्यापारस्य फलपर्यन्तत्वान्न तदपोह इति अलक्षण,मङ्गीकृत्यापि दोषमभिदध्म इत्याह *अस्त्विति* तावदिति निर्द्धारणे । अन्तरशब्दः किं विशेषमात्रपर,उतान्यत्ववचनः,किं स्वित्कर्तृकर्म्मस्वरूपपर,आहो तदपेक्षयाऽन्यपर,इति विकल्पाऽऽद्यमनुवदति *अन्तरेति* अनयोरन्तरं महदित्यादौ तस्य विशेषवचनत्वं प्रासिद्धमित्याह * यदीति * विशेषणवैयर्थ्येन दूषयति *तदेति* व्यवच्छेदको व्यावर्तक इति यावत् । विशेषवचनत्वे अन्तरशब्दस्य कथमव्यवच्छेदकत्वमित्यत आह *न हीति* कारकेऽचरितार्थ इत्युक्त एव

१ न्यत्वपर इति पु० पा० ।

हि कारकविशेषे चरितार्थत्वं निषिद्धं भवति निषेध-स्य प्राप्तिपुरःसरत्वात् नहि करणत्वादिविशेषमपास्य कारकसामान्यं केन चिल्लभ्यते यन्निषिध्यते तेन विशेषवचनं अव्यावर्त्तकमित्यर्थः । कारणान्तरमित्यादावन्तरशब्दस्य भेदवचनत्वप्रसिद्धेरन्यत्ववचनोऽयमन्तरशब्द इत्याशङ्क्य निषेधति *नापीति* अन्यत्वस्य भेदापरपर्यायस्य प्रतियोगिसापेक्षप्रतीतित्वात्तत्प्रतियोगिविशेषानिर्देशात्कस्मादन्यइति करणमेव प्रतियोगित्वेनावतिष्ठत इत्यर्थः । उक्तेऽर्थे बुद्धिसाम्यार्थमुदाहरणमाह *यथेति* अन्य आत्मेत्युक्ते कस्मादिति वीक्षायां शरीरादिति लभ्यते शरीरमन्यदित्युक्ते आत्मन इत्यर्थात्सिद्ध्यति सन्निधानाद्यथा तथेत्यर्थः ।आदिपदेनेन्द्रियमतिरिक्तमित्युक्ते गोलकादि लभ्यत इत्यादि द्रष्टव्यं सन्निधानादेव । एवमन्तरशब्दस्य करणप्रतियोगिकान्यत्वमर्थ इत्युक्त्वेदानीं विशिष्टलक्षणवाक्यस्यैवार्थं कथयति *तथा सतीति* करणव्यतिरिक्तकारकेऽचरितार्थः सार्वत्रिको हेतुः करणमित्युक्तं स्यादित्यर्थः । अस्तु तथाऽपि को दोष इत्यत आह *तदिति* हेतुमाह *करणेति* सिद्धे करणे ततोऽतिरिक्तकारकान्तरसिद्धिस्तत्सिद्धौ च तत्राचरितार्थहेतुरूपकरणसिद्धिरिति परस्पराश्रयः एकस्याप्यन्यतो ऽसिद्धत्वात् करणस्यात्रैव निरूप्यमाणत्वादित्यर्थः । असिद्धिमभिधायाधुनाऽतिव्याप्तिमभिधत्ते *अतीति* कर्त्रादिकारकाणामपि करणमुत्पाद्य तत्रैव चरितार्थानां तदतिरिक्तकर्त्रादिकारके चरितार्थत्वं नास्तीति तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः । कर्तृ-

कर्म्मणोः स्वरूपोपादानपरोऽन्तरशब्द इति तृतीयं परा-चष्टे*नापीति* कुत इत्यत आह *ताभ्यामेवेति* तथा च सति कर्तरि कर्मणि वा चरितार्थे करणमित्युक्तं स्यादेवं च कर्तुः कर्म्मणो वा तत्राऽचरितार्थत्वं नास्त्यस्ति च सार्वत्रिकहेतुत्वामिति प्रत्येकं तयोरतिव्याप्तिरित्यर्थः। कर्तृकर्मप्रतियोगिकान्यत्वमन्तरशब्दार्थ इति चतुर्थं प्रतिषेधति *नापीति* अधिकरणादेः कारकपदेनैवोपादानात्करणस्य कर्तृकर्मणोरप्यचरितार्थत्वात्तदन्तरेति विशेषणं व्यर्थमित्यर्थः। कर्तृकर्म्मव्यतिरिक्तकारकेऽचरितार्थत्वं विवक्षितं तत्सिद्धिः प्रयोजनमन्तरशब्दस्येत्यत आह *कारक इति* नात्र गौरस्तीति गोमात्रनिषेधे गोविशेषोऽपि निषिद्धो भवति तद्वत्कारकमात्रे चरितार्थत्वनिषेधेन करणादौ चरितार्थत्वं निषिद्धं भवतीत्यर्थः। कारकेऽचरितार्थं इत्युक्ते यावानर्थस्तावानेवान्तरपदोपादानेऽपि लभ्यते नाधिक इति वैयर्थ्यात् त्यज्यत एवान्तरपदमित्याशङ्क्याह *नापीति* यदुपादानेनाधिकार्थलाभस्तन्न त्याज्यमिति निद्रातुरचेतसा प्रलपितमिवेत्यत आह * तथेति * अन्तरपदपरित्यागे कारके ऽचरितार्थः सार्वत्रिको हेतुः करणमित्युक्तं स्यात्तदा देवदत्तो हस्तेनाग्निना पचतीत्यादौ हस्तादि यत्करणमग्न्यादिकारकान्तरजनकद्वारा पाचिक्रियादौ, तत्रैतल्लक्षणं नास्तीत्यव्याप्तिरित्यर्थः। आदिपदेन पद्भ्यामुपानद्भ्यां गच्छतीत्यादि गृह्यते। अग्नेः कारकत्वं यदि स्यात्तर्हि तज्जनको हस्तो न करणं स्यात्तदेव नास्ति मानाभावादित्याशङ्क्य तदुपपादयितुं

कारकलक्षणमाह *व्यापारेति* कारणं कारकमित्युक्ते व्यापारेऽतिव्याप्तिस्तन्मा भूदित्याह *व्यापारवदिति* एतावत्युक्ते व्यापारवतः कुठारस्य पच्यादौ कारकत्वप्रसङ्गनिवारणाय कारणमित्याह *कारणमिति* तत्रेति शेषः । एतदपि पराभ्युपगमसिद्धं न यौक्तिकमिति दर्शयति *हीति* अग्निः कारकं तल्लक्षणयोगित्वात्पाचकवदित्यनुमानं तल्लक्षणयोगमाह *अस्ति चेति* यथा चक्षुरादेरर्थयोगो व्यापारस्तथाऽग्नेरपि स्थालीसंयोगादिर्व्यापार इत्यर्थः । आदिपदेनोर्ध्वज्वलनं सङ्गृह्यते । तथात्वं कारकत्वमिति यावत् । हस्तादेरग्न्यादिजनकत्वमेव नास्ति मानाभावादित्यत आह *अस्तीति* व्यापारवदग्निरूपोत्पत्तेर्हस्तेनान्वयव्यतिरेकित्वात्तत्कार्यमेष्टव्यमन्यथा ताभ्यां कार्यकारणभावनिश्चयः क्वापि न स्यादित्यर्थः । हस्तादि न करणं कारकजनकत्वात्कर्त्रादिवदतश्चाऽस्याऽलक्ष्यत्वात्तत्र लक्षणाभावो न दोषायेत्यत आह * न चेति * हस्तादेः करणत्वं परिशेषयितुं करणत्वं तावत्साधयति * व्यापारेति * हस्तादि करणं व्यापारित्वाद्दण्डादिवन्न च क्व चिद्व्यभिचारो व्यापारवतः संयोगादिर्किंचित्कार्यं प्रति कारणत्वादित्यर्थः । तत्कारणत्वस्य हस्तादेः कारणत्वस्येति यावत् । "प्रसक्तप्रतिषेधेऽन्यत्राप्रसङ्गाच्छिष्यमाणे सम्प्रत्ययः परिशेष" इह प्रसक्तप्रतिषेधाभावान्न परिशेष इत्याशङ्क्य प्रसक्तं प्रतिषेधति * कर्त्रादीति * प्रयत्नानाधारत्वान्न कर्तृत्वं, पराश्रयक्रियाफलानाश्रयत्वान्न कर्मत्वं, सम्प्रदानापा-

दानत्वे नाशङ्कनीये, ददात्यादिक्रियाविशेषस्येहाभावात्। अनाधारत्वान्नाधिकरणत्वमिति यावत्। एवं प्रसक्तं प्रतिषिध्याऽन्यत्राप्रसक्तं दर्शयति * सप्तमि* यदि कर्त्राद्यनन्तर्भूतस्य कारणत्वमपि न, तर्हि सप्तमं कारकमेष्टव्यं तदयुक्तमपसिद्धान्तादतः करणत्वं पारिशिष्टमित्यर्थः। कारकविशेषः कारणं तद्विशेषः करणं अतः कारकत्वाभावात्तद्व्याप्यव्याप्यकरणत्वमपि नास्तीत्याशङ्क्याह * न चेति * नियतपूर्वभावित्वं कारणत्वं न च तद्धस्तादीनां तत्र पच्यादावस्ति काष्ठादिभिर्व्यवधानादतः कारकत्वव्यावृत्तौ तद्व्याप्यकारणत्वव्यावृत्तिस्ततश्च करणत्वस्य व्यावृत्तिः द्रव्यत्वव्यावृत्त्या पृथिवीत्वादिव्यावृत्तौ तद्व्याप्यघटत्वादिव्यावृत्तिरिवेत्यर्थः। हस्ताद्यन्वयव्यतिरेकावन्यथासिद्धौ न तत्र तेषां कारणत्वं दर्शयितुमीशाते इत्याह * किं नामेति * अग्न्यादेस्तत्र हेतुत्वं हस्तादीनामिति हेतुहेतुविषयावन्वयव्यतिरेकौ यथा परेषामिन्द्रियसम्प्रयोगान्वयव्यतिरेकावधिष्ठानग्रहणोपयुक्ताविन्द्रियजत्वं भ्रमस्य न कल्पयत इत्यर्थः। न च वाच्यमिति शेषः। कुतो न वाच्यमित्यत आह * कर्त्तुरिति * कर्त्तुरपि काष्ठादिव्यवधानात्प्रधानक्रियां प्रति हेतुत्वाभावप्रसङ्गादित्यर्थः। पुरुषस्य प्रधानक्रियां प्रति व्यवधानं दर्शयति * पुमिति * पुंसो व्यापारः प्रयत्नस्तस्माद्देहस्पन्दश्चेष्टा आदिपदेन देहावयवहस्तचलनं ततो हस्तकुठारसंयोगो गृह्यते। ततो-देहस्पन्दात् कुठारव्यापार-उन्नमननिपतनरूपः आदिपदेन करणस्य कर्मणो योगात्

छिदा छिदिक्रिया। पचिं प्रकृत्य छिदामुदाजहार समानन्यायत्वादव्यापकत्त्वस्य सार्वत्रिकत्त्वदर्शनाय च। कर्तुरहेतुत्वप्रसङ्गपरिहारमाशङ्कते * सर्वेति * देहस्पन्दादिरूपा कर्तृव्यापारपरम्परैव तेन न तया व्यवधानं, व्यापारम्पराया व्यापारिव्यवधायकत्वाभावादित्यर्थः। समः समाधिरन्यत्राभिनिवेशादिति समाधत्ते * तुल्यमिति * काष्ठव्यापारादि सर्वं हस्तव्यापारपरम्परेति न तया हेतुत्वव्याघात इत्यर्थः।

हस्तादेरकरणत्त्वे प्रकृतलक्षणस्य किं छिन्नमित्याकाङ्क्षायां तद्दर्शयन्नुपसंहरति * तस्मादिति *

कर्तृकर्मव्यतिरिक्तकारकेऽचरितार्थः सार्वत्रिको हेतुः करणमिति पक्षे प्राग्व्यर्थत्त्वमुक्तमिदानीं अव्यापकत्त्वं दूषणं प्रसङ्गादतिदिशति।

३०२ अव्याप्त्युद्भावनम्।

एतेनाऽपि कारकान्तरशङ्कः कर्तृकर्मव्यतिरिक्तवचन इति पक्षो व्युदास्यः।

* एतेनेति * अग्न्यादिः कर्ता न भवत्यप्रेरकत्वा, न्न कर्म तण्डुलादेरेव कर्मत्वादतः कर्तृकर्मव्यतिरिक्ताग्न्यादिजनकहस्तादावव्यापकत्त्वमित्यर्थः।

अस्तु तर्हि कर्तृव्यापाराविषयः करणमिति लक्षणं कथितदोषाभावादित्याशङ्क्याह।

---

१ तत्र व्यापारेति सो० पु० पा०।

२ हस्तादेः करणस्य किं छिन्नमिति सो० पु० पा०।

२०३ करणस्य लक्षणान्तरानिरास.।

कर्तृव्यापारविषयः करणमित्यपि न। शरीरचालनाय प्रयतमानस्य निष्पाद्या शरीरक्रिया क्रियाविशिष्टं वा शरीरं प्रयत्नलक्षणकर्तृव्यापारविषयीभवतीति तस्यां क्रियायां करणं स्यात्। नचैतत् शक्याङ्गीकारं, भविष्यतः स्वं प्रति च कारकत्वानुपपत्तेः। नच साक्षात्कर्तृव्यापारविषय इति विशेषोपादानेऽप्यस्य परिहारः, साक्षाद्व्यापार्यमनःप्रभृतिक्रियायां प्रसक्तादवस्थ्यात्। अव्यापकत्वाच्च।

* कर्त्रिति * विषयः करणमित्युक्ते ज्ञानविषये घटादावतिप्रसक्ति स्तन्निरासायाह * व्यापारेति * तावत्युक्ते करणव्यापारविषये कर्म्मण्यतिव्याप्तिस्तन्निरासाय *कर्त्रिति* कर्ता तद्व्यापारो वेत्युक्तेऽसम्भवो माभूदित्याह * व्यापारविषय इति * कुतो न लक्षणमित्यत आह * शरीरेति * शरीरचालनाय–बाह्यचेष्टार्थं प्रयतमानस्य पुंसः प्रयत्नलक्षणकर्तृव्यापारस्य शरीरक्रिया क्रियाविशिष्टं शरीरं वा विषयो भवतीति कृत्वा तत्क्रिया अस्यां शरीरचेष्टाक्रियायामेव करणं स्यादित्यतिव्याप्तिरिति सम्बन्धः। शरीरस्य तत्क्रियाया वा कथं प्रयत्नविषयत्वमित्यत आह *निष्पाद्येति* प्रयत्नसाध्यत्वात्प्रयत्नविषयत्वं प्रयत्नस्य कस्य कुत्रेति साध्यविषयतयैव प्रतीतेरिति यावत्। क्रियायाः प्रयत्नविषयत्वं नास्ति शरीरस्यैव तद्विषयत्वेन नान्तरीयकतया क्रियायास्तद्विषयत्वमित्यत आह *तद्विशिष्टेति* ए-

तदुक्तं भवति वृक्षच्छेदाय प्रयतमानस्य कर्तुर्व्यापारस्य कुठारः क्रियाविशिष्टस्तद्व्यापारो वोद्यमननिपतनरूपो विषयीभवतीति तस्य यथा छिदायां करणत्वं तथेहापि कर्तृव्यापारविषयतया करणत्वं तच्च क्रियान्तराभावादस्यामेव क्रियायामिति। शरीरादि करणं कर्तृव्यापारविषयत्वात् कुठारादिवदिति करणत्वानुमानान्नातिव्याप्तिरित्याशङ्क्याह * न चेति * शक्योऽङ्गीकारो यस्य तचादृक्। शरीरादेः करणत्वं शक्याङ्गीकारं न भवतीत्युक्तं कुतो नेत्यपेक्षायामाह *भविष्यत इति * भविष्यतः शरीरादेः पूर्वं कारणत्वानुपपत्तेर्नियतपूर्वसत्त्वं कारणत्वं न च भविष्यतस्तदस्तीति कारकत्वानुपपत्तौ तद्विशेषकरणत्वानुपपत्तेः। हेत्वन्तरमाह* स्वामिति * यदा क्रिया तद्विशिष्टं शरीरं वा तामेव क्रियां प्रति करणं स्यात्तदा स्वयमेव स्वसिद्धौ करणमित्यात्माश्रयस्तत्र युक्तं करणत्वतन्निष्पाद्यत्वे च विमतिपदेनाऽभिन्नाधिष्ठाने कार्यकारणभावत्वान्मृद्घटयोः कार्यकारणभाववदिति प्रयोगविरोधात्। नच हेतोरेकत्राऽप्यभाव इति वाच्यम्। उत्कर्षनिकर्षवत्त्वादिति परैर्विशिष्टहेतुप्रयोगदर्शनादित्यर्थः। अव्यवधानेन कर्तृव्यापारविषयत्वं न चैतच्छरीरादावस्ति मनोव्यापारव्यवधानेनैव कर्तृव्यापारविषयत्वाच्छरीरादेरिति नातिव्याप्तिरित्यत आह * न चेति * अस्यातिव्याप्तिदोषस्येति यावत्। साक्षात्त्वविशेषणस्य शरीरादावभावात्कुतो न परिहार इत्यत आह * साक्षादिति * यदा साक्षादेव मनो व्यापार्यते तद्व्यापा:

रश्च सङ्कल्पो हितसाधनत्वाद्यनुसंधानं वा तत्प्रभृत्येतद्वादेस्तस्य तद्व्यापारस्य च तस्यां क्रियायां करणत्वासङ्गाद्यसत्यात्।यद्वा मनोव्यापारः सङ्कल्पादिबुद्धेरध्यवसायः ततश्च बुद्धेर्मनसो वा साक्षाद्व्यापारविषयत्वात्तामेव क्रियां प्रति करणत्वं प्रसज्येतेति स्वसमयसिद्धं मनोबुद्धिभेदमाश्रित्यातिव्याप्तिमाह * साक्षादिति * तर्हि तदन्यत्वे साक्षात्कर्तृव्यापारविषयः करणमिति लक्ष्यत इत्यत आह * अव्यापकेति * कर्तृव्यापारस्य प्रयत्नरूपस्य मनोव्यापारादिव्यवधानेन विषयत्वात्कुठारादेस्तत्राव्याप्तिरित्यर्थः। न च कार्यकरणसङ्घातस्य कर्तृत्वात्साक्षात्तद्व्यापारविषयत्वं कुठारादेरिति वाच्यम्। तस्याचेतनत्वेनाकर्तृत्वात् घटादिवत्। चेतनविशिष्टतया कर्तृत्वे लाघवात्तस्यैव कर्तृत्वमस्त्विति द्रष्टव्यम्।

उक्तातिव्याप्तिं परिहरन्नुक्तलक्षणं विधान्तरेणोपस्थापयति।

३०४ प्रकारान्तरेण करणलक्षणं तत्खण्डनं च।

अथ तत्क्रियाहेतुस्तत्क्रियाकर्तृव्यापारस्य विषयस्तत्क्रियाकरणमिति मन्यसे। मैवम्। अनीश्वरवादे अङ्कुरादीनामकरणकत्वप्रसङ्गात्। सुषुप्त्यनन्तरभाविन्याः प्रमायाः परिगणितकरणोपाधिभेदपरिसङ्ख्यातेषु प्रमाणाशिषु बहिर्भावप्रसङ्गात्। अचेतनस्यापि कर्तृत्वे चातिप्रसङ्गात्। सेश्वरवादेऽनीश्वरव्यापारविषयः सर्वं कारणमिति नाकर-

णं कारणं स्यात्। ओमित्यभिधाने चाऽकारणमात्रं व्यव-च्छेद्यमिति कारणं करणमित्येवोच्यतां वृथा विशेषण-पूरणप्रयासः'।

अथेति तदिति सर्वत्र क्रियामात्रमुच्यते। तत्क्रियाहेतुः करणमित्युक्ते कर्त्रादावतिप्रसक्तिस्तां निवारयति * व्यापार इति * तत्क्रियाहेतुर्व्यापारविषयः करणमित्युक्ते करणव्यापारविषये कर्मण्यतिव्याप्तिस्तन्निरासाय *कर्तृव्यापार इति* तत्क्रियाहेतुः कर्तृव्यापारविषयः करणमित्युक्तेऽधिकरणस्यापि करणत्वप्रसङ्गस्तत्क्रियाहेतुत्वात्सर्वकर्त्रीश्वरव्यापारविषयत्वाच्च, तन्निरसिष्यति *तत्क्रियाकर्त्रिति* असाधारणकर्तृव्यापारविषयत्वं विवक्षितमिति यावत्। तत्क्रियाहेतुस्तत्क्रियाकर्तृव्यापारविषयः करणमित्युक्ते तच्छिदिक्रियाकर्तृव्यापारविषयस्य तत्क्रियाहेतोः कुठारस्य गमनादौ करणताप्रसक्तिं निरस्यति *तत्क्रियाया इति* तत्क्रियाकर्तृव्यापारविषयस्तत्क्रियायाः करणमित्युक्ते मनःशरीरादिव्यापारस्य तद्विशिष्टमनआदेश्च बाह्यचेष्टां प्रति करणत्वं प्रसक्तं प्रतिषेधति *तत् क्रियाहेतुरिति* मनः शरीरादिव्यापारस्य तद्विशिष्टस्य मनआदेः तत्क्रियां प्रति हेतुत्वाभावान्नातिव्याप्तिरित्यर्थः। केनेत्थं लक्ष्यते किं मीमांसकेनोत कणादादिना, न तावन्मीमांसक एवं लक्षयितुमीष्ट इति दूषयति * नैवमिति * कुतो न शक्नुयादित्यत आह * अनीश्वरेति * अङ्कुरादीनां कर्तृपूर्वकत्वमस्ति वा न वा, न चेत्कार्य

करणपूर्वकमिति व्याप्त्यभावाद्रूपादिज्ञानलिङ्गेन चक्षुरादिकरणानुमानं न स्यादस्ति चेत्सकारणत्वं तर्हि तत्कर्तृत्वं किमस्मदादेरुतेश्वरस्य, नास्मदादेस्तद्विषयज्ञानाभावात्क्रियमाणज्ञानवत एव कर्तृत्वा,न्नापीश्वरस्य तस्यानङ्गीकारादतश्च कर्तृव्यापारविपर्ययत्वमङ्कुरादिकरणस्य नास्तीति तत्राव्याप्तिरित्यर्थः। अव्याप्त्यन्तरमाह * सुषुप्त्येति * सुषुप्त्यनन्तरं प्रथमतो या प्रमा जायते तस्या अकरणकत्वप्रसङ्गः सुषुप्तस्यात्मनश्चेतनाहीनस्य कर्तृत्वानुपपत्त्या तद्व्यापारविषयस्य पूर्वकालसत्तः करणस्यासम्भवा,न्न च सा करणशून्या, एवं सति परिगणितानि यानि करणानीन्द्रियादीनि तान्येवोपाधयस्तेषां भेदेन परि सङ्ख्याताः पञ्चधा षोढेति वा ये प्रमाराशयस्तेषु बहिर्भावः प्रसज्येत तत् स्तन्न कारणाजन्यत्वादतश्च तस्याः करणमस्ति न च तस्य कर्तृव्यापारविपयत्वमित्यव्याप्तिरित्यर्थः। अनीश्वरवादे सुषुप्त्यनन्तरभाविन्याः प्रमायाः परिगणितकरणोपाधिभेदपरिसङ्ख्यातेषु प्रमाराशिषु बहिर्भावप्रसङ्गात्। किमिव अङ्कुरादीनामकरणत्वप्रसङ्गवदिति ग्रन्थसम्बन्धः। तत्क्षणे ज्ञानाभावेऽपि पूर्वन्तदुपादानज्ञानं सुषुप्तस्यासीदिति चास्मदादिभोक्तृशरीरमचेतनं वा कर्तृ स्यादतो नाव्याप्तिरित्यत आह * अचेतनेति * सुषुप्त्यादावपि कर्तृत्वमङ्कुरादीनामकर्तृत्वं न स्यादित्यतिप्रसङ्ग इत्यर्थः। काणादादेरिदं तर्हि लक्षणमस्तु तत्रेश्वरस्य कर्तुः सर्वत्र भावादुदिताव्याप्त्यभावादिति द्वितीयमाशङ्क्याह * सेश्वरेति * सेश्वरवादे कारण-

मकरणत्वं स्यात् । हेतुमाह *ईश्वरेति* सर्वं कारणमीश्वरव्यापारविषय इति कृत्वेति शेषः । तत्क्रियाहेतुस्तत्क्रियाकर्तृव्यापारविषयस्तत्क्रियायाः करणमिति लक्षणयोगित्वात्कारणमात्रं करणं स्यादित्युक्तम् । नन्वीश्वरव्यापारविषयतया कारणमात्रस्य करणत्वमिष्यत एव को दोष इत्यत आह *ओमिति* ओमित्यभिधाने ऽस्त्वित्यभिधाने इति यावत् । अकारणमात्रं व्यवच्छेद्यं स्यात्तद्व्यवच्छेदस्य कारणग्रहणेनैव सिद्धेः कारणं करणमित्येव लक्षणमुच्यतां तत्क्रियाहेतुरित्यादिविशेषणप्रक्षेपो व्यर्थस्तस्या व्यावर्तकत्वादित्यर्थः ।

तस्य अव्यावर्त्तकत्वे ऽपि न वैयर्थ्यं स्वरूपकथनार्थत्वादिति शङ्के ।

३०५ विशेषणस्य सार्थकत्वशङ्का तन्निराकरणंच ।

अथ मन्यसे न धर्म्यन्तरव्यवच्छेदाय विशेषणानि किन्त्वेकस्यापि धर्मिणो रूपभेदेन करणपदाभिधेयतोपदर्शनायेति । एवं तर्ह्येतद्रूपालिङ्गनस्य करणत्वलक्षणोक्तिप्रवृत्तेन त्वया लक्षणमात्रमुक्तं भवेत् । नच लक्ष्यपदप्रवृत्तानामेव लक्षणार्थः गन्धवत्त्वादेः पृथिव्याद्यलक्षणत्वापत्तेः । अपि चैवं वस्तुमात्रं करणमित्यभिधायैव किन्न करणपदप्रवृत्तिनिमित्तमुपादर्शि । स्यादेवं यदि सर्वत्र वस्तुनि करणव्यवहारः स्यादिति चेत् तर्हि स्व-

१ कारणं नस्यादिति मो० पु० पा०

दुक्तलक्षणमपि भवेत्। यदि सर्वत्र कारणे करणव्यवहारः स्यादित्यपि पश्य, न हि कर्त्तरि कर्मणि वा कस्य चित्करणव्यवहारः।

अथेति कारणमात्रस्य करणत्वेऽपि न कारणमात्रं करणपदप्रवृत्तिनिमित्तं किन्त्वेकस्यापि तद्धर्म्मविशिष्टस्य धर्मिणः स्वरूपभेदमादाय करणपदाभिधेयत्वमित्यर्थः। पदप्रवृत्तिनिमित्तलक्षणयोर्मिथो भेदोऽभेदो वेति विकल्प्य भेदपक्षमपवदति *एवमिति* करणपदप्रवृत्तिनिमित्तस्य लक्षणत्वाभावात्तल्लक्षणे पृष्टे तत्कथनमर्थांतरमापद्यत इत्यर्थः। अस्तु तर्हि तयोरभेदपक्षस्तत्रार्थांतराभावादिति द्वितीयं प्रतिषेधति *न चेति* पदप्रवृत्तिनिमित्तमेव लक्षणमुच्यते, किं वा क्वचित्तदपीति, नाद्यः एवं सति गंधवत्त्वादीनां पृथिव्यादिशब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वं नास्ति तत्तत्सामान्यानां निमित्तत्वात् अतो गंधवत्त्वादीनामलक्षणत्वं स्यात्। यदि द्वितीयस्तर्हि करणपदप्रवृत्तिनिमित्तमेव तल्लक्षणमिति प्रमाणाभावादर्थांतरत्वं दुष्परिहरमित्यर्थः। पूर्वं कारणमात्रस्य रूपभेदालिङ्गितस्य करणपदवाच्यत्वमङ्गीकृत्यादूषि, इदानीं तदपि न प्रमाणाभावादन्यथा वस्तुमात्रस्य तथात्वापातादित्याह *अपिचेति* करणपदप्रवृत्तिनिमित्तमभिधाय तस्य करणत्वाभिधानमिष्टं चेत्तर्हि वस्तुमात्रं करणपदप्रवृत्तिनिमित्तमिति प्रदर्श्य तस्य करणत्वमुच्यतामित्यर्थः। गोशब्दस्य प्रवृत्तौ गोत्वस्य निमित्तत्वे सति तस्मिन्ननन्यापेक्षयाऽखण्डा-

दौ सर्वत्र तच्छब्दप्रवृत्तिवद्वस्तुत्वमात्रस्य करणपदप्रवृत्तिनिमित्तत्वे सति तस्मिन्ननन्यापेक्षया करणव्यवहारेण भवितव्यं न च तथा व्यवहरंति वृद्धाः घटादौ सति तस्मिन् घटेन छिनत्तीति तददर्शनादतो न तन्निमित्तमिति शङ्कते * स्यादिति * वस्तुत्वमात्राक्रान्ते यदि करणमित्यभिवदनव्यवहारस्तृतीयाप्रयोगो वा यदि भवेत्तर्ह्येवं स्यादिति सम्बन्धः। न्यायाभिमानी चेत्स्वपक्षपातं हित्वाऽनुसरन्यायं तदनुसरणे च कारणमात्रं करणमित्यपि न संत्स्यतीत्यभिसन्धाय सिद्धान्तयति * तर्हीति * सति वस्तुत्वे तद्व्यवहारान्न तत्करणपदप्रवृत्तिनिमित्तं चेत्कारणत्वमात्रेणापि न कारणलक्षणं स्याद्व्यभिचारसाम्याल्लक्षणस्यापि व्यवहारनिमित्तत्वाभ्युपगमादिति भावः। सति कारणत्वे कुठारादौ करणव्यवहारो दृश्यत एवेत्यत आह * नंहीति * कुठारादौ करणत्वव्यवहारे किं कारणत्वं प्रयोजकमुत वस्तुत्वमिति विशये कारणत्वमिति निर्णयः स्याद्यदि कारणत्वाक्रान्ते कर्त्रादौ तद्व्यवहारः स्याद्वस्तुत्वाक्रान्तमात्रे चान्यत्र न स्यान्न चैवमस्तीत्याशयः।

कर्त्रादौ करणव्यवहारो लौकिको नास्तीति वदतः किं माकूतं कर्त्तरि करणव्यवहारो लौकिको नास्तीति किं स्विच्छास्त्रीयो नेति, न तावदाद्यो ह्यय इत्याह।

३०६ कर्त्तरि करणव्यवहारस्यगौणत्वप्रदर्शनम्।

कर्त्तरि तावदस्ति लोके "प्रमाणमिह देवदत्त" इति,

शास्त्रेऽपि "मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवच्च तत्प्रामाण्यमाप्तप्रामाण्या"दितीति चेन्न । किमयं माणवकेऽग्निव्यवहार इव गौणो मुख्य एव वेति संशये यदि त्वत्परिकल्पितान्निमित्तान्मुख्यः स्यात्ततः कर्मण्यपि स्यात्तत एव निमित्तादिति बाधकदर्शनेन पारिशेष्यात् गौणतयैव तद्व्यवस्थापनाया युक्तत्वात् ।

कर्तरीति तावच्छब्दः कर्मापेक्षया कर्त्तरि करणव्यवहारे सिद्धे कर्म्मणोऽपि कारणत्वलिङ्गेन करणत्वव्यवहारः सिद्ध्यतीति भावः।तदेवोदाहरणेन परयुक्त्याऽऽरुढं करोति * प्रमाणमिति * विवदमानो लौकिको वदति मदुक्तेऽर्थे देवदत्तः प्रमाणमिति तत्र प्रमाकर्तरि देवदत्ते प्रमाणमिति प्रमाण निर्देशात्कर्तरि करणव्यवहारः सिद्ध इत्यर्थः।नापि द्वितीय इत्याह *शास्त्रेऽपीति* उक्तसमुच्चयार्थोऽपिः। आप्तप्रामाण्यान्मन्त्रस्याम्नायस्यायुर्वेदस्य च नरकश्रुत्यादे र्यथा प्रामाण्यं व्यवह्रियते तथा कर्त्तृप्रामाण्यमपि व्यवह्रियत इत्यर्थः।यद्वा शास्त्रेऽपि कर्तरि करणव्यवहारोऽस्तीत्यनुषङ्गः तत्र परकीयमेव वचनं प्रमाणयति *मन्त्रेति* मन्त्रायुर्वेदयोर्यथा प्रामाण्यमाप्तवाक्यत्वात्तथाऽऽप्तप्रामाण्यादेव तत्प्रमाणं तत्प्रणीतशास्त्रप्रामाण्यं वाऽस्तीति वदताऽऽप्ते प्रमाकर्तरि प्रमाकरणत्वकथनादित्यर्थः।अनन्यथासिद्धव्यवहारात्तथात्वावगतिरयं तु व्यवहारो गौणतयाऽप्युपपन्नो न कर्त्तरि करणव्यहारं गमयितु मीष्ट इति परिहरति *नेति* अयं कर्त्तरि

करणव्यवहारोऽग्निर्धीतेऽनुवाकमिति माणवकेऽग्निव्यवहारवन्मुख्यार्थगुणयोगात्समाहेतुसम्बन्धाद्गौणः किं वाऽग्नावग्निव्यवहारवन्मुख्य एवेति व्यवहारस्योभयसाधारण्यात्संशये सति गौणतयैव तद्व्यवहारस्थापनायाः कर्तरि करणव्यवहारस्थापनस्य युक्तत्वादिति सम्बन्धः। किमत्र प्रमाणमित्यत आह *पारीति* मुख्यत्वेन तदुपपत्तौ प्रसक्तप्रतिषेधासिद्धेः पारिशेष्यासिद्धिरित्यत आह * यदीति * त्वत्परिकल्पितात्करणत्वनिमित्ताद्यदि मुख्यः स्यात्तर्हि तत एव निमित्तात्कर्मण्यपि स्यान्मुख्यार्थबाधके सति तद्गुणयोगादर्थान्तरे वृत्तिरित्थं दर्शयति * इतीति *

मुख्यार्थे बाधकं प्रमाणं तर्को वा वक्तव्यः न चायं तर्कः कर्मणि करणव्यवहारप्रसङ्गस्येष्टापादनरूपतयाऽऽभासत्वादिति शङ्कते ।

३०७ कर्मणिकर्तृव्यवहारस्येष्टत्वशङ्का तन्निराकरणम् ।

अस्त्येव कर्मण्यपि तेन रूपेणेति चेन्न तावदयं शक्योपदर्शनोदाहरणः शास्त्रलोकयोः । क दृश्यते घटं पश्यतीत्यर्थे घटेन पश्यतीति । यदि तु त्वच्चेतसि केवलं स्यात् तत्र च नादरं विधातुमुत्सहामहे । प्रमेयमात्रं करणमिति वदतो यावत्सुदर्शनसि विगीतवर्तमान प्रमेयमात्र एव करणव्यवहारास्तित्वमेवमनुरोद्धव्यं स्यादिति । घटेन पश्यतीत्याद्यनभिधानवशान्न प्रयोगो न हि सर्वं लाक्षणिकं प्रयुज्यत इति चेत् न। मास्तु तदभावे कोऽन्योऽस्ति

तेषु करणव्यवहार इति वक्तव्यः स स्यात् न चासौ शक्यदर्शन इति।

* अस्तीति * तेन रूपेण व्यवहारः शास्त्रे कारणत्वरूपेणेति यावत्। कर्मणि करणव्यवहारः शास्त्रे लोके वा करणार्थविभक्तिप्रयोगादुच्यते किं वा त्वदनुभवादिति विकल्प्य प्रथममनुपलम्भेनापनयति * नेति * यत्र कर्मणि करणव्यवहारो दर्शयितुं शक्यते नादृशमुदाहरणं लोकशास्त्रयोर्नास्तीत्यर्थः। अनुपलम्भमेवोपपादयति * क्वेति * यदि कर्म्मापि करणं स्यात्तर्हि कर्म्माविवक्षायां तृतीयाप्रयोगः स्यान्नासौ क्वापि दृश्यत इत्यर्थः। द्वितीयमनुवदति * यदीति * मचेतसि कर्म्म न करणमिति भावान्न तस्य करणत्वमिति युक्तिबाधादनुभवस्याभासत्वं त्वर्थः। प्रतिविधत्ते * तत्रेति * कर्म्मणः करणत्वे कर्मापि करणमिति पौनरुक्त्यं चार्थः। त्वदङ्गीकारमात्रान्नातिप्रसक्तिपरिहार इति तात्पर्यम्। विपक्षदण्डेनैतदुपपादयति * प्रमेयेति * त्वदनुभवमात्रेण कर्मणः करणत्वमभ्युपगम्यं चेत्कश्चिद्वामबुद्धिर्वस्तुमात्रं करणतया मयाऽनुभूयत इति यदि वक्ति तर्हि तदनुभवानुरोधेन वस्तुमात्रे करणस्य व्यवहारास्तित्वमुपेयं स्यादित्यतिप्रसङ्गान्न कारणमात्रं करणमित्यर्थः। वामबुद्धिश्चतुरबुद्धिः कोमलबुद्धिर्वा उभयोरपि विजिगीषया भ्रान्त्या च तदभिधानसम्भवात्। कर्म्मणि करणविभक्तिप्रयोगानुपलम्भान्न तस्य करणत्वमिति यदु-

र्मं तदयुक्तं करणत्वे सत्यपि तदप्रयोगोपपत्तेरिति शङ्कते * घटेनेति * घटं पश्यतीत्यर्थे घटेन पश्यतीति वृद्धप्रयोगाभाववशादिदानीन्तनानां तथा प्रयोगाभावो न तु कर्मणः करणत्वाभावादवृद्धव्यवहारमूलत्वादिदानीन्तनव्यवहारस्येत्यर्थः। कर्म्मणि करणत्वं वस्तुतस्त्वाऽस्ति चेत्कर्तृकरणकरणयोस्तृतीयेति लक्षणसिद्धत्वात्तदप्रयोगो वृद्धानां वा कथमित्यत आह * न हीति * वृद्धैर्यत्प्रयुज्यते तल्लक्षणसिद्धमिति नियमो न तु यल्लक्षणसिद्धं तत्प्रयुज्यत एवेति लोपः शाकल्यस्ये"त्यादि लक्षणसिद्धस्याऽपि यथागता इत्यादेरप्रयुज्यमानतया व्यभिचारादित्यर्थः। कर्म्मणि करणत्वे सत्यपि तदर्थविभक्तेरप्रयोगोपपत्तिमुपपादितामङ्गीकरोति *मास्त्विति* करणत्वाभावसाधकतदप्रयोगस्यान्यथोपपत्तिरङ्गीकृता चेत्सिद्धं तर्हि करणत्वं कर्मण इत्यत आह * तदिति * तेष्विति व्यक्तिबहुत्वाभिप्रायं बहुवचनं। यत्करणं तत्तदुचितव्यवहाराणामन्यतमगोचर इति व्याप्तमतश्च व्यापकनिवृत्त्या तद्व्याप्यकरणत्वनिवृत्तिर्नहि, तदयं प्रयोगः कर्म्म न करणं तदुचितव्यवहारमात्रागोचरत्वाच्छशविषाणवन्न चाश्रयहीनमुदाहरणं निषेधसाध्यस्य निषेधकहेतोश्च निरुपाख्यस्याप्याश्रयतोपपत्तेरन्यथा कुत इत्युक्ते हेतूपादानानुपादानयोर्व्याघातादिति न च हेतोरसिद्धिः कर्म्मसु करणव्यवहारस्य कस्य चिदपि वक्तुमशक्यत्वादित्याह * न चेति * न हि करणार्थी कश्चित्कर्मोपादत्ते तेन तद्व्यवहारमात्रं नास्तीत्यर्थः।

अस्तु तर्हि क्रिययाऽयोगव्यवच्छेदेन सम्बन्धि करणमिति लक्षणान्तरमनवद्यत्वांस्तत्राह।

३०७ करणस्य लक्षणान्तरनिरासः।

क्रियया अयोगव्यवच्छेदेन सम्बन्धि करणमित्यपि न। तथा हि—अयोगव्यवच्छेदो योग एव पर्य्यवस्येदिति सम्बन्धेन सम्बन्धीत्युक्तं स्यादिति पौनरुक्त्यम्। यदा सम्बन्धीत्यनेन कालविशेषनियतसम्बन्धिताऽभिधीयते ततोऽन्यस्मिन्नपि काले सम्बन्धिताऽयोगव्यवच्छेदपदेन विवक्षितेति चेन्न। सम्बन्धीत्यनेन न कालविशेषनियता सम्बन्धिताऽभिहिता येन कालान्तरेऽलब्धसम्बन्धिताऽभिधानाय पदान्तरमुपादीयेत। अथोच्यते सम्बन्धीत्यस्य सामान्यतोऽभिधायिनः कालविशेषनियतं सम्बन्धमादायापि पर्य्यवसाने सार्थकत्वं भवत्येवेति कालान्तरेऽसम्बन्धितया व्यवतिष्ठमानं कर्त्राद्यपि करणं प्रसज्येत तद्व्यवच्छेदाय कालान्तरे सम्बन्धिता पदान्तरेणाभिधीयत इति। नैवम्। तर्हि तेनापि क्वचिदेव कालान्तरे यदि सम्बन्धिताऽभिधीयेत तदापि तस्य सार्थकता सम्बन्धिपदन्यायेन सामान्याभिधायिनो भवेदिति ततोऽपि कालान्तरेऽसम्बन्धव्यवच्छेदाय विशेषणान्तरमपि निवेशनीयं स्यात्।

---

१ त्यनेन सम्बन्धवत्तयाऽभिधीयते सो० पु० पा०।
त्यनेन कालविशेषनियतसम्बन्धवत्तयाऽभिधीयत इति पु. पा.।

क्रियायेति सम्बन्धि करणमित्युक्ते द्रव्यसम्बन्धिनि गुणेऽतिव्याप्तिस्तदुद्दासायाऽऽह *क्रियायेति* क्रियया सम्बन्धि करणमित्युक्ते कर्त्रादावतिव्याप्तिस्तन्निरासायाह *अयोगव्यवच्छेदेनेति* कर्त्रादेः क्रियाया अयोगव्यवच्छेदो नास्तीति क्रियोत्पत्तेः प्रागेवोपरमात् हि कर्त्रादौ व्याप्रियमाणेऽपि क्रिया जायते यावद्व्यापाराविष्टं करणं न व्याप्रियते, करणे तु व्याप्रियमाणे व्यवच्छिद्यत एवायोगः क्रियायास्तन्निष्पत्तिपर्यन्तं करणव्यापारात् क्रियाजन्मनियमोऽस्ति करणे व्याप्रियमाण इत्यर्थः । अव्याप्त्यादिदोषादर्शनात्कथमलक्षणत्वमित्यत आह *तथा हीति* पौनरुक्त्यादिदोषं दर्शयितुमयोगव्यवच्छेदपदार्थं दर्शयति *अयोगेति* भावाभावयोरन्यतरनिषेधेऽन्यतरविधिध्रौव्यादित्यर्थः । अस्तु तथाऽपि प्रस्तुते किं स्यादित्यत आह*इतीति* सम्बन्धस्याभेदात् पौनरुक्त्यं, तृतीयार्थोऽपि कारकभेदादिर्न सङ्गच्छत इत्यर्थः । सम्बन्धस्यैकत्वेऽपि कालोपाधिभेदेन भेदान्न पौनरुक्त्यं नापि तृतीयार्थस्य कारकभेदादेरनुपपत्तिरिति शङ्कते *यदेति* सम्बन्धीत्यनेन सम्बन्धी यदा कालविशेषनियतसम्बन्धितयाऽभिधीयते ततोऽन्यस्मिन् काले सम्बन्धिताऽयोगव्यवच्छेदपदेन विवक्षिता इति सम्बन्धः। सम्बन्धोऽस्यास्तीति सम्बन्धी "अत इनि ठनौ" विति स्मरणादस्येति प्रत्ययस्य वर्तमानसम्बन्धार्थत्वात्सम्बन्धीत्यनेनाभिधानात्तत्क्षणसम्बन्धिताऽभिधीयते ततः कालान्तरसम्बन्धिताऽयोगव्यवच्छेदपदेनोच्यते परप्रयुक्तभेदमुपजीव्य विप्रपरिव्राजकन्या-

येनेत्यर्थः। परिहरति * नेति * सम्बन्धीत्यनेन काल- विशेषनियतसम्बन्धित्वमुच्यत इति शब्दसामर्थ्यादु- च्यते किं वा न्यायसामर्थ्यादिति, न तावदाद्य इत्याह* सम्बन्धीति * सम्बन्धीत्यनेन न कालविशेषनियतसं म्बन्धितोच्यते किं तु सम्बन्धितामात्रमतो न काल- विशेषसम्बन्धितासिद्ध्यै पदान्तरमुपादेयमित्यर्थः। सम्बन्धिपदस्य सामान्यवचनत्वेऽपि किं चिद्विशेष- मादायापि पर्यवसानात्कालविशेषनियतसम्बन्धित्वं तेनोच्यते इति न्यायबलात् ब्रूम इति द्वितीयमाशङ्क- ते *अथेति* सम्बन्धीत्येतत्पदं सम्बन्धितामात्रमाचष्टे तत्सामान्याभिधायिनो विशेषमात्राकाङ्क्षिणो यस्मि- न्कस्मिंश्चित्कालविशेषे नियतसम्बन्धमभिधाय पर्यव- साने सार्थकत्वं भवतीत्यर्थः। सम्बन्धीति पदं यदा- कदाचित्तत्सम्बन्धे पर्यवस्यति सामान्याभिधानद्वा- रेति स्थिते कथितलक्षणं कर्त्रादावपि प्रसज्येत तन्मा- भूदित्ययोगपदोपादानं नाफलमित्याह * इतीति * कालेति सम्बन्धिपदस्य सम्बन्धविशेषपर्यवसाने क्रि- यया यदा-कदा-चित्सम्बन्धिकरणमिति लक्षणं स्या- त्तच्च कर्त्रादावस्तीति तन्निवारणायायोगव्यवच्छेदपदं ततश्च क्रियानिष्पत्तिपर्यन्तं व्यापारितया कारणत्वेन क्रियासम्बन्धिकरणमिति लक्षणं कर्त्रादेर्व्यावर्त्तकमि- त्यर्थः। सामान्येन सम्बन्धवाचिनः क्षणमात्रसम्बन्धे पर्यवसितश्चेत्तर्हि स्यादतिप्रसङ्ग इति परिहरति * नै- वमिति * यथा सम्बन्धिपदस्य सामान्याभिधानद्वा- रा क्षणमात्रसम्बन्धे चरितार्थत्वं तथाऽयोगव्यवच्छेद-

पदस्यापि सामान्याभिधायिनः क्षणमात्रसम्बन्धे चरितार्थत्वे स्यात्सामान्यस्य विशेषमात्रनिष्ठत्वेन निराकाङ्क्षोपपत्तेरित्यर्थः । ततः किमनिष्टं निरङ्कुशत्वात आह * इति ततोऽपीति * सम्बन्धयोगव्यवच्छेदपदाभ्यां क्षणद्वयसम्बन्धि करणमित्युक्तं स्यादेतच्च कर्त्रादावतिव्यापकमतो विशेषणान्तरमपि कालान्तरीयासम्बन्धव्यवच्छेदायोपादेयं स्यादतश्च हेत्वन्तरं नाम निग्रहस्थानं स्यादित्यर्थः ।

अयोगव्यवच्छेदपदस्य सम्बन्धिपदन्यायेन क्षणमात्रसम्बन्धपर्यवसितत्वेऽपि सार्वकालिकायोगव्यवच्छेदविवक्षया प्रयोगान्नातिव्याप्तिरिति शङ्कते ।

३०८ अतिव्याप्तिशङ्कापरिहारौ ।

अथ यदा कदाचिदपि योऽयोगस्तस्य सर्वस्य व्यवच्छेदो विवक्षित इति, तर्हि सम्बन्धिपद एवैषा विवक्षाऽस्तु कृतमधिकमुपादाय तद्विवक्षया । निषेधव्यवच्छेदेन सार्वत्रिकत्वलाभ इति चेन्न । निषेधव्यवच्छेदस्य विध्यनतिरेकार्थत्वेनाविशेषात् ।

* अथेति * विवक्षया लब्धया लक्षणनिर्वाहा यथा तृतीयं पदमुपादेयं न तथा द्वितीयमपि सम्बन्धिपदं प्रथम एव सार्वकालिकसम्बन्धस्य विवक्षितुं शक्यत्वादिति परिहरति * तर्हीति * असौ विवक्षासम्बन्धसार्वत्रिकत्वविवक्षेति यावत् । कृतमलमित्येवमेतत् । ननु योगस्य सार्वत्रिकत्वं न विवक्षितं

किं त्वयोगव्यवच्छेदपदाभिधेयमतो नोक्तदोष इति शङ्कते * निषेधेति * योगस्य निषेधो ऽयोगः तद्व्यवच्छेदेनेति यावत्। सार्वत्रिकत्वलाभः सम्बन्धस्येति शेषः। अयोगव्यवच्छेदपदं योगं ब्रूयात् "द्वौ नञौ प्रकृतमर्थं गमयत" इति न्यायान्न पुनर्योगस्य सार्वत्रिकत्वमतो भवितव्यमेव विवक्षयेति परिहरति * नेति * अविशेषात् सम्बन्धिपदादयोगव्यवच्छेदपदस्येति शेषः। शङ्कते।

१०९ शङ्कापरिहारौ।

तद्धर्मिकं सम्बन्धस्यासम्बन्धासामानाधिकरण्यमयोगव्यवच्छेदेनेत्यनेनोच्यत इति चेन्न। तस्यापि सत्त्वकाले तत्रासत्त्वोपगमात्। सर्व्वदेति चेन्न। यद्येवं तत् किं करणासत्त्वकालेऽपि योग एव करणेन क्रियायाः। यावत्सत्त्वमिति चेत्तर्हि सम्बन्धीति व्यर्थं, यावत् सत्त्वमयोगव्यवच्छेदेन यद्विशिष्टमुपलक्षितं वा तत्करणमित्येवास्तु, सम्बन्धीत्येव वा तथा विवक्ष्यतामित्युक्तमेव।

* तदिति * अर्थाभेदे शब्दाभ्यासः पुनरुक्तिः न चेह तदस्ति असम्बन्धासमानाधिकृतसम्बन्धयोगव्यवच्छेदपदेनोच्यते सम्बन्धितामात्रं तु सम्बन्धिपदेन, तेन न पौनरुक्त्यं कर्त्रादौ स्वाभावसमानाधिकृतक्रियाप्रतियोगिकसम्बन्धस्य सत्वेन तद्व्यावृत्त्यर्थत्वादित्यर्थः। यदा क्रियया सम्बन्धस्तत्कालीनसम्बन्धाभावसामानाधिकरण्यनिषेधो ऽयोगव्यवच्छेदार्थः किं-

था सार्वकालिकसामानाधिकरण्यनिषेध इति वि-
कल्प्य प्रथममतिव्याप्त्या पराकरोति * नेति * अत्र
कर्त्रादावपि तस्य सामानाधिकरण्यस्य सम्बन्धकाले
सम्बन्धाभावस्याभावादेवासम्बस्वीकारादतिव्याप्तिरि-
त्यर्थः। सार्वकालिकसामानाधिकरण्यनिषेधोऽयोगव्यव-
च्छेदार्थ इति द्वितीयमाशङ्क्ते *सर्वदेति* कर्त्रादेः क्रि-
यया कदा चिदसम्बन्धाभ्युपगमात्तादृशनिषेधो नास्ति
कालभेदेन भावाभावयोरेकाश्रयत्वात्तन्निषेधस्य लक्षण-
त्वान्नातिव्याप्तिरित्यर्थः । किं कालमात्रे सामानाधिक-
रण्यनिषेधो लक्षणमुत स्वसत्तावच्छिन्नकालीननिषेध
इति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * यदिति * सर्वदा
सामानाधिकरण्यनिषेधो विवक्षित इत्येवं यदि, त-
र्हि क्रियया करणासत्वकालेऽपि करणेन सम्बन्ध एव
किमित्याक्षेपः । एतदुक्तं भवति यस्य सर्वदा क्रियया
सम्बन्ध एव तस्य सामानाधिकरण्यनिषेधवत्वान्न पुनः
कदा चिदपि सम्बन्धवतः सर्वदा सम्बन्धरहितस्य वा,
कर्त्रादौ शशविषाणादौ चातिव्याप्तेः ततश्च करणासत्व-
काले तेन क्रियासम्बन्धाभावादेतल्लक्षणं न सम्भवती-
त्यर्थः । असम्भवं परिहरन् द्वितीयमाशङ्क्ते * याव-
दिति * यत्कारकं यावत्सत्वं क्रियासम्बन्धि तत्करणं
न च कर्त्रादि तथेति नातिव्याप्तिर्नाप्यसम्भवः करणस्य
तथात्वादित्यर्थः। प्रागीरितपौनरुक्त्यं स्मारयन्परिहरति
* तर्हीति * सम्बन्धीति विशेषणवैयर्थ्यमुपपादयति
यावदिति भावाभावयोर्विशेषणविशेष्यभावः स-
म्बन्ध इति पक्षमुपादाय विशिष्टमित्युक्तम्। संयोगादि-

मूलसम्बन्धानिरूपणाद्विशेषणविशेष्यभावानुपपत्ते-रुपलक्षणत्वमिति पक्षान्तरमाश्रित्याह *उपलक्षितमि-ति* इत्येवास्तु-लक्षणमिति शेषः। योगाधीननिरूप-णोऽयोगस्तदधीननिरूपणश्च तन्निषेध इति गौरवं सम्ब-न्धीत्युच्यमाने लाघवात्सम्बन्धीत्येव वक्तव्यं न पु-नरयोगव्यवच्छेदो विशेषणमित्याह*सम्बन्धीति*तथा विवक्षतां यावत्सत्वं क्रियासम्बन्धित्वमित्यर्थः।

ननु न पौनरुक्त्यं सम्बन्धिपदेन सम्बन्धित्वमात्रस्य विवक्षितत्वादयोगव्यवच्छेदेनेति तस्य यावत् कारकसत्वस्य विवक्षितत्वात्। न च विवक्षाऽप्येकस्मिन्पद एवास्तीतिवाच्यम्। वक्तुर्विवक्षाधीनत्वाच्छब्दप्रवृत्तेर्ग्रन्थलाघवादूबुद्धिलाघवस्य प्रयोजनत्वादिति शङ्कते।

३१० पौनरुक्त्यपरिहारशङ्का दूषणं च।

अयमेवार्थः कयाऽपि कुसृष्ट्यासम्बन्धिपदसार्थकतामुपपाद्य यदि विवक्षितस्तदाप्युच्यते कृत्तिकोदयक्रियायां रोहिण्यासत्तिरप्येवं करणं स्यात् अनन्तरभाविनश्चतुर्दशस्य नक्षत्रस्योदयं प्रति पूर्व्वभाविचतुर्दशसङ्ख्यनक्षत्रास्तमयस्य च करणत्वं स्यात्। नचैवमेव युक्तं यौगपद्येन कारणत्वानुपपत्त्या कारकत्वस्य दूरानिरस्तत्वेन करणत्वस्य सम्भावनानारोहात्।

अयमिति किं दूषणमुच्यत इत्यत आह * कृत्तिकेति * रोहिण्यासत्तेः कृत्तिकोदयक्रियायाऽयोगव्यवच्छेदेन सम्बन्धित्वात्तां प्रति करणत्वं स्यान्न हि

कृत्तिकोदये सति रोहिण्यासत्तिः कदा चिद्व्यभिच-रति घटिकानन्तरं तस्या अप्युदयादित्यर्थः । अति-व्याप्त्यन्तरमाह * अनन्तरेति * पूर्वभाविनश्चतुर्दशन-क्षत्रस्यास्तमयानंतरभाविनश्चतुर्दशनक्षत्रस्योदयं प्र-ति करणत्वं स्यादिति सम्बन्धः । एतदुक्तं भवति अ-ष्टाविंशतिनक्षत्राणि अभिजिन्नक्षत्रेण सह, तत्र सपा-दं नक्षत्रद्वयमेकैकस्मिन्राशौ गच्छति उदयराशिमार-भ्य षष्ठराश्यन्तोऽस्तमय एवं च षट्सु राशिषु चतुर्दश-नक्षत्राण्यस्तं यान्ति अनन्तरराशौ पञ्चदशसङ्ख्याव-च्छिन्ननक्षत्रोदयस्तथा चतुर्दशसङ्ख्यान्तरितनक्षत्रास्त मयस्य चतुर्दशसङ्ख्यान्तरितानन्तरभाविनक्षत्रोदयं प्रति करणत्वं स्यात् अयोगव्यवच्छेदेन सम्बन्धात् अ-तश्च यत्किञ्चिन्नक्षत्रमारभ्य परिगणने यत्किञ्चिन्न-क्षत्रस्य चतुर्दशसङ्ख्यावच्छिन्नत्वमस्तीति विभागं कृत्वा चतुर्दशनक्षत्रस्येत्युक्तमिति । रोहिण्यासत्त्यादेः कृत्तिकोदयादौ करणत्वं स्यादतोऽतिव्याप्तिः ना-तिव्याप्तिस्तस्यापि लक्ष्यत्वादित्यत आह * न चेति * कुतो न युक्तमित्यत आह * योगेति * कारकवि-शेषः करणं कारकत्वं च नियतपूर्वभावित्वं न च त-दस्ति यौगपद्यादतो व्यापककारकत्वव्यावृत्त्या व्या-प्यकरणत्वव्यावृत्तिरित्यर्थः ।

तत्र सम्बन्ध एव नास्ति कुतो ऽयोगव्यवच्छेदवि-शिष्टसम्बन्धित्वमित्यत आह ।

३१२ सम्बन्धासत्त्वशङ्कापरिहार ।

नच तत्र सम्बन्ध एव नास्ति व्याप्तेः स्वभावसम्बन्धा

रिमकाया दुरपह्नवत्वात् । अथ कार्य्यकारणभावः सम्बन्धो विवक्षितः । न, सामग्र्याः करणत्वापत्तेः । ओमिति चेत् तत्किमोमित्यभिधायैव निर्वृत्तोभवान् ? आकलितं किलास्माभिः सामग्र्यपि करणमित्यत्र न श्रद्दधतः प्रणवपूर्व्विकां श्रुतिमेव काञ्चित्पठित्वा श्रद्धापयिष्यति भवानस्मानिति ।

* न चेति * हेतुमाह * व्याप्तेरिति * वृक्षत्वशिंशपात्वयोरिव स्वभावसम्बन्धो ऽत्राप्यस्तीत्यर्थः । रोहिण्यासत्यादेः कृत्तिकोदयादिना स्वभावसम्बन्धे सत्यपि न तत्र करणत्वप्रसङ्गो विवक्षितसम्बन्धाभावादिति शङ्कते * अथेति * अयोगव्यवच्छेदेन क्रियया जन्यजनकभावलक्षणसम्बन्धवत्करणमिति लक्षणं विवक्षितं न च रोहिण्यासत्यादौ जन्यजनकभावो ऽस्तीति नातिव्याप्तिरित्यर्थः । क्रियया ऽयोगव्यवच्छेदेन जन्यजनकसम्बन्धित्वं सामग्र्यामस्ति न च करणमिति अतिप्रसक्त्या दूषयति * नेति * सामग्र्याः करणत्वमुक्तमङ्गीकरोति * एवमस्त्विति चेदिति * सामग्र्यपि करणमेवेति लक्ष्यैकदेशत्वान्न तत्रातिव्याप्तिरित्याशयः । सामग्र्याः करणत्वे प्रमाणाभावादप्रामाणिकत्वाङ्गीकारमात्रेणातिव्याप्तिः परिहरणीया तथाऽपि किं परिह्रियते उत मौनमेवेति, यदि मौनं तदा न वादिनः प्रतिस्पर्द्धी तस्मादाद्यः परिशिष्ट इति परिहरति * तदिति * तत्रातिप्रसङ्गे ओमित्य-

भिधायैव निर्वृत्तश्चरितार्थो ऽतिव्याप्तिं परिहृतवानिति-मित्यर्थः । ननश्च न्यायाभिमानं हित्वा श्राद्धत्वमेषा-स्मनः सम्पादितं स्यादित्यत आह * आकलितमि-ति * अस्माभिरेतल्लक्षणवादिभिः सामग्र्यपि कारण-माकलितमित्यत्र न श्रद्दधतोऽस्मानपि प्रणवपूर्विकां कां चित् श्रुतिमेव पठित्वा श्रद्धापयिष्यति भवा-न् किलेति सम्बन्धः । किलेत्यप्रामाणिकतया हासप्र-कटनार्थः । सभामध्ये स्वात्मन्यश्रद्दधतोऽपि प्रणवपू-र्विकां काञ्चिच्छ्रुतिं वेदवाक्यं पठित्वा श्रद्धापयिष्यति तथाऽस्मानपि प्रणवपूर्वकं वाक्यमेवोच्चार्य भवान् श्र-द्धापयिष्यति किलेति हासभावः ।

कारणखण्डनप्रसङ्गेन सामग्रीमपि खण्डयितुं प्रसङ्गं करोति ।

३१२ सामग्रीखण्डनभूमिका ।

न सामग्री कारणं किन्तु तदेकदेशो नानाभूतः प्रत्येकं तथा, सामग्री तु यदनन्तरं कार्य्यं भवत्येवेत्ये-तावन्मात्ररूपेति चेन्न । एतादृशस्य सामग्रीलक्षणस्य कर-णेपि सत्त्वात् ऽकरणस्यापि सामग्रीत्वापातात् क्रियाया वि-भागादौ विभागस्य च संयोगनाशादिं प्रति तथात्वापत्तेः ।

. * न सामग्रीति * अयोगव्यवच्छेदेन क्रियास-म्बन्धेऽपि सामग्र्या जन्यजनकभावसम्बन्धो नास्ति तस्यैवेह विवक्षितत्वान्नातिव्याप्तिरित्यर्थः । सामग्री यदि न कारणं किं तर्हि कारणमित्यत आह * किं-

त्विति * सामग्र्येकदेशोऽपि निमित्तासमवाय्यादि-नानाभूतः प्रत्येकं तथा कारणमित्यर्थः । समवाय्यसमवायिनिमित्तभेदेन नानाभूत इति यावत् । कारणव्यतिरेकेण सामग्री नाम न पश्यामस्तद्भेदकधर्मादर्शनादित्यत आह * सामग्रीति * यदनन्तरं कार्यं भवति सा सामग्रीत्युक्ते कर्त्रादावतिप्रसक्तिस्तद्व्यावृत्त्यर्थमाह *. भवत्येवेति * करतलानलसंयोगरूपसामग्र्यां सत्यामेव प्रतिकूलमन्त्रादौ च सति कदाचित्कार्यानुदयादव्यापकं न च तत्र प्रतिबन्धकाभावरूपकारणाभावात्सामग्र्यभावः, प्रतिबन्धकाभावो न कारणं प्रतिबन्धकाभावत्वात्तदन्योन्याभाववदित्यव्याप्तिर्दोषो यद्यप्यस्ति तथाप्यतिव्याप्त्या दूषयति * नेति * व्यापृते करणे कार्यावश्यम्भावाभ्युपगमादतिव्याप्तिरित्यर्थः । अतिव्याप्त्यन्तरमाह * क्रियेति * मनसि क्रियानन्तरं विभागोत्पत्तिनियमस्ततो विभागात्पूर्वसंयोगनाशः ततः संयोगान्तरं ततो ज्ञानादिकार्य्यान्तरं भवतीति नियमात्क्रियाविभागादेरपि विभागसंयोगनाशादौ तथात्वापत्तिः सामग्रीत्वापात्तश्च शब्दात्संयोगजसंयोगे संयोगस्य विभागजविभागे विभागस्येति द्रष्टव्यम् ।

सामग्र्याः कारणत्वाभावमभ्युपगम्य दूषणमुक्तमिदानीं कारणत्वमपि सामग्र्या अभ्युपगन्तव्यमित्याह ।

३१३ सामग्र्या कारणत्वाङ्गीकारणम् ।

यच्च प्रतिसामग्र्येकदेशं नियतप्रागभावादि कारणल-

क्षणमिष्यते तत्सामग्र्यामपीति कथं तदकारणता? । प्राक्कालमन्तर्भाव्य सामग्री तादृश्याश्च तस्याः प्राक्सत्त्वमेव नास्तीति चेन्न । तत एव प्राक्कालस्याकारणत्वात्कारणसामग्र्यां तदनिवेशात् ।

यच्चेति सामग्र्येकदेशान् प्रति यत्कारणलक्षणमुच्यते नियतप्राक्सत्त्वं पूर्वसम्बन्धनियमो वा, तत्सामग्र्यामपीति कथं तस्य न कारणत्वं न हि तल्लक्षणे सति ततो ऽन्यत्वं, लक्षणस्यातिव्यापकत्वेनालक्षणत्वप्रसङ्गादित्यर्थः । सामग्र्याः कारणलक्षणयोगित्वे कारणत्वं स्यान्न च तदस्ति कुतः कारणत्वमिति वक्तुं सामग्र्याः स्वरूपमाह * प्रागिति * प्राक्कालोऽपि सामग्र्यामन्तर्भवतीत्येतावता कथं सामग्र्यां कारणलक्षणाभाव इत्यत आह * तादृश्या इति * प्राक्कालस्य प्राक्कालसत्त्वं नास्ति तस्य स्वाश्रयप्रसङ्गादतश्च तद्विशिष्टसामग्र्या अपि प्राक्कालसत्त्वं लक्षणं नास्तीत्याशयः । प्राक्कालस्य सामग्र्या बहिर्भावमापादयितुं कालस्य कारणत्वं न स्यादिति परिहरति * नेति * प्राक्कालो न कारणं नियतप्राक्सत्त्वहीनत्वात्कार्यवदित्यर्थः । कालस्याकारणत्वे सामग्र्यन्तर्भावात्तत्सहितसामग्र्याः कारणलक्षणं नास्तीत्यत्र किमायातमित्यत आह * कारणेति * कारणान्येवैकदेशकालावस्थितानि सामग्री भवति कालस्याकारणस्य न सामग्र्यनुप्रवेशो न तस्याः प्राक्कालसत्त्वाभावेन सामग्र्याः कारणत्वाभावः सुभण इत्यर्थः ।

एवमतिव्याप्तिमभिधायेदानीमव्याप्तिमाह ।

३१४ अव्याप्त्युद्भावनम् ।

अपि चैवं विवक्षितमपि करणं नस्यात्। न हि यावत्सत्त्वं व्यापारवतोऽपि तस्य क्रियाजनकत्वं, क्रियाकाले क्षणमपि तदनुवृत्तिनिषेधे प्रमाणस्य दुरुपन्यासतया संशयेनापि लक्षणासिद्धेः। प्रत्युत चिरस्थिरकरसंयोगे स्पृश्ये स्पर्शप्रमाकरणस्पर्शनेन्द्रियसंयोगस्थैर्यस्य मन्तुमुचितत्वात् ।

* अपि चेति * यावत्सत्त्वं जनकतया क्रियासम्बन्धिकरणमित्युच्यमाने करणत्वेन विवक्षितं कुठाराद्यपि करणं न स्यान्नेदं करणं तल्लक्षणहीनत्वात् कर्त्रादिवदिति प्रयोगादित्यर्थः । कुठारादिस्वरूपमात्रस्य करणत्वसाधने सिद्धसाधनता व्यापाराविष्टस्य तथात्वसाधने हेत्वसिद्धिर्व्यापाराविष्टस्य तस्य यावत्सत्त्वं जनकतया क्रियासम्बन्धादित्याशङ्क्याह * न हीति * कुत इत्यत आह * क्रियेति * व्यापाराविष्टं करणं क्रियोत्पत्तिकाले न तिष्ठतीति नियतप्राक्क्षण एव तस्य सत्त्वं न तु क्रियोत्पत्तिकाले क्षणमपि तया सह यौगपद्यमित्यत्र प्रमाणस्य भवता दुरुपन्यासत्वादनुवृत्तावपि प्रमाणाभावात्संशयः स्यादतश्च क्षणमात्रे क्रियया सह सन्दिग्धसत्त्वस्या नियतप्राक्सत्वकारणत्वेन सम्बन्धाभावात्संशयेनापि लक्षणस्यासिद्धिः सन्देहविषयस्य पुरुषस्य स्थाणाव-

सिद्धिवत्सन्देहविषयत्वात्सन्दिग्धासिद्धवदित्यर्थः। लक्षणासिद्धत्वस्याप्यसिद्धेः सिद्धिरेवक्षणस्य किं न स्यादित्याशङ्क्य निश्चितमव्याप्तिस्थलमाह *प्रत्युतेति* विपरीतनिश्चयो स्तीति यावत्। चिरस्थितः करसंयोगो यस्मिन् स्पृश्ये द्रव्येतच्चिरस्थितकरसंयोगं तस्मिन् स्पृश्ये द्रव्ये स्पर्शप्रमायां करणं च तत् स्पर्शनेन्द्रियं चेति तथोक्तं तद्व्यापाररूपस्य संयोगस्य स्थैर्ये स्थिरत्वं तस्य मन्तुं निश्चेतुमुचितत्वात्। इन्द्रियस्य संयोगव्यतिरेकेण नास्ति व्यापारः स्पर्शनेन्द्रियस्य च स्पृश्यपदार्थसंयोगे चिरस्थितेऽपि न सर्वदा स्पर्शप्रमा जायतेऽन्यासक्तचित्तत्वादिप्रतिबन्धादतश्च व्यापाराविष्टस्पर्शनेन्द्रिये सत्येव स्पर्शप्रमानुदयायावत्सत्वं जनकतया क्रियासम्बन्धित्वलक्षणं तत्र नास्तीत्यव्याप्तिरित्यर्थः।

एव मव्याप्तिमुक्त्वाऽसम्भवमाह।

३१५ असम्भवकथनम्।

यावत्सत्त्वं च करणमिति भाषायां सर्व्वस्मिन् तत्सत्त्वकाले करणत्वमित्यर्थो नच कारणत्वस्य नियतपूर्वकालसम्बन्धात्मकस्य क्वचित्काले सत्त्वं, कालं प्रति- कालान्तराभावादिति।

* यावदिति * यावत्सत्त्वमयोगव्यवच्छेदेन क्रियासम्बन्धिकरणमिति वाक्यस्य करणसम्बन्धिकाले सर्वस्मिन् करणमित्यर्थः। कारणत्वसम्बन्धाभ्युपगमा-

थावत्सत्वं कारणं क्रियाया इत्युक्तं स्यादिति कारणमिति भाषायां इत्युक्तम् । करणसम्बन्धि काले सर्वस्मिन् कारणं यत्तत्करणमिति वाक्यार्थो ऽस्तु तावता प्रस्तुते किं स्यादित्यत आह * न चेति * करणसम्बन्धिकाले तस्य कारणत्वमेव नास्ति नियतपूर्वकालसम्बन्धात्मकत्वात्कारणत्वस्य, यदि करणकाले तस्य कारणत्वं तर्हि नियतप्राक्कालसम्बन्धवत्त्वस्य कारणत्वस्यान्तर्भावितकालत्वेन स्वाश्रयः स्यादतोऽसम्भवि लक्षणमित्यर्थः । नास्माश्रयता नियतकालसम्बन्धवत्त्वस्य करणत्वस्यान्तर्भूतकालादन्यस्मिन् करणकाले वृत्तेरित्यत आह * कालमिति *

गदिताथयं परासितुं प्रकारान्तरेण लक्षणमुपस्थापयति ।

१११ अर्थान्तरनिराकरणम् ।

अथ क्रियया अयोगव्यवच्छेदेन सम्बन्धीयस्यायमर्थो यस्मिन् सति भवत्येव क्रियेति । कोऽस्यार्थः किं यस्मादनन्तरं क्रियोत्पद्यत एव?उत यस्मिन् वर्त्तमाने क्रियोत्पद्यत एव?उत यस्मादनन्तरं क्रिया तिष्ठत्येव?उत यस्मिन् वर्त्तमाने क्रिया तिष्ठत्येव । नाद्यः सामग्र्याः करणत्वप्रसङ्गात् हस्तादीनामकरणत्वप्रसङ्गात् च । सुखदुःखादेः प्रमेयस्यापि प्रमाकरणत्वप्रसङ्गाच्च । नच प्रमेयमपि प्रमायाः करणं स्यादेवेति वाच्यम् । नत तथा व्यवहार-

स्य केभ्यश्चिदप्यसिद्धेः । नापि द्वितीयः स्पृश्येन सह स्थिरसंयोगस्य स्पर्शनेन्द्रियस्याव्यापनात् तत्सत्त्वेऽपि व्यासक्तौ तेन प्रमानुत्पादनात् । नापि तृतीयः सामग्र्यादेः करणत्वप्रसङ्गात् उत्पत्तेः स्थिरे करणत्वप्रसङ्गाच्च । नापि चतुर्थः सहस्थायिनां करणत्वप्रसङ्गात् । अथ क्रियया ऽयोगव्यवच्छेदेन सम्बन्धित्वं करणत्वमित्यस्यायमर्थः व्यापारवतः फलाव्यभिचारित्वमिति । मैवम् । हस्ताद्यव्यापनात् ।

* अथेति * कोऽर्थ इत्यत आह * यदिति * यस्मिन् भवति सति क्रिया भवत्येवेति यदयमस्य लक्षणवाक्यस्यार्थ इति यावत् । एतदाक्षेप्तुं पृच्छति * क इति * दूषणोक्तिविभागप्रज्ञप्तये स्वाशयस्थान्विकल्पानीरयति * किमिति * यालेषु चमरीं हन्तीतिवत्सप्तम्या निमित्तार्थत्वमुररीकृत्य स्वाश्रयव्यवहितोत्तरक्षणे जायमानक्रियाकारणं करणं विवक्षितमिति प्रथमविकल्पार्थः । भवतीति लडर्थमूरीकृत्य कल्पान्तरमाह * उतेति * यस्मिन् भवतीति सप्तम्यर्थकटाक्षेण विकल्पद्वयमभिधाय सम्प्रति भवतीत्याख्यातस्य वर्तमानार्थत्वस्वीकारेण कल्पान्तरमाह * उतेति * क्रियास्थितिकारणं करणमित्यर्थः । सप्तम्याख्यातयोरपि वर्तमानार्थत्वमादाय शङ्कान्तरमाह * उतेति * सर्वज्ञायोग-

१ कश्चिदिति सो०पु०पा० ।

२ उत्पन्ने स्थिरे करणत्वेति सो०पु०पा० ।

व्यवच्छेदार्थः करणस्य कारणविशेषत्वादायकल्प एव मदभिमत इत्याशङ्क्य तं प्रतिषेधति * नेति * यदनन्तरं कार्यं भवत्येवेत्येतावन्मात्ररूपत्वात्सामग्र्याः करणत्वं प्रसज्येतेति लक्षणस्यातिप्रसक्तिरित्यर्थः । ननु सामग्र्यनन्तरं घटादिद्रव्यादिव्यक्तयो जायन्ते न क्रिया, ततः कथमतिव्याप्तिरिति । मैवम् । तथाऽपि क्रियासामग्र्यामतिव्याप्तेरापि च द्रव्यादिसामग्र्यनन्तरमपि द्रव्याद्युत्पत्तिक्रियैव जायते । नोत्पत्तिक्रिया जायते किं तु घटादिरिति चेन्न । तद्गतजनेरजनित्वेनानादितया तदाश्रयघटादेरप्यनादित्वापातात्सामग्र्यनन्तरकल्पने मानाभावाच्च । ननु जनिर्न क्रिया किं तु कारणसमवायः प्रागसतः सत्तासमवायो वेति । मैवम् । समवायहीनस्य प्रध्वंसस्याऽजनिमत्त्वं स्यादिति । एवमतिव्याप्तिमभिधायाऽव्याप्तिमाह * हस्तेति * हस्तादयः पाकादौ करणतयेष्यन्ते न च समनन्तरक्षणे क्रियोत्पत्तिः काष्ठव्यापाराग्निज्वालादिव्यवधानादकरणत्वं स्यादित्यव्याप्तिरित्यर्थः । यदनन्तरं क्रिया जायत एव तत्करणमिति लक्षणस्याव्याप्तिमुक्त्वाऽतिव्याप्तिमाह * सुखेति * आत्ममनःसंयोगादात्मसमवेतं सुखादि जायते तदुपलम्भं च मनःसंयुक्तात्मसमवाय. सामग्री ततश्च सुखाद्युत्पत्त्यनन्तरं तदुपलम्भनियमात्तत्र करणत्वं सुखादेः प्रसज्येतेत्यर्थः । प्रमेयमपि तुलाद्रव्यं यथा प्रमाणं तद्वदुभयलक्षणोपपन्नत्वात्प्रमेयं प्रमाणं च सुखादि स्यादित्यत आह * न चेति * कुतो न वाच्यमित्यत आह *तत्रेति* प्रमेये प्रमा-

णात्वेन व्यवहारो न दृश्यते सुखमनुभवतीत्यर्थे सुखेनानुभवतीति प्रयोगादर्शनात्सङ्कुचितस्य व्यवहारस्य कस्य चिदप्यभावेन तथात्वाङ्गीकारेऽतिप्रसङ्गाचेत्यर्थः । यस्मिन्वर्तमाने क्रियोत्पद्यते एव तत्करणमिति द्वितीयमपवदति * नापीति * कुत इति चेदव्याप्तेरित्याह * स्पृश्येनेति * स्थिरः संयोगो यस्य तत्तथोक्तं । संयोगव्यापारवतः स्पर्शनेन्द्रियस्य करणत्वमस्ति न च तस्मिन्वर्तमाने स्पृश्यप्रमा जायते तेनाव्याप्तिरित्युक्तं, स्पर्शनेन्द्रियं व्यापाराविष्टं क्रियोत्पत्त्यविनाभूतं व्यापारवत्करणत्वात्कुठारवदिति लक्षणमनुमिमीमहे तत्कथमव्याप्तिरित्यत आह * तदिति * व्यापारवति स्पर्शनेन्द्रिये सत्यपि मनसोऽन्यासक्ततया सामग्र्यभावे तदनुपलम्भविरुद्धमनुमानमित्यर्थः । अपि शब्दाद्घटादिसंयुक्तचक्षुरादौ सत्यपि तत्प्रमानुदयात्तत्रातिव्याप्तिरिति द्रष्टव्यम् । यदनन्तरं क्रिया तिष्ठत्येव तत्करणमिति तृतीयपक्षोऽपि न समंजसपक्षनिक्षेपक्षम इत्याह *नापीति* तत्र कारणमीरयति *सामग्रीति* सामग्र्यनन्तरं क्रिया व्यवतिष्ठत एवेति तत्रातिव्याप्ति रादिपदेन सुखोत्पत्त्यनन्तरं तत्प्रमा तिष्ठतीति तत्रातिव्याप्तिर्द्रष्टव्या । अतिव्याप्त्यन्तरमाह*उत्पत्तेरिति*स्थिरः पदार्थो यो बुद्ध्यादिव्यतिरिक्तो घटादिस्तस्योत्पत्त्यनन्तरं स्थितिनियमात् स्थितिक्रियां प्रति तद्विशिष्टघटं प्रति कारणत्वं प्रसज्येत । अस्त्विति चेन्न । व्यापारवतः कारणत्वादुत्पत्तेर्व्यापाराभावात् । उत्पत्तेः स्थितेः करणत्वप्रसङ्गादिति के

चिरपठन्ति । तत्र पाठे उत्पत्तेः स्थितिक्रियां प्रति त-स्याश्च तदुत्तरनाशादिक्रियां प्रति करणत्वप्रसङ्ग इति व्याख्येयम् । यस्मिन्वर्तमाने क्रिया व्यनिष्ठत एव त-त्करणमिति चतुर्थोऽपि न चातुरीं प्राश्नुतीत्याह * ना-पीति * अतिव्याप्तिरित्याह * सहेति * सह निष्ठन्ति ये रूपरसादयस्तेषामन्योन्यं करणत्वं प्रसज्येत । न-नु येन सह क्रिया वर्तते तत्करणं न च रूपादयः क्रि-या नातोऽतिव्याप्तिरिति मैवम् । क्रियाशब्देन कार्यस्य वक्तव्यत्वादन्यथा कार्यं करणपूर्वकमिति व्याप्तेर्भ-ङ्गा द्पि च गमनादिक्रियया देवदत्तसमवायिन्या सह स्थितानां रूपादीनां करणत्वप्रसङ्गादिति । उक्तावद्यं परिहर्तुं प्रकारान्तरेण लक्षणार्थमाख्याति * अथे-ति * अव्यभिचारित्वमित्युक्ते रूपाव्यभिचारिरसे प्रसक्तिस्तन्निवारणाय फलाव्यभिचार इत्युक्तम् । सा-मग्र्यां व्यापारांशे वा प्रसक्तिं निवारयितुं व्यापारवत इति जगौ । तत्र व्यापाराभावात् । अव्याप्त्या दूषयति * मैवमिति * अव्यभिचारशब्देनैकदेशाविवक्षया रूपादावतिव्याप्तिर्ज्ञानकरणे चातिव्याप्तिर्ज्ञानस्यात्म-देशत्वात्करणस्य देहादिदेशत्वात्कालाव्यभिचारवि-वक्षायां हस्तादावव्याप्तिर्व्यापारवति हस्तादौ स-त्यपि द्वितीयक्षणे पाकाद्यनुदयादित्यर्थः ।

व्यापारवत इत्यत्र व्यापारविशेषणांशानिरुक्त्या त-द्विशिष्टलक्षणानिरुक्तिं दर्शयितुं व्यापारं विकल्पयति ।

३१७ व्यापारविकल्पः ।

कश्चायं तद्व्यापारो नाम? किं तज्जन्यं कारणम्? उत

तदाश्रयं कारणम् ? । नाद्यः लिङ्गपरामर्शे तदसम्भवात् ।

कश्चेति क इत्यभिप्रेतं कल्पं विशदयति *किमिति* तेन करणेन जन्यः क्रियां प्रति कारणं स करणव्यापारो यथा कुठारजन्य उद्यमननिपतनरूपो व्यापारः छिदां प्रति हेतुः । करणजन्यस्तद्व्यापार इत्युक्ते क्रियायामतिव्याप्तिस्तन्निवारणाय कारणमिति । तावत्युक्ते कर्त्रादौ प्रसक्तिनिवारणाय तज्जन्य इति विशेषणम् । विरोध्यनेकप्रकारसंभवे सत्येव विकल्प इति प्रकारान्तरमाह *उतेति* तज्जन्यत्वस्थाने तदाश्रयत्वविशेषणम् । अव्याप्त्या प्रथममपाकरोति *नाद्य इति* व्याप्यस्य धूमादेः पक्षधर्मतया स एवायं धूम इति अनुसन्धानं लिङ्गपरामर्शः सो ऽनुमितौ करणतयेष्यते न च तज्जन्योऽनुमितिकरणव्यापारो स्ति व्याप्तस्य पक्षधर्मतानुसन्धानादेवानुमित्युत्पत्तेरित्यर्थः ।

लिङ्गपरामर्शे लक्षणासत्त्वचक्षुष्पत्वमपि नास्तीत्यव्याप्तिपरिहारमाशङ्कते ।

३१८ अव्याप्तिपरिहाराशङ्का ।

पक्षे प्रथमधूमादिदर्शनस्य, व्याप्तिस्मृतिद्वारा द्वितीयलिङ्गपरामर्शव्यापारं अनयतः करणत्वमेष्टव्यं, एवञ्च परमार्थतो व्याप्यस्य स्वरूपेण प्रमिति द्वितीयव्याप्ततत्परामर्शव्यापारिकाऽनुमानमिष्यत इति चेन्न ।

* पक्षे इति * गिरिशिखरादिपरिवर्तिप्राथमिक-

धूमदर्शनात्सदृशसन्दर्शनसमुद्बुद्धव्याप्तिगोचरसंस्कारात् व्याप्तिः स्मर्यते ऽतश्च स एवायं वन्हिव्याप्तो धूम इति व्याप्यस्य पक्षधर्मतया परामर्शस्ततो वन्हिमानित्यनुमितिरतः प्रथमं पक्षनिष्ठतया व्याप्यस्वरूपप्रतीतिर्द्वितीयं व्याप्यपरामर्शं व्यापारं जनयन्ती करणमनुमितावेष्टव्यमित्यर्थः । एवं च व्यापारवतः फलाव्यभिचारित्वमिति लक्षणं नाव्याप्तं तथाविधव्यापारित्वमनुमितिकरणे ऽप्यस्तीत्यङ्गीकारादित्याह-* एवं चेति *

लिङ्गपरामर्शव्यापारमजनयतोऽपि प्रथमपक्षनिष्ठलिङ्गदर्शनस्यानुमितिकरणत्वदर्शनादव्याप्तिर्न परिहृता स्यादिति परिहरति ।

३१९. अव्याप्त्यपरिहारः ।

अन्यतोजाताग्निधूमादिव्याप्तिस्मृतौ सत्यां पक्षगतप्रथमधूमादिदर्शनस्य तद्व्यापारकत्वासिद्धेः । तत्राप्युभयकर्मजसंयोगवत्तदपि कारणमिति चेन्न । अभावादिसापेक्षविशिष्टप्रतिपत्तिवत् प्रागुपजातवह्निव्याप्तधूमस्मृतेः प्रथममपि योऽसौ वह्निव्याप्तः सोऽयं धूम इति परामर्शोपपत्तेः । नित्यसापेक्षे ऽर्थेऽस्तु तथा नान्यत्र प्रथमं तथेति चेन्न । प्राक्तत्कारणोपपत्तौ नान्यत्रैवमिति नियमे प्रमाणस्याभावात् । तस्य व्यापाराभावान्नानुमित्युत्पादकत्वमेवेति चेत् स्यादप्येवं यदि व्यापारवतः करणत्वमित्येव सिद्धं स्यात् ।

* नेति * वस्तुगत्या व्याप्ये दृष्टेऽपि

"सदृशादृष्टचिन्ताद्याः स्मृतिबीजस्य बोधिका"

इत्युक्तत्वात्सदृशदर्शनवददृष्टादेरपि संस्कारोद्बोधकत्वाददृष्टादिनोद्बुद्धसंस्काराद्यत्र व्याप्तिः स्मर्यते तत्र समुद्बुद्धसंस्कारसहकृतसम्प्रयोगादेव व्याप्यवत्त्वाभिज्ञानाच्च प्रथमलिङ्गदर्शनस्य परामर्शजनकत्वमस्ति नानुमितिकारणत्वमित्यव्याप्तिरित्यर्थः। ननु सदृशदर्शनं परिदृष्टकारणे सति नादृष्टादौ कारणत्वं कल्प्यमिति। मैवम्। तथाऽपि तत्सम्भावनाया दुर्निवारत्वात्सन्देहेनापि लक्षणासिद्धेः। पाकार्थिनां मशकातुराणां च चिन्तादेरपि परिदृष्टत्वसम्भवाच्चेति। विमतं प्रथमलिङ्गदर्शनजन्यं अनुमितिकारण लिङ्गपरामर्शत्वात्सम्प्रतिपन्नवदिति प्राथमिकलिङ्गदर्शनस्यापि कारकत्वानुमानान्नाव्याप्तिरिति शङ्कते*तत्रेति * अदृष्टादिसमुद्बुद्धसंस्कारजस्मृतावपि तदपि प्रथमलिङ्गदर्शनमपि कारणमदृष्टादिकारणान्तरादेव तदुपपत्तौ न लिङ्गदर्शनस्य कारणत्वं कल्प्यं गौरवादित्यत आह * उभयेति * यथा मल्लयोः संयोग उभयकर्मभ्यां जायते तत्रैकेनैव कर्मणा संयोगासिद्धेर्नापरकर्मणो हेतुत्वं निवार्यते प्रमाणबलादेव गौरवपरिहारादेवमिहापीत्यर्थः। अव्याप्त्यन्तरप्रदर्शनेन परिहरति * नेति * प्रागुपजाता वह्निव्याप्तधूमस्मृतिर्यस्य प्रथममपि पक्षनिष्ठलिङ्गदर्शनव्यतिरेकेणादावपि यो सौ वह्निव्याप्यः सोऽयं धूम इति परामर्शोपपत्तेर्दृष्टान्तमाह * अभावेति * अभावो भेद इत्यप-

मर्थो नित्यं धर्मिप्रतियोगिज्ञानसापेक्षप्रतीतिर्यथा धर्म्मिग्रहणे प्रतियोगिस्मरणे च सति प्रथमतोऽभावादेर्ग्रहणं विनैव निर्घटं भूतलं पटाद्भिन्नो घट इति विशिष्टं प्रतीयते तद्वद्दृष्टादिवशेन जनितव्याप्तिस्मृतेः कदा चित्पक्षनिष्ठव्याप्यप्रथमदर्शनव्यतिरेकेण व्याप्तिविशिष्टतयैव पक्षधर्मत्वानुसन्धानं सम्भवति तत्र का गतिः स्यादित्यर्थः। अभावादेर्धर्मिप्रतियोगिसापेक्षस्य तद्विशिष्टतया प्रतिपत्तिवदिति योजनीयम्। नित्यसापेक्षो यः पदार्थस्तस्मिन्प्रथमत एव विशिष्टप्रतिपत्तिरस्तु न नित्यसापेक्षताहीन इति शङ्कते * नित्येति * अभावादेर्धर्म्यादिप्रतीतिपुरःसरमेव प्रतीतिनियमात्प्रतियोग्याद्यज्ञाने तद्ग्रहणायोगात्प्रथमत एव तद्वैशिष्ट्यप्रतीतिरस्तु लिङ्गस्य पुनर्व्याप्तिस्मृतिव्यतिरेकेणापि प्रतीतेः प्रथमं स्वरूपतः प्रतीतिस्ततो व्याप्तिस्मृतिद्वारा विशिष्टपरामर्श इत्यर्थः। अप्रतिबन्धसामग्र्यनन्तरं कार्यजन्मनियमान्नैवमिति परिहरति * नेति * पक्षनिष्ठप्रथमलिङ्गदर्शनात्मागेव व्याप्तिस्मृतिसहितलिङ्गाक्षसन्निकर्षलक्षणतत्परामर्शकारणसम्पत्तौ सत्यां नित्यसापेक्षताहीने प्रथमं विशिष्टपरामर्शो न जायते इत्यत्र प्रमाणस्योपन्यस्तुमशक्यत्वादित्यर्थः। यदि लिङ्गपरामर्शोऽनुमितिकरणं स्यात्तर्हि तत्र लक्षणमनुगमयितव्यं तदेव न, व्यापारवतः करणत्वात्तस्य च व्यापाराभावादिति शङ्कते * तस्येति * कथमस्मिन्नर्थेऽभिमतं सिषाधयिषतीति परिहरति * स्यादिति * धूमेनाविनाभावस्य

व्याप्तिपक्षधर्मताप्रमितायनुमानस्यान्वयव्यतिरेकासिद्धत्वान्निर्व्यापारस्यापि तस्य करणत्वमेष्टव्यमित्यर्थः।

लिङ्गपरामर्शो विमतो निर्विकल्पकपुरःसरस्सविकल्पकत्वात् सम्प्रतिपन्नवदिति तज्जनकलिङ्गविषयनिर्विकल्पकसिद्धेरस्यानुमितिकरणतोपपत्तावन्यथासिद्धिरन्वयव्यतिरेकयोरिति शङ्कते।

३९९ अन्वयव्यतिरेकयोरन्यथासिद्धिशङ्कापरिहारः।

तत्र धूमादिनिर्विकल्पकस्य तद्व्यापारस्य करणत्वमिति चेन्न। नित्यसङ्घटितार्थवद्विनापि निर्विकल्पकं सविकल्पकोत्पत्तेरविरोधेन त्वदुक्तप्रक्रियानियमे प्रमाणाभावात्। नित्यसङ्घटितेपि निर्विकल्पकं मंस्यस इति चेन्न। कारणान्तरादेव तदुपपत्तौ तत्र निर्विकल्पककल्पनायां प्रमाणाभावात् प्रत्युत तत्सङ्घटनस्य स्वभावानतिरेकोपगमात्।

तत्रेति सविकल्पकत्वादिति हेतोरभावादिति सविकल्पं व्यभिचारोद्भावनेन परिहरति *नेति* निर्विकल्पकं विना सविकल्पकोत्पत्तेरविरोधेन त्वदुक्तप्रक्रियानियमे सविकल्पकं निर्विकल्पकपूर्वकमित्यत्र प्रमाणाभावाद्धेतोर्व्यभिचारित्वान्निर्विकल्पकव्यतिरेकेण तदुत्पत्तौ दृष्टान्तमाह *नित्येति* नित्यं धर्मिप्रतियोगिघटितेऽभावादौ निर्विकल्पकव्यतिरेकेण विशिष्ट-

विकल्पोत्पत्तिवादित्यर्थः। अभावादिविकल्पस्यापि निर्विकल्पकपूर्वकत्वेन सापेक्षत्वान्न व्यभिचार इति शङ्कते * नित्येति * नित्यसङ्कटिते– धर्मिप्रतियोगिविशिष्टे मंस्ये-ऽवगमिष्यामि। मैवं। तत्र निर्विकल्पकसत्त्वे प्रमाणाभावादिति परिहरति * नेति * अदृष्टादिसमुद्बोधितशब्दविषयसंस्कारादिना सविकल्पकज्ञानोत्पत्तौ न निर्विकल्पकस्य कारणत्वं कल्प्यमनन्यथासिद्धं हि कार्यं कारणं कल्पयति न चेदं तथा, प्रतियोगिस्मृत्यादिसहकृतादक्षसम्प्रयोगाददृष्टादिसमुद्बुद्धशब्दसंस्कारसहकृताच्च कारणान्तरात्सविकल्पोत्पत्तेर्निर्विकल्पकस्य च शब्दसंस्कारोद्बोधकत्वेन सविकल्पं प्रति अकारणत्वादित्यर्थः। एवं न्यायबलादभावादिविकल्पस्य निर्विकल्पपुरःसरत्वं परास्य संप्रति तत्प्रक्रियया पराचष्टे * प्रत्युत विपरीतमिति *

निर्विकल्पकमभावादावभ्युपगम्यमानमभिन्नविषयं भिन्नविषयं वा सविकल्पकेन, नाद्यः सविकल्पकनिर्विकल्पकभेदाभावप्रसङ्गान्नापि द्वितीयस्तदनिरूपणात्। निर्विकल्पकस्य स्वरूपमभावादेर्विषयः प्रतियोग्यादिवैशिष्ट्यमभावस्य सविकल्पकविषय इति चेन्न। विशेषणविशेष्यस्वरूपानतिरेकाभ्युपगमाद्वैशिष्ट्यस्य। भवत्वभावावभासस्य निर्विकल्पकाजन्यत्वं तथाऽपि कार्यत्वाद्भवितव्यं केन चित्कारणेन, तदेव परामर्शव्यापारवत्तया ऽनुमितिकरणमित्यव्याप्तिपरिहारं शङ्कते।

४०० अव्याप्तिपरिहाराशङ्कातन्निराकरणे।

तथापि यत्किञ्चित्तज्जनकं तदेव तत्रानुमितिकरण-

मानतामिति चेन्न । तथेन्द्रियादेरनुमितिकरणत्वापत्तेरित्य-लमतिप्रसरेणेति ।

* तथाऽपीति * प्रत्यक्षानुमितिभेदो न स्यात्तज्जनके-न्द्रियादेरनुमितिकरणत्वप्रसङ्गादिति परिहराति * नेति * अदृष्टमादिपदोपात्तं तर्हि लिङ्गमेव कर्मतया परामर्श-जनकं तद्व्यापारतयाऽनुमितिकरणमित्यत आह * इत्य-लमिति * तर्हि घटज्ञानं घटस्य व्यापारः स्यात्ततो लि-ङ्गपरामर्शस्य तद्व्यापारत्वासम्भव इत्यर्थः ।

तज्जन्यस्तत्कारणं व्यापार इत्यत्र तज्जन्यत्वविशे-षणप्रयुक्त्या दूषणमाह ।

५०१ विशेषणप्रयुक्त्या दूषणम् ।

शब्दश्रोत्रसन्निकर्षस्य च श्रोत्राव्यापारत्वप्रसङ्गात् । अन्यथा श्रोत्रस्य शब्दप्रतिपत्तावकरणत्वप्रसङ्गात् सन्नि-कर्षोहीन्द्रियव्यापार उच्यत इति व्यापारान्तरञ्च तस्य क्षणिकमसिद्धं स्थिरे चोक्त एव दोषः । शब्द एवतद्व्या-पारः किन्न स्यादितिचेन्न । तस्य कर्मत्वेन करणकोटि-बहिर्भावात् ।

*शब्देति * श्रोत्रं तावदाकाशमेव तद्गुणस्य च शब्दस्य तत्र समवायः संनिकर्षस्तस्य च नित्यत्वेनात-ज्जन्यत्वान्न तद्व्यापारत्वं द्रव्यत्वेऽपि नित्यविभुतया नित्यसंयोगतया न संनिकर्षत्वमित्यर्थः । शब्दस्य नि-

(१) मतिविस्तरेणेति का०मु०पु०पा० ।
(२) तथाचेति का०मु०पु०पा ।

त्वविभुत्वाभ्रां नित्याकाशात्मकश्रोत्रेण संयोगो ऽज-संयोगानङ्गीकारादित्यत आह * अन्यथेति * शब्दस्य श्रोत्रसन्निकर्षाभावे श्रोत्रस्य शब्दोपलब्धौ करणत्वं न स्यात्तदसन्निकृष्टत्वाच्चक्षुरादिवदित्यर्थः। अस्तु तर्हि श्रोत्रस्य शब्देन नित्यसंनिकर्षस्तथाऽपि शब्दोपलब्धिकरणता किं न स्यादित्यत आह *सन्निति* व्यापारवतः करणत्वं व्यापारश्च तज्जन्यः कारणमिन्द्रियस्य च सन्निकर्षो व्यापारस्तस्य च श्रोत्रजन्यत्वाभावात्करणलक्षणं तत्र नास्तीत्यर्थः। तर्हि श्रोत्रस्य सन्निकर्षातिरिक्तं व्यापारान्तरं करणत्वनिर्वाहाय कल्प्यतामित्यत आह *व्यापारेति* कल्प्यमानं व्यापारान्तरं क्षणिकं स्थिरं वा, क्षणिकमपि प्रयत्नरूपं परिणामरूपं परिस्पन्दरूपं वा, नाद्योऽचेतनत्वान्नापि द्वितीयतृतीयौ विभौ विभुगुणे वा तयोरसम्भवादित्यर्थः। अस्तु तर्हि स्थिरमेव तदिति द्वितीयस्तत्राह * स्थिरे चेति * समवायवत्तस्यापि तज्जन्यत्वायोगात्तद्व्यापारत्वासंभवे करणत्वासम्भवः श्रोत्रस्येत्युक्त एव समवायपक्षे दोष इत्यर्थः। तर्हि शब्द एव श्रोत्रजन्यत्वास्वविषयप्रतीतिजनकत्वाच्च श्रोत्रव्यापारोऽस्तु ततश्च श्रोत्रस्य व्यापारवत्तया करणत्वान्नाव्याप्तिरिति शङ्कते * शब्द इति * शब्दो न श्रोत्रव्यापारस्तद्विषयत्वाद्यदेवं तदेवं यथा रूपादि,श्रोत्रं वा नस्वविषयव्यापारं करणत्वाच्चक्षुरादिवदिति परिहरति * नेति * तस्य शब्दस्य श्रोत्रजन्यं ज्ञानं प्रति कर्मतया करणपक्षबहिर्भावादित्यर्थः।

शब्दस्य श्रोत्रव्यापारतया श्रोत्रजन्यं ज्ञानं प्रति करणत्वं तत्प्रयुक्तव्यवहारविषयतया कर्मत्वं चास्तु तत्र विपक्षबाधकाभावादप्रयोजकतेति शङ्कते ।

४०२ अप्रयोजकत्वशङ्कापरिहारः ।

क्वचित्तयोरेकत्वेऽपि का क्षतिरिति चेन्न । शब्दबुद्धौ कार्यीयामुपधायकत्वेन प्रविष्टस्य शब्दस्य करणव्यापारतया कारणकोटावपि प्रवेशानेऽशतो नियम्यनियामकत्वविरोधापत्तेः । घटादिबुद्धौ चक्षुरादेश्चक्षुर्घटादिसंसर्गव्यापारकत्वेऽपि सममिदमिति चेत् किन्न स्यात् । तथा च-

बाधेऽदृढेऽन्यसाम्यात् किं दृढेऽन्यदपि बाध्यताम् ।
क्व ममत्वं मुमुक्षूणामनिर्वचनवादिनाम् ॥ ३३ ॥
तथा हि मिथिलानाथो मुमुक्षुर्निर्ममः पुरा ।
आहेदं मिथिलादाहे नमे किञ्चन दह्यते ॥ ३४ ॥
इति ।

* क्वचिदिति * विपक्षे दण्डं दर्शयन्परिहरति * नेति * शब्दबुद्धौ श्रोत्रकार्यीयामुपधायकत्वेन विषयतया (व्यावर्तकत्वेन प्रविष्टस्य करणीभूतश्रोत्र) व्यापारतया करणकोटावपि प्रवेशानेऽशतः शब्दस्य नियम्यनियामकविरोधापत्तिर्व्यापारविशिष्टस्य करणत्वात्तद्व्यापारतया करणत्वं तस्यैव पुनः कार्यबुद्धिविशेषणतया कार्यत्वमापद्येत तच्च विरुद्धं निय-

() एतदन्तर्गतोग्रन्थः सो० पु० नास्ति ।

तत्प्रागभावस्य कार्यत्वादित्यर्थः। एकस्य करणव्यापारतया करणत्वं बुद्धिव्यावर्तकतया कार्यत्वं चोररीकरणीयं अन्यथा चाक्षुषप्रत्यये कुम्भादेरप्येवम्भावप्रसङ्गादिति प्रतिबन्दीग्रहेण शङ्कते *घटादीति* घटादिबुद्धौ कार्यायां चक्षुरादेर्घटादिसंसर्गव्यापारतया करणत्वेऽपि सममिदं घटादेः संसर्गविशेषणतया करणत्वं बुद्धिव्यावर्तकतया कर्मत्वं च स्यादिन्द्रियसंनिकर्षव्यापारत्वादित्यर्थः। खण्डकं प्रत्ययं प्रसङ्गाभास इष्टापादनरूपत्वादिति परिहरति * किमिति * नास्माकं किं चिन्निर्वाच्यमस्ति निर्वाच्यपक्षखण्डनमात्रव्यापारादतस्तत्खण्डनमपि भवतामेवानिष्टाय टीकते इत्यर्थः। प्रतिबन्दीखण्डनन्यायसङ्ग्राहकश्लोकश्चात्र भवतीत्याह * तथेति * एकस्य नियम्यनियामकविरोधात्मको बाधो मदुक्तो दृढोऽदृढो वा, यद्यदृढस्तत्राह * बाध इति * अदृढे मदुक्ते बाधे प्रशिथिलमूलत्वादिदोषे सत्यन्यसाम्यात्किं स्यान्न किंचिदपि तदेवादार्ढ्यकारणं प्रशिथिलमूलत्वाद्युद्भाव्यतामन्यसाम्योद्भावनं व्यर्थं प्रशिथिलमूलत्वाद्युपजीव्यैव तदुद्भावनादित्यर्थः। यदि दृढस्तत्राह *दृढ इति* प्रशिथिलमूलत्वादिहीनतयाऽपरिहार्ये सत्यन्यत्प्रतिबन्दीस्थानमपि बाध्यताम्। तर्हि स्वपक्षोऽपि तव न सिध्येदेवं च जात्युत्तरता कथं न तवेत्यत आह * केति * अहंममभावहीनत्वान्मुमुक्षूणां कोऽपि स्वीयतया स्वीकृतपक्षो नास्ति यद्बाधया जात्युत्तरता स्यादित्यर्थः। मुमुक्षूणां स्वपक्षक्षतावपि निर्विकारतयाऽवस्थानं पु-

राग्रहकथनेनोपपादयति * तथाहीति * मिथिला नामनगरी तस्या नाथो जनकः । याज्ञवल्क्येन जनकस्य वेदान्तश्रवणयोग्यतापरीक्षार्थं मायावह्निना मिथिला नगरी प्रज्वालिता तदा जनकेनैवमुक्तं

"अनन्तमेव मे वित्तं यस्य मेनास्ति किञ्चन ।
मिथिलायां प्रदग्धायां न मे किं चन दह्यत" ।

इति भारते श्रूयते इत्यर्थः ।

तदाश्रयः कारणं व्यापार इति द्वितीयमाशङ्क्य प्रतिषेधति ।

४०३ द्वितीयकल्पनिषेधः ।

नापि द्वितीयः लिङ्गपरामर्शस्यानुमितावकरणत्वप्रसङ्गात् । निर्विकल्पकस्यापि तस्योपगमे सविकल्पकानाश्रयत्वात् अतद्धेत्वाश्रयस्य तद्धेतुव्यापारत्वे चात्याप्तेः।

* नापीति * कुत इत्यत आह * लिङ्गेति * लिङ्गपरामर्शोऽनुमितौ करणं न च तदाश्रयो ऽनुमितिहेतुर्व्यापारोऽस्तीत्यव्याप्तिरित्यर्थः । धूमादिविषयं निर्विकल्पकज्ञानं करणं तत्परामर्शस्तु तद्व्यापार इति नाव्याप्तिरित्याशङ्क्याह * निर्विकल्पेति * तस्य धूमादेर्निर्विकल्पस्योपगमेऽपि सविकल्पानाश्रयत्वादव्याप्तिरिति शेषः । अपिशब्दान्निर्विकल्पव्यतिरेकेणापि विकल्पोत्पत्तिरुपपादितेति द्रष्टव्यम् । सविकल्पस्य निर्विकल्पाश्रितत्वं मा भूदस्तु च तद्व्यापारत्वमतश्च निर्विकल्पकस्य तद्व्यापारतयाऽनुमितिकरणत्वमित्यत आह * अतदिति * तस्याः प्रधानक्रियाया हेतुस्तद्धेतुः स

आश्रयो यस्य न भवति सोऽतत्त्वेत्वाश्रयस्तस्य प्रधान-क्रियाहेतुव्यापारत्वेऽतिप्रसङ्गः सर्वः सर्वस्य व्यापारः स्यादविशेषादित्यर्थः ।

व्यापारवतः फलाव्यभिचारित्वमित्यत्र व्यापारा-निरूपणेन व्यापारवदित्यंशं परास्थविदानीं फलाव्य-भिचारित्वं पराचष्टे ।

४०४ फलाव्यभिचारित्वांशखण्डनम् ।

किञ्च फलाव्यभिचारित्वं किन्तस्मिन्नेव काले फ-लस्य सत्त्वनियमः उत तदनन्तरं फलसत्त्वनियमः । नाद्यः कारणस्य पूर्वभावित्वात् अवश्यं वक्तव्यत्वात् । न द्वितीयः आनन्तर्यं यद्यव्यवहितानन्तर्यं विवक्षि-तं तदा यत्किञ्चिद्व्यापारवतः करणत्वपक्षे हस्तादेर-करणत्वापत्तेः । आफलव्यापारवतस्तथात्वे कर्त्रादिष्व-तिव्याप्तिः । अथ व्यवहितस्याप्यानन्तर्यं विवक्षितं तदा-पि यत्किञ्चिद्व्यापाराभिप्रायेऽन्तरायसम्भवात् हस्ता-द्यव्याप्तिः आफलव्यापाराभिप्राये च व्यवधानासम्भ-वात् कारकमात्रं करणमित्युक्तं स्यात् ।

किञ्चेति आद्यं दूषयति *नेति* यस्मिन् काले करणं तस्मिन्नेव फलं न संभवति करणजन्यत्वात्फल-स्य जन्यजनकयोश्च पूर्वापरभावनियमादित्यर्थः । कर-णानन्तरं फलसत्त्वनियम इति द्वितीयं दूषयति * ना-पीति * आनन्तर्यं किमव्यवहितानन्तर्यं विवक्षित-

मुत व्यवहितानन्तर्यं पर्यायस्तदाऽपि यत्किञ्चिद्व्यापारवतः करणत्वमुताऽऽफलव्यापारवत इति विकल्प्य यत्किञ्चिद्व्यापारपक्षं दूषयति * आनन्तर्यमिति * काष्ठसंयोगादिव्यापारवतो हस्तादेः पाककरणतया इष्टस्यानन्तरं पाकादर्शनात्करणत्वं न स्यादित्यव्याप्तिरित्यर्थः। आफलव्यापारत्वात्करणमिति द्वितीयोऽस्तु सदितायथा भावादित्यत आह *फलेति * यद्व्यापारानन्तरं फलं जायते स आफलव्यापारः फलोत्पत्तिपर्यन्तं व्यापृतस्येति यावत्।करणत्वे कर्त्रादेरपि करणत्वापातस्तस्यापि फलपर्यन्तव्यापारस्येष्टव्यत्वादन्यथाऽकारणत्वप्रसक्तेरित्यर्थः।अव्यवहितानन्तर्यमिति न विशेष्यते किं त्वानन्तर्यमात्रमतश्च व्यवहितमप्यानन्तर्यं विवक्षितमिति नाव्याप्तिरिति द्वितीयं कल्पमुत्थापयत्यथेति। तदाऽपि यत्किञ्चिद्व्यापारवतः करणत्वमुताऽऽफफलव्यापारवत इति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * तदापीति * यत्किञ्चिद्व्यापारवतोऽनन्तरफलत्वं करणत्वमित्युक्तं स्यात्तच्च न संभवति काष्ठसंयोगादिव्यापारवतो हस्तादेरग्निज्वालादिव्यवधानवतोऽपि यतः कुतश्चित्पाकोत्पत्तेः प्रतिबन्धसंभवादव्यापकत्वादित्यर्थः। द्वितीयमतिव्याप्त्या दूषयति * आफलेति * व्यवधानस्य कर्त्रादिष्वप्यसंभवादतिव्याप्तिरित्यर्थः।

प्रकारान्तरेण लक्षणं दूषयितुं विकल्पयति।

४०५ विकल्पनिरास।

व्यापारवतश्च फलाव्यभिचार इति किन्तद्व्यापारस्य

फलाव्यभिचारित्वं व्यापारविशिष्टस्यवा । नाद्यः हस्ताद्यकरणत्वापातात् । अत एव नद्वितीयः यागादेः स्वर्गाद्यकरणत्वापातात् । अपूर्ववाक्यार्थत्वत्रादिनाऽपि चरमयागस्य फलकरणत्वाभ्युपगमादिति ।

व्यापारेति व्यापारवतः फलाव्यभिचारित्वमित्यत्र करणोपलक्षितव्यापारस्य फलाव्यभिचारित्व,मुत व्यापारविशिष्टहस्तादेरिति विकल्पाभिप्रायः । हस्ताद्युपलक्षितव्यापारस्य करणत्वमित्याद्यं दूषयति * नेति* एवं च हस्तादेरकरणत्वं स्यादुपलक्षितादुपलक्षणस्यान्यत्वादेवं च हस्तेन रामेण शरेण विद्ध इत्यादिव्यवहारो विरुध्येतेत्यर्थः । व्यापारविशिष्टं हस्तादि करणमिति द्वितीयं दूषयति *नेति * यजेतेत्यादिवाक्यस्य भावनाऽर्थ इति केचित् । अपरे समीहितोपायत्वमिति। अन्येऽपूर्वमिति । तत्र पक्षद्वये दोषमाह * यागादेरिति । यागदानहोमानां स्वर्गपशुपुत्रादिकं प्रत्यकरणत्वापातात्काष्ठसंयोगादिव्यापारवतो हस्तादेरकरणत्वापाताद्यागादेः स्वयं व्यापारतया व्यापारवत्त्वाभावात्क्षणिकत्वाद्व्यापारितया स्वर्गादिफलपर्यन्तावस्थानायोगाच्चेत्यर्थः । अपूर्ववाक्यार्थपक्षे नायं दोषो यागादेरपूर्वं प्रति करणत्वात्तस्य च स्थिरस्य स्वर्गादिकरणत्वादित्याशङ्क्य निगदति*अपूर्वेति*दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेत्यत्राग्नेयादयःषड्यागा गम्यन्ते तेषां समप्राधान्यादन्योन्यमङ्गाङ्गितया करणत्वायोगात्स्वयं क्षणिकत्वादेककर्तृकत्वाच्च सम्भूयापूर्वकरणत्वायोगात्पूर्वपूर्व-

पागजन्यायान्तरापूर्वविशिष्टस्य चरमयागस्य परमा-पूर्वकरणत्वमिष्टं तत्र स्वागयागस्य व्यापारस्त्वादेवान्य-व्यापारविशिष्टत्वाभावादित्यर्थः ।

फलाव्यभिचारप्रयुक्तदोषं परिहर्तुं लक्षणान्तरमाह

४०६ अथोतकरकृतकरणलक्षणनिरासः ।

अथान्ये यद्वानेव करोति तत्करणं, यद्वानेव प्र-मिमीते तत्प्रमाणम् । नैवम् । आत्मधर्मप्रध्वंसादीनाम-करणानां प्रमाणत्वप्रसङ्गात् ।

अथेति यत्करोति तत्करणमित्युक्ते कर्मादावति-व्याप्तिस्तन्निरासार्थमाह *यद्वानिति* तावत्युक्तेऽलङ्का-राद्यतिव्याप्तिरत उक्तं *एवेति* प्रकृतप्रमाणलक्षणो-पयोगितया करणसामान्यलक्षणानन्तरं तद्विशेषप्रमा-णलक्षणमाह *यदिति* कृत्यं पूर्ववत् । यच्छब्देन करण-मुच्यते किमकरणं, आद्येऽसिद्धः द्वितीये व्याघा-तस्तथा विशेषाभिधानेऽननुगमः सामान्यं स्वसिद्धं यच्छब्दवाच्यमिति दूषयति * नैवमिति * अतिव्या-पकत्वादपि नेदं लक्षणमित्याह *आत्मेति* आत्मध-र्मा ये क्षणिका बुद्ध्यादयस्तेषां प्रध्वंसानां क्रियां प्रति करणत्वं नास्तीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः ।

अतिव्याप्तिपरिहाराय लक्षणं विशिनष्टि ।

४०७ विशेषणदानेऽप्यतिव्याप्तिः ।

येन क्रियाकारणेन युक्त एव प्रमिमीत इति चेन्न । सुखा-दिप्रमितौ करणव्यापारस्याऽपि करणत्वप्रसङ्गात् । ओमि-

तिचेन्न । अव्यापारतयाऽकारकत्वेन तद्विशेषकरणभावा-नुपपत्तेः । व्यापारवत्ताऽपीति चेन्न । एवं हि व्यापारवत एव करणत्वं न स्यात्, न हि व्यापारवतस्तस्य व्यापारान्तरवत्ताऽस्ति । अथ व्यापारवतो व्यापारांशमपहाय करणत्वं, तत्र चास्त्येवेदं लक्षणं-यस्य करणत्वमस्ति तस्य व्यापारवत्त्वमप्यस्तीति व्यापारवत्करणमुच्यत इति । न, पटमुद्यम्य निपात्य च प्रक्षालयतः स कर्मैव हि करणं स्यात् ।

* येनेति * अतिव्याप्त्यैव दूषयति * नेति * सुखादय आत्मगुणा आत्ममनःसंयोगात्प्रतीयन्ते तत्रात्मसंयुक्तं मनः करणं संयुक्तसमवायात्तत्प्रमात साधनत्वात्तस्य मनसो व्यापारः संयुक्तसमवाय इति इन्द्रियस्यार्थसंनिकर्षमात्रव्यापारत्वात्तस्यापि सुखादिप्रमितिकरणत्वं प्रसज्येत कथितलक्षणस्य तत्र भावादिति भावः । मनसा सुखादिसन्निकर्षः सुखादिप्रमितौ करणं नियमेन तत्प्रमातृविशिष्टत्वे सति क्रियाकारणत्वान्मनोवदिति शङ्कते *अमितिः* हेतोर्विशेषणासिद्ध्या दूषयति * नेति * मनःसन्निकर्षो न कारणं व्यापारहीनत्वाच्छशशृङ्गवद्व्यापारहीनश्च स्वयं व्यापारतया, व्यापारान्तरापगमेऽनवस्थानादेवं च न तत्करणं तदकारकत्वादस्त्वन्तरवादिति

(१) व्यापारवत्ताऽस्ति इति० सो० पु०पाः

२ स-पटः कर्म वस्तुगत्या भवति स्वलक्षणेन करणं स्यादित्यर्थः ।

भावः । व्यापारपरकारकं कारकविशेषश्च करणं मनः-संनिकर्षस्य निर्व्यापारतया कारकत्वानुपपत्तौ तद्वि-शेषकरणत्वानुपपत्तिरिति तत्रोक्तामतिव्याप्तिं परि-हर्तुं विशेषणान्तरं शङ्कते * व्यापारेति * येन व्या-पारवता कारणेन युक्त एव प्रमिमीते तत्प्रमाण-मिति विशिष्टलक्षणं तत्र नास्तीत्यर्थः । व्या-पारवतेत्यत्र व्यापारविशिष्टस्य करणत्वमुच्यते व्या-पारोपलक्षितस्येति विकल्प्य प्रथममसम्भवेन प-राकरोति * नेति * व्यापारवतापीति विशेषणो-पादाने व्यापारवतः कुठारान्तःकरणादेरेव करणत्वं न स्यादिति वचः परस्परव्याहतमित्यत आह * न हीति * व्यापारवतो व्यापारवत्ताऽस्ति न वा, अ-स्ति चेत्तेनैव व्यापारेण व्यापारान्तरेण वा, तेनैव चेदेशात आत्माश्रयो,ऽन्येन चेत् क्वचिद्व्यापारविच्छेदे तत्रैवाव्याप्तिरविच्छेदेऽनवस्थाऽतोऽव्यापारवतो व्या-पारवत्त्वं नास्तीति द्वितीयः परिशिष्यते ततोऽस-म्भव इत्यर्थः । व्यापारविशिष्टं करणं न ब्रूमः किं तु तदुपलक्षितमुपलक्षणं चोपलक्ष्याद्बहिर्भवति तेन न ग-दिताद्यमिति द्वितीयमवलम्बते *अथेति* व्यापार-स्योपलक्षणत्वाश्रयणे विशेषणपक्षात्को विशेष इत्यत आह * तत्रेति * लक्षणसत्त्वमभिनयेन दर्शयति * य-स्येति * निगमयति * व्यापारेति * व्यापारलक्षितेन येन कारणेन युक्त एव करोति तत्करणमित्येतदलक्षणं क्रियाकर्मणोऽपि करणत्वापातादिति दूषयति*नेति* जघन्य निपात्य च पटं प्रक्षालयतो रजकस्य वा प्रक्षाल-

नक्रिया तत्प्रति कर्म्मकारकं स पट एव करणं स्यान्न च कर्म्मणः करणत्वं तदुचितव्यवहारस्य कर्म्मणि कस्य चिददर्शनादिति पुरा निरधारीत्यर्थः।

एवं करणलक्षणं परास्य संप्रति कस्येदं लक्षणमिति लक्ष्यं पक्षीकृत्य तद्धर्म्मतया लक्षणोक्तिः क्रियते तथा च किं तल्लक्ष्यमिति पृष्टे तद्वक्तव्यमन्यथाऽऽश्रयासिद्धेः र्लक्षणस्येत्याह।

४०८ लक्ष्यस्वरूपापरिज्ञाने लक्षणस्यातन्त्रत्वम्।

किंच किं तस्य करणत्वमिति लक्ष्यीभूतस्यावश्यवक्तव्यत्वात् यद्युक्तलक्षणवत्त्वमेव तत् स्यात् तदाऽऽत्माश्रयापातः स्यात्। स्वरूपमिति चेन्न। स्वरूपस्य प्रतिकरणं भिन्नतया एकपरित्यागेनापरत्र लक्षणं गतमित्यतिव्यापकं स्यात्, न हि चक्षुषः स्वरूपं श्रोत्रस्येति।

किं चेति लक्षणमिति लक्ष्यीभूतस्य लक्ष्यस्येति यावत्। किं त्वदुक्तलक्षणाविशिष्टं लक्ष्यं किं वालक्षणांशमपहाय स्वरूपमात्रमिति विकल्प्य प्रथममनुवदति *यदीति*तदाऽपि किं लक्षणं लक्ष्ये वर्त्तते उत न, न चेदलक्षणं स्यात् वर्त्तते चेत्तत्राह*तदेति*तर्हीति यावत्। लक्ष्यं करणमुक्तलक्षणविशिष्टमेव विशेषणविशेष्यतत्संसर्गमात्रमतश्च स्वविशिष्टे स्वयं वर्त्तते इत्यंशत आत्माश्रय इत्यर्थः। यस्यैतल्लक्षणवैशिष्ट्यं तत्स्वरूपमात्रस्य तल्लक्ष्यत्वान्न तत्र लक्षणवृत्तावात्माश्रय इति द्वितीयं शङ्कते * स्वेति * सकलकरणस्वरूपसङ्ग्राहकरूपान्तरक्रोडीकृतस्वरूपाणां प्रत्येकं लक्ष्यत्वमुत प्रतिकरण भिन्न-

भिन्नरूपेणाऽऽत्थे तत्रैव रूपान्तरं लक्षणमस्तु व्यर्थोऽयमुपन्यास इति यद्विरेकं दूषयित्वा द्वितीयं प्रत्याह *नेति* प्रतिकरणं भिन्नस्वरूपाणां सम्भूय लक्ष्यत्वे न क्वापि। प्रत्येकं लक्ष्यत्वे नयनादिस्वरूपपरित्यागेन श्रोत्रादिस्वरूपे लक्षणगमनादतिव्याप्तिरिति यावत् । चक्षुःस्वरूपस्य लक्ष्यत्वेऽपि लक्षणस्य श्रोत्रे प्रवृत्तिर्न दोषाय तयोः स्वरूपस्यैक्यादित्यत आह *न हीति* न हि चक्षुःस्वरूपं श्रोत्रस्यास्ति तयोरैक्यापादिति शेषः। उपलक्षणं चैतद्बंधयतो पृथिवीत्यादिलक्षणसाधारणत्वात् ।

यथानेव प्रमिमीत इत्येवकारेण प्रमाणस्य प्रमाऽव्यभिचार उच्यत इति वाच्यमन्यथा चक्षुरादावव्याप्तेर्यथान्प्रमिमीत एवेति लक्षणस्य भावादेव चाऽव्यापकमित्याह ।

४०९ यथानेवप्रमिमीत इत्यत्र दोषान्तरम् ।

किंचैवमिन्द्रियादेः प्रमाणत्वं न स्यात् अनद्धतोऽप्यनुमात्रादेः प्रमातृत्वात् । नासौ प्रत्यक्षमिति चेन्न। नेदमपिहि[2] प्रत्यक्षमात्रस्य लक्षणं भवता क्रियते । ननु यद्यपीन्द्रियादेर्विशेषतो व्यावृत्तिस्तदपि तज्जातीयकरणमात्रतया तज्जातीयमात्रस्याव्यावृत्तिरेव, नह्यनुमित्यादावप्यकरणजातीयवान् प्रमिमीते इति । न। करणतया साधारणभावस्याद्याऽपि निर्णेतुमशक्यत्वात् ।

१ प्रत्यक्षप्रमेति सो० पु० पा० ।
२ इदमपिहि इति सो० पु० पा० ।

किं चेति इन्द्रियादेरित्यादिशब्देन लिङ्गादि गृह्यतेऽनुमाद्यादेरित्यादिपदेन प्रत्यक्षप्रमाद्यादि गृह्यते। इन्द्रियव्यापारादिव्यतिरेकेणानुमानादिप्रमा जायते लिङ्गादिव्यापारव्यतिरेकेणापि प्रत्यक्षप्रमाऽतो यद्वानेव प्रमिमीत इति लक्षणमिन्द्रियादावव्यापकमित्यर्थः। इन्द्रियव्यापारस्यानुमाद्यादिव्यभिचारेऽपि प्रत्यक्षप्रमाऽव्यभिचारात्प्रमाणत्वमिति शङ्कते *नेति* सामान्यलक्षणे विशेषाव्यभिचारोऽकिञ्चित्कर इति परिहरति *नेति* यच्छब्देन करणमात्रमभिधाय तस्य प्रमिमीत इति प्रमातृमात्राव्यभिचार उच्यते सामान्यलक्षणत्वात्तच्च नेन्द्रियादौ तद्धीनस्याप्यनुमाद्यादित्वादित्यर्थः। यद्वानेव प्रमिमीत इति यज्जातीयवानेव यां कां चित्प्रमां करोतीत्यर्थेन इन्द्रियादेर्विशेषरूपात् व्यावृत्तावपि करणत्वोपाधौ प्रमाव्यभिचाराम्नाव्याप्तिरिति चोदयति *नन्विति* तदपि–तथाऽपीति यावत्। तज्जातीयमात्रस्याव्याप्तिः करणत्वाकान्तरूपस्याननुगमः। हेतुमाह *तज्जातीयकरणमात्रत्वेति* प्रमाजातीयकरणमात्रत्वादित्यर्थः। इन्द्रियव्यापारविरहवत् करणमात्ररहित एवानुमाद्यादिर्भवति तेन न सामान्येनाप्यनुगम इत्याशङ्क्यानुमित्यादावपि करणमात्ररहितो न प्रमां करोतीत्याह *न हीति* कथमसिद्धेन करणत्वोपाधिना लक्षणस्यानुगमयितासीति परिहरति *नेति* करणत्वे सिद्धे तदुपाधावनुगतलक्षणसिद्धिस्तत्सिद्धौ च करणत्वसिद्धिरिति परस्पराश्रय इत्यर्थः।

यया नैव प्रमिमीत इति लक्षणमव्याप्तिपरिहाराय विशिनष्टि ।

४१० अव्याप्तिपरिहाराशङ्कातन्निराकरणे ।

अथ यां प्रमा यद्वानेव जनयति तस्यां तत्करणमिति । मैवम् । कौपीनाच्छादनादेरपि करणत्वप्रसङ्गात् । यज्जातिकामिति चेत् । मैवम् । परोक्षत्वजातिकां प्रमां लिङ्गत्वानेव शब्दत्वानेव वा जनयतीति नियमाभावात् तस्याकरणत्वप्रसङ्गात् । साक्षात्कारित्वानुमितित्वादयो जातिभेदा विवक्षिता इति चेन्न । प्रत्येकमुपादानेऽव्याप्तेः । सम्भूयोपादाने सर्व्वाव्याप्तिः । अनियमेनोपादाने च लक्षणाननुगमापातादिति ।

* अथेति * प्रतिप्रमाव्यक्ति तत्तत्करणविशेषणत्वं विवक्ष्यते यस्यां प्रमायां यस्यान्वयो दृश्यते तत्करणमित्यतो नाव्याप्तिरित्यर्थः । यस्यामिति प्रमाव्यक्तिरुच्यते किं वा यज्जातीयप्रमायां यस्यान्वयो दृश्यते तत्र तत्करणमिति, नाद्योऽतिव्यापकत्वादित्याह * मैवमिति * कौपीनं गुह्यं तदाच्छादनं पटः उक्तं हि "अकृत्यगुह्ये कौपीनं कीलालं रुधिरं जल" मिति कौपीनाच्छादनादेरपि कस्यांचित्प्रमाव्यक्तावन्वयो दृश्यत इति तस्य तत्र करणत्वं स्यादित्यर्थः । यज्जातीयप्रमायां यस्यान्वयस्तत्करणमिति गदितावद्यपरिहाराय द्वितीयमाशङ्कते * यदिति * कौपीनाच्छादनादिमान्यद्यपि कां चित्प्रमां करोति तथाऽपि तथा

मेव तज्जातीयसर्वप्रमां न जनयति तदभावेऽपि दर्शनादिहेतुत्वाभावस्य विवक्षितत्वान्नातिव्याप्तिरित्यर्थः । यज्जातीयामिति परोक्षजातीयामपरोक्षजातीयां चेति विवक्षितं उत साक्षात्कारित्वानुमितित्वादिजातीयां चेति विकल्प्याऽऽद्यमव्याप्त्या दूषयति * नैवमिति * परोक्षजातीयप्रमानिष्पादकस्य शाब्दत्वं लिङ्गत्वं चेति नियमाभावाल्लिङ्गादेरकरणत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । न च परोक्षजातीयप्रमानिष्पादने लिङ्गाद्यन्यतमनियमात्तस्य करणत्वमिति वाच्यम् । अन्यतमार्थग्यात्तथाऽव्याप्तितादवस्थ्यात्साक्षात्कारिजातीयां यद्वानेव जनयति तत्तत्र करणमेवमनुमितिजातीयां यद्वानेव जनयति तत्तत्र करणमेवमुपमितित्वादावपीति द्वितीयं शङ्कते * साक्षादिति * साक्षात्कारित्वादिजातिभेदाः प्रत्येकमुपादीयन्त उत सम्भूय उतानियमेनेति, न तावदाद्योऽव्याप्तेरित्याह *नेति* साक्षात्कारिजातीयां यद्वानेव जनयति तत्प्रमाणमित्यादिप्रत्येकोपादाने लक्षणं तच नानुमानादावित्यतिव्याप्तिरिति यावत् । द्वितीयमसम्भवेन दूषयति * समिति * यद्वानेव साक्षात्कारित्वादिसर्वजातीयां प्रमां करोति तत्प्रमाणमित्यर्थः स्याञ्च चैतादृक् किं चिदस्तीति सर्वाव्याप्तिरसम्भव इत्यर्थः । तृतीयं प्रत्याह * अनियमेनेति * यदाकदाचिद्यत्किञ्चिद्वान् यां कां चित्प्रमां जनयति तत्प्रमाणमित्यर्थः स्यात् नचैतल्लक्षणं व्याप्नोति यदेत्यादिविशेषणस्य व्यावृत्त्यार्थत्वादित्यर्थः ।

व्यतिरेकमुखेन करणसामान्यस्य लक्षणमुपन्यस्यति

४११ व्यतिरेकमुखेन करणसामान्यस्य प्रमाणस्य च दूषणम् ।

यदभावात् कर्तृकर्मणी क्रियां न जनयतः तत्करणं तेन यदभावात् प्रमातृप्रमेये प्रमां न जनयतः तत्प्रमाणमिति लक्षणमित्यपि नयुक्तम् । किं प्रमातृप्रमेये सती यत्र न जनयतः उताऽसती अपि । आद्ये अतीतानागतानुमानादिकरणाव्याप्तिः । नापि द्वितीयः प्रमातृप्रमेययोरपि प्रसङ्गात् । यथा हि तत्र चक्षुराद्यभावात् प्रमा न जायते तथा प्रमातृप्रमेययोरप्यभावात्, अन्यथा तयोः कारणत्वमेव नस्यात् । एतेन सामान्यतोऽभिधानं प्रत्युक्तम् । अस्मदादिकर्तृसापेक्षेश्वरकर्तृके चास्मदादिज्ञाने अस्मदादिकर्तृकरणतापत्तेः । एवञ्चसति प्रकारभेदेनापि प्रमाणप्रमात्रादिव्यवस्थासमर्थना कृता न स्यात्, येनैव रूपेण कर्तृत्वादिना तस्य प्रमायामन्वयस्तेनैव तद्व्यतिरेकस्य प्रमानुत्पत्तौ प्रयोजकत्वादिति ।

* यदिति * यत् क्रियां न जनयति तत्करणमित्युक्ते क्रियायामेवातिव्याप्तिरसम्भवो वा तद्व्यावृत्त्यर्थं यद्भावादित्युक्तम् । यद्भावात् क्रिया न जायते तत्करणमित्युक्ते कर्त्तर्यतिव्याप्तिस्तन्निवारणाय कर्त्रिति विशेषणम् । यदभावात्कर्ता क्रियां न जनयतीत्युक्ते कर्मण्यतिव्याप्तिस्तन्निरासाय कर्मेति । एवं करणसामान्यमुपन्यस्य सामान्यज्ञानपुरस्सरत्वाद्विशेषज्ञानस्य

त्तविशेषप्रमाणलक्षणं प्रकृतोपयोगितया दर्शयति * तेनेति * यस्मात्कारणात्सामान्यस्यैतल्लक्षणं तेन हेतुना तद्विशेषप्रमाणस्यापि । प्रमातृप्रमेये यदभावात् प्रमां न जनयतः तत्प्रमाणमिति सम्बन्धः । प्रमातृप्रमेय-प्रमायां कर्तृकर्म्मक्रियायिशेष्यत्वाद्विशेषणकृत्यं तु पूर्ववत् । यत्र दानक्रियाकर्त्ता दाता दीयमानं हिरण्या-दिकर्म्म च संप्रदानकारकाभावे दानक्रियां न जनयत इति संप्रदाने करणलक्षणमतिव्यापकमिति हृदि निधाय दूषयति *इत्यपीति* एवं करणसामान्यलक्ष-णमाशयवशात्सिद्धस्य प्रमाणलक्षणं प्रतिक्षेप्तुं विक-ल्पयति *किमिति* यत्रेति निमित्तसप्तमी । यदभावं नि मित्तीकृत्य सती प्रमातृप्रमेये क्रियां न जनयतस्तत्कर णमित्यर्थः । (विरोध्यनेकप्रकारसंभवेऽपि विकल्प इति) प्रकारान्तरमाह *उतेति* यथा करणत्वाभिमतवच्छ-ब्दाभिधेयोऽसत्तथा प्रमातृप्रमेये अपीति समुच्चयार्थो ऽपिशब्दः । प्रमातृप्रमेयसत्त्वं प्रमाणलक्षणान्तर्गतमिति प्रथमकल्पं दूषयति *आद्य इति* विशिष्टनदीपूराल्लिङ्गना-भूद्वृष्टिरिति वा विशिष्टमेघोदयदर्शनाद्भविष्यति वृष्टि रित्यनुमाने यत्करणं नदीपूरदर्शनादि तत्राव्याप्तिः सती प्रमातृप्रमेये इत्यंशस्याभावात् प्रमातुः सत्त्वेऽपि प्रमेयासत्त्वेन तद्द्वयसत्त्वस्य विशेषणस्याभावादिति भावः । आदिपदेन क्वचिद्वर्त्तमानेऽप्यभावानुमानं दर्श-यति यथा कदलीपक्के क्षाराभावस्य । तर्हि तयोरसतो-र्यदभावात्प्रमाजनकत्वं तत्प्रमाणमिति द्वितीयोऽस्तु

( ) एतद्मध्यगतो ग्रन्थः सो०पु०नास्ति ।

तत्राह * नेति * अव्याप्त्यभावेऽप्यतिव्याप्तिरित्याह * प्रमात्रिति * प्रमात्रादौ कथितलक्षणसत्त्वं दृष्टान्तेन स्पष्टयति * यथेति * इतीत्यनुभवप्रकटनं। तत्र-प्रमाणभूमाविति यावत्। यदभावात्प्रमाजनकत्वमिति लक्षणं प्रमेयादावस्ति प्रमातृप्रमेययोरसतोः स्वाभावादप्यजनकत्वादित्यर्थः। प्रमेयाद्यभावो न प्रमाभावव्याप्त इन्द्रियाजन्याभावत्वाद्यत्किञ्चिदभाववदित्याशङ्क्याह * अन्यथेति* अन्वयव्यतिरेकगम्यत्वात्कार्यकारणभावस्य व्यतिरेकाभावे न स्यादित्यर्थः। अदृष्टादिसाधारणनिमित्तेऽतिव्याप्तिरिति केचित्। तदसत्। व्यतिरेकस्य दर्शयितुमशक्यत्वात्सती अपि नोच्यते नाप्यसती इति किं तु प्रमातृप्रमेये यदभावात्प्रमां न जनयत इति सामान्येनाभिधीयते इत्यत आह * नेति * प्रमातृप्रमेययोः स्वाभावादप्यजनकत्वादतिव्यापकतेत्यर्थः। अतिव्याप्त्यन्तरमाह * अस्मदादीति * अस्मदादिकर्तृकरणतापत्तेः अस्मदादिश्चासौ कर्ता चेत्यस्मदादिकर्त्ता तस्य करणता तदापत्तेरित्यर्थः। उपपादयति *अस्मदादीति * ईश्वरः कर्ता यस्य तदीश्वरकर्तृकं अस्मदादिकर्तृसापेक्षं च तदीश्वरकर्तृकं चेति तथोक्तमेतदुक्तं भवति ईश्वरस्तावत्सर्वकर्तृत्वादस्मदादिज्ञानस्यापि कर्ता अस्मदादिश्च तत्र कर्ता तथा च ज्ञानाश्रयास्मदादिव्यतिरेकेण प्रमेयेश्वरौ तत् ज्ञानं न जनयत इत्यस्मदादेस्तत्कर्तुः करणत्वं प्रसज्येत तदयुक्तं प्रधानक्रियाश्रयस्य कर्तुरन्यस्याभावादिति। द्विकर्तृकं तत् ज्ञानं तत्रास्मदादिजन्यत्वाकारेण कर्तृत्वमीश्वरसा-

त्पत्त्याकारेण करणत्वमित्याकारभेदेनोभयत्वमपी-ष्यत आह * एवमिति * व्यतिरेकद्वारा कारण-त्वावधारणे सति प्रकारभेदेनापि प्रमात्रादिव्यवस्था-याः समर्थनं न कृतं स्यादित्युक्तं तत्र हेतुमाह * ये-नेति * येन रूपेण तस्यास्मदादेः कर्तृत्वादिना प्रमा-याम्न्वयः समवायित्वं तेनैव रूपेण प्रतियोगिता-निरूपितस्य व्यतिरेकस्याभावस्य प्रमानुत्पत्तिप्रयोज-कत्वात्साङ्कर्यमित्यर्थः।

लक्षणान्तरमनूद्य दूषयति।

४१२ लक्षणान्तरनिरासः।

चरमव्यापारवत्त्वं करणत्वमित्यपि न। व्यापाराभावा-त् लिङ्गपरामर्शस्याकरणत्वापातात्। नच सविकल्पक-व्यापारवतो निर्विकल्पकस्य तत्र प्रामाण्यं, केवलवि-कल्पनीयलिङ्गविषये तदनुपपत्तेः। संस्कारादिपर्य्यन्तानु-सरणे चानुमितेस्तज्जन्यत्वे प्रमाणाभावात् कार्य्यहेतोश्च कारकाव्यापारत्वात। अपि चाज्ञातकरणत्वापातात्। नच लिङ्गमेव परामर्शव्यापारवत्तया करणमिति युक्तम्। अनुमितानुमानादौ परामर्शस्यालिङ्गजत्वेन तद्व्या-पारवत्त्वानुपपत्तेः। आप्तोक्त्यादिभिस्तत्रासीद्धूम इति प्रतीत्य तदा तत्र वह्निरप्यासीदिति यदनुमानं तत्रास-त्त्वात् धूमस्य परामर्शव्यापारवत्तया करणताया दूरनि-रस्तत्वात्।

चरमेति चरमो व्यापारो यस्य स चरमव्यापार-स्तद्भावस्तत्त्वं, चरमत्वं च व्यापारस्य सकलकारकव्यापारोत्तरकालभावित्वम् कृत्यं लक्षणस्य स्पष्टम् । कुतो नेत्यत आह *व्यापारेति* व्याप्तस्य पक्षधर्मतयाऽनुसन्धानं लिङ्गपरामर्शः स च व्यापारमन्तरेणानुमितिकरणं तत्रोक्तलक्षणाभावादव्याप्तिरित्यर्थः। लिङ्गविषयनिर्विकल्पकस्य सविकल्पकव्यापारवतोऽनुमितिकरणत्वान्नाव्याप्तिरित्यत आह *न चेति* कुतो नेत्यत आह *केवलेति* केवलं विकल्पस्य गोचरो लिङ्गविषयो यस्य परामर्शस्य स तथोक्तस्तत्र लक्षणानुपपत्तेः व्यक्तिर्वा क्वा प्रमेयत्वात्सामान्यवदित्यत्र प्रमेयत्वं प्रमाविषयत्वं तदप्रत्यक्षत्वात्केवलं विकल्पगोचरप्रत्यक्षविषय एव निर्विकल्पनियमादतश्च प्रमेयत्वविषयपरामर्शेऽनुमितिकरणे ऽव्याप्तिरित्यर्थः । यत्र प्रमेयत्वादौ निर्विकल्पकं नास्ति तत्र संस्कार उद्बुद्धः स्मृतिर्वा व्याप्तिगोचराविकल्पस्य व्यापारोऽस्तीत्यत आह *संस्कारेति* व्याप्तस्य पक्षधर्मतानुसन्धानादेवानुमित्युपपत्तौ न संस्कारादेस्तज्जनकत्वे प्रमाणमस्ति व्यतिरेकाभावादतश्च न संस्कारादिः करणव्यापारः क्रियाऽजनकत्वात् क्रियावदित्यर्थः। संस्कारादिर्नानुमितिक्रियाहेतुरस्तु अस्तु च तत्करणव्यापारस्तथा च विपक्षबाधकाभावेनाप्रयोजकतेत्यत आह *कार्येति* तज्जन्यस्तज्जन्यकारणं व्यापार इति लक्षणोपगमादित्यर्थः। संस्कारादेरनुमितिकरणव्यापारत्वे दोषान्तरमाह *अपिचेति* इन्द्रियातिरिक्तं ज्ञानमेव प्रमाजनकमिति नि-

एव प्रसङ्गः । एकव्यापारवत्कर्त्रपेक्षयाऽपरापरकर्तृव्यापारस्य चरमभावित्वात् । यावद्व्यापारवत्कर्त्रपेक्षापक्षे तु विवक्षितमपि कारणं न स्यात् । आफलसिद्धेः कर्तृव्यापाराविरामात् । व्यापारस्य विच्छेदे तद्धेतुलक्षणक्षीणतापत्तेः ।

* किं चेति * यत्किञ्चित्कारकव्यापारापेक्षया चरमत्वमुत सर्वकारकव्यापारापेक्षया, आद्येऽतिव्याप्तिरित्याह * यदिति * कर्त्रादीनामपि यत्किञ्चित्कारकव्यापारापेक्षया चरमत्वमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीये तु लक्षणस्यासिद्धिः सर्वकारकमध्ये करणस्यापि निविष्टत्वात्तदपेक्षया तस्य चरमत्वासिद्धेरित्यर्थः । स्वेतरसकलकारकव्यापारापेक्षयेति चेन्न । स्वशब्देन कर्त्रादीनामभिधातुं शक्यतयाऽसिद्धेरपरिहारात् । करणेतरकारकापेक्षयेति चेन्न । तस्यैवानिरुक्तेरात्माश्रयादित्याशयः । शङ्कते *कर्त्रिति* कारकव्यापाराणां यत्किञ्चिद्व्यापारमपेक्ष्य चरमत्वं नोच्यते नापि सर्वकारकव्यापारापेक्षया किं तु कर्तृव्यापारापेक्षया यस्य व्यापारश्चरमस्तत्करणमित्यर्थः । व्यापारानाविष्टकर्तृस्वरूपमपेक्ष्य चरमत्वमुत व्यापाराविष्टस्वरूपमिति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नेति * कर्तृस्वरूपमात्रापेक्षया चरमत्वं कर्तृव्यापारस्यैवास्ति तज्जन्यत्वादतश्च व्यापारवति कर्तर्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । व्यापारवत्कर्तृरूपमपेक्ष्य चरमव्यापारवत्त्वं तत्त्वमिति द्वितीयं दूषयति * व्यापारेति * कर्तृव्यापारा-

याँ मध्ये यत्किंचिद्व्यापारवदपेक्षया चरमत्वमुत क-र्तुर्यावन्तो व्यापाराः सन्ति तावद्विशिष्टमपेक्ष्येति वि-कल्पपुरःसरं कर्त्तर्यतिव्याप्तिमुपपादयति *एकेति* पूर्व-पूर्वव्यापारवत्कर्त्रपेक्षया उत्तरोत्तरस्तद्व्यापारश्चरम इति चेद्विशिष्टेऽतिव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीये लक्षणासम्भव इत्याह * यावदिति * विवक्षितं चक्षुरादि करणं न स्यात्समस्तव्यापारविशिष्टकर्त्रपेक्षया चरमव्या-पारस्य करणत्वे कुतो लक्षणासिद्धिरित्यत आह * आफलेति * कार्योत्पत्तिपर्यन्तं कर्तृव्यापाराविच्छेदात् तदपेक्षया चरमव्यापारत्वं चक्षुरादेरपि न सम्भवती-त्यर्थः । कर्त्ता करणव्यापारमुत्पाद्य चरितार्थस्तदुत्पा-दितं करणं क्रियां प्रयोजयति नातोऽसम्भव इत्या-शङ्क्याह *व्यापारेति* तस्य कर्तुः हेतुलक्षणं नियतपूर्व-सत्त्वं तद्धीनतापत्तिरतश्चाकारणत्वेऽपि न तद्विशेषकर्तृ-त्वायोग इति भावः ।

व्यापारस्य चरमत्वं प्रकारान्तरेणोपस्थापयन्नाशङ्कते ।

४१४ शङ्कापरिहारौ ।

यद्व्यापारानन्तरं कारकान्तरं न व्याप्रियते तत् चरम-व्यापारमिष्टमिति चेन्न । सेश्वरपक्षे कर्तृव्यापाराविरमात् तदानन्तर्यासिद्धेस्तत्करणत्वापातात् । अनीश्वरपक्षे चा-क्षसंयोगादिभिरेव सव्यापारे कर्मण्यपि प्रसङ्गात् । छेदादे हि करणसंयोगादिव्यापारश्चरम एवेति कुतस्तद्व्यवच्छेदः द्रष्टाव्याप्तिश्चेति ।

* यदिति * तार्किकेणेत्थमुच्यते उत मीमांसकेन, मतावत्तार्किकस्येदृशं वचनं चातुरीमश्नतीत्याह *नेति* ईश्वरव्यापारः प्रयत्नरूपस्तस्य नित्यत्वात्तदनंतरं किंचिदपि कारकं न व्याप्रियते तदानन्तर्याभावादतश्च कर्तुरीश्वरस्य करणत्वापात इत्याशयः । मीमांसकमतानुसारिणामिदं चोद्यमिति द्वितीयेऽप्यतिव्याप्तिमाह *अनीति* अथेन्द्रियसम्प्रयोग इन्द्रियार्थयोरुभयोरपि व्यापारस्तद्द्वयनिष्ठत्वादेवं च तैरेव संयोगादिभि कृत्वा सव्यापारकंघटपटादिकर्म्म तत्र करणलक्षणातिव्याप्तिरर्थसम्प्रयोगानन्तरं कारकान्तराव्यापृतेरिति यावत् । योगशब्देन संयोग उच्यते संयुक्तसमवायादय आदिपदेनोपादीयन्ते । एवं प्रमाणलक्षणस्यातिव्याप्तिमुक्त्वा करणमात्रलक्षणस्यातिव्याप्तिमाह * छेद्यादेरिति* आदिपदेन पाकादिविषयास्तण्डुलादयो गृह्यन्ते संयोगादीत्यादिग्रहणेन पाककरणाग्निसंयुक्तस्थालीसंयोगात्तन्दुलानां करणैकार्थसंसृष्टत्वादि गृह्यते । न केवलमतिव्याप्तिरव्याप्तिश्चेत्याह * हस्तेति * हस्तव्यापारानन्तरं काष्ठादीनां व्यापाराद्धस्तस्य पाककरणत्वं न स्यादित्यव्याप्तिरित्यर्थः । काष्ठादिकमपीत्यादिशब्दार्थः ।

करणमात्रस्य लक्षणान्तरं प्रापय्य प्रतिषेधति ।

४१५ करणमात्रस्य लक्षणान्तरनिरास ।

अनन्तरफलं करणमित्यपि न । अविशेषितानन्तर्यस्य सर्वकारणसाधारण्यात् । अव्यवहितानन्तर्यस्य व्यापा-

र्य्यपेक्षस्य यागाद्यव्यापनात् । व्यापारापेक्षस्य च हस्ता-द्यव्यापनात् । व्यापारपरम्परापेक्षस्य सर्व्वकारकव्यापनात् ।

* अनन्तरेति * सामग्र्याः करणत्वापातादित्यर्थः । किं चानन्तर्यमात्रं विवक्षितमुताव्यवहितं तदिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *अविशेषितेति* कर्त्रा-द्यनन्तरमपि फलोत्पत्तेस्तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः । अव्यवहितानन्तर्यमपि किं व्यापारापेक्षमुत व्यापारापेक्षमाहोस्वित् व्यापारपरम्परापेक्षमिति त्रिधा विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * अव्यवहितेति * यागादीनां स्वयं व्यापारतया व्यापारित्वाभावात्तदपेक्षफलानन्तर्यं करणलक्षणं तत्र नास्तीत्यव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीयं दूषयति * व्यापारेति * तृतीयं दूषयति * व्यापारपरम्परेति * कर्त्रादेरपि फलपर्यन्तव्यापाराविरमात्तत्परम्परापेक्षयाऽनन्तरफलत्वमस्तीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः ।

पूर्वं करणव्यापारमूरीकृत्य दूषणमभाणि इदानीं व्यापारमेव दूषयति ।

४१६ व्यापारदूषणम् ।

किञ्च तत्कार्य्यो यदि क्रियाहेतु स्तद्व्यापार इष्ट स्तदेन्द्रियकार्य्यो लिङ्गपरामर्शोऽनुमितिक्रियाहेतुरितीन्द्रियकरणिकाऽनुमितिः प्राप्ता । अथ हेतोः सतः कार्यः क्रियाहेतुस्तद्व्यापारस्तथा सत्यनुमित्यहेतोरिन्द्रियस्य कुतः करणत्वं स्यादिति । मैवम् । किं तद्धेतुत्वं यत्रास्यनुमितौ इन्द्रियस्य । नियतपूर्वभावित्वमिति चेत् । अस्ति

तावत् पूर्वभावित्वं नियतत्वमपि यदि कारणतायां प्रयोजकमिच्छसि तदा भवतैव यतितव्यं केनचिद्रूपेणेन्द्रियादेर्नियतत्वं प्रति, अन्यथा लिङ्गेन्द्रियादेः परस्परव्यभिचारादकरणिकैव प्रमा स्यात् । मनःसंयोगादेरेव तथात्वे चाऽप्रमासाधारण्यम् । अपि चाक्षादेरकरणत्वापातः यत्सामान्ये यत्सामान्यं प्रयोजकं तद्विशेषस्यैव तद्विशेषे प्रयोजकत्वनियमदर्शनात् । ततो येन केनापि रूपेणेन्द्रियस्य प्रमायां नियतत्वमुपपाद्यते तेनैव रूपेण प्रसङ्गोपपत्तिः । अथ प्रमात्वे तत् प्रयोजकं नत्वनुमितित्वादाविति चेन्न । निरुपाधित्वाविशेषेणोक्तार्थानाधिक्यात् । सामान्यप्रयोजकत्वेन विशेषस्यागानवकाशादिति । अन्यथा व्यक्तेरकारणकत्वानुपपत्तेः ।

* किं चेति * तत्कार्यस्तत्क्रियाहेतुस्तद्व्यापार इष्टो यदि, तदा तर्हि अनुमितिरिन्द्रियकरणिका प्राप्ता अनुमिताविन्द्रियं करणं स्यादिति यावत् । कुत इत्यपेक्षायां तदुपपादयति * इन्द्रियेति * लिङ्गपरामर्शइन्द्रियकार्योऽनुमितिहेतुर्यस्मादित्यर्थः । लिङ्गपरामर्श इन्द्रियजन्योऽनुमितिक्रियाहेतुरिति यदि तल्लक्षणाभावेऽपीन्द्रियव्यापारत्वाल्लक्षणस्य तत्रातिव्याप्तिरुदिता तां परिहर्तुमाशङ्कते * अथेति * प्रधानक्रियाहेतोः कार्यः क्रियाहेतुस्तद्व्यापार इति व्यापारलक्षणमित्यर्थः । अस्तु तावता प्रस्तुते किं स्यादि-

त्यत आह * तथेति * इन्द्रियस्यानुमितिक्रियाहेतुत्वाभावात्तज्जन्यलिङ्गपरामर्शस्य न करणव्यापारत्वप्रसङ्ग इत्याशयः । इन्द्रियस्याप्यनुमितिं प्रति हेतुत्वाद्विशेषणोपादानेऽप्यतिव्याप्तितादवस्थ्यमिति परिहरति * मैवमिति * अनुमित्यपेक्षया नियतपूर्वभावित्वरूपं हेतुत्वमिन्द्रियस्य नास्तीति शङ्कते * नियतेति * पूर्वभावित्वमात्रं नास्ति किं वा नियतत्वविशिष्टं नाद्य इत्याह * अस्तीति * नियतत्वापेक्षया तावत्प्रयोग - इन्द्रियव्यापारान्वयव्यतिरेकित्वादनुमानस्य पूर्वभावित्वमस्तीत्यर्थः । इन्द्रियव्यापाराल्लिङ्गपरामर्शस्ततो ऽनुमितिरतो नियतत्वविशिष्टं पूर्वभावित्वं नास्तीति द्वितीयमाशङ्क्याह * नियतेति * नियतत्वं कारणत्वे प्रयोजकं न वा, न चेत्तदभावे न का चित्क्षतिः, प्रयोजकं चेत्तदेन्द्रियस्यापि करणत्वोपाधौ नियतत्वमनुमित्यपेक्षयाऽस्तीति त्वयैवोपपादनीयमित्याशयः । प्रमाकरणत्वरूपेणेन्द्रियस्यानुमितौ नियतत्वमुक्तं व्यतिरेकमुखेन द्रढयति *अन्यथेति* अयं भावः अनुमितिः प्रमा न वा, न चेत्तत्करणमनुमानमप्रमाणं स्यात्प्रमा चेदकरणिका सकरणिका वा,अकरणिका चेदनादिरनन्ता चेति नित्यज्ञानवानीश्वर इति लक्षणं जीवेऽतिव्याप्तं,यद्युत्तरस्तर्हि किं तत्करणमिन्द्रियाद्येव मनःसंयोगादिर्वा, नाद्य इन्द्रियादेः परस्परव्यभिचारितया सम्भूय प्रत्येकं वा करणत्वानुपपत्तेः । मनःसंयोगादि प्रमाकरणमिति द्वितीयमपवदति * मन इति * आदिपदेनादृष्टेश्वरेच्छादि गृह्यते । तस्य प्रमाकरणत्वे प्र-

साधा अप्रमासाधारण्यं स्यात् प्रयोजकस्य प्रमाप्रमयोः साधारण्यादित्यर्थः। मनःसंयोगादेः प्रमाऽप्रमाप्रयोजकत्वे प्रमाऽऽप्रमायोर्भागानुपपत्तिर्निष्फलं परन्तु प्रमाकरणतयेष्टाक्षादेरकरणत्वापत्तिरित्यत आह * अपि चेति * एकस्मिन् करणव्यापारयोगाद्व्यापारद्वयादित्यर्थः । मनःसंयोगादेः प्रमासामान्ये प्रयोजकत्वं तद्विशेषे प्रत्यक्षप्रमादाविन्द्रियादेरतो नाकरणत्वप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याह *यदिति* बीजमात्रस्याङ्कुरमात्रप्रयोजकत्वे बीजविशेषस्यैवाङ्कुरविशेषप्रयोजकत्ववदिहाऽपि मनःसंयोगादिविशेषस्यैव प्रयोजकत्वं स्यादित्यर्थः। फलितमाह * तत इति * प्रमाविशेषेऽक्षादेः करणत्वं यदतः प्रमासामान्येऽक्षादिसामान्यस्य प्रयोजकत्वं चान्यत्वेनरूपेण चानुमितिप्रमायामिन्द्रियस्य नियतत्वोपपत्तेरनुमितिरिन्द्रियकरणिका स्यादित्युक्तमुपपन्नमित्यर्थः । इन्द्रियस्य केनचिद्रूपेण प्रमाप्रयोजकत्वेऽपि नानुमितिरिन्द्रियकरणिका अनुमितिरूपे तस्याप्रयोजकत्वादिति शङ्कते * प्रमात्वेति * परिहरति * नेति * निरुपाधिकत्वमनन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकित्वं तत्र यथा प्रमात्वं प्रतीन्द्रियस्य निरुपाधिता एवमनुमितित्वादिं प्रत्यपि तयोरविनाभावादेवं चानुमितिरिन्द्रियकरणिका स्यादित्युक्तार्थाधिक्यं नास्तीत्यर्थः। प्रमासामान्यप्रयोजकस्य तद्विशेषानुमितित्वाद्यप्रयोजकत्वमित्याशङ्क्याह * सामान्येति * विपर्ययदण्डमाह * अन्यथेति * तन्तुसामान्यस्य पटसामान्यप्रयोजकस्य} तद्विशेषस्याकारणत्वं स्यात्तन्तुत्वाक्रान्तस्य पटव्यक्त्यप्रयोजकत्वादित्यर्थः ।

प्रमात्वखण्डनानन्तरं प्रमाणलक्षणस्यैव प्रस्तुतत्वात् प्रस्तुतं करणमात्रलक्षणमास्तां प्रमाणलक्षणं पुनरिदमिति शङ्कते ।

४१७ प्रमाणलक्षणमिदमिति शङ्का ।

अथान्यत्रास्तु यद्वा तद्वा करणं, प्रमाविवक्षितजातिविशेषव्यपदेशकं प्रमाणं, चतस्रः खल्विमाः प्रत्यक्षादिप्रमितयो भिन्नव्यपदेशभाजः । न च प्रमाता प्रमेयं वा तद्धेतुः प्रमाणानि तु यथायथं चतसृष्वसाधारणानीति भिन्नबुद्धिव्यपदेशनिबन्धनानीति ।

* अथेति * अन्यत्र कुठारादौ करणे यत्किञ्चिल्लक्षणमस्तु प्रमाया ये जातिविशेषा विवक्षिताः प्रत्यक्षत्वानुमितित्वादयस्तैराक्रान्ततया यो व्यपदेशः प्रत्यक्षमनुमानमित्यादिस्तन्निमित्तं प्रमाणं न च तत्प्रमेयं मातृवदेव एकस्मिन्नपि प्रमेयेऽनेकप्रमादर्शनात् परिशेषात्तन्निमित्तमिन्द्रियलिङ्गपरामर्शादि प्रमाणमित्यर्थः । व्यपदेशकं व्यवच्छेदकं व्यावृत्तप्रमाव्यवहारकारणमिति यावत् । कास्तर्हि विवक्षिता जातिविशेषालिङ्गितप्रमाव्यक्तय इत्यत आह * चतस्र इति * प्रत्यक्षमनुमानमुपमानमागम इति भिन्नबुद्धिशब्दजातिभाज इति यावत् । प्रमाविवक्षितजातिविशेषव्यपदेशनिमित्तमिति लक्षणं प्रमातरि प्रमेये च नातिव्यापकं तयोरसाधारणत्वेनासाधारणव्यवहारकारणत्वाभावादित्याह * नचेति * एवमतिव्याप्तिं परिहृत्याव्याप्तिं परिहरति

* प्रमेति * तुशब्दो वैशिष्ट्यार्थः * यथार्थमिति * योग्यतामनतिक्रम्येति यावत् । इन्द्रियलिङ्गपरामर्शादीति भिन्नबुद्धिव्यपदेशौ प्रत्यक्षमनुमितमित्यादिरूपौ तत्र निमित्तानि । हेतुमाह * असाधारणानीति * कृत्वेति शेषः ।

लक्षितपदं कस्यचिदर्थस्य व्यावर्तकं न भवतीति व्यर्थविशेषणासिद्धं लक्षणमिति दूषयति ।

४१८ शङ्कापरिहारः ।

नैवम् । विवक्षितपदं तावल्लक्षणे भण्डालेख्यमिव पुरुषेच्छानामनियतविषयत्वात् । अर्थजत्वस्य च साक्षात्कारित्वं प्रतीन्द्रियजत्वविशिष्टतयाऽर्थस्यापि करणत्वप्रसङ्गात् । आप्तोक्तौ तु कर्त्तुरपि शाब्दप्रमाजातिविशेषकत्वेनातिप्रसङ्गात् ओमित्युत्तरे च पूर्वमेवोक्तमिति।

नैवमिति भण्डो विप्रलम्भकः तस्यालेख्यं भण्डालेख्यं।देवदत्तस्य जाया किमपत्यं जनयिष्यतीति पृष्टे यथा पुत्रो न पुत्रीति विप्रलम्भकस्य कुड्योपर्यालेख्यं न विषयविशेषनियतं निषेधस्योभयथा योजयितुं शक्यत्वात्तथा विवक्षितपदमपि पुरुषेच्छानामनियतत्वेन चतुष्टयजातीयस्य नियमेन प्रत्येतुमशक्यत्वात्कस्य चिचतस्रः प्रमितयो विवक्षिताः कस्य चित्पञ्चेति । तद्विवक्षितपदमबुद्धिपूर्वकमिव व्याख्याय तद्विशेषप्रतिपत्तौ प्रत्येकमिलितविकल्पेन दूषणीयमित्यर्थः । आलेख्य लिपिविन्यासो वचनं वा । प्रमाविवक्षितजातिविशेषव्यपदेशकं प्रमाणमिति लक्षणस्य प्रमेयेऽतिव्या-

प्तिमाह *अर्थेति* साक्षात्कारित्वं प्रतीन्द्रियं करणमितीन्द्रियजं प्रत्यक्षमिति भिन्नव्यपदेशाद्धेतुरिन्द्रियजं प्रत्यक्षमिति व्यवहरणाद्यथा तथाऽर्थोऽपि साक्षात्कारित्वं प्रति हेतुरित्यर्थजं प्रत्यक्षमिति व्यवहारसम्भवादर्थजत्वस्य साक्षात्कारित्वं प्रतीन्द्रियजत्वाविशिष्टतयाऽर्थोऽपीन्द्रियवत्प्रमाणं स्यादित्यर्थः। एवं प्रमेयेऽतिव्याप्तिमुक्त्वा प्रमातर्यतिव्याप्तिमिदानीं दर्शयति *आप्तेति* आप्तवाक्यमागम इत्यत्राप्तस्यापि शाब्दप्रमाजातिविशेषकत्वेन शब्दवदाप्तस्यापि प्रमाणत्वं प्रसज्यत इति यावत्। उक्तलक्षणबलादाप्तस्यापि प्रामाण्यमभ्यनुज्ञायत इत्यत आह *ओमिति* किमग्नावग्निव्यवहारवत्कर्तरि करणव्यवहारो मुख्य उत माणवकेऽग्निव्यवहारवद्गौण इत्यादिना विमृश्य गौण एव न वास्तव इत्युक्तमित्यर्थः। इति शब्दः समाप्तौ।

उक्तन्यायेन लक्षणान्तरमपि दूषितं भवतीत्यतिदिशति।

४१९. लक्षणान्तरदूषणातिदेशः।

विवक्षितजातिभेदौपयिकत्वेन प्रमित्यसमवायिकारणविशेषकं प्रमाणमित्यप्यत एव प्रत्युक्तम्।

इति प्रमाकरणनिरुक्तिदूषणानि।

विवक्षितेति विवक्षिता ये साक्षात्कारित्वानुमितित्वादयो जातिभेदास्तेषामौपयिकत्वेनोपायत्वेन प्रतीतेरसमवायिकारणमात्ममनःसंयोगस्तस्य

विशेषका व्यावर्तका इन्द्रियलिङ्गसादृश्यशब्दाः प्रमाणं । विशेषकं प्रमाणमित्युक्ते दण्डादावतिप्रसक्तिस्तन्निरासायासमवायीति विशेषणं । तावति च रूपादिव्यापकपाकजन्यादावतिव्याप्तिस्तन्मा भूदित्याह * प्रमीति * तथाऽपि प्रमित्यसमवायिकारणस्य संयोगत्वं मनोविशिष्टं व्यावर्त्तकं भवति तदर्थं *विवक्षितेत्यादि* इन्द्रियलिङ्गादिसहितस्यैव मनोयोगस्य ज्ञानजनकत्वादिन्द्रियादेस्तद्विशेषकत्वं विवक्षितपदखण्डनन्यायेनैवेत्यर्थः । प्रमाणसामान्यलक्षणदूषणमुपसंहरति * इतीति *

प्रमाणसामान्यखण्डनानन्तरं विशेषखण्डनं प्राप्तमिति प्राप्तावसरे तदुपक्रमते ।

४२० प्रमाणविशेषलक्षणखण्डनातिदेशः ।

एवं विशेषतोऽपि प्रमाणलक्षणानि प्रतिवक्तव्यानि । तथा हि प्रत्यक्षमिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यभिचारीत्याहुः । किमर्थमिदमुच्यते किं सजातीयविजातीयव्यवच्छिन्नतत्प्रतीत्यर्थम्, उत साक्षात्कारित्वप्रतीतये तच्चिह्नोपदर्शनमिदम्, उत व्यवहारार्थम्, उत प्रत्यक्षादिशब्दप्रवृत्तिनिमित्तावधारणार्थम्, उतान्यत्किञ्चिदर्थमत्र ।

एवमिति ननु सामान्यखण्डनेनैव विशेषा अपि खण्डिता एव सामान्यानालिङ्गितानां विशेषाणाम-

सिद्धेरतः पृथक् खण्डनमनर्थकमिति । नैवं । यथा वैशेषिकादिमते सामान्यानालिङ्गिताः सामान्यादयस्त्रयः सिध्यन्ति, यथा चौपनिषदानामद्वयं ब्रह्म, तथा प्रमाण विशेषा अपीति कस्य चिन्मन्दस्याशङ्का स्यात्तन्मा शङ्कीति पृथक् खण्डनं सार्थकमिति। सर्वे प्रमाणानां प्रत्य च्चाधीनसिद्धित्वेन सकलप्रमाणज्येष्ठं प्रत्यक्षं तेन तदेव तावदुपस्थापयति॥तथा हीति॥इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यभिचारीति लक्षणांशः।प्रत्यक्षमितिलक्ष्यांशः। ज्ञानं प्रत्यक्षमित्युक्तेऽनुमानज्ञानेऽतिव्याप्तिस्तन्निवारणायेन्द्रियेति । भ्रान्तिनिवारणायाव्यभिचारीति विशेषणं । सुखादिव्यावृत्त्यर्थं ज्ञानमिति । करणप्रमाणवादिमते सम्यगपरोक्षानुभवकरणं प्रत्यक्षमिति लक्षणं तत्सम्यक्त्वानुभवत्वापरोक्षत्वकरणत्वानां खण्डनेन खण्डितमिति । ज्ञानं प्रमाणमिति मीमांसकलक्षणानुवादः इदं च लक्षणं "सत्संप्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म प्रत्यक्षं तदनिमित्तं विद्यमानोपलम्भनत्वा"दिति सूत्रेण कथितमित्यर्थः । लक्षणप्रणेतुरनर्थकं नाम निग्रहस्थानं दर्शयितुं प्रयोजनं विकल्पयति॥ किमिति॥ हृदि कृतान्विकल्पान्विशदयति ॥किमितीति॥ स जातीयमनुमानादि, विजातीयं प्रमेयादि, तेभ्यो व्यवच्छिन्नतया प्रत्यक्षप्रमाणसिद्ध्यर्थमिदं लक्षणप्रणयनं, सजातीयविजातीयव्यावर्त्तकधर्मस्य लक्षणत्वादित्यर्थः । साजात्यवैजात्ययोर्लक्ष्यसिद्ध्यधीनसिद्धित्वादन्योन्याश्रयात्कल्पान्तरमाह ॥ उतेति ॥ प्रत्यक्षं साक्षात्कारित्वसमवायि कथितलक्षणयोगित्वाद्व्यतिरेकेणा-

नुमानवदिति साक्षात्कारित्वप्रतीतये लिङ्गोपदर्शनमित्यर्थः। साक्षात्कारित्वं जातिर्न सम्भवति प्रमात्वेन सङ्करादत इन्द्रियजज्ञानत्वमेव तदिति साध्याविशिष्टता स्यादिति कल्पान्तरमाह * उतेति * इदं प्रत्यक्षमिति व्यवहर्त्तव्यमेतल्लक्षणवत्त्वादिति व्यवहारसिद्ध्यर्थं लक्षणप्रणयनमित्यर्थः। व्यवहारसिद्धौ सिद्धसाधनताऽसिद्धावप्रसिद्धाविशेषणतेति पक्षान्तरमाह * उतेति * प्रत्यक्षं साक्षात्कारीत्यादिशब्दप्रवृत्ताविदं निमित्तमिति लक्षणकरणमित्यर्थः। न्यूनतापरिहाराय विकल्पान्तरम् *उतान्यदिति* नन्वेतादृशविकल्पकरणेऽधिकं नाम निग्रहस्थानमन्यस्यासम्भवादिति। मैवं। ग्रन्थोक्तदोषेण सम्भावितत्वादधिकत्वेत्यस्य सर्वत्र तत्स्यादन्यच्च दूषणं नोपलक्ष्यते इति।

विकल्पक्रमेण निराकरोति।

४२१ विकल्पनिरासः।

तत्र नाद्यः। तथा हि किं सजातीयेति प्रत्यक्षत्वेन साजात्यमपेक्षितं रूपान्तरेण वा। नाद्यः तस्माद्व्यवच्छेद्यस्य सजातीयादव्यावृत्तत्वेन व्यवच्छेदकत्वानुपपत्त्या व्यावृत्तत्वस्वीकारेणाव्यापकत्वात्। नापि द्वितीयः विजातीयपदोपादानवैयर्थ्यात् अस्ति हि प्रमेयत्वादिना सर्वसाजात्यम्। अथ प्रमाणत्वादिना विशेषेण साजात्यं विवक्षित्वेदमुच्यते तर्हि लक्ष्यस्यापि प्रमाणत्वेन साजात्याद्व्यवच्छेद्यकोटिप्रविष्टतया सङ्ग्राह्याभावप्र-

सङ्गः। लक्ष्यस्य यत्प्रमाणत्वादिभिः सजातीयं तद्व्यव-च्छेद्यं, नच लक्ष्यस्य लक्ष्यं सजातीयं षष्ठ्यर्थस्य भेदव्यव स्थितत्वादिति चेत्। एवं तर्हि लक्ष्यापेक्षया भिन्नात् व्यव-च्छेद इत्येवोच्यतां कृतं प्रमाणत्वादिना साजात्येन प्रकृतानुयोगिना वर्णितेन। यदा च लक्ष्यादन्यत्वं परे-षामवगतं तदा परस्मादन्यत्वमपि लक्ष्यस्यार्थादवग-म्यत इति सिद्धमग्रतं एव लक्षणप्रयोजनमिति वैयर्थ्य-मेव स्याल्लुणाख्यानस्येति।

*तत्रेति*लक्षणविशेषणस्य सजातीयादेर्व्यावर्त-कत्वं दर्शयितुं सजातीयपदार्थं विकल्पयति *किमि-ति * समाना जातिर्येषां तानि समानजातीयानि तत्र समानजातिः प्रत्यक्षत्वमेव चोत रूपान्तरमेवानुगतं किमपीति विकल्प्याद्यं दूषयति * नेति * कुत इ-त्यपेक्षायां हेतुमाह * तस्मादिति * यस्मात्प्रत्यक्षत्वे-न सजातीयादिदं व्यवच्छिद्यते तस्माद्व्यवच्छेदावधे-र्व्यावृत्तिप्रतियोगिनो लक्षणस्याव्यावृत्तत्वेऽव्यावृत्त-त्वेनैव हेतुना व्यवच्छेदकत्वानुपपत्तिर्वैधर्म्यस्यैव व्या-वर्तकत्वादतो व्यवच्छेदकत्वानुपपत्त्या ततो व्यावृत्तत्वं स्वीकरणीयं तेन लक्षणं तत्राव्यापकं स्यात्प्रत्यक्षत्वा-क्रान्ततया लक्ष्यैकदेशत्वात्तस्यापि प्रत्यक्षसामान्यल-क्षणत्वादित्यर्थः। अस्तु तर्हि रूपान्तरेण सजातीयत्व-मिति द्वितीयो निरवद्यत्वादित्यत आह *नापीति* हेतुमाह * विजातीयेति * सजातीयविजातीय-

व्यवच्छिन्नतत्प्रमित्यर्थमित्यत्र विजातीयेति पदं व्यर्थं सर्वस्यैव सजातीयतया सजातीयव्यवच्छेदेनैव लक्षणस्य चरितार्थत्वादित्यर्थः । सर्वपदार्थेषु भावाभावरूपेष्वनुगतरूपाभावात्सर्वेषां साजात्याभावेन विजातीयपदसङ्ग्राह्यमस्त्येवेत्याशङ्क्याह * अस्तीति * प्रमेयत्वाभिधेयत्वाद्यनुगतमस्तीत्यर्थः । प्रत्यक्षत्वातिरिक्तरूपेण साजात्ये विजातीयपदं व्यर्थं प्रमेयत्वादिना सर्वसाजात्यादित्युक्तं तत्परिहारमाशङ्कते * अथेति * प्रमाणत्वज्ञानत्वादिना सजातीयत्वविवक्षया लक्षणं सजातीयविजातीयव्यवच्छेदकमुच्यते तत्रानुमानादिसजातीयवत्प्रमेयादिविजातीयस्यापि भावाद्विजातीयपदमर्थवदित्यर्थः । एवं तर्ह्यन्यापोहेन लक्ष्यप्रतीतये प्रणीतं लक्षणं साजात्याल्लक्ष्यमपि त्याजयेदिति दूषयति * तर्हीति * प्रमाणत्वाक्रान्तं सजातीयं तच्चेद्व्यवच्छिद्यते प्रत्यक्षेऽपि तर्हि प्रमाणत्वाक्रान्तत्वात्साजात्यमस्तीति व्यवच्छेद्यकोटित्वात्ततो लक्षणव्यावृत्तावसम्भवोऽव्यावृत्तावतिव्याप्तिरित्यर्थः । प्रत्यक्षे प्रणीतलक्षणं वर्त्तते न चातिव्याप्तिस्तदितरस्य प्रमाणत्वादिना सजातीयस्य व्यवच्छेद्यत्वादिति शङ्कते * लक्ष्येति * लक्ष्यस्य लक्ष्यमपि सजातीयमतो गदितावयतादवस्थ्यमित्याशङ्क्याह * न चेति * कुत इत्यत आह * षष्ठीति * सजातीयमित्युक्ते कस्येति मीमांसने लक्ष्यस्येति वाच्यमतः षष्ठ्या लक्ष्यसम्बन्धिनः साजात्यं प्रतीयते न च लक्ष्यं लक्ष्यसम्बन्धि सम्बन्धस्य भिन्नाधिष्ठानत्वादित्यर्थः । यल्लक्ष्यादन्यत्ततो व्यव-

च्छेदो लक्षणस्य कृत्यमिति वाच्यं लाघवान्न प्रमाणत्वेनेस्याद्यानर्थक्यापातादिति परिहरति * एवमिति * अलक्ष्याल्लक्ष्यव्यावृत्तये लक्षणप्रणयनमिष्टमेवास्माभिरित्यत आह * यद्वेति *

लक्ष्यादन्यतया प्रतिपन्नमलक्ष्यं किं वा प्रतिपन्नमात्रं, नान्त्यो लक्ष्यस्यापि तथात्वेन व्यावर्त्यत्वापाताद्यथाद्यस्तदाऽपि लक्ष्यप्रतियोगिकमन्यत्वमलक्ष्यस्य ततो लक्ष्यस्यान्यत्वप्रतीतिमन्तरेण प्रतिपत्तुमशक्यमात्मनोऽपि तत्प्रसङ्गादनश्चालक्ष्यस्यान्यत्वप्रतिपत्तावेव लक्ष्यस्यापि ततोऽन्यत्वं लक्षणोदीरणात्पुरैव सिद्धमिति व्यर्थं लक्षणमित्यर्थः। घटप्रत्यक्षं यथा घटादन्यत्वेनानवगतपटादेर्व्यावृत्तं घटं बोधयति तथा लक्षणमपि लक्ष्यादन्यत्वेनानवगतादलक्ष्याद्वस्तुतोऽन्यस्माल्लक्ष्यं किं न व्यवच्छिन्द्यादित्याशङ्क्याह।

४२२ लक्षणस्य ज्ञातस्याज्ञातस्य वा व्यवच्छेदकत्वाऽसम्भवः।

अस्तु वा विवक्षावैचित्र्यवशात् कथमपीदृशमभिधानं तथापि न तावदनेन लक्षणेनानवगतेनैव व्यवच्छिन्नप्रतीतिसम्भवोऽतिप्रसङ्गात्। नापि ज्ञातेन दुरवधारणत्वात्। तथा हि—न तावदिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पत्तिः प्रत्यक्षाऽप्रत्यक्षाविशेषणत्वात्। नापि कार्येण लिङ्गेन तदनुपपत्तथा वा तदवगमः ताभ्यां सामान्यतः कारणमात्राक्षेपेण कारणगतानुगतरूपासिद्धानेकरूपलक्षणासिद्धेः।

कार्य्यस्यैकजात्यादेकजातीयकारणसिद्धिरिति चेत् । त-
र्हि कार्य्यगतैकजात्यस्य पूर्व्वमवश्यं प्रत्येतव्यत्वाङ्गीका-
रे तत एव सजातीयविजातीयव्यवच्छेदप्रतिपत्तिरस्तु कृ-
तमनया पारम्पर्य्यकुसृष्ट्या ।

* अस्तु वेति * अज्ञातं व्यवच्छेदकं ज्ञातं वेति विकल्प्याद्यं दूषयति * तथापीति * तत्र हेतुरतिप्रसङ्गादिति । सत्तामात्रेण व्यवच्छेदकत्वे सर्वदा सर्वेषामेव सर्वान्प्रति च व्यवच्छेदकत्वं स्यादविशेषादित्यतिप्रसङ्ग इत्यर्थः । द्वितीयमसम्भवेन दूषयति * नापीति * लक्षणस्य दुरवधारणत्वान्न ज्ञातमपि व्यवच्छिन्नलक्ष्यज्ञानहेतुरित्यर्थः । दुरवधारणत्वं च तत्साधकप्रमाणाभावात् तथा हि प्रत्यक्षलक्षणं प्रत्यक्षेण ज्ञायते उत लिङ्गेनेति विकल्प्य प्रथमं पराकरोति *न तावदिति* इन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्म प्रत्यक्षलक्षणं न तत्प्रत्यक्षगम्यं अप्रत्यक्ष इन्द्रियार्थसन्निकर्षो विशेषणं यस्य तत्तथोक्तं तद्भावस्तत्त्वं तस्मान्नागृहीतविशेषणा विशेष्ये बुद्धिरिति न्यायादित्यर्थः । प्रत्यक्षलक्षणस्याप्रत्यक्षत्वेऽपि कार्यलिङ्गादनुमीयते तदन्यथानुपपत्तिरूपार्थापत्त्या वा प्रमीयते इति द्वितीयमाशङ्काह * नापीति * कथमनवगम इत्यत उपपादयति *ताभ्यामिति* कार्यं कारणपूर्वकमिति व्याप्तिर्न त्वनुगतकारणपूर्वकमिति तथा च ज्ञानादिलक्षणकार्येण किं चित्कारणं सिध्यति न पुनः कारणस्यानुगतरूपसिद्धिरतोऽव्याप्त्या लक्षणासिद्धिरित्यर्थः ।

विमतं ज्ञानमेकजातीयकारणजन्यमपरोक्षत्वेनैकजातीयकार्यत्वाद्यदेकजातीयं कार्यं तदेकजातीयकारणपूर्वकं यथा घट इति सामान्यतो दृष्टात्कारणस्यानुगतरूपसिद्धिरिति शङ्कते * कार्येति * कार्यगतं यदैकजात्यं कारणैकजात्ये लिङ्गन्तस्यैव लक्षणवदनसमर्थस्योपजीव्यस्य लक्षणत्वमस्तु व्यर्थं त्वदुपन्यस्तलक्षणमिति परिहरति * तर्हीति * कार्यैकजात्यमभिगम्य कारणानुगतरूपसिद्धिस्ततो लक्ष्यसिद्धिरिति यत्नगौरवात्पारम्पर्यस्य या कुत्सिता दृष्टिस्तया कृतमलमित्यर्थः ।

कार्यगतैकरूप्यप्रमित्या लक्ष्यस्य सजातीयादिव्यवच्छेदोपपत्त्या लक्षणस्योक्तं वैयर्थ्यमभ्युपगम्यापि लक्षणस्यादुष्टत्वं चोदयति ।

४२३ लघूपायेन सिद्धौगुरूपाये प्रवृत्तिर्दोषः।

नन्वेनात्रतापि न प्रकृतलक्षणखण्डनं भवत्यव्याप्तेरतिव्याप्तेर्वाऽनुद्भावनात् । मैवम् । प्रथमभावितयाऽवश्यानुष्ठेयतया च लघोरुपायात्साध्यसिद्धौ सम्भवन्त्यां चरमभावितयाऽवश्यानुष्ठेयत्वाभावेन च गुरूपाये प्रवर्त्तमानस्य तवैवदं दोषोद्भावनं प्रदीपे प्रदीपान्तरं प्रज्वाल्य तमोनिरासाय यतमानस्येव पुंसः । न हि तस्य दीपान्तरस्य कश्चिद्दोषः किन्तु तथाकारी पुरुष एव पर्य्य-

(१) यत्नगौरवादिति सो० पु० पा० ।
(२) तस्येति सो० पु० नास्ति ।

नुयोज्यः। सर्वसाधनसाधारणोऽयं वा दोषो यत्सम्भवदे-वैविभलघूपायत्वं नाम, स्वरूपासिद्धिरिव सर्वप्रमाणा-नाम्। तस्मान्मा नाम भूदातिव्याप्त्यादिर्दोषः सामान्यदो-षादेवेदं लक्षणं दुष्टमिति।

* नन्विति * लक्षणान्तरसम्भवेऽपि न प्रकृत-स्य लक्षणत्वक्षतिः लक्षणदोषस्यातिव्याप्त्यादेरक-थितत्वादिति तात्पर्यं। परोदीरितलक्षणस्य दूषणो-दीरणं स्वरूपेण न प्रयोजकं किं तु जयहेतुतया तदि-ह लक्षणं स्वयमदुष्टमपि स्वमणेतुर्दोषमापादयन्मम ज-यहेतुर्भवत्येवेति परिहरति * मैवमिति * लघोरुपा-यात्कार्यसिद्धौ सम्भवन्त्यां गुरावुपाये प्रवर्तमानस्य त-वैवेदं दोषोद्भावनमिति सम्बन्धः। गौरवं चात्र हेतुः। "इष्टस्यायत्नसंसिद्धौ को विद्वान्यत्नमाचरेदि"ति न्यायः। उपायान्तरस्य लाघवे हेतुमाह *अवश्येति* कार्यगतै-कल्प्यानवगतौ कथितलक्षणस्यैवावगत्यसम्भवेनाव-श्यानुष्ठेयत्वं अवश्यज्ञेयत्वमिति यावत्।तदेव कुत इत्यत आह *प्रथमेति* प्राथम्ये च तस्य कार्यैकल्प्यावगमस्य लक्षणावगमं प्रति हेतुत्वात्। इतरस्य गुरुत्वे कारणमाह *अवश्येति* तदभावश्च साधनान्तरादावश्यकात्साध्य-सिद्धिविपरीतं किं न स्यादित्यत आह * चरमेति * ल-क्षणस्य चरमभावित्वान्न वैपरीत्यचोदनमित्यर्थः। उक्त-मुदाहरणेनोपपादयति * प्रदीप इति * द्वितीयप्रदीपहेतु-तया प्रथमदीपस्यावश्यकस्य दीपान्तरानपेक्षतया त-मोनिरासमामर्थ्ये सति दीपान्तरमुज्ज्वाल्यतमोनिरा-

साय यतमानस्य यथा प्रतिपक्ष्यादिदोषस्तद्वदित्यर्थः। विषम उपन्यासस्तत्र द्वितीयदीपस्य दुष्टत्वासत्त्वार्थं पर्यनुयुज्यते न तु कथितलक्षणस्यानवद्यत्वात्कथं मम पराजय इत्याशङ्क्याह * न हीति * तर्हि साधनस्यादुष्टत्वात्तत्रापि साध्यसिद्धिरित्याशङ्क्य कर्तृदोषादित्याह * किं त्वित * पुरुषस्य दुष्टत्वेऽपि लक्षणादुष्ट्या तद्बलाल्लक्ष्यादिसिद्ध्याऽद्वैतविध्वंस इत्याशङ्क्याह * सर्वेति * एवंविधं-प्राथमिकमवश्यानुष्ठेयं सम्भवति यस्मिँल्लघूपायरूपे तत्सम्भवदेवंविधलघूपायस्तद्भावस्तत्त्वम्। एतदुक्तं भवति। लघावुपाये सम्भवति गुरोरुपायस्योपायत्वमेव नास्ति उपेयस्यान्यत एव सिद्धेरूपेयते साध्यमनेनेति ह्युपायः प्राथमिकप्रदीपनिरस्ते तमसि जायमानदीपान्तरस्य निराससाधनत्वाभाववदिति। बुद्धिसाम्यापादनार्थं प्रत्यक्षादिप्रमाणानां स्वरूपासिद्धिर्यथा दोषस्तद्वदिति दृष्टान्तमुपादत्ते * स्वेति * अव्याप्त्यादिदोषासत्त्वेऽपि सामान्यदोषेण दुष्टं लक्षणमिति प्रथमपक्षमुपसंहरति * तस्मादिति * मा नाम भून्मा भूलमिति सम्बन्धः।

साक्षात्कारित्वप्रतीतये तच्चिन्होपदर्शनमिति द्वितीयोऽस्तु निरवद्यत्वादित्यत आह।

४२४ द्वितीयविकल्पनिरासः।

एतेन द्वितीयोऽपि निरस्तः। साक्षात्कारित्वावगममन्तरेण तदवगमानुपपत्तेः तदवगमाच्चास्य प्रतीतावन्योन्याश्रयप्रसङ्गः। अस्तु वाऽन्यदपि किञ्चिदिन्द्रियजत्वे

लिङ्गं तथापि तदेव साक्षात्कारित्वाविनाभूततया प्रत्यक्षलक्षणमुपन्यस्यतां सन्निहितप्रतिपत्तिकत्वात् । नच तदवश्यं व्यापकं वक्तव्यं लिङ्गस्य तद्व्याप्यत्वेनैवोपपत्तेरिति चेन्न । यत्र लिङ्गमव्यापकत्वान्नास्ति तत्रेन्द्रियजत्वस्य प्रमाणाभावात् प्रत्येतुमशक्यत्वेन कथं ततः साक्षात्कारित्वावगमः । यदा च क्वचित्प्रत्यक्षजातीय एव प्रमाणाभावादिन्द्रियजत्वमनवधारणीयतया साक्षात्कारित्वव्यापकत्वेनानवगतमपि लक्षणं तदा किमपराद्धं लिङ्गान्तरेणाव्यापकेन । अथ यत्र तदिन्द्रियजत्वे लिङ्गं नास्ति तत्र लिङ्गान्तरात्तत्प्रत्येतव्यम् । तथापि तदेवास्तां साक्षात्कारित्वे लिङ्गं कृतमिन्द्रियजत्वानुमानपूर्वकतदनुमानकल्पनया । अथ तथा लिङ्गद्वयं तत् प्रत्येकमव्यापकतया न लक्षणं इन्द्रियजत्वन्तु तथात्वात् लक्षणमिति चेन्न । साक्षात्कारित्वानुमानस्य लक्षणप्रयोजनस्योभाभ्यामेव सिद्धेः कृतं व्यापकेन तेन ।

* एतेनेति * परामृष्टं हेतुं स्पष्टयति * साक्षादिति * साक्षात्कारित्वप्रतीतिव्यतिरेकेण कथितप्रत्यक्षलक्षणं दुरधिगममिति । अस्तु तर्हि साक्षात्कारित्वादिदमिन्द्रियजमव्यभिचारि इत्यादिलक्षणावगमे को दोष इत्यत आह *तदिति * साक्षात्कारित्वासिद्धौ लक्षणसिद्धिस्तत्सिद्धौ च साक्षात्कारित्वसिद्धिरिति पर-

स्पराश्रयः । अपरोक्षव्यवहारहेतुप्रत्ययत्वलिङ्गेनेन्द्रियजत्वादिलक्षणावगमाचेतरेतराश्रय इत्यत आह * अस्त्विति * इन्द्रियजत्वे लिङ्गमुपगतं चेत्परस्पराश्रयपरिहारासिद्धस्तर्हि द्वितीयकल्पस्तत्राह * तथाऽपीति * साक्षाद्व्यवहारहेतुप्रत्ययत्वमेव लक्षणमुच्यतां कृतमनेन । कुत एतत्तत्राह *सन्निति* प्रथमज्ञेयतया सन्निहितप्रतिपत्तिकत्वादिति यावत् । लक्षणं सकलं लक्ष्यव्यक्तिव्यापकं वक्तव्यमिदं तु न व्यापकमुपेक्ष्यतृणादिप्रत्यक्षोत्पत्तावपि पथि गच्छतोऽपरोक्षव्यवहाराभावादिति शङ्कते *नेति* अव्यापकत्वे लिङ्गत्वमेव तस्य न स्यात्कृतकत्वादेरनित्यत्वं प्रति व्यापकस्यैव लिङ्गत्वादित्यत आह * लिङ्गेति * व्याप्यत्वं लिङ्गत्वे प्रयोजकं न व्यापकत्वं सपक्षैकदेशवृत्तेरपि धूमादेर्लिङ्गत्वादित्यर्थः । अव्यापकस्य लिङ्गत्वोपपत्तावपीदमिन्द्रियजत्वलिङ्गं व्यापकं वाच्यमन्यथा तस्य सार्वत्रिकत्वानुपपत्त्या सर्वत्र लक्ष्ये साक्षात्कारित्वप्रतीतिहेतुत्वं न स्यादिति परिहरति * नेति * यत्र लिङ्गाभावादिन्द्रियजत्वमनवगतं तत्र स्वरूपसत्वात्साक्षात्कारित्वव्यापकत्वेनानवगतमपि लक्षणं भवतीत्यत आह * यदेति * इन्द्रियजत्वं क्व चित्प्रत्यक्षजातीय एव प्रमाणाभावात्साक्षात्कारित्वस्य व्यापकतया ऽनवगतमपि लक्षणं तदाऽव्यापकेन लिङ्गान्तरेण किमपराद्धं कोपराधः कृतो यस्मात्तस्य लक्षणत्वं न भवेदिति यावत् । लिङ्गद्वयेनेन्द्रियजत्वस्य साक्षात्कारित्वव्यापकतयाऽवगतस्य लक्षणत्वं भवतीति शङ्कते *अथेति*

विशेषाभिप्रायेणेदं लक्षणं वाच्यं तथाऽप्यसङ्गतिः तथा हि किं कियन्मात्रभासमानेन्द्रियसम्प्रयोगजत्वं विवक्षितम्। उत यावद्भासमानेन्द्रियसम्प्रयोगजत्वम् ?। आद्ये व्यभिचार्य्यव्यवच्छेदः निर्विकल्पकासङ्ग्रहश्च ।

नेति हेतुमाह *तादृशेति* तस्य सतो निर्वचनापातान्निर्वक्तुं चाशक्यत्वादित्यर्थः। उक्तं दूषणं प्रत्यक्षलक्षणान्तरे ऽतिदिशति * एतेनेति * सम्प्रयोगः सम्बन्धः। तज्जन्यमित्युक्तेऽनुमानादेरपि प्रत्यक्षत्वं वारयतीन्द्रियेति । अपरोक्षभ्रमव्युदासाय भासमानेति विशेषणम्। निष्प्रयोजनत्वदोषेणैतदपि निरस्तमित्यर्थः। एवं निष्प्रयोजनत्वमुक्त्वाऽतिव्याप्तिं कथयितुमुपोद्घातं करोति *किं चेति* प्रमाणसामान्यलक्षणस्योक्तत्वात्तद्विशेषलक्षणमिदमित्यर्थः। अस्तु ततः किमित्यत आह * प्रमाणेति * प्रमाणसामान्यलक्षणेन यावानर्थः सङ्गृहीतस्तत्र कियतः सङ्ग्राहकं कियतश्च व्यवच्छेदकं वाच्यं सामान्यानालिङ्गितविशेषाभावात्सामान्यतो न्यूनवृत्तित्वाच्च विशेषस्येत्यर्थः। प्रमाणस्य सतोऽनुमानादेर्व्यवच्छेदकं प्रत्यक्षस्य सङ्ग्राहकमिष्यत एवेदं लक्षणमित्यत आह *प्रमाणेति* यथार्थानुभवः प्रमा तत्करणं प्रमाणमिति व्यभिचारिणो निवृत्तिः प्रदर्शितेत्यर्थः। यथा सामान्यलक्षणेन व्यभिचार्यनुभवो व्यवच्छिद्यते तथा विशेषलक्षणेनापीत्यत आह * तथा चेति * यथाश्रुतमिदं लक्षण, मुत विशेषाकारेणेन्द्रियजन्यत्वविशेषणादिति, नाद्यः

सामान्याकारस्य सत्वद्रव्यत्वादेरिन्द्रियेण व्यभिचार्यनुभवोऽपि जायत एवेति तदव्यवच्छेद इत्यर्थः। द्वितीयमाशङ्कते * अथेति * घटत्वपटत्वादिविशेषाकारेन्द्रियसम्प्रयोगजन्यत्वं विवक्ष्यते, रजतभ्रमादौ तु रजतत्वस्य विशेषस्याव्यवस्थितत्वादेवेन्द्रियसम्प्रयोगायोगात्तद्व्यावृत्तिरित्यर्थः। विशेषविवक्षायामननुगम इत्यरुच्याङ्गीकृत्य दूषयति * तथा ऽपीति * अनुपपत्तिमेव प्रथयितुं विकल्पयति * तथा हीति * कियन्मात्रमिति-किं चिन्मात्रमित्यर्थः। कस्मिन् सति किं स्यादित्यत आह * आद्य इति * भासमानदमाकारादिना कियन्मात्रेणेन्द्रियसम्प्रयोगाद्व्यभिचार्यनुभवो जायते इति न तद्व्यावृत्तिरित्यर्थः। न केवलमतिव्याप्तिरव्याप्तिरपीत्याह * निरिति * निर्विकल्पके वस्तुमात्रं भासते तस्य च निर्भागतया भासमानसकलाकारेन्द्रियसम्प्रयोगजत्वमेव निर्विकल्पकस्येत्यर्थः।

भासमानसकलाकारेन्द्रियसम्प्रयोगजत्वं विवक्षितमिति द्वितीयमाशङ्क्य प्रतिषेधति।

४२८ द्वितीयविकल्पनिरासः।

नापि द्वितीयः विकल्पासहत्वात्। तथा हि किं भासमानताविशिष्टस्येन्द्रियसम्प्रयोग, उत भासमानतोपलक्षितस्य। नाद्यः पूर्वं भासमानत्वाभावात् कारणस्य च पूर्वभावित्वात्। द्वितीये लटोऽविवक्षितार्थत्वं विवक्षितार्थत्वं वा। नाद्यः तथा-हि यावद्भासमानाकारेन्द्रि-

यसंयोगजमपि भवति घटोऽयमिति विज्ञानं नच तदात्मनि प्रत्यक्षं आत्मनस्तदीयाविषयत्वात् प्रामाण्यस्य च विषयनियतत्वात् । यत्र प्रामाण्यं तत्रैव विषयं तद्विशेषस्य प्रत्यक्षत्वस्य वक्तव्यत्वात् । अन्यथा पटास्तित्वे घटोऽयमिति प्रत्यक्षं प्रमाणयतः किमुत्तरम् ।

* नापीति * विकल्पमेव दर्शयति * तथा हीति * भासमानत्वविशिष्टार्थेन्द्रियसम्प्रयोगजं ज्ञानं प्रत्यक्षमुत तदुपलक्षितविषयेन्द्रियसंयोगजमिति विकल्पार्थः । विशिष्टपक्षं दूषयति * नेति * हेतुमाह * पूर्वमिति * सम्प्रयोगजज्ञानात्पूर्वं भासमानत्वमेव नास्ति तेन भासमानेन्द्रियसम्प्रयोगजत्वं प्रत्यक्षस्य नोपपद्यत इत्यर्थः । पूर्वं भासमानत्वाभावेऽपि पश्चाद्भासमानत्वात्तत्सम्प्रयोगजं प्रत्यक्षं किं न स्यादित्यत आह * कारणेति * उपलक्षणपक्षमपि दूषणाय विकल्पयति * द्वितीय इति * लटः शतृशानचाविति सूत्रेण लटः स्थाने विहितस्य शानचो रूपं भासमानेति । तदादेशस्तद्वद्भवतीति न्यायाल्लट इत्युक्तं । लट् वर्तमाने विहितस्तदर्थो भासमानत्वस्य वर्त्तमानत्वं तदविवक्षितमुत विवक्षितमिति विकल्पार्थः । असतोऽप्युपलक्षणत्वाद्वर्तमानत्वं न विवक्षितमिति प्रथमं दूषयति * नेति * कथमित्यत आह * तथा हीति * भासमानसमस्ताकारसम्प्रयोगजं घट इति ज्ञानं भवति न च तदात्मनि प्रत्यक्षमतो घटेऽपि प्रत्यक्षं न स्याच्चेत् प्रत्यक्षत्वे वाऽऽत्मन्यपि प्रत्यक्षं स्यादित्यर्थः ।

आत्मनि प्रत्यक्षत्वाभाव एव कुतस्तत्राह * आत्मन इति * विषयत्वमन्तरेणैव तत्र प्रत्यक्षत्वं स्यान्नयथाहुः प्राभाकरास्तत्राह * प्रामाण्येति * अविषयेऽपि प्रत्यक्षत्वे घटज्ञानं पटादावपि प्रत्यक्षं स्यादित्यर्थः। यद्विषयत्वं तत्र प्रमात्वं स्यात्प्रत्यक्षत्वं तु तदभावेऽपि भवेत्तत्राह*यत्रेति* उक्तमर्थं व्यतिरेकदण्डप्रदर्शनेन द्रढयति * अन्यथेति *

भासमानेनोपलक्षितात्मना मनस इन्द्रियस्य सम्प्रयोगात्पटोऽयमिति ज्ञानमजनि, न चात्मनि तत्प्रत्यक्षमित्यतिव्याप्तिरिति सिद्धान्तिनो ग्रन्थाभिसन्धिस्तमविज्ञाय परश्चोदयति।

४२९ अभिप्रायाज्ञानमूलकशङ्कानिरासः।

नन्विदमुक्तं घटविज्ञानं पटे न प्रत्यक्षं, न हि तदिन्द्रियसन्निकर्षेणोत्पन्नमिति। तत् किमात्मेन्द्रियसन्निकर्षजं घटज्ञानमात्मनि प्रत्यक्षमेव?। कथमेवं स्यात् आत्मेन्द्रियसन्निकर्षाद्घटज्ञानस्योत्पादेऽप्यात्मनो ऽनवभासमानत्वादितिचेन्न। भासमानेत्यत्र लटोऽविवक्षितार्थत्वपक्षमाश्रित्येदं भवतोच्यत इति स्मर्त्तव्यम्। अस्ति ह्यात्मनो भासमानत्वं कदाचित् केन चि,दन्यथा ऽप्रमेयत्वप्रसङ्गात्।

नन्विति सत्यमियं प्रतिज्ञा को हेतुस्तत्राह *न हीति * तत्पटविज्ञानं नेन घटेनेन्द्रियसन्निकर्षजं न

१ प्राप्तेतिसो०पु० पा०।

भवति, तन्निन्द्रियसन्निकर्षजत्वं तत्प्रत्यक्षत्वे प्रयोजकं न तद्विषयत्वमित्याशयः। सिद्धान्ती स्वाशयमाविष्कुर्वन्परिहरति * तदिति * आत्ममनःसंयोगस्य सर्वज्ञानासमवायित्वादुक्तप्रयोजकभावात् घटोऽयमिति ज्ञानमात्मनि प्रत्यक्षं स्यादित्यर्थः। उक्तप्रयोजकसत्वेऽप्यात्मनि भासमानत्वं नास्तीति शङ्कते *कथमिति* घटज्ञानमात्मनि कथं प्रत्यक्षं स्यादित्यर्थः। पूर्वापरपरामर्शविकलस्येदं चोद्यं शोभते परं न पुनः परामर्शवत इति परिहरति *नेति* भासमानेत्यत्र लटोऽविवक्षितार्थत्वपक्षमाश्रित्येदं दूषणमुच्यत इति भवता स्मर्त्तव्यमिति सम्बन्धः। भासमानत्वस्य वर्तमानत्वाविवक्षायामपि भासमानत्वप्रयोगमात्रेण भवितव्यमित्यत आह * अस्तीति * काले हि दाप्रत्ययस्तेन यदाकदाचिद्भासमानत्वमस्तीत्यर्थः। अनात्मप्रत्ययव्यतिरेकेणात्मगोचरः प्रत्ययो नास्त्येवेत्यत आह *अन्यथेति* अप्रमेयत्वमात्मनोऽनिष्टं तार्किकादीनामिति भावः।

भासमानसमस्ताकारेन्द्रियसम्प्रयोगजज्ञानं स्वविषये प्रत्यक्षमिति विशेषणान्तरोपादानेन शङ्कते।

४३० विशेषणान्तरशङ्कानिरासः।

उक्तलक्षणकं स्वविषये प्रत्यक्षं न त्वन्यत्राऽपीति-चेन्न। स्वशब्देन यदि ज्ञानमात्रं विवक्षितं तदा स दोषस्तदवस्थः। अथ ज्ञानव्यक्तिरपेक्षिता तदा लक्ष्यस्वरूपस्यासाधारणतया तत्परित्यागेन लक्षणस्यान्यत्र गतत्वा-

१ मध भासमानत्वमात्रेणेति सो० पु० पा०।

दतिव्याप्तिः व्यक्त्यन्तरस्य लक्षणाश्रयस्य एकव्यक्त्यभिहितलक्ष्यीभूतासाधारणरूपत्वाभावात्। व्यक्त्यन्तरमपि लक्ष्यमेव अलक्ष्ये च लक्षणस्य गमनादतिव्याप्तिरिति चेन्न। यदेकतासाधारणस्वरूपं लक्ष्यत्वेन निरूप्यते भवता न तदन्यस्य स्वरूपमतः कथं तदपि लक्ष्यमित्यपिशब्देनानेकं साधारणीकृत्य समुचेतुं शक्यम्। यदपि साधारणं रूपं तद्व्यक्त्यन्तरव्यवच्छेदकस्व विषयपदं विशेषणं प्रक्षिपता भवतैवासाधारणीकृतं स्वशब्दस्य ज्ञानमात्रार्थत्वे दोषस्योक्तत्वात् स्वत्वस्य चानुगतस्वरूपस्य निर्वक्तुमशक्यत्वात्। अन्यथाऽन्यव्यक्ति विषयस्यान्यत्र तथात्वापत्तेः।

उक्तेति स्वशब्देन ज्ञानमात्रमुच्यते उत व्यक्तिविशेष इति विकल्प्याद्यं दूषयति *नेति* ज्ञानमात्रविषयत्वमात्मनोऽप्यस्तीति घटज्ञानमात्मनि प्रत्यक्षं स्यादित्युक्तदोषतादवस्थ्यमित्यर्थः। स्वशब्दो ज्ञानव्यक्तिपर इति द्वितीयमवलम्ब्यते *अथेति* आक्षिपति *तदेति* ज्ञानव्यक्तिविशेषवाचकस्वपदं लक्षणविशेषणमुत लक्ष्यरूपनिर्देशकमाद्ये विशेषणासाधारण्याद्विशिष्टलक्षणमप्यसाधारणमित्यव्याप्तिः द्वितीये विषयविशेषावच्छिन्नं प्रत्यक्षं लक्ष्यं त्वयोक्तं स्यात्तत्परित्यागेनेन्द्रियसन्निकर्षजत्वादिलक्षणं व्यक्त्यन्तरे गतमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। यस्मिन् लक्षणमगमत्तदपि व्यक्त्य-

न्तरमभिहितलक्ष्यस्वरूपमेव तत्कृतोऽतिव्याप्तिरित्यत आह *व्यक्तीति* सर्वं प्रत्यक्षमेकमिति तस्यानाद्यनन्ततया सुषुप्त्याद्यभावप्रसङ्गादित्यर्थः। एकव्यक्त्यभिहितासाधारणरूपत्वाभावेऽपि व्यक्त्यन्तरं लक्ष्यमेवातो नातिव्याप्तिरिति शङ्कते *व्यक्तीति* व्यक्त्यन्तरस्य लक्ष्यत्वमात्रेण कथमतिव्याप्तिनिरास इत्यत आह * अलक्ष्य इति * व्यक्त्यन्तरस्य लक्ष्यत्वमेव नास्ति एकव्यक्तितोऽसाधारणस्वरूपस्यैव लक्ष्यत्वेन दर्शितत्वादिति परिहरति * नेति * फलितमाह * अत इति * तदपि लक्ष्यमित्यत्र प्रयुक्तापिशब्देन कथं समुच्चयः कर्तुं शक्यते समुच्चयस्य साधारणरूपापेक्षत्वादित्यर्थः। तदपीत्यपि शब्देन समुच्चेतुं शक्यत एव प्रत्यक्षत्वेन सकलज्ञानव्यक्तिसाधारण्यात्तदुपाधावेव लक्ष्यत्वादित्याशङ्क्याह * यदपीति * यदपि साधारणं रूपं तदपि व्यक्त्यन्तरव्यवच्छेदकं स्वपदविशेषणं प्रक्षिपता भवतैवासाधारणीकृतमिति सम्बन्धनीयम्। प्रत्यक्षमात्रं लक्ष्यं परित्यज्य स्वविषयावच्छिन्नं प्रत्यक्षं त्वया लक्ष्यमुपात्तमतोऽसाधारण्यमिति यावत्। अस्तु तर्हि स्वशब्दो ज्ञानमात्रार्थ इति प्रथमः कल्प इति सिंहावलोकनन्यायेनाशङ्क्याह * स्वेति * घटज्ञानमात्मन्यपि प्रत्यक्षं स्यादित्युक्त एव दोष इत्यर्थः। स्वत्वमनुगतमुपेत्यातिव्याप्तिरुक्ता सम्प्रति तदपि नेत्याह * स्वत्वस्येति * स्वत्वमुपाधिर्जातिर्वा, न तावज्जातिः सामान्यादीनां जातिरहितानामप्रत्यक्षत्वापातात्। नाप्युपाधिस्तद्गोचरज्ञानस्यापि स्वविषयत्वसिद्धये स्वत्वेऽपि स्वद्वित्तिर्वाच्या तथा

चात्माश्रयोऽनवस्था चेत्यर्थः । स्वशब्दस्य सर्वनामतया सर्वत्र प्रवृत्त्यनुपपत्त्या स्वत्वमनुगतं किं चिदुपादेयमिति चेत् ब्रूषे तर्हि घटज्ञानमात्मनि प्रत्यक्षं स्यादित्युक्तदोषान्न विमोक्ष्यसे इत्याह * अन्येति *

भासमानेत्यत्र लटो विवक्षितार्थत्वमिति द्वितीयपक्षं प्रतिक्षिपति ।

४३१ लटो विवक्षितार्थत्वपक्षनिरास ।

नापि द्वितीयः पक्षः विकल्पासहत्वात् । किं सम्प्रयोगापेक्षया वर्त्तमानत्व,मथ यत्किञ्चिदपेक्षया । प्रथमे विशेषणत्वपक्षान्न विशेष इत्युक्तदोषापत्तिः । द्वितीये तु लटोऽविवक्षितार्थत्वमेव स्यात् व्यवच्छेद्ययो र्भासितभासिष्यमाणयोरपि तदा तदा भासमानत्वस्वीकारात् ।

* नापीति * प्रतिज्ञामात्रेण नार्थसिद्धिर्विपरीतमपि प्रतिज्ञातुं शक्यत्वादिति मनसि निधाय हेतुमाह * विकल्पेति * विकल्पमसहमानत्वादिति हेतुसमर्थनार्थं विकल्पयति *किमिति * सम्प्रयोगापेक्षया वर्त्तमानत्वं भासमानत्वस्येति प्रथमं पराकरोति* प्रथम इति * इन्द्रियसम्प्रयोगभासमानयोरेककालत्वान्नेन्द्रियसम्प्रयोगो भासनकारणं स्यात्करणस्य पूर्वभावित्वादिति गदितावश्यमित्यर्थः । यत्किञ्चिदपेक्षया वर्त्तमानत्वमिति द्वितीयं दूषयति * द्वितीय इति * अस्मिन् पक्षे लटोऽविवक्षितार्थता स्यादित्युक्त तत्र हेतुमाह * व्यवच्छेदेति * भासमानेति वि-

शेषणेन भासितं भासिष्यमाणं च व्यवच्छेद्यमन्यथा विशेषणवैयर्थ्यान्न च तद्व्यवच्छेत्तुं शक्यते तयोरपि तत्तत्काले यत्किञ्चिदपेक्षया वर्त्तमानभासमानत्वादतोऽसमर्थविशेषणताऽन्यज्ञानमन्यत्र प्रत्यक्षं स्यादित्युक्तातिव्याप्तिरपीत्यर्थः ।

विवक्षितार्थत्वं लट उपपादयन् स्वाशयं पर आशङ्कते ।

४३२ परकीयाशयखण्डनम् ।

इन्द्रियसम्प्रयोगानन्तरं भासमानत्वमपेक्षितमतो विवक्षितार्थमिति चेन्न । आत्मनोऽपीन्द्रियसंयोगानन्तरं भासमानत्वमस्ति । न हि स यदा मनसा गृह्यते तदा नेन्द्रियसंयोगानन्तरम् । नेन्द्रियसंयोगमात्रं विवक्षितं किं नाम यदनन्तरं भासमानतोत्पत्तिरिति चेन्न । तदनन्तरमपि भासनोत्पत्तेः। भासमानतान्तरं तत् नत्विदं भासनमिति चेत् । न । अव्याप्तिप्रसङ्गात् । एकभासनमात्रव्यवस्थितत्वात् लक्षणस्य ।

* इन्द्रियेति * सम्प्रयोगापेक्षया भासमानत्वं न विवक्ष्यते नापि यत्किञ्चिदपेक्षया किं तु सम्प्रयोगानन्तरं न चैवं घटज्ञानमात्मनि प्रत्यक्षं स्यात्सम्प्रयोगानन्तरं आत्मनोऽनवभासमानत्वादित्याशयः। किं सम्प्रयोगमात्रानन्तर्यं विवक्षितं उत सम्प्रयोगविशेषानन्तर्यं नाद्य इत्याह * नेति * सम्प्रयोगानन्तरं घटस्यैव भासमानत्वं नात्मन इत्यत आह *

न हीति * यस्माद्घटभासनदशायां आत्मनो भासमानत्वाभावेऽपि स आत्मा यदा मनसा गृह्यते तदेन्द्रियसम्प्रयोगानन्तरमात्मनो भासमानत्वमस्तीति पूर्वोक्तप्रसङ्गस्तदवस्थ इत्यर्थः ।.सम्प्रयोगमात्रानन्तर्यं न विवक्षितं किं तु सम्प्रयोगविशेषानन्तर्यमिति द्वितीयं शङ्कते * नेति * किं तर्हि विवक्षितमित्यत आह * किमिति * यस्य सम्प्रयोगस्यानन्तरं भासनमुत्पद्यते तत्सम्प्रयोगानन्तरं भासमानत्वं विवक्षितमतो नातिव्याप्तिर्घटसम्प्रयोगानन्तरमात्मनोऽनवभासमानत्वादित्यभिप्रायः।भासनमात्रजनकेन्द्रियसम्प्रयोगानन्तर्यं विवक्षितमुत घटभासनजनकसम्प्रयोगानन्तर्यमिति विकल्प्याद्यं दूषयति * नेति * आत्ममनःसम्प्रयोगानन्तरमहमिति भासनोत्पत्तेस्तदनन्तरं भासमानत्वमात्मनोऽपीत्युक्तातिव्याप्तिरित्यर्थः। द्वितीयमाशङ्कते * भासेति * अननुगमेन परिहरति * नेति * उपपादयति * एकेति * घटभासनजनकेन्द्रियसम्प्रयोगानन्तरं भासमाने कथितलक्षणं ज्ञानं प्रत्यक्षमित्युक्तं स्यान्न च तत्पटादिप्रत्यये ऽस्तीत्यव्याप्तिरिति यावत् ।

भासमानाकारेन्द्रियसम्प्रयोगजं प्रत्यक्षमिति लक्षणे भासमानाकारेति पदस्थाने यस्यार्थस्येति विशेषणप्रक्षेपेण लक्षणमुपस्थापयति ।

४३३ विशेषणप्रक्षेपशङ्कानिरासः ।

अथ मन्यसे यद्भासनं यस्य विषयस्येन्द्रियसंयोगा-

दुत्पन्नं तत्तत्र प्रत्यक्षं प्रमाणमिति निरुक्तौ न दोष इति । मैवम् । यन्नासनं घटोऽयमिति यस्य विषयस्यात्मन इन्द्रियेण सह सन्निकर्षादुत्पन्नं तन्नासनं तस्मिन्नात्मनि प्रमाणं स्यात् । नात्मा तस्य विषयः तत्कथमेवं स्यादितिचेत् । नहि भवता तदीयविषयस्येत्युक्तं किन्तु सामान्यतो विषयस्येति तेनेदमभिहितम् । यदि तु तदीयताविशेषणमुपादत्ते भवान् तदा यदि तच्छब्देन ज्ञानजातीयमात्रपरामर्शस्तदा स दोषस्तदवस्थः । यदि तु ज्ञानजातीयमात्रव्यक्तिविशेषपरामर्शस्तदाऽव्यापकत्वं प्रतिज्ञानं तच्छब्दार्थस्य भेदात् । नहि यत्त्वं तत्त्वं वा किञ्चिदनुगतं रूपमस्ति ।

* अथेति * यज्ज्ञानं यस्य विषयस्येत्यत्र मात्रमुच्यते किं वा तद्विशेष इति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * मैवमिति * घटोऽयमिति यन्नासनं यच्छब्दवाच्यज्ञानं यच्छब्दवाच्यस्यात्मनो विषयस्येन्द्रियेण मनसा सन्निकर्षादुत्पन्नं तच्छब्दवाच्यमात्मनि विषये प्रत्यक्षं स्याद्विषयमात्रयच्छब्दवाच्यत्वमात्रयोरात्मन्यपि भावादिति भावः । द्वितीयकल्पमतिव्याप्तिपरिहाराय शङ्कते * नात्मेति * यस्य तदीयविषयस्येन्द्रिययोगाद्यज्ज्ञानमुत्पन्नं तत्तत्र प्रत्यक्षं घटोऽयमिति ज्ञानस्य नात्मा विषयस्तेन तदीयेतिविशेषणाभावान्नातिव्याप्तिरित्यर्थः । लक्षणस्य हेतुविशेषत्वा-

दविशेषोक्तस्य परेण दूषितस्य विशेषोपादाने हेत्वन्तरं स्यादिति परिहरति *नेति* यत्रासन्नं यस्य विषयस्येन्द्रिययोगादुत्पन्नमित्यत्र तदीयेति विशेषणं नोक्तं किं तु विषयमात्रस्येन्द्रिययोगाद्यज्ज्ञानमुत्पन्नमिति सामान्यतोऽभिहितं, ततः किमित्यत आह *तेनेति* तेन हेतुनेदमभिहितमात्ममनःसन्निकर्षोत्पन्नघटज्ञानमात्मनि प्रमाणं स्यादित्यर्थः । तदीयताविशेषणोपादानेऽपि लक्षणासाङ्कर्यं दर्शयितुं विशेषणपक्षमनुवदति *यदीति* यस्य तदीयविषयस्येन्द्रिययोगादित्यत्र तच्छब्देन ज्ञानमात्रमुच्यते किं वा घटज्ञानादिविशेषः, आद्ये भावितदोषानुषङ्ग इत्याह *तदेति* आत्मनोऽपि ज्ञानस्वालिङ्गितव्यक्तिविषयत्वात् घटज्ञानमात्मनि प्रमाणं स्यादित्यर्थः । द्वितीयेऽव्याप्तिरित्याह * यदीति * अव्यापकत्वे हेतुमाह * प्रतीति* तच्छब्देन घटज्ञानपरामर्शे तस्य घटज्ञानेऽभावात्तत्र लक्षणमव्यापकं स्यादित्यर्थः। खण्डादिव्यक्तिभेदेऽपि गोशब्दवाच्यगोत्वानुवृत्तिवत्प्रतिज्ञानं व्यक्तिभेदेऽपि यत्तच्छब्दवाच्ययोर्यत्त्वतत्त्वयोरनुवृत्तेर्नाव्यापकतेत्यत आह * नहीति * यत्वतत्वयोरपि यच्छब्दवाच्यत्वमेष्टव्यमन्यथा तज्ज्ञानयोरप्रत्यक्षत्वापाताद्यत्तच्छब्दयोः सर्वनामत्वव्याघाताच्चेति स्ववृत्त्यावात्माश्रयो यत्त्वाद्यन्तरवृत्तावनवस्था तदन्तरेण यदादिशब्दवाच्यत्वे ज्ञानादिव्यक्तीनामपि तथात्वोपपत्तेर्यत्त्वतत्त्ववैयर्थ्यमित्यर्थः ।

घटोऽयमिति ज्ञानमात्मानमाश्रयतया प्रत्यक्ष-

ति स्वात्मानं प्रकाशाभिन्नतया घटं च कर्मतयेति प्राभाकरैरङ्गीकारात् ज्ञानमात्मनि प्रत्यक्षं स्यादिति यदुक्तं तदिष्टमेवेत्याशङ्क्याह ।

४३४ प्राभाकरनयेनेष्टापत्तिशङ्कानिरासः ।

अत एवात्मविषयत्वानुयोगवत् त्रिपुटीप्रत्यक्षवादिनि पटज्ञानस्य घटादौ प्रत्यक्षतया प्रामाण्यानुयोगो द्रष्टव्यः चक्षुःसन्निकर्षाभावात् । अन्यथा तस्येष्टप्रसञ्जकत्वात् । तदर्थं यदिन्द्रियसन्निकर्षोत्पन्नमिति विशेषणप्रक्षेपे यत्तच्छब्दार्थस्यासाधारण्यादव्यासत्त्यापत्तेः । यदि तु यत्तच्छब्दार्थावनुगतौ स्यातां पुनरप्यन्यत्र घटोऽयमितिज्ञानस्य प्रक्षत्वेन प्रमाणता प्रसज्येत ।

* अत इति * घटज्ञानस्यात्मविषयत्वानुयोगो यथा नैयायिकादिनये तथा त्रिपुटीप्रत्यक्षवादिनः प्राभाकरस्य घटज्ञानं पटादौ प्रत्यक्षतया प्रमाणं स्याद्गासमानाकारेन्द्रियसम्प्रयोगजत्वाविशेषादित्यनुयोगो द्रष्टव्य इत्यर्थः । पटज्ञानं घटादौ किमिवाप्रत्यक्षं स्यादित्यत आह *चक्षुरिति* घटादौ पटोऽयमितिज्ञानोत्पादकचक्षुःसन्निकर्षानाधारत्वात्तद्विषयत्वमनिष्टमित्यर्थः । पटज्ञानस्यात्मनि प्रत्यक्षत्वप्रसञ्जनं कस्मादित्यत आह *अन्यथेति* यदिन्द्रियसन्निकर्षाद्यज्ज्ञानमुत्पन्नं तत्तत्र प्रत्यक्षं नैवंसति घटज्ञानस्य पटे प्रत्यक्षता तत्सन्निकर्षाजन्यत्वादित्यत आह*यदिति*तदर्थं तस्य

१ कस्मादित्यत आहेति सो० पु० पा० ।

प्रसङ्गस्य निवृत्तयेऽर्थशब्दस्य निवृत्तिवचनत्वान्मशकार्थो धूम इति वत् । यच्छब्देनार्थज्ञानविशेषावुच्येते तन्मात्रं वाऽऽथेऽव्याप्तिर्यच्छब्दार्थस्य व्यावृत्तत्वादित्यर्थः। द्वितीयकल्पानुवादेन पूर्वोक्तातिव्याप्तिमाह *यदीति* तदा पटज्ञानस्य घटादौ प्रत्यक्षता स्याद्यच्छब्देन घटादिव्यावृत्तार्थानभिधानादिरयुक्तदोषतादवस्थ्यमित्यर्थः ।

यदिन्द्रियसन्निकर्षाद्यज्ज्ञानमुत्पन्नं तत्रान्यव्यतिरिक्ते प्रत्यक्षं तदिति विशेषो लक्षणमतो नातिव्याप्तिरिति शङ्कते ।

४३५ अतिव्याप्तिपरिहारशङ्कानिरासः ।

अथान्यैव्यतिरिक्त इति विशेषणं प्रक्षिपसि तदा ऽन्यैविषयस्य प्रत्यक्षता न स्यात् । तच्छब्देनानुगतार्थाभिधाने व्यवच्छेदकत्वाभावात् । घटज्ञानस्य च पटे प्रत्यक्षतया प्रामाण्यं प्रसज्येत ।

*अथेति*अन्यशब्देन घटादिविशेष उच्यते किं वा भेदाधिकरणं वस्तुमात्रमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *अन्येति* तदाऽन्यघटादिविषयज्ञानस्य प्रत्यक्षता न स्यादन्यव्यतिरिक्तत्वलक्षणविशेषणस्यान्यविषयेऽभावादित्यर्थः । अन्यशब्देन भिन्नं वस्तुमात्रमुच्यते ततो व्यतिरिक्तत्वप्रतियोगिनो ऽन्यस्याप्यन्यव्यतिरिक्तत्वमस्तीति नाव्याप्तिरिति द्वितीयमाशङ्क्याह * तदिति * तच्छब्देनान्यशब्देनेत्यर्थः । घटज्ञानस्य पटे

१ अथात्मव्यति० इति का० मु० पु० पा० ।
२ तदाऽऽत्मेति का० मु० पु० पा० ।

प्रत्यक्षतया प्रामाण्यं प्रसज्येत तदुपपादयति * व्यवच्छेदकत्वाभावात् * अन्यव्यतिरिक्तविशेषणस्येति शेषः। अथात्मव्यतिरिक्त इति केचित्पठन्ति तस्मिन् पाठे घटज्ञानमात्मनि प्रमाणं स्यादिति यत्पुरस्तादुक्तं तत्परिहारः शङ्कार्थः। आत्मविषयस्य प्रत्यक्षता न स्यादिति परिहारग्रन्थार्थः। तच्छब्देन आत्मशब्देन स्वरूपमात्रमुच्यते, घटादिस्वरूपमपि स्वरूपमेव तद्व्यतिरिक्तत्वमात्मनोऽपीति नातिव्याप्तिरित्याशङ्क्याह * तच्छब्देनेति *

भासमानाकारेत्यादिलक्षणोक्तदोषं लक्षणान्तरेऽप्यतिदिशति।

४३६ लक्षणान्तरेऽपि दोषातिदेशः।

एतेनेन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यभिचारि प्रत्यक्षमित्यत्रापि दोषोऽप्युक्तो द्रष्टव्यः तादृशस्यापि ज्ञानस्य विषयान्तरे प्रत्यक्षत्वेन प्रामाण्यप्रसङ्गात्। यस्यार्थस्य सन्निकर्षात् यदुत्पद्यते ज्ञानं तत्तत्र प्रत्यक्षतया प्रमाणमित्याभिधाने तु यच्छब्दतच्छब्दसाधारणासाधारणार्थाभिधानविकल्पोक्तदोषप्रसङ्गः।

*एतेनेति * सति न्यायसाम्येऽतिदेशः प्रवर्तत इति न्यायात्किमत्र न्यायसाम्यमित्यत आह *तादृशेति* यस्यार्थस्य यदिन्द्रियसन्निकर्षाद्यज्ज्ञानमुत्पद्यते तत्तत्र प्रत्यक्षं न विषयान्तर इत्याशङ्क्याह *यस्येति* यत्तच्छब्दाभ्यां व्यावृत्तोऽर्थोऽभिधीयतेऽनुवृत्तो वा,ऽऽद्येऽव्याप्तिः द्वितीये व्यवच्छेदकाभावात् घटज्ञानं पटेऽपि प्र-

व्यर्थं स्यादित्यर्थः।

यदसाधारणदूषणाभिधानायातिदेशव्याजेन लक्षणं प्रासञ्जि तदिदानीमाह।

४३७ अव्यभिचारिपदवैयर्थ्यम्।

अव्यभिचारिपदञ्च व्यर्थं, न हि शुक्तौ रजतज्ञानं रजतेन्द्रियसन्निकर्षादुत्पन्नम्। संस्कारलक्षणा प्रत्यासत्ती रजतत्वेऽप्यस्तीति चेन्न। पूर्व्वानुभूतरजततादात्म्यस्य संस्काराभावादुक्तदोषतादवस्थ्यात्। गुरुमतानुसारेण सुतरां विशेषणवैयर्थ्यं तेन व्यभिचारानङ्गीकारात्। रजतत्ववैशिष्ट्ये पुरोवर्त्तिनस्तदभावात् तस्मिन्नेव वांशेऽप्रामाण्यं न तु रजतत्त्वमात्रे तस्यान्यत्र सत्त्वात्।

* अव्यभीति * शुक्तिरजतज्ञानव्यवच्छेदार्थत्वादव्यभिचारविशेषणस्य न वैयर्थ्यमित्याशङ्क्याह * न हीति * रजतज्ञानस्य सन्निकर्षाजन्यत्वात् सन्निकर्षजत्वविशेषणेन व्यवच्छिन्नत्वादव्यभिचारिविशेषणं व्यर्थमित्यर्थः। चक्षुःसंयुक्त आत्मा तत्र पूर्वरजतप्रत्ययसंस्कारः तद्गोचरो रजतमिति संस्कारलक्षणेन्द्रियप्रत्यासत्त्या प्रत्यक्षरजतज्ञानस्य जननात्सन्निकर्षजत्वविशेषणेन तद्व्यवच्छेदासिद्धेरव्यभिचारिविशेषणं न व्यर्थमिति शङ्कते *संस्कारेति* पूर्वानुभूते संस्कारनियमाच्छुक्तिरजततादात्म्यस्य पूर्वमननुभवात्तत्संस्कार एव नोपपद्यत इति परिहरति *नेति* एवं भट्टमतानुसारेण लक्षणविशेषणवैयर्थ्यमभाणि। सम्प्रति गुरुमतेऽपि तदीरयति *गुरु-

मतेति* गुरुमतानुसारेण सुतरामव्यभिचारिपदं व्यर्थं तेन व्यभिचारिज्ञानानङ्गीकारात्प्रमाणं स्मृतिश्चेति प्रत्यक्षैराश्याश्रयणादित्याशयः। किं च शुक्तिं रजततयाऽवगाहमानं ज्ञानं व्यवच्छिद्यते किं वा रजतत्वमात्रज्ञानं नाद्य इत्याह *रजतेति* पुरोवर्तिनः शुक्तिशकलस्य रजतत्ववैशिष्ट्ये पूर्वानुभवसंस्कारादिभावात् ज्ञानं सन्निकर्षजत्वविशेषणेन व्यवच्छिद्यते इत्यर्थः। द्वितीयं प्रत्याह *तस्मिन्निति* पुरोवर्तिनो रजतत्ववैशिष्ट्यांश एवाप्रामाण्यं ज्ञानस्य न पुना रजतत्वमात्रे तस्य देशान्तरादौ सत्वात्तद्गोचरज्ञानस्यापि प्रमाणतया व्यवच्छेद्यत्वायोगादित्यर्थः।

प्रत्यक्षलक्षणान्तरमाशङ्कते।

४३८ प्रत्यक्षलक्षणान्तरनिरासः ।

अथ साक्षात्कारित्वं प्रत्यक्षलक्षणमुच्यते तदा साक्षात्कारिभ्रमेऽपि प्रसङ्गः। अव्यभिचारित्वेन विशेषितं तल्लक्षणमिति वा भेदाग्रह व्यतिरिक्तविभ्रमाभावो वेति चेत्। न। विकल्पासहत्वात्। किमवगतमिदं लक्षणं फलहेतुः अनवगतं वा, न तावच्चरमः तदभिधानवैयर्थ्यप्रसङ्गात्। अभिधानस्य ज्ञानोत्पादोपयोगित्वात् तस्य चानवगतस्यैव फलसाधकत्वाभ्युपगमात्। आद्ये किन्यस्मात्तदवगमः उत त्वदीयाल्लक्षणवाक्यात्, यद्यस्मात् कृतममुना लक्षणाभिधानप्रयासेन, अभिधानस्य ज्ञानोत्पादातिरिक्तप्रयोजनाभावात् तस्य चान्यत एव सिद्धेः।

अन्त्ये किं त्वदभिधानमाप्तोपदेशतया साक्षात्कारित्वं बोधयति उत लिङ्गादिभावेन ? । न तावच्चरमः त्वद्वचनस्य साक्षात्कारित्वाविनाभावादेर्दर्शयितुमशक्यत्वात् । नापि प्रथमः वादिनं प्रति भवत आप्तत्वासिद्धेः । सिद्धौ हि प्रतिज्ञामात्रादेव साध्यसिद्धेर्हेत्वाद्यभिधानमनर्थकं सर्वत्र स्यात् ।

अथेति यथाश्रुतं तावदलक्षणमिदं रजतमित्यादिज्ञानस्यापि साक्षात्कारितयाऽतिव्याप्तेरित्याह *तदेति* अव्यभिचारि साक्षात्कारिज्ञानं प्रत्यक्षमिति लक्षणं विवक्ष्यत इत्याशङ्कते*अव्यभीति*प्राभाकरनये पुनः साक्षात्कारिभ्रम एव नास्ति तत्प्रसिद्धिव्यवहारयोर्विवेकाग्रहमात्रालम्बनत्वादतो न तन्मते विशेषणाभावेऽप्यतिव्याप्तिरित्याह *मेदेति* लक्षणप्रणयनवैयर्थ्यप्रसञ्जनेन परिहरति *नेति* विकल्पपुरःसरमुपपादयति * किमिति * साक्षात्कारित्वलक्षणं स्वयं ज्ञातमितरेभ्यो व्यवच्छेदज्ञानहेतुरुत सत्तामात्रेणेति विकल्पार्थः।द्वितीयं कल्पमादौ दूषयति तत्र वक्तव्याभावात् * नेति * अनवगतलक्षणस्य लक्ष्यव्यवच्छेदप्रतीतिहेतुत्वे लक्षणाभिधानवैयर्थ्यप्रसङ्गादिति हेतुमाह * तदिति * तदेव कुत इत्यत आह * अभिधानेति * अस्तु तर्हि ज्ञानोत्पादकत्वेनेदं लक्षणं सार्थकमित्यत आह * तस्येति * तस्य लक्षणस्यानवगतस्यैव व्यावृत्तज्ञानहेतुत्वान्न तदभिधानस्य प्रयोजनमित्यर्थः । अवगतं तर्हि तत्फलहेतुरिति प्रथमकल्पमाशङ्क्य प-

राकर्तुं विकल्पयति * आद्य इति * प्रमाणान्तराल्लक्षणावगमपक्षं दूषयति * यदीति * अन्यतो लक्षणावगममात्रेण लक्षणप्रणयनवैयर्थ्यं कुत इत्यत आह * अभीति * वाक्यप्रयोगस्य परप्रत्ययार्थत्वादिति भावः। लक्षणज्ञानस्य साधनान्तरायत्ततयाऽनन्यसाधनत्वाभावान्नाभिधानप्रयोजनत्वमित्याह * तस्येति * लक्षणाभिधानमनर्थकमित्यर्थः। प्रणेतृवचनादवगम्यते लक्षणमिति चरमकल्पमाशङ्क्य विकल्पयति *अन्य इति* चरमकल्पं बुद्धिस्थत्वादादौ दूषयति * नेति * हेतुमाह * त्वदिति * त्वद्वचनस्य साक्षात्कारित्वेन सहाविनाभावस्य दर्शयितुमशक्यत्वात् न लिङ्गतया बोधकत्वं नाप्यर्थापत्तितया तदन्तरेणानुपपत्त्यभावान्नाप्युपमानादितया सादृश्यादेर्दर्शयितुमशक्यत्वादित्यर्थः। आप्तोपदेशतया तर्हि मद्वाक्यं लक्षणबोधकमिति प्रथमं प्रतिषेधति * नापीति * कुतो नैवमित्यत आह * वादिनमिति * उक्तमेव व्यतिरेकदण्डप्रदर्शनेन द्रढयति * सिद्धौ हीति *

लक्षणाभिधानस्य न लक्षणस्वरूपज्ञानं प्रयोजनं येनान्यतः सिद्धावभिधानवैयर्थ्यं स्वयं त्वाप्तवाक्यत्वेनाबोधकं स्यादपि त्वन्यदेव प्रयोजनमिति शङ्कते।

४३९ लक्षणाभिधानस्यान्यप्रयोजनत्वशङ्का।

अथ मन्यसे यः साक्षात्कारित्वमन्यतो जानाति प्रत्यक्षव्यवहारनिदानतया च न जानाति तं प्रति प्रत्यक्षव्यवहारनिदानत्वमस्य ज्ञाप्यते लक्षणवादिना, तथानु-

मानमात्रेनैव, नाप्तोपदेशतया। अनएव च लक्षणं केवलव्यतिरेक्यनुमानमाचक्ष्महे, तद्यथा—श्रावणादिप्रमितयः साक्षात्कारिप्रमितयो वा प्रत्यक्षत्वेन व्यवहर्त्तव्याः साक्षात्कारिप्रमितित्वात् न यत्प्रत्यक्षतया व्यवह्रियते न तत्साक्षात्कारि यथाऽनुमितिः तथाचैता स्तस्मात्तथा। एतदनुमानप्रतिपादकञ्च वाक्यं नाप्तवाक्यत्वेन प्रयुज्यते वादिना, किन्तु व्याप्त्यादेः प्रतिपन्नस्यैव स्मारकं, पूर्व्वाप्रतिपन्नस्य वा जिज्ञासोत्पादनद्वारेणेदानीमेव वादिनि प्रमाणोत्पादकमित्युक्तदोषानवकाश इति।

* अथेति * अन्यतो—ऽनुव्यवसायात्साक्षात्कारित्वं ज्ञानसमवेतं संयुक्तसमवेतसमवायाज्जानातीति यावत्। तर्द्यनवगतस्यासत्त्वादभिधानं व्यर्थमेवेत्यत आह * प्रत्यक्षेति * साक्षात्कारित्वं प्रत्यक्षव्यवहारहेतुरिति न जानातीत्यर्थः। यदन्यत् प्रयोजनमभिधानस्येत्युक्तं तदिदानीमाह * तमिति * अस्य साक्षात्कारित्वस्येति साक्षात्कारित्वव्यवहारनिदानत्वमपि नाप्तोपदेशतया बोधयितुं शक्यं वादिनो ऽनाप्तत्वादित्याशङ्क्य तदसम्भवेऽपि परार्थानुमानतया बोधकमित्याह * तच्चेति * तच्च ज्ञाप्यत इति सम्बन्धः। साक्षात्कारित्वस्यान्यत्र प्रत्यक्षव्यवहारनिदानत्वसिद्धौ वैयर्थ्यमसिद्धौ व्याप्त्यसिद्ध्या हेत्वासिद्धिरिति कथमनुमानभावेन बोधकमित्यत आह * अत इति * अन्वयव्याप्त्यभावादेवेति यावत्।

कीदृशां तद्व्यतिरेकेष्वनुमानानामित्यपेक्षायां तद्दूरयति * त- दिति * तादिति श्रावणः शब्दः आदिपदोपादाने विशे- ष्यासिद्ध्याऽऽशङ्का स्यादिति साक्षात्कारिप्रमितय इ- त्याह * प्रमितित्वादिति * प्रमितित्वादित्युक्तेऽनुमाना- दिज्ञाने विरुद्धता स्यात्तन्निवारणाय * साक्षादिति * सा- क्षात्कारित्वादित्युक्ते रजतादिभ्रमे विरुद्धता तद्व्यु- दासाय * प्रमितित्वादिति * व्यतिरेकव्याप्तिं कथयति * न यदित्यादिना * तथा चैता इति * उक्तसाधना इत्य- र्थः * तस्मात्तथेति * उपनयानन्तरमुक्तसाधनव- त्त्वादुक्तसाध्या इति निगमयति पञ्चावयवप्रयोगस्यैव परार्थानुमानत्वात् । एतत्पञ्चावयववाक्यं व्याप्त्यादि- कमनुमानतया बोधयति किं वाऽऽप्तवाक्यतयाऽऽद्येऽन- वस्थानं द्वितीये ऽसम्भवो वादिन आप्तत्वासिद्धेरि- त्याशङ्क्याह * एतदिति * तर्हि प्रकारान्तरासम्भवेन वैयर्थ्यमित्याशङ्क्य प्रकारद्वयमीरयति * किं त्विति * "सम्बन्धिदर्शनात्सम्बन्ध्यन्तरे स्मृति"रितिन्यायात् व्या- प्त्यादिविषयशब्ददर्शने वादिना पूर्वानुभूतव्यतिरेक- व्याप्त्यादिपदार्थः स्मर्यते तत्स्मारकत्वेन प्रयोग इ- त्यर्थः । भवतु पूर्वप्रतिपन्नव्याप्त्यादिविषये तथा यत्र पुनरप्रतिपन्नव्याप्त्यादिकं प्रत्यनुमानं प्रयुज्येत तत्र कथं स्मारकत्वमित्यत आह * पूर्वेति * वादिना प- ञ्चावयवं प्रयुक्तं वाक्यमुपश्रुत्य प्रतिवादिनो जिज्ञा- सा जायते किमनेन साधनमुपन्यस्तमिति जिज्ञास- मानस्य चात्मनि लिङ्गविषयप्रमाणज्ञानं जायते ततश्चानुमानप्रमाणोत्पत्तिः स्वात्मनीति प्रमाणोत्पा-

दकामिति कृत्वा ऽभिधानवैयर्थ्यलक्षणदोषानवकाश इत्यर्थः।

विपक्षबाधकतर्कदुष्टत्वादप्रयोजको हेतुरिति परिहरति।

४४० शङ्कानिरासः।

न प्रत्यक्षतया व्यवहर्त्तव्या इति व्यवहारस्य किं विषयभेदो विशेषः उत शब्दभेदः।

* नेति *

व्यवहर्त्तव्या इति व्यवहारमात्रविषयत्वं त्वया न साध्यते प्रत्यक्षेतिविशेषणोपादानवैयर्थ्यप्रसङ्गात् किं तु व्यवहारविशेषविषयत्वं सपक्षभेद एव विशेष इति प्रथमकल्पमाशङ्क्य दूषयति।

४४१ विकल्पपूर्वकंनिरासः।

आद्ये यद्यसौ विषयविशिष्टं व्यवहारं नाज्ञासीत्कथं साक्षात्कारिणि तस्य स्वकर्त्तव्यतां लक्षणवाक्यादप्यवगच्छेत् नह्यविदिताग्निरनुमानादप्यग्निसम्बन्धं बोधयितुं शक्यः। अथाज्ञासीत् तदा ज्ञातज्ञापनवैयर्थ्याल्लक्षणरूपमनुमानं निष्प्रयोजनम्। अथ सामान्यतो जानाति अस्ति कश्चिद्विषयः प्रत्यक्षव्यवहारस्य, विशेषतस्तु नजानाति तं प्रतिदमुच्यते। न। किं सामान्यतो निमित्तवत्तां व्यवहारमात्रस्य जानाति उत व्यवहारविशेषस्य। आद्ये प्रकृतानुपयोगः व्यवहारविशेष-

स्य चिन्त्यमानत्वात् । द्वितीये किंकृतोऽसौ व्यवहारस्य विशेष इति विकल्पितपक्षानुप्रवेशमन्तरेण न निस्तारः ।

* आद्य इति * अयमर्थः असौ बोध्यस्तद्विषयविशिष्टं तद्व्यवहारमज्ञासीदन्यतो नाज्ञासीद्वा, यदि नाज्ञासीत्साक्षात्कारिज्ञाने तस्य व्यवहारस्य स्वकर्तव्यतां कथं जानीयान्न कथं चिदप्रसिद्धविशेषणत्वेन पक्षाभासत्वापातादिति । सर्वप्रमाणानामनवगताधिगन्तृत्वस्वाभाव्यादन्यतो व्यवहारस्यानवगतावपि व्यतिरेक्यनुमानरूपलक्षणवाक्यादेव तदधिगतिः किं न स्यादित्यत आह *नेति* अविदितो ऽग्निर्येन सोऽविदिताग्निः प्रमाणानामज्ञातज्ञापकत्वेऽपि तद्भेदस्यानुमानस्य सामान्यतो ऽन्यत्र प्रसिद्धिगोचरत्वमेव व्याप्त्यादिसापेक्षतया बोधकत्वा दन्यथा ऽप्रसिद्धविशेषणत्वादेरुच्छेदापातादन्वयिनि तद्दूषणं केवलव्यतिरेकिणि नेति कोशपानमेव शरणमित्यर्थः । विषयविशेषविशिष्टं व्यवहारमन्यतो ज्ञातवानिति द्वितीयकल्पमाशङ्कते * अथेति * लक्षणप्रवृत्तेः प्रागेव तत्कृत्यस्य व्यवहारविशेषज्ञानस्य सिद्धतयाऽनुमानरूपमपि लक्षणं व्यर्थमिति दूषयति * तदेति * अत्यन्तज्ञानाज्ञानपक्षयोरुक्तदोषपरिहारमाशङ्कते * अथेति * प्रत्यक्षव्यवहारस्य कश्चिद्विषयविशेषोऽस्तीति सामान्यतो ऽधिगतं साक्षात्कारिज्ञाने साध्यते तेन नाप्रसिद्धविशेषणता, नापि सिद्धसाधनता, पक्षधर्मताबलादसिद्धविशेषलाभादिति भावः । प्रत्य-

क्षानवगमे तद्विशेषितव्यवहारस्य सामान्यावगमोऽपि न सम्भवति विशेषणज्ञानाधीनत्वाद्विशेष्यज्ञानस्येत्यभिप्रेत्य परिहरति * नेति * विकल्पमुखेनाप्येतदपाकर्तुं उपक्रमते * किमिति * सामान्यतो यस्य निमित्तवत्तां जानाति तद्व्यवहारमात्रमुक्तं उत व्यवहारविशेष इति विकल्पार्थः। अर्थान्तरतापत्त्या प्रथमं दूषयति * आद्य इति * तत्र हेतुमाह * व्यवहारेति * द्वितीयं प्रत्याह * द्वितीय इति * किं विषयभेदो विशेष उत शब्दभेद इति विकल्पितपक्षानुप्रवेशान्न निस्तार इत्यर्थः।

उक्तं दूषणं लक्षणान्तरेऽप्यतिदिशति।

४४२ लक्षणान्तरेऽप्युक्तदूषणातिदेशः।

एतेनसत्त्वैस्यैव लक्ष्यस्य स्वीकारः परास्तनीयः। तथाहि"

नात्यापत्त्या प्रमामात्रात्ते तेऽर्थाः स्वीकियोचिताः।
तद्धियस्तद्दूरीकारे स्वाश्रयं कश्चिकित्सतु ॥ ३५ ॥
अथान्यः स विशेषश्चेत् तद्धीत्वं कश्चिदिष्यते।
दत्तः साकारवादाय विग्रहः स्पष्टमेव तत् ॥ ३६ ॥
अर्थादुत्थास्नवो धर्मा नानुमात्वादयो यथा।
तद्धीत्वमपि तद्वत्स्यादित्यर्थोऽनर्थमाविशेत ॥ ३७ ॥
सोऽपि वा धीविशेषः किं स्वीकार्यस्तद्धियं विना।

---

१ लक्ष्यमस्येति का० मु० पु० पा०।

एवञ्च सोऽपि सोऽपीति नान्तः सोपानधावने ॥३८॥
समस्तलोकशास्त्रैकमत्यमाश्रित्य नृत्यतोः ।
का तदस्तु गति स्तत्तद्वस्तुधीव्यवहारयोः ॥३९॥
उपपादयितुं तैस्तैर्मतैरशकनीययोः ।
अनिर्वक्तव्यतावादपादसेवागतिस्तयोः ॥ ४० ॥

एतेनेति इयं पृथिवीति व्यवहर्तव्या गन्धवत्वाद्व्यतिरेकणाबादिवदित्यादिलक्षणेन लक्ष्यस्वीकारो निराकर्तव्य इत्यर्थः। निराकरणप्रकारं श्लोकेन सङ्गृह्णाति *तथा हीति* लक्षणतो जायमानात्प्रमामात्रात्तत्तल्लक्ष्यस्वीकार, उत पृथिव्यादिलक्ष्यविशिष्टप्रमात इति प्रथमं दूषयति *नेति* ते ते पृथिव्यादयोऽर्थाः प्रमामात्रात् स्वीकारोचिता न भवन्ति कुतो ऽव्यापत्तेरतिप्रसङ्गात्। ज्ञानमात्रस्य सर्वार्थसाधारणतया एकज्ञानेन सर्वार्थस्वीकारप्रसङ्गात्। अर्थापत्तेरिति पाठे अर्थस्यातिप्रसङ्गलक्षणस्यापत्तेरित्यर्थः। द्वितीयं दूषयति *तदिति* पृथिवीविशिष्टज्ञानस्य पृथिव्यां मानत्वे पृथिवीसिद्धौ तत्सिद्धिरित्यात्माश्रयदोषं कः चिकित्सतु न कोऽपीत्यर्थः। तद्वीत्वं नाम ज्ञानस्यैव कश्चिद्धर्मो न तु ज्ञेयस्य तस्य ज्ञानेऽन्तर्भावस्तेन नात्माश्रयइति शङ्कते *अथेति* परिहरति *दत्त इति*

"अर्थेनैव विशेषो हि निराकारतया धिया"

मिति स्वसिद्धान्तः स त्यक्तः स्यात् ज्ञानस्य ज्ञेयाभेदमन्तरेण तद्वीत्वधर्मायोगात्। तथा–

"सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियो"

रिति बौद्धसिद्धान्तस्वीकारोऽपीति स्वाभ्युपगमहानिरनभ्युपगतोपगम इति दोषद्वयं तात्पर्यार्थः। साकारवादाय विष्टर आसनं स्पष्टमेव दत्तः स्यात्साकारवादः पूजितः स्यादिति सम्बन्धः। ज्ञानस्य प्रकाशमात्रस्वाभाव्यात्तद्धीत्वविशेषो न स्वाभाविकः किं त्वर्थसम्बन्धौपाधिकः स्फटिकस्येव लोहितिमा, ततश्च ज्ञानगतविशेषजनकतया बाह्यार्थसिद्धेर्न शाक्यमतप्रवेश इत्याशङ्क्याह *अर्थादिति* अनुमित्यादयोऽनुमितित्वागमत्वादयो ज्ञानधर्मा अर्थाद्विषयादुत्थास्नव-उत्थानशीला न भवन्ति किं तु लिङ्गादिकारणविशेषादुत्तिष्ठन्ति यथा तद्धीत्वमपि तद्वत्स्यादर्थादुत्थितं न स्याद्धीधर्मत्वादेवं च बाह्यार्थासिद्धिरित्याह * इत्यर्थोऽनर्थमाविशेदिति * उक्तरीत्याऽर्थो विषयोऽनर्थस्वभावमाविशेन्न सिद्ध्येदित्यर्थः। तपोधर्मा इति पाठे ज्ञानधर्मा इति योज्यम्। तद्धीत्वविशेषस्य ज्ञानधर्मत्वे बाह्यार्थासिद्धिरुक्ता। सम्प्रति दूषणान्तरमाह *सोऽपीति* सोऽपि तद्धीत्वं नाम धियो विशेषो धर्म स्तद्धिया स्वीकार्य उत धीमात्रा,यदि धीमात्रात्स्यादतिप्रसङ्गः धीमात्रस्य सर्वसाधारण्यादेकज्ञानस्य सर्वधीत्वापातादतस्तद्धियैव स्वीकार्यः ततश्चात्माश्रय इत्यर्थः। धीविशेषस्तद्धीत्वं तद्धियं विनाऽपि स्वीकार्यः किं नेत्यन्वयः। अस्तु तद्धियस्तदूरीकारस्ततः किं तत्राह * एवञ्चेति * एवं च सति तद्धीत्वधियः तद्धीत्वं धर्मः सोऽपि तया स्वीकार्य इति सोपानधावने पङ्क्त्याविशि-

ष्टमार्गमगने अन्तोऽवसानं न–अनवस्था स्यादित्यर्थः। यदुक्तप्रकारेण यार्थोऽर्थस्तत्कीत्र्यं च न सिद्धेत्तर्हि सकललोकतीर्थिकाविसम्वादेनायं घटोऽनेन जलमाहरणीयमिदं च तज्ज्ञानमिति सिद्धयोर्ज्ञानव्यवहारयोः का गतिरिति पृच्छति *समस्तेति* तर्हि नत्वदस्तुधीव्यवहारयोः का गतिरस्तु किमत्यन्तासद्विषयत्वमुत सद्विषयत्वमिति पृच्छायामत्यन्तासद्विषयत्वं तयोर्गति र्वाच्या शशशृङ्गतैक्ष्ण्यप्रतीतिव्यवहारयोरिवेत्यत आह * समस्तेति * समस्तलोक आबालपण्डितजनस्तद्व्यवहारो वा समस्तानि शास्त्राणि तर्कतन्त्रादीनि तेषामैकमत्यमविसम्वादस्तमाश्रित्य नृत्यतोरतिशयेन वर्त्तमानयोरित्यर्थः। न सद्विषयत्वं नाप्यसद्विषयत्वमपि त्वनिर्वचनीयाऽज्ञानविलासविषयत्वमेव गतिरिति सिद्धान्त्याह * उपपादयितुमिति * गदितार्थोऽयं श्लोकः।

व्यवहारस्य शब्दभेदो विशेष इति द्वितीयं कल्पमपवदति।

४४३ द्वितीयकल्पनिरासः।

नापि द्वितीयः। तथाँ हि अयमनुमानार्थः स्यात् श्रावणादिप्रतिपत्तयः प्रत्यक्षशब्दाभिधेयाः साक्षात्कारित्वादित्यादिः सोऽपि न, यद्यसाक्षात्कारिण्यनुमानादौ तच्छब्दाप्रयोगमात्रात्साक्षात्कारिणि तच्छब्दप्रयोगः क्रियते तर्हि शशविषाणजबगडदशादिशब्दप्रयोगोऽपि सा-

क्षात्कारिणि कर्त्तव्य एवाविशेषात् । अथ जबगडदशादिशब्दाः सामान्यतोऽर्थवत्तया न प्रसिद्धाः क्वचिदप्यप्रयोगात्, शशविषाणादिशब्दाश्चासद्विषया एवेति सिद्धाः, प्रत्यक्षादिशब्दास्तु सद्विषयवत्तया सामान्यतः सिद्धाः प्रत्यक्षमस्तीत्यादिप्रयोगदर्शनादित्यस्ति विशेष इति चेत् । मैवम् । एतेनापि विशेषेण चाक्षुषादिशब्दानामन्यत्रच्छेदात् तेषामपि साक्षात्कारिमात्रे प्रयोगप्रसङ्गः । साक्षात्कारित्वे सत्यपि श्रावणादौ चाक्षुषादिशब्दानामप्रयोगो न त्वेवं प्रत्यक्षादिशब्दानामिति विशेष इति चेत् । एवं तर्हि यत्र साक्षात्कारित्वं नास्ति तत्र प्रत्यक्षशब्दप्रयोगो नास्ति यत्र साक्षात्कारित्वमस्ति तत्र सर्वत्रास्तीति यो जानीते तं प्रति लक्षणाभिधानमिति स्यात् स च व्यवहारान्तरवदन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव वाच्यवाचकभावमवधारितवानिति व्यर्थं लक्षणम् ।

* नापीति * द्वितीयकल्पेऽनुपपत्तिं प्रथयितुमनुमानार्थं प्रथयति * तथा हीति * दृष्यत एवायमनुमानार्थ इत्यत आह * सोऽपीति * प्रत्यक्षशब्दस्यासाक्षात्कारिण्यप्रयोगात्तदभिधेयत्वं साक्षात्कारिणि साध्यते किं वा साक्षात्कारिण्येव प्रयोगादिति विकल्प्य प्रथममनुवदति * यदीति * मात्रग्रहणेनात्र प्रयोगनैरपेक्ष्यं दर्शयति । अतिप्रसङ्गपराहतत्वेनाप्रयोजकत्वमाह * तर्हीति * अन्यत्राप्रयोगाविशेषात्

जयगडदशादिशब्दानां प्रत्यक्षशब्देन सहेत्यर्थः । सामान्यतो ऽर्थवत्तया प्रसिद्धत्वे सद्विपयत्वं च सत्यन्यत्राप्रयोगाच्छब्दाभिधेयत्वं साक्षात्कारिणि साध्यते नैवं जयगडदशादिशब्दा इत्यतिप्रसङ्गपरिहारं शङ्कते * अथेति * एवं विशेपणेऽतिप्रसङ्गपरिहारेऽपि नासिद्धिपरिहारः प्रत्यक्षशब्दस्याप्यनेवंरूपत्वादित्यत आह * प्रत्यक्षादीति * आदिग्रहणेनापरोक्षशब्दादयो गृह्यन्ते । अतिप्रसङ्गपराहतिस्तदवस्थेति दूपयति * नैवमिति * चाक्षुपादिशब्दानामुक्तविशेपणवत्वात्साक्षात्कारित्वप्रत्ययमात्रे प्रयोगः प्रसज्येत प्रत्यक्षशब्दवदतश्च श्रावणादिप्रतिपत्तीनामपि चाक्षुपादिशब्दवाच्यत्वं विरुद्धमापद्येतेत्यर्थः । तत्रैव प्रयोगात्प्रत्यक्षशब्दाभिधेयत्वं साक्षात्कारिणि साध्यत इति द्वितीयमाशङ्कते * साक्षादिति * अस्मिन्पक्षे लक्षणवैयर्थ्यं कथयितुमुपोद्घातं करोति * एवमिति * यदर्थमुपोद्घातितं तद्दर्शयति * सचे ति * वृद्धव्यवहारेऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव घटादिशब्दसङ्गत्यधिगतिवत्प्रत्यक्षशब्दस्यापि तत एव सङ्गत्यधिगते लक्षणं व्यर्थमित्यर्थः ।

लक्षणेन विधिव्यवहारसाध्यपक्षोक्तदोपं निपेध्यव्यवहारसाध्यपक्षे ऽतिदिशति ।

४४४ दोषातिदेशः ।

एतेनानुमित्यादि व्यवच्छिन्नतया व्यवहर्त्तव्यमित्यप्युक्तानुमानसाध्यतयाऽभिधीयमानमपास्तं वेदितव्यम् ।

पूर्वप्रतिपन्नमेव वाच्यवाचकभावं लक्षणाभिधानेन स्मार्य्यत इति चेन्न। अवगतसमयस्य प्रत्यक्षशब्दादेव तत्स्मरणसम्भवात् व्यर्थता लक्षणाभिधानस्य स्यात्। अवगतशब्दार्थसम्बन्धः शब्दादेव स्मरन् यदि लक्षणेन स्मार्य्यते तदा लक्षणवाक्यगतपदकदम्बार्थस्मरणार्थमपि तल्लक्षणमभिधानीयमविशेषादेवं तल्लक्षणवाक्येऽपीत्यपर्य्यवसानं स्यात्।

* ऐतेनेति * अनुमित्यादि व्यवच्छिन्नतया व्यवहर्त्तव्या इति व्यवहारस्य किं विषयभेदो विशेष उत शब्दविशेषः इत्यादिविकल्पदोषेणेत्यर्थः। वाच्यवाचकसम्बन्धबोधो न लक्षणप्रयोजनं किं तु तत्स्मरणमतोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां तत्सिद्धावपि न लक्षणप्रणयनवैयर्थ्यमिति शङ्कते * पूर्वेति * शिष्य आचार्येण स्मार्यत इति शेषः। सम्बन्ध्यन्तरदर्शनसमुद्बुद्धसंस्कारादेव सम्बन्ध्यन्तरस्मृत्युत्पत्तेर्लक्षणं व्यर्थमेवेति परिहरति * नेति * समयः शब्दार्थसम्बन्धः। उक्तमर्थं विपक्षदण्डप्रदर्शनेन द्रढयति * अवगतेति * तदप्यस्तु ततः किमित्यत आह * एवमिति * अपर्यवसानमनवस्थेतियावत्।

कथायां प्रतिवादिना वादिनं प्रति लक्षणं प्रणीयते इत्येवं नेष्यते येनेयमुक्तदोषपरम्परा स्यादिति चोदयति।

४४५ शास्त्रस्य शिष्यार्थत्वे हेत्वादिकथनस्य वैयर्थ्यम्।

ननु प्रतिवादिनं प्रति लक्षणाभिधानं नार्थवत् ते-

न वाद्याप्तभावानङ्गीकारात्, किन्तु शिष्यार्थं लक्षणमुच्यते शास्त्रे, स हि शास्त्रस्य कर्त्तारमाप्तमेव मन्यते तस्मात् शिष्यं प्रत्याप्तवचनतयैव लक्षणवाक्यमर्थं प्रतिपादयिष्यति गुरुणा गीयमानम्, यस्त्वया साक्षात्कारिशब्दार्थः प्रतीतः स एवप्रत्यक्षशब्दार्थ इति । मैवम् । यदि वादिनं प्रति न शास्त्रं किन्तु शिष्यं प्रति तदा प्रतिज्ञामात्रादेवाप्तवचनात् शिष्यस्यार्थनिश्चयोत्पत्तेः हेत्वाद्यभिधानमनर्थकमापन्नं शास्त्रं ।

* नन्विति * कुतो नार्थवदित्यत आह * तेनेति * आप्तवाक्यतयाऽनुमानतया वा लक्षणवाक्यस्य लक्षणप्रमापकत्वायोगादित्यर्थः । कस्य तर्हि लक्षणतो बोधनमित्यत आह * किं त्विति * शिष्यार्थं लक्षणप्रणयनमित्यस्मिन् पक्षे को लाभ इत्यत आह * स हीति * तच्च लक्षणवाक्यमनुमानत्वेनाबोधकमपि आप्तवाक्यतया बोधकमित्याह * तस्मादिति * आप्तोपदेशतया लक्षणवाक्यस्य बोधकत्वप्रकारमुदाहरति * यस्त्वयेति * हेतुदृष्टान्तादिकथनानुपपत्त्या वादिनं प्रति शास्त्रप्रणयनं न शिष्यं प्रतीति परिहरति * मैवमिति *

हेत्वाद्यभिधानलक्षणप्रणयनयोरर्थवत्त्वमापादयितुं शास्त्रे द्वैराज्यमाशङ्कते ।

४४६ शास्त्रद्वैराज्यशङ्का तत्परिहारश्च ।

अथ भवतु तत्प्रतिवादिनमपि प्रति शास्त्रे वाक्यं

यत् हेत्वाद्युपात्तं, लक्षणवाक्यन्तु शिष्यमेव प्रति प्रयोजकं प्रतिपन्नशास्त्रकाराप्तभावमिति मन्यसे । तदप्यनुपपन्नम् । शास्त्रान्तरसाध्यत्वादस्यार्थस्य । अस्ति समयग्राहकं शास्त्रं मुनिभिः प्रणीतं नामलिङ्गानुशासनव्याकरणादि । यदि च शास्त्रान्तरसाध्योऽप्यर्थो भवदीयशास्त्रस्य विषय स्तर्हि प्रकृतिप्रत्ययविभागेन साधनमपि शब्दानां कुतो न व्युत्पाद्यते लिङ्गं वा शब्दानां कुतो नाभिधीयते तदज्ञानेऽपि पराजयो जायत एव । अथ वाऽस्तु व्याकरणादिविषयं विहाय नामव्युत्पादनं कथमपि भवच्छास्त्रस्य विषयः । तथापि न्यूनतरत्वमस्मिन् विषये भवदीयशास्त्रस्य । बहूनि नामानि विद्यन्ते कोषान्तरवर्त्तीनि कुतो न व्युत्पादितानि तानीति । अथास्मिन् शास्त्रे येषां शब्दानामुपयोग स्तेषामनेन व्युत्पादनं न सर्वेषामित्युच्यते । तथापि यथैकवाक्यगतस्य पदस्य लक्षणव्युत्पादनमेवं तल्लक्षणवाक्यगतपदस्यापीत्यपर्य्यवसानमापतितं शास्त्रस्य, तत्तल्लक्षणवाक्यप्रयोग एव तेषां तेषां पदानां शास्त्रे जातोपयोगत्वात् । अथ नानालक्षणप्रणेतॄणां वादिनां विप्रतिपत्तेः प्रत्यक्षादिशब्दार्थ एव व्युत्पाद्यते संशयनिरासाय नान्योऽसंशयत्वादिति मन्यसे, तथाप्यनुपपत्तिः । अस्ति हि वादीनामर्थे वाच्य-

तायोत्पताविवादः, अस्ति च छिदुरादिपदानामर्थे कर्मकर्तृत्वाकर्मकर्तृत्वे विवादः, अस्ति च भावशब्दस्य स्वरूपसत्त्वसत्तासामान्याद्यर्थत्वे, अस्ति चाधिकरणशब्दार्थस्य पतनप्रतिबन्धकत्वसमवायित्वादौ । एवमन्यस्मिन्नपि बहौ पदार्थे जाग्रति विप्रतिपत्तय स्तल्लक्षणानि कस्मान्नोक्तानि तदास्तामेकत्र विस्तराभिनिवेशः ।

* अथेति * न वयं सर्वशास्त्रं शिष्यार्थं ब्रूमः किं तु लक्षणवाक्यांशं, तस्य तं प्रति लक्ष्यप्रमितिप्रयोजकत्वाद्यः शास्त्रांशो हेत्वाद्यभिधानसहितः स वादिनं प्रति, तेन न कश्चिद्दोष इत्यर्थः । तर्कशास्त्रस्य न समयग्राहकत्वमर्थस्तस्यान्यत एव सिद्धेरिति परिहरति * तदिति * तादृशं शास्त्रान्तरमेव नास्तीत्यत आह * अस्तीति * नामानुशासनमभिधानग्रन्थः लिङ्गानुशासनं वाररुचादि । कथितमर्थं व्यतिरेकमुखेन साधयति * यदीति * यावतोऽपरिज्ञाने पराजयो भवति कथायां तावदेवास्मच्छास्त्रे प्रतिपाद्यते न सर्वमनुपयोगादित्याशङ्क्याह * तदिति * अपशब्दादेरपि निग्रहस्थानतया परिगणनादित्यर्थः । एकसाध्यस्यानेकसाधनस्य लोके बहुलमुपलम्भाच्छास्त्रान्तरसाध्यमपि नामव्युत्पादनमस्मच्छास्त्रस्यापि गोचर इत्याशङ्कामङ्गीकरोति * अथेति * तथापि त्वच्छास्त्रस्य शास्त्रान्तरान्न्यूनत्वं दोष इत्याह * तथाऽपीति * शास्त्रान्तरे भूयसोऽर्थस्य प्रतिपादितत्वात्तच्छास्त्रे ल्पीयस एव

प्रतिपादनादित्याह * बहूनीति * कोशान्तरं शास्त्रान्तरम् । यावतां शब्दानां व्यवहारोपयोगोऽस्मच्छास्त्रे तावतां सर्वेषां प्रतिपादनादनुपयुक्तनामान्तराव्युत्पादनेऽपि न न्यूनत्वमिति शङ्कते * अथेति * उपयुक्तानामेव प्रतिपादनमित्यङ्गीकारेऽपि न्यूनत्वं तेषामेव केषां चिदप्रतिपादितत्वादिति परिहरति * तथाऽपीति * अव्यभिचारि साक्षात्कारि ज्ञानं प्रत्यक्षमिति वाक्यगतप्रत्यक्षपदव्युत्पादनवत्साक्षात्कारीत्यादिपदव्युत्पादनमपि लक्षणान्तरेण कार्यमेवं तल्लक्षणवाक्यगतानामपीत्यनवस्थेत्यर्थः । पदान्तरव्युत्पादनस्य नास्त्युपयोग इत्यत आह * तादिति * सन्दिग्धं तत्वतो निर्णेयं तन्निर्णयस्य संशयनिरासफलसिद्धेः प्रत्यक्षादिपदार्थ एव वादिविप्रतिपत्तेः सन्दिग्धोऽतोऽसावेव व्युत्पाद्यत इति शङ्कते * अथेति * व्युत्पाद्यत्वे सन्दिग्धत्वं प्रयोजकमित्यभ्युपगमेऽपि न न्यूनतापरिहारस्तादृशामेव केषां चित्त्यागादिति परिहरति * तथाऽपीति * वादिविप्रतिपत्त्या संशयितः को नाम नव्युत्पादितोऽस्मच्छास्त्र इत्यत आह * अस्तीति * के चित्सामान्यं वाच्यं विशेषो लक्ष्यत इति ब्रुवते । परे तु विशेषो वाच्यः सामान्यं तदुपलक्षणमिति । तेन शब्दार्थेऽपि विप्रतिपत्तेः सोऽपि व्युत्पादनीयः स्यादित्यर्थः । उदाहरणान्तराण्याह * अस्ति चेति * "विदिभिदिच्छिदेः कुरजि"ति कुरच्प्रत्ययः कर्म्मकर्त्तरि विहितस्तस्यार्थः कर्म्मकर्तृत्वं कर्म्मैव सत् कर्तृत्वेन विवक्षितं कर्म्मकर्तृ स्वयमेव छिद्यत इति छिदुरप-

देनोच्यत इति वैयाकरणास्तदपरे न क्षमन्ते कर्तृत्वक-र्मत्वयोरेकत्रविरोधादिति। आदिपदेन भिदुरो वि-दुर इत्यादि गृह्यते। तथा भावशब्दः सच्छन्दसमानार्थः तदर्थेऽपि विप्रतिपत्तिः स्वरूपसत्त्वं भाव इति। अप-रस्तु सत्तासामान्यमिति। प्रमाणसम्बन्धस्तयोग्यत्वं वेति कश्चित्। अर्थक्रियाकारित्वमित्यपरः। अधिकरणे सप्तमी विहिता तदर्थेऽपि विप्रतिपत्तिः। समवायि-त्वमाश्रयत्वमिति कश्चित। अपरस्तु पतनप्रतिबन्धकत्व-मिति। अन्यस्तु संयोगित्वमिति। प्रकृतप्रमेयमुपसं-हरति * तदिति *

साक्षात्कारित्वमुपेत्य लक्षणमदूषि सम्प्रति तदपि न निरूपणगोचर इत्याह।

४४७ साक्षात्कारित्वानिरुक्तिः।

किञ्च तत्साक्षात्कारित्वम्? सविशेषार्थप्रकाशत्वमि-ति चेन्न। सविशेषत्वस्योपलक्षणत्वेऽनुमानादिव्याप्तिः। वि शेषणत्वे च यदि विशेषशृङ्खलाया विश्रान्ति स्तदाशेष-विशेषस्य बोधे प्रत्यक्षलक्षणक्षीणत्वेनाऽऽमूलमप्रत्यक्ष-तापातः। यद्यविश्रान्तिस्तदा तादृशस्यैव व्याप्तिग्रहाद-नुमायामपि तादृशसिद्धेरिति साक्षात्कारित्वापत्तिः।

* किं चेति * साक्षात्कारित्वं च किमिति वि-कल्पाभिप्रायः। विकल्पास्तु तत्र तत्र शङ्काग्रन्थ एव व्यक्तीभविष्यन्ति तेषां बहुत्वान्नात्र प्रदर्श्यन्ते। इदं

१ प्रकाशकत्वमिति सो० पु० पा०।

साक्षात्कारित्वमित्येकं कल्पमुपादत्ते * सेति * अर्थप्रकाशत्वमित्युक्तेऽनुमानातिव्याप्तिस्तन्निवारणाय सविशेषविशेषणम् । विशेषसहितः सविशेषस्तत्र विशेष उपलक्षणमर्थस्य विशेषणं वा, आद्येऽतिव्याप्तिरित्याह * नेति * अनुमानादौ सामान्यस्यैव स्फुरणेऽपि सविशेषत्वस्य वस्तुगत्या सत्वात्तदुपलक्षितत्वादित्यर्थः । सविशेषत्वं विशेषणमिति पक्षेऽपि विशेषस्य सविशेषत्वमस्ति किं न वा, न चेद्विशेषज्ञानमप्रत्यक्षं स्यादस्ति चेद्विशेषशृङ्खला क्वचिद्विश्राम्यति न वा यथाय्यस्तत्राह * विशेषणत्व इति * यस्मिन्विशेषे विशेषो नास्ति स विशेषोऽप्रत्यक्षः स्यादतश्च तद्विशिष्टपूर्वविशेषोऽपि प्रत्यक्षो न स्यादप्रत्यक्षविशेषणस्य विशिष्टस्य प्रत्यक्षत्वायोगादतो मूलपर्यन्तमप्रत्यक्षतापातादसम्भवो लक्षणस्येत्यर्थः । विशेषमालाया अपर्यवसानपक्षमाशङ्कते * यदीति * अनवस्थायाः स्पष्टत्वात्तद्दोषमुपेक्ष्यातिव्याप्तिमाह * तदेति * प्रत्यक्षेण व्याप्यं व्यापकं च गृहीत्वा यदा तयोर्व्याप्तिर्गृह्यते तदा व्यापकस्यानन्तविशेषसहितस्यैव स्फुरणात्तेनैव रूपेणानुमानेनापि विषयीकरणादनुमानेऽतिव्याप्तिरित्यर्थः ।

सविशेषार्थप्रकाशत्वमिति साक्षात्कारित्वलक्षणस्यानुमितावुक्तातिव्याप्तिपरिहारं शङ्कते ।

४४८ अतिव्याप्तिपरिहाराशङ्का तन्निराकरणं च ।

अथाननुगमात्तत्र न तदनुमा, तर्हि तदनुगतप्रती-

साद्यनुपपत्तिः व्यक्तेरनुमानादसिद्धापत्तेश्च । यथा हि व्यक्तिं विना सामान्यस्य, तथा तावत् तं विशेषं विना व्यक्तेरप्यनुपपत्त्यविशेषात् । यदि च प्रतीत्यपर्य्यवसानाभावात्पक्षधर्मतया नानन्तविशेषसिद्धिरिति मन्यसे तदा प्रतीतापर्य्यवसानात्तद्बुद्धिः साक्षात्प्रकाशः स्यात् ।

* अथेति * विशेषाणामननुगतत्वात्तेषामनुमितौ नास्ति प्रकाश इति नातिव्याप्तिरित्याशयः। विशेषवतो दृष्टान्तदृष्टस्याप्यननुगमादप्रकाशश्चेदग्निमानयमिति व्यापकविशेषानुगतलक्ष्यप्रतीतिरग्न्यर्थिनस्तत्र व्यवहारश्च न स्यादिति परिहरति * तर्हीति * दोषान्तरमाह * व्यक्तेरिति * यस्मिन् ज्ञाने यो न प्रकाशते तेन तत्सिद्धेरयोगादनुमाने सामान्यमेव सिद्ध्यतीति वाच्यमेवं च"सामान्ये सिद्धसाध्यते"ति चार्वाककथितदोषापरिहारादनुमानोच्छित्तिरित्यर्थः। अनुमानात्सिध्यत् सामान्यमेव विशेषमाक्षिपदेव सिध्यति विशेषमन्तरेण सामान्यापर्यवसानादित्याशङ्क्याह * यथा हीति * सामान्यानुपपत्त्या विशेषप्रतीतिश्चेत्तर्ह्यनन्तविशेषं विना व्यक्तेरप्यनुपपत्त्यविशेषादनन्तविशेषवत्त्या एव व्यक्तेः प्रकाशः स्वीकार्य इत्युक्तातिव्याप्तितादवस्थ्यमित्यर्थः । अविशेषादित्युक्तहेतोरसिद्धिं शङ्कते * यदीति * प्रतीतसामान्यस्य विशेषमन्तरेण प्रतीत्यपर्यवसानवत्प्रतीयमानव्यक्तेरनन्तविशेषमन्तरेण प्रतीत्यपर्यवसानाभावात्प-

क्षधर्मतया नानन्तविशेषसिद्धिरित्यर्थः । व्यक्तिप्रतीत्यपर्यवसानाभावेऽपि प्रतीतव्यक्तेरनन्तविशेषानुपपत्तेरनन्तविशेषप्रकाशसम्भवादनुमितिः साक्षात्स्यादित्याह * तदेति *

विशेषाविश्रान्तिपक्षेऽतिव्याप्तिमुक्त्वाऽसम्भवं दर्शयितुं दोषान्तरमाह ।

४४९. असम्भवद्वानाय दोषप्रदर्शनम् ।

अप्रतिपद्यमानानन्तविशेषप्रकाशकल्पनाच्चैकाकिसाक्षात्त्वनामकविशेषकल्पनैवाल्पत्वात् श्रेयसितरा । साक्षात्त्वव्यवहारान्यथानुपपत्तेः कल्पनाबजिस्य तावताऽपि चरितार्थत्वादिति कृत्वा तत् कल्पनाऽपिनात एव, । विस्तरश्चात्र वक्ष्यते ।

* अप्रतिपद्येति * घटोऽयमिति ज्ञानस्य प्रत्यक्षत्वसिद्ध्येऽनन्ता विशेषाः कल्पनीया उत साक्षात्त्वं नामैकाकिविशेषः कल्पनीय इति विचारे एकाकिनः साक्षात्त्वधर्मस्य कल्पनैव श्रेयसितराऽतिशयेन श्रेयसी लाघवादित्यर्थः । अनन्तविशेषकल्पनागौरवं दोषं नावध्याति साक्षात्त्वव्यवहारानुपपत्तिसिद्धत्वात्

"प्रमाणवन्त्यदृष्टानि कल्प्यानि सुबहून्यपी"ति न्यायादित्याशङ्क्याह * साक्षात्त्वेति * तावताऽपीति * एकाकिसाक्षात्त्वधर्मेणापि उपपन्नत्वादिति कृत्वेत्यर्थः । अस्तु तर्हि साक्षात्त्वनामैकाकिधर्मस्यैव कल्पना तावताऽपि प्रत्यक्षलक्षणं निर्व्यूढमित्यत आह * तदि-

ति * अत एव तत्कल्पनाबीजस्य साक्षात्त्वग्रहानुपपत्तेरनिर्वचनीयसाक्षात्त्वेनापि चरितार्थत्वादन्यस्य प्रमाणस्याभावादित्यर्थः । साक्षात्त्वं ज्ञानधर्मः संयुक्तसमवेतसमवायान्मनसाऽध्यवसीयत इत्यत आह * विस्तरश्चेति * परमाणुतुल्यावनुव्यवसीयमानायां साक्षात्त्वासाक्षात्त्वसाङ्कर्याद्युपपादनेन साक्षात्त्वस्य मानसत्वेऽप्यन्ये दोषविस्तरा वक्ष्यन्त इत्यर्थः ।

सविशेषार्थप्रकाशत्वमिति लक्षणस्यातिव्याप्तिमभिधायेदानीमव्याप्तिं वक्तुमुपोद्घातप्रक्रियया विशेषशब्दार्थमुपस्थापयति ।

४५० विशेषशब्दार्थे दोषप्रदर्शनम् ।

विशेषश्च यदि व्यवच्छेदस्तदा निर्विकल्पकाव्याप्तिः । यदि च विश्वव्यावृत्तस्वरूपप्रकाशात् सोऽपि तथा, तदा दूरं सामान्यप्रत्यक्षस्याप्रत्यक्षत्वापातः तत्र जगद्विलक्षणप्रकाशे संशयाद्यनुपपत्तेः । यदि तत्रापि प्रतिपत्त्रादिव्यवच्छेदमात्रप्रकाशाद्विशेषप्रकाशत्वमेव तदाऽनुमत्यादिव्याप्तिः ।

* विशेषश्चेति * व्यवच्छेदो भेदः भिन्नस्यार्थस्य प्रकाशः साक्षात्त्वमित्युक्तं भवतीति प्रतिवाद्यव्याप्तिमाह * तदेति * निर्विकल्पज्ञानस्य वस्तुमात्रग्राहकस्य भेदविषयत्वाभावात्साक्षात्त्वं न स्यादित्यर्थः । निर्विकल्पकेऽपि स्वेतरस्मात्सर्वस्माद्व्यावृत्तमेव वस्तुस्वरूपं प्रकाशते वस्तुवृत्त्या विश्वव्यावृत्तेस्तत्र भावादतो ना-

ध्याप्तिरिति शङ्कते * यदीति * एवं तर्ह्यनुमानादेरपि साक्षात्त्वापात इत्यरुच्याङ्गीकृत्यापि स्थलान्तरमाह * तदेति * दूरे विप्रकृष्टदेशे ऊर्द्धत्वादिसामान्यज्ञानं प्रत्यक्षं न स्याद्विश्वव्याप्तृतग्राहकत्वाभावादित्यर्थः । तस्यापि व्याप्तत्वविषयत्वे दण्डमाह * तत्रेति * स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संशयः पुरुष एवेति भ्रमश्च न स्यात्तयोर्भेदाग्रहपूर्वकत्वादित्यर्थः । दूरे सामान्यज्ञानं विश्वव्यावृत्तिं न गृह्णाति तेन संशयाद्युपपत्तिः प्रमात्रादिव्यावृत्तिं गृह्णाति तेन सविशेषार्थप्रकाशत्वमपीति शङ्कते * यदीति * अनुमित्यादावप्येवंरूपव्यावृत्तिप्रकाशादतिव्याप्तिरित्याह * तदेति *

विधान्तरेण साक्षात्त्वलक्षणमुपस्थापयति ।

४५१ प्रकारान्तरेण प्रत्यक्षलक्षणखण्डनम् ।

अथ इन्द्रियकरणकानुभूतित्वम् । तन्न । साक्षात्कारिधीकरणस्यैवेन्द्रियत्वेनान्योन्याश्रयत्वापत्तिरिति केचित् । तन्न । अज्ञातप्रमाकरणत्वस्य भावत्वविशेषितस्येन्द्रियत्वनिरुक्तेः सम्भवात् । विना कार्य्यगतविशेषासिद्धिं किं प्रति कारणत्वमेव ज्ञेयमिति तु बाधः साधीयान् ।

* अथेति * इन्द्रियं करणं यस्यानुभवस्य स तथोक्तस्तथात्वं साक्षात्त्वमिति शेषः । अनुभवत्वग्रहणं स्मृतिव्यवच्छेदाय । अनुमित्यादिव्यवच्छेदार्थमिन्द्रियग्रहणम् । प्रदर्शितलक्षणे सिद्धान्तैकदेशिनां दोषमुद्भाव्य स एव लक्षणवादी पराचष्टे * तन्नेति * तन्न लक्षणे ऽन्योन्याश्रयापत्तिरिति केचिदिति सम्बन्धः ।

कुत इत्यत आह * साक्षादिति * इन्द्रियस्य लक्षणविशेषणत्वात्तदधिगम्यैव विशिष्टं लक्षणमधिगन्तव्यमिन्द्रियं च साक्षात्कारीसाधनत्वेनाधिगम्यते शरीरसंयुक्तमतीन्द्रियं साक्षात्प्रतीतिसाधनमिन्द्रियमिति लक्षणाङ्गीकारादेवं च साक्षात्कारीसिद्धाविन्द्रियसिद्धिस्तत्सिद्धौ साक्षात्कारीसिद्धिरिति परस्पराश्रय इत्याशयः । साक्षात्कारीज्ञानव्यतिरेकेणैवेन्द्रियज्ञानान्नान्योन्याश्रय इति परिहरति * तन्नेति * हेतुमाह * अज्ञातेति * भावत्वविशेषितस्याज्ञातप्रमाकरणत्वस्येन्द्रियत्वनिरुक्तेः सम्भवात् । एतदुक्तं भवति । भावत्वेऽज्ञातत्वे च सति प्रमाकरणमिन्द्रियमनुपलब्धिव्यवच्छेदाय भावत्वविशेषणं लिङ्गादिव्यवच्छेदार्थमज्ञातत्वग्रहणम् । तदेतल्लक्षणं खण्डयति * विनेति * प्रमाया अपि कार्यभूताया लक्षणविशेषणत्वात्सा तावदन्यतो ज्ञेया तथा च तदेव लक्षणमस्तु अन्यतस्तदज्ञाने विशिष्टलक्षणासिद्धिर्विशेषणासिद्ध्यधीनत्वाद्विशिष्टसिद्धेरित्यर्थः ।

उक्तन्यायं भाट्टनये ऽप्यतिदिशति ।

४५२ उक्तदूषणस्य भाट्टमतेऽप्यतिदेशः ।

एतेन ज्ञातता काचिद्विलक्षणा तज्जनकत्वं ज्ञानस्य साक्षात्त्वमिति निरस्तम् । ऐकरूप्याव्यवस्थितौ कारणत्वानवधारणात् । नच ज्ञाततावैलक्षण्यान्यथानुपपत्तेरेव तत्सिद्धिः कारणान्तरवैलक्षण्यादेव तदुपपत्तेः ।

* एतेनेति * अनुमेयादिनिष्ठा का चित् ज्ञात-

ता परोक्षव्यवहारजननी ततो विलक्षणा ज्ञातता प्रत्यक्षव्यवहारप्रसवित्री तज्जनकत्वमपरोक्षत्वमित्येतदपि निरस्तमिति यावत्। एतेनेति परामृष्टं हेतुं स्पष्टयति *एकेति* जनकत्वस्य कार्यप्रतियोगिकत्वात्कार्यगतमैकरूप्यमविज्ञाय जनकत्वमेव न विज्ञातुं शक्यमित्यर्थः। अनुमेयादिनिष्ठज्ञाततातो घटादिनिष्ठज्ञातता विलक्षणाऽनुभूयते तच्च वैलक्षण्यं स्वजनकज्ञानगतवैलक्षण्यमन्तरेणानुपपद्यमानं ज्ञानगतापरोक्षत्वं कल्पयतीत्यत आह * नचेति * कुत इत्यत आह * कारणेति * इन्द्रियलिङ्गादिकारणवैलक्षण्यादपि तदुपपत्तेरन्यथोपपत्तेरित्यर्थः।

कर्मकारकजन्यज्ञानत्वमपरोक्षत्वमिति लक्षणान्तरमाशङ्क्य दूषयति।

१५३ प्रत्यक्षलक्षणान्तरखण्डनम्।

नापि मेयजनितत्वमतिप्रसङ्गात्। स्वमेयजत्वे च स्वार्थव्यावृत्त्याऽननुगमात्। पूर्वदोषानिवृत्तेश्च।

* नापीति * मेयजनितत्वमात्रं लक्षणमुत स्वमेयजनितत्वमाद्ये घटज्ञानस्य पटेऽपरोक्षत्वप्रसङ्ग इत्याह * अतीति * द्वितीये स्वार्थव्यावृत्त्या लक्षणव्यावृत्तिरित्याह * स्वेति * मेयजन्यत्वं नाम लक्षणमसिद्धं तावन्न लक्ष्यसाधकमतिप्रसङ्गात्सिद्धमपि न स्वतो जडत्वादन्यतः सिद्धं चेत्तदेव लक्षणमास्तां अव्यवहितप्रतीतिकत्वादित्याह * पूर्वेति *

ज्ञातत्वे सति विषयप्रमित्सोत्पत्तिनिवारकं साक्षात्कारीति लक्षणान्तरमाशङ्कते।

चयितुं इच्छैव न जायते शत्रुसम्पदोऽनिष्टत्वान्न च तत्प्रत्यक्षमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। विषयायामिति स्त्रीलिङ्गप्रयोगोऽनुपपन्नो नियतपुंल्लिङ्गत्वाद्विषयशब्दस्येति चेन्न। विषयशब्दस्य भावपरत्वाद्विषयतायामिति विवक्षितत्वात् "द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने" इति प्रयोगात् यथा द्वित्वैकत्वयोरिति विवक्षितं इति। एवं स्वयं लक्षणमपास्य तत्त्वोपप्लवकारोक्तदूषणं प्रदर्शयति * प्रत्यक्षेति * दूरदेशे प्रत्यक्षदृष्टेऽपि वन्हौ सादृश्यदूरत्वादिदोषेण रक्ताशोकस्तबकोऽयमुत वन्हिरिति सन्देहे जाते तदाश्रितधूमदर्शनेन वन्हिरनुमातुमिष्यतेऽतो यदनन्तरं न विजातीयप्रमितिरसेति लक्षणाभावादव्याप्तिरित्याशयः।

"विधान्तरेण साक्षात्त्वलक्षणमित्याशङ्कते।

४८५ प्रकारान्तरेणप्रत्यक्षलक्षणखण्डनम्।

अज्ञायमानासाधारणकारणकानुभवत्त्वं कारणविशेषणीकृतभावत्वं वा साक्षात्कारित्त्वमिति चेन्न। दीर्घादिप्रत्यक्षाव्यापनात् तत्रावधिप्रभृतेः प्रतीयमानस्यापेक्षणात्। नावधिस्तत्र ज्ञायमानस्तथा, अवधिज्ञानं तु स्यात् अतीतादावप्यवधौ तथाप्रत्ययादिति चेत् तुल्यं लिङ्गे धूमादावपि, धूमदर्शनात्तत्राग्निरासीदिति पश्चादप्यनुमानात्। ज्ञानविशेषणतया तु ज्ञेयहेतुता तुल्यैवेति।

अज्ञायमानेति अज्ञायमानमसाधाणं कारणं यस्यानुभवस्य सतथोक्तस्तथात्वं साक्षात्त्वम्। अज्ञायमानसंस्का-

रासाधारणकारणकस्मृतिव्यवच्छेदायानुभवग्रहणम्। अनुमादिव्यवच्छेदायासाधारणग्रहणम्। मनःसंयोगस्य साधारणकारणस्य सर्वत्राज्ञायमानत्वादभावप्रमाणवादिमतेऽभावज्ञानस्यापि कथितलक्षणमस्त्यनुपलब्धेरज्ञायमानाया एव करणत्वात्तद्व्यावृत्त्यर्थमाह * कारणेति * कारणेन विशेषणीकृतं भावत्वं यस्य तत्तथोक्तं अज्ञायमानासाधारणभावकारणकानुभवत्वमिति यावत्। वाशब्दः पक्षभेदेन विकल्पार्थः। अज्ञायमानसमस्तासाधारणकारणत्वं विवक्षितमुत यत्किञ्चिदज्ञायमानासाधारणकारणत्वं किं स्विदज्ञायमानकरणकत्वमिति त्रिधा विकल्प्य प्रथमकल्पेऽव्याप्तिमाह * नेति * इदमस्माद्दीर्घमिदं ह्रस्वमिदमनेन सदृशमित्यादिप्रत्यक्षप्रत्ययानां ज्ञायमानप्रतियोगिधर्म्यासाधारणकारणत्वादव्याप्तेरित्यर्थः। उक्तं हेतुं कथया प्रपञ्चयति * तत्रेति * अव्याप्तिपरिहारमाशङ्कते * नावधिरिति * अतीतमनागतं वा दीर्घमपेक्ष्य ह्रस्वमिति ज्ञानं जायते प्रतियोगिनोऽसतः कारणत्वायोगात्तज्ज्ञानमेव कारणं तच्च न ज्ञायमानमनवस्थानाद्व्यतिरेकाभावाच्चातो नाव्याप्तिरित्यर्थः। तथा कारणमिति यावत्। अव्याप्तिपरिहारमूरीकृत्यानुमानेऽतिव्याप्त्या दूषयति * तुल्यमिति * धूमादौ लिङ्गेऽप्यज्ञायमानतज्ज्ञानस्यैव कारणत्वं तुल्यमित्यर्थः। कुत इत्यत आह * धूमेति * धूमं दृष्टवानिति धूमदृष्ट्वा तेन इति यावत्। गिरिशिखरविपरिवर्तिधूमं प्रातर्दृष्टवतः सायान्हे केनापि निमि-

सेन तद्धूमस्मृतिमतस्तत्र प्रातरग्निरासीदित्यनुमानादसतो धूमस्य कारणत्वायोगात्तज्ज्ञानं हेतुरित्याशयः। लिङ्गज्ञानस्य हेतुत्वे ज्ञानविशेषणतया धूमादिलिङ्गमपि हेतुरिति नातिव्याप्तिरित्यत आह * ज्ञानेति * ज्ञेयभेदानवच्छिन्नज्ञानस्य ह्रस्वादिप्रत्यक्षकारणत्वेऽतिप्रसङ्गात् ज्ञेयभेदावच्छिन्नस्य तथात्वे प्रतियोग्यादेरपि कारणत्वं तुल्यमित्यव्याप्तिरुपलक्षणत्वं लिङ्गेऽपि तुल्यमित्यर्थः।

अज्ञायमानयत्किञ्चिदसाधारणकारणत्वमनुमानादावप्यस्ति प्रातिस्विकादृष्टादेस्तथात्वादिति द्वितीयमभिप्रायबलादेव परामृश्य तृतीयं कल्पमनुभाषते।

४५६ तृतीयकल्पनिराकरणम्।

असाधारणकारणगिरा करणमभिमतमिति चेन्न। अनुमितभाविलिङ्गकभाविलिङ्ग्यनुमितावसतो लिङ्गस्य करणत्वासम्भवेन ज्ञायमानकरणकत्वाभावात्।

* असाधारणेति * अज्ञायमानासाधारणकारणकानुभवत्वं साक्षात्वं न चैवमव्याप्तिः प्रतियोग्यादेरकरणत्वादित्यर्थः। अतिव्याप्त्यन्तरेण परिहरति * नेति * अनुमितं भावि लिङ्गं यस्य भाविलिङ्गिनस्तदनुमितभाविलिङ्गकभाविलिङ्गि तस्यानुमितौ यदा पुरोवातादिलिङ्गे विशिष्टमेघोदयमनुमाय तेन भविष्यति वृष्टिरित्यनुमीयते तदा ऽसतो मेघोदयस्याकारणत्वात्तज्ज्ञानमज्ञायमानं करणमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः।

उक्तानिष्टापत्तिपरिहाराय प्राभाकरः प्रत्यवतिष्ठते।

४६७ प्राभाकरनिरासः।

लिङ्गज्ञानं तावत्करणं तच्च स्वप्रकाशवादिनो मम ज्ञायमानमेव तत्रेति चेन्न। तस्यापि ज्ञायमानतया करणकोटिप्रवेशे प्रमाणाभावात् उक्तप्रत्ययानां तथात्वाभावात्। अन्यथासिद्धस्यापि ज्ञायमानत्वस्यावर्ज्जने चक्षुराद्यनुमित्यनन्तरं दैवोपजातघटादिप्रत्यक्षाव्यापनात्।

* लिङ्गेति * तावदिति निर्द्धारणे। ज्ञानस्य स्वसत्तायां प्रकाशाव्यतिरेकित्वादज्ञायमानतया नातिव्याप्तिरित्यर्थः। लिङ्गज्ञानं स्वरूपेणैव करणमुत ज्ञायमानतयेति विचारे ज्ञायमानतयेति न विकल्पनीयं केवलव्यतिरेक्यादिप्रमाणाभावादिति परिहरति * नेति * अस्ति प्रमाणमुदाहृतप्रत्यया एवेत्यत आह * उक्तेति * अनुमितभाविलिङ्गप्रत्यया उक्तप्रत्ययास्तेषां तथात्वाभावाल्लिङ्गप्रत्ययस्य ज्ञायमानतया कारणकोटौ प्रवेशे प्रमाणत्वाभावाद्भविष्यद्वृष्टिसत्तायां प्रमाणत्वेनैकस्य त्रिकरणत्वायोगादित्यर्थः। ज्ञायमानत्वमव्यतिरेक्यप्यन्वयित्वान्न हातुं शक्यमित्यत आह * अन्यथेति * ज्ञानस्य ज्ञायमानत्वं ज्ञानत्वादेव न पुनः करणत्वादित्यन्यथासिद्धस्य ज्ञायमानत्वस्यावर्जने। अवर्जनमिति पदच्छेदः। रूपोपलब्धिः करणजन्या कार्यत्वात् कुम्भवदित्यादिलिङ्गेन यदा चक्षुराद्यनुमीयते तदैव घटादिगोचरं प्रत्यक्षं प्रमाणवस्तुसा-

मध्यादिदपादि तन्न व्याप्नुयादनुमितज्ञानवच्चक्षुरादि-जन्यत्वात्तस्येत्यर्थः ।

अनुमानं नियमेन ज्ञानकरणजन्यं ज्ञातस्यैव धूमादेः करणत्वान्न तथा प्रत्यक्षं क्वचित् ज्ञातस्य चक्षुषस्तज्जनकत्वेऽपि सर्वत्र तथात्वाभावादतो नियमेनाज्ञायमानकरणानुभवत्वं साक्षात्त्वमित्युक्ते नाव्याप्तिरिति शङ्कते ।

४५८ नियमविशेषणेन दोषपरिहाराशङ्का तन्निवारणञ्च ।

नियमेनेति चेन्न । निधौ वैयर्थ्यात् । नियमेन निषेधस्य विशेषणे दैवावगतेन्द्रियज्ञानानन्तरजप्रत्यक्षसम्भवादसिद्धिः । विधौकरणत्वप्रविष्ट एवायं नियमो निरुच्यत इतिचेन्न। तथाऽपि वैयर्थ्यादेव।अन्यथाऽतिप्रसक्तेरवैयर्थ्यमिति चेन्न । तथाऽप्यतिप्रसक्तेरेव। नहि रसादिसाक्षात्कारे रूपादिर्हेतुः । अन्यथासिद्धेर्नेति चेन्न । तुल्यत्वादनुमानेऽपि । किं च यत्र निषेधस्तद्गतमैकरूप्यं निरूप्यमन्यथा किमादाय नियमो निरूप्येनेति कार्यगतैकरूप्यमनभिधाय न निस्तारः । विनाऽपि च नियमपदप्रवेशं कार्यगतैकरूप्यमनिरूप्याऽनिस्तार एव। ज्ञायमानं नात्र करणमिति हि यदि कार्यव्यक्तिमभिसन्धाय तदा तत्पूर्वप्रतीतानां तत्राकारणत्वं दुरवधारणं ततस्तज्जातीये तज्जातीयव्यभिचारप्रतिसन्धानेऽवश्ययतनीयमिति। अथाऽव्यवहितार्थप्रमात्वं तथा, तर्हि कि

सपेक्ष्याव्यवधानम् । किञ्च तदिति वाच्यम् । इन्द्रियमपेक्ष्य तत् असन्निकर्षश्च तदिति चेत् । तर्हीन्द्रियसन्निकृष्टप्रकाशत्वमिति कुटिलिकार्थः स चानुपपन्नः स्वविलोचनगोलकानुमानव्याप्तेः ।

* नियमेनेति चेदिति * नियमेनाज्ञातं करणं यस्येति विधेर्नियमो विशेषणमुत ज्ञातं करणं नियमेन नेति निषेधस्य विशेषणमिति विकल्प्याद्यं दूषयति * नेति * नियतप्राग्भाविनः कारणत्वात्कारणपदेनार्थान्नियमसिद्धेर्नियमविशेषणवैयर्थ्यमिति यावत् । द्वितीयमपवदति * नियमेनेति * निषेधस्य विशेषणे व्यावर्त्तक इत्यनेन ज्ञायमानजातीयं करणं न भवति यस्येतिहि तदा लक्षणार्थः स्यादेवं च रूपज्ञानानुमितचक्षुर्जन्यप्रत्यक्षसम्भवेऽप्यसम्भव इत्यर्थः । नियमो न निषेधविशेषणं किं त्वज्ञानकरणजन्यत्वविधेर्नचैवं वैयर्थ्यं करणपदलभ्यनियमस्पष्टीकरणार्थत्वादिति शङ्कते *विधाविति* सम्भवव्यभिचाराभ्यां विशेषणसाफल्यादिह चाव्यभिचारात् स्पष्टीकरणस्य विशेषणप्रयोजनतानङ्गीकाराद्व्यर्थविशेषणतेति परिहरति * नेति * अस्तु तर्हि व्यभिचारनिवारणं विशेषणप्रयोजनमिति शङ्कते *अन्यथेति* अज्ञातकरणजन्यत्वविधेर्नियमविशेषणानुपादानेऽतिव्याप्तिर्भाविलिङ्गस्याज्ञातस्यानुमितिकरणत्वादित्यर्थः । क चित् ज्ञायमानं लिङ्गं करणं क चिदज्ञायमानं तज्ज्ञानमिति कल्पनानुपपत्तेः सर्वत्राज्ञायमानं

ज्ञानमेवानुमितिकरणमित्यतिव्याप्तिरिति परिहरति * नेति * वर्त्तमानस्थले ज्ञायमानलिङ्गमेव करणमन्वयव्यतिरेकाभ्यामित्याशङ्क्यातिप्रसङ्गं व्यतिरेकमुखेनाह * न हीति * रसादीत्यत्र गन्धो गृह्यते, रूपादीत्यत्र स्पर्शः। अतिप्रसङ्गपरिहारं शङ्कते * अन्यथेति * रूपादौ सति रसादिसाक्षात्कारो नासतीत्यन्वयव्यतिरेकौ रूपादेरसादिव्यापकत्वान्न तु तत्र साक्षात्कारणत्वादित्यर्थः। लिङ्गस्यापि ज्ञानकर्मतयाऽन्वयव्यतिरेकौ नानुमितिकरणतयेति तुल्यमुत्तरामित्याह * नेति * नियमो विधिविशेषणमिति कल्पं दूषयित्वा प्रतिषेधविशेषणमिति पक्षे दोषान्तरमाह * किं चेति * ज्ञायमानकरणकत्वं यस्मिन्ननुभवे नास्तीति निषिध्यते तद्गतमेकजात्यं निषेधाधिकरणतया प्रत्येतव्यं निषेधज्ञानस्याऽधिकरणज्ञानजत्वादिति यावत्। विपक्षदण्डदर्शनेनैतद्दृढीकरोति *अन्यथेति* व्यक्तिर्न निषेधधार्मिण्यव्यापकत्वादत एकोपाधिना क्रोडीकृतं रूपं वाच्यं तच्चेदज्ञातमस्येति परामर्शस्तर्हि नोपपद्यत इत्यर्थः। फलितमाह * इति कार्येति * नियमस्यान्वयव्यतिरेकावसेयस्य जात्युपाधिविषयत्वात्तदनभिधाने न निस्तारस्तज्ज्ञाने च तदेव लक्षणमस्तु लाघवादित्यर्थः। नियमविशेषणं तर्हि परित्यज्य लक्षणं ब्रूमः तत्राऽऽह *विनेति* घटज्ञानमुपलभ्य नात्र ज्ञायमानं करणमिति लक्षणं गम्यतां किमनुगतरूपज्ञानेन तत्राह *ज्ञायमानमिति* ज्ञायमानं नात्र करणमिति कार्यव्यक्तिमभिसन्धाय लक्षणाभिधानं यदि तदा तर्हि त

स्पूर्वं तस्याः प्रत्यक्षत्वापत्तेः पूर्वं प्रतीतानां चक्षुरादीनां तत्र करणत्वाभावो दुरवधारण एकव्यक्तेरिव निषेधाधिकरणतया व्यक्त्यन्तराणामनिषेधाधिकरणत्वादिति यावदतोऽव्याप्तिपरिहाराय जात्युपाधौ लब्धव्यमभिधेयमिति निगमयति * तत इति* तज्जातीयेऽनुभवजातीये। तज्जातीयव्यभिचारप्रतिसन्धानेऽज्ञातकरणजातीयस्य व्यभिचारप्रतिसन्धाने। एतदुक्तं भवति ज्ञातकरणजातीयाजन्यानुभवजातीयः साक्षादिति अनुभवत्वे सत्यवान्तरजात्युपाधावज्ञातकरणजन्यत्वात्यन्ताभावानधिकरणमिति यावत्।

साक्षात्पलक्षणान्तरमनुभाषते * अथेति * सन्निहितार्थविषयज्ञानत्वमिति यावत्। लक्षणविशेषणाव्यवधानस्यासिद्धिं दर्शयितुं तत्प्रतियोगि व्यवधानं पृच्छति * तर्हि किमपेक्ष्येति * न केवलं व्यवधानापेक्ष्यं दुर्निरूपं किं तु व्यवधानं च किमिति वाच्यमित्यर्थः। अपेक्ष्यं व्यवधानस्वरूपं च पूर्ववादी दर्शयति *इन्द्रियमिति* इन्द्रियमपेक्ष्य व्यवधानं तच्च तदसन्निकर्ष इत्यर्थः। लक्षणं दूषयितुं लक्षणवाक्यस्य परिनिष्पन्नमर्थमनुवदति * तर्हीति * चक्षोक्तेरित्यर्थः। अस्तु ततः किमित्यत आह * सेति * मदीयं चक्षुः साश्रयमिन्द्रियत्वादन्येन्द्रियवदिति अनुमानज्ञानं चक्षुस्सन्निकृष्टगोलकविषयमिति साक्षात्त्वादित्यर्थः।

अनुमानज्ञानं लिङ्गज्ञानजन्यं ज्ञानाजन्यज्ञानत्वं साक्षात्त्वं विवक्षितमतो नातिव्याप्तिरिति शङ्कते।

४५९ विधान्तरेण लक्षणनिरासः ।

ज्ञानाजन्यज्ञानत्वं तदिति चेन्न। सविकल्पकाविशेषाव्यापनात् ।

* ज्ञानेति * निर्विकल्पकजन्यत्वात्सविकल्पकस्याव्याप्तिरिति दूषयति * नेति * भेदाभावप्रत्यक्षस्य निर्विकल्पकाजन्यत्वाद्विशेषपदोपादानम् ।

घटप्रत्यक्षं घटविषयनिर्विकल्पकजन्यं न विषयान्तरज्ञानजन्यं तथात्वस्य विवक्षितत्वान्नाव्याप्तिरित्याशङ्क्याऽऽह ।

४६० शङ्कान्तरनिरासः ।

एतेन विषयान्तरज्ञानाजन्यत्वं तदिति प्रत्युक्तम् । सविकल्पकस्याधिकव्यवच्छेदरूपाविषयत्वात् तदवधिज्ञानजन्यत्वात् ।

* एतेनेति * एतच्छब्दपरामृष्टं हेतुं स्पष्टयति *सविकल्पकेति* निर्विकल्पकार्थाद्वस्तुमात्रादधिकं यदितरेभ्यो व्यावृत्तिरूपं तद्विषयत्वादित्यर्थः । व्यावृत्तिविशिष्टस्य विशेष्यस्वरूपत्वादतत्त्वान्तरत्वात्कथं विषयान्तरज्ञानजन्यत्वं तत्राह * तदिति * भेदप्रतियोगिज्ञानजन्यत्वादिति ।

साक्षात्त्वस्य लक्षणान्तरं शङ्कते ।

४६१ प्रत्यक्षस्य लक्षणान्तरनिरासः ।

स्वविषयानन्तर्गतार्थज्ञानाजन्यधीत्वं तत्, नच स

प्रतियोगिकार्थप्रत्यक्षाव्याप्तिः प्रतियोगिनोऽपि विशिष्टार्थप्रविष्टस्य तत्ताया इव प्रत्यभिज्ञायां प्रत्यक्षविषयत्वोपगमात्, अप्रतियोगित्वेन विशेषणाद्विति चेन्न । स्वपदेनैव क्षारीकृतत्वात् कार्यव्यक्तावजन्यताया दुरवधारणत्वाच्च । तज्जातीये तज्जातीयव्यभिचारशङ्काग्रहे च कार्य्यैकजात्ये च पूर्व्वत्पतनमिति ।

* स्वेति * स्वविषयानन्तर्गतार्थविषयेण ज्ञानेनाजन्यज्ञानत्वं तत्साक्षात्वमनुमादिव्यवच्छेदाय ज्ञानाजन्येति विशेषणम् । सविकल्पसङ्ग्रहाय स्वेति विशेषणम् । इदमस्माद्भिन्नमित्यादिविकल्पज्ञानं स्वविषयानन्तर्गतप्रतियोगिज्ञानजन्यमिति तदव्याप्तिरित्यत आह * नचेति * कुत इत्यत आह * प्रतियोगिनोऽपीति * प्रतियोगिनोऽपि प्रत्यक्षविषयतोपगमादिति । भेदप्रत्यक्षं कथमन्यं प्रतियोगिनं विषयीकुर्यात्तत्राह * विशिष्टेति * धर्मिप्रतियोगिविशिष्टं भेदं गृह्णत् विशेषणं प्रतियोगिनमपि गृह्णात्येव यथा दण्डीति ज्ञानं दण्डं गृह्णाति तद्वदिति यावत् । प्रत्यक्षं स्वकालीनमेव प्रकाशयति कालान्तरीयस्यापि प्रतियोगित्वसम्भवात्कथं प्रतियोगिनः प्रत्यक्षोल्लेख्यत्वमित्याशङ्क्य पूर्वानुभवसंस्कारसहकृतेदानीन्तनसम्प्रयोगात्तद्विशिष्टभेदप्रत्यक्षोपजन इत्यत्र दृष्टान्तमाह * तत्ताया इति * स्वविषयानन्तर्गतप्रतियोगिव्यतिरिक्तार्थज्ञानाजन्यत्वं तदिति विशेषणाद्वा सप्रतियोगि-

कप्रत्यक्षे नाव्याप्तिरित्याह * अमतीति * स्वपदेन ज्ञानमात्रोपादानेऽनुमादावतिव्याप्तिस्तद्विशेषोपादाने चाव्याप्तिरिति दूषयति * तन्नेति * लक्षणजन्मनां क्षारीकृतत्वात् दुःखनिरोधादिति यावत् । असम्भवं चाह *कार्येति * अन्वयव्यतिरेकभावाभावावसेयत्वात्कार्यकारणत्वभावाभावयोस्तयोश्चानुगतरूपविषयत्वेन व्यक्तावसम्भवादित्यर्थः। अस्तु तर्हि स्वविषयज्ञानमात्रस्य विषयानन्तर्गतज्ञानमात्राजन्यत्वनिश्चयस्तत्राह *तज्जातीय इति* तज्जातीये-ज्ञानव्यक्तिमात्रे ज्ञानव्यक्तिमात्रस्य कारणत्वव्यभिचारप्रतिसन्धानात्मकशङ्काग्रहे तु लक्षणाधिगमात्प्रागनुगतरूपावगममन्तरेण तज्जातीयस्यमेव दुरवधारणमिति कार्यकरूप्ये यतितव्यमिति तदेव लक्षणमस्तु आवश्यकत्वाद्ध्यर्थमितरदिति पूर्वदोषापास्तिरित्यर्थः।

४६२ प्रत्यक्षलक्षणान्तरनिरासः।

स्वकालावच्छिन्नार्थबोधत्वं साक्षात्त्वमित्यपि न ।

स्वार्थाविवेचनात्। कथञ्चानुमानादिव्यवच्छेदः ?। तत्र व्याप्त्यादिप्रविष्टकालनियतार्थत्वं, यत्रापि चन्द्रोदयसमुद्रवृद्ध्यादौ स्वकालार्थत्वं तत्रापि व्याप्तिप्रविष्टतैव तादृशत्वस्य प्रयोजिकेति चेन्न। कथमप्यस्तु तथापि स्वकालावच्छिन्नार्थत्वस्य सम्भवात् । नच यज्जातीयमेवमेवेति विशेषः, साजात्यस्य वैलक्षण्यस्याग्रतः सिद्धौ किमन्येन। नच तदपीति वक्ष्यते। व्याप्त्यादिकमन्तरेणेति चेन्न। तस्यैव स-

मर्थत्वेन स्वकालकथावैयर्थ्यात् । यथा च न तदपि तथा वक्ष्यते ।

स्वेति स्वस्य ज्ञानस्य यः कालस्तदवच्छिन्नार्थज्ञानत्वमितिसुगतमतनिरासायार्थेति विशेषणम् । अनुमानादिपरासाय *स्वेति* कुत इत्यत आह *स्वेति* स्वपदेन ज्ञानमात्राभिधानेऽतिव्याप्तेर्विशेषाभिधानेऽव्याप्तिरित्यर्थः । एवमसम्भवमुक्त्वाऽतिव्याप्तिमाह *कथं चेति* अनुमादेः कालावच्छिन्नार्थबोधत्वेऽपि स्वकालावच्छिन्नार्थबोधत्वं नास्ति व्याप्त्यादिकालावच्छिन्नस्य तत्र स्फुरणादिति शङ्कते *तत्रेति* व्याप्त्यन्तर्गतस्वास्कालावच्छेदोऽनुमाने प्रतीयते सङ्गत्यन्तर्गततया तदवच्छेद आगमादाविति यावत् । अयं चन्द्रोदयः स्वकालसमुद्रवृद्धिमान् चन्द्रोदयत्वात् ह्यस्तनचन्द्रोदयवदित्यनुमानस्य स्वकालावच्छिन्नार्थबोधकत्वेनास्त्यतिव्याप्तिरित्याशङ्क्याह *यत्रापीति* आदिपदेनायं घटो वर्तत इत्याद्यागमादि ग्राह्यम् । व्याप्तिप्रविष्टतैव कालस्य तादृशत्वस्य कालावच्छिन्नार्थत्वस्य प्रयोजिकेति सम्बन्धः । व्याप्त्यन्तर्गततया कालावच्छेदः प्रतीयतेऽतोऽन्यथासिद्धं स्वकालार्थत्वमतीतानागतानुमितौ तथात्वदर्शनादित्यर्थः । स्वकालावच्छिन्नार्थत्वस्यान्यथासिद्धिमङ्गीकृत्यातिव्याप्तिदुष्परिहरेति परिहरति *नेति* अन्यथासिद्धमप्यस्तु तथाऽप्युक्तलक्षणासम्भवादतिव्याप्तिर्नह्यन्यथासिद्धत्वमनन्यथासिद्धत्वं लक्षणविशेषणं तदुपादाने च हेत्वन्तरं नाम निग्रहस्थानमित्याशयः । अनुमानाविशेष स्प

स्वकालाद्यवच्छिन्नार्थत्वेऽपि न तज्जातीयत्वमात्रं स्वकालाद्यवच्छिन्नार्थे तत्साक्षाद्विवक्षितमित्यत आह *न चेति* तदेव विवृणोति *साजात्येति* अनुगतैकरूपयोगित्वस्य साजात्यस्यानुमादितो वैलक्षण्यस्याप्रतोऽसिद्धौ विशेषणासिध्या लक्षणासिद्धिस्तत्सिद्धौ च तदेव लक्षणमास्तामित्यर्थः । अस्तु तर्हि साक्षात्त्वजातिसमवाय एव लक्षणमित्याशङ्क्याह *न चेति* व्याप्त्याद्यजन्यत्वे सति स्वकालावच्छिन्नार्थबोधत्वं साक्षात्त्वमिति लक्षणं विशिनष्टि *व्याप्त्यादीति* व्यर्थविशेषणतया परिहरति *नेति* व्याप्त्याद्यजन्यबोधत्वमित्युक्ते व्यभिचाराभावात्स्वकालेत्यादिविशेषणं व्यर्थमित्यर्थः । अस्तु तर्ह्येतदेव लक्षणं तत्राह *यथा चेति* व्याप्त्यादिखण्डनेनेत्यर्थः ।

तत्त्वोपप्लवकारेणास्य लक्षणस्याऽसम्भवदोष उक्तस्तमनुवदति दूषणाय ।

४६३ तत्त्वोपप्लवकारोक्त दूषणनिरासः

यत्तु कश्चिदाह स्वप्रकाशनिषेधात् स्वकालावच्छिन्नार्थप्रकाशत्वासम्भव इति । तदयुक्तम् । वस्तुतो यः स्वकालस्तस्य विवक्षितत्वात् । वर्त्तमानप्रकाशस्तथेति निरुक्तिपर्य्यवसानात् । वर्त्तमानार्थस्य च सर्वनिर्वचनीयत्वात् । तथा चोक्तम्—

"सम्बद्धं वर्त्तमानञ्च गृह्यते चक्षुरादिना,, ।

तस्मादस्मदुक्तमेव युक्तम् ।

पश्यिति किं तदित्याह *स्वेति* स्वकालावच्छिन्नार्थप्रकाशत्वे ज्ञानस्य न सम्भवति तथात्वे कालविशेषणतया ज्ञानस्यापि स्वेनैव ग्रहणप्रसङ्गात्तस्य च स्वप्रकाशत्वस्य परैः प्रतिषेधादित्यर्थः। दूषयति *तदिति* हेतुमाह *वस्तुत इति* ज्ञानं कालस्योपलक्षणं न विशेषणमित्यर्थः। एतदुक्तं भवतीत्याह * वर्तमानेति * वर्तमानार्थप्रकाशः साक्षादिति निरुक्तिरिति तात्पर्यम्। अर्थस्य वर्तमानत्वमेव कथं निरूप्येत तत्राह *वर्तमानेति* सर्ववादिभिरेव निर्वचनीयत्वान्न ममायं दोष इत्यर्थः। उक्तेऽर्थे भट्टवचनमुदाहरति *तथेति* सम्बद्धमिति देशाव्यवहितमुच्यते वर्तमानमिति कालाव्यवहितमुच्यते। तर्हि दुष्टमेवेदं तार्किकाणां लक्षणं नेत्याह * तस्मादिति *

विधान्तरं साक्षात्त्वस्योपस्थापयति।

४६४ प्रत्यक्षलक्षणान्तरनिरासः।

षोढासन्निकर्षेतराप्रयुक्तविषयनियमं ज्ञानं तथेति चेन्न। दोषवशजातसाक्षादवबोधे तदसम्भवात्। प्रमासाक्षात्कारस्तावत्तथेति चेन्न। साक्षात्त्वेन प्रमेतरयोरविशिष्टतया साक्षात्त्वस्य साधारणस्यैव निर्वक्तव्यत्वात्। अनिष्टभ्रमबुद्धिमते षोढासन्निकर्षस्य प्रत्येकमिलितविकल्पानुपपत्तेः।

* षोढेति * षोढा सन्निकर्षः संयोगः समवायः समवेतसमवायः संयुक्तसमवायः संयुक्तसमवेतस-

मवायः एतत्पञ्चविधसम्बन्धसम्यक्त्वविशेषणविशेष्य-भावश्च तेषामन्यतमो विषयनियमे प्रयोजकः प्रत्यक्षस्या,नुमायां व्याप्तिः, सादृश्यमुपमाने, सङ्केत आगमे संस्कारः स्मृतौ, अभावार्थापत्त्योरत्रैवान्तर्भावान्न प्रयोगान्तरं एतेभ्यः पड्भ्यः सन्निकर्षेभ्य इतरेण न प्रयुक्तो विषयनियमो यस्य ज्ञानस्य तत्साक्षात्त्वविवक्षितमित्यर्थः। अव्याप्त्या दूषयति *नेति* इदं रजतमित्यादिज्ञाने मिथ्यासंसर्गविषयनियमः षोढासन्निकर्षेतरदोषप्रयुक्तः साक्षाच्च भवति तेनाव्याप्तिरित्यर्थः। प्रमात्वविशिष्टसाक्षात्त्वस्येदं लक्षणं न साक्षात्त्वमात्रस्य तेन नाव्याप्तिरित्याशङ्कते * प्रमेति * साक्षात्त्वसामान्यं लक्षयित्वा तद्विशेषो लक्षणीयोऽनाकलितसामान्यरूपस्य विशेषस्य बुद्धावारोपयितुमशक्यत्वादिति दूषयति *नेति* अन्यथाख्यातिवादिनो भाट्टस्यायं पततु वज्रप्रहारः शिरसि न त्वख्यातिवादिनो ममेत्याशङ्क्याह * अनिष्टेति * संयोगादिसन्निकर्षविशेषेतराप्रयुक्तविषयनियमत्वं विवक्ष्यते किं वा समुदितषड्विधसन्निकर्षेतराप्रयुक्तनियमत्वमाद्येऽव्याप्तिर्घटादिप्रत्यक्षस्य समवायादितरप्रयुक्तविषयनियमत्वात् द्वितीये त्वसम्भवो न ह्येकमपि समुदितषड्विधसन्निकर्षप्रयुक्तविषयमित्यर्थः।

अस्तु तर्हि स्वरूपधीः साक्षाद्धीरिति शङ्कते।

४६५ प्रकारान्तरेण प्रत्यक्षनिरासः।

साक्षाद्धीः स्वरूपधीः स्वेन रूपेण वस्तुनो मानमिति चेन्न। अनुमानादिव्यापनात्। अनुमानादौ लिङ्गाद्यपे-

क्षत्वात्तदवच्छिन्नकालसम्बद्धबोधत्वं न त्वध्यक्ष इति चे- न्न । व्यभिचारात् । यत्र लिङ्गादि भाव्यादिबोधकं तत्र तत्कालताव्यभिचारात् । एतेन यदि न लिङ्गकाला- वच्छिन्नव्यापकप्रतिभासोऽनुमा तदाकूटव्याप्यानुमित- स्य व्यापकस्य दैववशात् सत्यव्याप्यव्यक्त्यन्तरवतः प्रा- प्तौ व्याप्तिकालावच्छिन्नव्यापकप्राप्त्या तावत्यंशे प्रमा- त्वं प्रमाविशेषान्तर्भावानिर्वाह्यमापद्येतेति निरस्तम् । भूतादिव्यापकानुमाने व्याप्यकालत्वासम्भवात । तथापि चाग्न्यादिमदंशमात्रे प्रमात्वापातदुष्परिहरत्वस्योक्तत्वात् ।

साक्षादिति किमिदंस्वरूपधीत्वं तत्राह *स्वेने- ति* अन्यथा सतोऽन्यथा भानेऽप्रामाण्यप्रसङ्गात् । अ- नुमानादिव्यापकमेतदिति दूषयति *नेति* लिङ्गाद्य- नवच्छिन्नकालसम्बद्धार्थबोधत्वं स्वरूपधीत्वं विवक्षित- मतो नातिव्याप्तिरिति शङ्कते*अनुमानादाविति*परि- हरति *नेति* अनुमानादिविषये लिङ्गाद्यपेक्षत्वात्तद- वच्छिन्नलिङ्गाद्यवच्छिन्नकालसम्बन्धाव्यभिचारोऽनुमा- नादिविषयस्य तत्राह *यत्रेति* विशिष्टमेघोदयनदीपू- रणादिलिङ्गं भाव्यादेर्भाविनोऽतीतस्य च बोधकं त- त्र भाव्यादेरनुमेयस्य वर्तमानलिङ्गकालसम्बन्धस्य व्यभिचार इति तत्रातिव्याप्तिस्तथा भाव्यर्थबोधक- शब्दज्ञानजे ज्ञानेपीत्यादिपदार्थः । भाव्याद्यनुमाने लिङ्गकालावच्छिन्नार्थबोधत्वाभावोपपादनेन परेषां चो- द्यान्तरमपि चूर्णितमति प्रसङ्गादित्यतिदिशति *एतेने

ति* लिङ्गकालावच्छिन्नव्यापकप्रतिभासोऽनुमानं न भवति किंतु व्याप्तिकालावगतव्यापकप्रतीतिमात्रं सेति स्वीक्रियते यदि तदा तर्हि मिथ्याव्याप्येन धूमत्वपरिगृहीतधूलीपटलादिनाऽनुमितस्य व्यापकस्य दैववशात् सत्यव्याप्यव्यक्त्यन्तरवतः प्राप्तौ प्रतीतौ सत्यां तज्ज्ञानस्य तावत्यंशे व्याप्तिकालावगतव्यापकांशे प्रमात्वमापद्येतेति यचोद्यं तदपि निरस्तमिति सम्बन्धः। व्याप्त्यभावे कथं व्याप्तिकालावगतव्यापकांशे प्रमात्वं तत्राह * व्याप्तीति * व्याप्तस्य व्याप्तिकालावच्छिन्नव्यापकेन व्याप्तेर्विद्यमानत्वादित्यर्थः। उभयनिष्ठव्याप्तेरेकतरासत्त्वेऽपि कथं सत्त्वमित्याशङ्कानिरासाय कथितं * दैवेति * लक्षणबलादायातं तदपि स्वीक्रियत इत्यत आह*प्रमेति*प्रमाविशेषाः प्रत्यक्षादयस्तेष्वन्तर्भावो निर्वोढुं न शक्यते यस्य तत्तादृशं अक्लृप्तकरणजन्यतया तत्रान्तर्भावासम्भवादतिरेके च प्रमाणचतुष्टयवादिनियमभङ्गाद्व्याप्यकालावच्छिन्नव्यापकप्रतिभासोऽनुमेति वक्तव्यमित्यर्थः। परामृष्टं हेतुमेव स्पष्टयति *भूतेति* लिङ्गं व्याप्यतया गमकं व्याप्तिश्च द्विष्ठेति तदाधारतया व्यापकस्य व्याप्यकालावच्छिन्नत्वमस्तीत्याशङ्कामङ्गीकृत्यापि दूषयति *तथापीति* प्रमाखण्डने लिङ्गान्तरवति केवले वा विषयतया प्रामाण्यस्वीकारेणोक्तदोषापरिहारादित्यत्रोक्तत्वान्नेदमप्यनुमानलक्षणमित्यर्थः।

प्रासङ्गिकं परिसमाप्य प्रकृतसाक्षात्त्वलक्षणान्तरमाशङ्कते।

४६६ प्रत्यक्षलक्षणान्तरनिरासः ।

अनुपहितप्रतीतिः साक्षाद्धीरिति चेन्न। विशिष्टप्रविष्टविशेष्यप्रत्यक्षाव्यापनात् । करणानुपहितत्वं विवक्षितमिति चेन्न। परकरणोपहिताव्यापनात्। स्वकरणोपहितत्वस्य च स्वपदकुक्षिनिक्षिप्तत्वात् ।

अन्विति साध्यधर्मोपहितो धर्म्यनुमाने प्रकाशत इति तत्र तद्व्यावृत्त्येऽनुपहितेति विशेषणम्' अनुपहितशब्देन किं विशेषणमात्रानुपहितत्वं उत लिङ्गासम्बद्धत्वमिति विकल्प्य आद्ये ऽव्याप्तिरिति परिहरति *नेति* दण्डीति विशिष्टप्रत्यक्षं विशेषणं विशेष्यं च गृह्णाति विशिष्टस्य तावन्मात्रत्वादतश्च विशेष्यांशे साक्षात्वं न स्यात्तस्य विशेषणोपहितत्वादित्यर्थः। द्वितीयं शङ्कते *करणेति* परकरणानुपहितत्वं वा स्वकरणानुपहितत्वं वा आहो स्वित् करणमात्रानुपहितत्वमिति विकल्प्याद्यं दूषयति *नेति* धूमवत्वलिङ्गेन गिरिशिखरे कृशानुर्यदाऽनुमीयते परेण तदा तत्समीपस्थस्य वह्निप्रत्यक्षं साक्षान्न स्यात्परकरणोपहितविषयत्वादित्यर्थः। अस्तु तर्हि द्वितीयस्तत्राह *स्वेति* स्वपदेन विशेषोपादानेऽव्याप्तिः सामान्योपादाने कथितातिव्याप्तिरित्याशयः।

प्रकारान्तरेण साक्षात्त्वं लक्षयति ।

४६७ प्रत्यक्षस्य लक्षणान्तरनिरासः ।

व्यप्त्याद्युपहितत्वादीनां व्यतिरेकस्य यत्र समुच्चयः

सा धीः साक्षाद्धीरिति चेन्न। व्याप्त्यादिप्रत्यक्षाव्यापनात्। असिद्धत्वाच्च। पर्व्वतोऽग्निमानित्येव प्रतिज्ञानात्। शब्देन च स्वाप्रतिपादनात्। शाब्दादिमितेश्च प्रत्यक्षत्वापादनात्।

* व्याप्तीति * व्याप्तिसङ्गतिसादृश्योपहितत्वानां यत्राभावः सा साक्षाद्धीरनुमादित्रयव्यावृत्त्यर्थं विशेषणम्। नेदं लक्षणमव्यापकत्वादित्याह * नेति * अग्निव्याप्तोऽयं धूम इति व्याप्तिप्रत्यक्षं व्याप्तिविशिष्टं घटशब्दस्य घटेन साङ्केतिकः सम्बन्धस्तद्विषयमेवेश्वरप्रत्यक्षं तदुपहितं चन्द्रसदृशं मुखमित्यत्र सादृश्यप्रत्यक्षं च तदुपहितमिति तत्राव्याप्तिरित्यर्थः॥ लक्षणस्यासम्भवं चाह * असिद्धत्वाचेति * यत्र व्याप्त्यादिसमुच्चयसम्भवस्तत्रैव तद्व्यतिरेकसमुच्चयोऽपि, न च प्रत्यक्षे तदस्तीत्यसिद्धिरित्याशयः। न केवलमव्याप्त्याद्यतिव्याप्तिरपीत्याह * पर्वत इति * पर्वतोऽग्निमानिति प्रतिज्ञानाद्व्याप्यधूमव्यापकवानित्यप्रतिज्ञानादनुमाने व्याप्त्यस्फुरणात् फलिता द्रुमा इति शब्देन शब्दाविषयज्ञानाजननाच व्याप्त्याद्यव्यवहितत्वं शाब्दप्रतीतावनुमितौ चास्तीति साक्षात्त्वापात इत्यर्थः।

लक्षणान्तरमनूद्य दूषयति।

४५८ प्रत्यक्षस्य लक्षणान्तरनिरासः।

अव्यवहितधीत्वं साक्षाद्धीत्वमिति चेन्न। व्यवधानविकल्पानुपपत्तेः। यदि- द्रव्यविशेषान्तरावस्थितिर्व्यवधिः तदानीमप्रत्यक्षविभुधियां साक्षात्त्वापत्तिः। अथ- ज्ञापक-

ज्ञानपूर्वसत्ता व्यवधानं तदा परत्वाद्यप्रत्यक्षतापत्तिरिति । लिङ्गवैशिष्ट्यं व्यवधानमिति चेन्न । धूमविशिष्टे वह्निवैशिष्ट्यमिति स्वरूपस्थितौ तथात्वे कार्य्यकारणभावविरोधः प्रतीतौ धूमवैशिष्ट्यस्य धर्मिविशेषणत्वे हेतोरंशतः स्ववृत्तिः । साध्यविशेषणत्वे व्याप्तिग्राहिप्रत्यक्षे ऽप्यव्यवधानाभावात् न साक्षात्त्वं स्यात् ।

* अव्यवहितेति * अव्यवहितस्य धीरव्यवहितधीस्तत्त्वमिति यावत् । अव्यवधानस्य च व्यवधानेन निरूप्यत्वात्तस्यच दुर्निरूपत्वाद्विशिष्टलक्षणासिद्धिरित्यर्थः । किमिदं व्यवधानं मूर्त्तद्रव्यस्य मध्येऽवस्थानं तदुत ज्ञापकविषयज्ञानस्य प्रथमत्वमाहोस्विल्लिङ्गादिविशिष्टे साध्यादिवैशिष्ट्यमिति विकल्प्य प्रथममनुवदति *यदीति* द्रव्यविशेषस्य मूर्त्तस्यान्तरा ज्ञानज्ञेययोर्मध्ये व्यवस्थितिर्व्यवधिस्तदभावोऽव्यवधानमित्यर्थः । अतिव्याप्त्या दूषयति *तदेति* विभवो दिक्कालादयो नित्यानुमेयाः तेषां ज्ञानानि साक्षात्स्युस्तत्र द्रव्यविशेषान्तरावस्थानाभावादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीयं कल्पमवलम्बते *अथेति* ज्ञापका लिङ्गादयस्तज्ज्ञानपूर्वकान्यनुमानादीनि न तथा प्रत्यक्षाणामिन्द्रियाणामज्ञातानामेव ज्ञापकत्वादित्याशयः । परत्वापरत्वपृथक्त्वादीनां प्रतियोग्यपेक्षज्ञानानामप्रत्यक्षता स्यात्प्रतियोगिज्ञानपूर्वकत्वात्तज्ज्ञानस्येत्यव्याप्तिमाह *तदेति* ननु ज्ञानाजन्यज्ञानत्वं साक्षात्त्वमिति पूर्वमेव परास्तं किमिदानीमाश-

ह्यते। नैषदोषस्तत्रैव दोपान्तराभिधित्सया व्यवधानश-ब्दार्थविकल्पविशेषतया पुनरुद्भावनादिति। अन्त्यमु-त्थापयति *विशिष्टेति* लिङ्गादिविशिष्टे धर्मिणि सा-ध्यादिविशिष्टज्ञानमनुमानादौ तदभावः प्रत्यक्ष इत्य-र्थः। विशिष्टस्य वैशिष्ट्यं विशिष्टवैशिष्ट्यं लिङ्गविशि-ष्टस्य साध्यवैशिष्ट्यं शब्दविशिष्टस्य देशजात्यादि-वैशिष्ट्यं सादृश्यविशिष्टस्य संज्ञावैशिष्ट्यं तद्ग्राह-कत्वमनुमादेर्व्यवधानमिति द्रष्टव्यम्। धूमविशिष्टे वह्नि-वैशिष्ट्यं स्वरूपेण प्रथमं भवति तद्ग्राहित्वं किम-नुमानस्य व्यवधानमुत धूमवैशिष्ट्यं गृहीत्वा वह्निवै-शिष्ट्यग्राहकत्वप्रतीतौ धूमवैशिष्ट्यस्य प्राथम्यं व्य-वधानमिति विकल्प्याद्यं दूषयति * नेति * धूमस्य वह्नेः प्रथमभावित्वे वह्निकार्यत्वं न स्यात्पूर्वोत्तरभाव-नियतत्वात्कार्यकारणभावस्य तेन स्वरूपस्थितया धू-मवैशिष्ट्ये वह्निवैशिष्ट्याभावादेतत्ग्राहकत्वव्यव-धानाभावादनुमानेऽतिव्याप्तिरित्यभिसन्धिः। तथात्वं धूमस्य पूर्वभावित्वं इति यावत्। द्वितीयेऽपि धूमवै-शिष्ट्यं धर्मिविशेषणतया गृह्यते किं वा साध्यवि-शेषणतयेति विकल्प्य प्रथममपाकरोति * प्रतीता-विति* धूमवैशिष्ट्यविशिष्टश्चेद्धर्मी तदा हेतोर्धूमस्य धर्मिविशेषणभूतस्यात्मनि वृत्तिः स्यादित्यंशतः स्व-वृत्त्यापातो धर्मिनिष्ठतया हेतोर्वक्तव्यत्वादित्यर्थः। परिशिष्टं कल्पं श्लथयति *साध्येति* धूमवैशिष्ट्यस्य साध्यविशेषणत्वे यो धूमवान् सोऽग्निमानिति प्रत्यक्षे साक्षात्त्वं न स्याद्धूमवैशिष्ट्यप्रतीतिरूपव्यवधाना-

दन्यथा धूमस्य धूमेनैव व्याप्तिग्रहापत्तेरित्यतिव्याप्ति-रिति यावत् ।

एवमौपाधिको धर्म्मः साक्षात्त्वं नेत्युक्ते ऽस्तु जातिरित्याह ।

४६९ प्रत्यक्षत्वस्य जातित्वनिरासः ।

अथ ज्ञानस्य जातिभेदः कश्चित्साक्षात्त्वं, तत्रानुभवत्वेन परापरभावानुपपत्तिः स्मृतेरपि साक्षात्कारित्वादिति केचित् । तन्न । स्मृतेस्तथात्वानभ्युपगमात् । स्वप्नस्य तावत् स्मृतित्वासिद्धेः सिद्धौ वा तत्र साक्षात्त्वारोपोपगमात् । भावनाबलजस्य च क्वचिदालोकादिधर्मिकप्रियाद्याश्रयधर्मारोपत्वं शुक्तिरजतभ्रमवत् निमीलितनयनादेश्च स्वप्नवदेव गतिरवगन्तव्येति ।

* अथेति * संशयत्वादिव्यतिरिक्तत्वे सति ज्ञानत्वापरजातिः साक्षात्त्वमित्यर्थः।प्राभाकरोक्तदूषणं दर्शयति*तत्रेति* अनुभवत्वं न परजातिस्तदभावेऽपि स्मृतौ साक्षात्त्वभावान्नापि साक्षात्त्वं परमसाक्षात्कार्यनुमानादावनुभवत्वभावादिति परापरभावानुपपत्तेर्जातिसङ्करस्य परस्परव्यभिचारिणोरेकत्रावस्थानस्य सङ्करस्य जातिबाधकत्वादित्यर्थः । स्मृतेः साक्षात्कारित्वादित्युक्तहेत्वसिद्ध्या तदुक्तं दूषणं परिहरति * तन्नेति * तार्किकैः स्मृतेः साक्षात्त्वानङ्गीकारात्साक्षात्त्वमपरमनुभवत्वं परमिति शक्यत एव परापरभावो निरूपयितुमित्यर्थः । स्वप्नज्ञानं स्मृतिः संस्कारमात्रज-

स्वात्सम्प्रतिपन्नवदपरोक्षं च इदन्तावभासत्वात् कुम्भोऽयमिति ज्ञानवदतः स्वप्नस्मृतावनुभवाभावेऽपि साक्षात्त्वादुक्तदोष इत्यत आह *स्वप्नस्येति* संस्कारमात्रजत्वमसिद्धं दोषजन्यत्वादितियावत्।जाग्रत्युपलब्धानामेव स्वप्ने दर्शनात्तज्ज्ञानं स्मृतिः प्रसिद्धस्मृतिवदित्याशङ्क्याह * सिद्धौ चेति * साक्षात्त्वं तत्रारोप्यते न मुख्यं साक्षात्त्वमतो न साङ्कर्यमित्यर्थः। भावनाबलात्कामिन्यादिसाक्षात्कारो दृश्यमानः स्मृतिरेवेति तत्राह * भावनेति * आलोकादिधर्म्यधिष्ठानं यस्य प्रियाद्याश्रयधर्मारोपस्य स तथोक्तः। एतदुक्तं भवति चक्षुःसम्प्रयुक्तालोकदेशादौ धर्मिणि कामुकस्य कामादिदोषात् ध्यायतो द्वेषादिदोषाच्च सुभ्रूः सुनासेत्यादिप्रियाश्रयधर्म्मा असुखहेतुत्वादयः शत्र्वाश्रयधर्मा आरोप्यन्त इति। निमीलितनयनस्याक्षादिसम्प्रयोगानुभवकारणाभावे यद्देवताद्यापरोक्ष्यं ध्यानबलाद्दृश्यते पारिशेष्यात् स्मृतिरेवेत्यत आह * निमीलितेति * मनोनिरोधदोषसहितात्ममनःसंयोगाज्जायमानतया स्वप्नवत् भ्रान्तिरित्यर्थः।

एवं परोक्तदोषस्यानुपादेयत्वमुक्त्वा स्वयमुच्यमानस्योपादेयत्वमाह।

४७० प्रत्यक्षत्वस्य जातित्वे दोषकथनम्।

इदन्तु स्यात् परमाण्वादिबुद्धावनुव्यवस्यमानायां परमाणुप्रतीत्यंशेऽपि साक्षात्त्वमनुभूयत इत्यत्र न नः सम्प्रतिपत्तिः। अन्यथा लिङ्गबुद्धिलक्षणया प्रत्यासत्त्या

यद्भिरपि मानसप्रत्यक्ष एव न लैङ्गिक इति परेण सुवच त्वात् । एवं प्रत्यभिज्ञायां पूर्वदेशकालस्थितिमस्य प- श्यामीति कस्यानुभवो यद्बलात्तथाभ्युपेयं तस्मात्प्रती- ति कलहोऽयम् ।

इदन्त्वेति अणुकं स्वपरिमाणादणुतरपरिमाणा- रब्धं कार्यद्रव्यत्वात्पटवदित्यनुमानजा परमाण्वादि- बुद्धिर्ज्ञाता: परमाण्वादय इत्यनुव्यवस्यते निर्विषयबु- द्धेरनुव्यवस्यत्वायोगात्सद्विषयपरमाण्वादिरपि तत्र- भात्येवेति मानसानुव्यवसायस्य तत्राप्यपरोक्षत्वं स्यान्न चैवमनुभवोऽस्ति परमाणूनामयोगिगम्यत्वापा तादित्यर्थः । व्यवसायः परमाणुविषयः स चात्म- समवेत आत्मा च मनः संयुक्त इति बुद्धिलक्षणसं- निकर्षात्परमाणुरपि प्रत्यक्ष इत्यत आह * अन्यथेति * वन्हिसम्बद्धो धूमस्तद्विषयं ज्ञानमात्मनि विशेषणं स च मनस्संयुक्त इति लैङ्गिकोऽपि प्रत्यक्षः स्यादित्य- र्थः।चक्षुःसंयुक्तदेवदत्तविशेषणसंस्कारविषयः पूर्वदेश- कालसम्बन्धः सोऽयमिति प्रत्यभिज्ञायां संस्कारलक्ष- णप्रत्यासत्त्या प्रत्यक्षीक्रियते तद्वदनुमेयोऽपीत्यत आ- ह * एवमिति * अस्य-प्रत्यभिज्ञायमानस्य पूर्वदेश- कालस्थितिं सम्बन्धमित्यर्थः । विप्रतिपन्नानुभवान्ना- र्थसिद्धिरित्युपसंहरति * तस्मादिति *

किं च साक्षात्त्वं जातिः किं प्रत्यक्षगम्योतानु- मेयेति विकल्प्य प्रथममनुवदति ।

४७१ साक्षात्त्वजातेः प्रत्यक्षगम्यत्वनिरासः।

यदि च साक्षात्त्वं जातिरध्यक्षमानिका तदा प्रतीतौ कस्याश्चिदध्यक्षानध्यक्षत्वविवादो न स्यात्। न हि घटादिप्रत्यक्षत्वे विवदन्ते। क्वचिदस्फुटत्वाद्विवाद इति चेत्। नैवम्। निरंशे वस्तुनि कः स्फुटस्त्वावभासः। यद्येकार्थसमवायिभिर्भूयोभिः सहोपलम्भः, सं ज्ञानत्वादिवत्साक्षात्त्वेऽपि तर्हीति ज्ञानादित्वे न विवादः साक्षात्त्वे त्विति विशेषो वाच्यः। दर्शनकृतो हि विवादो न मात्सर्येण वाङ्मात्रेण वा किन्तु तत्त्वाभिमानादेव।

यदीति तर्हि वादिनां व्यवसायादिषु प्रत्यक्षत्वविवादो न स्यादिति दूषयति *तदेति* कुतो विवादासम्भव इत्याशङ्क्य प्रत्यक्षे घटादौ तथात्वे विप्रतिपत्त्यदर्शनादित्याह * नहीति * घटादेः स्फुटावभासत्वाद्विवादाभावेऽप्यस्यास्फुटावभासत्वात्प्रत्यक्षत्वे विवादः स्यादिति शङ्कते * क्वचिदिति * साकल्येनार्थग्रहणं स्फुटावभासः साक्षात्त्वजातेरनवयवत्वादवभासेत् स्फुट एवेति परिहरति * नैवमिति * साकल्येनार्थग्रहणं न स्फुटावभासः किं तु ज्ञानत्वानुभवत्वप्रमात्वादयो भूयांसो ऽपरोक्षत्वेनैकार्थसमवायिनो धर्माः सन्ति तैः सह ग्रहणं स्फुटावभास इत्याशङ्क्याह

१ स ज्ञानादित्ववत्साक्षात्त्वेऽपि तर्हि ज्ञानादित्वे न विवादः साक्षात्त्वेऽपि विशेषो वाच्यः दर्शनकृतो हि विवादो न मात्सर्येण वाङ्मात्रात्किन्तु इति सो॰ पु॰ पा॰।

* यदीति * तर्हि साक्षात्त्वस्य ज्ञानत्वादिवत्स्फुटाव-भासो विद्यते ततश्च ज्ञानादित्वे यथा नास्ति विवादस्तथा साक्षात्त्वेऽपि न स्यादविशेषादित्याह * स इति * साक्षात्त्वे स्फुटमवभासमानेऽपि परोक्षेन तत्र विवादितव्यमिति मात्सर्यनिमित्तोऽपवादः स्यादित्यत आह * दर्शनेति *

एवं परमाणुबुद्धिविषयानुव्यवसाये साक्षात्त्व-परोक्षत्वसाङ्कर्यमुपवर्ण्य सम्प्रत्यनुमानविशेषेऽपि तदुपपादयति ।

४७२ प्रत्यक्षत्वस्य जातित्वे साङ्कर्यम् ।

प्रत्यक्षार्थधर्मिकायाञ्चानुमायां साक्षात्त्वपरोक्षत्वसङ्करो दुर्वारः । परोक्षत्वं न जातिः किन्तु साक्षात्त्वमेव तथा केवलन्तु साक्षात्त्वाभावः परोक्षत्वमिति चेन्न । अस्यार्थस्याऽविनिगमस्तव्यत्वापत्तेः । सर्वज्ञमनुमन्यमानस्य च मते दृष्टलिङ्गादेरीश्वरस्य लिङ्ग्यादिबुद्धावपरोक्षत्वेनापि विरोधः। लिङ्गादिधीजन्यत्वमनुमितित्वादौ प्रयोजकमिति चेत्। साक्षात्त्वेऽपि तर्हीन्द्रियसन्निकर्षादिजत्वमिति साक्षादपि सा न स्यात् ।

प्रत्यक्षेति वह्निमान् गिरिरिति प्रत्यक्षधर्मिकानुमा धर्मिविशिष्टसाध्यधर्मं गोचरयति तत्र धर्म्यंशे साक्षात्स्यादिन्द्रियजत्वात् धर्मांशे लिङ्गजत्वेन परोक्षा स्यादित्येकस्यामेव निरंशायामनुमायां साक्षा-

१ न भवितव्यमिति सो० पु० पा० ।
२ विनिगन्तव्यत्वापत्तेरिति सो० पु० पा० ।

त्वपरोक्षत्वसङ्कर इत्यर्थः । परोक्षत्वापरोक्षत्वयोरपि जातित्वे स्यादयं दोषो न चैवं परोक्षत्वस्याजातित्वादिति शङ्कते * परोक्षत्वमिति * भावरूपधर्मयोः परस्परव्यभिचारे सत्येकत्रावस्थानं भवति साङ्कर्यमजातित्वेऽपीत्यत आह *केवलमिति* परोक्षत्वं जातिरपरोक्षत्वं तदभाव इति विपरिवर्तिप्रसङ्गान्मैवमिति परिहरति *नेति* न्यायतः परोक्षत्वापरोक्षत्वसाङ्कर्यं प्रतिपाद्य तदङ्गीकारपर्यालोचनेनाप्युपपादयति * सर्वज्ञमिति * दृष्टो लिङ्गादिर्येन स दृष्टलिङ्गादिरादिपदेनागमादयो गृह्यन्ते । एतदुक्तं भवति । ईश्वरस्य सर्वमेव करतलादिवदपरोक्षं तत्र धूमाद्यपरोक्ष्याद्वन्ह्यादिज्ञानं जायेतैव ज्ञायमानलिङ्गादेर्लिङ्ग्यादिज्ञानजनकत्वस्वाभाव्यादेवं च वह्निज्ञानमैश्वरं परोक्षं लिङ्गजत्वादपरोक्षं च न च तत् ज्ञानद्वयमेकस्मिन् युगपदेकजातीयविशेषगुणद्वयसमवायविरोधान्न च तत्परोक्षमेवेश्वरप्रत्यक्षं सर्वविषयमित्युपगमादिति वन्ह्यादिबुद्धावपरोक्षत्वेनापि परोक्षत्वस्य साङ्कर्यं नाम विरोधः स्यादिति । नित्याया ईश्वरबुद्धेर्लिङ्गाद्युपरक्ताया लिङ्गाद्युपरागोऽपि भवतीत्येतावता न परोक्षत्वमनुमित्यादित्वे लिङ्गादिजन्यत्वस्य प्रयोजकत्वादिति शङ्कते * लिङ्गेति * अतिप्रसङ्गेन परिहरति * साक्षात्वेऽपीति * इन्द्रियसन्निकर्षजत्वं साक्षात्वप्रयोजकमिति कृत्वा तदजन्या बुद्धिः साक्षादपि न स्यादिति साक्षात्वस्य स्वरूपहानिरित्यर्थः ।

न केवलं परस्वीकारनिरूपणायां साक्षात्वजा-

त्यसम्भवः किं तु जातिस्वभावनिरूपणेऽपीत्याह ।

४७३ व्यञ्जकाभावात्प्रत्यक्षत्वस्य जातित्वाभावः ।

व्यञ्जकोपाधिर्नियता च जातिरिष्यते । नच तदत्र उक्तप्रकारबाधात् । नच व्यञ्जकनियमानभ्युपगत्या न तदत्रोपगम्यमिति वाच्यम् । किं मया दृष्टं तथा किं वा केन चित्कथितमिति संशयानुपपत्तेः । प्राग्भूतायां स्मर्यमाणायां तद्बुद्धौ त्वन्मते मनसा ज्ञानरूपया प्रत्यासत्त्या प्रत्यक्षीक्रियमाणायां साक्षात्त्वाऽग्रहो विना व्यञ्जकाभावं कथं स्यात् ।

* व्यञ्जकेति * अस्तु ततः किं तत्राह न *चेति* हेतुमाह * उक्तेति * सविशेषार्थप्रकाशत्वादिकथितप्रकाराणां निरासादित्यर्थः । अस्माभिर्जातेर्नियतोपाधिज्ञाप्यत्वानभ्युपगमान्न साक्षात्त्वजातावसावभ्युपगन्तव्य इत्याशङ्क्याह *न चेति* कुत इत्यत आह * किमिति * ज्ञानाकारातिरिक्तसाक्षात्त्वस्य व्यञ्जकानङ्गीकारात्तन्मया दृष्टमुत केन चित्कथितमिति दृष्टे तथा संशयो न स्याद्दृष्टमित्येवापरोक्षत्वनिश्चयः स्याद्विशेषाग्रहणस्य संशयप्रयोजकस्यासत्त्वादित्यर्थः । उपपादयति * प्रागिति * पूर्वोत्पन्ना प्राग्बुद्धिर्यदा स्मर्यते तदा तद्विषयस्मृतिज्ञानस्य मनःसंयुक्तात्मनि समवायात् ज्ञानरूपैव प्रत्यासत्तिस्तस्या बुद्धेर्मनसा सह त्वन्मते तया प्रत्यासत्त्या तस्यां पूर्वोत्पन्नबुद्धौ प्रत्यक्षीक्रियमाणायां साक्षात्त्वाग्रहो

व्यञ्जकाभावं विना कथं स्यात्सति व्यञ्जके तद्गत-साक्षात्त्वग्रहः स्यादेव। न च गृह्यते, स्मर्यमाणायां तद्बुद्धौ साक्षात्त्वासाक्षात्त्वसंशयानुपपत्तेस्तस्मात्संशयादगृह्यमाणायामेवेति वाच्य मतो यस्याभिव्यञ्जकस्याग्रहात्संशयस्तदभिव्यञ्जकं तस्योपगन्तव्यमित्यर्थः।

न ज्ञानधर्मः साक्षात्त्वं किं तु मेयधर्मः तद्विषयतया ज्ञानस्य साक्षात्त्वव्यपदेश इत्याशङ्क्याह।

४७४ प्रत्यक्षत्वस्यार्थधर्मत्वनिरासः।

अर्थधर्मश्च साक्षात्त्वमिति स्वप्रकाशवादे निरस्तम्।

* अर्थेति * कर्मलक्षणखण्डनेन तत् खण्डितमित्यर्थः।

यद्यप्यौपाधिकं जातिरूपं वा साक्षात्त्वमर्थधर्मो वा न सम्भवत्युक्तयुक्तिस्तथा ऽपि न स्वरूपमपलपनीयमनुगतप्रत्ययव्यवहारविरोधादिति शङ्कते।

४७५ प्रत्यक्षत्वस्य पदार्थान्तरत्वनिरासः।

तथाप्यबाधितसाक्षात्त्वबुद्धिव्यवहारबलादन्ततः पदार्थान्तरमपि साक्षात्त्वमनभ्युपेत्य न निस्तारोऽस्ति, भ्रान्तेरप्यभ्रान्तिपूर्वकत्वादिति चेन्न। तस्यापि साक्षाद्ग्रहे क्वचिदपि तद्विवादो न स्यादित्यादिदोषसामान्यात्। अनुमानादिवेद्यत्वे च लिङ्गाद्यनुपपत्तेः क च व्याप्त्यादिग्रह इत्यादिरुत्तरपरम्परैव स्यात्। सप्तपदार्थीनियमसाधनानि च न कथं परिपन्थीनि स्युरिति॥

* तथापीति * असत्यपि विषये प्रत्ययव्यवहाराविदं रजतमितिवत् भ्रान्तौ स्यातामित्याशङ्क्याह * भ्रान्तेरिति * अन्यथाख्यातित्वाद्भ्रान्तेस्तथात्वमुपगम्याप्यन्ततस्तत्स्वीकार्यमन्यत्र सत एवान्यत्र भ्रान्तिविषयत्वादित्यर्थः । उक्तदूषणातिदेशेन परिहरति * नेति * अर्थान्तरमपि साक्षात्त्वं न सम्भवति यदि वाऽध्यवसानिकेत्यादिना कथितदोषस्य तस्यापि समानत्वादिति । लिङ्गशब्दसादृश्यानुपपद्यमानत्वयोग्यानुपलब्धीनामभावान्नानुमादिगम्यमिति द्वितीयं दूषयति * अनुमानादीति * क्व चित्प्रत्यक्षेण व्यापकादिना व्याप्यादेर्गृहीतसङ्गतिकस्यानुमानादिबुद्धिजननात्साक्षात्त्वस्य क्व चिदप्यप्रत्यक्षत्वे व्याप्त्याद्यग्रहादनुमेयताद्यनुपपत्तिरित्याह * क्व चेति * अनवसानदोषपरम्परा स्यादिति यावत् । दोषान्तरमाह * सप्तेति * द्रव्यादयः षट् पदार्था अभावः सप्तमः सप्तानां पदार्थानां समाहारः सप्तपदार्थी तन्नियमगोचराणि प्रमाणानि कथं न विरोधीनि स्युः साक्षात्त्वस्य न द्रव्यादित्रिकेऽन्तर्भावः गुणवृत्तित्वान्नापि सामान्यादित्रिकेऽनित्यत्वान्नाप्यभावता प्रतियोग्यनिरूप्यत्वादिति द्रव्यादिपदार्थातिरिक्तत्वप्रसङ्गादित्यर्थः ।

साक्षात्त्वस्य लक्षणान्तरमाशङ्कते ।

४७६ प्रत्यक्षस्य लक्षणान्तरनिरासः ।

लिङ्गादिजत्वाभावसमुदायवती धीः साक्षादितिचेन्न । परोक्षविषयसंशयादावतिव्याप्तेः । ईदृशीप्रमा तथेति चे-

प्र। प्रत्यक्षप्रमाव्याप्तिः ।

* लिङ्गेति * लिङ्गशब्दसादृश्यजन्यत्वाभावविशिष्टं ज्ञानं साक्षादित्यर्थः । धीरित्युक्तेऽनुमायामतिव्याप्तिः तन्निवारणाय लिङ्गजन्यत्वाभाववतीत्युक्तम् । आगमादिनिरासायादिपदोपादानम् । लिङ्गादिजन्यधर्मेतरेतराभाववत्ताऽनुमानादावस्तीति तदपोहाय पुनः समुदायविशेषणम् । नेदमपि लक्षणमतिव्यापकत्वादित्याह * नेति * परमाणुर्वा जगत्कारणं प्रधानं वेति परोक्षसंशयः प्रधानमेवेति परोक्षभ्रान्तिः सा मे मातेति स्मृतिरेतासु लक्षणातिव्याप्तिरपरोक्षत्वाभावेऽपि कथितरूपत्वादित्यर्थः । लिङ्गादिजन्यत्वाभावसमुदायवती प्रमा साक्षादिति विवक्षितत्वान्नातिव्याप्तिरिति शङ्कते *ईदृशीति* अतिव्याप्तिपरिहारेऽपि नाव्याप्तिपरिहार इत्याह * नेति * प्रमाप्रमासाधारणसाक्षात्त्वमात्रस्य लक्ष्यमाणत्वादव्याप्तिरित्यर्थः ।

अव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहाराय प्रकारान्तरेण लक्षणं विशिनष्टि ।

४७७ प्रकारान्तरेण लक्षणनिरासः ।

अनुमानादिव्यवच्छेद्यतत्तदसाधारणकारणाजनिता धीः साक्षादिति चेन्न । एवं हि प्रत्यक्षतत्तदपरव्यतिरिक्ता धीरनुमानादिरिति वैपरीत्यमत्र कुतो न स्यादित्यविनिगम्यत्वं स्यात् । तेषु व्यवच्छेद्येष्वेकद्व्यादि परिहाय व्यवच्छेद्यहेत्वजनितत्वेनापि साक्षात्त्ववत्तत्र तत्रानुगत-

बुद्ध्याद्यन्तरापत्तेः। व्यवहारे सति निमित्तानुसरणं न तु निमित्तानुसरणेन व्यवहार इति चेन्न। निमित्तस्यानन्वापत्तिद्वारस्यैव कल्प्यत्वात्। तत्तज्जनितत्वाभावो हि तेनैव रूपेणानुगतव्यवहारप्रत्ययावादध्यान्न त्वन्येनापि। तथात्वे यावत्परिदृष्टव्यक्तिविशेषान्यत्वेन व्यवहारोपपत्तौ गोत्वाद्युच्छेदप्रसङ्गः। तस्मात्—

विधिजः प्रत्ययोऽन्योऽयं व्यतिरेकासमर्थनः।
नैवं चेदपराद्धं ते किमन्यापोहवादिना ॥ ४१ ॥

* अनुमानादीति * अनुमानमादिर्येषां तान्यनुमानादीनि। अनुमानागमोपमानपरोक्षभ्रमसंशयस्मरणानि तान्येव व्यवच्छेद्यानि तेषां तानि तान्यसाधारणकारणानि लिङ्गशब्दसादृश्यविप्रतिपत्तिहेत्वाभाससंस्काराख्यानि तदजन्यं ज्ञानमिति लक्षणं स्यादित्यर्थः। एवं च प्रत्यक्षसिद्धौ तद्व्यावृत्तानुमादिसिद्धिस्तत्सिद्धौ च तद्व्यावृत्तप्रत्यक्षसिद्धिरिति परस्पराश्रय इत्याशयेन परिहरति *नेति* प्रत्यक्षं च तेभ्यस्तेभ्योऽनुमानादिभ्योऽपराणि च प्रत्यक्षतत्तदपराणि तद्व्यतिरिक्ता इन्द्रियशब्दसादृश्यविप्रतिपत्तिहेत्वाभाससंस्काराजन्या धीरनुमानं, इन्द्रियलिङ्गसादृश्यविप्रतिपत्त्याद्यजन्या धीरागम इत्यादिप्रत्येकमनुमानादिलक्षणं कुतो न स्यादित्यनिश्चयत्वं लक्षणस्येत्यर्थः। अतिप्रसङ्गाभमाह * तेद्विति * एकद्व्यादि परिहाय—एकं द्वयं त्रयं वा परित्यज्य व्यवच्छेद्यहेत्वजनितत्वेनाप्य-

नुगतरूपेण तत्र तत्रानुमादावनुगतबुद्धयन्तरादेः प्रत्यक्षबुद्धिव्यतिरिक्तबुद्धिव्यवहारयोरापत्तिर्यथा ऽनुमादिहेत्वजन्यत्वेन घटादिप्रत्यये प्रत्यक्षमित्यनुगतबुद्धिव्यवहारौ । एतदुक्तं भवतीन्द्रियाजन्यत्वेनानुगतरूपेणानुमादिषु लिङ्गसादृश्याजन्यत्वेन प्रत्यक्षागमयोः शब्दसादृश्यसंस्काराजन्यत्वेन प्रत्यक्षानुमयोः लिङ्गसादृश्याजन्यत्वेन प्रत्यक्षस्मरणयोरनुगतबुद्धिव्यवहारौ स्यातां लिङ्गाद्यजन्यत्वेन घटादिप्रत्ययेषु प्रत्यक्षबुद्धिव्यवहारवदविशेषादिति । नैमित्तिकानुसारि निमित्तं प्रसिद्धं न निमित्तानुसारि नैमित्तिकं घटादौ व्यभिचारादिति शङ्कते *व्यवहार इति* सत्यं यत्र नैमित्तिकं दृष्ट्वा निमित्तं कल्प्यते तत्रान्वयोगायोगव्यवच्छेदेन नियतमेव कल्प्यं न्यायविद्भिरन्यथा दर्शनमात्रशरणतया विचारानवतारापातादिति परिहरति * नेति * अत्यापत्ति रतिप्रसक्तिः तस्या द्वारं मुखमत्यापत्तिद्वारं तन्न भवतीत्यनत्यापत्तिद्वारमतिप्रसङ्गानापादकमिति यावत् । तत्तद्धेत्वजनितत्वमनुगतप्रत्ययव्यवहाराधायकमनुगतरूपत्वाद्गोत्ववदिति तत्र तत्रानुगतव्यवहारप्रत्ययावनुमेयौ स्त इत्याशङ्क्याह *तत्तदिति* तज्जनितत्वाभावो निषेधरूपेणाभावगोचरावनुगतप्रत्ययव्यवहारौ कुर्यान्न विधिरूपेणाप्येवं च तत्तल्लिङ्गाद्यजन्यत्वेन घटादिप्रत्ययेषु न प्रत्ययव्यवहारौ इत्यर्थः । उक्तमर्थं विपक्षदण्डप्रदर्शनेन दृढीकुर्वन्नाह * तथात्व इति * विधिमुखेनापि प्रत्यक्षव्यवहाराधायकत्व इति यावत् । प-

रिदृष्टव्यक्तिविशेषा अश्वादयस्तदन्यत्वेनैव गोत्वादिव्यवहारोपपत्तेर्गोत्वाद्युच्छेदप्रसङ्गः प्रयोजनप्रमाणयोरभावादित्यर्थः । यस्मादन्यव्यावृत्तिरभावव्यवहारं करोति तस्मादित्युत्तरश्लोकापेक्षितं पूरयति * तस्मादिति * विधिजो भावजन्यः व्यावृत्तिगोचरात्प्रत्ययादन्यः । हेतुमाह * व्यतिरेकेति * व्यतिरेकेणाभावेन समर्थनं नास्ति यस्य स व्यतिरेकासमर्थनः । उक्तमर्थं परं बलादङ्गीकारयति * नैवमिति * यदि भावप्रत्ययोऽप्यभावविषयस्तर्हि गौरिति शब्दप्रत्ययावगोव्यावृत्तिविषयाविति वदता बौद्धेन किमपराद्धं ततश्च

"सिद्धश्च गौरगोभ्योऽन्यो गोनिषेधात्मकश्च सः ।
तत्र गौरेव वक्तव्यो नायं गौः प्रतिषिध्यते ॥
गव्यसिद्धेऽप्यगौर्नास्ति तदभावे तु गौः कुत"

इत्यादिना कथितेतरेतराश्रयस्तवापि स्यादित्यर्थः ।

प्रत्यक्षलक्षणान्तरमनुवदति ।

४७८ प्रत्यक्षलक्षणान्तरनिरास. ।

शब्दानुमानोपमानजप्रमितिव्यतिरिक्तत्वे सति प्रमितित्वं प्रत्यक्षलक्षणमभिधाय यः कोपि न त्रपते स प्रष्टव्यः किं प्रत्येकमिदं लक्षणमुत मिलितम् । नाद्यः प्रत्येकं व्यभिचारात् । द्वितीये किं मिलितानां निषेधः उत निषेधानां मिलितत्वम् । नाद्यः प्रत्येकमेव व्यभिचारात् । न हि प्रत्येकमनुमित्यादौ मिलिततद्रूपसम्भवः । नापि द्वितीयः मिलितास्वनुमित्यादिषु निषेधमेलकस-

भेदेऽपि प्रत्यक्षत्वानभ्युपगमात् ।

* शब्देति * प्रमितित्वं प्रत्यक्षत्वमित्युक्तेऽनुमादावतिव्याप्तिस्तन्निरासाय शब्देत्यादिविशेषणम् । शब्दादिजप्रतीतिव्यतिरिक्तत्वमित्युक्ते घटादि व्याप्नुयात्तदर्थमाह *प्रमितित्वमिति* भ्रान्त्यादिपरासाय प्रमेतिविशेषणम्। एवं विधं लक्षणं सर्वत्रैव कथयितुं शक्यमिति प्रागुक्तपरस्पराश्रयादिदोषग्रासाल्लज्जाकारणं प्राप्तमथवाऽयं निर्लज्ज एव कोऽपि लक्षण वक्तीत्यर्थः। आक्षेप एव लक्षणमन्यथयतीत्यन्यथयितुं विकल्पयति * स इति * शब्दजप्रतीतिव्यतिरिक्तप्रतीतित्वमनुमानजप्रमितिव्यतिरिक्तप्रमितित्वमुपमानजप्रतीतिव्यतिरिक्तप्रमितित्वमिति प्रत्येकं लक्षणमुत त्रयं मिलितमिति विकल्पार्थः । प्रथमं दूषयति * नेति * एकैकव्यतिरिक्तत्वविवक्षायां तदितरयोरतिव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीये विकल्पेऽवयं कथयितुं विकल्पयति * द्वितीय इति * मिलितानां शब्दानुमानोपमानानामन्योन्याभावो यत्र प्रमितौ तत्प्रत्यक्षमुत शब्दादित्रयप्रतियोगिकान्योन्याभावत्रयसमुदायो यस्यां प्रमितौ तत्प्रत्यक्षमिति विकल्पार्थः । उक्तदोषादेव न प्रथम इत्याह * नेति * कथमन्यदीयो दोषोऽन्यत्र भवेदित्यत आह * नहीति * यद्यप्यनुमित्यादौ प्रत्येकं स्वप्रतियोगिकेतरेतराभावो नास्ति तथाऽपि मिलितत्रयरूपत्वमेकस्य नास्तीति मिलिताभावः प्रत्येकमस्तीत्यर्थः । निषेधानां मेलनं लक्षणमिति द्वितीयेऽपि दूषणमाह * नापीति * मि-

लिता अनुमित्यादय एकैकस्वभावा न भवन्तीति मिलितास्वनुमित्यादिषु लक्षणातिव्याप्तिरित्यर्थः।

एकत्वे सति शब्दादिप्रतीतिप्रतियोगिकेतरेतराभावसमुदायवती प्रमा प्रत्यक्षमिति लक्षणं विशिष्टमाशङ्कते।

४७९ विशिष्टलक्षणनिरासः।

न तद्वाश्रयाणामुक्तनिषेधानां लक्षणत्वमपि त्वेकाश्रयाणामिति चेन्न। समुदायिभेदेऽपि समुदायस्यानुमित्यादिवदेकत्वोपचारबीजाविशेषाभ्युपगम इति हि वक्ष्यते। असमुदायत्वे सतीत्यपि विवक्षितमिति चेन्न। समुदायत्वविशिष्ट एवांशतः स्वात्मनि वृत्तिविरोधभयेनासमुदायत्वस्यैष्टव्यत्वेन तादृशि प्रसङ्गो दुर्वारः। ज्ञानस्यैव विवक्षितमिति चेन्न। विशिष्टस्यापि ज्ञानस्य ज्ञानत्वादेव।

* नेति * मिलिता अनुमित्यादयो बह्वोऽत एकेतिविशेषणाभावान्नातिव्याप्तिरित्यर्थः। समुदायिभेदेऽपि समुदायस्यैकत्वात्तदुपाधावनुमित्यादेरप्येकत्वादतिव्याप्तिरेवेति परिहरति * नेति * वैशेषिकमते गुणस्य गुणतवैकानुमितिरेका शाब्दीत्यादिव्यवहारो नैकत्वसङ्ख्यागुणवत्तया किन्तु द्व्यादिसङ्ख्यायोगवैधुर्यादुपचारात्तत्समुदायेऽप्यविशिष्ट इत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। एकोपचारे बीजं यस्य तद्यादृशं तत्त्वाविशेषाभ्युपगम इति यावत्। एकत्वेऽसमुदायत्वे·

ष सति शब्दादिप्रतीतिप्रतियोगिकेतरेतराभावसमुदायवत्प्रत्यक्षमिति विवक्षितत्वान्नातिव्याप्तिरिति शङ्कते * समुदायत्व इति * अकिंचित्करमिदं विशेषणमिति परिहरति *नेति* समुदायत्वविशिष्ट एवासमुदायत्वस्येष्टव्यत्वेन तादृशि समुदायत्वविशिष्टानुमितिसमुदाये समुदायान्यत्वविशिष्टलक्षणप्रसङ्गो दुर्वारः । हेतुमाह * अंशतः स्वात्मनि वृत्तिविरोधभयेनेति * समुदायत्वविशिष्टः समुदायो भवतीति न विधातुं शक्यते समुदायत्वाधिकरणविशिष्टे समुदायत्वाधिकरणात्मत्वविधानेऽशतो विशेषणांशे समुदायत्वे समुदायत्वस्यात्मनि वृत्तिप्रसङ्गादित्यर्थः । ज्ञानत्वे सति कथितविशेषणवत्प्रत्यक्षमिति लक्षणादज्ञानात्मके समुदाये कथमतिव्याप्तिरिति शङ्कते * ज्ञानेति * शुक्लस्यापि पटत्ववत्समुदायत्वविशिष्टेऽप्यनुमित्यादौ ज्ञानत्वमस्त्येवेति परिहरति * नेति *

अनुमित्यादावतिव्याप्तिमुक्त्वेदानीमव्याप्तिं कथयितुमेकाश्रयाणामित्यत्रैकशब्दार्थं विकल्पयति ।

४८० एकशब्दार्थविकल्पनिरास ।

एकेति च किमाश्रयव्यक्त्यभेदो विवक्षितः, उताभिन्नजातीयता, उतैकोपाधिकता, उतैकसङ्ख्यायोगिता, उत द्व्यादिसङ्ख्यायोगाभावः । आद्ये तद्विशिष्टस्याव्यापकतादोषः व्यक्त्यात्मनोऽभेदस्य व्यावृत्तत्वात् धर्मिणा च लक्षणविशेषणेऽलक्ष्यधर्मत्वं धर्मस्य स्यात् स्वस्यैव स्वधर्मत्वानुपपत्तेः । आश्रयाभेदस्योपलक्षणत्वे प्रागुक्तदोषः ।

* एकेति * एकाश्रयाणामित्यभिन्नाश्रयाणामिति प्रथमः कल्पः एकजातीयाश्रयाणामिति द्वितीय एकोपाधिक्रोडीकृताश्रयाणामिति तृतीय इतरौ स्पष्टौ। कस्मिन् सति किं स्यादित्यत आह *आद्य इति* तद्विशिष्टस्याश्रयव्यक्त्यभेदविशिष्टस्य लक्षणस्येति यावत्। कुत इत्यत आह * व्यक्तीति * अभेदो व्यक्तिस्वरूपमेव तच्च व्यक्त्यन्तराद्व्यावृत्तमिति घटप्रसयाभेदविशिष्टाभावसमुदायस्य लक्षणत्वे घटादिप्रत्यक्षेऽव्याप्तिरित्यर्थः। किं चाश्रयव्यक्त्यभेदो लक्षणस्य विशेषणमुतोपलक्षणमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * धर्मिणेति * धर्मस्य लक्षणस्येति यावत्। कुत इत्यत आह * स्वेति * लक्ष्यविशिष्टलक्षणस्य लक्ष्यधर्मत्वे लक्ष्यस्यापि स्वधर्मत्वं स्यान्न चैतद्युक्तं स्ववृत्तिविरोधादित्यर्थः। द्वितीयं प्रत्याह * आश्रयेति * उपलक्षणस्य व्यावर्त्याद्बहिर्भूतत्वात्तद्व्यावृत्तमभावत्वमात्रं लक्षणं स्यात्तच्चानुमित्यादावपीति प्रागुक्तदोषतादवस्थ्यमित्यर्थः।

एकजातीयाश्रयाणामभावानां लक्षणत्वमिति द्वितीयोऽस्तु गदितावद्याभावात्तत्राह।

४८१ द्वितीयादिविकल्पनिरासः।

द्वितीये तदेवाभिन्नजातीयत्वं लक्षणमस्तु अवश्यन्तया प्राथम्येन प्रतीयमानत्वात्। न तृतीयः परोक्षप्रमितित्वस्यानुमित्यादिषु मिलितास्वपि भावात्। नापि चतुर्थः वैशेषिकपक्षे गुणतया तदभावात् भावे वाऽनुमि-

त्यादित्रयवृत्तीनां त्रयाणामप्यभावानामेकत्वसङ्ख्यासामानाधिकरण्यसम्भवात्, मिलितानामप्येकसमुदायापेक्षया तथात्वात्। नापि पञ्चमः वैशेषिकमतानुसारेणानुमित्यादित्रयेऽपि तदभावस्य तुल्यत्वात्। अतदनुसारे[1] प्रत्यक्षव्यक्तिष्वपि द्रव्यादिसङ्ख्यायोगात्।

* द्वितीय इति * यथाऽपरोक्षत्वजात्या साजात्यं व्यक्तीनां सैव लक्षणमस्य लक्ष्यधर्मत्वे लक्ष्यस्यापि स्वधर्मयोगान्ययोगव्यवच्छेदेन प्रत्याययितुं सामर्थ्यात्तस्या इत्यर्थः। तस्योक्तलक्षणस्य च लक्ष्यव्यापकत्वसाम्ये सैवेत्यवधारणं कुतस्त्यं तत्राह * अवश्यन्तयेति * अवश्यं भावेनेति यावत्। अव्यवहितप्रतिपत्तिकृत्वाल्लाघवाच्चेत्यर्थः। एकोपाधितैकशब्दार्थ इति तृतीयपक्षमाक्षिपति * नेति * कुत इत्यत आह * परोक्षेति * प्रत्यक्षमात्रनिष्ठमर्थजत्वादिकमुपाधि,रुत यः कोऽपि, प्रथमे तदेव लक्षणमस्तु द्वितीये परोक्षप्रमितित्वमुपाधिरनुमित्यादावस्त्यस्ति चाभावत्रयमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। न तुरीयोऽपि चातुरीयं प्राश्नुतीत्याह * नेति * हेतुमाह * वैशेषिकेति * अगुणतया गुणहीनतयेति यावत्। "गुणादीनां पञ्चानां निर्गुणत्वनिष्क्रियत्व" इति भाष्यवचनात्प्रत्यक्षस्य च गुणत्वादेकत्वसङ्ख्यागुणायोगादसम्भव इत्यर्थः। एकं प्रत्यक्षमिति प्रतीतिव्यवहारदर्शनादेकत्वसङ्ख्योपेयत इति मतान्तरमाशङ्क्याह * भाव इति * अनुमित्यादित्रयवृत्तयस्तत्प्रतियोगिकान्योन्या-

[1] अतदनुसारेणेति का० मु० पु० पा०।

भावात्तत्र एकत्वसङ्ख्या चाऽनुमित्यादिनिष्ठेत्यभावाना-मेकत्वसङ्ख्यया समानाश्रयत्वसम्भवादतिव्याप्तिरित्यर्थः। अथद्वयोनामेकत्वसङ्ख्यासामानाधिकरण्यमिति कथं न प्रतिज्ञाविरोधस्तत्राह * मिलितेति * समुदायापेक्षया तदसम्भवेऽपि समुदायोपाधावेकत्वसम्भव इति भावः। द्व्यादिसङ्ख्यायोगाभाव एकशब्दार्थ इति पञ्चमं प्रति-क्षिपति * नेति * वैशेषिकमतानुसारेणेदं लक्षणमु-च्यते उतान्येन केन चित्प्रथमं प्रत्याह * वैशेषिकेति * अनुमित्यादित्रयस्यापि गुणतया द्व्यादिसङ्ख्यायोगाभा-वादतिव्याप्तिरित्यर्थः। द्वितीयमपवदति * अतदिति * अतदनुसारे ततोऽन्यमतानुसरण इति यावत्। एकं प्रत्यक्षं द्वयं त्रयमिति च द्व्यादिसङ्ख्यायोगादसम्भवो लक्षणस्येत्याशयः।

एकत्र समासद्व्यादिसङ्ख्याविधुरवृत्त्यनुमानादिप्र-तियोगिकान्योन्याभावत्रयं प्रत्यक्षलक्षणमतो नास-म्भव इति शङ्कते।

४८२ एकशब्दार्थविकल्पनिरास ।

तथापि नैकस्यां प्रत्यक्षव्यक्तौ द्व्यादिपरिसमाप्तिः द्व्यादिसङ्ख्यापरिसमाप्त्यभावश्च तदभावशब्देन विव-क्षित इति चेन्न। का हि परिसमाप्तिर्यैकस्यां व्यक्तौ ना-स्तीत्युच्यते। तत्रैव वृत्तिर्द्व्यादेः परिसमाप्तिः सैक-स्यां व्यक्तौ नास्तीति चेन्न। एवमेकत्वस्यापि न क्वचित्प-रिसमाप्तिः स्यात् न हि तस्य तत्रैव वृत्तिरन्यस्यैक-

त्वाभावप्रसङ्गात् । अत एकत्वसङ्ख्यावत्यामेव व्यक्तौ द्व्यादिपरिसमाप्तिरित्यविशेष एव ।

तथापीति तत्रैव वृत्तिः परिसमाप्तिस्तदभावश्च तदभावशब्देनेत्येकत्र परिसमाप्तद्व्यादिसङ्ख्याभावो द्व्यादिसङ्ख्यायोगाभावशब्देनेति यावत् । प्रत्यक्षत्वेनैकव्यक्तित्वेऽनुमानादिकमादायैव द्व्यादिपरिसमाप्तिरित्याशयः । असम्भवातिव्याप्त्योरन्यतरावश्यकत्वप्रतिपादनाय परिसमाप्तिस्वरूपं पृच्छति * केति * तत्रैव वृत्तिः परिसमाप्तिरिति पूर्ववादी लक्षणमाह । तत्रैवेत्येवकारानन्तरं वृत्तिशब्दो द्रष्टव्यः । अनुमितित्वशाब्दत्वोपमितित्वोपाधिकोडीकृतेष्वेव द्वित्वादि वर्तते नैवं प्रत्यक्षेऽनुमाद्यपेक्षणान्नातोऽसम्भवातिव्याप्ती इत्यर्थः । परिसमाप्तिमात्रस्येदं लक्षणमत एकत्वसामान्यादेः परिसमाप्यवृत्तितयाऽङ्गीकृतस्यापि परिसमाप्तिर्न स्यादिति परिहरति * नेति * एकस्यापीति भावपरो निर्देशः । एकत्वं तत्रैव परिसमाप्तं स्ववृत्तावाश्रयान्तरानपेक्षणादित्याशङ्क्य तदसिद्धमित्याह * नहीति * औष्ण्यस्य तेजोनिष्ठत्वेऽबादीनामनुष्णत्ववदेकत्वस्य तन्मात्रनिष्ठत्वेऽन्यत्रैकत्वव्यवहारो न स्यादित्यर्थः । फलितमाह *अत इति* ययोर्द्वित्वं वर्तते तयोर्द्वयोरप्येकत्वसङ्ख्यावत्त्वादेकस्यां व्यक्तौ द्वित्वादेः परिसमाप्तत्वाद् द्वित्वादिपरिसमाप्त्यभावलक्षणैकशब्दार्थाभावादेकाश्रयाणां निषेधानामभावे तल्लक्षणासम्भवे विशेषाभाव इत्यर्थः ।

तत्रैव व्याप्तिलक्षणपरिसमाप्तिमेकत्वसङ्ख्याया उपपादयन्नाह ।

४८३ एकत्वसङ्ख्यया परिसमाप्तिशङ्कातन्निराकरणे ।

एकव्यक्तिगतैकत्वसङ्ख्याऽव्यक्तिर्नान्यत्रेति चेन्न । सत्ताव्यक्तेरप्येवम्भावप्रसङ्गात् अननुगतत्वापत्तेश्च । सत्त्वैकैव जातिरूपा एकत्वन्तु प्रतिव्यक्ति भिन्नं गुणपदार्थ इति चेत् । नूनं वैशेषिकैर्विप्रलब्धोऽसि, कथमन्यथा सदेकप्रत्यययोरनुभवव्यवहाराविशेषमपश्यन्नपि कानि चित्कानि चिदसम्बद्धान्यक्षराणि प्रलपसि । सत्त्वैकत्वयोः परापरत्वानुपपत्तेरेवं स्यादिति चेन्न । साम्यात् । जातिपरापरत्वध्रौव्यमेव च काप्येकन्यूनवृत्तित्वे प्रमाणं स्यात् । क्व तथेति चेन्न । शैलेऽनलस्यानुमायां क्व हस्तवितस्त्यादौ तदंश इत्यनिश्चयवददोषत्वात् ।

* एकेति * एकत्वमेकव्यक्तावेव वर्त्तते व्यक्त्यन्तर एकत्वान्तरमत एकत्वसङ्ख्यावत्यामेव द्व्यादिपरिसमाप्तिर्नास्ति व्यक्त्यन्तरे ऽपि तस्या एव द्व्यादिव्यक्तेर्वर्त्तनादतो न लक्षणासिद्धिरित्यर्थः । एकत्वन्न प्रतिव्यक्ति भिद्यते अबाधितानुगतप्रत्ययगोचरत्वात्सत्तावद्विपक्षे सत्ताया अपि प्रतिव्यक्ति भेदप्रसङ्ग इत्याशयवान्परिहरति * नेति * एकत्वस्य प्रतिव्यक्ति भेदे दोषान्तरमाह * अनन्विति * एकत्वं प्रतिव्यक्ति

१ नैवं स्यात् इति पा० मु० पु० पा० ।

भिन्नं चेत्तर्हि प्रातिस्विकस्वरूपवदेकत्वमनुगतं न स्यादेवं च एको घटः एकः पट इत्याद्यनुगतप्रत्ययव्यवहारौ निर्विषयौ स्यातामित्यर्थः । सत्तावदेकत्वमपि न प्रतिव्यक्ति परिसमाप्तमिति यदुक्तं तत्र दृष्टान्तं विघटयन्नाशङ्कते * सत्तेति * जातित्वात्सत्तायाः प्रतिव्यक्त्यभेद इति युक्तं एकत्वं तु प्रत्याश्रयत्वान्नाना द्वित्वाद्यन्यत्वे सति गुणत्वाद्रूपादिवदित्याह * एकत्वं त्विति * सोपहासं परिहरति * नूनमिति * विप्रलब्धोसि–वञ्चितोऽसीत्यर्थः । न गालिरेवार्थमन्यथयतीत्यत आह * कथमिति * सत्तावदेकत्वेऽप्यनुगतप्रत्ययव्यवहाराविशेषेऽपि सत्ता जातिरेका चैकत्वं तु गुणः प्रतिव्यक्ति नाना चेत्यवयाक्षराणि कथमन्यथोपपद्येरन्नत एकत्वमपि जातिरिति स्वीकार्यमित्यर्थः। एकत्वस्य जातिताङ्गीकारे बाधकमाशङ्कते * सत्तेति * यद्येकत्वं जातिस्तर्हि सत्ताद्रव्यत्वयोरिव परापरभावो वाच्यस्तन्न सम्भवति सत्तायां सत्तावैधुर्येऽप्येकत्वभावेन न सत्ता परं नाप्येकत्वं परमेकत्व एकत्वाभावेऽपि सत्ताभावात् द्रव्यादौ च तयोः साङ्कर्यादेकत्वं गुण इत्यर्थः । सत्तैव गुण एकत्वं जातिरित्यत्रापि युक्तिसाम्यमिति परिहरति * नेति * सत्ता जातिरेकत्वं गुण इति प्रतितन्त्रप्रसिद्धेरप्रमाणत्वाल्लोकप्रसिद्धेश्चाभावात्परापरभावानुपपत्तेस्तुल्यत्वान्न्यायसाम्यमित्यर्थः । पूर्वं सत्ता गुण इत्यङ्गीकारेण परिहार उक्तः सम्प्रति सत्ताया अपि जातिताङ्गीकारे न कश्चित् दोष इत्याह * जातीति * सत्तैकत्वे परापरभा-

वनियत एकव्यक्तिजातिद्वयत्वात्सत्ताद्रव्यत्ववदित्य-
नुमानं मानमित्यर्थः । अनुपलब्धिविरोधमनुमानस्य
शङ्कते * क्वेति * नानुपलब्धिमात्रं बाधकं किं तु
योग्यत्वविशिष्टं न चानुमेयस्य प्रत्यक्षयोग्यत्वमिति
सदृष्टान्तं परिहरति * नेति * अयं गिरिर्वह्निमान्
तत्केतुमत्वादित्यनुमाने स वह्निः शैले क्व वर्तते हस्तप्रदेशे
वितस्तिमात्रे प्रदेशे वेत्यादिनिश्चयाभावे ऽप्यनुमान-
स्यादुष्टत्ववदिदमपि न्यूनपरभावस्थलविशेषानिश्च-
येऽपि न दुष्टं स्यादित्यर्थः ।

अर्थ्यक्षलक्षणखण्डनं प्रकृत्यैकत्वानुगतत्वप्रतिपा-
दनमर्थान्तरं नाम निग्रहः स्यादिति चोदयति ।

४८४ अर्थान्तरशङ्कातन्निराकरणं च ।

नन्वस्तु मा वासीदेकत्वमनुगतं किमनेनात्र निरू-
पितेन, द्वित्वादि यत्र न समाप्यते अभिहिताभावत्रयं
चास्ति तत्प्रत्यक्षमिति । मैवम् । अनुमित्यादित्रयेऽपि
न त्रित्वं परिसमाप्तम् । एवं सत्यन्यानि त्रीणि न स्युः ।
अन्या सा त्रित्वव्यक्ति योऽन्यत्रेति चेन्न । त्रित्वव्यक्तेः
कस्याश्चिदनुमित्यादित्रये समाप्त्यभावात् ।

* नन्विति * एकत्वमनुगतमस्तु मासीद्वा माभू
द्वेति योजना । प्रकृतानुपयुक्तस्यार्थान्तरस्य प्रतिपा-
दनं निग्रह इदं तु प्रकृतोपयोगित्वान्न निग्रहमावह-
तीत्यत आह * द्वित्वेति * एकत्वस्य विशेषणानङ्गी-
कारेणैव प्रत्यक्षलक्षणमुच्यत इत्यर्थः । सर्वास्त्रित्व-

व्यक्तयो यत्र समाप्यन्ते तन्निष्ठमभावत्रयं लक्षण,मुतैकैका, अथैकापीति, त्रिधा विकल्प्य प्रथमेऽतिव्याप्तिरिति परिहरति * नैवमिति * कुतो न समाप्तिस्तत्राह * एवमिति * यावत्यस्त्रित्वव्यक्तयः सन्ति तावतीनामनुमानादित्रितयपरिसमाप्तौ प्रमेयादीनि त्रीणि न स्युस्तत्र त्रित्वसङ्ख्यायोगाभावादित्यर्थः। द्वितीयकल्पावलम्बनेनाशङ्कते * अन्येति * तत्राव्याप्तिरेवेति परिहरति * नेति * यस्याः कस्याश्चित् त्रित्वव्यक्तेरनुमित्यादावपरिसमाप्तत्वादेकत्वाच्च तस्याः एका त्रित्वव्यक्तिर्यत्र न समाप्यते तन्निष्ठाभावत्रयं लक्षणमनुमित्यादावतिव्यापकमिति यावत्।

तृतीयकल्पमुत्थापयति।

४८५ तृतीयकल्पनिरासः।

का चिदपि त्रित्वव्यक्तिर्यत्र न समाप्यत इति चेन्न। अव्यापकत्वात्। प्रत्यक्षत्वस्य च त्रित्वव्यक्तेश्चावश्यं सामानाधिकरण्यस्य वैशेषिकमतव्युत्थितेन भवताऽभ्युपगम्यत्वात्। अन्यथा प्रत्यक्षव्यक्तयस्तिस्रो न स्युः तदेव हि त्रिरभिधीयते यत्र त्रित्वं परिसमाप्यते।

* का चिदिति * त्रित्वव्यक्त्यधिकरणत्वात्यन्ताभाववन्निष्ठाभावत्रयं लक्षणमित्यर्थः। शरीरपरित्यागेन रोगपरिहारवदयमतिव्याप्तिपरिहारः इत्थं विवक्षायां लक्षणस्यासम्भवित्वादिति परिहरति *नेति* अव्यापकत्वादसिद्धत्वादित्येवाव्यापकत्वमेवोपपादयति*प्र-

त्यक्षेति * सामानाधिकरण्यस्य-समानाश्रयत्वस्येति यावत्। गुणा निर्गुणा इति वैशेषिकाभिमतात्त्रिशिनष्टि * वैशेषिकमताद्व्युत्थितेनेति * विपक्षे दण्डं पातयति * अन्यथेति * प्रत्यक्षत्वाधिकरणव्यक्तिषु त्रित्वानङ्गीकारे कथं त्रिरिति व्यहाराभावस्तत्राह * तदिति *

न केवलमव्याप्तिरतिव्याप्तिरपि स्यादित्याह।

४८६ उक्तविशेषणेऽप्यतिव्याप्तेरवारणम्।

किञ्च तथापि स एवाभिव्यापकतादोषः त्रित्वेनावच्छिन्नास्वनुमित्यादिव्यक्तिषु त्वदभिहितमभावत्रयमस्तीति तत्र प्रत्यक्षलक्षणं गतमित्यतिव्याप्तिरुक्ता तद्व्यावर्त्तनाय भवताऽभिधीयते काचिदपि त्रित्वव्यक्तिर्यत्र न समाप्यत इति। न चैवमुक्ते साऽतिव्याप्तिर्निवर्त्तते तत्राप्युक्तविशेषणस्य विद्यमानत्वात्। न हि त्रित्वावच्छिन्ने तस्मिन् त्रित्वव्यक्तिः काचिदपि समाप्यते त्रित्वलक्षणैकोपाध्यवच्छिन्ने तस्मिन् त्रित्वव्यक्त्यन्तरं भवदप्याश्रयान्तरमादाय वर्त्तते न तु यत्रैव परिसमाप्यते। यत्र चोक्तमुपाधिभूतं त्रित्वं तेषु यदि त्रित्वसमाप्तिधर्मिषु दृश्येत तदा तद्दर्शनेन तत्र धर्मिमात्रे लक्षणव्यावृत्तिः सिध्येत्। न तु त्रित्वविशिष्टे धर्मिणि तस्मादतिव्यापकत्वं तदवस्थमेव। अभावत्रयञ्च

तित्वोपाध्यवच्छेदेन समुदिततामुपगतवति विशिष्टे धर्मिणि वर्त्तते नत्वविशिष्टे प्रत्येकमभावत्रयावस्थानस्य तेषु वक्तुमशक्यत्वात्।

* किं चेति * यद्यप्यतिव्याप्तिपरिहाराय काचिदित्यादिविशेषणं निक्षिप्तं तथाऽप्यतिव्यापकता स्यादेवेति यावत्। व्यभिचारनिवारणफलस्य विशेषस्य स्वीकारे कथमतिव्याप्तिरित्याशङ्क्यासमर्थत्वाद्विशेषणस्येति दर्शयितुं पूर्ववादिनो विशेषणोपादानप्रकारमनुवदति * त्रित्वेति * अनुमित्यादिप्रतियोगिकेतरेतराभावत्रयं यत्र तत्प्रत्यक्षमित्युक्ते त्रित्वेनावच्छिन्ना अनुमित्यादय एकैकस्वभावा न भवन्तीत्यभावत्रयलक्षणं तत्रातिव्याप्तमिति खण्डनवादिनोक्ते तत्परिहाराय काचिदपीत्यादिविशेषणं त्वया निक्षिप्तमित्यर्थः। तथापि कथं विशेषणस्यासामर्थ्यं तत्राह * न चेति * कुत इत्यत आह * तत्रेति * त्रित्वापरिसमाप्तिलक्षणोक्ताविशेषणस्य सद्भावादिति यावत्। अनुमित्यादित्रये त्रित्वापरिसमाप्तौ तिस्रोऽनुमित्यादिव्यक्तयो न स्युरित्यत आह * नेति * त्रित्वानवच्छिन्ने त्रित्वसमाप्तावपि न तदवच्छिन्ने तत्समाप्तिर्यया त्रित्वव्यक्त्या तदवच्छिन्नं तस्या एव तत्र वृत्तावंशतः स्ववृत्त्यापातादन्यस्यावृत्तावनवस्थानात् क चिदन्तोपगमे तत्रैवातिव्यापकतेति भावः। त्रित्वावच्छिन्ने त्रित्वान्तरवृत्त्याप्यतिव्यापकतैवेत्याह *त्रित्वलक्षणेति * त्रित्वावच्छिन्नमेतदनुमानादिव्यक्तित्रयमेकं पुनरपि तथा तथा त-

चेदं च मिलितं त्रयमिति त्रित्वावच्छिन्नेऽपि त्रित्वान्तरं यद्यपि भवति तथापि न तत्र परिसमाप्यते आश्रयान्तरमादायैव तत्र वर्तनादतश्च पूर्वत्रित्वावच्छिन्नेऽनुमित्यादित्रये लक्षणमतिव्यापकमित्यर्थः । उक्तमेवार्थं सङ्क्षिप्य दर्शयन् स्पष्टयति * यत्रेति * यत्र-धर्मिषु त्रित्वमुपाधिभूतमुक्तं तेषु धर्मिषु त्रित्वसमाप्तिर्दृश्येत यदीत्यन्वयः। त्रित्वसमाप्तिश्चेद्दृश्येत न तर्ह्युक्तलक्षणं तत्रातिव्यापकमित्यत आह* न त्विति* त्रित्वावच्छिन्नेऽनवच्छिन्ने च तत्समाप्तिविरोधादिति त्वर्थः। त्रित्वानवच्छिन्नधर्मिस्वरूपाद्यावर्त्तमानमपि लक्षणं न तदवच्छिन्नाद्यावर्तेत इत्यर्थः। उपसंहरति * तस्मादिति * अनवच्छिन्नेऽनुमित्यादावतिव्याप्तिर्नोच्यते किन्त्ववच्छिन्न एवेति यस्मात्तस्मादिति यावत्। तत्र को हेतुरित्यपेक्षायामाह * अभावेति * समुदिततामुपगतवति— समुदितत्वं प्राप्त इति यावत् । अनवच्छिन्नेषु तेषु प्रत्येकमभावत्रयावस्थानं वक्तुमशक्यमितरद्वयाभावद्वित्वावपि स्वाभावस्य स्वस्मिन्वृत्तिविरोधादित्यर्थः *

अनुमित्याद्यभावत्रयवती प्रमितिः प्रत्यक्षमितिलक्षणस्य विवक्षितत्वान्न त्रित्वावच्छिन्ने ऽनुमित्यादावतिव्याप्तिरिति शङ्कते ।

४८७ अतिव्याप्तिशङ्कापरिहारौ ।

अथ मन्यसे तादृशस्य त्रिशिष्टस्य प्रमितित्वेनैव व्यवच्छेदः नह्यभावत्रयवत् त्रित्वं विशेषणमाश्रयकोटावन्तर्भाव्य तासु धर्मिव्यक्तिषु प्रमितित्वं वर्त्तते किन्तु

१ तदिति सो० पु० पा० ।

तेषां धर्मिणां स्वरूपमात्रे उक्ताभावत्रयं प्रमितित्वञ्चेत्येतद्यत्रास्ति तत्प्रत्यक्षमिति हि ब्रूम इति। न। भवताऽपि भिन्नभिन्नधर्मावच्छिन्नस्यैव धर्मिणः प्रमितित्वमभावत्रयवत्त्वञ्चावश्यमभ्युपगन्तव्यम । तथा हि—यदि प्रमितित्वस्य क्वाचित्कत्वे नियामकं नोच्यते तदा सर्वा प्रमितिः स्यात् न वा काचिदपि ।

सर्व्वत्र सत्ताऽसत्ता वा नियमेऽन्यानपेक्षया ।
नियामकाद्धि भावानां क्वाचित्कत्वस्य सम्भवः ॥४२॥

अथेति त्रित्वपरिसमाप्यभाववदुक्ताभावत्रयविशिष्टस्य त्रित्वावच्छिन्नस्यानुमित्यादेः प्रमितित्वविशेषणेनापोह इति यावत्। त्रित्वावच्छिन्नानामनुमित्यादीनां प्रमितित्वाधिकरणत्वात्कथं तद्व्युदासस्तत्राह *नहीति* अभावत्रयं यस्य त्रित्वस्य तदभावत्रयवत्त्रित्वं तद्विशेषणमाश्रयकोटावतर्भाव्य तास्वनुमित्यादिधर्मिव्यक्तिषु प्रमितित्वं न वर्त्तते ऽन्यथा ऽभावत्रयस्य त्रित्वस्य च प्रमात्वापातादित्यर्थः। तर्ह्यवच्छिन्ना अनुमित्यादयोऽप्रमा स्युस्तत्राह *किं त्विति* विशेषणांशमपहाय विशेष्यानुमित्यादिस्वरूपे प्रमितित्वसमवायान्नाप्रमात्वं दण्डस्य पुरुषत्वाधिकरणत्वेऽपि विशेष्यदेवदत्तस्य पुरुषत्ववदित्यर्थः। एवं प्रमितिविशेषस्य व्यावर्त्तकत्वसामर्थ्यमुक्त्वा लक्षणस्वरूपं दर्शयति *उक्तेति* प्रमितित्वाधिकरणत्वे सति कथिताभावत्रयवत्प्रत्यक्षमित्याशयः। एवं कथं चिदतिव्याप्तिपरिहारे लक्षण-

मसम्भवि स्यादिति परिहरति * नेति * भिन्नभिन्नधर्मावच्छिन्नस्येति * अन्योन्यधर्माविशिष्टस्येति यावत् । अभावत्रयप्रमितित्वयोर्वैयधिकरण्याल्लक्षणासिद्धिरित्यर्थः । अवश्यमित्यर्थापत्तिरन्यथा प्रमात्वस्य काचित्कत्वानुपपत्तिरूपा सूचिता तां विकल्पपुरःसरं प्रथयति * तथाहीति * प्रमितत्वस्य कादाचित्कत्वे किं नियामकं नास्ति किं वा ऽस्तीति विकल्प्य प्रथममनुवदति * यदीति * शुक्तिरजतादिज्ञानमपि प्रमा स्यादविशेषादिति परिहरति * तदेति * विपक्षे दण्डमाह * न चेति * अनियामकपक्षोक्तमर्थं सर्वत्रानुसन्धानार्थं श्लोकेनोपनिबध्नाति * सर्वेति * अन्यानपेक्षया नियमे स्वीक्रियमाणे सर्वत्र सत्ताऽसत्ता वा स्यादिति सम्बन्धः । नियामकाभावे काचित्कत्वाभावः कुतस्तत्राह * नियामकादिति * अङ्कुरत्वादीनां बीजोद्भवत्वादिनियामकादेव काचित्कत्वं प्रसिद्धमित्यर्थः ।

अथाधितानवगतासन्दिग्धविषयज्ञानत्वं संस्कारमात्रेतराद्दुष्टकारणोद्भवत्वं वा नियामकमुच्यते इति द्वितीयमाशङ्का तदपि प्रमात्वाधिकरणव्यक्तीनां विशेषणमुपलक्षणं वेति विकल्पयति ।

४८८ विकल्पपुरस्सरं नियामकनिरास ।

तन्नियामकमाश्रये विशेषणीभूतं वा वक्तव्यं, उपलक्षणीभूतं वा । आद्ये यदेव प्रमितित्वस्याश्रयविशेषणं तदेव यद्यभावत्रयस्यापि तस्य तदा त्रित्वावच्छिन्नेऽनुमि-

त्यादावभावत्रयस्य दर्शितत्वात्तत्र च प्रमितित्वेनापि त्रित्वावच्छिन्ने भवितव्यमिति प्रमितित्वान्न तद्व्यवच्छेदः। अथान्यावच्छिन्ने प्रमितित्वमन्यधर्मावच्छिन्ने चाभावत्रयसम्बन्धः तदा नास्ति त्वत्पक्षेऽपि प्रमितिस्त्वस्यैकधर्मविशिष्टाश्रयत्वलक्षणमेकाश्रयत्वं विशिष्टेऽपि धर्मिण्याश्रितो धर्म्याश्रित एवेति कृत्वा च प्रमितित्वस्याभावत्रयसमानाश्रयत्वेऽनुमित्यादित्रयेऽपि प्रसङ्गस्तदवस्थः।

* तदिति * यदा विशेषणं तदाऽपि प्रमितित्वाश्रयविशेषणमेवाभावत्रयस्यापि नियामकतयाऽऽश्रयविशेषणमुतान्यदिति विकल्प्य प्रथममनुवदति * आद्य इति * प्रमितित्वाभावत्रययोर्नियामकैक्यादनुमित्यादौ त्रित्वावच्छिन्ने प्रमितित्वस्य वृत्तिरूपेणाऽभावत्रयवृत्तिदर्शनादिति दूषयति * तदेति * त्रित्वावच्छिन्नमनुमित्यादित्रयं प्रमितित्वाधिकरणमुक्ताऽभावाधिकरणत्वात्प्रत्यक्षवदित्यनुमानान्न प्रमितित्वविशेषणेन तदपोह इत्यर्थः। द्वितीयमनुवदति * अथेति * प्रमितित्वाधिकरणत्वे सत्युक्ताभावत्रयवत्त्वविशिष्टलक्षणासिद्धिस्तयोर्वैयधिकरण्याद्विशिष्टभेदादिति दूषयति * तदेति * अभावत्रयेणेति शेषः। दण्डित्वकुण्डलित्वयोर्दण्डकुण्डलांशविशिष्टाधिकरणभेदेऽपि विशेष्यदेवदत्तस्यैक्यादेकाधिकरण्यवन्नियामकधर्मविशिष्टभेदेऽपि प्रत्यक्षधर्मिण एकत्वादेकाश्रयत्वमभावत्रयप्रमितित्वयोरित्याशङ्क्याह

* विशिष्ट इति * त्रित्वावच्छिन्नानुमित्यादिनिष्ठाभावत्रयस्य प्रमितित्वस्य च धर्मिद्वारा सामानाधिकरण्यमस्तीति कथितातिव्याप्तितादवस्थ्यमित्यर्थः ।

उपलक्षणपक्षमाक्षिपति ।

४८९ उपलक्षणपक्षप्रतिक्षेप ।

नापि द्वितीयः उपलक्षणीभूतेन केन चिद्धर्मेण योऽसावुपलक्षितो धर्मी स एव खलु त्रित्वविशिष्टोपि विशेषणत्वेनापि यावद्विशेष्यवस्तुना विशेष्यवस्त्वात्मकत्वात् । यथा दण्ड्यपि पुरुषः पुरुष एव एवञ्च सत्युपलक्षितादनन्यभूते त्रित्वविशिष्टेऽप्यनुमित्यादौ प्रमितित्वमाश्रितं नियामकेनोपलक्षणेनोपलक्ष्याभेदव्यवस्थिततया तस्याप्यवच्छिन्नत्वात् । तथाचातिव्याप्तिर्व्वज्रलेपायिता ।

* नेति * काऽनुपपत्तिरित्यपेक्षायामनुपपत्तिं प्रथयितुमुपलक्षितविशिष्टयोरैक्यमाह * उपेति * प्रागुक्तोपलक्षणेन य उपलक्षितो वित्तिलक्षणो धर्म्मी स एवानुमित्यादौ त्रित्वविशिष्टोऽपीत्यर्थः । उपलक्षितं वित्तिस्वरूपमात्रं विशिष्टं तु त्रित्वसम्बन्धरूपमनयोर्विशिष्टाविशिष्टयोरेकत्वमित्यत आह * विशेषणेति * विशेषणयोगे विशेष्यस्वरूपैक्यानपायादिति भावः । उक्तमर्थं दृष्टान्तेन बुद्ध्यारूढं करोति *यथेति* एवं च सति त्रित्वावच्छिन्नानुमित्यादिनिष्ठाभावत्रयस्य प्रमितित्वस्य च सिद्धमेकाश्रयत्वमित्याह *

एवं चेति * हेतुमाह * नियामकेनेति * तस्यानुमित्यादिप्रपस्यापि प्रमात्वनियामकेनोपलक्षणेनोपलक्ष्यवित्तिस्वरूपाभेदे व्यवस्थिततया भिन्नतया त्रित्वावच्छिन्नत्वादित्यर्थः । एवं च प्रत्यक्षलक्षणं त्रित्वावच्छिन्नानुमित्यादावगमदित्याह * तथा चेति *

उपलक्षणेन त्रित्वावच्छिन्नतया वित्तिस्वरूपानुपलक्षणादुपलक्षितवृत्तिप्रमात्वस्य त्रित्वावच्छिन्नत्वभावात्प्रमात्वाधिकरणमुक्ताभावत्रयवत्प्रत्यक्षमित्युक्ते नातिव्याप्तिरिति शङ्कते ।

४९० अतिव्याप्तिशङ्कापरिहारौ ।

तथाप्युपलक्षकेण त्रित्वविशिष्टतया नोपलक्षितोऽसौ धर्मी किन्तु स्वरूपेणेति चेन्न। उक्तमत्र। यदेव तदुपलक्षितं तदेव विशिष्टमपि । तथापि विशिष्टेन रूपेण तावन्नोपपलक्षितमिति चेत् मोपलक्षि । अविशिष्टेनापि तन्नोपलक्षितमेव अन्यथा प्रकृतेपि वैयधिकरण्यापत्तेः ।

* तथापीति * उपलक्षितवित्तिस्वरूपस्यैव त्रित्वावच्छेदात् धर्मैक्यमुक्तामिति परिहरति *नेति* यद्यपि यस्य यद्विशेषणं तदेवोपलक्षणेनाप्युपलक्षितं तथापि विशिष्टेन रूपेण नोपलक्षितमतो विशिष्टोपलक्षितयोरैक्यानुपपत्तिस्तथात्वे विशेषणेनाप्यभेदप्रसङ्गादुपलक्षितस्येति शङ्कते * तथापीति * स्वरूपेणोपलक्षितस्य विशिष्टाद्भेदो ऽपि न सम्भवति स्वस्य त्रित्वरूपस्य भेदप्रसङ्गादित्यभिप्रेत्य परिहरति * मोपलक्षीति *

उपलक्षितं माभूदिति यावत् । किं च प्रमात्वाधिकरणं नियामकेन त्रित्वानवच्छिन्नतया यदुपलक्ष्येत तर्हि प्रमात्वाभाववयोरवच्छिन्नानवच्छिन्नवृत्तित्वेऽनुमित्यादिव्युदासः स्यान्न च तथा स्वरूपेणैवोपलक्षितत्वादिस्यात् * अविशिष्टेति * भावाभावयोर्विरुद्धयोरौदासीन्यायोगादविशिष्टेनैव तदुपलक्षितमित्यत आह * अन्यथेति * अनवच्छिन्नवृत्ति प्रमात्वमभाववयमवच्छिन्नवृत्तीति वैयधिकरण्यं यथाऽनुमित्यादौ तथा प्रत्यक्षेऽपि स्यादविशेषादित्युक्तलक्षणासम्भव इत्यर्थः ।

प्रत्यक्षलक्षणखण्डनमुपसंहरति ।

४९१ उपसंहारः ।

तदास्तामुल्लसत्पल्लवदलनविलसितेनेति । तदेवं लक्षणान्तरेऽपि प्रतिपादितोऽयं दूषणसमूहः स्वयमूहनीयः ।

एतदेव परामृश्य भट्टैरिदमुदाहृतम् ।
लक्षणस्याऽभिधानन्तु केनांशेनोपयुज्यते ॥ ४३ ॥

अन्याभिप्रायोक्तमपि हि तत्सामान्यतोऽप्युपपद्यमानमेवेति।

* तदिति * उल्लसन्तः ऊर्द्ध्वं लसन्त उर्द्ध्वं गच्छन्त इति यावत् । पल्लवाः किसलयानि तेषां दलनं मोटनं तत्र क्रीडितेनेत्यर्थः। प्लववलनविलसितेनेति केचित्पठन्ति तत्रायमर्थः उल्लसन्तो मायन्तः प्लवाः पक्षिणः प्लवन्तीति तेषां वलनं वलयाकारेण गमनविशेषस्तत्क्रीडितेनेति दूषितलक्षणस्यैव पुनः पुनर्विशेषान्तरशब्दा-

१ वचनेति पु॰ पा॰ ।

न्तरोपादानात्किमर्थमिदमभिधीयत इत्यादिना ऽभिहितो दोषव्रातो न प्रत्यक्षलक्षणस्यैवेति मन्तव्यं सर्वलक्षणसाधारणस्यापि ज्येष्ठप्रमाणलक्षणखण्डने ऽभिहितत्वादित्यभिप्रेत्याह * तदिति * लक्षणस्य विश्वस्याप्यनुपयुक्तत्वे भट्टसंमतिमाह * एतदिति* लक्षणस्यानुपयुक्तत्वं विमृश्य- विचार्य भट्टैरिदं-वक्ष्यमाणमुदाहृतं · किं तदित्यत आह * लक्षणेति * प्रत्यक्षलक्षणस्याभिधानं "चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म" इत्यत्र चोदनैव प्रमाणं धर्मे चोदना प्रमाणमेवेति प्रतिज्ञाद्वये केनांशेनोपयुज्यते न केनापीत्यर्थः। "सत्सम्प्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म प्रत्यक्षं तदनिमित्तं विद्यमानोपलम्भनत्वा" दित्यनेन सूत्रेण प्रत्यक्षादेर्धर्मे प्रत्यनिमित्तत्वं अप्रमाणत्वमुच्यते चेत्तर्हि विद्यमानोपलम्भनत्वादित्यनेनैवालं किं सदित्यादिलक्षणेनेति प्रत्यक्षलक्षणाभिधानस्य पूर्वप्रतिज्ञातार्थेऽनुपयोग उक्तो न तु लक्षणमात्रस्येत्यत आह * अन्येति * सामान्यतो लक्षणमात्रस्यानुपयोगेऽप्युपपद्यमानमेव तद्वचनमुक्तरीत्याऽत उदाहृतमित्यर्थः।

इति प्रत्यक्षखण्डनं समाप्तम्।

प्रत्यक्षप्रतिक्षेपेणैव यद्यप्यनुमानादि प्रतिक्षिप्तं प्रत्यक्षसिद्धव्याप्त्याद्युपजीवित्वात्तथापि विशेषतो यावन्न निरस्यते तावत्तस्य प्रामाण्याशङ्का मन्दमतेर्न निवर्तत इति विशेषतस्तत्खण्डनं प्रस्तौति।

४९२ अनुमानखण्डनारम्भः।

अनुमानमपि किमुच्यते। करणपक्षे लिङ्गपरामर्शो-

ऽनुमानमिति चेत् किं लिङ्गत्वं। व्याप्तस्य पक्षधर्मत्वमिति चेत। न। संशयस्योपलक्षणत्वे तत्र दृष्टापि व्यापकं तत्प्रागभ्युगमेऽतिप्रसङ्गात। अतएव न तस्य वर्त्तमानस्या,तत्कालेऽप्युपलक्षणत्वात्। विशेषणत्वे चानुमाय व्यापकं धर्मिनाशवदप्रवृत्त्यापत्तेः। पक्षधर्माद्धेतोः पक्षांशे विशेष्ये साध्यसिद्धिरिष्टशञ्च वैयधिकरण्यमिष्टमेवेत्यतो नैवमिति चेन्न। पक्षमादाय वैयधिकरण्ये नियतसामानाधिकरण्यलक्षणव्याप्तिलोपापत्तेः। तथापि विशेष्यमादाय साऽस्त्वेवेति चेन्न। साध्यविशेषसिद्धिरपि यत्र व्याप्तिबलायातं सामान्यं तत्र सामान्यप्रतीत्यपर्य्यवसानबलादेवेति सामान्यविशेषसिद्ध्यनुपयोगिनी पक्षधर्मता त्वदिष्टा केवलं सिद्धसाधनपरिहारायानुमितिकारणत्वेनैष्टव्या। सिद्धसाधनञ्च न स्वार्थानुमाने दोष इति नानुमितिमात्रहेतुनिवेशिनी मतिः। मोक्षमार्णैर्हि—

"आगमेनानुमाने न ध्यानात्प्रत्यक्षणेन च।
त्रेधाऽऽत्मनि प्रमाणानां संप्लवः स्वार्थमिष्यत इति ॥४४॥

एतेन संशययोग्यताऽपि निरस्ता।

* अनुमेति * अनुमीयतेऽनेनेति किं करणव्युत्पत्त्याऽनुमितिकरणं पृच्छ्यत उतानुमितिरनुमानमिति भावव्युत्पत्त्या व्यापकज्ञानं पृच्छ्यते इति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *करणेति* सौप्तिक सुखादिपरामर्शव्याप्त्यर्थं

लिङ्गेति विशेषणम्। करणखण्डनेन फलमपि खण्डितं स्यात्तज्जन्यत्वात्तस्येत्यभिप्रेत्य लिङ्गं पृच्छति * कि मिति * व्याप्यस्य धूमादेः पर्वतादिपक्षनिष्ठत्वं लिङ्गत्वम्प्रसिद्धं किमत्र प्रश्नेनेत्याह * व्याप्तेति * पक्षधर्मत्वं व्यापकस्याप्यस्ति ततो विशिनष्टि * व्याप्तेति * सन्दिग्धसाध्यः पक्षस्तत्र वृत्तिः पक्ष धर्मत्वं, तत्र सन्देहः पक्षोपलक्षणं किं विशेषणमिति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नेति * यत्रासौ गिरिर्वह्निमान्न वेति सन्देहः समजनि ततस्तन्निकटोपसृप्तस्य प्रत्यक्षेण वह्निं दृष्टवतः तत्र धूमं पश्यतोऽसौ धूमो वह्निव्याप्त इति परामृशतोऽपि परामर्शोऽनुमानं स्यात्, त्वदुक्तलक्षणभावादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। वर्त्तमानसन्देहोपलक्षितपक्षनिष्ठत्वं लिङ्गत्वमिति, नातिव्याप्तिरित्यत आह * अत इति * उपलक्षणत्वादेवेति यावत्। उपलक्षणान्यमिति शेषः। कुत इत्यत आह * अतदिति * गुरुटीका कुरुक्षेत्रमित्यादावसतो गुर्वादेष्टीकाद्युपलक्षणत्वदर्शनादित्यर्थः। द्वितीयं प्रत्याह * विशेषणेति * यथा धर्म्यभावे प्रवृत्त्यभावस्तथाऽनुमानन्तरमानुमानिकनिश्चयेन संशयनाशे तद्विशिष्टपक्षनाशो दण्डनाशे दण्डिनाश इव, एवं चानुमाय तत्रतत्र तथा प्रवृत्तिर्न स्यादन्यत्र ज्ञानमन्यत्र प्रवृत्तिरित्यतिप्रसङ्गादित्याशयः। साधनवत्साध्यमपि यदि पक्षे सिद्धं तर्हि अनुमाय प्रवृत्तिर्न स्यात्पक्षनाशान्नैवं पक्षधर्मस्य साधनस्य तदंशे साध्यसाधनत्वादिति शङ्कते * पक्षेति * तर्हि व्यधिकरणासिद्धता हेतोः स्यादित्यत आह

* ईदृशामिति * पक्षाधिकरणं साधनं तदंशधर्मिमात्राधिकरणं साध्यमितीदृशं वैयधिकरण्यमिष्टमेव विशेष्यस्य विशिष्टेऽप्यनुगमादिति यावत्। अन्यनिष्ठस्यान्यत्र साधकत्वे व्याप्त्यसिद्धिरिति परिहरति * नेति * यो धूमवान् सोऽग्निमानिति साध्यसाधनयोर्नियतैकाश्रयत्वलक्षणव्याप्तिरनुमानाङ्गमङ्गीकृता सा हीयेत पक्षमादाय साध्यसाधनयोर्वैयधिकरण्यादित्यर्थः। दण्डिनि वर्तमानदण्डित्वस्य देवदत्तवृत्तित्ववद्विशिष्टपक्षनिष्ठसाधनस्य विशेष्यधर्मिमात्रनिष्ठत्वमपीत्यस्ति व्याप्तिसिद्धिरिति शङ्कते *तथापीति* विशेष्यमात्रे सामानाधिकरण्यलक्षणव्याप्तिमुपगच्छतो व्याप्तस्य पक्षधर्मत्वं लिङ्गत्वमित्यत्र पक्षधर्मत्वविशेषणमकिञ्चित्करं व्याप्तिमात्रेण लिङ्गत्वोपपत्तेरिति परिहरति * नेति * यत्र सामान्यं व्याप्तिबलादायातं तत्र साध्यविशेषसिद्धिरपि सामान्यप्रतीत्यपर्यवसानादेवेति योजना। एतदुक्तं भवति पक्षधर्मत्वं किं सामान्यसिद्धावुपयुक्त,मुत साध्यविशेषसिद्धौ,उत यत्र सामान्यं तत्रैव विशेषसिद्धौ,आहो स्वित्सिद्धसाधनतापरिहारे, न तावत्प्रथमे त्रयः सम्भवन्ति यत्र धूमस्तत्राग्निरिति व्याप्त्यैव साध्यसामान्यसिद्धेर्विशेषमन्तरेण सामान्यस्यासिद्ध्या विशेषसिद्धेस्तत्रैव च सिद्धेरिति तुरीयमरूच्याङ्गीकरोति * केवलमिति * अवधिमेव दर्शयति * सिद्धेति * प्रमाणान्तरसिद्धस्याप्यर्थस्य दृढीकरणाय स्वार्थानुमाने साधनात्परार्थानुमान एव तस्य दूषणत्वात्तत्रैव पक्षधर्मता तत्परिहारफला स्यान्न सर्वत्रेति

भावः । प्रमाणान्तरसिद्धस्य न स्वार्थानुमानेऽपि साधनमित्याशङ्क्य तद्दर्शयन्नुत्तरश्लोकापेक्षितं पूरयति * मोक्षेति * मोक्षमार्गैरात्मनि प्रमाणानां त्रिधा संप्लवः सङ्करः स्वार्थमिष्यत इत्यन्वयः । तदेव दर्शयति * आगमेनेति * आगमानुमानध्यानशब्देन श्रवणमनननिदिध्यासनानि कथ्यन्ते । प्रत्यक्षणेनेति प्रत्येकं सम्बन्ध्यते । आगमानुमानयोरपि प्रत्यक्षात्मनि साक्षात्प्रत्ययजनकत्वादन्यथा भ्रान्तत्वापातात् । सन्देहयोग्यसाध्यविशिष्टः पक्षः व्याप्तस्य तन्निष्ठत्वं लिङ्गत्वमिति केचित्तत्राऽप्युक्तमतिदिशति *एतेनेति* दृष्टाऽपि व्यापकं तत्परामर्शप्रसङ्गादित्युक्तेनानुमेये निश्चितेऽपि तद्योग्यताया यावद्द्रव्यभावितया भावादन्यथा कालान्तरे तत्र कस्य चित्संशयानुपपत्तेरित्यर्थः । यद्वा स्वार्थानुमाने साध्यस्य संशययोग्यता संप्लवाङ्गीकारेण निरस्या अन्यथा सन्दिग्ध एकस्य विषयोऽन्यस्य तद्योग्य इति विषयभेदेन संप्लवानुपपत्तेरित्यर्थः ।

पक्षधर्मत्वविशेषणं विहाय व्याप्यत्वं लिङ्गत्वं तत्परामर्शोऽनुमानमिति शङ्कते ।

४९३ व्याप्यत्वं लिङ्गत्वमिति शङ्कानिरासः ।

व्याप्यत्वमिति चेत् । किं वस्तुगत्या व्याप्यस्य स्वरूपेण परामर्शोऽनुमानं व्याप्यतया वा । नाद्यः अगृहीतव्याप्तिनाऽपि धूमादिपरामर्शस्यानुमानताप्रसङ्गात् । नापि द्वितीयः व्याप्त्युल्लेखिनः प्रमाणस्यानुमानत्वप्रसङ्गात् । त-

स्यापि व्याप्यत्वेग्राहिताया अवश्यवक्तव्यत्वात् । अतएव द्वितीय तृतीयविशेषणे अपि निरस्ते । धारावाहिनि तथात्वापत्तेः । गृहीतव्याप्तिनाऽपि युगपदुभयग्रहणे द्वावेतौ व्याप्यव्यापकाविति परामर्शस्यानुमानत्वप्रसङ्गात् । न च तदनुमानमेव,अमन्दिग्धतया पक्षत्वाभावेन तद्धर्मस्य हेतोः सिद्धसाधनवदपक्षधर्मत्वात् ।

* व्याप्येति * दूषणोक्तिविभागाय विकल्पयति * किमिति * कस्मिन् सति किं स्यात्तत्राह * नेति* परामर्शः प्रत्ययमात्रमुत प्रत्यभिज्ञानं, यदि प्रथमस्तर्हि न गृहीता व्याप्तिर्येनासौ ऽगृहीतव्याप्तिस्तेनापि पुरुषेण सोऽयं धूम इति यः परामर्शस्तस्यापि वस्तुगत्या व्याप्तविषयत्वमिति तत्राप्यननुमानेऽप्यनुमानत्वमित्यतिप्रसक्तिरित्यर्थः । व्याप्यस्य व्याप्तिमत्तया यः परामर्शः सोऽनुमानमिति द्वितीयं दूषयति * नेति * हेतुं कथयति * व्याप्तीति * धूमाग्नी व्याप्ताविति व्याप्तिं गृह्णतः प्रमाणस्य तद्धर्मितया व्याप्यविषयत्वमपीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । सम्बन्धिग्रहणमन्तरेण सम्बन्धग्रहणानुपपत्ते"राधारात्मनि विज्ञाते सुखमाधेयवेदन"मिति न्यायादित्याह * तस्येति * यादृशं तत्तथेति द्वितीयलिङ्गपरामर्शस्तथा चायमिति तृतीयलिङ्गपरामर्शोऽनुमानमतो नातिव्याप्तिरित्यत आह * अत इति * व्याप्त्युल्लेखिनो ऽनुमानत्वप्रसङ्गादेवेति यावत् । तदेवोपपादयति * व्याप्येति * द्वितीयादिविशेषणे यद्यपि न प्रथमव्याप्यपरामर्शोऽतिव्या-

सिस्तथापि तावेतौ धूमाग्नी व्याप्ताविति धारावाहिव्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। व्याप्तिग्राहिप्रत्यक्षान्यत्वे सति व्याप्यपरामर्शो ऽनुमानमित्यत आह * गृहीतेति * तदपि लक्ष्यमित्यत आह *न चेति* यथा सिद्धसाधनस्य हेतोः पक्षधर्मता नास्ति साध्यस्य प्रमाणान्तरसिद्धतया सन्देहाभावात्तथा युगपदुभयग्रहेऽपि साध्यस्य प्रत्यक्षविषयत्वेनासन्दिग्धत्वात्तद्विशिष्टस्य पक्षत्वाभावेन तन्निष्ठहेतोरपक्षधर्मत्वादित्यर्थः।

प्रमाणान्तरेण साध्यनिश्चयेऽपि स्वार्थानुमाने पक्षधर्मत्वमिष्टमतोनोक्तदोष इति शङ्कते

४९४ सिद्धावपि सन्देहसत्त्वेनदोष इति शङ्कानिरासः।

स्वार्थानुमाने नाऽयं दोष इति चेन्न। प्रत्यक्षलक्षणोपत्तया साक्षात्त्वासाक्षात्त्वविरोधापत्तेः। अव्यापकाविषयत्वे सतीति चेन्न। व्याप्यविषयत्वाभावप्रसङ्गात्। व्याप्यत्वं हि सप्रतियोगिकग्रहणं तथा चैतस्य व्याप्यमिदमिति गृह्यते तथा च सति व्यापकस्यापि विशेषणस्य ग्रहणमवश्यं वक्तव्यमन्यथा विशिष्टग्रहणस्य कर्तुमशक्यत्वात्। विशेषतो व्यापकाविषयत्वे सतीति चेन्न। अग्निधूमौ व्याप्ताविरयास्मोपदेशात्पूर्व्वं भूयोगृहीतवह्निधूमसाहचर्यस्य वन्हिधूमाग्रहणकाले विमर्शवशात् वा जायमानव्याप्तिग्रहणस्य व्याप्यपरामर्शोऽनुमानं स्यात्। न परामर्शः प्रत्ययमात्रं येन प्रथ-

मग्रहणे प्रसङ्गः स्यात् किन्नाम प्रत्यभिज्ञानमिति चेन्न। विचारादाप्तोपदेशाद्वा प्रतीत्य व्याप्तिं पुनराप्तोपदेशाद्विचाराद्वा यैव मया व्याप्तिर्गृहीता सैवेयमिति प्रत्यभिज्ञानस्य व्याप्तिज्ञानमनुमानं स्यात्। विशेषतो व्याप्यविषयत्वे सतीति चेन्न। अव्यापकत्वप्रसङ्गात्। एकव्यक्तिविषयत्वस्य व्यक्त्यन्तरेऽसम्भवात्सामान्यतो व्यक्तिविषयत्वस्य चातिप्रसञ्जकत्वात्।

एवेति अनुमानमात्रस्येदं लक्षणं नानुमानविशेषस्य दूषणं च नानुमानमात्रस्य स्वार्थानुमानेऽस्यादोषत्वाद्विशेषदूषणेन नानुमानमात्रं दुष्टमित्यर्थः। अनिष्टापादनेन परिहरति * नेति * युगपदुभयग्रहणे व्यापकधर्मविशिष्टधर्मिज्ञानस्येन्द्रियान्वयव्यतिरेकवतः प्रत्यक्षलक्षणोपपत्त्या साक्षात्त्वं लिङ्गपरामर्शजन्यतया परोक्षत्वमिति साक्षात्त्वासाक्षात्त्वयोः साङ्कर्यं स्यादित्यर्थः। उक्तातिव्याप्तिपरिहाराय व्यापकाविषयत्वे सति व्याप्यपरामर्शोऽनुमानमिति विशेषणप्रक्षेपेण शङ्कते * व्यापकेति * व्याप्तिग्रहणस्य युगपदुभयग्रहणस्य च व्यापकविषयत्वान्न तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः। व्यापकमात्राविषयत्वं विशेषणमुत व्यापकविशेषाविषयत्वमिति विकल्प्य प्रथममपाकरोति * नेति * व्यापकाविषयत्वे व्याप्यविषयत्वासम्भवादसम्भवि लक्षणं भवेदिति भावः। व्याप्यव्यापकयोरन्यत्वात् व्यापकाग्रहे व्याप्याग्रहणं कस्मादित्यत आह * व्याप्यत्वं हीति * अन्याग्रहणे नान्यग्रहणं ब्रूमः किं

तु प्रतियोग्यग्रहणेऽनुयोगिनोऽप्यग्रहणमिति भावः । व्याप्यस्य . सप्रतियोगिकग्रहणमनुभवसिद्धमित्याह * तथा चेति * अस्तु ततः किं स्यादित्यत आह * तथा चेति * व्याप्यस्य सप्रतियोगिग्रहणत्वे सति व्याप्यग्रहणे व्यापकस्यापि विशेषकस्य विशेषणतया व्यावर्त्तकतया ग्रहणं वाच्यमित्यर्थः । उक्तं व्यतिरेकद्वारा दृढीकरोति * अन्यथेति * विशेषणज्ञानं विशिष्टज्ञानकारणमिति केचित् । केचित्तु विशेषणविशेष्ययोरेकप्रत्ययविषयत्वमिति सर्वथा व्यापकाग्रहणे तद्विशिष्टव्याप्यग्रहणमनुपपन्नमित्यर्थः । द्वितीयं कल्पमाशङ्कते *विशेषेति* प्रत्यक्षेण व्याप्तिग्रहे युगपदुभयग्रहे च व्यापकस्य विशेषेणैव ग्रहणान्नातिव्याप्तिर्नाप्यसम्भवो लिङ्गपरामर्शे व्यापकस्य सामान्येनैव स्फुरणादित्याशयः। एवमप्यतिव्याप्तिस्तदवस्थेति परिहरति * नेति * अग्निधूमौ व्याप्तावित्याप्तवाक्याज्जायमानव्याप्तिग्रहो यस्य पुरुषस्य तस्य व्याप्यपरामर्शो ऽनुमानं स्याद्वाक्यजन्यप्रत्ययस्य विशेषाविषयत्वादित्यर्थः । यदि कश्चिद्वाक्याजन्यत्वे विशेषाविषयत्वे च सति व्याप्यपरामर्शोऽनुमानमिति ब्रूयात्तं प्रति अतिव्याप्त्यन्तरमाह * पूर्वमिति * भूयो-बहुशो गृहीतमग्निधूमयोः साहचर्यं सहचरितत्वमविनाभावो येन तस्य प्रत्यक्षेण वह्निधूमाग्रहणकाले विमर्शवशात्पूर्वानुभूतसाहचर्यं स्मृत्वा यदि धूमो वह्निं व्यभिचरेत्तर्हि नियतसाहचर्यमनुपपन्नमिति विचारात् जायमानव्याप्तिग्रहस्य तस्यैव व्याप्यपरामर्शोऽनुमानं स्यात्तस्याप्यविशेषवि-

धमत्वादित्यर्थः । परामर्शः प्रत्ययमात्रमुत प्रत्यभिज्ञानमिति विकल्प्य प्रथमकल्पोऽपाकृत इदानीं द्वितीयमनुभाषते * नेति * परामर्शवचनस्य प्रत्यभिज्ञार्थत्वात्प्रथमग्रहणे युगपदुभयग्रहणे च नातिव्याप्तिरित्यर्थः। व्याप्यमात्रविषयपरामर्शः किं वा व्यापकविशेषविषयोऽनुमानमिति विकल्प्य प्रथममतिव्याप्त्या दूषयति * नेति * धूमाग्न्योरविनाभावेन भवितव्यमन्यथा नियतसाहचर्यमनुपपन्नमिति विचारात्पूर्वं व्याप्तिं प्रतीत्य-ज्ञात्वा तत्संस्कारसहितविचारान्तरात् यैव व्याप्तिर्मया पूर्वं गृहीता सैवेयमिति प्रत्यभिजानानस्य-प्रत्यभिज्ञां कुर्वतो व्याप्तिप्रत्यभिज्ञाने व्याप्यस्य स्फुरणात्तत् ज्ञानमनुमानं स्यादिति योजना। आप्तोपदेशादित्यत्रापि एवं योजनं द्रष्टव्यम्। उक्तातिव्याप्तिपरिहाराय द्वितीयमाशङ्कते * विशेषेति * विचाराप्तोपदेशाभ्यां जायमानज्ञानस्य परोक्षतया विशेषविषयत्वेनास्ति व्याप्यविशेषविषयत्वे सति परामर्शत्वमनुमानत्वमतो नातिव्याप्तिरित्यर्थः। विशेषस्य विषयान्तरे ऽभावादव्याप्तिरिति दूषयति * नेति * किमिदं विशेषविषयत्वं पर्वतादिनिष्ठधूमादिभेदविषयत्वं किं वा सामान्यतो व्यक्तिविषयत्वमिति विकल्प्य प्रथमे ऽव्याप्तिरित्युक्तं स्पष्टयति * ऐकेति * पर्वतनिष्ठधूमविषयत्वस्यारण्यगतधूमपरामर्शे ऽनुमापके ऽभावादव्याप्तिरित्यर्थः। द्वितीयं प्रत्याह * सामान्येति * व्यक्तित्वाधिकरणमात्रं प्रागुदाहृतप्रत्यभिज्ञानेऽपि स्फुरतीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः।

४९५ विकल्पोपन्यासपूर्वकं साध्यज्ञापकत्वदूषणम्।

एवं व्याप्यविषयत्वप्रयुक्तं दूषणमुक्त्वा साध्यज्ञानजनकत्वप्रयुक्तं दूषणं दर्शयितुं विकल्पयति।

किञ्च धूमवत्त्वादे र्यदाकदाचिदग्निमत्त्वं वा प्रतीयते तदानीं वाऽग्निमत्त्वं पर्व्वतादेः। नाद्यः तदानीमिवान्यदाऽप्यग्न्यर्थिप्रवृत्तेस्तत्र प्रसङ्गात्। न द्वितीयः तदानीमग्निमत्तया व्याप्तत्वानवगमात्। तदेति धूमकालोऽपेक्षित इति चेन्न। क्वचिद्देशेऽन्यदाऽपि धूमस्यावस्थानमस्तीति कालान्तरस्यापि धूमकालत्वात्। तद्धूमकालोऽपेक्षित इति चेन्न। तच्छब्दस्य व्यक्तिविशेषवचनत्वेऽप्रतीतव्याप्तिकत्वं यत्किञ्चिद्व्यक्तिवचनत्वे चोक्तदोषापत्तिः। हेतोः पक्षधर्मतयाऽप्यपर्व्वतादिधर्मः साध्यो माभूत्तत्तु कालान्तरे किं न स्यात्। तं कालमन्तर्भाव्य पक्षत्वे कथं पश्चान्निष्कम्पं प्रवर्त्तेत। धूमकालमन्तर्भाव्य चेदुक्तमावर्त्तते। तद्धूमकालञ्चेदंशतः स्ववृत्तिः।

* किं चेति * धूमवत्त्वादिहेतोः पर्वतादेरग्निमत्त्वं यदाकदाचित्प्रतीयते कालविशेषस्य व्याप्तिविशेषणत्वास्फुरणा,द्वुत यदा व्याप्यपरामर्शस्तदानीमेवानतिप्रसङ्गादिति विकल्पार्थः। आद्यमतिप्रसङ्गेन दूषयति * नेति * अनियतकालाग्निमत्त्वादिप्रतीतौ यथाऽनुमानकाले ऽन्यर्थी पर्वते प्रवर्त्तते तथा कालान्तरेऽपि तदर्थी प्रवर्त्ततैव प्रवृत्तिहेतुविषयनिश्चय-

भावादिति भावः । अस्तु तर्हि द्वितीयस्तत्राह * नेति * तदिति प्रयोगकालो विवक्षित उत धूमकाल इति विकल्प्य प्रयोगकालस्य विवक्षितत्वे तद्विशिष्टाग्निना धूमस्य व्याप्त्यग्रहाद्व्याप्यपरामर्श इति लक्षणासम्भव इति भावः । द्वितीयं कल्पमाशङ्कते * तदेति * धूममात्रकालो विवक्ष्यते किं वा पक्षनिष्ठधूमकाल इति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नेति * कालान्तरेऽपि क्वचिद्देशान्तरे धूममात्रस्यावस्थानमस्तीति कृत्वा कालान्तरस्य धूमकालत्वादग्न्यर्थिप्रवृत्तिप्रसङ्ग इत्यर्थः । द्वितीयमाशङ्कते * तद्धीति * तच्छब्देन पर्वतादिपक्षविशेषो विवक्ष्यते किं वा पक्षमात्रमाद्येऽसिद्धिरित्याह * नेति * पक्षविशेषनिष्ठधूमकालीनाग्निना व्याप्तिग्रहाभावादसम्भव इत्यर्थः । अप्रतीतव्याप्तिकत्वं व्याप्याभिमतस्येति शेषः । द्वितीयमपवदति * यदिति * पक्षमात्रनिष्ठधूममात्रस्य कालान्तरेऽपि सत्वं यत्र क्वचिद्यत्किञ्चिद्धूमधर्मिणो यत्किञ्चित्साध्यवत्तया येन केन चित्पक्षीकरणादतश्च कालान्तरे ऽप्यग्न्यर्थिप्रवृत्तिः स्यादिति कथितदोषापत्तिरित्यर्थः । व्याप्तिमात्रान्न साध्यसिद्धिः किन्तु हेतोः पक्षधर्मतयाऽपि तेन न पर्वतनिष्ठात् धूमाद्देशान्तरकालान्तरवह्निसिद्धिरिति शङ्कते * हेतोरिति * हेतोर्व्याप्त्या पक्षधर्मतयाऽप्यपर्वतादिधर्मः पर्वतेतरदेशगतस्तत्कालेतरकालगतो वह्निः साध्यो मा भूत् किन्तु तद्देशकालीन एव साध्यो भवेदिति योजना । पक्षधर्मतायलात् पक्षध-

र्मेनियमवत्कालनियमोऽपि भविष्यतीति भावः। पक्षधर्मताबलात्पक्षनियम इति दृष्टान्तांशमङ्गीकरोति * तत इति * हेतोः पक्षधर्मता देशान्तरव्यावर्त्तिका तर्हि कालान्तरव्यावर्त्तिकाऽपि किं नाङ्गीकृता तत्राह *कालेति* पक्षधर्मता खल्वनुमानवादिभिः पक्षे साध्यसिद्ध्यर्थमङ्गीकृता साध्यसाधनयोरैकाधिकरण्यव्याप्तिबलान्न चैवं कालसिद्धिस्तस्य साध्यतद्विशेषणयोरभावादित्यर्थः। पक्षधर्मता पक्षे साध्यं साधयन्ती कालनियममपि साधयत्येव कालस्यापि पक्षान्तर्भावादित्यत आह * तमिति * द्वितीयतृतीयक्षणादौ वन्ह्यर्थी तत्र न प्रवर्त्तेत कालनाशेनान्तर्भावितकालपक्षस्यापि नष्टत्वादित्यर्थः। धूमपरामर्शे नियतोत्तरकालमन्तर्भाव्य पक्षो न भवति येन द्वितीयक्षणाद्यप्रवृत्तिः किं तु धूमकालमन्तर्भाव्यातो द्वितीयक्षणादौ प्रवृत्त्युपपत्तिर्नापि कालान्तरे प्रवृत्तिरिति शङ्कते * धूमेति * धूममात्रकालमन्तर्भाव्य किं वा तद्धूमकालमन्तर्भाव्य पक्षत्वमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * उक्तमिति * धूममात्रकालस्य सर्वदा भावात्सर्वदाऽपि प्रवृत्तिः स्यादित्युक्तं दूषणमावर्तत इत्यर्थः। द्वितीयं प्रत्याह *तदिति* तद्धूमकालमन्तर्भाव्य यः पक्षस्तस्मिंस्तस्यैव धूमस्य वृत्त्यांशात आत्माश्रयो धूमस्य पक्षविशेषणतया स्वं प्रत्याश्रयत्वादित्यर्थः।

व्याप्यस्य पक्षधर्मत्वं लिङ्गत्वमित्यत्र पक्षधर्मत्वमखण्डि, व्याप्यत्वमपि खण्डयितुं तद्विशेषणव्याप्तिखण्डनं प्रस्तौति।

४९६ व्याप्तिखण्डनम् ।

कश्च व्याप्तिशब्दार्थ इति वक्तव्यम् । अविनाभाव इति चेन्न । किमेकस्याव्यतिरेकेऽपरस्य भावोऽविनाभावपदार्थः, उत एकस्य व्यतिरेकेऽपरस्य व्यतिरेकः । यद्यायस्तदाऽव्यतिरेकोऽन्वयार्थ इत्येकस्यान्वयेऽपरस्यान्वय इत्युक्तं स्यात् । एवञ्च सति पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरन्वयोव्याप्तिः स्यात् ।

कश्चेति व्याप्यत्वं वदता व्याप्तिर्निरूपणीया सा च दुर्निरूपेत्याशयः। व्याप्तिलक्षणं शङ्कते * अविनेति * दूषणं प्रकटयन्विकल्पयति *किमिति* न विनाभाव अविनाभाव स्तत्र नञो विनेत्यनेन सम्बन्ध, उत भावेत्यनेन. यदि विनापदसम्बन्धस्तर्हि एकस्य व्यापकस्याव्यतिरेके भावे परस्य व्याप्यस्य भाव इत्यर्थः स्या,द्यदि भावपदेन संबन्धस्तर्ह्येकस्य व्यापकस्य व्यतिरेकेऽभावेऽपरस्य व्याप्यस्य व्यतिरेको ऽभावोऽविनाभाव इति विकल्पार्थः। प्रथमपक्षमनुवदति *यदीति* व्यतिरेकव्याप्तिरसङ्गृहीता स्यादित्यभिप्रेत्य परिनिष्पन्नमर्थमाह * तदेति * न केवलमव्याप्तिरतिव्याप्तिरपीत्याह * एवं चेति * यत्पार्थिवं तल्लोहच्छेद्यमिति व्याप्त्यभावे लक्षणातिव्याप्तिरित्यर्थः ।

उक्तातिव्याप्तिपरिहाराय लक्षणविशेषणं शङ्कते ।

४९७ सार्वत्रिकसम्बन्धस्य व्याप्तित्वखण्डनम् ।

न कादाचित्कः सम्बन्धो व्याप्तिः सार्वत्रिकस्य तथात्वेन विवक्षितत्वादिति चेत् । किमिदं सार्व-

त्रिकत्वं सम्बन्धस्य । सर्वासु तज्जातीयव्यक्तिषु विद्यमानतेति चेत् । नेयं सर्वतज्जातीयव्यक्त्यपरिज्ञाने शक्यावधारणा । न च सर्वास्ता व्यक्तयो विशेषतो ज्ञातुं शक्याः तत्तत्प्रमितिकरणासम्भवात् ।

* न क्वाचित्क इति * व्याप्यमात्रस्य[1] व्यापकमात्रेण यः सम्बन्धः स व्याप्तिर्न[2]चैतत्पार्थिवत्वलोहलेख्ययोरस्ति वज्रे पार्थिवत्वे सत्येव लोहले ख्यत्वाभावादिति भावः । विशेषणासम्भवेन विशिष्टलक्षणासम्भवं वक्तुं विशेषणस्वरूपं पृच्छति * किमिति * यावत्यो व्याप्यव्यापकव्यक्तयस्तावतीषु सर्वासु विद्यमानत्वं सम्बन्धस्य सार्वत्रिकत्वमिति शङ्कते * सर्वास्विति * सर्वतज्जातीयव्यक्तिपरिज्ञाने सति तद्गतत्व सार्वत्रिकत्वं सम्बन्धस्य ज्ञायते, किं वा तदज्ञान इति विकल्प्य न द्वितीयोऽसम्भवादित्याह *नेयमिति* अस्तु तर्हि प्रथमः कल्पस्तत्राह * न चेति * कुत इत्यत आह *तत्रेति* स्वेन स्वेनासाधारणरूपेण सर्वव्यक्तिपरिज्ञाने करणभूतेन्द्रियसन्निकर्षाभावादित्यर्थः ।

प्रमितिकरणासम्भवोऽसिद्ध इन्द्रियस्यैव प्रमितिकरणत्वादिति शङ्कते ।

४१८ सामान्यप्रत्यासत्तिखण्डनम् ।

इन्द्रियेण सामान्यलक्षणया प्रत्यासत्त्या व्याप्तिग्रहणकाले सर्वास्तज्जातीयव्यक्तयो गृह्यन्ते यदनभ्युपगमे षण्डक-

१ मात्रस्याव्यापकेति सो० पु० पा० ।
२ सव्याप्तिर्जीवत्पार्थिवत्वेति पु० पा० ।

मुद्राह्य मुग्धायाः पुत्रप्रार्थनमिवेति वाचस्पतिरुपालम्भम-
वादीदिति चेत् । मैवम् । सामान्यलक्षणया प्रत्यासत्त्या
व्याप्तिं गृह्णतः सार्वज्ञप्रसङ्गात् । क्वचिदप्यज्ञानं ते नस्या-
दिति च सार्व्वज्ञापादनमिति न प्रतिकूल्यापि । प्रमेयतया
व्याप्तिग्रहणकाले सर्वतज्जातीयव्यक्तिग्रहणे प्रमेयत्त्वादि-
सर्व्वं तदा ज्ञायत एव न तु रूपान्तरेणेति चेन्न । यदि
रूपान्तरेण तत् प्रमेयं तदा रूपान्तरवतोऽपि प्रमेयत्वा-
धारतया कथमग्रहणम् । अथ न प्रमेयं नास्त्येव रूपान्त-
रेण तत् । येन तु रूपेणास्ति तेन सर्व्वेण प्रमेयमिति या-
वद्विद्यमानाकारेण ज्ञातत्वप्रङ्गः । तथात्वस्वीकारे च
ज्ञायतां प्रमेयत्वदर्शिना भवता मामकी चित्तवृत्तिः त-
तः श्रद्धास्ये ।

* इन्द्रियेणेति * यदा यत्र धूमस्तत्राग्निरि-
ति व्याप्तिग्रहणकाले चक्षुषा धूमाग्नी संयोगा-
त् गृह्येते तदा धूमत्वाग्नित्वसामान्ये संयुक्तसमवा-
याद् गृह्येते तद्विशेषणभूताश्च व्याप्यव्यापकव्यक्तयः
सर्वाः सामान्यलक्षणया प्रत्यासत्त्या गृह्यन्त इत्यर्थः ।
विपक्षे दण्डं न्यायवाचस्पतिरेवावोचदित्याह *यदिति*
यस्य सर्वोपसंहारवत्या व्याप्तेनभ्युपगमे पण्डकं नपुं-
सकमुद्वाह्य परिणीय मुग्धाया मूढकामुक्याः परिणे-
तुः पुत्रप्रार्थनसदृशं व्याप्यदर्शनाद्व्यापकानुमानमित्या-
क्षेपमवादीदित्यर्थः । अतिप्रसङ्गेन परिहरति *मैवमि-
ति* यद्वस्तु तत्प्रमेयमिति वस्तुत्वादेः प्रमेयत्वादिना

व्याप्तिग्रहणकाले सामान्यलक्षणप्रत्यासत्त्या सर्वपदार्थग्रहणप्रसङ्गेन सर्वज्ञत्वं ते स्यादित्यर्थः । सर्वज्ञत्वं ते स्यादित्यतिप्रसङ्गस्याऽपि सर्वज्ञानव्यतिरेकेणासम्भवात्तथापि सर्वज्ञत्वप्रसङ्ग इत्याऽऽशङ्क्याह *क चिदिति * मत्पृष्टपदार्थाकथनात्तद्विषयज्ञानाभावस्तव सिद्धः स नस्यात्तद्विषयज्ञानवत्त्व इति मदीयप्रसङ्गार्थ इति कृत्वा तथापि सर्वज्ञत्वं स्यादिति न प्रतिकृत्यापि प्रभवतीत्यर्थः । क चिदपि मच्चित्तस्थे पदार्थे पृष्टस्यावचनाद् यत्तथाज्ञानं निश्चितं तत् न स्यादित्यनेन प्रकारेण सार्वज्ञापादनमिति कृत्वा तत्र प्रतिकृत्यापीति योजना । कृत्या नाम कश्चिद्देवताविशेषोऽनर्थहेतुस्तस्य विनाशकं देवतान्तरं प्रतिकृत्येत्युच्यते न प्रतिबन्दीत्यर्थः। इदमिष्टापादनं सर्वस्यापि प्रमेयाकारेण व्याप्तिग्रहणकाले ग्रहणादिति शङ्कते * प्रमेयेति* तर्हि सर्वस्य व्याप्तिग्रहणकाले सिद्धत्वादसाधारणविषयाभावोऽनुमाया इत्यत आह* न त्विति * तद्रूपान्तरं प्रमेयं न वा, यदि प्रथमस्तत्राह *नेति* रूपान्तरस्य प्रमेयत्वे तदात्मना तद्रूपमपि गृहीतं स्यादित्यर्थः।द्वितीयमुत्थापयति *अथेति* यदस्ति तत्प्रमेयमिति भवन्नियमात्तत्र स्यादेवेत्याह *नास्तीति* माऽस्तु तदप्रमेयं रूपान्तरं तथापि विद्यमानरूपेष्वेव कतिपयरूपापरिज्ञानान्न सार्वज्ञप्रसङ्गस्तत्राह * येनेति * विद्यमानाकारस्य सर्वस्य प्रमेयत्वाधारतया ज्ञातत्वात्सार्वज्ञ्यमप्यस्तु को दोषस्तत्राह *तथात्वेति* तत्र अज्ञातस्ये त-

१ नापीति सो० पु० पा० ।

स्सार्वज्ञमिति चोद्यः ।

भेदाभेदमतावलम्बनेन चोदयति ।

४९९ भेदाभेदमतावलम्बनेन शङ्कानिरासः ।

स्यादेतत् यथा भेदोऽन्योन्याभाववैधर्म्यादिः पृथक् तथैक्यमपि वस्तूनां, ततः प्रमेयत्वाद्यपि धर्मिणामेकत्वमेकमेव ततः प्रमेयत्वेन ज्ञायमानं तत् सर्वमपि तेनैक्येन प्रतीयमानैकव्यक्त्यात्मकमेव ज्ञायमानं भवतीति कथं तदेकत्ववेदिनः सार्व्वज्ञम् । नच वाच्यं नानात्वमपि व्यक्तीनां प्रमेयमिति तदपि धर्मितया ग्राह्यमेवेति, यतस्तदपि प्रमेयत्वादिना गृह्यमाणमेकमेव गृहीतं भवतीति । तस्मात्—

"एको भावस्तत्त्वतो येन दृष्टः
सर्व्वे भावास्तत्त्वतस्तेन दृष्टा इति ।,,

तत्त्वतस्तद्रूप्येण एकीभूता इति । तदेतदपि नोपपन्नम् । नानैकमिति व्याहतप्रतीत्यापत्तेः ।

स्यादेतदिति अन्योन्याभावादिर्भेद एको न भवति किं तु भिन्न इति वैधर्म्यदृष्टान्तमाह *यथेति* भेदस्य भिन्नत्वात्तद्विलक्षणमभेदापरपर्यायमैक्यं वस्तूनामेकमेवेत्याह *तथेति* ऐक्यस्यैकत्वेन प्रमेयत्वस्य किमायातमिति तत्राह *तत इति* प्रमेयत्वं वस्तुत्वं च सर्वभावानामेकत्वमेकमेव तथाऽपि कथमनिष्टापत्तिपरिहार इत्यत आह * तत इति * यतः प्रमेयत्वादिलक्षणैकत्वेनै-

१ मेकमेवेति का० मु० पु० नास्ति ।

क्यात्प्रमीयमाणायाः पुरोवर्तिन्या एकस्या व्यक्तेरात्मना स्वरूपेण ज्ञायमानमेकमेव ज्ञानं भवतीत्येकत्ववेदित्वाच्च सार्वज्ञप्रसङ्ग इत्यर्थः । नानात्वस्यापि प्रमेयत्वात्प्रमेयग्रहणे तद्धर्मितया नानात्वमपि गृह्यत एवेति स एव सार्वज्ञप्रसङ्ग इत्यत आह *न चेति* कुत इत्यत आह *यत इति* नानात्वमपि गृह्यमाणं प्रमेयत्वादिना गृह्यमाणत्वादेकमेव गृहीतं भवतीत्यर्थः। नानात्वमपि प्रमेयत्वादिना गृह्यमाणमेकमेव भवति यस्मात्तस्मादित्युत्तरश्लोकार्थमपेक्षितमाह *तस्मादिति* अभियुक्तवचनमुदाहरति *एक इति* सर्वे भावास्तत्वत इतीति* यथायथमसाधारणरूपेण सर्वपदार्थज्ञानं तत्रोक्तं नैकत्वज्ञानमित्याशङ्क्य तत्त्वत इति पदं व्याचष्टे *तत्त्वत इति* एकत्वं नानात्वं च किमेकेन रूपेण सर्वभावानामुत रूपभेदेनेति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *तदिति* हेतुं व्याचष्टे *नानेति* एकत्वनानात्वयोरेकतयाऽवस्थानव्याघातस्तथाहि एकं नानेति शब्दप्रत्ययानामेकार्थत्वे ऽन्योन्यविषयस्यान्योन्यान्तर्भावाभ्युपगमे ऽन्यतरपरिशेषादन्यतरत् लुप्येतेत्यर्थः ।

द्वितीयं कल्पमुत्थापयति ।

५०० द्वितीयकल्पनिरासः ।

अथ रूपान्तरेण नानात्वं प्रमेयत्वादिना चैक्यमिति व्यवस्थित्या न व्याघातः स्यात् । तर्हि प्रमेयत्वाद्याधारस्य व्यक्तिभेदस्य कृत्स्नस्य ग्रहणात् सार्वज्ञापत्तिस्तादवस्थ्येवेति ।

* अथेति * रूपान्तरेण घटपटादिव्यक्त्यात्मनेति पाठः। रूपान्तरस्य प्रमेयत्वानधिकरणत्वेऽसत्त्वापातात्प्रमेयत्वाधिकरणतया साकल्येन ग्रहात्सार्वज्ञापत्तिर्वज्रलेपायितेति परिहरति * तर्हीति *

सार्वज्ञ्यप्रसङ्गात् न सर्वव्याप्यव्यापकव्यक्तिग्रहसम्भव इत्युक्तमधुना प्रौढ्या सर्वव्यक्तिग्रहमुपेत्य न सार्वत्रिकसम्बन्धलक्षणव्याप्तिग्रहसम्भवस्तद्ग्राहकानिरूपणादित्याशयवानाह ।

५०१ सर्वव्यक्तिग्रहं उपेत्यापि व्याप्तिग्रहासम्भवः ।

किञ्च सामान्यलक्षणया प्रत्यासत्त्या तज्जातीयविशेषग्रहणे तासु सर्व्वासु व्यक्तिषु सम्बन्धारितत्वे किं प्रमाणम्। सर्व्वव्यक्तिवृत्तसम्बन्धग्रहेऽपि व्याप्तिग्राहकमिन्द्रियमेव प्रमाणमिति चेत्तर्हि क्वचिदेवमवधारितस्य यद्यभिचारो दृश्यते तन्न स्यात् इन्द्रियेण तत्सम्बन्धस्य प्रमितत्वात् । भ्रान्तिरतत्र सम्बन्धप्रतीतिः पश्चाद्बाधादिति चेन्न । सामग्र्यभेदे का चिदभ्रान्तिः काचिद्भ्रान्तिरिति विभागानुपपत्तेः दोषादोषवैचित्र्यविवेचनस्य च दुष्करत्वात् ।

* किं चेति * किं प्रमाणमिति प्रत्यक्षमुतानुमानादीति विकल्पाभिप्रायः । नानुमानादि तस्य व्याप्तिसापेक्षतया तद्ग्रहात्प्रागप्रवृत्तेरित्येकं कल्पं दुर्गन्धं निरस्य

१ इन्द्रिये तत्र सम्यग्निश्चयस्येति सो० पु० पा० ।
२ दूरगन्धमिति सो० पु० पा० ।

प्रत्यक्षं प्रमाणमिति कल्पान्तरमाशङ्कते * सर्वेति * संयुक्तसमवेतविशेषणभूता व्याप्तिविशिष्टा व्यक्तयस्तेन व्याप्तिरपि संयुक्तसमवेतविशेषणतया व्यक्तिवदिन्द्रियेण गृह्यत इत्यर्थः। धूमाग्न्योर्व्याप्तिग्रहे या सामग्री सैव पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोर्व्याप्तिग्रहेप्युत तद्विलक्षणेति विकल्प्य प्रथममपाकरोति * तर्हीति * पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोः काष्ठादावेवधारिततया व्याप्तेर्वज्रादौ व्यभिचारो दृश्यते स न स्यादित्यर्थः। सामान्यप्रत्यासत्त्या सार्वत्रिकसम्बन्धस्य प्रमितत्वादिति हेतुमाह * इन्द्रियेणेति * धूमाग्न्योरिवेति दृष्टान्तः। प्रमितत्वादित्यसिद्धो हेतुः पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोर्व्याप्तिग्रहस्य भ्रान्तित्वादिति शङ्कते * भ्रान्तिरिति * व्याप्तिग्रहत्वाविशेषे सा किं नाभ्रान्तिर्धूमाग्निव्याप्तिग्रहवदित्याशङ्क्याबाधितार्थत्वमभ्रान्तित्वप्रयोजकमित्याह * पश्चादिति * अबाध्याऽपि सा धूमाग्निव्याप्तिग्रहसामग्रीगतकार्यजन्यत्वात्तद्वेति परिहरति * नेति * धूमाग्न्योरदुष्टमिन्द्रियं व्याप्तिग्राहकं दुष्टं तु पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरिति सामग्री विलक्षणेति द्वितीयं कल्पमाशङ्क्याह * दोषेति * किमिदानीमिह वैचित्र्यं प्रत्यक्षगम्यमुतानुमेयं, नाद्य इन्द्रियस्याप्रत्यक्षत्वादित्यर्थः।

बाध्यत्वाबाध्यत्वलक्षणकार्यगतवैलक्षण्यात्सामग्रीवैलक्षण्यमनुमेयमिति द्वितीयकल्पमाशङ्कते।

५०२ कार्यवैलक्षण्येन कारणवैलक्षण्यमितिशङ्कानिरासः।

कार्यभेदादेव सामग्रीभेदोऽप्युन्नेय इति चेत्। उन्नी-

यताम्। स एव तु कीदृगुन्नेय इति वाच्यम्। न तावत्सार्व्वत्रिकसम्बन्धभावाभावात्मकस्तदानीं भाविनां सम्बन्धानामसत्त्वेनाकारणत्वात् । सामान्यतश्च तज्जातीययोः सम्बन्धस्य प्रतीतेः पूर्व्वं सत्त्वं भ्रान्त्यभ्रान्तिसाधारणं, क्वचिदपि सम्बन्धाभावे भ्रान्तेरनुत्पादात् ।

कार्येति कार्यवैलक्षण्यं सामग्रीवैलक्षण्यानुमापकमित्युक्तमङ्गीकरोति *उदिति* अनङ्गीकृतमंशं स्फोरयति * स इति * यत्र दोषस्तत्र सार्वत्रिकसम्बन्धाभावो यत्र दोषाभावस्तत्र सार्वत्रिकसम्बन्धः कर्मतया व्याप्तिग्रहणसामग्र्यामन्तर्भवतीत्येवंरूपो विशेष उन्नेय उतान्य इति विकल्पाभिप्रायमेतत्प्रत्यक्षज्ञाने कर्म्मतयाकारप्रदस्यैव विषयत्वनियमात्। प्रथम एव कल्पोऽस्त्वित्यत आह * तदानीमिति * सम्बन्धस्य सामग्र्यन्तर्भावे प्राक्सत्वलक्षणं करणत्वं वाच्यं तन्न सम्भवति कालान्तरभाविधूमाग्निसम्बन्धानां व्याप्तिग्रहणापेक्षया प्रागसत्वादित्यर्थः। यद्यपि भावसम्बन्धा विशेषात्मना तदानीं न सन्ति तथाऽपि सामान्यात्मना सन्त्येव व्याप्यव्यापकसम्बन्धस्य कस्य चित्सदा सद्भावादित्याशङ्क्याह * सामान्येति * तज्जातीययोर्व्याप्यव्यापकजातीययोः सम्बन्धस्य प्रतीतेः पूर्वं सामान्यतः सत्वमिति सम्बन्धः। पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरपि काष्ठादौ सम्बन्धो भवतीति भावः। तदेवोपपादयति *क्वचिदिति* सत्त्वादिनो मते देशान्तरादिगतस्यैव भ्रान्तौ स्फुरणं

क चित्प्रामाणिकस्यैवान्यत्रारोपावगमादिति भावः।
प्रथमकल्पदोषो ऽनङ्गीकारपरास्त इत्यभिप्रेत्य द्वितीयकल्पमाशङ्कते।

५०३ द्वितीकल्पनिराकरणम्।

किमेतावता अन्यएव तर्हि कार्य्यभेदात्कारणभेदः कल्पयिष्यत इति चेत्। स हि किमिन्द्रियसहकारिभूतः करणान्तरमेव वा कल्पनीय इति वाच्यम्। नाद्यः इन्द्रियस्य भाविभूतसम्बन्धांशे प्रमाणत्वकल्पनायां प्रमाणाभावात्। प्रत्युत व्युपरतेन्द्रियव्यापारस्यापि विचारयतः पूर्व्वप्रतीतसम्बन्धधर्म्मिद्वयस्य व्याप्त्यवधारणदर्शनात्। तदापि मनोऽस्तीन्द्रियमिति चेत् अस्तु, तस्मिन् कार्य्ये मनसः करणत्वे तु प्रमाणाभावः। अवश्यपरिकल्पनीयेनान्येनैव सर्व्वानुपपत्त्युपशान्तेः। कारणत्वमात्रं तु चक्षुरादिजज्ञानवन्मनसस्तत्र स्यात्। चक्षुरादिवत्करणं अन्यदेव तत्कल्पनीयमिति सप्तममिन्द्रियं प्रमाणान्तरं वा प्रसज्येत। अन्यथा चाक्षुषादिप्रतीतावपि चक्षुरादेः करणत्वं न स्यात्। शक्यते तत्रापि वक्तुं मन एव तत्र सुखादिप्रतीतिवत्करणं चक्षुरादयस्तु सहकारिमात्रम्। नापि द्वितीयः इन्द्रियान्तरप्रसङ्गात् प्रमाणान्तरप्रसङ्गाद्वा।

* किमिति * अस्य पक्षस्यासम्भवं वक्तुं विक-

रूपयति * स हीति * इन्द्रियसहकारितया कारण-निरपेक्षमेव कारणं वेति विकल्पार्थः । प्रथमपक्षं निषेधति * नेति * सार्वत्रिकसम्बन्धग्रहणकारणस्य वर्त्तमानैकग्राहीन्द्रियसहकारित्वासम्भवादिति भावः। न केवलमिन्द्रियस्य कारणत्वे प्रमाणाभावः प्रत्युत व्यापारव्यतिरेकेण व्याप्तिग्रहणदर्शनादकारणमेवेत्याह * प्रत्युतेति * पूर्वं प्रतीतः सम्बन्धो यस्य व्याप्यव्यापकधर्मिद्वयस्य तस्य व्याप्त्यवधारणदर्शनादुपरतः चक्षुरादीन्द्रियव्यापारो यस्य तस्य पुंसो व्याप्तिमन्तरेण धूमाग्न्योर्भूयः साहित्यदर्शनं नोपपद्यत इति विचारयतोऽन्वयव्यतिरेकाभावान्नेन्द्रिये व्याप्तिग्रहकारणत्वमित्यर्थः । भूतभाविसम्बन्धांशे बहिरिन्द्रियस्याप्रमाणत्वेऽपि मनसः प्रामाण्यं भवतीत्याशङ्कते * तदेति * व्याप्तिग्रहणं मनोऽतिरिक्तकरणजन्यं बाह्यार्थग्रहणत्वात् घटादिग्रहणवदिति परिहरति * अस्त्विति * न च स्वप्नप्रत्यये व्यभिचारः प्रमाणत्वेन विशेषणीयत्वाच्चक्षुरादेर्व्यभिचारित्वेनाकारणत्वादकारणप्रतीतेरनुपपत्त्या मनसस्तत्र करणत्वं कल्प्यत इत्यत आह * अवश्येति * कार्यवैलक्षण्यदर्शनाद्यः कारणविशेषः कल्प्यते तेनैव करणानुपपत्त्यादेकपशान्तेर्न मनसस्तत्र करणत्वमित्याशयः । मनसः समाधानमन्तरेण कदाचिदपि व्याप्तेरग्रहात्केवलव्यतिरेकविरोधोऽकारणत्ववादिन इत्यत आह *कारणेति* रूपादिज्ञाने मनोऽन्वयव्यतिरेकौ कारणतामात्रेण तथेहापीत्यर्थः । अस्तु मनसस्तत्र कारणत्वमात्रमतस्त-

स्यैव कल्प्यमानो विशेषः सहकारी भविष्यतीत्याशङ्क्याह * चक्षुरिति * करणमन्तरेण कार्यानुत्पत्तेः करणान्तरं कल्पनीयं यथा रूपादिज्ञानेन मनोऽतिरिक्तं चक्षुरादि करणं कल्प्यते तद्वदित्यर्थः। तथाऽपि कथमनिष्टापत्तिरित्यत आह * सप्तेति * व्याप्तिग्रहस्य साक्षात्त्वे तत्करणं सप्तममिन्द्रियं प्रसज्यते शरीरसंयुक्तमतीन्द्रियं साक्षात्प्रतीतिसाधनमिन्द्रियमिति तल्लक्षणात् परोक्षत्वे तत्करणं सप्तमं प्रमाणं प्रसज्येत व्याप्त्यादिनिरपेक्षतया लिङ्गादिवैलक्षण्यादपसिद्धान्त इत्यर्थः। व्याप्तिग्रहणं मनोतिरिक्तकरणं मा भूद् भूपाद्यबाह्यार्थग्रहणमतश्च विपक्षे बाधकाभावादप्रयोजकमित्यत आह * अन्यथेति * रूपादिज्ञानस्यापि चक्षुराद्यकरणत्वप्रसङ्गो बाध इत्यर्थः। व्याप्तिग्रहणस्य मनःकरणमात्रत्वे रूपादिज्ञानस्य कथं चक्षुराद्यकरणत्वं तत्राह *शक्यत इति* तत्रापि—रूपादिज्ञानेऽपि। तत्र-इन्द्रियाणां मध्य इत्यर्थः। अन्धादेरूपाद्यनुपलम्भाच्चक्षुरादिकरणत्वसिद्धिरित्यत आह * चक्षुरिति * कल्प्यमानो विशेषो निरपेक्षकरणमिति द्वितीयं दूषयति * नापीति * तत्कल्प्यमानमिन्द्रियरूपं प्रमाणान्तरं वा,ऽऽद्ये कथितरीत्या षडिन्द्रियान्तर्भावासम्भवात्सप्तममिन्द्रियं प्रसज्येत द्वितीये तु स्वसमयपरिगणितप्रमाणप्रकाराधिक्यं प्रसिद्धप्रमाणवैलक्षण्यादित्यर्थः।

अविनाभाव इत्यत्र नञो विनापदसम्बन्ध इति प्रथमकल्पमपास्य भावपदेन नञः सम्बन्ध इति द्वि-

तीयं पक्षं प्रति क्षिपति ।

५०४ भावपदेन मम. सम्बन्ध इति कल्पनिराकरणम् ।

नापि विना भाव एकस्य व्यतिरेकेणापरस्या-व्यतिरेक स्तन्निषेधोऽविनाभाव इति द्वितीयः पक्षः । एवं हि लोहलेख्यत्वव्यतिरेकश्च पार्थिवत्वव्यतिरेकश्च क्वचिदस्तीति पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरप्यविनाभावः प्रसज्येत । सार्व्वत्रिकं व्यतिरेकयोगपद्यं विवक्षितं न तु काचित्कं अत एवोच्यते अविनाभावनियम इति चेन्न । सार्व्वत्रिकान्वयावधारणनिरासन्यायेन सार्व्वत्रिकव्यतिरेकावधारणस्याप्यशक्यत्वात् । शक्यत्वे चाऽन्वयावधारणमेवास्तु सार्वत्रिकं कृतं व्यतिरेकावधारणकुटिलिकया ।

नापीति विनाभाव इत्येतद्व्याचष्टे *एकस्येति* एकस्य-व्यापकस्य व्यतिरेकेणाभावेनापरस्य-व्याप्यस्याव्यतिरेकोभावस्तन्निषेधोऽविनाभाव इति । अतिव्याप्तेरिति हेतुमाह *एवं हीति* लोहलेख्यत्वस्य व्यापकस्य व्यतिरेके ऽभावे व्याप्यस्य पार्थिवत्वस्यापि व्यतिरेकोऽस्तीति तयोरप्यविनाभावः स्यादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । व्यतिरेकसाहित्यमात्रं यदि लक्षणं तदा स्यादतिव्याप्तिर्न तथा, सार्वत्रिकव्यतिरेकसाहित्यस्य लक्षणत्वान्नैवमतिव्याप्ति र्यत्र लोहलेख्यत्वव्यतिरेके-ऽपि पार्थिवत्वाव्यतिरेकादिति शङ्कते *सार्वेति* उक्ते ऽभियुक्तसम्मतिमाह * अत इति * एवं सति विशिष्टलक्षणासिद्धिरिति दूषयति * नेति * सामान्यप्रत्यास;

स्या शक्यावधारणत्वमित्युपेत्यापि दूषयति * शक्यत्वे चेति * व्याप्यव्यापकव्यतिरेकावधारणस्याप्यन्वयाव- धारणपर्यवसायितया गौरवात् कुटिलिका ततो वरं सार्वत्रिकमन्वयस्य प्रामाणिकमनुमानमुक्तं लाघवा- दित्यर्थः।

अविनाभावो व्याप्तिरिति लक्षणं निरस्य लक्षणा- न्तरं शङ्कते।

५०५ व्याप्तेर्लक्षणान्तरनिरासः।

यत्र विपक्षे वृत्तौ बाधकमस्ति तयोरन्वयो व्याप्तिरिति केचित्। तन्न। यत्तु विपक्षे वृत्तौ बाधकं तत्प्रमाणं वा तर्को वा स्यात्। आद्ये न तावदिन्द्रियं तदसम्भवा- त्। अन्यथा व्यभिचाराव्यभिचारसंशयो न स्यात्। नाप्य- नुमानम्। अनवस्थाप्रसङ्गात्। नाप्यर्थापत्तिः अनुमाना- व्यतिरेकात्। व्यतिरेके वा यदि लिङ्गिव्यतिरेकेण लि- ङ्गस्यानुपपत्तिस्तदा तत एव लिङ्गिसिद्धेः कृतमनुमानेन। अनैवम्भावे च तयोः किमायातम्।

* यत्रेति * यत्र हेतोर्विपक्षे वृत्तौ बाधकं प्रमाणरू- पं तर्करूपं वाऽस्ति यस्य च साध्यस्याभावेन विपक्ष- ता तयोरन्वयोव्याप्तिर्यद्वा यत्र ययोः साध्यसाध- नयोर्मध्ये साधनस्य विपक्षे वृत्तौ बाधकमस्ति त- योरन्वयो व्याप्तिरिति। यस्य वृत्तौ बाधकमस्ति तदन्व- य इत्युक्ते सर्पशरान्वयव्याप्तिस्तद्व्यावृत्तये हेतोरिति- विशेषणम्। तथाऽपि स्वरूपासिद्धस्य पक्षे वृत्तौ बाधक-

मस्ति तस्मादुक्तवर्थं विपक्षेति विशेषणम्। नैवमतिव्याप्ति-र्लोहलेख्यत्वाभावेऽपि घटे पार्थिवत्वप्रतीतौ बाधकाभावादित्याशयः। विपक्षबाधकसहितोऽन्वयो व्याप्तिरित्येवमुक्तं स्यात्तन्न सम्भवति विशेषणासिद्ध्या विशिष्टासिद्धेरिति दूषयति *तदिति* विशेषणासिद्धिमुपपादयितुं विकल्पयति *यदिति* प्रमाणतर्कातिरिक्तबाधकासम्भवात्। यदि प्रमाणं तदपि प्रत्यक्षमनुमानमाहो स्विदर्थापत्तिरिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह* आद्य इति * कुत इत्यत आह *तदिति* इन्द्रियस्य सम्बन्धबोधमात्रपर्यवसायितया ऽतीतानागतविप्रकृष्टविपक्षसन्निकर्षासम्भवाच्च बाधकत्वासम्भवादित्यर्थः। विपक्षदण्डमाह *अन्यथेति* भूः शशविषाणोल्लिखिता भूत्वादित्यादौ विपक्षबाधकाभावेन व्यभिचाराशङ्का न स्यादिन्द्रियेणैव विपक्षदृत्त्यभावस्य प्रमितत्वेन संशयनिवारकविशेषदर्शनसद्भावादतश्च सन्दिग्धानैकान्त्यं क्वापि न स्यादित्यर्थः। अस्तु तर्हि गिरिरयमधूमः स्यादनग्निरत्वाद्यादिवदित्यनुमानं बाधकमिति द्वितीयस्तत्राह * नापीति * हेतुमाह * अनवस्थेति * तस्याप्यनुमानस्य व्याप्तिसापेक्षतया हेतोर्विपक्षदृत्तिबाधकानुमानान्तरगवेषणेऽनवस्थाऽन्योन्याश्रयो वा स्वेनैव सिद्धौ स्वाश्रयप्रसङ्गादित्यर्थः। अनग्निरत्वे धूमानुपपत्तिरित्यादिरूपार्थापत्तिर्बाधिकेति तृतीयकल्पं पराकरोति * नेति * अर्थापत्तेर्व्याप्तिसापेक्षतया केवलव्यतिरेकिप्रयोगान्तर्भावात्तार्किकमते तस्य च बाधकत्वं निरस्तमित्यर्थः। अर्थापत्त्युत्पत्तौ त्रिरूपत्वानपे-

क्षणादनुमानेन तदपेक्षयैवोत्पद्यमानत्वात्तयोर्व्यतिरेक इति मीमांसकमतमनुसृत्याह * व्यतिरेकेति * लिङ्गिव्यतिरेकेण लिङ्गानुपपत्तिरर्थापत्तिरुतान्यादृशी यदि प्रथमस्तत्राह * यदीति * अग्न्यभावे धूमानुपपत्तिरित्येवंरूपार्थापत्तित एव पर्वतनिष्ठाग्निसिद्धेः कृतमलमनुमानेनेत्यर्थः। द्वितीयं प्रत्याह * नैवमिति * लिङ्गाभावे लिङ्गानुपपत्तिरित्येवंरूपस्याभावेऽर्थापत्तेस्तयोर्लिङ्गलिङ्गिनोः किमायातं लिङ्गिव्यतिरेकेण लिङ्गस्य हत्तावनुपपत्त्यभावाच्च तयाऽर्थापत्त्या व्यभिचारासिद्धिरित्याशयः।

अर्थापत्तेर्बाधकत्वमुपेत्यापि प्रति ब्रूते।

५०६ उपेत्याऽपि दोषकथनम्।

अस्तु वा कथमपि तावदर्थापत्तिर्बाधिका। तथापि कीदृगभ्युपगम इतिप्रष्टव्यम्। किं? विपक्षवृत्तिबाधकसध्रीचीनो यत्र क्वचिदन्वयो व्याप्तिः, उत तत्सहितः सार्वत्रिकोऽन्वयः उत किं नो विशेषगवेषणेन तत्सध्रीचीनः सामान्यतोऽन्वयोव्याप्तिः उत सार्वत्रिकान्वयः स च विपक्षे बाधकादवगम्यते। नाद्यः विकल्पानुपपत्तेः। तथा हि किं विपक्षे वृत्तौ बाधकं सर्व्वव्यक्तिविषयं उत सामान्यविषयम्। आद्ये यत्राप्यनुमानं प्रवर्त्तनीयं तत्रावश्योपस्थाप्यया अन्यथाभावबाधकभूतयाऽर्थापत्त्यैव साध्यसिद्धेः शान्तमनुमानव्यसनेन।

अस्त्विति निर्हेतुधूमानुपपत्तिर्हेतुमात्रमाक्षिपति न

त्वग्निमिति कथमपि केनापि प्रकारेणेत्युक्तम् । ताव-दिति सम्प्रतिपत्तौ बाधकं प्रमाणमिति शेषः । तथाऽपि व्याप्तिस्वरूपं विवेचनीयमित्याह * तथाऽपीति * विकल्पमेव करोति *किमित्यादिना* विपक्षबाधकस-हितः क्वापि तर्कान्वयो व्याप्तिरिति प्रथमकल्पार्थः । स-ध्रीचीनः सहित इत्येतत् विपक्षबाधकोपेतः सार्वत्रिको ऽन्वयो व्याप्तिरिति द्वितीयविकल्पार्थः । सार्वत्रि-कत्वासार्वत्रिकत्वविशेषणगवेषणेनास्माकं किं स्या-द्बाधकोपेतमन्वयमात्रं व्याप्तिरिति तृतीयकल्पार्थः । सार्वत्रिकान्वय एव व्याप्तिर्न बाधको व्याप्तावन्तर्भ-वति किं तु तद्गमक इति तुरीयार्थः । प्रथममपाकरोति * नेति * अनुपपत्तिं प्रथयितुं विकल्पयति * तथा हीति * किं शब्दस्य सर्वशब्देन सम्बन्धः । सा-ध्याभाववत्यो यावत्यो विपक्षव्यक्तयः सन्ति तासु सर्वासु हेत्वभावविषयमिति प्रथमकल्पार्थः । साध्या-भाववद्वृत्त्यभाव हेतोर्बोधयति न तु सार्वत्रिकत्वा-दिविशेषं इति द्वितीयार्थः । आद्यं प्रतिवक्ति * आद्य इति * यत्र पचेऽनुमीयतेऽग्निस्तत्राप्यन्यथाभावबा-धिकयाऽन्यभावे धूमभावोऽन्यथाभावस्तद्बाधिकया तत्र साध्यासिद्धेरनुमानकथया शान्तं निवृत्तमित्य-र्थः । सा च तत्रावश्योपस्थाप्याऽन्यथा तत्राग्न्यभावे धूमभावस्याविरुद्धतया व्याप्त्यसिद्धेरिति भावः ।

द्वितीयमपवदति ।

५०७ द्वितीयविकल्पनिरासः ।

द्वितीये क्वचिद्व्यभिचारेऽपि क्वचिदव्यभिचारमाश्रित्य बा-धकस्य चरितार्थत्वं धूमवत्तामात्रमग्निमत्तामात्रव्यतिरे-

कीदृशत्वं रूपे हि सामान्यतो विपक्षपक्षः तत्र च बाधकं तयोरविरोधे पर्यवस्यति। अविरोधश्च क्वचित्साहित्यात्कृ- तत्वेनेति पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरप्येवम्भूतव्याप्तत्व- प्रसङ्गः।

* द्वितीय इति * सामान्यविषयस्य क्वाचित्कव्यभिचारमाश्रित्य चरितार्थत्वमिति पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरप्येवम्भूतव्याप्तिप्रसङ्ग इत्युपरि सम्बन्धः। चरितार्थत्वं दर्शयितुं बाधकविषयं सामान्यतोविपक्षं दर्शयति * धूमेति * विपक्षं प्रदर्श्य बाधककृत्यमाह * तत्रेति * सर्वविषयत्वाभावे बाधके कथमविरोधे पर्यवस्येदिति न क्वाचित्कव्यभिचारमाश्रित्य बाधकत्वस्य चरितार्थत्वमित्यत आह * विरोधश्चेति * विरोधः सहानवस्थानं तदभावोऽविरोधः स च क्वचित्साहित्यमात्रेणापि भवतीत्यर्थः।

बाधकोपेतसार्वत्रिकोऽन्वयो व्याप्तिरिति द्वितीयं मत्याह।

५०८ द्वितीयतृतीयनिराकरणम्।

नापि द्वितीयः विशेषणवैयर्थ्यात्। सार्वत्रिकोऽन्वय इत्येवोच्यताम्। न च सोऽपि सङ्गत इत्युक्तम्। नाऽपि तृतीयः। बाधकस्य सामान्यविशेषविषयताविकल्पोक्तयुक्त्यैव निरस्तत्वात्।

नापीति बाधकसहित इति पदेन पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरन्वयो व्युदस्येत सार्वत्रिकविशेषणेनैव त-

द्यावृत्तं तस्यासार्वत्रिकत्वादित्यर्थः। तर्हि तद्विशेषणं परित्यज्य लक्षणं ब्रूमः तत्राह * न चेति * सम्बन्ध-सार्वत्रिकत्वस्यासर्वज्ञेन गृहीतुमशक्यत्वादित्युक्तमित्यर्थः। बाधकोपेतमन्वयमात्रं व्याप्तिरिति तृतीयं परास्यति * नापीति * बाधकस्य विपक्षसामान्यविषयत्वे क्वचिद्व्यभिचारमाश्रित्य चरितार्थत्वात्पार्थिवत्व-लोहलेख्यत्वयोरपि व्याप्तित्वप्रसङ्गो विशेषविषयत्वे बाधकार्थापत्त्यैव साध्यसिद्धेरनुमानं व्यर्थमित्युक्तयुक्त्यैव निरस्तत्वादित्यर्थः।

तुरीयोऽपि न चातुरीयं प्राप्नोतीत्याह।

६०९ चतुर्थविकल्पनिरासः।

नापि चतुर्थः। तथा हि यद्धूमवत् तदग्निमदित्यत्रेदमन्वयस्य सार्वत्रिकत्वं वाच्यं यत्सर्वासां धूमव्यक्तीनामग्निसम्बन्धित्वं तद्यदि व्याप्तिग्रहकाले गृहीतं तदा पक्षस्यापि धूमवद्व्यक्तेरग्निमत्त्वं प्राक् गृहीतं स्मर्य्यत एवेति गतमनुमानम्। सामान्याऽग्निमत्त्वं तस्यापि गृहीतमेव विशेषतस्त्वनुमीयत इति चेन्न। विशेषत इति किमग्निमत्त्वस्य विशेषो व्यक्तिरूपो विवक्षितः उत कालदेशादिसम्बन्धस्तस्य। नाद्यः सर्वव्यक्तीनां व्याप्तौ प्रतीतत्वेन भवतैवाङ्गीकारात्। नापि द्वितीयः अग्निमद्रूपतया स्मृतस्य पक्षीभूतस्य धूमवद्विशेषस्य चक्षुरादिभिरेव पर्वतत्वादिदेशकालविशेषादिमत्तया परिच्छेदात्।

यथा प्राक्प्रत्ययाहितसंस्कारसध्रीचीनैश्चक्षुरादिभिः परिच्छिद्यमानेदानीम्भाववदेशविशेषावस्थानादेः स एवायमिति प्रत्यभिज्ञायमानताऽङ्गीक्रियते । तथैवात्राऽप्यस्तु, कृतमनुमानेन ।

नापीति दूषणं दातुमन्वयस्य सार्वत्रिकत्वं दर्शयति * तथा हीति * सार्वत्रिकत्वस्वरूपं प्रदर्श्य सम्प्रति तस्य व्याप्तिग्रहणकाले गृहीतत्वेऽनुमानप्रविलय इत्याह * यदिति * धूमवद्व्यक्तेः पक्षस्याग्निमत्वं व्याप्तिग्रहणकाले गृहीतं कालान्तरे सदृशसन्दर्शनसमुद्बुद्धसंस्कारबलात्स्मर्यते इत्यनुमानोच्छेद इत्यर्थः। यदिति सन्देहः।व्याप्तिबलादग्निमदंशे स्मृतिसम्भवेऽपि पक्षधर्मताबललभ्यो विशेषः प्रमेयोऽनुमानस्येति शङ्कते * सामान्येति * विकल्पासहत्वेन दूषयति * नेति * तदुपपादनाय विकल्पयति * विशेषेति * प्रथमं स्वाङ्गीकारविरोधेन परिहरति * नेति * हेतुमाह * सर्वेति * सार्वत्रिकान्वयो व्याप्तिरिति वदता त्वयैव सर्वव्यक्तीनां व्याप्तिग्रहकाले गृहीतत्वाङ्गीकारादगृहीतो विशेषो ऽनुमेयो न वक्तुं शक्य इत्यर्थः। देशकालहस्तवितस्त्यादिपरिमाणसम्बन्धो विशेष इति द्वितीयं दूषयति * नापीति * कुत इत्यत आह * अग्निमदिति * धूमवद्विशेषस्य पक्षीभूतस्य पर्वतादेरग्निमत्तया स्मृतस्य पर्वतत्वादिदेशकालविशेषादिमत्तया चक्षुरादिभिरेव परिच्छेदादनुमानवैयर्थ्यमिति सम्बन्धः।तत्र पर्वतो देशः कालो वर्त्तमानो वि-

शेषादीत्यत्र सामान्यं गृह्यते । अग्निमद्रूपतया स्मृतस्य कथं देशादिविशेषवत्तया चक्षुरादिभिः परिच्छेदस्तत्राह * अग्निमद्रूपतया स्मृतस्येति * अग्निमद्रूपस्य प्रागनुभूतत्वात्तत्संस्कारसहितचक्षुरादेर्विशिष्टाग्निमद्बुद्धौ करणत्वमित्यर्थः । उक्तमर्थं दृष्टान्तेन स्फुटयति * यथेति * प्राक्प्रत्यथः पूर्वानुभवस्तेनाहितो निक्षिप्तस्तत्संस्कारसहितइति *यावत् । परिच्छिद्यमान इदानीम्भावविशेषावस्थानादिर्यस्य स परिच्छिद्यमानेदानीम्भावदेशविशेषावस्थानादिस्तस्येति विग्रहः । इदानीम्भावो वर्त्तमानकालसत्त्वम् । देशविशेषावस्थानं पुरोदेशवर्त्तित्वमादिपदात्कृशत्वस्थूलत्वादि गृह्यते । दृष्टान्तोक्तमर्थं दार्ष्टान्तिकेऽर्पयति * तथेति * पूर्वानुभवसंस्कारसहितचक्षुःसम्प्रयोगजनिते स एवायमिति प्रत्यभिज्ञाने यथा देशकालादिविशिष्टो देवदत्तः स्फुरति तद्वद्व्याप्तिग्रहणकालगृहीताग्नेस्तत्संस्कारसहितचक्षुरादिना देशादिविशिष्टतया प्रत्यभिज्ञोपपत्तेरनुमानवैयर्थ्यमित्यर्थः ।

उपमानं बाधकमिति कल्पान्तरं निराकरोति ।

५१० उपमानशब्दयोर्बाधकत्वनिरासः ।

नाप्युपमानं बाधकं विपक्षे शक्यं वक्तुं तस्य नियतविषयत्वेनैतादृशे विषयेऽनुदयात् । नापि शब्दः आप्तस्यादृष्टरभावे व्याप्त्यनवगमप्रसङ्गात् ।

* नापीति * कुत इत्यत आह * तस्येति * उपमानं संज्ञासंज्ञिसम्बन्धमात्रविषयमित्येके । सादृश्यवि;

यमित्यपरे। सर्वथा तस्य नियतविषयत्वेन व्याप्तिग्राहकत्वाभावादित्यर्थः। शब्दस्तर्हि हेतोर्विपक्षवृत्तौ बाधकं मानमित्यत आह * नापीति * शब्दोऽपि कृतको नित्यो वा, न नित्यः व्याप्तिग्राहकवेदवचनानुपलम्भाद्धूमादेर्नापि कृतकः उपदेष्टुर्व्याप्तिग्रहकालेऽभावेन तद्ग्रहणप्रसङ्गादित्यर्थः।

अभावस्तर्हि विपक्षवृत्तिबाधकं मानमित्यत आह।

५११ अनुपलब्धेर्बाधकत्वनिरासः।

अभावस्तु कदाचित् स्यात् सोऽपि निरूप्यमाणो न घटते एवं स वाच्यो यदि वह्निव्यतिरेकेण धूमः स्यात्तदा तथोपलभ्येत न चोपलभ्यतेऽतोऽनुपलम्भान्नास्ति तद्व्यतिरेकेणेति। तच्च न। तथा हि क्वचिद्व्यभिचारादर्शनाद्वाऽयमभावः प्रवर्तते सर्व्वत्र व्यभिचारादर्शनाद्वा। नाद्यः पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरपि व्याप्तत्वप्रसङ्गात्। न द्वितीयः सर्वत्र योग्यानुपलम्भो वाऽनुपलम्भमात्रं वा वाच्यम्। नाद्यः सर्वत्र योग्यानुपलम्भासम्भवात्। नापि द्वितीयः पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरपि सम्भवात्। तत्र वज्र एव व्यभिचार इति चेन्न। तदीयादर्शनदशायां व्यभिचारानवगमात्। तद्दर्शनदशायां तावदस्ति व्यभिचारो यत्र तु न कदाचिदपि व्यभिचारदर्शनं तत्र व्याप्तिरिति चेत्। अत्रापि व्यभिचारो न द्रक्ष्यत इत्यत्रापि नियामकादर्शनात्।

* अभावस्त्विति * अभावमानस्याभावविषयत्वा-द्धेतोर्वृत्त्यभावे मानत्वं सम्भवतीति सम्भावनया स्या-दित्युक्तम् । कदा चिदित्यापातत इत्यर्थः । अस्तु तर्हि स एव बाधकं मानं नेत्याह * सोऽपीति * अघटमानतां दर्शयितुं बाधकत्वेनेष्यमाणाभावप्रमाणस्वरूपं द-र्शयति * एवं हीति * ग्रन्थस्तु स्पष्टार्थः । स एवं उच्यते को दोषस्तत्राह * तच्चेति * प्रतिज्ञानमुपपादयितुं वि-कल्पयति * तथा हीति * काचित्कमदर्शनं व्यभिचा-राभावं प्रमापयति सार्वत्रिकं वेति विकल्पार्थः । आ-द्यमपवदति * नेति * कुत इत्यत आह * पार्थिवे-ति * पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरपि क्वचित्काष्ठादौ व्यभिचारादर्शनाद्व्याप्तत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । सार्वत्रिकमद-र्शनमिति द्वितीयमपवदति * नेति * योग्यताऽनुप-लम्भविशेषणं न वेति विकल्पार्थः । उपलब्धुं योग्य-स्यानुपलम्भो योग्यता तु स्वेतरस्योपलम्भकपौष्कल्य-मात्रं ।.धाऽयोग्यतादिनिवृत्तिः । प्रथमकल्पमसम्भवेन पराकरोति * नेति * अतीतानागतविप्रकृष्टानां व्यभिचाराणां योग्यत्वासम्भव इत्यर्थः । द्वितीयं दूष-यति * नापीति * हेतुमाह * पार्थिवेति * सर्वत्र व्यभिचारदर्शनं तत्र नास्ति वज्रमणौ पार्थिवत्वस्य लोहलेख्यत्वव्यभिचारदर्शनादिति शङ्कते * तत्रेति * अतिव्याप्त्यैव परिहरति * नेति * यदा वज्रमणि-र्न दृश्यते तदा पार्थिवत्वव्यभिचारानुपलम्भव्याप्ति-रित्यर्थः । अतिप्रसङ्गपरिहारं शङ्कते * तदिति * ता-वदिति निश्चये । क तर्हि व्याप्तिस्वीकारस्तत्राह * य-

त्रेति * यत्र विषये न कश्चिन्न कदाचिदपि व्यभिचारदर्शनं तत्र व्याप्तिर्नैवं पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयो-र्व्याप्तिप्रसङ्गः क्वचित्कदाचित् व्यभिचारदर्शनादि-त्यर्थः । विशेषणासिद्ध्या दूषयति * नेति * धूमादिविषये यद्यपि व्यभिचारो न दृष्टो दृश्यते वा तथाऽपि न द्रक्ष्यत इति मानाभावात् व्याप्तिप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

विपक्षबाधकं प्रमाणमिति प्रथमकल्पमपाकृत्य तर्क इति द्वितीयपक्षं प्रतिषेधति ।

५१२ तर्कस्य बाधकत्वनिरासः ।

नापि विपक्षे बाधकस्तर्को वाच्यः तर्कस्य व्याप्तिमूलत्वाभ्युपगमे ऽनवस्थाप्रसङ्गात् । तदनभ्युपगमे मूलशैथिल्येन तर्काभासत्वापातात् ।

* नापीति * योऽपि विपक्षबाधकाभिमतस्तर्कः सोऽप्यापाद्यापादकयोर्व्याप्तिमूल उत नेति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * तर्कस्येति * मूलभूतव्याप्तिसाधकं तर्कान्तरं तस्यापि व्याप्तिमूलतया तर्कान्तरमित्यनवस्थेत्यर्थः । द्वितीयं प्रत्याह * तदिति * तर्कस्य व्याप्तिमूलत्वास्तदनभ्युपगमे प्रशिथिलमूलतर्काभास इत्यर्थः।।नन्वयमपि कश्चित्तर्कोऽस्य व्याप्तिमूलत्वे तत्खण्डनव्याघातस्तदमूलत्वे प्रशिथिलमूलत्वमिति कथं नोष्ट्रलकुटन्यायापात इति । मैवम् । अनिर्वचनीयव्याप्तिमुपेत्य तत्सत्त्वांशखण्डनात्परासिद्धां व्याप्तिमुपेत्य तत्खण्डनादिति ।

तर्कस्य व्याप्तिमूलत्वमुपेत्यैवानवस्थादिपरिहार उदयनोक्तस्तमाशङ्कते ।

५१३ उदयनोक्तशङ्कानिरूपणम् ।

अथ ब्रूषे न शक्यमिदं वक्तुं—तथाह्यग्निधूमव्यभिचारशङ्कायां बाधकस्तर्कोऽयमभिधीयते यदि धूमोऽग्निं व्यभिचरेदकारणकः सन्नित्यः स्यात् न स्यादेव वा । स चायमनुत्तरस्तर्कः तत्र शङ्कायां व्याघातापत्तेः । तदेव ह्याशङ्क्यते यस्मिन्नाशङ्क्यमाने स्वक्रियाव्याघातादयो दोषा नावतरन्तीति लोकमर्य्यादा । एवं सर्वत्रानुत्तरस्तर्को बाधकोऽभिधेय इति ।

* अथेति * इदमित्यनवस्थानादीति यावत् । कुतो न शक्यमित्यत आह * तथा हीति * अयमिति वक्ष्यमाणः।कोऽसावित्यत आह*यदीति*यदीति सन्देहे। भावत्वे सत्यकारणत्वादात्मवन्नित्यं स्यादेव। विपक्षेदोषमाह * नेति * यस्मिन्क्षणे सत्वमिष्टं तस्मिन्नपि न स्यादविशेषादिति शशविषाणवदत्यन्ताभावः स्यादित्यर्थः । कार्यं कारणपूर्वकमिति व्याप्तिमूलश्चेदयमपि तर्कस्तर्हि साऽपि व्याप्तिः शङ्क्यते तत्रापि तर्कान्तरं वाच्यमित्यनवस्थापात उक्त इत्यत आह * स चेति * उत्तरो न विद्यते यस्य असावनुत्तरः व्याप्तिनिर्णयार्थमपेक्ष्यमाणोत्तरतर्कहीन इत्यर्थः। अनुत्तरोऽपरिहार्य इति वा । तर्कत्वे, सति व्याप्तिमूलत्वाशङ्कया कथमनवस्थादि न स्यादित्यत आह * तत्रेति * येन

तर्केण शङ्काऽऽपाद्यते त्वया तस्मिन्नपि तर्के प्रसङ्गसामान्येन व्याघातापत्तिरित्यर्थः। तर्ह्येवंविधशङ्कायाः कोऽविषयः तत्राह *तदिति* यथा जगत्कारणं प्रधानं परमाणुर्वेति पुरुषेण शङ्क्यते चेत्क्रियाव्याघातो नाम कथाव्याघातः स्वयं स्वीकृतव्याप्तिसाधनक्रियाव्याघातो वा इदमव्याप्तं शङ्कितव्यभिचारादित्यादिरूप एवं शङ्कमानस्य सर्वस्यैवानुमानस्य प्रविलयेन कथाप्रवृत्त्यनुपपत्तेरुक्तं हि साधकाभावे मुखस्पन्दनमात्रस्यापि कर्तुमशक्यत्वादिति । यद्वा कार्यं कारणपूर्वकं न भवतीत्याशङ्कमाने कारणोपादानक्रियाव्याघात आदिपदात् स्ववचनस्वभावव्याघातादयो गृह्यन्ते कारणाधीनात्मलाभत्वं कार्यत्वं तदकारणमित्युक्ते स्वभावव्याघातो वचनव्याघातश्चेति। लोकमर्यादा-प्रमाणव्यवस्था। धूमविषये यद्यप्येष तर्को ऽनुत्तरस्तथाऽपि न सर्वत्र संभवति कृतकत्वस्य नित्येऽपि प्रध्वंसे दर्शनादतो न कृतकत्वादनित्यव्याप्तिस्तर्कलभ्येति तत्राह * एवमिति * यदि नित्यः शब्दस्तर्हि सर्वदोपलभ्येतेत्यादितर्को वाच्य इत्याशयः।

व्याघातपरिहारेण शङ्कां दर्शयन्परिहरति।

५१४ शङ्कापरिहारः।

मैवम्। किमित्येवं शङ्कितव्यं यद्धेतुफलभाव एव न भविष्यति। एवन्तु शङ्कितव्यम्। अग्निं विहायान्यस्मादपि हेतोरयमुदेष्यतीति। न च वाच्यमेवं हि सति धूमस्यैकजातित्वं न स्यादिति। क्वचिदिन्द्रियज-

न्यत्वे क्वचिदनुमानादिजन्यत्वेऽपि ज्ञानैकजात्यत्वत्तदुपपत्तेः। तत्रेन्द्रियादीनामवान्तरसामान्ये साक्षात्कारित्वादौ प्रयोजकत्वं न ज्ञानतायामिति चेन्न। ज्ञानत्वस्याऽऽकस्मिकत्वपरिहारार्थं तत्कारणस्यानुगतस्य भवताऽवश्यं वक्तव्यत्वात्। धूमेऽपि वह्नेर्विशेष एव प्रयोजकत्वस्य तद्वच्छक्तिं शक्यत्वात्। न दृश्यते तावदग्निप्रयोज्यो धूमे विशेष इति च न वाच्यम्। तददर्शनस्यापाततो हेत्वन्तरप्रयोज्यावान्तरजात्यदर्शनेनायोग्यतयाऽविकल्प्यत्वादप्युपपत्तेः। यदा तु हेत्वन्तरप्रयोज्यो धूमस्य विशेषो द्रक्ष्यते तदाऽसौ विकल्पिष्यत इति सम्भावनाया दुर्निवारत्वात्।

* नैवमिति * एवमाशङ्कितव्यमिति सम्बन्धः। यस्मिन् शङ्कमान इति यावत्। हेतुफलभावः कार्यकारणभावः। हेतुफलभावव्याघातपरिहारेण शङ्कैव न सम्भवतीत्यत आह * एवमिति * कथमित्यत आह * अग्निमिति * धूमस्याग्निव्यभिचारं शङ्कमानस्य नाकारणत्वमभिप्रेतं किं तु वन्हिमदन्योऽपि हेतुर्धूमस्य सम्भवति इति तेन व्याघात इत्यर्थः। क्व चिदग्निजन्यो धूमः क्व चिद्धेत्वन्तरजन्य इति कारणविकल्पो न सम्भवति कार्यस्यैकजातीयत्वादेकं हि नानेकहेतुकमिति न्यायादित्यत आह * न चेति * कुत इत्यत आह * क्व चिदिति * घटादौ ज्ञानमिन्द्रियजन्यं ग्राहकेन्द्रियादौ लिङ्गजन्यं धर्मादौ शब्दादिजन्यमिति कारणविकल्पेऽ-

पि ज्ञानत्वेन कार्यैकजात्यवद्वह्नितदितरजत्वेऽपि धूमैक्योपपत्तिरित्यर्थः। विभिन्नकारणवत्त्वे घटपटादिवदेकजातीयं न स्यादित्यस्य न च व्यभिचार इन्द्रियलिङ्गादीनां साक्षात्कारत्वानुमितित्वादौ प्रयोजकत्वादिति शङ्कते * तत्रेति * परिहरति * नेति * यदीन्द्रियादि ज्ञानत्वप्रयोजकं न भवति तर्हि ज्ञानत्वमाकस्मिकं स्यान्न तदुक्तं "नियामकाद्धि भावानां काचित्कत्वस्य सम्भव" इति न्यायादनुगतनियामकं वाच्यं न तद्वक्तुमशक्यमात्मनः संयोगस्य तदप्रयोजकत्वस्य वक्ष्यमाणत्वादिन्द्रियाद्येव प्रयोजकमित्यर्थः। यदीन्द्रियादेर्ज्ञानविशेष एव प्रयोजकत्वं तत्रैवान्वयव्यतिरेकदर्शनादित्याग्रहस्तत्राह * धूमेऽपीति * यथेन्द्रियादेर्ज्ञानविशेषे प्रयोजकत्वं तथा वन्हेरपि धूमविशेष एव प्रयोजकत्वमिति शङ्कितुं शक्यतेऽतो वन्ह्यभावे धूमविशेष एव न स्यान्न धूममात्रमित्यर्थः। इन्द्रियादिप्रयोज्यसाक्षात्त्वादिवदग्निप्रयोज्यो विशेषो धूमे न दृश्यतेऽतः स नास्त्येवेति शङ्कते * नेति * तावदिति निश्चये। आपाततस्तन्न दृश्यत इत्युच्यते किं विचारेऽपीति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * तदिति * विचारमन्तरेणेति यावत्। नानुपलम्भमात्रादसत्त्वनिश्चयः किन्तु, योग्यानुपलम्भात् योग्यता च नास्ति वह्निप्रयोज्यधूमविशेषदर्शनस्य हेत्वन्तरप्रयोज्यताद्विशेषप्रतियोगिकत्वात्तद्दर्शने ततो विकल्पकत्वात्तद्विशिष्टज्ञानायोग्यत्वादपि तद्दर्शनस्योपपत्तेरन्यथासिद्धं तादित्याशयः। द्वितीयोऽसिद्ध इत्याह * यदेति * प्र-

तियोगिहेत्वन्तरविशेषदर्शने वह्निकृतविशेषोऽपि विकल्पिष्यते विशेषतो ज्ञास्यत इति सम्भावयितुं शक्यत्वादसिद्धमदर्शनं इत्यर्थः।

ज्ञानत्वस्येन्द्रियप्रयोज्यत्वे यदाऽऽकस्मिकत्वमुक्तं तत्परिहारं सिंहावलोकनन्यायेन शङ्कते।

५१५ ज्ञानत्वस्याऽऽकस्मिकत्वे शङ्कापरिहारः।

अस्त्यात्ममनोयोगोऽनुगतं कारणं ज्ञानोत्पत्ताविति चेन्न। यद्यात्ममनोयोगादुत्पद्यमानं ज्ञानं स्यादिच्छादयोऽपि ज्ञानं प्रसज्येरन्। यदि त्वदृष्टविशेषो वा शक्तिभेदो वा ज्ञानत्वजातिर्वा ज्ञानप्रागभावो वा तत्रानुगतं कारणमुच्यते तदा तदितरत्वापि वह्निव्यभिचारे धूमस्यैकजात्यप्रयोजकतया शक्यत एव शङ्कितुम्।

* अस्तीति * अतिव्याप्त्या दूषयति * नेति * आत्ममनःसंयोगस्य ज्ञानत्वप्रयोजकत्वे रागद्वेषसुखादय आत्मगुणा ज्ञानं स्युस्तेषामप्यात्ममनःसंयोगासमवायिकारणजत्वाविशेषादित्यर्थः। अदृष्टाद्यनुगतं ज्ञानत्वस्य कारणान्तरं शङ्कते *यदीति* अदृष्टस्य सर्वकार्यसाधारण्याद्विशेष इत्युक्तम्। आत्ममनःसंयोगस्य सकलज्ञानजनने काचिदनुगता शक्तिः सा वा कारणं, ज्ञानत्वजातेर्नित्यतया ज्ञानमात्रात्प्राक्सत्वसम्भवात्सा वा कारणं, प्रागभावरहितस्यानुत्पत्तेर्ज्ञानप्रागभावो ज्ञानत्वप्रयोजक इति मीमांसकानामाशङ्कां शक्तेस्तार्किकैरनङ्गीकारात्साम्यापादनेनैव परि-

हराति * तदिति * तददृष्टादि धूमगतैकजात्यप्रयोजकतया शङ्कितुं शक्यतेऽदृष्टविशेषस्य धूमकारणानुगतशक्तेर्धूमत्वजातेर्धूमप्रागभावस्य च भावादतो वह्नितदितरयोर्धूमविशेषप्रयोजकत्वेऽपि नैकजात्यानुपपत्तिरित्यर्थः।

अदृष्टादेः कारणात् ज्ञानस्यैकजातीयत्वकल्पनं युक्तमिन्द्रियादेः कारणस्य व्यभिचारदर्शनाद्धूमस्य तु वह्निव्यभिचारदर्शनान्नादृष्टादेरैकजात्यं दृष्टे सत्यदृष्टकल्पनायोगादिति शङ्कते।

. ५१६ दृष्टेसत्यदृष्टकल्पना नेति शङ्कानिरासः।

दृष्टे व्यभिचारे युक्तमदृष्टादेरैकजात्यपरिकल्पनमिति चेत्। अस्तु दृष्टे तन्निश्चयः। अत्रापि व्यभिचारो न द्रक्ष्यत इत्यत्र नियामकाभावात् शङ्किष्यते। एवं शङ्कमानस्य भवतो न कश्चिदनुमानं स्यात् प्रतिवाद्यां-रम्भाद्यनुमानाद्व्यतिरेकेण कथायामेव प्रवृत्त्यनुपपत्त्या स्वयं स्वकर्त्तव्येष्वनुमानेष्वेनादृशशङ्काक्रमणात् स एव व्याघात इति चेन्न। धूमवद्व्यक्तेरपि वह्निकारणविशेषानुमानस्यैवं सति सदनुमानत्वप्रसङ्गात्। सामग्रीसाम्येन प्रमाप्रमावैचित्र्यानुपपत्तेः। साधारणधर्मदर्शनविशेषादर्शनादौ सत्यपि शङ्कायाश्चानुदये सामग्र्यां सत्यामपि कार्य्यानुदयात्परप्रतिपत्त्युत्पादनार्थं वचनादिरूपां प्रतिपत्तिसामग्रीमुत्पादयितुं यतमानस्य भवतोऽपि

स्वक्रियाव्याघातस्तुल्यः ।

* इष्ट इति * अर्द्धाङ्गीकारेण परिहरति * अ-स्त्विति * इष्टे व्यभिचार इत्यनुषङ्गः । तावता तव को लाभस्तत्राह * अत्राऽपीति * वह्निव्यतिरेकेण धूमः कारणान्तरादप्युत्पद्यत इति शङ्कमानस्य प्राग-प्रचित्तव्याघातापत्तेर्नैवं शङ्कितव्यमिति चोदयति * एवमिति * स एव व्याघातः कुत इत्यत आह * प्र-तीति * प्रतिवादिशरीरं सात्मकं प्राणादिमत्वाद-स्मत्शरीरवदिति शरीरातिरिक्तानुमानाभावे क-स्य प्रबोधनार्थं कथायां प्रवृत्तिरादिपदात्परचैतन्या-नुमानं परास्फुरणाद्यनुमानं च गृह्यते । असति चानु-माने परचैतन्यानवगतौ किमुद्दिश्य साधकं वा ब्रूया-दिति न्यायादनिष्टान्तरमाह * स्वेति * यैरनुमानैः स्वयं परपक्षं बाधते स्वपक्षं साधयति तेष्वप्याश-ङ्काक्रमणादिति एवं शङ्कामनिच्छतोऽपि व्याघातः स-मान इति परिहरति * नेति * उच्यमानोऽयमनुमा-नदोषो न भवतीत्यभिधीयते उत दोषोपेतमपि प्र-माणं भवतीति, नाद्यः शङ्कितव्यभिचारस्य दोषत्वो-पगमात्र द्वितीयस्तार्थः पूर्णो वाऽयमग्निमत्वात्स-म्प्रतिपन्नवदित्यनुमानस्यापि सदनुमानत्वप्रसङ्गादि-त्यर्थः । सदनुमानत्वप्रसङ्गमाह * सामग्रीति * पक्षधर्मत्वादेर्दोषस्य च सामग्र्याः समानत्वाद्धू-मानुमानं प्रमाणं वन्ह्यनुमानं न प्रमाणमिति वैचि-त्र्यानुपपत्तिरित्यर्थः । वह्निव्यतिरेकेण धूमः स्यादिति शङ्कैव नोदेति व्याघातभयादतो नोक्तदोष इत्यत

आह * साधारणेति * साधारणधर्मविशेषदर्शनादौ सत्यपि शङ्काया अनुदयेऽङ्गीक्रियमाणे भवतोऽपि स्वक्रियाव्याघातस्तुल्यः। कुत इत्यत आह * सामग्र्यामिति * सामान्यदर्शनं कोटिद्वयस्मरणं च शङ्कासामग्रीप्रकृते तत्र धूमगतकार्यत्वं वह्नितदितरयोः कारणयोः तुल्यं वह्निजत्वप्रापकविशेषश्च न दृश्यते सहचरितसाधारणदर्शनाद्वह्नितदितरजत्वकोटिद्वयं स्मर्यत इति शङ्कासामग्र्यां सत्यामेव सर्वत्रैवंविधशङ्कया क्रियाव्याघातभयाद्यदि कारणान्तरजत्वशङ्का नाङ्गीक्रियते तर्हि परप्रतिपाद्यहेत्वसम्प्रतिपत्तिसामग्री या वचनादिरूपा तामुत्पादयतस्तवापि व्याघातस्तस्या अपि कार्याजनकत्वादित्यर्थः। अपि[१] विरोधः समुच्चये व्याघातदर्शने विशेषादर्शनरूपकारणाभावाच्छङ्कासामग्र्येव नास्त्यतो न व्याघातसाम्यमिति शङ्कते।

५१७ व्याघातसाम्याभावशङ्कापरिहारः।

व्याघातस्यैव विशेषत्वात् तद्दर्शनेन शङ्कासामग्र्येव नास्ति मत्पक्षे कुतो व्याघातसाम्यमिति चेन्न। तद्धि न तावत् आहारादिकारणाज्जायमानमेष्टव्यं कूटविषयस्य तस्यातिप्रसञ्जकत्वात्। कूटभिन्नः प्रसञ्जकः प्रमितस्यैव स्यादिति चेन्न। तस्य तर्कावसरे निरस्यत्वात्। तस्माद्यदेतद्व्याघातरूपस्य विशेषस्य दर्शनं श-

१ अपि चेत्तविरोध, इति पु० पा०।

ङ्काप्रतिपक्षभूतमुच्यते तत किं प्रमाणात् कुतश्चिदु-पजायमानं वक्तव्यं तर्काद्वा, यदि प्रथमः शङ्का-रितत्त्वमपि तेनैव प्रमाणेनापनेयं शङ्कायां सत्यां व्या-घातात् । यदि च शङ्कां विनापि व्याघातः तदा श-ङ्कमानाशङ्कमानयोर्व्याघातस्य साम्यं सिद्धमेव । भवतु शङ्कायामपि तत्प्रमाणं किमेतावता प्रथमोपजातशङ्का-मवलम्ब्य व्यवस्थितस्य व्याघातरूपस्य विशेषस्य दर्शना-त् शङ्कान्तरं नोत्पद्यत इति चेन्न । व्याघातसत्ताकाले तदवलम्ब्यया शङ्कयैव शङ्कयमानव्यभिचारता, तस्याः शङ्काया व्युपरमे च तदवलम्बिनो व्याघातरूपस्य विशे-षस्याभावात् कः शङ्कान्तरोत्पत्तेर्वारयितेति वक्तव्यम् ।

* व्याघातेति * अनिर्वचनवादिपक्षे अज्ञानमे-व शङ्कादिकारणं न सामान्यदर्शनादि तेन विशिष्ट-मिदमित्युक्तं हि—

"प्रत्यङ्मोहैकहेतुत्वात्सर्वानर्थमृषामतेरिति ।

तुरीयपरिच्छेदे व्याघातस्यैव पराकरिष्यमा-णत्वान्मैवमिति परिहरति * नेति * किं च वि-शेषरूपव्याघातदर्शनमाहारादिरूपाजायमानं शङ्का-विरोधि उतानाहारादिरूपादिति विकल्प्य प्रथमं पराचष्टे * तद्धीति * आहार उत्प्रेक्षा आदिपदेन वाक्याभासादिति गृह्यते । कुत इत्यत आह * कूटे-ति * कूटं मिथ्या । यदि पार्थिवत्वं लोहलेख्यत्वं

व्यभिचरेत्तर्हि प्रमेयमेव तत्र स्यादित्यादिनित्य-व्याघातदर्शनस्याभासकारणजन्यस्य सर्वत्र सम्भ-वेन क्वापि व्यभिचारादिशङ्कानुदयादित्यर्थः। उत्प्रे-क्षादिजन्यमपि विद्यमानव्याघातदर्शनं प्रमितस्यैव व्यभिचाराभावस्य प्रसञ्जकं तेन नातिप्रसङ्गः पार्थि-वत्वादावनेवंरूपत्वादिति शङ्कते * कूटेति * कूटा-द्भिन्नः कूटभिन्नः परमार्थविषयो बोध इति यावत्। प्रमाणवत्प्रमिताविषयत्वे उत्प्रेक्षादिविषयत्वमेव न स्यादिति तर्केण निरस्यत्वान्नेत्याह * नेति * यद्य-ऽसौ बोधः प्रमाणमप्रमाणं वा नाद्यः कल्प्तकारणाज-न्यत्वात् द्वितीयेऽपि न स्मृतिरननुभूतगोरत्वाद्विपर्यय-त्वे संशयत्वे च प्रमिताप्रसञ्जकत्वमिति तर्कनिरस-नीयत्वादित्याह * नेति * तस्मात् द्वितीयः पक्षः प-रिशिष्यत इत्याह * तस्मादिति * तस्माद्यदेत-द्व्याघातदर्शनं शङ्काप्रतिपक्षभूतमुच्यते तदाहारादेव जायमानं वक्तव्यमिति तदपि न विचारसहमित्यु-पपादनाय विकल्पयति * किमिति * प्रथममनूद्य दूषयति * यदिति * व्याघातोपनायकप्रमाणेन त-द्विशेषणभूतशङ्कास्थितमप्युपनेयमित्यर्थः। कुत इ-त्यत आह * शङ्केति * शङ्कायां सत्यामेव व्याघा-ताभिधानेन शङ्काविशिष्टत्वाद्व्याघातस्य विशेषण-विशेष्ययोरेकप्रमाणविषयत्वादित्यर्थः। अन्वय-मुखेनोपपादितं व्यतिरेकमुखेनाप्युपपादयति * य-दिति * यथा शङ्कमानस्य समस्तक्रियाव्याघातस्त-था तामकुर्वतस्तत्रापि क्रियाव्याघातः स्याच्छङ्कासद-

सत्वयोर्व्याघाताप्रयोजकत्वादित्यर्थः । व्याघातविषयस्य तद्विशेषणशङ्कायामपि प्रामाण्यमुपेत्याव्यभिचारसिद्धिं शङ्कते * भवत्विति * व्याघातप्रमाणस्य शङ्कायामपि प्रामाण्यमात्रेण व्यभिचारासिद्धौ किं दूषणं स्यादित्यर्थः । तर्हि शङ्काऽस्तित्वेन निःसन्दिग्धव्याप्त्यसिद्ध्याऽनुमानप्रवृत्तिरित्यत आह * प्रथमेति * प्रथमशङ्कायां तत्प्रमाणमस्तु तस्यां च व्याघातविशेषादर्शनेन निवृत्तायां पुनः शङ्कान्तरं नोदेति विशेषदर्शनानुवृत्तिविरोधादतो व्याप्तिरित्याशयः। व्याघातसत्ताकाले व्यभिचाराभावसिद्धिरुतोत्तरकालमिति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नेति * व्याघातास्तित्वे तद्विषयशङ्कायामप्यस्तित्वात्तयैवं शङ्कमानव्यभिचारिता हेतोरित्यर्थः। द्वितीयमपवदति *तस्या इति* पुष्कलकारणे सति कार्योत्पादविरोधिप्रतिबन्धः प्रसिद्धः स च तदुत्पत्तिकाले वक्तव्य इत्यर्थः ।

शङ्काभावे तदवलम्बिव्याघाताभावमङ्गीकृत्य चोदयति ।

५१८ व्याघाताभावाङ्गीकारेण शङ्का तत्परिहारश्च ।

मा नामास्तु तदा व्याघातात्मा विशेषस्तदवगमस्तदाहितो वा संस्कारस्तावदस्ति विशेषावगमतत्संस्कारौ च शङ्काविरोधिनौ नतु स्वरूपेण कश्चिदपि विशेषस्यावस्थानं तथेति चेन्न । अयावदाश्रयभाविनो विशेषस्य पूर्वस्थितस्य यद्दर्शनं तदाहितो वा संस्कारः तस्य कालान्तरेऽपि तत्प्रतिधर्मसंशयविरोधित्वेऽव्ययवि-

पाकपक्षे कुम्भस्य परमाणुपाकपक्षे परम्परया तदारम्भकस्य परमाणोः पूर्वं श्यामतया ज्ञातस्य कालान्तरे सम्भावितपाकस्य पाकजन्यरूपविशेषवत्तायां संशयो न स्यात् । यदि च शङ्कायां व्याघातस्तदा शङ्काश्रयस्य विशेषरूपस्य व्याघातस्य दर्शनाच्छङ्कायां शङ्कान्तरं मा भूत् । यदि तु व्यभिचाराश्रयस्तदा व्यभिचारः स्यादेव व्याघाताश्रयस्य व्यभिचारस्यापि प्रमित्यापत्तेः ।

* मेति * माऽस्तु नामेति यावत् । व्याघाताभावोऽङ्गीकृतश्चेत्कः संशयान्तरोत्पत्तेर्वारयितेत्यत आह * तदिति * तदवगमस्तत्संस्कारोत्पत्तिं निरुणद्धीत्याशयः । तदवगमतत्संस्कारयोः शङ्कानिवारकत्वानुपपत्तिरविरोधित्वाद्विरोधिन एव निवारकत्वादित्यत आह * विशेषेति * तर्हि क्व चिद्व्याघातः संशयनिवारकः क्व चित्तदवगमः क्व चित्तदवगमजनितसंस्कार इति प्रयोजकवैरूप्येण गौरवं स्यादित्यत आह * न त्विति * सर्वत्रापि विशेषावगमतत्संस्कारयोरन्यतरः संशयविरोधी न तु विशेषस्तस्मिन् सत्यपि वक्रकोटरत्वादौ संस्काराद्यभावे स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संशयदर्शनादसत्यपि तद्विशेषदर्शनेऽनुमानजादौ संस्कारे च सति संशयादर्शनादन्वयव्यतिरेकव्यभिचाराभ्यामित्यर्थः * तथेति * संशयनिवारकमित्यर्थः । अतिप्रसङ्गेन दूषयति * नेति * अयावदाश्रयभाविनः पूर्वस्थितस्य यद्दर्शनं यो वा संस्कारस्तस्य कालान्तरे-

ऽपि तत्प्रतिधर्म्मसंशयविरोधित्वे स्वीक्रियमाणे मति कुम्भस्य परमाणोर्वा पूर्वं श्यामतया ज्ञातस्य सम्भावितपाकस्य पाकजन्यरूपविशेषवत्तया कालान्तरे संशयो न स्यादिति सम्बन्धः। यावन्तं कालमाश्रयो भवति तावत्कालं यो भवति स यावदाश्रयभावी न यावदाश्रयभाव्ययावदाश्रयभावी व्याघातः शङ्कोच्छेदे व्याघातोच्छेदादाश्रयस्य हेतोरनुच्छेदात्तस्य प्रतिधर्मस्तत्प्रतिकूल इत्यर्थः। व्याघाताभावेऽपि तदवगमात्तत्संस्काराद्वा तद्विरुद्धव्यभिचारधर्मवत्तया संशयानुत्पत्तौ सत्यां कुम्भस्य परमाणोर्वा पाकनिक्षिप्तस्य किमयं रक्त उतारक्त इति पाकजन्यलोहितरूपवत्तया कालान्तरे संशयो न स्यादस्ति च, कुलालस्य तदुपरिनिहितभस्माद्यावरणतिरस्करणेन वीक्षणदर्शनात्। कुत इत्यत आह * पूर्वं श्यामतया ज्ञातस्येति * आमदशायां श्यामतया ज्ञातत्वात् श्यामतानाशेऽपि तदवगमादिसम्भवात्तत्प्रतिकूलसंशयो न स्यात्। पिठरपाकपक्षेऽप्यवयवी कुम्भः पच्यते पीलुपाकपक्षे परमाणवः पच्यन्ते क्रमेण कुम्भस्य परमाणोर्वेति सम्बन्धः। ननु पाकजन्यत्वे संशयो न तु रक्तिमगुण इति। सत्यम्। तत्राप्यनुपपत्तिस्तुल्या पाकजत्वस्य पूर्वमुपलम्भादिति।

एवं तावद्व्याघातविषयत्वे शङ्काया दोषोऽभापि, सम्प्रति हेत्वादिधर्मिस्वरूपस्य व्याघातानाश्रयत्वात् व्याघाताश्रयः किं शङ्केत व्यभिचार इति विकल्प्य प्रथममनुवदति *यदीति* परिहरति *तदेति* व्याघाताश्रय-

भूतप्रथमशङ्कायाः शङ्कान्तरं मा भूत्सा तु स्यादेवेति न व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थः । द्वितीयं प्रत्याह * यदीति * कुत इत्यत आह * व्याघातेति * व्यभिचाराश्रयव्याघातप्रमापकेण तद्विशेषणव्यभिचारस्याऽपि प्रमित्यापत्तिरन्यथा व्याघातस्य प्रमातुं शक्यत्वादित्याशयः ।

विपक्षबाधकतर्काणां व्याप्तिमूलत्वे याऽनवस्था पुरस्तादुपन्यासि तत्परिहारं शङ्कते ।

५१९ अनवस्थापरिहारशङ्कापरिहारः

अनादिसिद्धव्याप्तिकास्ते तर्का इति चेन्न । तद्बुद्धेः प्रमितत्वासिद्धेः । शरीरे स्वात्मप्रत्ययस्य तादृशस्याप्यप्रमात्वोपगमात् । अनादित्वासिद्धेश्चोभयत्राविशेषात् ।

* अनादीति * अनादिसिद्धा मूलभूता व्याप्तिर्येषां तेऽनादिसिद्धव्याप्तिकाः अनादिपुरुषपरम्परायां तद्बुद्धिधारास्तित्वमनादिसिद्धिरतो ऽनादिसिद्धत्वान्न युगपत् व्याप्तिग्रहापेक्षेति नानवस्थाऽतोऽसञ्जातविरोधितया लब्धप्रतिष्ठत्वाद्बलवत्तराश्चेत्तर्का आगन्तुकं शङ्कितव्यभिचारं गमयिष्यन्तीति भावः । यद्यपीयं शङ्काऽनवस्थोक्त्यनन्तरं युक्ता तथाऽपि शिष्यबुद्धिपरीक्षार्थमत्र कृतेत्यदोषः । प्रमाधीनत्वात्प्रमेयसत्त्वस्य न तद्बुद्धिपरम्परामात्रेण व्याप्तिसिद्धिरिति दूषयति * नेति * व्याप्तिबुद्धेरनादित्वात्प्रमात्वसिद्धिरित्यत आह * शरीरेति * शरीरे स्वात्मप्रत्ययस्यानादित्वमसिद्धं पूर्वेषां केषां चिद्विवेकिनां तदभावादित्यत आह * अनादीति * तत्त्वदर्शां मुक्तानां व्याप्ति-

धुस्थभावोऽपि तुल्य इत्यर्थः ।

व्यभिचारशङ्काप्रतिपक्षभूतं व्याघातरूपविशेषदर्शनं प्रमाणादुपजायते किं वा तर्कादिति विकल्प्य प्रथमो निरस्तो द्वितीयमिदानीं निरस्यति ।

५२० तर्काद्व्याघातावगमनिरासः ।

नापि यद्यत्र व्यभिचारः शङ्क्येत तदा व्याघातः स्यादित्येवंरूपात्तर्काद्व्याघातावगमः व्याघातप्रतिपादकस्य तर्कस्य मूलशैथिल्ये तर्काभासत्वापातात् । तादृशस्यापि व्याघातोपनायकत्वे व्याघातापत्तेश्च साम्यम् । शक्यत एव तर्काभासाद्भवतोऽपि व्याघात उपनेतुम् ।

* नापीति * अत्र धूमादावग्न्यादिव्यभिचारः स्यादित्याशङ्कोत यदीत्यर्थः । एवंरूपात्तर्कादपि व्याघातदर्शनं न स्यादित्यन्वयः । कुत इत्यत आह-*व्याघातेति* व्याघातप्रतिपादको यः तर्कः स व्याप्तिहीन उत तन्मूलः प्रथमे मूलशैथिल्येनाभासत्वापत्तेरित्यर्थः। व्याप्तिसमर्थनकाले तद्धीनस्यैव तर्कस्य व्याघातापादकत्वमित्यत आह *तादृशेति* तर्कस्याभासतया साधकत्वं चेति विरुद्धसमुच्चयरूपव्याघातापत्तेः साम्यं तेऽपीत्यर्थः । अयं व्याघातस्त्वया नापादयितुं शक्यते व्याप्त्यनङ्गीकारेण तस्याभासत्वादित्याशङ्क्याह *शक्यत इति* त्वया यथाऽऽभासरूपा व्याघाता आपाद्यन्ते तथा मयाऽप्यापादयितुं शक्यत इत्यर्थः ।

व्याघातदर्शनहेतुस्तर्को व्याप्तिमूल इति द्वितीयमवलम्बते ।

५२१ तर्कस्य व्याप्तिमूलत्वेऽनवस्थादोषः।

अथ तर्कस्य व्याप्तिर्मूलभूताऽभ्युपगम्यते । तत्रापि व्यभिचारशङ्कायां पुनरनवस्थैव । तत्रापि व्याघातापादने पुनरित्थमनवस्थैव ।

तस्मादस्माभिरप्यस्मिन्नर्थे न खलु दुष्पठा ।
स्वव्याघातैवान्यथाकारमक्षराणि कियन्त्यपि ॥ ४४ ॥
व्याघातो यदि शङ्काऽस्ति नचेच्छङ्का ततस्तराम् ।
व्याघातावधिराशङ्का तर्कः शङ्कावधिः कुतः ॥४५॥

अथेति मूलभूतव्याप्तौ व्यभिचारशङ्कायां पुनस्तर्कान्तरं पुनस्तत्राप्येवमनवस्थेति परिहरति *तत्रेति* अनवस्थावलम्बने न काप्यनुमानमिति स्वक्रियाव्याघात आपतेदित्यत आह *तत्रापीति* व्याघातो येन तर्केणानवस्थायामापाद्यते तस्याऽपि व्याप्तिमूलत्वात्पुनरित्थं अनवस्था स्यादित्यर्थः। एवं च व्याघातसदसत्त्वयोः शङ्कास्तित्वमापाद्य सम्प्रति यदुदयनेन शङ्कासदसत्त्वयोरनुमास्तित्वयुक्त्यभिधायकं वाक्यमुक्तं तदस्मत्पक्षेऽपि वक्तुं शक्यते इत्युलूखलकुदन्यायापातो भवन इत्युपहसन्नाह * तस्मादिति * यस्मादेवं व्याघातसदसत्त्वयोः शङ्का स्यादेव तस्मादस्मिन्नर्थेऽस्माभिरपि स्वव्याघातैव दुष्पठा न खलु सुपठैव। कथं सुपठत्वमत्राह * अन्यथाकारमन्यथाकारो यथा भवति तथा कियन्त्यक्षराणि कुर्येत्यर्थः। मदीया च गाथेयम्।

शङ्का चेदनुमाऽस्त्येव न चेच्छङ्का ततस्तराम्।

व्याघातावधिराशङ्का तर्कः शङ्कावधिर्मतः ॥

अस्यायमर्थः । कालान्तरे कदाचिद्व्यभिचरिष्यतीति कालं भाविनमाकलय्य शङ्केत तदाकलनं चाऽनुमानमवधीर्य न कस्य चि,न्मुहूर्त्तयामाहोरात्रपक्षमासायनसंवत्सरादयो हि भाविनो भवन्मुहूर्त्ताद्यनुमेया एवानवगतेषु स्मरणस्याप्यनाशङ्कनीयत्वादनाकलने वा कमाश्रित्य व्यभिचारः शङ्क्येत तथा च सुतरामनुमानस्वीकार एवं देशान्तरे वक्तव्यं स्वीकृतमनुमानम् । सुहृद्भावेन तु पृच्छामः कथमाशङ्का निवर्त्तनीयेति चेन्न । यावदाशङ्कं तर्कप्रवृत्तेस्तेन हि प्रवर्त्तमानेनोपाधिकोटौ वा तदायत्तव्यभिचारकोटौ वाऽनिष्टमुपनयतेच्छा विच्छिद्यते विच्छिन्नविपक्षेच्छश्च प्रमाता भूयोदर्शनोपलब्धसाहचर्यं लिङ्गमनाकुलोऽधितिष्ठति स्वाधिष्ठिताच्च करणात् क्रियानिष्पत्तिरिति किमनुपपन्नम् । ननु तर्कोऽप्यव्यमविनाभावमपेक्ष्य प्रवर्त्तते ततोऽनवस्थया भवितव्यम् । न । शङ्काया व्याघातावधित्वात् तदेव ह्याशङ्क्यते यस्मिन्नाशङ्क्यमाने क्रियाव्याघातादयो दोषा नावतरन्तीति लोकमर्यादा न हि हेतुफलभावो न भविष्यतीति शङ्कितुमपि शक्यते तथा सति शङ्कैव न स्यात्सम्यक्षिथ्या भविष्यतीत्यादिवदिति । अन्यथाकृत्याक्षराणि गाथां पठति * व्याघात इति * शङ्कायां सत्यां प्रामाणिको व्याघातोऽस्त्युत न, यद्यस्ति तत्राह *व्याघातो यद्यस्ति तदा शङ्काऽस्ति* व्याघातप्रमाणेन तदवलम्ब्यशङ्काया अपि प्रमितत्वादित्यर्थः । द्वितीयं प्रत्याह *नचेदिति* व्याघातो न चेत्ततः श-

ङ्कान्तरमस्ति व्याघाते प्रतिपक्षभूतेऽप्यस्ति तदभावे सुतरां स्यात्। प्रथमकल्पमेवाश्रित्य शङ्का नास्तीति शङ्कते *व्याघातेति* यावन्तं कालं व्याघातस्तावन्तं कालं विशेषदर्शनाच्छङ्कान्तरं न जायते सा च नश्यतीति चेदित्यर्थः। अनुषङ्गं दूषयति *तर्क इति* व्याघातदर्शनजनकेन तर्केणावधिरवसानं कुतस्तथाऽपि व्याप्तिमूलतया शङ्कान्तरजननस्यावश्यकत्वादित्यर्थः । यथा न चेच्छङ्का ततस्तरामित्युक्तं तत्र तदर्थमाह * व्याघातावधिराशङ्केति * व्याघातादाशङ्क्यते ततस्तदभावे सा सुतरां स्यादित्यर्थः । तर्कः शङ्कावधिर्मत इति यदुक्तमुदयनेन तं दूषयति * तर्क इति* विपक्षप्रतिपक्षभूते तर्के सति शङ्कावधिरवसानं कुतो न कुतोऽपि, सति तस्मिन् शङ्काया आवश्यकत्वादित्यर्थः ।

विरुद्धानेकप्रकारावलम्बी प्रत्ययः संशयस्तत्र व्यभिचार एका कोटिरव्यभिचारोऽपरा तत्राव्यभिचारस्य क्व चिरसिद्धत्वेऽनुमानसिद्धिरसिद्धत्वे संशयानुपपत्तेरनुमानसिद्धिरिति न व्यभिचारशङ्कयाऽनुमानं दूषयितुं शक्यत इत्याशङ्क्याह ।

५२२ व्यभिचारशङ्कयाऽनुमानस्य दुष्टत्वम् ।

अव्यभिचारस्यैकपरित्यागव्यवच्छेदेनापरान्वयः समकालदृष्टे नष्टेऽदृष्टः शङ्क्यत इत्याहुः ।

* अव्यभीति* यथा व्यभिचारशङ्कया व्याप्त्यसिद्धिमुक्ता सम्प्रति दूषणान्तरमाह * अव्यभिचारेति *

अन्वय इत्युक्ते पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वान्वयेऽतिव्याप्तिस्तन्निरासायाह *एकेति* वज्रे लोहलेख्यत्वाभावेऽपि पार्थिवत्वाभावात्तन्निवृत्तिरेवं समन्वय–रूपमुक्त्वा दूषयति * समेति * समकालं दर्शनानन्तरमेव यत्र दृष्टं व्याप्यव्यापकभावहीनतया गम्यगमकभावहीनं तस्मिन्नपि दृष्टोत्पन्नधूमादावपि गम्यगमकभावः प्रयोजको भवतीति शङ्क्यते सार्वत्रिकत्वादिति विशेषणस्य वक्तुमशक्यत्वादित्यर्थः ।

व्याप्तेर्लक्षणान्तरं शङ्कते ।

५२३ व्याप्तेर्लक्षणान्तरखण्डनम् ।

स्वाभाविकः सम्बन्धो व्याप्तिरित्यपरः । स प्रष्टव्यः कस्य स्वाभाविकः किं सम्बन्धिनोरुतान्यस्य । न चरमः वैपरीत्यापत्तेः ।

* स्वेति * पार्थिवत्वादिसम्बन्धव्युदासाय भाविकेति विशेषणम् । स्वाभाविकशौक्ल्यादिव्युदासाय सम्बन्ध इति । दूषयितुं पृच्छति * स इति * स्वभावप्रयुक्तः स्वाभाविकस्तस्य स्वभावप्रयुक्त इत्यर्थः। सामान्योक्तमेव विशदयति *किमिति* जघन्यत्वादन्त्यमपि कल्पं प्रथमं दूषयति *नेति* कुत इत्यत आह *वा इति* असम्बन्धिनोः सम्बन्धसम्बन्धिनोरसम्बन्ध इति विपरीतापत्तेरित्यर्थः *

प्रथममपि पराकर्तुं स्वाभाविकशब्दार्थं पृच्छति ।

५२४ स्वभावशब्दार्थविकल्पः ।

आद्ये कः स्वाभाविकशब्दार्थ इति प्रष्टव्यं किं स-

म्बन्धिस्वभावाश्रितः। अथ सम्बन्धिस्वभावजन्यः। अथ सम्बन्धिस्वविवक्षितस्वभावानतिरिक्तः। अथवा सम्बन्धिस्वभावव्याप्यः। अथवा सम्बन्धिस्वभावादन्येन न प्रयुक्तः। उतान्य एव कश्चिद्विवक्षितः।

आद्य इति अग्नेरौष्ण्यं स्वभाव उच्यते तत्स्वरूपाश्रयत्वादेवं सम्बन्धिस्वरूपाश्रयत्वात्सम्बन्धः स्वाभाविक इति प्रथमकल्पार्थः। वसन्ते वृक्षस्य प्रसूतिः स्वभावस्तज्जन्यत्वादेव, सम्बधिकार्यत्वं स इति द्वितीयकल्पार्थः। पुरुषस्य चैतन्यं स्वभाव इति सम्बन्धिस्वरूपमेव स्वाभाविकोऽनन्यार्थश्च तद्धित इति तृतीयकल्पार्थः। वाह्निको धूम इत्यत्र धूमस्य वह्नियोगित्वं तद्धितार्थः एवं सम्बन्धिस्वभावव्याप्यत्वं स इति चतुर्थकल्पार्थः। आत्मन आत्मत्वसमवायः स्वाभाविक इति यत्सम्बन्धः सम्बन्धिस्वरूपातिरिक्तहेतुजन्यो न भवतीति पञ्चमार्थः। न्यूनतापरिहाराय कल्पान्तरमाह * उतेति *

प्रथममतिव्याप्त्या दूषयति *

५२५ स्वाभाविकशब्दार्थविकल्पनिरासः।

आद्ये पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोरपि व्याप्तत्वप्रसङ्गः। न द्वितीयः आतव्याप्तेरव्याप्तेश्च। अतएव न तृतीयः। नापि चतुर्थः व्याप्यानिरुक्त्या व्याप्यत्वानिरुक्तेः। सम्बन्धस्य व्याप्यत्वे च सम्बन्धिनोर्व्यापकयोः सम्भाविनसम्बन्धाधिकदेशकालतया एकसम्बन्धिदर्शनेऽपरा-

नुमानाय नियामकत्वायोगात् । नापि पञ्चमः न प्रयुक्त इति यदि न जनितस्तदा सम्बन्धस्याकृतकत्वपक्षेऽन्यनेति विशेषणवैयर्थ्यमकृतकस्य सम्बन्धिस्वभावेनाऽप्यजनितत्वात् । सम्बन्धस्य कृतकत्वपक्षे स्वरूपासिद्धिरेव स्यात् । सामग्र्याः सर्वसम्भवाद्नन्ततः कालदेशादृष्टादिभिरपि तज्जन्यत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वात् । नापि षष्ठः पक्षः तस्य निर्वक्तुमशक्यत्वात् । एवमेव विकल्पयायं चरमविकल्पः सर्व्वत्रापन्यस्य दूष्यो न्यूनत्वशङ्काभयादिति ।

आद्य इति पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोः सम्बन्धोऽपि सम्बन्धिस्वरूपाश्रय इति व्याप्तिः स्यादित्यर्थः । उक्तहेतुनैव द्वितीयं दूषयति *नेति* रज्जुघटयोगः सम्बन्धिस्वरूपजन्यो भवति तयोरसौ व्याप्तिरित्यतिव्याप्तिः पृथिवीत्वद्रव्यत्वयोरेकार्थसमवायरूपा व्याप्तिर्भिन्नतया जन्या नेत्यव्याप्तिश्चेत्यर्थः । तृतीयं दूषयति *अन्तत इति* अव्याप्तेरतिव्याप्तेरेव । पार्थिवत्वलोहलोहलेख्यत्वसम्बन्धस्यापि सम्बन्धिस्वरूपानातिरिक्ततयाऽतिव्याप्तिरिति धूमसम्बन्धस्य सम्बन्धिस्वरूपातिरिक्ततयाऽव्याप्तिरित्यर्थः । तुरीयं दूषयति *नापीति* हेतुमाह *व्याप्तीति* व्याप्यत्वं नाम व्याप्तिमत्त्वं व्याप्तिरव्याप्यसिद्धा तस्या एव परीक्षाकाजत्वादतो विशिष्टलक्षणासिद्धेरित्यर्थः । सन्ध यस्य व्याप्यत्वमुपेत्यापि खण्डयति *सम्बन्धस्य व्याप्यत्वे चेति* एकसम्बन्धिदर्शने-धूमादिदर्शने

सत्यपरानुमानाय–वन्ह्यभावाद्यनुमानाय सम्बन्धस्य नियामकत्वायोगात्। कुत इत्यत आह *सम्बन्धिनो-रिति *व्यापकस्य व्याप्यापेक्षयाऽधिकवृत्तित्वं वाच्य-मन्यथा व्याप्यव्यापकभावानिश्चयात्तत्संभवाच्चैवं च व-न्हिव्यतिरेकेणापि धूमावस्थानसम्भवान्नानुमानं स्या-दित्यर्थः। पक्षमं निषेधति * नापीति * प्रयुक्तशब्देन जनिमभिधाय न प्रयुक्त इति तन्निषेधः क्रियत उत-व्याप्तिमभिधायेति विकल्पय द्वितीयमात्माश्रयेण ब-हिरेव दूषयित्वा प्रथममनुवदति * यदीति * असौ सम्बन्धः कृतकोऽकृतको वेति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * तदेति * सम्बन्ध इत्येवालं स्वाभाविक इति पराजन्यत्वविशेषणं व्यर्थमित्यर्थः। कुतो वैयर्थ्य-मित्यत आह *अकृतकेति* स्वेन जन्यत्वे सति हेत्वन्त-रनिवारणाय विशेषणमुपादेयं स्वरूपेणैवाजन्यत्वेऽना-दिसम्बन्ध इति वक्तव्यं तथा च धूमादिसम्बन्धे ऽव्या-प्तिरित्याशयः। द्वितीयेऽवद्यं निगदति *सम्बन्धस्येति* असम्भव एवस्यादित्यर्थः। * सामग्र्या इति * असम्भवमेवोपपादयति * सामग्र्या इति * अन्ततः कालदेशादृष्टादिभिरपि सम्बन्धजन्यत्वस्यावश्यवक्त-व्यत्वात्तत्रापि हेतुः * सामग्र्या इति *

"न किञ्चिदेकमेकस्याः सामग्र्याः सर्वसम्भव"

इति न्यायेन सम्बन्धस्यापि सम्बन्धिस्वरूपा-तिरिक्तदेशादिजन्यत्वं वक्तव्यं देशादृष्टेश्वरेच्छा-दीनामुत्पत्तिमन्मात्रनिमित्तत्वादित्यर्थः। अन्ततोऽव-सानेऽपीति यावत्। अन्य एवेति पारिशिष्टं दूषयति

नापीति ननु कथं निर्वक्तुमशक्यत्वं यावतोदयनेन न्यायवाचस्पतिटीकायां स्वाभाविको निरुपाधिरित्यर्थ इति निरुक्तं इति। मैवम्। तस्य प्रतियोगिभूतोपाधिखण्डनप्रस्तावे पराकरिष्यमाणत्वात् । निर्वक्तुमशक्योऽयं विकल्पः कस्मात्कृतइति तत्राह * एवमिति * कुत इत्यतआह *न्यूनेति* यदि स्वयं प्रतिभातविकल्पा एव क्रियन्ते तर्हि परो ब्रूतेऽन्य एव प्रकारो ममाभिप्रेत इति न्यूनोक्तिस्तवेति तत्परिहारार्थमित्यर्थः ।

व्याप्तिलक्षणान्तरमुपस्थापयति ।

५२६ व्याप्तिलक्षणान्तरखण्डनम् ।

अनौपाधिकः सम्बन्धो व्याप्तिरित्यपरः । स प्रष्टव्यः कोऽयमुपाधिर्नाम यच्छून्यत्वमनौपाधिकत्वम् । उपाधिः साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकः । अयञ्च–

"एकसाध्याविनाभावे मिथः सम्बन्धशून्ययोः ।
साध्याभावाविनाभावी स उपाधि र्यदत्ययः"–

इत्यस्य व्यतिरेकमुखस्य यदत्ययः स उपाधिरिति योज्यमानस्य पर्य्यवसितोऽर्थः । तद्धर्म्मभूता हि व्याप्ति र्जपाकुसुमरक्ततेव स्फटिके साधनाभिमते चकास्तीत्युपाधिरसावुच्यते । तदिदमाहुः–

* "व्याप्तेश्चदृश्यमानायाः कश्चिद्धर्मः प्रयोजकः ।
अस्मिन्नत्यमुना भाव्यमिति यत्सा निरूप्यते ॥

* अयं श्लोकः का० मु० पु० नास्ति ।

अन्ये परप्रयुक्तानां व्याप्तीनामुपजीवकाः ।
तैर्दृष्टैरपि नैवेष्टा व्यापकांशावधारणा" ॥

स चोपाधिर्निश्चित इवाशङ्कितश्च यत्तदमुच्यते ।
"यावद्व्यतिरेकित्वं शतांशेनापि शङ्क्यते ।
विपक्षस्य कुतस्तावद्धेतोर्गमनिका बलं"
मिति चेत् ।

अनौपेति सम्बन्धो व्याप्तिरित्युक्ते पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वसम्बन्धेऽतिव्याप्तिरिति तत्परिहाराय विशेषणमनौपाधिकेति । तस्य प्रशिथिलावयवत्वोपाधिकत्वादुपाधावेव लक्षणगमनपरिहाराय विशेषणं सम्बन्ध इति । दूषणायोपक्रमते * स इति * व्याप्तिखण्डनप्रस्ताव उपाधिप्रश्नो ऽयुक्तो ऽप्रस्तुताभिधानप्रसङ्गादित्यत आह *यदिति* व्याप्तिविशेषणाभावप्रतियोगितयोपाधिरपि प्रस्तुत इत्यर्थः । कुसुमाञ्जलावुदयनेन जल्पितमुपाधिलक्षणं शङ्कते * उपाधिरिति *.अव्यापक उपाधिरित्युक्ते घटाव्यापकपटेऽतिव्याप्तिस्तन्निरासायाह * साधनस्याव्यापक इति * तावत्युक्ते शब्दोऽनित्यः कृतकत्वाद्घटवदित्यत्र सामान्यवत्वे सत्यस्मदादिबाह्येन्द्रियग्राह्यत्वमुपाधिः स्यात्तत्र सत्यपि कृतकत्वे बुद्ध्यादावभावेन साधनाव्यापकत्वात्तन्निरासार्थमाह * साध्यस्य व्यापक इति * तथाऽग्निमान् पर्वतो धूमवत्वादित्यत्र तत्पुष्कलकारणवत्त्वमुपाधिः स्याद्यत्रयत्राग्निस्तत्र तत्र तत्पुष्कलकारणवत्त्वमिति साध्यव्यापकत्वेऽपि साधनाव्यापकत्वं

नास्ति मेनैव हेतुना पर्वतेऽपि तस्य साधयितुं शक्यत्वा-त्तद्व्यावृत्त्यर्थमाह * साधनाव्यापकेति * साध्यव्यापक-त्वे सति साधनाव्यापकत्वमुपाधित्वमित्यत्रोदय-नसम्मतिमाह * अयं चेति * अयञ्चास्य श्लोकस्य पर्यवसितोऽर्थ इति सम्बन्धः। कथमस्याऽयमर्थः स्यात्त-द्वाचकस्य पदस्यादर्शनादित्यत आह * व्यतिरेकेति * व्यतिरेको मुखं द्वारं यस्य स तथोक्तः। व्यतिरेकमुखत्व-मेव कथमित्यत आह * यदिति * तमेव श्लोकं पठ-ति * एकेति * स श्यामो मैत्रतनयत्वादुगृहगतमैत्रत-नयवदित्यत्र एकेन साध्येन श्यामतालक्षणेन सह मैत्रतनयत्वशाकाद्याहारपरिणतिपरम्परापूर्वत्वयोरवि-नाभावे साहचर्ये सति। कीदृशयोस्तयोरित्यत आह * मिथ इति * परस्परसम्बन्धशून्ययोर्व्याप्यव्यापक-भावहीनयोर्मध्ये यदत्ययः यस्य शाकाद्याहारपरिण-तिपूर्वकत्वस्याप्यत्ययो ऽभावः साध्याभावाविना-भावी श्यामतालक्षणसाध्याभावव्याप्यः यत्र शाका-द्याहारपरिणतिपूर्वकत्वं नास्ति तत्र श्यामत्वमपि नास्ति यथा गौरः पुरुष इति। स–शाकाद्याहारपरिण-तिपूर्वकत्वधर्म उपाधिरत्र मिथः सम्बन्धशून्ययोरिति साधनाव्यापकत्वमुक्तम्। यदत्ययः साध्याभावाविना-भावीति साध्यव्यापकत्वमुक्तं व्यापकाभावस्य व्या-प्यत्वात् व्याप्याभावस्य च व्यापकत्वादेकसाध्येत्या-दिस्वरूपसङ्कीर्त्तनम्। यत्र साध्यं तत्रोपाध्यभिमतो धर्मो यत्रोपाध्यभिमतो धर्मो नास्ति तत्र न साध्यमपीत्यन्वय-व्यतिरेकाभ्यां तयोरेव व्याप्यव्यापकभावनिश्चयेऽपि

तत्रोपाधिशब्दप्रवृत्तिः किं निबन्धनेत्याशङ्क्याह * तदिति * तस्योपाध्यभिमतस्य धर्मभूता व्याप्तिः साधनाभिमते धर्मे चकास्ति भातीति कृत्वाऽसावुपाधिरुच्यतेऽत्रोदाहरणमाह * जपेति * जपाकुसुमधर्मा रक्तता स्फटिक इव उप समीप आधीयत इत्युपाधिः स्वसम्बन्धादन्यत्र स्वधर्माध्यारोपकत्वमुपाधिशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमित्यर्थः। इदमुदितं कुसुमाञ्जलौ तद्धर्मभूता हि व्याप्तिर्जपाकुसुमरक्ततेव स्फटिके साधनाभिमते चकास्तीत्युपाधिरसावुच्यत इति। अन्यत्राप्युक्तं स्वसम्बन्धेन स्वीयं धर्ममन्यत्र दर्शयन्म उपाधि यथा लोके जपाकुसुमादिःस्फटिकोपल इति। अन्यत्र स्वधर्मारोपकत्वादुपाधित्वमित्यत्र भट्टवचनं प्रमाणयति * तदिति * ननु व्याप्यस्य गमकत्वेऽग्नीषोमीयादिष्वधर्मत्वावगतौ हिंसात्वस्यापि हेतुव्याप्तित्वप्रसङ्गः व्याप्ता हि हिंसा ब्रह्महत्यादिष्वधर्मत्वेनानिष्टं चेदमित्याशङ्क्याह *

व्याप्तेश्च दृश्यमानाया कश्चिद्धर्मः प्रयोजकः।
अस्मिन् सत्यमुना भाव्यमितिशक्त्या निरूप्यते॥
अन्ये परप्रयुक्तानां व्याप्तीनामुपजीवकाः।
तैर्दृष्टैरपि नैवेष्टा व्यापकांशावधारणेति॥

इदं श्लोकद्वयं भट्टोक्तं तात्पर्यत इत्थं व्याख्यातमिह तावद्ब्रह्महत्यादिष्वधर्मत्वयुक्तेषु हिंसात्वनिषेधत्वं उपलभ्ये ततउभयधर्मसंनिधानेऽपि निषिद्धत्वमेवाक्षेपकमधर्मत्वस्य न हिंसात्वं यतो निषेधविधिप्रयुक्तैवाऽनिष्टानुबन्धिता न हिंसात्वप्रयुक्ता आक्षेपकं चाक्षि-

प्यमाणेन नियतं तत्र हिंसात्वमाक्षेपकं यदि हि नि-
षेधविधानं न स्यात्ततो विनाप्यधर्मत्वं न स्यादेव
हिंसात्वमाक्षेपकश्चान्यवोपलभ्यमानमाक्षेप्यं सन्निधा-
पयति अनाक्षेपकस्तूपलभ्यमानो ऽपि न धर्मांतरं स-
न्निधापयत्यनियतत्वादिति । अत्रोदाहृतवार्त्तिकस्यैष-
मक्षरयोजना । परप्रयुक्तानां व्याप्तीनामुपजीवका
अन्ये समर्थहेतोरन्ये हेत्वाभासा इत्यर्थः।यद्वा अन्ये हिं-
सात्वादयः यथा ऽग्नीषोमीयपश्वालम्भोऽधर्मसाध-
नं हिंसात्वाद्बाह्यहिंसावदित्यत्र निषिद्धत्वप्रयुक्तव्या-
प्त्युपजीवको हिंसात्वादिति हेतुः तत्प्रभृतिभि-
तैः परप्रयुक्तव्याप्तिभिर्दृष्टैः पक्षधर्मतयाऽवगतैरपि व्या-
पकांशावधारणा नैष्टेव साध्यनिश्चयो न जायत
इत्यर्थः । एवमुपाधिं लक्षयित्वा तदवान्तरभेदमाह * .
स चेति * द्विविध इत्यध्याहारस्तदुक्तं कुसुमाञ्जलौ
यत्रानुकूलस्तर्को नास्ति सोऽप्रयोजकः स च द्विविधो
हि निश्चितोपाधिराशङ्कितोपाधिः । शङ्कितोपाधावं-
भियुक्तवचनमुदाहरति * यत्रेति * विपक्षस्य साध्या-
भाववतो यावद्व्यतिरेकित्वं हेत्वभावरहितत्वं शतां-
शेनापि उपाधिशङ्काद्वारेणापि शङ्क्यते तावद्धेतोर्गम-
निकाबलं साध्यनिश्चयजननसामर्थ्यं कुतो न कुतोऽपि
निःसन्दिग्धव्याप्तिलक्षणाङ्गविकलत्वादित्यर्थः *

अतिव्याप्त्या खण्डयति *

५२७ उपाधिखण्डनम् ।

साध्यव्यापके पक्षेतरत्वेऽपि प्रसङ्गात् । तद्व्यति-

रिक्त इत्यपीति चेन्न । बाधोन्नीतस्य तस्याव्यापनात् । अन्यथा निरुपाधिसम्बन्धित्वे बाधासिद्धेः । यदाह बाधेन सोपाधिरुन्नीयतां अन्येन वेति न कश्चिद्विशेषः । एतदर्थमपि विशेषणीयमिति चेन्न । तथापि साधनाव्यापकत्वे सतीति तदव्यासञ्जनावधारणं न शक्यावधारणम् । एवं साध्यव्यापक इत्यपि ।

* नेति * क्षित्यादिकं सकर्तृकं कार्यत्वाद् घटवदित्यत्र पक्षेतरत्वं साध्यव्यापकं भवति सकर्तृकघटादौ सर्वत्र भावात् साधनाव्यापकं च पक्ष एव कार्यत्वे सति पक्षेतरत्वाभावादिति तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः । अत्रैके समादधते न हि पक्षेतरत्वं साध्यव्यापकं पक्ष एव साध्यसंदेहेऽप्युपाधेः साधनस्य निश्चितत्वादिति । तैः कथमनुमानमेव ज्ञातमिष्टं पक्षे साध्यसद्भावसन्देहेऽपि साधनसद्भावनिश्चयेन शङ्कितव्यभिचारत्वाद्धेतोः । पश्चात्तदस्य हेतोः साध्यसम्बन्धनिश्चय इति चेत्तर्हि इहापि साध्याभावेऽपि पक्षेतरत्वस्य वर्तेर्विरोधाभावं न वर्तत इति व्यतिरेकनिश्चयस्वरूपभेदादेव न तस्य पक्षत्वापत्तिरिति

" मधु पश्यसि दुर्बुद्धे प्रपातं किं न पश्यसि"

साध्याभावे कविपत्तौ नानिवर्तत इति तदनुपपाद्य न दृश्यत इति । पक्षेतरत्वव्यतिरिक्तत्वे सति साध्यव्यापकः साधनाव्यापक उपाधिरिति लक्षणे विशिनष्टि * तदिति * पक्षेतरत्वे पक्षान्यो-

न्याभाववत्त्वं तद्व्यतिरिक्तं पुनस्तदन्योन्याभाववत्त्वं तन्न सम्भवत्यनवस्थानादिति दूषयति * नेति * अभ्युपेत्यापि दूषयति * बाधेति * तेजो द्रव्यमनुष्णं रूपित्वाद्घटवदित्यत्र पक्षे साध्याभावस्य प्रत्यक्षतया हेतोः प्रत्यक्षविरुद्धत्वं तत्र रूपित्वानुष्णत्वसम्बन्धेऽतेजस्त्वमुपाधिः पक्षेतरत्वमेव वा बाधेनोन्नीयते तन्न व्याप्नुयात्पक्षेतरत्वव्यतिरिक्तेति विशेषणाभावादित्यर्थः। बाधोऽप्रामाण्यगमको नोपाधेरित्यत आह *अन्यथेति *दुष्टकरणजन्यस्यैव शुक्तिरूप्यादिज्ञानस्य बाध्यत्वान्निरुपाधिसम्बन्धत्वे कलृप्तकरणजन्यतया प्रमाणमेव स्यादित्यत एवोदयनेनातेजस्त्वमुपाधिरुक्तः। बाधेनोपाधिरुन्नेय इत्यत्र तदीयवचनमुदाहरति *यदिति* अन्येन—व्यभिचारेण विपक्षप्रतिकूलतर्काभावेन वेत्यर्थः। ननु शब्दो नित्य आकाशैकगुणत्वात्तद्गतपरममहत्त्ववदित्यनुमानमिति चेन्न। अकार्यत्वस्योपाधेर्भावादन्यथाऽऽत्मविशेषगुणा नित्यास्तदेकगुणत्वात्तद्गतपरममहत्त्ववदिति च स्यात्। अस्य प्रत्यक्षबाधितत्वाद्हेतुत्वमिति चेन्न। निरुपाधेर्बाधाभावात्स्वभावप्रतिबन्धस्य तत्परित्यागे स्वभावपरित्यागप्रसङ्गात्तस्मात् बाधेन सोपाधिरुन्नीयतामन्यथा वेति न कश्चिद्विशेष इति कुसुमाञ्जलावुक्तमित्यर्थः। बाधोन्नेयपक्षेतरव्यतिरिक्तत्वे सति कथितलक्षण उपाधिरिति शङ्कते * एतदिति * अतिव्याप्तिपरिहारेऽप्यसिद्धिरपरिहार्येति दूषयति * नेति * साधनव्यापकत्वं तद्व्याप्तिकर्तृत्वं तदभावः साधनाव्यापकत्वमेवं च व्याप्तिसिद्धौ

व्यापकत्वासिद्धिस्तत्सिद्धौ तदपेक्षाऽव्यापकासिद्धिस्तत्सिद्धावुक्तोपाधिसिद्धिरुपाधिसिद्धौ च निरुपाधिकसम्बन्धव्याप्तिसिद्धिरिति चक्रकापत्तेरित्यर्थः । उक्तन्यायं विशेषांशेऽप्यतिदिशति * एवमिति * व्याप्त्यनवधारणे साध्यव्यापक इत्यपि शक्यावधारणं नेति सम्बन्धः । व्याप्तिसिद्धौ साध्यव्यापकत्वसिद्धिस्तत्सिद्धावुपाधिसिद्धिरुपाधिसिद्धौ च निरुपाधिकसम्बन्धव्याप्तिसिद्धिरिति चक्रकापत्तेरत्राऽपि तुल्यत्वादित्यर्थः । एतेन समव्याप्तिपक्षोऽपि ।

" समासमाविनाभावावेकत्र स्तो यदा तदा ।
समेन यदि नो व्याप्तस्तयोर्हीनोऽप्रयोजक" ॥

इत्युक्तो निरस्तश्चक्रकापत्तेस्तुल्यत्वात् ।

निरुपाधिकसम्बन्धो व्याप्तिर्न साध्येन सहोपाधेर्येन चक्रकं स्यात्किन्तु साहचर्यमात्रमतो नोक्तदोष इति शङ्कते ।

५२८ चक्रकापत्तिपरिहारशङ्कानिरासः ।

अथ मन्यसे ऽदृष्टव्यभिचारसाध्यत्वं साध्यव्यापकत्वम् । न । वस्तुगत्या व्यभिचारिसाध्यस्याप्यापाततोऽदृष्टव्यभिचारसाध्यत्वसम्भवात् तस्याप्युपाधित्वापत्तेः । न द्रक्ष्यत इति च निरूपयितुमशक्यम् । व्याप्तिग्रहकाले च साध्यत्वाभावेन तदव्यभिचारः कथमवधार्य्यः । साध्यं व्यापकमपेक्षितमिति चेन्न । व्याप्त्यनवगमे व्यापकार्थानवगमात् । सम्भावितव्यापकभावो व्यापकोऽपेक्षित

इति चेन्न । व्यापकस्यानिरुक्तौ किंरूपतया सम्भावनापि स्यात् । अथ साध्यव्यापक इत्येव भद्रं तदानीं साध्यत्वाभावेऽपि साधयितुमर्हत्त्वस्य विवक्षितत्वात् । न । कथं ह्यवगन्तव्यमिदमेव साधयितुमर्हमिदं नेति । व्यापकत्वादिति वक्तुमशक्यत्वात् । नच साधनाव्यापकत्वं सर्वत्र निश्चेतुं शक्यम् । स श्यामो मैत्रतनयत्वादित्यत्र शाकाद्याहारपरिणतिपरम्पराया मैत्रतनयेऽभावस्य दुरधिगमत्वात् ।

* अथेति * न दृष्टो व्यभिचारः साध्येन यस्य सोऽदृष्टव्यभिचारः साध्यस्तथाविधस्योपाधेः साध्यव्यापकत्वमित्यर्थः । आपाततोऽदृष्टव्यभिचारत्वमुत कालान्तरेऽपीति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * नेति * वस्तुगत्या व्यभिचारि साध्यं यस्योपाधेस्तस्यापाततो न दृष्टो व्यभिचारः साध्येन यस्य स तथोक्तस्तथास्यसम्भवात् क्षित्यादिकं सकर्तृकं कार्यत्वाद्घटवदित्यत्र रूपित्वमुपाधिः स्यात्तस्य साधनाव्यापकत्वादापाततो व्यभिचारादर्शनाच्चेत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीये लक्षणासिद्धिरित्याह * नेति * कालान्तरभाविव्यभिचारस्य सम्प्रति ज्ञातुमशक्यत्वात् तदभावोऽपि दुर्निरूप इत्यर्थः । व्याप्तिग्रहणकाले इति काकाक्षिवदुभयतः सम्बध्यते । एवं साध्यव्यापक इत्यत्र व्यापकांशप्रयुक्तदूषणमभिधाय साध्यांशदूषणमाह * श्यामेति * साध्यत्वं नाम सिसाधयिषितत्वं सिद्धिश्च व्याप्तिग्राही-

ना तल्लिङ्गं व्याप्तिग्रहणकाले नास्ति तेन तदा साध्यत्वाभावात्तेन सह व्यभिचाराभावो नावधारयितुं शक्यत इत्याशयः। साध्यत्वं न सिद्धिविषयत्वं किं तु व्याप्तिकर्तृत्वमेवातस्तद्व्यभिचारः शक्यनिरूपण इति शङ्कते * साध्यमिति * असम्भवेन दूषयति * नेति * व्याप्त्यनवगमे यद्यपि तत्कर्तृत्वव्यापकत्वप्रमा न सम्भवति तथाऽपि सम्बन्धकर्तृत्वे सत्यभिकव्यक्तिगता व्यापकत्वसम्भावनाऽस्ति सम्भावितव्यापकादृष्टव्यभिचारत्वं साध्यव्यापकत्वमिति शङ्कते * सम्भावितेति * क चित्प्रमितस्यैवान्यत्र सम्भावनाविषयत्वं निश्चयपूर्वकत्वात्संशयस्य संभावनस्येहान्तर्भावात्क चिदप्यनिश्चये सम्भावनमपि न स्यादिति परिहरति * नेति * किंरूपतया—केन प्रकारेणेति यावत्। व्याप्तिग्रहणकाले साध्यत्वाभावप्रयुक्तोक्तदोषपरिहारं शङ्कते * अथेति * कुतो भद्रत्वमुक्तदोषापाकरणमन्तरेणेति तत्राह * तदानीमिति * साध्यत्वं न सिद्धिविषयत्वं किन्तु तयोग्यता सा तु यावद्द्रव्यभाविनीति भावः। नैतदपि सिद्ध्यति मानाभावादिति परिहरति * नेति * इदमस्याग्नेय साध्यं नेदं धूमादि इति कथमनयोर्व्याप्तिलक्षणः। धूमाग्न्योः साधनसाध्यभावो व्याप्यव्यापकभावादुपपद्यते तत्राह * व्यापकेति * साधनाव्यापकत्वविशेषणस्य प्रकारान्तरेण खण्डनं प्रस्तौति * न चेति * शब्दो नित्यः ध्वन्यत्वे सति श्रावणत्वाच्छब्दत्ववदित्यत्राकृतकत्वोपाधौ साधनाव्यापकत्वं निश्चेतुं श-

वयत इति सर्वत्रेत्युक्तम् । कुतोऽनिश्चय इत्यत आह * स इति * मैत्रतनयत्वश्यामत्वसम्बन्धे शाकाद्याहारपरिणतिपरम्परोपाधिराश्रीयते तस्याः पक्षीकृतमैत्रतनये भावो दुरधिगमो मानाभावात्कथंचिच्छाकपरिणामाभावावगमे ऽप्यादिपदोपात्ताहारान्तरपरिणतिपरम्पराभावो दुरधिगम इत्याशयः ।

तर्हि साधनाव्यापकत्वानिश्चयान्माभून्निश्चितोपाधित्वमथापि सन्दिग्धोपाधित्वं भविष्यति साधनाऽव्यापकत्वस्याप्यनिश्चयादिति शङ्कते ।

५२९ सन्दिग्धोपाधित्वनिरास. ।

यत्रोक्तलक्षणस्य निश्चायकं प्रमाणमस्ति तत्र निश्चितोपाधित्वमन्यत्र शङ्कितोपाधित्वं मैत्रतनयत्वव्याप्यशाकाद्याहारपरिणतिपरम्परया स्थातव्यमित्यत्र नियामकाभावादिति चेन्न। मैत्रतनयत्वेनैव हेतुना तस्यापि प्रसाधने तच्छङ्काया अपि छेत्तुमशक्यत्वात् । तत्रापि तत्तत्सामग्रीत्युपाधिपरम्पराभिधाने च तस्या अपि मैत्रतनयत्वेनैव प्रसाधनस्य कर्तुं शक्यत्वात् ।

* यत्रेति * यत्र निषिद्धत्वादौ साधनव्यापकत्वादिकथितलक्षणस्य निश्चायकं श्रुत्यादिकं प्रमाणमस्ति तत्र निषिद्धत्वादौ निश्चितोपाधित्वमित्याशयः । निश्चितोपाधिस्थलमुक्त्वा शङ्कितोपाधिस्थलमाह * अन्यत्रेति * शाकाद्याहारपरिणत्यादौ सन्दिग्धोपाधित्वमित्यर्थः । साधारणधर्मदर्शनादि-

शङ्कासामग्र्यां सत्यामुपाधिशङ्कानङ्गीकारे स्वक्रियाव्याघातापत्तिरित्यभिप्रेत्य हेतुमाह * मैत्रेति * शाकाद्याहारपरिणतिपरम्परया मैत्रतनयत्वं व्याप्य स्यातव्यमित्यत्र प्रमाणाभावाद्विशेषादर्शनं साहचर्यमात्रे सामान्यदर्शनं च विद्यत इति भावः। विशेषादर्शनादिकारणाभावमापादयन् शङ्कानङ्गीकारे नास्ति व्याघात इति परहरति * नेति * मैत्रतनयः शाकाद्याहारपरिणतिपरम्परापूर्वको मैत्रतनयत्वादिति हेतुनैव व्यापकत्वविशेषदर्शनात् कारणाभावादेव शङ्काभाव इति भावः। मैत्रतनयत्वेन शाकाद्याहारपरिणतिपरम्परापूर्वकत्वे साध्ये शाकाद्याहारसामग्रीसत्वमुपाधिस्तस्य मैत्रतनयत्वेन प्रसाधने तत्सामग्र्युपाधिरित्युपाधिपारम्पर्याभिधानान्नोपाध्यनुमानसम्भव इत्यत आह * तत्रापीति * तस्याः सामग्र्या मैत्रतनयत्वेनैव साधनस्य कर्तुं शक्यत्वात्साधनाव्यापकत्वमिति शेषः।

तत्सामग्र्या साधनव्यापकत्वानुमाने साधनानवस्था स्यात् सा च न युक्ताऽनवस्थायां प्रमाणाभावाद्गौरवाच्चेति शङ्कते।

५३० अनवस्थानिरासः।

अनवस्थैवं स्यादिति चेत्। न। उपाध्युपन्यास एव कुतोऽनवस्था न स्यात्। साध्यसामग्र्या उपाधित्वे धूमानुमानसाधारण्यात्। एवं च साध्ये सामग्र्युपाधित्वव्यवच्छेदार्थमपि लक्षणं विशेषणीयम्। 'श्यामत्वादौ साध्ये

शाकाद्याहारपरिणतिपारम्पर्यादिस्तस्मिन्साध्ये श्यामत्वो-
देरुपाधित्वसम्भवेन कथमुपाधिरपि साधयितुं शक्यत
इति चेत् । नैवम् । प्रत्येकं द्वयोरपि मैत्रतनयत्वादिना
साधने साधनाव्यापकत्वस्य शङ्कितुमशक्यत्वात् ।
अन्यथा सकर्तृकत्वे साध्येऽदृष्टजत्वं अदृष्टजत्वे च
सकर्तृकत्वमुपाधिरित्युभयासिद्धिः स्यात् एवं बुद्धिम-
त्पूर्वकत्वे प्रयत्नवत्पूर्वकत्वं प्रयत्नवत्पूर्वकत्वे बुद्धि-
मत्पूर्वकत्वमेवं वह्नित्वजात्याक्रान्तत्वे इन्धनत्वजा-
त्याक्रान्तत्वं तस्मिन्वह्नित्वजात्याक्रान्तत्वमुपाधिः स्या-
दित्यत्राऽपि विश्वमनुमानं व्याकुलं स्यात् ।

* अनवस्थेति * अनवस्थाप्रसङ्गप्रदर्शनेन परिह-
रति * नेति * साध्यसाधनयोः उपाधित्वमुपेत्य दू-
षणं निरस्यादिदानीं तदेवानुपपन्नमतिप्रसङ्गादित्याह
* साध्येति * पर्वतोऽग्निमान्धूमादित्यत्रापि सामग्र्यु-
पाधिः स्यात्तत्साधने तत्सामग्रीति साध्यसामग्रीप-
रम्परया सर्वानुमानोच्छेद इत्यर्थः । माभूत्तर्हि साध्य-
सामग्र्या उपाधित्वमतिप्रसङ्गादित्यत आह *
एवमिति * साध्यसामग्र्यपर्यवसन्ने साधनेऽपि पक्षेतरत्व-
रूपानतिरिक्तविशेषणवत्त्वे सतीति कथितलक्षण उपा-
धिरिति विशेषणमिदं विशेषितमपि शाकाद्याहा-
रपरिणतिपरम्परैव साधनाव्यापकत्वासिद्धिरित्या-
शयः । स श्यामो मैत्रतनयत्वादित्यनुमाने शाकाद्या-

दारपारम्पर्यमुपाधिः शाकाद्याहारपरिणतिपारम्पर्य-पूर्वको मैत्रतनयत्वादित्यनुमाने श्यामत्वमुपाधिरि-ति इतरेतरोपाधित्वसम्भवान्नोपाधेः साधनव्याप-कत्वानुमानं शक्यमिति शङ्कते * श्यामेति * आ-दिपदादुपाध्यन्तरस्थलस्वीकारः। द्वयोर्युगपत्साधनाच्च परस्परोपाधित्वमिति परिहरति * मैवमिति * स श्यामत्वे सति शाकाद्याहारपरिणतिपूर्वकः मैत्रत-नयत्वादिति साधने प्रत्येकं साधनाव्यापकत्वस्य शङ्कि-तुमशक्यत्वादित्यर्थः। यदि द्वयोर्युगपत्साध्यत्वं नाङ्गी-क्रियेत तर्हि सर्वमप्यनुमानं भज्येतेत्याह *अन्यथेति* अन्यथा विश्वमनुमानं व्याकुलि स्यादिति सम्बन्धः। तदुपपादनं * सकर्तृकत्व इत्यादि * एवमन्योन्योपा-धितयेश्वराऽनुमानासिद्धिमुक्त्वा तस्य सर्वज्ञत्वानुमा-नासिद्धिमाह * एवमिति * उपाधिरित्युभयसिद्धिरि-ति सर्वत्रानुषङ्गः। तेजोत्वस्वभावं पर्वतेऽप्यस्तीति वि-शिनष्टि *इन्धनतेजोत्वत्वमिति * इन्धनं मप्यन्युप-लक्षणम्। एतदुक्तं भवति। पर्वतो वन्हिमान् धूमव-त्त्वादित्युक्ते काष्ठाद्यन्यतमजन्यतेजोत्वत्वमुपाधिरिति। वन्हित्वं जातिर्यस्य स वन्हित्वजातिरग्निस्तदाक्रान्तः त्वं वान्हिमत्त्वमित्यर्थः। केचित्तु अयं वन्हित्वजात्याक्रा-न्तः धूमकेतनत्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्यनुमाने काष्ठादि-जन्यप्रकाशगुणवत्त्वमुपाधिरिति व्याचक्षते। तत्सदसद्वे-ति पण्डितैरेव निरूप्यम्। आदिशब्दाद्द्व्यणुकं स्वपरि-माणान्यूनपरिमाणारब्धं सावयवत्वाद्घटवदित्यत्र कार्यद्र-व्यत्वमुपाधिस्तस्मिंश्च साध्ये स्वपरिमाणाऽन्यूनपरि-

माणारब्धत्वमित्यादि गृह्यते। अन्योन्याश्रयोपाधित्व इवोपाधित्वेऽपि सम इत्यदोष इति भावः।

साध्यसाधनसम्बन्धव्यापकत्वं साध्यव्यापकत्वम- स्त्वित्यत आह।

५३१ सर्वज्ञनारायणमतनिरासः।

अत एव साध्यसाधनसम्बन्धं प्रति व्यापकत्वं साध्यव्यापकत्वमिष्टमित्यपि प्रत्युक्तम्।

* अत इति * व्याप्त्यनिरुक्तौ व्यापकत्वानिरुक्तेरेवेत्यर्थः। साध्यवन्निष्ठात्यन्ताभावाप्रतियोगित्वं साध्यव्यापकत्वं साधनवन्निष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वं साधनाव्यापकत्वमिति नारायणसर्वज्ञमतमपि निरस्तम्। व्याप्त्यसिद्धौ साध्यसाधनभावासिद्धेरिति स्पष्टत्वम्। ननु चसाधनाव्यापकत्वमपि सर्वत्र निश्चेतुं शक्यमित्यस्मात्प्रागिदं वक्तव्यम्। सत्यम्। ग्रन्थार्थं उपदेशातोऽवगन्तव्य इत्यभिप्रेत्य व्यवहितसम्बन्धितया करणाददोष इति।

यत्रोक्तलक्षणस्य निश्चायकं प्रमाणमस्ति तत्र तन्निश्चितोपाधित्वमिति यदुक्तं तदपि न प्रसङ्गार्हमित्याह।

५३२ निश्चितोपाधावपि साधनाव्यापकत्वस्यदुर्ग्रहत्वम्।

यत्राप्युपाधिर्निश्चीयते तत्राप्यतीन्द्रियोपाधिविषये तदभावस्य साधनाव्याप्तत्वमनुमेयतायां सोपाधीक्रियमाणेन साधनेनैव सत्प्रतिपक्षस्य कर्तुं शक्यत्वात्।

तथा सति तत्र शङ्कितोपाधित्वमेव निर्व्यूढं स्थास्यतीति चेत् । एवं ब्रुवाणा नियतमजैषीः परं मन्द मन्दाक्षं न प्रतिपक्षम् । तथा हि-स्वीकृतनिश्चितोपाधिमात्रे शङ्कितोपाधित्वमास्तदनुकूलं मन्यते कोऽन्यो जितलज्जात् । न च क्वचिन्निश्चितोपाध्यनभ्युपगमे तच्छङ्काऽशक्या । यत्र प्रत्यक्षेणोपाधिनिश्चयस्तदेव तद्दर्शनस्थानं भविष्यतीति चेन्न । ऐन्द्रियकबाधे तज्जातीयस्यातीन्द्रियस्याप्रयोजकीक्रियमाणेन हेतुनैव साधयितुं शक्यत्वात् । नच यदेकत्रैकजातीयमैन्द्रियकं तदन्यत्रैन्द्रियकबाधे हेतुबलादतीन्द्रियं न प्रसाध्येत पाकदर्शनात् जठरानलादि । साधनाव्यापकत्वे सति साध्यव्यापक इति च शाकाद्याहारपरिणतिपरम्परासाध्यं व्याप्नोतीत्यव्यापकतादोषः । न हि शाकादित्वं नाम किञ्चिदेकमस्ति यत्साध्यं व्याप्नुयात् ।

* यत्रेति * तेजोऽनुष्णं रूपित्वादित्यत्र बाधेनोपाधिमात्रमुन्नीयाते तेजस्त्वमुपाधिविशेषः कल्प्यते तस्य प्रत्यक्षतया तदभावः पक्षे प्रत्यक्ष इति विशिनष्टि * अतीन्द्रियेति * वज्रादिर्लोहलेख्यः पार्थिवत्वात्काष्ठवदित्यत्र शिथिलावयवत्वमुपाधिराश्रीयते स चातीन्द्रियो लोहलेख्यत्वेनानुमेयत्वादत एव वाचस्पतिटीकायामुदयनेन स्फटिके कथमेवं प्रतिपत्तिरिति चोदितं प्रत्युक्तं लोहलेख्यत्वादेवेति तस्य

साधनाव्यापकत्वार्थं तदभावो वज्रादावनुमेयो वज्रादिर्न प्रशिथिलावयवः लोहालेख्यत्वाद्वायुवदिति। अस्य च हेतोर्वज्रादिः प्रशिथिलावयवः पार्थिवत्वाद्घटवदिति सोपाधीक्रियमाणपार्थिवत्वेनैव सत्प्रतिपक्षस्य कर्तुं शक्यत्वान्न साधनाव्यापकत्वनिश्चय इत्यर्थः । अतीन्द्रियोपाधौ साधनाव्यापकत्वं निश्चेतुं न शक्यं चेत् सोऽपि तर्हि शङ्कितोपाधिरेव तल्लक्षणत्वाच्छाकाद्याहारपरिणतिपारम्पर्यवदिति शङ्कते * तथासतीति * अतीन्द्रियोपाधेः साधनाव्यापकत्वानिश्चये सतीत्यर्थः । निर्व्यूढं निष्प्रत्यूहमित्यर्थः । अपसिद्धान्तप्रसञ्जनेन परिहरति *एवमिति* मन्दाक्षं लज्जामतीन्द्रिये विषये शङ्कितोपाधित्वमित्येवं ब्रुवाणः परं केवल लज्जामजैषीर्न प्रतिवादिनमित्यर्थः । शङ्कितोपाधिलक्षणे सति शङ्कितोपाधित्वस्वीकारे लज्जां जितवानसीति कथमाक्षेपस्तत्राह * तथा हीति * स्वीकृतो निश्चित उपाधिभाव उपाधित्वं यत्र तस्मिन्नित्यर्थः । पूर्वमुपाधिशङ्कामुपेत्य स्वीकृतत्यागादपसिद्धान्तः स्यादित्युक्तं सम्प्रति सोऽपि न सम्भवत्याशङ्क्यमानस्य क चिदप्यनिश्चितत्वादित्याह * न चेति * सम्बन्धिदर्शनेन कोटिद्वयस्मरणे सति सविशेषाग्रहणादिकारणाच्छङ्का जायते स्मरणं च पूर्वानुभूतस्यैवातः क चिदुपाधिनिश्चयाभावे तच्छङ्का न स्यादित्यर्थ । क चिदप्युपाधिनिश्चयाभावे स्यादयं दोषो न तु तदभावः प्रत्यक्षाविषये तन्निश्चयादिति शङ्कते *यत्रेति* तद्दर्शनस्थानं साधनाव्याप-

कत्वस्थानमित्यर्थः। यद्वा तदेवानुमानं तद्दर्शनस्थानमुपाधिनिश्चयस्थानमित्यर्थः। प्रत्यक्षोपाधावपि साधनाव्यापकत्वनिश्चयं पराकुर्वन्परिहरति *नेति* तेजोऽनुष्णं रूपित्वादित्यत्रातेजस्त्वं पक्षेतरत्वं प्रत्यक्षं तस्य पक्षे साधन ऐन्द्रियकबाधे सति तज्जातीयस्यातीन्द्रियस्याप्रयोजकीक्रियमाणेन रूपित्वहेतुना साधयितुं शक्यतया न तद्दर्शनस्थानत्वमित्यर्थः। एकत्रोपाधेरैन्द्रियकत्वे तज्जातीयस्यातीन्द्रियस्य प्रत्यक्षबाधेन तदनुमेयत्वं दृष्टमित्यत आह *न चेति* न च न प्रसाध्य इति सम्बन्धः। उदाहरणमाह *पाकेति* बाह्यानलस्य प्रत्यक्षत्वात्तस्य वाऽशितपीतपाकलिङ्गेनान्तरतीन्द्रियस्तज्जातीयोऽनुमीयते। आदिग्रहणेन तद्गतरूपादिसङ्ग्रहः। एवं साधनाव्यापकत्वांशं निरस्य साध्यव्यापकत्वांशं निरस्यति * साधनेति * साधनाव्यापकत्वे सति साध्यव्यापक इत्यस्य लक्षणस्याव्यापकतादोषश्च कुत इत्यत आह *शाकेति* शाकाद्याहारपरिणतिपरम्परासाध्यं श्यामत्वन्न व्याप्नोति यस्मादित्यर्थः। शाकादित्वस्य नानात्वेन व्यावृत्ततयाऽनुगतश्यामत्वव्यापकत्वायोगादिति हेतुमाह *न हीति* क्व चिच्छाकं क्व चित्तैलं क्व चिद्घृतमिति शाकादित्वमनुगतमेकं नास्ति तेनाव्यापकत्वमित्यर्थः।

यद्यपि शाकादिरूपेणानुगतिर्नास्ति तथाऽपि श्यामिकाकारणत्वोपाधावनुगतिरस्त्येवेत्याशङ्कामुपेत्याह।

५३२ शाकादित्वस्यानुगतत्वेऽपि दोषः।

अस्तु वा कथमपि तथापि, श्यामत्वं न व्याप्नोति इन्द्र-

नीलशिलादिश्यामत्वस्याहाराजन्यत्वात्। शरीरश्यामत्वं साध्यं तच्च व्याप्नोत्येवेदमिति चेन्न। व्याप्तावुपाधेरभिधेयत्वात्। नच पुरुषश्यामत्वेन व्याप्तिः। हेतुपक्षधर्मतयैव हि साध्यं पक्षधर्मः सिध्यति न व्याप्तया अन्यथा-पुरुषपदस्य व्यवच्छेदकस्याविशेषणत्वापातात्। परम्परासम्बन्धिकज्जलादिलेपश्यामत्वव्यवच्छेदकत्वे च संयुक्तश्यामपुरुषसमवेतश्यामत्वस्य परम्परासम्बन्धिनः कथं व्यवच्छेदः स्यात्। नच साध्यसाधनसम्बन्धाद्दृष्टव्यभिचारत्वं साध्यव्यापकत्वं मा रूपसाक्षात्कृतिकरणादेस्तैजसादित्वे साध्ये भूदुद्भूतरूपवत्त्वादेरुपाधित्वम्। साधनेनापि च विशेषणतया निवेश्येन यदि केवलसाध्यव्यापकं व्यवच्छेद्यं तदा तस्य व्यभिचारशङ्काधानक्षमस्याप्युपाधित्वं न स्यात्। अथ न किञ्चिद्व्यवच्छेद्यं तदा विशेषणत्वासिद्धिरेव। न हि प्रयोजनमात्राद्विशेषणमर्थवद्भवति किन्तु किञ्चिद्व्यवच्छेदादिति। अन्यथा शरीरजन्यत्वमिवाकर्तृकत्वे व्यक्तमसिद्धौ पर्यवस्येदिति।

अस्त्विति शाकाद्याहाराजन्यश्यामत्वाभावात्कथमव्यापकत्वमित्यत आह * इन्द्रेति * इन्द्रनीलमणौ श्यामत्वसाध्यमस्ति नचोपाधिरित्यव्यापकत्वमित्यर्थः। श्यामतामात्रस्य साध्यत्वाभावात्तत्रोपाध्यभावो न दोषाय शरीरश्यामत्वस्यैव साध्यत्वात्तत्र च

सर्वत्रोपाधिरस्त्येवेति शङ्कते *शारीरेति* इदं शाकादित्वमिति यावत्। साध्यसाधनसम्बन्धस्यैव सोपाधिकत्वं नतु साध्यत्वस्येति परिहरति *नेति* साध्यसाधनसम्बन्ध एवोपाधिर्वक्तव्यो न तु साध्येऽन्यथा हेतोरप्रयोजकत्वासिद्धेर्व्याप्तिनिश्चयो यो मैत्रतनयः स श्याम इत्येतावद्रूप इति स्यादेवाव्यापकत्वमित्यर्थः। मैत्रतनयत्वस्येति शेषः। पुरुषश्यामत्वेन व्याप्त्यग्रहे मैत्रतनयत्वस्य श्यामत्वमात्रप्रयोजकतया पुरुषश्यामत्वासिद्धिरित्यत आह * हेत्विति * हेतुव्याप्त्या साध्यसामान्यसिद्धेर्हेतोः पक्षधर्म्मतया साध्यविशेषस्य पक्षधर्म्मस्य सिद्धिरित्यभ्युपगमादन्यथा

"विशेषेऽनुगमाभावः सामान्ये सिद्धसाध्यता।
इत्यादिदोषदुष्टत्वान्न च नोऽनुमितिः प्रमा"।

इति कथितदोषानिस्ताराादित्यर्थः। पुरुषश्यामत्वेन मैत्रतनयत्वव्याप्त्यभ्युपगमेपि नाननुगमप्रसङ्गस्तदेतत्पुरुषेति विशेषणाभावान्न च हेतोः पक्षधर्म्मवैयर्थ्यं तद्बलादेव तन्निष्ठपुरुषश्यामत्वसिद्धेस्तत्पुरुषत्वाविशेषणमपि व्याप्त्यन्तर्गतमेवेत्यत आह * अन्यथेति * श्यामतामात्रव्याप्तमैत्रतनयत्वहेतुपक्षधर्म्मत्वबलादेवैतत्पुरुषश्यामत्वसिद्धेः पुरुषेति विशेषणं व्यर्थं व्यभिचाराभावादित्यर्थः। न वैयर्थ्यं मैत्रतनयत्वं पुरुषसम्बन्धि तत्सम्बन्धि च तन्मैत्रस्थकज्जलादि तत्सम्बन्धि तत्समवेतश्यामत्वादीति परम्परासम्बन्धि श्यामत्वादिव्यवच्छेदकत्वात्तत्पुरुषविशेषणस्येति तत्राह * पर-

म्परेति * परम्परया सम्बन्धि च तत्कज्जलादिलेपेन जायमानश्यामलादि चेति तथोक्तं तद्व्यवच्छेदकत्वे पुरुषविशेषणस्येति सम्बन्धः । परम्परासम्बन्धिनः श्यामत्वस्य व्यवच्छेदकं कथं स्यान्न कथं चित् तथा विधश्यामत्वमेव नास्ति तत्राह * संयुक्तेति * मैत्रतनयेन संयुक्तो यः श्यामलपुरुषः तस्मिन्समवेतं यच्छयामत्वं तत्परम्परया मैत्रतनयसम्बन्धीति यथा स श्याम इत्युक्ते कज्जलादिलेपनिमित्तश्यामत्वेन सिद्धसाधनता तथा पुरुषविशेषणेऽपि परम्परासम्बन्धिपुरुषश्यामत्वेन सिद्धसाधनता स्यादिति तदर्थमपि विशेषणान्तरमुपादेयमिति न कदाचित्कोऽप्यविच्छेद इत्यर्थः। श्यामलादीत्यत्रादिपदेन पीतादि न गृह्यते किं तु कज्जलश्यामलापेक्षया श्यामलान्तरमेव स्वीक्रियते साध्यरूपे व्यापकत्वं यदि तर्हि शाकादित्वस्येन्द्रनीलश्यामत्वे भावादव्यापकत्वं स्याद्यदा तु साध्यसाधनसम्बन्धव्यापकत्वं तदा ना व्यापकतादोषो यत्र मैत्रतनयत्वश्यामत्वसम्बन्धस्तत्र शाकादिजन्यत्वमपि तत्सम्भवादित्यत आह*न चेति*व्याप्तिनिरुक्तौ व्यापकत्वानिरुक्तेरिति दूषणस्य कथितत्वात् दूषणान्तरमाह*मेति* साक्षात्कृतिकरणत्वादेर्हेतोस्तैजसादित्वे साध्ये उद्भूतरूपत्वादेरुपाधित्वं मा भूदित्यन्वयः। चक्षुस्तैजसं रूपादिषु रूपस्यैव ग्राहकत्वात् दीपवदित्यत्रोद्भूतरूपत्वमुपाधिः स्याद्रूपस्यैव ग्राहकत्वस्य तैजसत्वसम्बन्धे सर्वत्र भावात्तथा स्पर्शनेन्द्रियं वायवीयं स्पर्शादिषु स्पर्शस्यैव व्यञ्जकत्वाद्व्यञ्जनाभिघातवायुवदित्यत्रोद्भूतस्पर्शवत्वं,

घ्राणे पार्थिवं गन्धादिषु गन्धस्यैव व्यञ्जकत्वाद्धिङ्गुव-
दित्यत्रोद्भूतगन्धत्वमुपाधिः स्यान्न चैतदिष्यते । च-
क्षुरादेस्तैजसादित्वसिद्धेरतस्तस्योपाधित्वं मा भू-
दिति साध्यसाधनसम्बन्धव्यापकत्वं साध्यव्या-
पकत्वतत्तुल्यं साध्यव्यापकत्वे तु नोद्भूतरूपत्वादेरुपाधि-
धित्वं द्व्यणुके तैजसादित्वे सत्यप्युद्भूतरूपत्वाध-
भावेनाव्यापकत्वादित्यर्थः । साध्यसाधनसम्बन्ध-
व्यापक इत्यत्र सम्बन्धद्वारा निवेशनीयं यत्साध-
नं तेन केवलसाध्यव्यापको व्यवच्छिद्यते किं वा न
कि ञ्चिदिति विकल्प्य प्रथममपवदति * साधनेति *
अव्याप्त्या दूषयति *तदेति* तस्य-केवलसाध्यव्या-
पकस्येति यावत् । अध्वरे पश्वालम्भोऽधर्मसाधनं हिंसा-
त्वान्निषिद्धहिंसावदित्यत्र निषिद्धत्वमुपाधिः केवलसाध्य-
व्यापकोऽन्यथा निषिद्धत्वेन परदारगमनादेरधर्मसाधन-
त्वानुमानायोगादतस्तस्य व्यभिचारशङ्का साधनस्या-
घातुं क्षमस्याप्युपाधित्वं न स्यादित्यर्थः । द्वितीयमुद्भा-
वयति *अथेति* व्यर्थविशेषणासिद्धत्वं लक्षणस्येति
दूषयति * तदेति * अव्यवच्छेदकत्वेऽपि साधनव-
न्निष्ठसाध्यव्यापकशाकादित्वोपाधित्वस्वीकारप्रयोजन-
तया भवत्येव विशेषणमित्यत आह * न हीति *
कुतस्तर्हि विशेषणार्थवत्त्वमित्यत आह *किन्त्विति*
सदृष्टान्तं विशेषणासिद्धिमुपपादयन्नुपसंहरति * शा-
रीरीति * पृथिव्याद्यकर्तृकं शरीरजन्यत्वादात्मवदि-
ति मीमांसकेनोक्तेऽजन्यत्वमेवाकर्तृत्वे प्रयोजकमि-
त्युक्ते व्यभिचाराभावेन शरीरिविशेषणवैयर्थ्याधि-

दोषणासिद्धो हेतुर्यथा तथेदमपि लक्षणं हेतुविशेषत्वादसिद्धौ पर्यवस्येदित्यर्थः । बाधोन्नेयोपाधौ साधनवन्निष्ठसाध्यव्यापकत्वासम्भवात्केवलसाध्यव्यापकत्वमिति तदव्याप्तिरित्यपि द्रष्टव्यम् ।

एवमन्वयव्यतिरेक्यनुमान उन्नाव्यमानोपाधौ लक्षणाव्याप्तिमुक्त्वा केवलव्यतिरेकिहेतूपाधावपि लक्षणाव्याप्तिरित्याह ।

५३४ केवलव्यतिरेकिहेतूपाधौ लक्षणाव्याप्तिः ।

किञ्च आभासे व्यतिरेकिणि पक्षधर्म्महेतौ जीवच्छरीरं पृथिव्याद्यष्टद्रव्यातिरिक्तानेकद्रव्यवत् प्राणादिमत्त्वादित्यादौ कथमिदमुपाधिलक्षणं व्यवस्थाप्यं न ह्याभासे व्यतिरेक्यनुमानात्मनि यत्साध्यं तदुपाधिना व्याप्तमिष्यते तस्य पराभिमतस्य क्वचित् सिद्ध्यापत्तेः । व्यतिरेकयोर्व्याप्तावुपाधिश्चेत् तर्हि व्यतिरेके यद्व्याप्यं तस्य व्याप्य उपाधिरत्रयं मन्तव्योऽन्यथोपाधेरन्वये साध्यान्वयापत्तिरित्युपाधिव्यतिरेकव्याप्तयत्रयम्भावस्याभ्युपगम्यतया उपाधेर्यदव्यापकं तद्व्यतिरेक उपाधेर्व्यतिरेकस्य व्याप्यतया मन्तव्य इति परसाध्यापत्तिः । असमव्याप्तिकयोरन्वयव्याप्तिसाध्यसाधनभाववैपरीत्येन व्यतिरेकव्याप्तिरिति । नच दोषान्तरमेव तर्हि वाच्यमिति वाच्यम् । हेतोः पक्षधर्मत्वस्थितौ व्याप्तिक्षत्यर्थं त्वयापाभ्युपगमध्रौव्यात् ।

* किं चेति * विपक्षबाधकतर्कहीनं केवलं व्यतिरेक्याभास इष्यते। आभासेति विशेषणमुपाधेराधश्यकत्वद्योतनाय। स्वरूपासिद्ध्यैव तत्परिहार इत्यपि न वक्तव्यमित्याह *पक्षेति* तत्स्वरूपं दर्शयति *जीववदिति* इन्द्रियायतनं शरीरमिति लक्षणाच्छरीरमात्रपक्षीकरणे भागे बाधिततया तदाभासत्वमिति तद्व्यावर्त्तनाय जीववदित्युक्तम्। उपाधिव्यतिरेकेण नान्यो दोषः सम्भवतीति वक्तुं विशेषणप्रक्षेपः। पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशकालदिग्मनांसि पृथिव्यायष्टद्रव्याणि तदितिरिक्तानेकद्रव्यवादीति साध्यते। जीवच्छरीरमनेकद्रव्यवादित्युक्ते पृथिव्याद्यनेकद्रव्यसम्बन्धीति सिद्धसाधनं तद्व्यावृत्त्यर्थं पृथिव्यादीति विशेषणम्। व्यतिरिक्तद्रव्यवादित्युक्ते सात्मकत्वेन सिद्धसाधनं तदर्थमनेकेति विशेषणम्। एकस्मिन् शरीरे भोक्तृनानात्वं दशमद्रव्यं वा साध्यते। आदिपदेन भूः शशविषाणोल्लिखिता भूत्वाव्यतिरेकेण गगनवदित्याभाससङ्ग्रहः। अत्रोपाधिस्त्वया ऽवश्यं वक्तव्यो ऽन्यथा निरुपाधिसम्बन्धस्याऽऽभासत्वासिद्धेरेवं चान्वयव्याप्तावुपाधिरुपन्यस्यत उत व्यतिरेकव्याप्ताविति विकल्पाभिप्रायेण कथमित्याह। अन्वयव्याप्तावुपादुष्युपन्यासेऽनुपपत्त्यभावात्प्रथम एष कल्पोऽस्त्वित्यत आह * न हीति * व्यतिरेकीति विशेषणमसम्भवद्योतनाय। उपाधिरिष्यते चेत्तेन व्याप्तं साध्यं किं नेष्यत इत्यत आह * तस्येति * पराभिमतस्य तस्य साध्यस्य कचि-

त्पक्षे सपक्षे वा सिद्ध्यापत्तेर्यदि पक्षव्यतिरिक्ते साध्यमुपाधिव्याप्तमुच्यते तदा सपक्षाभावात्केवलव्यतिरेकिव्याघातः यदि पक्षे तदोपाधेर्हेतुस्वरूपमात्रसम्बन्धितया व्यभिचाराधानासामर्थ्याभावात् हेतुदोषत्वासम्भवेन सदनुमानत्वापत्तिरित्यभिप्रायः। यत्प्राणादिमत्तत्पृथिव्याद्यष्टद्रव्यातिरिक्तानेकद्रव्यवदित्यन्वये यद्युपाध्यसम्भवस्तर्हि व्यतिरेकव्याप्तावुपाधिरुद्भाव्यत इति द्वितीयं शङ्कते * व्यतीति * यत्पृथिव्याद्यष्टद्रव्यातिरिक्तानेकद्रव्यवन्न भवति तत्प्राणादिमदपि न भवति यथा लोष्टादीति व्यतिरेकव्याप्ताव भोगायतनत्वमुपाधिरुद्भाव्यते सर्वत्र व्याप्तावुपाधेर्व्यक्तव्यत्वाद्यतिरेकव्याप्तौ वैपरीत्येन साध्यव्यापक उपाधिरित्यर्थः। परिहरति * तर्हीति * यदुक्तसाध्यं न भवति तदुक्तसाधनमपि न भवतीति व्यतिरेके यत्पृथिव्याद्यष्टद्रव्यातिरिक्तानेकद्रव्यत्वाभावरूपसाध्यासत्वं तद्व्याप्तं साधनाभावेन तस्य साध्याभावस्य उपाधिर्व्याप्यो मन्तव्यो यत्र यत्रोपाधिस्तत्र तत्र पृथिव्याद्यष्टद्रव्यातिरिक्तानेकद्रव्यत्वनास्तीत्यन्यथा साध्याभावाभावेऽप्युपाध्यनुवृत्तिः स्यादिति साधनव्यापकत्वांशाभावप्रसङ्ग इत्यर्थः। अवश्यशब्दोपात्तां युक्तिमाह * अन्यथेति * उपाधिर्व्याप्यतया यदि नेष्यते तर्ह्युपाधेरन्वये सत्वे साध्यान्वयापत्तेः साध्यसत्वप्रसङ्गात्क चित् साध्याभावाभावेऽप्युपाधिसत्वमन्तरेण तस्य व्यापकत्वाभावासिद्धेः साध्याभावाभावश्च साध्यमेवेति क चित् साध्यासिद्धिरित्याशयः। इतिशब्द उपाधेर्व्याप्य-

त्वप्रतिपादनसमाप्तौ। यत्रोपाधिस्तत्र साध्यमास्तीति साध्याभावेनोपाधेरन्वयव्याप्त्यैव व्याप्यत्वत्र पुनः साध्याभावोपाध्योर्व्यतिरेकव्याप्तिरपीति न परसाध्यसिद्धिरित्याशङ्क्याह *उपाधीति* उपाधौ भोगायतनत्वस्य व्यतिरेकव्याप्तेर्यत्र साध्याभावो नास्ति तत्र भोगायतनत्वं नास्तीत्येवं-रूपाया व्यतिरेकव्याप्तेरवश्यम्भावस्याव श्यकत्वस्याभ्युपगन्तव्यतया साऽऽवश्यकता वाऽन्वयव्यतिरेकवतो धर्मस्यैवोपाधित्वादन्वयव्याप्तेर्व्यतिरेकनियमाच्च केवलान्वयिन्यपि विपक्षस्य समर्थनीयत्वादुपाधेर्यस्य यद्यापकं साध्याभावरूपतद्यतिरेकस्तस्य साध्याभावस्य व्यतिरेकोऽभावः साध्यसत्त्वमेव स उपाधिर्व्यतिरेकस्याभोगायतनत्वाभावस्य भोगायतनत्वस्य व्याप्यतया मन्तव्य इति कृत्वा परसाध्यापत्तिः क चित्साध्यासत्वे व्यतिरेकानवधारणादेवं च सपक्षसद्भावाद्यतिरेकित्वक्षतिरित्यर्थः। व्यापकाभावो व्याप्याभावव्याप्य इति नियमो नास्ति वस्तुत्वप्रमेयत्वयोर्व्यतिरेके व्यभिचारादत उपाधेर्यद्यापकं तद्यतिरेक उपाधिव्यतिरेकस्य व्याप्यतया न मन्तव्य इत्यत आह *असमेति* समव्याप्तिकयोरिदमेव साधनमिदमेव साध्यमिति नियमाभावात्तत्र व्यतिरेकेऽपि व्यापकनियमो माभूद्यथाऽप्यसमव्याप्तिकयोर्धूमाग्न्योरन्वये यः साध्यसाधनभावस्तद्विपरीत्येन व्यतिरेके साध्यसाधनभावो यत्राग्न्यादिर्नास्ति तत्र धूमादिर्नास्ति इति व्याप्तेरत्राऽपि भवितव्यं व्यापकाभावस्य व्याप्यत्वेनेति भावः। तर्हि व्यतिरेक्याभासे

नोपाधिरुच्यतेऽपितु दोपान्तरमेवोच्यत इत्यत आह * न चेति* कुतो न वाच्यमित्यत आह * हेतोरिति * व्याप्यत्वपक्षधर्म्मत्वाभ्यामप्रमितस्यैवाभासत्वात्पक्षधर्म्मत्वनिश्चये तस्य व्याप्तिहानिर्वक्तव्या तदर्थमुपाधिरभ्युपगम्यत इति नियमादन्यथा व्याप्तिमतः पक्षधर्म्मस्य हेतोराभासत्वानुपपत्तेरतिप्रसङ्गादित्यर्थः ।

एवमुपाध्यनिरूपणेन निरुपाधिकसम्बन्धरूपव्याप्त्यसिद्धिमभिधायाधुना तामुपेत्यापि दूषणमभिधत्ते

५३५ व्याप्तिसिद्धिमुपेत्याऽपि दूषणम् ।

भवतु वा या काचिद्व्याप्तिर्नाम तत्सत्त्व एवानुमितिभावात् तस्याश्चानुमितेश्च व्याप्तिरेष्टव्या ततश्चाऽऽत्माश्रयः । तद्भेदेचाऽननुगमाविनिगमौ स्यातामिति ।

* भवत्विति * दोषं वक्तुं व्याप्त्यनुमित्योर्व्याप्तिमुपपादयति * तदिति * अग्निभाव एव धूमभावात् धूमाग्न्योर्व्याप्तिरिष्टा तद्वद्व्याप्तिभाव एवानुमितिभावात्तयोरपि व्याप्तिरेष्टव्या समानन्यायत्वादित्यर्थः । इष्यते चेल्लिङ्गलिङ्गिनोर्या व्याप्तिः सैव व्याप्त्यनुमित्योरुतान्येति विकल्प्याऽऽद्यमपवदति * ततश्चेति * व्याप्यव्यापकयोर्व्याप्त्याश्रयत्वाद्व्याप्तेर्व्यापकत्वे व्याप्यत्वे वा स्वयमेव स्वाश्रय इति स्ववृत्त्यापात इत्यर्थः । द्वितीयं दूषयति * तदिति * सम्बन्धस्य सजातीयसम्बन्धानाश्रयत्वाद्विजातीयत्वसिद्धये भिन्नलक्षणं वाच्यमतश्च लक्षणाननुगमस्तथा का व्याप्तिरनुमानलक्षणान्तर्गता

का वा व्याप्त्यनुमित्योरित्यनिश्चयोऽव्यवस्था स्यादित्यर्थः।

व्याप्तिः पक्षधर्मता चानुमित्युत्पत्तेरङ्गं तत्र व्याप्तिरखण्डीदानीं पक्षधर्मतां खण्डयितुं स्थलशुद्धिं विधत्ते।

५३६ पक्षधर्मताखण्डनम्।

व्याप्तिपक्षधर्मते अनुमितिं भावयत इति वदन्ति। कश्चायं पक्षो नाम यद्धर्मत्वं पक्षधर्मत्वम्। सिषाधयिषितधर्मा धर्मीति चेन्न। सिषाधयिषा हि प्रतिपिपादयिषा वा स्यात् प्रतिपित्सा वा। आद्ये स्वार्थानुमित्यनुदयप्रसङ्गः। द्वितीये चासुरभिगन्धानुमेयकुत्सितरसविषयस्वार्थानुमित्यनुदयप्रसङ्गः।

*व्याप्तीति*भावयतो भवन्तीमुत्पादयतः।वदन्ति तार्किकाः पक्षानिर्णयेन पक्षधर्मताऽनिश्चयं वक्तुं पक्षं विकल्पयति *कश्चेति*सिषाधयिषितधर्मा धर्मी पक्ष उतानवधारितधर्मा धर्मीति विकल्पार्थः।पक्षविकल्पस्याऽऽकस्मिकत्वपरिहारायाह*यदिति*आद्यं कल्पमवलम्बते *सिषाधयिषितेति* साधयितुमिष्टो धर्मो यस्य धर्मिणः स सिषाधयिषितधर्मा धर्मी।पक्ष इत्युक्ते सपक्षेऽतिव्याप्तिः तस्य साध्यसमानधर्मत्वात्तद्व्यावृत्त्यर्थमाह *सिषेति* सिषाधयिषितधर्मेत्युक्ते धर्मिविशिष्टस्य पक्षत्वं स्यादतश्चासम्भवः साध्यस्य पक्षवृत्तित्वेन तस्यान्तःस्थत्वापातात्तद्व्यावृत्त्यर्थमाह *धर्मीति* विशेष्यांश

इत्यर्थः। विशेषणासिद्धया विशिष्टलक्षणासिद्धिरिति परिहरति * नेति * तदुपपादनाय विकल्पयति *सिषाधयिषेति* प्रतिपादयितुमिच्छा प्रतिपत्तुमिच्छा चेति विकल्पार्थः।प्रथमं प्रतिक्षिपति * आद्य इति * स्वार्थानुमाने प्रतिपादनरहिते प्रतिपिपादयिषाया अभावेन कथितपक्षाभावाद्धेतोराश्रयासिद्धतया स्वार्थानुमानोच्छेदप्रसङ्गात्तत्र लक्षणाव्याप्तिरित्याशयः। द्वितीयं दूषयति * द्वितीय इति * असुरभिगन्ध एवासावनुमेयश्चेत्यसुरभिगन्धानुमेयः स च कुत्सितरसश्चासुरभिगन्धानुमेयकुत्सितरसौ तद्विषयेति विग्राह्यम्। विमतोऽसुरभिगन्धः क्लिन्नत्वात्सम्प्रतिपन्नवत् विमतः कुत्सितरसोऽसुरभिगन्धत्वात् शुक्तादिवदिति स्वार्थानुमित्यनुदयप्रसङ्ग इत्यर्थः *

द्वितीयं विकल्पं दूषयति *

५३७ द्वितीयविकल्पनिरासः।

न चानवधारितधर्मा धर्मी पक्षः। हेतुमत्तयाऽप्यनवधारणेऽनुमानोदयनिदानभावासम्भवात् अवधारणे चानवधारितधर्मत्वानुपपत्तेः।

नचेति पूर्ववद्विशेषणकृत्यम्। अनवधारितो हेतुलक्षणो धर्म्मो यस्य स पक्ष उतानवधारितहेतुविषयधर्मो यस्य स इति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * हेत्विति * निदानभावो निदानत्वम्। हेतोः पक्षधर्म्मतयाऽनिश्चये सन्दिग्धासिद्धत्वेनाभासत्वादनुमितिकरणत्वन्न स्यादि-

त्यर्थः। दूषणान्तरमाह * अनवधारणे चेति * धर्म्मानवधारणे तद्विशिष्टधर्म्मिणोऽप्यवधारणासम्भवेन पक्षासिद्धिर्विशेषणनिश्चयपूर्वकत्वाद्विशिष्टसिद्धेरित्यर्थः। न चानवधारितरूपतया धर्म्मस्य निश्चितत्वात्तद्विशिष्टपक्षसिद्धिरिति वाच्यम्। अनिश्चितरूपेण निश्चितमित्युक्तौ निश्चितभावाभावयोरेकोपाधौ व्याघातापातात्।

द्वितीयं कल्पं दूषयति।

५३८ द्वितीयकल्पनिरासः।

नचाऽनवधारितहेतुविषयधर्मो धर्मी पक्षः, तथाहि-केनानवधारितधर्मा न तावदनुमानप्रयोक्त्रा स्वयमज्ञाते परं प्रत्यप्रयोगात्। प्रतिवादिनेति चेन्न। प्रतिवादिविते ह्यर्थे वादितया परस्परविद्योत्कर्षापकर्षनिरूपणार्थमनुमानदर्शनात्।

न चेति हेतुविषयः साध्यमनवधारितसाध्यधर्म्मेति यावत्। अनवधारितसाध्यविशिष्टपक्षस्यासम्भवमुपपादयति * तथा हीति* हेतुविषयस्यानवधारितत्वमनुमानप्रयोक्त्रा प्रतिवादिना वेति विकल्पयति * केनेति * प्राथमिकत्वादनुमानप्रयोक्त्रेति प्रथमकल्पमाशङ्क्याह * न तावदिति * स्वेनानवधारितस्य परं प्रति प्रमाणेन प्रतिपादयितुमशक्यत्वात् सन्देहविषयस्य प्रमाणस्य व्याघातात्तथाऽऽप्तस्य स्वनिश्चितार्थस्यैव परं प्रति प्रतिपादकत्वादित्यर्थः। द्वितीयं शङ्कते * प्रतीति *

अव्याप्त्यैव दूषयति * नेति * सह श्रोत्रोः परस्परं विद्योत्कर्षापकर्षनिरूपणार्थं प्रतिवादित्वं विहाय केवलवादितयाऽनुमानप्रयोगो दृश्यते तत्र प्रतिवादिनाऽनवधारितधर्म्मस्वलक्षणाभावादव्याप्तिः। न च तत्राऽपि दूषक एव प्रतिवादीति वचनीयं केवलमात्मविद्योत्कर्षनिश्चयफलतया तत्त्वनिर्णयविजयफलकामित्वाभावात्तत्कामितया दूषकस्यैव प्रतिवादित्वात्। एवं वाद्यपि तत्र न स्यादिति चेन्न, स्यान्नाम न हि वयं तत्र वादिसमर्थनाय प्रवृत्ता इति न किञ्चिदवद्यम्।

दोषान्तरं भाषितुं प्रकारान्तरेण विकल्पयति।

५३९ प्रकारान्तरेण विकल्प्य दोषः।

तथाऽनवधारणं यत्किञ्चिद्धेतुविषयधर्मगोचरं वादिप्रयोक्तव्यहेतुविषयगोचरं वा। न तावदाद्यः अग्निमत्त्वनिश्चयदशायामपि तत्तद्धेतुविषयबहुतरापरधर्मानवधारणात् धूमं प्रति पर्वतस्य पक्षत्वप्रसङ्गात्। न द्वितीयः तथापि तत्र प्रसङ्गात्। तद्धेतूनामपि वादिप्रयोज्यत्वात्। असाधारणविवक्षायाश्चाननुगमात्। इतरेतराश्रयदोषाच्च। पक्षधर्मत्वेन हेतुत्वनिरूपणात्। व्याप्तपक्षधर्मत्वस्यैहेतुत्वात्। हेतुना च पक्षनिरूपणात्। स्वार्थानुमाने च हेतोरप्रयोज्यत्वात् पक्षाभावेनानुमानानुदयप्रस-

(१) स्वस्य हेतुत्वादिति का० मु० पु० पा०।

ङ्गात् । विरुद्धहेतौ पक्षस्याभासत्त्वप्रसङ्गात् तत्र साध्यस्य तद्धेतुविषयत्वाभावात् हेतोरेव च साध्यविपरीतव्याप्तया दुष्टत्वात् ।

तथेति कस्मिन्सति किं स्यादित्यत आह *नेति* कुत इत्यत आह *अग्निमत्त्वेति* आग्निमान्पर्वतो धूमवत्त्वादित्यनुमानेन पर्वतस्याऽग्निमत्त्वनिश्चयकालेऽपि कृतकत्वसावयवत्वादिहेतुसाध्यानित्यत्वकार्यत्वादिधर्मस्य पर्वतेऽनवधारणात्पर्वतस्य धूमं प्रति पक्षत्वं प्रसज्येत न च तदिष्यते सन्दिग्धाग्नित्वस्यैव धूमं प्रति पक्षत्वादित्यातिव्याप्तिरित्यर्थः । अस्तु तर्हि द्वितीयस्तत्राह * नेति * कुत इत्यत आह * तथापीति * तत्प्रसङ्गमुपपादयति * तादिति * तेषां कृतकत्वादिहेतूनामपि वादिप्रयोज्यत्वात्तद्विषयानित्यादिधर्म्मानवधारणादग्निमत्त्वनिश्चयदशायामपि पर्वतस्य धूमं प्रति स एव पक्षत्त्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । वादिप्रयोक्तव्यधूमवत्त्वहेतुविषयधर्मानवधारणवत्त्वमग्निमत्त्वं प्रति पर्वतस्य पक्षत्वमतो नातिव्याप्तिरित्यत आह * असाधारणेति * नकेवलमव्याप्त्यादिरसम्भवोऽपीत्याह * इतरेति * कुत इतरेराश्रयत्वं तत्राह * पक्षेति * व्याप्यत्वं हेतुत्वं तच्च व्याप्तितः पक्षधर्म्माधिकरणत्वमात्रेण भवतीति न पक्षधर्मत्वापेक्षेत्यत आह *व्याप्तेति* सिद्धस्यैव हेतुत्वाद्व्याप्त-

(१) व्यपक्षधर्मस्याभावप्रसङ्गात् का० मु० पु० पा० । पक्षस्याभासत्वप्रसङ्गात् पु० पा० ।

त्वपक्षधर्मत्वाभ्यां प्रमितस्यैव सिद्धत्वात्पक्षधर्मतापेक्षेत्यर्थः। हेतोः पक्षधर्मत्वापेक्षायामपि पक्षस्य हेत्वनपेक्षत्वान्नेतरेतराश्रयस्तत्राह * हेतुनेति * हेतुविषयानवधारितधर्मवान्पक्ष इति लक्षणादित्यर्थः। अव्याप्त्यन्तरमाह * स्वेति * स्वार्थानुमाने हेतोर्वादिना प्रयोक्तव्यत्वाभावादुक्तलक्षणस्य तत्राव्याप्तिरित्याशयः। किं च अनित्यः परमाणुर्वायवीयो नीरूपद्रव्यत्वादित्यत्र वायवीयपरमाणोर्नीरूपद्रव्यत्वविरुद्धहेतुविषयधर्मानवधारणाभावात् पक्षत्वन्न स्यादित्याह * विरुद्धेति * कुत इत्यत आह * तत्रेति * अनित्यत्वस्य नीरूपद्रव्यत्वहेतुविषयत्वाभावादित्यर्थः। प्रदर्शितानुमानस्याभासत्वोपपत्तौ न पक्षस्याप्याभासत्वं कल्पनीयं गौरवादित्यर्थः।

उक्तदूषणं पक्षान्तरेऽप्यतिदिशति।

९४० दूषणातिदेशः।

एतेन सन्दिग्धसाध्यधर्माधर्मी पक्षः साध्यत्वञ्च स्वपरार्थानुमानसाधारणमुत्पाद्यज्ञानत्वमिति निरस्तम्।

* एतेनेति * एतेन निरस्तमिति सम्बन्धः। किमिदं साध्यत्वं प्रतिपिपादयिषितत्वं प्रतिपित्सितत्वं वाऽऽद्ये स्वार्थानुमानाव्याप्तिः द्वितीये परार्थानुमानाव्याप्तिरित्यत उक्तं *साध्यत्वं चेति* वादिप्रयोक्तव्यहेतूत्पाद्यज्ञानत्वमुत हेतुमात्रोत्पाद्यज्ञानत्वमुत वादिप्रयोक्तव्यैतद्धेतूत्पाद्यज्ञानत्वमाद्यद्वितीययोरग्निमत्त्वनिश्चयदशायामपि पर्वतस्याग्निमत्त्वं प्रति पक्ष-

त्वप्रसङ्गः तृतीयेऽननुगम इत्येतेनेत्यर्थः।

एवं पक्षानिरुक्त्या पक्षधर्मताऽनिरुक्तिमापाद्य सम्प्रति पक्षधर्मता स्वरूपमेव निरसितुं प्रौढ्या पक्षमुपगच्छति।

५४१ पक्षधर्मता निरासः।

भवतु वायः कश्चन पक्षः केयं पक्षधर्मता। पक्षाश्रिततेति चेन्न। नैयायिकादीन् प्रति प्रमेयत्वस्याहेतुत्वप्रसङ्गात्। विषयविषयिभावस्य ज्ञेयज्ञानस्वरूपातिरिक्तस्यानङ्गीकारात्। तयोश्च ज्ञेयाश्रितत्वायोगात्।

भवत्विति एवं पक्षमुपेत्य पृच्छति *केति* पक्षाश्रितता व्याप्यस्य सामर्थ्यं वा सेति पृच्छार्थः। प्रथमं शङ्कते *पक्षेति* आश्रिततेत्युक्ते रूपाद्याश्रिततायामतिव्याप्तिस्तन्निरासायोक्तं पक्षेति। नेदं पक्षधर्मतालक्षणं पक्षाव्यापकत्वादिति दूषयति * नेति * आदिपदेन वैशेषिकादय उपादीयन्ते। व्यक्तिरभिधेया प्रमेयत्वादाकृतिवदित्यत्र प्रमेयत्वस्य हेतुत्वं न स्यात्पक्षाश्रितत्वाभावादित्यर्थः। हेतुत्वाविशेषात्प्रमेयत्वमपि धूमादिवत्पक्षाश्रितमिति तत्राह * विषयेति * प्रमाविषयः प्रमेयमिति लक्षणाभिधानात्प्रमाविषयत्वमेव प्रमेयत्वं प्रमाप्रमेययोः स्वरूपमेव विषयविषयिभावस्य स्वभावसम्बन्धत्वोपगमादित्यर्थः। ज्ञानज्ञेयस्वरूपस्यैव तस्य पक्षाश्रितत्वं किन्न स्यात्तत्राह * तयोश्चेति * ज्ञानस्यात्मगुणत्वात् ज्ञेयाश्रितत्वायोगात् ज्ञेयस्य स्वहत्त्वापातेन तदयो-

गादिति भावः।

व्याप्यस्य सामर्थ्यं पक्षधर्म्मतेति द्वितीयं शङ्कते

५४२ द्वितीयविकल्पनिरासः।

प्रतीतिं व्याप्तिबलेन सामान्यतो व्यापकावगाहनप्रवृत्तां विशेषमादाय परं पर्य्यवसाययितुं व्याप्यस्य सामर्थ्यं सेति चेन्न। तस्याः सामान्यविषयाया अनुपपत्तेरसिद्धेर्व्याप्तिवत्सम्भवात् अनुपपत्तित्वे व्याप्त्यनुप्रवेशात् अधिकविषयाकाङ्क्षित्वे विरम्य व्यापारापत्तेः मानान्तरत्वापत्तेर्व्वा। विशेषविषयायाश्चानुपपत्तित्वेऽतिप्रसङ्गात्। पक्षधर्म्मतया च यदि साध्यव्यक्तिभेदः सिद्ध्येत् तर्ह्यनुमाय तां प्रत्यक्षेण पश्यन् पुंशब्दात् पुरुषमनुमाय प्रत्यक्षेण पुरुषद्वयदर्शने तद्विशेषसंशयी स्यात्। प्राग्विशेषादर्शनात्तथा स्यादिति चेन्न। पश्चात्तत्र तद्दर्शित्वान्न संशयीतेति।

* प्रतीति * व्याप्तिबलेन सामान्यतो व्यापकावगाहनप्रयुक्तां प्रतीतिमादाय विशेषं पर्यवसाययितुं व्याप्यस्य सामर्थ्यं सा पक्षधर्मतेत्यन्वयः। यद्वा सामान्यतो व्यापकावगाहनप्रयुक्तां प्रतीतिं विशेषमादाय सामान्यं पर्यवसाययितुं व्याप्यस्य सामर्थ्यं सेत्यन्वयः। परं–केवलं। सामर्थ्यमनुपपत्त्याक्षेपकस्यशक्तिविशेषमनुपादाय सामान्यापर्यवसानं त्वनुप-

१ पुरुषानुमायी इति का० मु० पु० पा०।

पत्तिः। असम्भवेनैतद्दूषयति *नेति* यो धूमवान् सोऽग्निमानिति व्याप्तिबलल्भ्यव्यापकसामान्यप्रतीतेर्विशेषविषयत्वं विनाऽनुपपत्तेरसिद्धेर्व्याप्यस्य विशेषाक्षेपकत्वसामर्थ्येन्न पक्षधर्मतेत्यर्थः। सामान्यस्य प्रतीतौ विशेषपरतन्त्रत्वाद्विशेषविषयत्वमन्तरेण सामान्यप्रतीतिरनुपपन्नेत्यत आह * व्याप्तीति * धूमाग्न्यादिनिष्ठसंयोगादिसम्बन्धविशेषरूपतामन्तरेणैव सम्बन्धरूपा व्याप्तिर्यथा सम्भवति तद्वदित्यर्थः। यद्वा यो धूमवान्सो ऽग्निमानिति व्याप्तिग्रहणकाले यथा व्याप्यव्यापकयोः सामान्येनैव प्रतीतिर्विशेषे ऽनुगमाभावेन सामान्योपाधौ तद्ग्रहादेवमिहापीत्यर्थः। उक्तमर्थं व्यतिरेकदण्डं दर्शयन् दृढीकरोति * अनुपपत्तिरेव इति * उपपत्तिर्न विद्यते यस्याः साऽनुपपत्तिस्तथात्वे व्याप्तिग्रहणकाले व्यापकसामान्यप्रतीतौ तद्विशेषानुप्रवेशः एवं च कतिपयविशेषानुप्रवेशेऽननुगमोऽशेषविशेषानुप्रवेशे सर्वज्ञतापत्तिरनुमानोच्छेदश्च व्याप्तिग्रह एवाशेषविशेषसिद्धेरित्यर्थः। व्याप्त्यनुप्रवेशादिति पाठे व्याप्तिग्रहे व्यापकसामान्यं यत्र प्रमीयेत तत्र विशेषास्फुरणादतो व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थः। व्याप्तिबलसिद्धव्यापकसामान्यप्रतीतेर्विशेषविषयत्वं विना ऽनुपपत्त्यभावे ऽप्यधिकविषयाकाङ्क्षित्वमस्तीदमेवापर्यवसानमित्यत आह *अधिकेति* व्याप्तिसिद्धिसामान्यप्रतीतेरेवाधिकाकाङ्क्षाऽन्यस्या वा, आद्ये प्रथमं सामान्यव्यापारःपश्चात्कृतोऽधिकविषय इति जन्ममा-

१ व्याप्त्यासिद्धिरित्यर्थ इति पु० पा०।

अव्यापाराया बुद्धेर्विरम्य व्यापारापत्तेरित्यर्थः। यद्य-न्यस्यास्तत्राह *मानेति* व्याप्तिबलसिद्धसामान्यज्ञान-मेकमपरं पक्षधर्मतासिद्धविशेषविषयं मानमिति माना-न्तरापत्तिरित्यर्थः। सामान्यप्रतीतेर्नानुपपत्तिर्येनोक्त-दोषः किं तु विशेषविषयायाः पर्वतनिष्ठत्वादिवि-शेषान्तरमन्तरेणानुपपत्तिः सा व्याप्यस्य सामर्थ्यं प-क्षधर्मतेत्यत आह * विशेषेति * अनवस्थानादि-त्यर्थः। व्यापकसामान्यस्य व्याप्तिसिद्धत्वात् व्याप्य-स्य पक्षधर्मतया व्यापकविशेषः सिध्यतीति वाच्यं तत्र दूषणमाह * पक्षेति * तद्धनुमाय प्रत्यक्षेण तामनुमितां व्यक्तिं पश्यन् तद्विशेषासंशयी स्यादि-त्यन्वयः। तथा संशय एव नास्तीत्यत आह * पुंशा-ब्दादिति * बहिरवस्थितोऽभ्यन्तराध्ययनध्वनिश्रवणा-दभ्यन्तरे पुरुषार्थोऽनुमायी भवति अयं शब्दः पुरुष-विनिर्गतः शब्दविशेषत्वात्सम्प्रतिपन्नवदिति स पुरु-षानुमायी पश्चात्तत्र च पुरुषद्वयदर्शने अयं मयाऽनुमितो ऽयं वेति तद्विषयसंशयो न स्यादनुमानतस्तद्विशेषद-र्शनाद्भवति चातो न पक्षधर्मतया साध्यव्यक्तिभेदसि-द्धिरित्यर्थः। यद्यप्यनुमानतः प्राग्विशेषो दृष्टस्तथाऽ-पि प्रत्यक्षतस्तद्दर्शनं नास्ति परोक्षं च विशेषदर्श-नं नापरोक्षसंशयनिवर्तकमिति शङ्कते * प्रागिति * अनुमितस्यैव विशेषस्यैव पश्चात् प्रत्यक्षत उपलम्भात्र संशयं कुर्यादिति परिहरति * नेति * अनुमानत्व-सामान्ये प्रमाणमन्यत एव तत्सिद्धेर्नापि विशेषे त-त्प्रत्यापनसामर्थ्याभावादतः कल्पितमेव तत्प्रामा-

पपमित्यभिसन्धिः । इति शब्दः समाप्तौ ।

। इत्यनुमानखण्डनम् ।

अनुमानानिरुक्त्याऽनुमेयस्यानिर्वचनीयस्य सिद्धेर्न तेनाद्वैतव्याकोप इति प्रत्यपीपदादिदानीं पुनरेतस्यैव द्रढिम्ने उपमानलक्षणं क्रमप्राप्तं खण्डयितुमुपक्रमते ।

५४३ उपमानखण्डनम् ।

उपमानमपि किमुच्यते । सादृश्यज्ञानमुपमानमित्येके । तन्न । स्मृतावपि प्रसङ्गात् । अनुभव इत्यभिधाने च सदृशाविमावितीन्द्रियजेऽपि प्रसङ्गात् । सोऽपि गवयो गवा सदृशो गवयत्वात् गवयान्तरवदित्यनुमानस्यापि तत्त्वापत्तेः । एवमाप्तोक्तिजेऽपि ।

उपमानामिति किमः प्रश्ने आक्षेपे च साधारण्यादाक्षिप्तमपि पृष्टं मत्वोत्तरमाह *सादृश्येति* ज्ञानमुपमानमित्युक्तेऽक्षजेऽतिव्याप्तिपरिहाराय विशिनष्टि * सादृश्येति * तावत्युक्ते तत्रैवातिव्याप्तिपरिहाराय ज्ञानमिति विशेषणम् । एके मीमांसकैकदेशिनः । यथाश्रुतमेवेदं न लक्षणमतिव्याप्तेरिति दूषयति * तन्नेति * सादृश्यमिति सादृश्यविषयिणी स्मृतिः सा नोपमितिकरणं तदनन्तरमेवानुभवान्तरादर्शनान्नाप्युपमितिः स्मृतेरप्रमात्वादित्यतिव्याप्तिरित्याशयः । अपिशब्दात्सादृश्यसंशयविपर्यययोरतिव्याप्तिं समुच्चिनोति । सादृश्या-

नुभव उपमितिरिति ब्रूमो नातः स्मृतावतिप्रसक्ति-र्नापि तत्संशयादौ, यथार्थत्वविशेषणस्य विवक्षितत्वा-दित्याशङ्क्याह * अनुभव इति * इमौ भिन्नाविति संयुक्तसमवायादिना भेदानुभव इवेमौ घटौ सदृशा-विति संयुक्तसमवायादेव सादृश्याऽनुभवो भवति सादृश्यस्यावयवगुणानां भूयसां साम्यस्यान्यस्य वा विवक्षितत्वादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। प्रत्यक्षान्यत्वे सति सादृश्यानुभवो यथार्थ उपमितिर्विवक्षित इति चेत्तत्राह * सोऽपीति * तत्त्वापत्तेः–उपमिति-त्वापत्तेरिति यावत्। अतिव्याप्तिस्थलान्तरमाह * एवमिति * गोसदृशो गवय इत्याप्तवचनजनितोऽनु-भवः सादृश्यविषयो भवति न तत्र संज्ञासंज्ञिसम्ब-न्धपरिच्छित्तिरस्तीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः।

उपमानशब्दस्य करणे भावे च साधारण्यात् द्विधा विकल्पयन्ति दोषान्तरं भाषितुम्।

५४४ विकल्पद्वयनिरासः।

किञ्चोपमितिलक्षणमिदमुपमितिकरणलक्षणं वा स्या-त्। नाद्यः सादृश्यस्योपमेयत्वापत्तेः। सदृशे चोपमेय-व्यवहारोऽस्ति चन्द्रोपमेयं मुखमित्यादि। सदृशमितिः से-ति चन्न। अक्षादिकरणासम्भवे तदुदाहरणासिद्धेः। नापि द्वितीयः। सादृश्यज्ञानस्य सर्वस्यासम्भवत्प्रमाणा-न्तरव्यापारफलजनकताया दर्शयितुमशक्यत्वात्।

किञ्चेति उपमितिरुपमानमिति भावव्युत्पत्त्यो-

पमितिरेवोच्यत उतोपमीयतेऽनेनेति करणव्युत्पत्त्यो-
पमितिकरणमित्यर्थः। कस्मिन्सति किं स्यादित्यत
आह *नेति* कुत इत्यत आह *सादृश्यस्येति* सा-
दृश्यमप्युपमेयं तेन नानिष्टापत्तिरित्यत आह *
सदृशे चेति * सत्यं सादृश्यमप्युपमेयं न तन्मात्रं
तद्विशिष्टद्रव्यस्योपमेयत्वात्तदस्मिन्पक्षे न स्यादि-
त्यर्थः। तदुदाहरणनिष्ठं दर्शयति * चन्द्रेति * करि-
पुष्करोपमेयः कर इत्यादि। शोणो धावतीति शोणा-
श्वधावनवत् सादृश्यज्ञानमिति सदृशज्ञानं लक्षण-
या विवक्षितं नातोऽतिप्रसङ्ग इति शङ्कते * सदृशेति*
स्मृत्यपोहार्थं प्रमितिग्रहणम्। असम्भवेनैतत् दूषयति
नेति अक्षादिजन्यकुम्भाद्यनुभवेभ्यो मानान्तरमुप-
मानमिच्छता पत्राचादीनि करणानि न सम्भवन्ति
तत्र कारणान्तरादुत्पद्यमाना सदृशमितिरुदाहरणीया
न चोदाहर्तुं शक्या सर्वत्र सदृशज्ञानेऽक्षादिसम्भवा-
दित्यसम्भवि लक्षणमित्यर्थः। सादृश्यज्ञानमुपमिति-
करणलक्षणमिति द्वितीयं दूषयति * नापीति * कुत
इत्यत आह * सादृश्येति * न सम्भवति प्रमाणा-
न्तराणां व्यापारो यस्मिन् फले तदसम्भवत्प्रमाणा-
न्तरव्यापारफलं तज्जनकतया। न च सादृश्यव्यवहारस्त-
त्फलं सम्यगनुभवस्यैव प्रमाणफलत्वात्। न च सादृश्या-
नुभवस्तत्फलं तस्य प्रत्यक्षादिनैव सिद्धेः। नापि सादृश्या-
नुभव एव करणफलयोरेकत्वायोगात्। नापि संज्ञासंज्ञि-
सम्बन्धपरिच्छेदस्तत्फलं दृष्टगोररण्यंगतस्यातिदेशक-
वाक्यं श्रुतवतोऽयं गवयसंज्ञोऽन्यथा गोसादृश्यानुपप-

-सेरित्यर्थापत्त्यैव तत्सिद्धेरिति लक्षणासिद्धिरित्य-भिसन्धिः ।

किं च सादृश्यं ज्ञानस्योपलक्षणं विशेषणं वा, आद्ये सादृश्यस्योपलक्षणतया लक्षणबहिर्भावेन ज्ञान-मात्रस्यातिव्याप्तेर्विशेषणत्वे सादृश्यस्य प्रतिव्यक्ति व्यावृत्त्या तद्विशिष्टलक्षणस्यापि व्यावृत्त्या ऽव्यापकते-त्यभिसन्धायाह ।

५४५ सादृश्यस्य विशेषणत्वे उपलक्षणत्वे च दोषः ।

नच सादृश्यमेकमनुगतमस्ति । मुखसादृश्यस्य हस्त-सादृश्यस्य च भेदेनैवोपलम्भात् । नच सादृश्यरूपत्वम-नुगतं तेष्वपीत्यदोषः । तथापि सादृश्येन सह सादृ-श्येऽनेकस्थत्वादौ सादृश्यरूपत्वाश्रिते सादृश्यरूपत्वस्या-श्रयणाभ्युपगमे परस्पराश्रयभावोऽनभ्युपगमे वाऽननुग-मः । तयोः सादृश्यानभ्युपगमे वाऽन्यत्रापि तथापत्तिः । किञ्च वैधर्म्यप्रतीतिरपि प्रमाणान्तरत्वमेवं स्यादविशेषा-त् । एवमेवाभ्युपगमे च परिगणितप्रमाणाधिक्यप्रसङ्गो वा सादृश्यबुद्धेरपि वा परिगणितेष्वेवान्तर्भावः स्यादिति ।

* न चेति * कुत इत्यत आह *मुखेति* मुखस्य चन्द्रसादृश्यं दीप्तिमत्त्वं हस्तकरिपुष्करसादृश्यं दीर्घ-त्वे सति क्रमतनुत्वमिति भेदोपलम्भादित्यर्थः। यद्यपि सादृश्यव्यक्तयो भिन्नास्तथाऽपि तासु सादृश्यरूप-त्वमनुगतमेकमस्ति तदुपाधौ लक्षणकरणान्नातिव्या-

पकता यथाऽऽत्मव्यक्तीनां भेदेऽप्यात्मत्वसामान्यानुगतेर्ज्ञातात्मेति लक्षणकरणं इत्यत आह * न चेति * कथमित्यत आह * तथा हीति * सादृश्यरूपत्वस्य सादृश्येन सह सादृश्यमस्ति अनेकस्थत्वादिसादृश्यरूपस्यानेकाश्रयत्वात्सादृश्यस्य च द्विगामितया। ऽनेकस्थत्वादादिपदेन ज्ञेयत्वादि वर्तते तस्मिँश्च सादृश्यरूपत्वाश्रिते सादृश्येऽनेकस्थत्वादौ सादृश्यरूपत्वस्याश्रयभावोऽभ्युपगम्यते न वा, आद्यो यद्यभ्युपगम्यते तर्हि सादृश्यरूपेऽनेकस्थत्वादि वर्तते तस्मिंश्च सादृश्यरूपत्वमिति परस्पराश्रयत्वान्नैकस्यापि सिद्धिरित्यर्थः। यद्यनेकस्थत्वादेः सादृश्यरूपत्वं प्रति आश्रयभावो नाभ्युपगम्यते तत्राह *अनभ्युपगमेति* सर्वसादृश्येषु सादृश्यरूपत्वस्येति शेषः। सादृश्येन सादृश्यरूपत्वस्य सादृश्यमेव नास्तीति नोक्तोपालम्भ इत्यत आह * तयोरिति * तयोः सादृश्यसादृश्यरूपत्वयोः सादृश्यानुपगमेऽन्यत्रापि मुखचन्द्रयोरपि सादृश्याभावापत्तिस्तदभावे ऽपि सादृश्यव्यवहारोपपत्तेरिहैवेत्यर्थः। सादृश्यज्ञानस्य प्रत्यक्षादिभ्यः प्रमाणान्तरत्वे वैधर्म्यज्ञानमपि तेभ्यः प्रमाणान्तरं स्यादित्यतिप्रसङ्गेनापि लक्षणासिद्धिमभिसन्धायाह * किं चेति * कुत इत्यत आह * अविशेषादिति * साधर्म्यप्रतीतिः प्रमाणान्तरं न वैधर्म्यप्रतीतिरिति विशेषाभावादित्यर्थः।

"प्रमाणवत्त्वादायातः प्रवाहः केन वार्यते"।

इति तदप्युपेयत इत्यत आह * एवमिति * परिगणितानि चत्वारि पञ्च वा प्रमाणानि तेभ्य आ-

धिक्यप्रसङ्ग इति यावत् । यद्युक्तदोषभयाद्धैधर्म्यप्रतीतेः प्रत्यक्षाद्यन्तर्भावस्तत्राह * सादृश्येति * इति शङ्को लक्षणखण्डनसमाप्तौ ।

इदानीं मीमांसकाभिमतमुपमानलक्षणं पराचष्टे।

५४६ मीमांसकोक्तोपमानलक्षणनिरासः।

अप्रतीयमानस्य प्रतीयमानेन सह सादृश्यप्रमितिरुपमानमित्यपि न । आप्तवाक्यादपि तथा प्रमितेः।

* अप्रतीयमानेति * अप्रतीयमानस्य गोः प्रतीयमानेन गवयेन सह सादृश्यप्रमितिः सोपमितिरिति तत्करणं चोपमानं सैव वा ऽस्मृत्याद्यपोहाय प्रमिति विशेषणम्।अनुमाद्यपोहार्थं सादृश्यविशेषणम्। सादृश्यप्रमितिरुपमानमित्युक्ते इमौ सदृशावितीन्द्रियजायामतिव्याप्तिस्तन्निरासायाह * अप्रतीयमानस्येति * अप्रत्यक्षस्येत्यर्थः । सादृश्यधर्मितया तस्यापि परोक्षप्रतीतेः। केनेति साकाङ्क्षतयाऽऽनर्थक्यपरिहारायोक्तं प्रतीयमानेनेति। कुत इत्यत आह *आप्तेति* नागरिकं प्रत्यारण्यकस्याप्तस्य वाक्यं त्वदीयगवा सदृशोऽसावरण्यगतो गवय इति तस्मादप्यप्रतीयमानगवा प्रतीयमानस्य गवयस्य सादृश्यप्रमितिरुत्पद्यत इति तत्रातिव्याप्तेरित्यर्थः ।

आप्तवाक्याजन्यत्वे सत्युक्तविशेषणमुपमानमिति लक्षणं विशिंषन्नाशङ्कते

५४७ मीमांसकोक्तलक्षणदूषणम् ।

यत्र तद्व्यापारोनास्तीति चेन्न । स चायञ्च अ-

भिन्नाविति्वत् सचायञ्च सदृशाविति पूर्व्वप्रतीतस्य प्रतीयमानेन सहैवैन्द्रियकसादृश्यप्रतीतावपि प्रसङ्गात् । इन्द्रियासम्पृक्तस्येतिचेन्नाप्रत्यक्षतो गोगवयसादृश्यं प्रतीत्य साऽपि च गौ गवयेन सदृशी गोत्वादियमित्यनुमितावपि प्रसङ्गात् । अलिङ्गजापीति चेन्न । नन्वेवं प्रत्यक्षानुमानशब्दानुत्थत्त्वे सतीत्युक्तं स्यात् । तथा च विशेषणमेव समर्थमित्यप्रतीयमानस्येत्यादि व्यर्थम् । नोपादेयमेव पदान्तरमिति चेन्न । अर्थापत्तेरवश्यं सम्भवात् । तेन सार्द्धमेतत्सादृश्य स्यानेन सार्द्धं तत्सादृश्यव्यतिरेकेणानुपपद्यमानत्वात् । अन्यथा प्रत्ययोत्पत्तिविषयं प्रमाणान्तरमापद्येत । तस्मादयंह्रस्व इति प्रतीते रस्मात् स दीर्घ इति चान्यथा कतमा प्रमा स्यात् । अर्थापत्तिं प्रमाणान्तरमनिच्छतापीयमर्थापत्तिरनुमाने वाऽन्तर्भाव्या पृथक् प्रमाणीकर्त्तव्या वा ।

* यत्रेति * तद्व्यापार आप्तव्यापारस्तद्वाक्यव्यापारो वेत्यर्थः । एवं विशेषणेनाप्तवाक्यजप्रमितिव्यवच्छेदेऽपि नाक्षजप्रमितिव्यवच्छेद इति दूषयति । * स चेति * स च पूर्वोपलब्धश्चायं च सम्प्रत्यनुभूयमानश्च देवदत्तावभिन्नाविति्वत्स च नगरेऽनु-

१ वैधर्म्यप्रत्ययेति का० मु० पु० पा० ।

भूतो गौरयं चेदानीमनुभूयमानगवयश्च सदृशाविति पूर्वप्रतीतस्य गोः प्रतीयमानेन गवयेन सह ऐन्द्रियकसादृश्यप्रमितिः तस्यामपि प्रसङ्गादिति योजना । इदमत्राकूतं सोऽयं देवदत्त इति यथा पूर्वानुभूतसंस्कारसहितेदानींतनसम्प्रयोगात् संस्कारप्रत्यासत्त्या पूर्वप्रतीतदेवदत्तस्येदानीं प्रतीयमानदेवदत्तेनाभेदप्रत्यय ऐन्द्रियकस्तथा पूर्वप्रतीतगोः प्रतीयमानेन गवयेन सह पूर्वसंस्कारसहितेदानीन्तनसंयोगादैन्द्रियकसादृश्यप्रमिति रूपयत इति तत्रातिव्याप्तिरन्यथा देवदत्तैक्यप्रत्यभिज्ञानस्याप्यनुपपत्तेरिति ।आप्तवाक्याजन्यत्वे सतीन्द्रियासम्प्रयुक्तस्याप्रतीयमानस्य प्रतीयमानेन सह सादृश्यप्रमितिरुपमानामिति लक्षणं विशिंषन्नाशङ्कते *इन्द्रियेति * तत्रेन्द्रियेण संस्कारलक्षणप्रत्यासत्तिरस्तीति तद्व्यवच्छेदः । न च सादृश्यप्रमायाः प्राक् संस्कारोद्बोधकाभावादप्रत्यासत्तिस्तत्रेति वाच्यम् ।अदृष्टचिन्तादेरपि तदुद्बोधकत्वादनुद्बुद्धसंस्कारस्य च प्रत्यासत्तित्वासम्भवादिति।अतिव्याप्त्यन्तरप्रदर्शनेन परिहरति * नेति * इमौ गोगवयौ सदृशाविति प्रत्यक्षेणैव गवयसादृश्यं गोरुपलभ्य असौ नगरस्थापि गौर्गवयसदृशी गोत्वादियमिवेति यदाऽऽरण्यकोऽनुमिमीते साऽपि प्रमितिरुक्तविशेषणेति तत्रातिव्याप्तिरित्याशयः।उक्तातिव्याप्तिपरिहाराय विशेषणान्तरं शङ्कते*अलिङ्गजेति* इन्द्रियासम्प्रयुक्तस्याप्रतीयमानस्य प्रतीयमानेन सह सादृश्यप्रमितिरलिङ्गजोपमितिरित्यर्थः । एवं विशेषणे विशेषणवैयर्थ्यं दर्शयितुं प-

पैवमिनमर्थं लक्षणवाक्यस्य दर्शयन्नाह सिद्धान्ती * नन्वेवमिति * ननु प्रसिद्धौ । तथोच्यतान्नाम को दोषस्त-त्राह * तथा चेति * तथा विशेषणेऽपि प्रत्यक्षा-द्यनुत्थत्वविशेषणमेवान्यतो व्यावर्तयितुं शक्तमि-त्यप्रतीयमानस्येत्यादिविशेषणवैयर्थ्यमित्यर्थः । त-र्ह्यप्रतीयमानेत्यादिविशेषणं परित्यज्य प्रत्यक्षानु-मानशब्दानुत्थसादृश्यप्रमितिरुपमानमिति लक्षणं भूम इति शङ्कते * नेति * परिहरति * नेति * प्रत्य-क्षाद्यनुत्था या सादृश्यप्रमितिः साऽनुपपत्त्या गवयेन सह गोरपि सादृश्यं गमयतीत्यर्थः । अनुपपत्तिज-न्यमपीदं ज्ञानमुपमानमेव प्रत्यक्षाद्यनुत्थत्वे सति सादृश्यमितित्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्यत आह * अ-न्यथेति * अन्यथा—ऽर्थापत्तित्वानङ्गीकारे अन्यथाप्र-त्ययोऽनुपपत्त्या प्रत्ययस्तस्योत्पत्तिस्तज्जनकमनुपपत्त्या प्रत्ययोत्पत्तिजनकमिति यावत् । जीवद्देवदत्तस्य गृ-हाभावो बहिर्भावमन्तरेणानुपपद्यमानो बहिर्भावं गमयन्नर्थापत्तेः प्रमाणान्तरमापद्येताविशेषादित्यर्थः । एतादृशविषये ऽर्थापत्तित्वानङ्गीकारे प्रमाणान्तराप-त्तिस्थलान्तरमुदाहरति * तस्मादिति * अस्मात्तस्य दीर्घत्वमन्तरेण तस्मादस्य-ह्रस्वत्वानुपपत्त्या या दी-र्घप्रतीतिः साऽन्यथा कतमा प्रमा स्यान्न तावत् प्र-त्यक्षाद्यन्यतमा अक्षशब्दलिङ्गानां तत्राव्यापारादिति सामर्थ्यापत्तेरपि प्रमाणान्तरे स्यादिति परिगणित-प्रमाणप्रकाराधिक्यप्रसङ्ग इत्यर्थः । अर्थापत्तेरमानत्वान्न तया सादृश्यसिद्धिरित्यत आह * अर्थेति * नैय्या-

गिकेनार्थापत्तेः स्वरूपमेव नापलपनीयं किं त्वर्थापत्त्यनुमित्योर्भेद एवापलपनीय इत्यर्थः। अनुपपद्यमानदर्शनादुपपादके बुद्धिरर्थापत्तिर्व्याप्यदर्शनात् व्यापके बुद्धिरनुमितिरिति लक्षणभेदात्कथमैक्यमित्यत आह * पृथगिति *

उक्तन्यायेन लक्षणान्तरं निरस्तमित्यतिदिशति।

१४८ उपमानलक्षणान्तरनिरासः।

एतेनाप्रतीनगवयगवान्तरसामान्यस्या दृष्टान्तानुमानासम्भवात् गवयेनानेन सदृशी सा गौरिति मितिरुपमितिरित्यपि व्युदस्तम्। तथैतत्साद्दश्यस्यैतेन तत्साद्दश्यं विनाऽनुपपत्त्यैव सिद्धेरिति।

* एतेनेति * मितिग्रहणं स्मरणाद्यपोहार्थम्। घटोऽयमित्यपोहार्थं गौरिति ग्रहणम्। इयं गौरिति प्रत्यक्षापोहार्थं सेति। अश्वादिलक्षणा सा गौरिति मित्यपोहाय सदृशीति। केनेति साकाङ्क्षतया ऽसम्भवपरिहाराय गवयेनेति। पूर्वदृष्टगवयेन सदृशी सा गौरित्युपमितिफलसिद्ध्युत्तरकालीनमित्यपोहाय। अनेनेति अनेन सदृशी सा गौर्गोत्वादित्यमित्येवत्यनुमानापोहाय। अप्रतीतेति। अप्रतीतं गवयेन गवान्तरस्य साम्यं येन तस्य दृष्टान्तासम्भवादनुमानासम्भवः अप्रतीतगवयगवान्तरसाम्यस्यानेन सदृशी सा गौरिति मितिरुपमितिरिति यावत्। एतेनेति परामृष्टन्यायं

१ सादृश्यस्येति का० मु० पु० पा०।

२ दृष्टान्ताभावेनानुमानासम्भवात् इति का० मु० पु० पा०।

स्पष्टयति * तयेति * पूर्वं प्रतीयमानेनाप्रतीयमानस्य सादृश्यमितिरुपमितिरित्याशङ्क्य निरस्तमिदानीं सदृशमितावतिदिश्यत इति भेदः।

उदयनोदीरितं उपमानलक्षणमुपन्यस्य पराचष्टे ।

५४९ उदयनकृतलक्षणनिरासः ।

अनवगतसङ्गतिसंज्ञासमभिव्याहृतवाक्यार्थस्य संज्ञिन्यनुसन्धानमुपमानमित्यपि न। प्रस्मृतसङ्गतेरनुभूतोपमित्यव्यापनात् । अस्मृतसङ्गतीत्यभिधेयमिति चेन्न । अनुभूतस्मृतकालान्तरप्रस्मृतसङ्गतेरव्यापनात् । अस्मर्य्यमाणेति[1] चेन्न । कदाचित्त स्मर्य्यमाणताया स्तत्रापि सम्भवात् । सर्व्वदा अस्मर्य्यमाणतायाः क्वचिदप्यसम्भवात् । उपमितिप्राक्काल इति चेत्स्यादेवैतदयुपमितिलक्षिना स्यात् तदर्थमत्र तु क्रन्दनमिदम्भवतः ।

* अनवगतेति * अनवगता सङ्गतिर्यस्याः संज्ञायास्तया समभिव्याहृतं सह पठितं यद्वाक्यं तदर्थस्य संज्ञिन्यनुसधानं कीदृशो गवय इत्यादि नागरिकेण पृष्ट आरण्यको ब्रवीति गोसदृशो यो गवय इति तत्र गवयसंज्ञाऽनवगतसङ्गतिसंज्ञिको गोसदृशो गवय इत्याप्तोपदिष्टः सोऽयमित्यनुसन्धानमुपमानमिति यावत् । संज्ञिनीति ग्रहणं संज्ञासम्बन्धिपरिच्छित्तिरुपमानफलमिति दर्शनार्थं न लक्षणान्त-

१ कदाचि दस्मर्य्यमाणेति का० मु० पु० पा० ।

गतम्। अनुसन्धानमुपमानमित्युक्ते सोऽयं देवदत्त इत्यनुसन्धानेऽतिव्याप्तिस्तत्परिहारायाह * वाक्येति * महति कानने शतं हस्तिनस्तिष्ठन्तीति वाक्यार्थानुसन्धानेऽतिव्याप्तिपरिहारायाह *अनवगतेति* नच वचनादसति वृत्त्यन्तरे तत्र प्रयोगाद्वा लिङ्गाद्वा पूर्वमेवापमवगतः संज्ञासंज्ञिसम्बन्धः केवलमधुना स्मार्यत इति वाच्यम्। निमित्तस्य प्रागनधिगतेरधिगतस्य च सादृश्यस्यानिमित्तत्वान्निमितत्वे वा गौरत्वादप्रतीतगूनामरण्यवासिनां गवयव्यवहारानुत्पत्तिप्रसङ्गाच्च। अतएवोक्तं-

सादृश्यस्यानिमित्तत्वान्निमित्तस्याप्रतीतितः।
समयो दुर्ग्रहः पूर्वं शब्देनानुमयाऽपि वेति॥

कुत इत्यत आह * प्रस्मृतेति * पूर्वमनुभूय प्रस्मृता सङ्गतिर्येन तस्य एवंभूतोपमितिरभ्युपगम्यते तत्राव्याप्तिरनवगतेति विशेषणाभावादित्यर्थः। अव्याप्तिपरिहाराय विशेषणान्तरं शङ्कते *अस्मृतेति* अनवगतेति विशेषणस्थाने अस्मृतेतिविशेषणं निधातव्यं नैवमव्याप्तिरनुभूय प्रस्मृतसङ्गतेः संस्कारलोपादेवास्मरणादननुभूतसङ्गतेः संस्काराभावादित्याशयः। अव्याप्त्यन्तरप्रदर्शनेन परिहरति * नेति * विशेषणाभावादित्यर्थः। सर्वानुपपत्त्युपशान्तये स्मर्यमाणसङ्गतिसंज्ञासमभिव्याहृतवाक्यार्थस्येति लक्षणं कार्यमिति शङ्कते *असमर्येति* अस्मर्यमाणेति लडर्थस्य विवक्षितत्वा-

प्राप्त्यव्याप्तिरित्यर्थः। किं कदा चिदस्मर्यमाणत्वं विवक्षितमुत सर्वदा, उत उपमितिप्राक्काल, इति विकल्प्य प्रथमं दूषयति *नेति* कदा चिदस्मर्यमाणतायास्तत्रापि महति च कानने शतं हस्तिनस्तिष्ठन्ति इत्यादौ व्यवच्छेद्याभिमतेऽपि सम्भवात्तदर्थानुसन्धानेऽतिव्याप्तिरित्यर्थः। कदा चित्स्मर्यमाणताया इति पाठे कदा चिदस्मर्यमाणताया अनुभूतस्मृतकालान्तरमस्मृतस्थलेऽपि सम्भवेनास्मर्यमाणताया असम्भवादव्याप्तिरेवेत्यर्थः। द्वितीयं दूषयति * सर्वदेति * लक्ष्याभिमतेऽपि फलसिद्ध्युत्तरकालं स्मरणोपपत्त्या सर्वदाऽस्मर्यमाणत्वविशेषणासिद्ध्या विशिष्टलक्षणासिद्धिरित्याशयः। अन्त्यं कल्पमुत्थापयति * उपेति * उपमितिप्राक्कालेऽस्मर्यमाणसङ्गतिसंज्ञासमभिव्याहृतवाक्यार्थस्यानुसन्धानमित्युक्तं स्यादेवं चोपमितिरपि लक्षणविशेषणं स्यान्न तद्युक्तं सिद्धस्यैव विशेषणत्वादिति परिहरति * स्यादिति * मानान्तरसिद्धामुपमितिं लक्षणं विशेषणतया निवेश्य तल्लक्षणं ब्रूम इत्यत आह * तदिति * मानान्तरसिद्धौ लक्षणानर्थक्यादुपमितिसिद्ध्यर्थमेव लक्षणं प्रणेतव्यमतश्च लक्षणसिद्धावुपमितिसिद्धिस्तत्सिद्धौ च लक्षणसिद्धिरिति परस्पराश्रय इत्यर्थः। क्रन्दनमाक्रोशः।

सङ्गतेरनवगतत्वं च किं सर्वैरेव किं वा येन केनापि यद्वोपमात्राऽथ वा यस्याः प्रमितेर्यः प्रमाता तेनेति विकल्प्य प्रथमं दूषयति।

५५० सङ्गतेरनवगतत्वविकल्पनिरासः ।

किञ्च सर्व्वैरनवगतसङ्गतित्वस्य प्रकृतेऽप्यसिद्धेः । केनाप्यनवगतसङ्गतित्वस्य वाक्यजेऽपि सम्भवात् । उपमात्रेति च पूर्व्ववत् निरस्तम् । यस्याः प्रमितेर्येन प्रमातेति चाभिधाने अनुगतरूपाभावात् व्यक्तौ पतनेन लक्षणाऽननुगतापत्तेः ।

* किञ्चेति * सर्वज्ञेश्वराङ्गीकारात्तेन विदितसङ्गतित्वं गोसदृशो गवय इत्यत्रापि सम्भवतीति लक्षणासिद्धिरित्यर्थः । द्वितीयं प्रत्याह * केनेति * महति कानने हस्तिनः शतं तिष्ठन्तीत्यादिवाक्यजानुसन्धानेऽपि सम्भवति पृथग्जनानां बहुलत्वादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । तृतीयमाशङ्कते * उपेति * न सर्वैः केनापि चेति ब्रूमः किं तूपमात्रेति नातोऽसिद्धिरतिव्याप्तिर्वेत्यर्थः । परिहरति * पूर्वेति * उपमितिसिद्धौ तदाश्रय उपमाता सिध्यति तत्सिद्धौ च लक्षणसिद्धिस्तत्सिद्धावुपमितिसिद्धिरिति चक्रकापत्तेरसम्भव इत्यर्थः । यदि चतुर्थस्तत्राप्यभिधानीयं यस्यास्तेनेति यत्तच्छब्दावनुगतं रूपं वदत उत व्यक्तिमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * यस्या इति * अनुगतरूपस्य सामान्यस्योपाधेर्वा ऽसम्भवस्तस्यापि च यत्तच्छब्दवाच्यत्वेनात्माश्रयादनवस्थानाद्वा ऽतो ऽसम्भव इत्यर्थः । द्वितीयं दूषयति * व्यक्ताविति ।

एवमनवगतसङ्गतीति विशेषणं निरस्य संज्ञेति विशेषणन्निरसितुमाह ।

५५१ संज्ञेति विशेषणनिरासः ।

संज्ञिसम्प्याकुलं गोसदृशो गवयः प्रायः कानने म-हति दृश्यत इति श्रुतवाक्यस्य काननपदाविदितसङ्-गतेर्गवयपदविदितसङ्गतश्चासंज्ञासंज्ञिसम्बन्धप्रतिपत्ति-फलायामीदृशप्रतिपत्तौ गतत्वेनातिव्यापकत्वात् । वि-नापि वा प्रायः शब्दमभिहितस्य तस्यानुसन्धाने प्रस-ङ्गः । तत्र काननसंज्ञासंज्ञिसम्बन्धावधारणेऽप्यन्यत्रे-व पदान्तरसमभिव्याहारोत्थाया अन्यथानुपपत्तेः प्रमाणत्वात् । ननूपमानस्य । उपमेयसंज्ञासमभिव्याहृते-तिविशेषणे च पूर्वोक्त एव निरासः ।

* संज्ञेति * आकुलमनवस्थमित्यर्थः । कुत इत्यत आह * गोसदृश इति * काननपदस्याविदिता स-ङ्गतिर्येन तस्य । गवयपदस्य विदिता सङ्गतिर्येन तस्य । एतदुक्तं भवति । गोसदृशो गवयः प्रायः कानने महति दृश्यत इति वाक्यं श्रुतवतः कानन गतस्य स एवा-ऽयमुपदिष्टो गवय इत्यनुसन्धानात्मिका प्रतिपत्ति-र्जायते न चासावुपमितिः गवयसंज्ञायाः संज्ञिना सह सम्बन्धपरिच्छित्तेरतत्फलत्वाभावात्तत्फलाया एवोपमितित्वाङ्गीकारात्काननपदेनाविदितसङ्गतिना समभिव्याहाराच्च तत्र वाक्यजप्रतिपत्तौ गतत्वेन तेन वाक्यजानुसन्धानेऽतिव्याप्तिरिति प्रायः शब्द-प्रयोगात्तत्र काननपदस्यापि पूर्वं विदितसङ्गति-

१ सङ्गतेश्च सत्त्वां इति का० मु० पु० पा० ।

स्वं गम्यतेऽतोऽनवगतसङ्गतीति लक्षणांशाभावान्ना- तिव्याप्तिरित्यत आह * विनेति * प्रायो नूनमिदमप्युपमानमेव काननपदस्य गवयाधिकरणमर्थ इति संज्ञासंज्ञिसम्बन्धस्य प्रमितेरित्यत आह * तत्रेति * प्रसिद्धपदैरन्यैः सहपाठानुपपत्त्या व्युत्पन्नाभिमतमर्थस्य यद्गवयाधिकरणं तत्काननसंज्ञमिति सम्बन्धपरिच्छेदस्यानुपपत्त्यैव सिद्धत्वान्नोपमानस्य तत्र मानत्वमन्यानधिगतविषयाभावात् प्रसिद्धपदार्थे व्युत्पत्तिर्लीलालभ्येत्यत्र दृष्टान्तमाह * अन्यत्रेति * इह प्रभिन्नकमलोदरे मधूनि मधुकरः पिबतीत्यत्र यथेत्यर्थः । उक्तं च

पदमज्ञातसन्दिग्धं प्रसिद्धैरपृथक्श्रुति ।
निर्णीयते निरूढन्तु न स्वार्थादपनीयत इति ।

ननु गोसदृशपदयोः प्रसिद्धत्वात्तत्समभिव्याहारादेव गवयपदव्युत्पत्तेरपि सिद्धे नोपमानमेवास्तीति वक्तव्यं सत्यमभ्युपगम्यापि दोषो भाष्यत इत्ययं संरम्भ इति न दोषः । अनवगतसङ्गतित्वं न यस्याः कस्याश्चित्किं त्वनवगतोपमेयसंज्ञासङ्गतीति विशेष्यते वनसंज्ञापदस्यानुपमेयसंज्ञात्वान्न वाक्यजानुसन्धानेऽतिव्याप्तिरित्यत आह *उपमेयेति* उपमानस्याव्याप्त्यसिद्ध्योपमेयेति विशेषणासिद्धिरिति पूर्वोक्त एवेत्यर्थः ।

एवमनवगतत्वसंज्ञात्वविशेषणासिद्धा विशि-

(१) रहितप्राय शब्दमुक्तलक्षणमुपमानमिति नातिव्याप्तिरिति सो० गु० पा० ।

पलक्षणासिद्धिमभिधाय वाक्येति विशेषणासिद्धिमपि तदाह ।

५५२ वाक्यार्थेति विशेषणनिरासः ।

वाक्यार्थेऽप्यपि ताहगेव, प्रतिपत्तिकालास्मृतातिदेशवाक्यावगतकाननादिपदार्थस्य तथाविधप्रत्ययाव्यापनात्। वाक्यैकदेशस्यापि वाक्यत्वेन विवक्षितत्वे सदृशो गवयइत्यादि स्मारिणोऽपि प्रत्यये प्रसङ्गात् । प्रतीत्युत्पत्तिं प्रति प्रयोजकीभूतं यावत्तावद्वाक्यं विवक्षितमिति चेन्न । अन्तर्भावितवनाधिकरणतादृशप्रतिपत्तिं प्रति तस्याऽपि प्रयोजकत्वात्। उपमितिं प्रतीति तु पूर्वत्रनिरस्तमिति । यावत्संज्ञासंज्ञिबुद्ध्यौपयिकं तावद्विवक्षितमिति चेन्न । लक्षणसहचारितसंज्ञोपदेशार्थानुसन्धानेऽपि प्रसङ्गात् ।

* वाक्येति * तादृगाकुलमित्यर्थः । अतिदेशकवाक्ये यावन्ति पदानि श्रूयन्ते तावत्सर्वं वाक्यत्वेन विवक्षितमुत तदेकदेश उत प्रतिपत्तिप्रयोजकतदेकदेश इति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * प्रतीति * गोसदृशो गवयो महति कानने दृश्यत इत्यपि कदा चिदतिदेशवाक्यं भवति तत्र यदा गोसदृशः स एवायं गवय इति प्रत्ययो भवति तदा तस्याऽव्याप्तिस्तत्र हेतुः * प्रतिपत्तीति * प्रतिपत्तिकाले ऽस्मृतोऽतिदेशवा-

१ वाक्यार्थैकदेशस्याऽपि वाक्यार्थत्वेनेति का० मु० पु० पा० ।

षयगतकाननादिपदार्थो येन तस्येति विग्रहः। अदृष्ट-प्रतिबन्धात्काननपदस्य महत्पदस्य चार्थास्मरणे क-थितलक्षणाविशेषणाभावादव्याप्तिः काननादिपदा-र्थास्मरणे वाक्यार्थस्मरणाभावादित्यर्थः। अस्तु तर्हि द्वितीयस्तत्राह * वाक्येति * गोसदृशो गवय इति वा-क्यैकदेशस्यापि वाक्यत्वेन विवक्षितत्वात्तदर्थानुस-धानं वाक्यार्थानुसंधानं भवत्येवेति चेत्तर्हि गोस-दृशो गवय इति स्मरणेऽपि सादृश्यमात्रवत्त्वानु-सन्धानेऽपि लक्षणातिव्याप्तिस्तस्यापि कथितरीत्या वाक्यार्थानुसन्धानत्वादादिपदेन काननादिपदानुस-न्धानसङ्ग्रहः। न चैतदुपमानमेष्टव्यं प्रतियोग्यस्मरणा-त्प्रतियोगिस्मरणसहितानुसन्धाने तत्सङ्केतस्य का-र्यत्वादिति भावः। न च प्रतियोग्यस्मरणे सादृश्यस्म-रणानुपपत्तिरिति वाच्यम्। प्रतियोगिज्ञानपूर्वकत्वनि-यमोपगमे परस्पराश्रयप्रसङ्गादनुयोगिसदृशतयाऽव-गतस्यैव सादृश्यप्रतियोगित्वात्तथा च गवयप्रतीतौ तत्सदृशतया ऽवगतगोःप्रतियोगित्वं तथाविधतत्प्र-तीतौ सदृशतयाऽवगतगवयस्य प्रतियोगित्वमिति तस्मात्सादृश्यग्रहमिच्छता प्रतियोगिज्ञानं विनाऽपि तद्ग्रहो वक्तव्य इति तृतीयं शङ्कते * प्रतीति * प्र-तिपत्तिजनकं यावत्पदवृन्दं तावद्वाक्यं विवक्षितमतो नाव्याप्तिः काननादिपदस्य प्रतिपत्त्यप्रयोजकत्वान्ना-प्यतिव्याप्तिर्गोपदस्यापि प्रतिपत्तिप्रयोजकत्वादि-त्याशयः। प्रतिपत्तिमात्रं प्रति प्रयोजकत्वं विवक्षित-मुतोपमितिरूपां प्रतिपत्तिं प्रति किं स्वित्संज्ञासंज्ञि-

सम्बन्धप्रतिपत्तिं प्रतीति त्रिधा विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नेति * अन्तर्भावितमधिकरणं यस्मिन् गोसदृशो गवय इत्यत्र तत्सदृशप्रतिपत्तिं प्रति धनपदस्यापि प्रयोजकत्वात्तदस्मारिणस्तथाविधप्रत्ययाव्याप्तिरेवेत्यर्थः । द्वितीयमसिद्ध्या दूषयति * उपेति * उपमितेरद्याप्यसिद्धत्वादिति निरस्तमित्यर्थः । तृतीय शङ्कते * यावदिति * औपयिकं साधनमिति यावत् । काननादिपदस्य संज्ञासंज्ञिसम्बन्धयुक्तनौपयिकत्वाल्लाव्याप्तिरित्यर्थः । एवं विशेषणमतिप्रसञ्जकमिति परिहरति * नेति * गन्धवतीति लक्षणेन सह चरिता या पृथिवीति संज्ञा तस्या उपदेशो लक्षणवाक्यं तदर्थानुसन्धानेऽतिव्याप्तिः गन्धवती पृथिवीति लक्षणवाक्यमुपश्रुत्य गन्धवद्व्यक्तिमुपलभ्य सेयं गन्धवती पृथिवीत्यनुसन्धानं भवति न चैतदुपमानं लक्षणं केवलव्यतिरेकीति पृथिव्यधिकारे कथितत्वादित्यर्थः ।

सञ्ज्ञासञ्ज्ञिसम्बन्धप्रतिपत्तिजनकवाक्यैकदेशार्थानुसन्धानमुपमानमिति पक्षेऽतिव्याप्त्यन्तरमाह ।

५५३ अतिव्याप्त्यन्तरम् ।

किञ्च यदा तर्कानुसन्धानविरहिणः सत्यप्येवंविधानुसन्धाने सादृश्यमेव गवयपदप्रवृत्तिनिमित्तमिति मितिः फलमुत्पद्यते तदा तस्याप्रमाकरणस्यापि उपमानत्वमापद्यते । प्रमाफलकमितिविशेषणप्रक्षेपपक्षे चानुसहि-

तरूपव्यवहार्य्यतानुमित्युत्पादेनाप्येतादृशानुसन्धानमुपमानं स्यात् । अव्याप्तविषयप्रमाफलकमिति विशेषणीयमिति चेन्न । वस्तुगत्याऽव्याप्तत्वस्योपमेयेऽप्यभावात् । व्याप्ततयाऽनवगम्यमानस्येति च कृते यत्प्रति तल्लिङ्गं तेन सहव्याप्तत्वावगतमुपमितिकरणमपि न व्याप्नुयात् । उपमेयेन सह व्याप्तत्वानवगतत्वोक्तावप्यनुमाने प्रसङ्गस्तदवस्थः । अनुमेयेन सहेति कृते च तदनपायादव्याप्तिस्तदवस्थैव ।

* किं चेति * एवं विधानुसन्धाने–सोऽयं गोसदृशो गवय इत्यनुसन्धाने सत्यपि, गवयपदस्य गोसदृशार्थे वृत्तौ निमित्तं गोसादृश्यं मितिफलमुत्पद्यते यदा तदा तस्याप्युपमानत्वमापाद्यते सति गवयत्वे सादृश्यमेव निमित्तमिति कथं फलोत्पत्तिस्तत्राह * तर्केति * तर्कस्तु लाघवाख्यो वक्ष्यतेऽतएव तर्कसहायमुपमानमाहुः । अस्तु तस्याप्युपमानत्वं को दोषस्तत्राह * अप्रमेति * उपमानस्य प्रमाणस्य प्रमाजनकत्वेन प्रयोजकत्वं वाच्यमिदं तु सादृश्यमेव निमित्तमिति भ्रान्तिजनकतया तदाभासमितीहातिव्याप्तिरुक्तलक्षणस्य सर्वस्याप्यत्राभावादित्यर्थः । प्रमाफलकमुक्तानुसन्धानमुपमानमिदं तु न प्रमाफलकमिति तन्निवृत्तिरित्याशङ्क्याह * प्रमेति * प्रमामात्रफलकमुक्तानुसन्धानमुपमानमुताव्याप्तविषयप्रमा-

१ विषयेति सो० पु० पा० नास्ति ।

फलकमाहोस्वित्संज्ञासंज्ञिसम्बन्धप्रमाफलकं नाद्योऽनुसंहितरूपस्य गोसादृश्यस्य व्यवहार्यताऽनुमितिश्च विमतो गवयतया व्यवहर्त्तव्यो गोसादृश्याधिकरणत्वात् व्यतिरेकेण गोवदिति न चैतत्प्रमाजनकमनुसन्धानमुपमानमस्य लिङ्गान्तर्भावादित्यर्थः। अनुसंहितं परामृष्टमिति यावत्। द्वितीयं शङ्कते * अव्याप्तेति * व्याप्तं लिङ्गं तद्विषयादन्यदव्याप्तविषयं तत्प्रमाफलकमुक्तानुसन्धानमुपमानमिदं तु व्याप्तविषयप्रमाफलकमिति नातिव्याप्तिरित्यर्थः। अव्याप्तविषयं च तत् प्रमाफलकं चेति विग्रहः। वस्तुगत्या व्याप्तविषयत्वमुत व्याप्ततयाऽनवगम्यमानविषयत्वमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *नेति* उपमेयः सदृशस्तस्यापि वस्तुनो नास्त्यव्याप्तत्व अप्रतिबद्धस्वसामग्र्या व्याप्तत्वादतस्तत्प्रमाकरणमुपमानमेतल्लक्षणं न व्याप्नुयादित्यसिद्धिरित्यर्थः। द्वितीयं शङ्कते * व्याप्तेति * व्याप्ततयाऽनवगम्यमानस्यानुसन्धानस्योपमानत्वमिति विवक्षितं तेन नातिव्याप्तिः व्यवहार्यतानुमित्युत्पादकस्य तेन व्याप्तत्वावगमात्राप्यसिद्धिरुपमेयस्य वस्तुगत्या स्वसामग्र्या व्याप्तत्वेऽपि व्याप्तत्वानवगमादित्याशयः। अत्रेदं वाच्यं येन केनापि व्याप्ततयाऽनवगतमुतोपमेयेन किं वाऽनुमेयेनेति न तावदाद्य इत्याह * इति च कृत इति * विशेषण इति शेषः। यत्प्रति-स्वकारणादिप्रति तदनुसन्धानं तेन सह व्याप्ततयाऽवगतमिदं लक्षणं न व्याप्नुयाद्व्याप्ततया ऽनवगतेति विशेषणाभावाद्भवति च कदा चित् कार्यं सका-

रणमिति व्याप्तत्वावगमो ऽनुसन्धानस्येत्यव्याप्तिरि- त्यर्थः। तदव्याप्तिर्न दोषायेत्यत आह * उपमितिक- रणमपीति * उपमेयेन सह व्याप्ततयाऽनवगतमनुस- न्धानमुपमानमिति द्वितीयकल्पे नास्त्यव्याप्तिस्तस्यानु- मेयेनैव सह व्याप्तत्वावगमादित्याशङ्क्याह * उपेति * व्यवहार्यतानुमित्युत्पादकं यदनुसन्धानं तदुपमेयेन सं- ज्ञासंज्ञिसम्बन्धेन व्याप्ततयाऽनवगतं किं त्वनुमेयेनैवेति तत्रातिव्याप्तिस्तदवस्थेत्यर्थः। तर्ह्यनुमेयेन सह व्याप्त- त्वानवगतमिति तृतीयोऽस्तु तत्र समनन्तरोक्त्या ऽति- व्याप्त्यभावादित्यत आह *यदिति*यत्प्रति लिङ्गत्वेन स्वकारणादिना व्याप्तत्वावगमस्यानपायात्प्रागुक्ताव्या- प्तिरित्यर्थः।

संज्ञासंज्ञिसम्बन्धप्रमाकरणमुक्तानुसन्धानमिति प्राक्तनकल्पेषु परिशिष्टकल्पं शङ्कते।

५५४ परिशिष्टकल्पशङ्कानिरासः।

संज्ञासंज्ञिसम्बन्धप्रमितिकरणमिति चेन्न। तथा- त्वासिद्धेः। अर्थापत्त्यादितस्तत्सिद्धेर्वक्ष्यमाणत्वात्। अननुमितिजनकं तादृक् प्रतिसन्धानमुपमानमिति चे- न्न। तज्जातीयस्यानुमितिजनकत्वात्। व्यक्त्यपेक्षायाञ्च जनकत्वस्य सामान्याकारपर्यवसायिनो नित्यं व्यक्ता- वसम्भावितत्वया अननुगमेन चायुक्तत्वादिति।

* संज्ञेति * अभिधेयतद्दूषयति * नेति * तथा- त्वासिद्धेः संज्ञासंज्ञिसंबन्धप्रमितिकरणत्वासिद्धेरित्य-

र्थः।सम्बन्धप्रमितिरुपत्वे तस्याश्च करणापेक्षायामुक्तानुसन्धानं तथात्वेन सम्बध्यते इति नासिद्धिरित्यत आह *अर्थेति*अनवगतसङ्गतिसंज्ञासमभिव्याहृतवाक्यार्थानुसन्धानं प्रमाफलकमनुमित्यजनकमिति विवक्षितत्वान्नैको ऽपि दोष इति शङ्कते *अनन्विति* अननुमितिजनकमितिकिमनुमितिजनकजातीयेतरत्वं विवक्षितमुतानुमितिजनकव्यक्तीतरत्वमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *नेति* उक्तानुसन्धानजातीयस्य व्यवहार्यतानुमितिजनकत्वस्य दर्शितत्वादसिद्धिरित्यर्थः। यदि द्वितीयस्तत्राह *व्यक्तीति* व्यक्त्यपेक्षायां च जनकत्वस्यायुक्तत्वादिति सम्बन्धः।तत्र हेतुर्नित्यमिति तत्रापि हेतुः सामान्येति। नियतप्राक् सत्त्वं जनकत्वं नियतत्वं वाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां सामान्यापाधौ ग्राह्यमिति व्यक्तौ न सम्भवतीति कथिताव्याप्तिरेवेत्यर्थः। दोषान्तरमाह *अननुगमेति* यद्वा जनकत्वस्य व्यक्त्यपेक्षायां लक्षणस्या युक्तत्वादिति सम्बन्धस्तदुपपादना-य सामान्येत्यादि जनकत्वं च सामान्यगतमेवेति लक्षणासिद्धिरव्याप्तिश्चेत्यर्थः।

पूर्वं संज्ञासंज्ञिसंबन्धप्रमितिरुपमानफलमित्यूरीकृत्य तल्लक्षणं निरासि, सम्प्रति सम्बन्धप्रमितिरुपमानफलमेवेत्यभिसन्धायाह ।

५५५ सम्बन्धप्रमितेरुपमानफलत्वमेव ।

किञ्च गोसादृश्यं विहाय गवयत्वजातौ गवयशब्दार्थताप्रतीतिः कल्पनालाघवाख्यं तर्कमपास्य न स्यादिति

तदुपन्यासस्थितौ किमानुमानिक्येव तत्र गवयत्वस्य गवयपदवाच्यताप्रमितिरियं नेष्यते । सम्भवति हि प्रयोगः विमतिपदं गवयशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं तथात्वे तर्केणं विषयीक्रियमाणविपर्ययकत्वात् न यदेवं नतदेवं यथा गोत्वं तथा चेदं ततस्तथेति । न ह्यस्ति सम्भवो-मूलशैथिल्यादिदोषविरहिततर्कनिवेदितविपर्ययश्चार्थो नच तथेति । अथवा गवयपदमसम्भवत्प्रवृत्तिनिमित्तान्त-रमनुपपद्यमानाप्रोक्तगोसादृश्यसामानाधिकरण्यमर्थाद्गव-यत्वप्रवृत्तिनिमित्तकतामाक्षिपतीत्यर्थापत्तिरेवात्र प्रमाण-मस्तु । सा च त्वया व्यतिरेकीकृत्य परेण पृथग्-वावश्यं प्रमाणनीयेति ।

* किं चेति * गवयत्वजातौ गोसादृश्यं विहाय गवयशब्दार्थताप्रतीतिर्लाघवाख्यं तर्कमपास्य न स्या-दिति तदुपन्यासस्थितौ गवयत्वस्य गवयपदवाच्य-ताप्रतीतिरानुमानिक्येव किं नेष्यते इति स-म्बन्धः । अयं च लाघवतर्कः यदि गोसादृश्यं गवय-पदप्रवृत्तिनिमित्तं तदा तद्विशेषणतया गोरपि तन्नि-मित्तत्वं स्यादिति शक्तिकल्पनागौरवं तथायुक्तं निर्विशेषणे गवयत्वे तन्निमित्ते सम्भवतीति तर्के-स्यावश्यकत्वे तत्प्रतीतिर्यौक्तिकी स्यान्न त्वानुमा-निकी तत् कारणलिङ्गाभावादित्यत आह * सम्भ-

१ तर्केणाविषयीक्रियमाणेतिका० मु०पु०पा० ।

यतीति * प्रयोगं रचयति * विमतीति * विमति-
पदं-विप्रतिपत्तिविषयं गवयत्वं गवयशब्दस्य प्रवृत्ती
निमित्तं तथात्वे गवयत्वस्य गवयपदप्रवृत्तिनिमित्तत्वे
लाघवाख्यतर्केण विपर्यीक्रियमाणो बोध्यमानः सा-
दृश्यादेर्निमित्तान्तरस्य विपर्ययोऽभावो यस्य त-
त्तथोक्तं तद्भावस्तत्त्वं तस्मादित्यर्थः। न यदेवं गवय-
पदप्रवृत्तिनिमित्तं भवति तदेवं न तथात्वे तर्केण वि-
पर्यीक्रियमाणविपर्ययकं न भवतीति व्यतिरेकव्या-
प्त्यभिधानम्। यथा गोत्वमिति व्यतिरेकदृष्टान्तस्तथा-
चेदं इदं च गवयत्वं तथा तथात्वे तर्केण विपर्यीक्रि-
यमाणविपर्ययकमित्युपनयः ततस्तथा तत उक्तहेतो-
स्तथा उक्तसाध्यमिति निगमनम्। विमतिपदं निमि-
त्तमित्युक्ते स्वज्ञाननिमित्तमिति सिद्धसाधनं तद्व्या-
वृत्त्यर्थमाह * शब्देति * बाधपरिहारार्थं गवयेति
विशेषणम्। विपर्यीक्रियमाणविपर्ययकत्वादित्युक्ते प्र-
माणेन विपर्यीक्रियमाणविपर्ययकत्वं नास्तीत्यसिद्धि-
स्तत्परिहाराय तर्केति विशेषणम्। अस्तूक्तसाधनं मा-
स्तूक्तसाध्यं च तथा विपक्षबाधकाभावादप्रयोजक-
तेत्यत आह * नहीति * मूलशैथिल्यं व्याप्तिहीन-
त्वमादिपदेन विपर्ययापर्यवसानेष्टापदनाश्रयहीनत्वा-
दीनि गृह्यन्ते। सत्तर्कनिवेदितनिमित्तान्तराभावोऽपि
स्वयन्तत्प्रवृत्तिनिमित्तं न भवतीति न सम्भवोऽस्ति
एवं पदस्य निरालम्बनत्वापातादित्यर्थः। एवमर्था-
पत्त्यादिन इत्यत्रोक्तादिपदार्थमुक्तार्थापत्तिमिदानी-

१ गवयपदस्येति पु० पा०।

माह * अथवेति * गवयपदमर्थादात्मनो गवयत्वप्रवृत्तिनिमित्ततामाक्षिपतीत्यर्थः। अनुपपत्तिमूलमाह * अनुपपद्यमानेति * अनाप्तप्रयुक्तपदसामानाधिकरण्यं निरर्थकत्वेनापि सम्भवति इदं त्वाप्तोक्तपदसामानाधिकरण्यमतो भवितव्यमवश्यं प्रवृत्तिनिमित्तेनेत्यर्थानुपपत्तिः सादृश्यमेव निमित्तमित्यन्यथानुपपत्तिर्नेत्याह * असम्भवदिति * नन्वत्र सामानाधिकरण्यं शाब्दमनुपपन्नमित्युच्यते किं वाऽऽर्थं न तावदाद्यो व्योमपुष्पमिति वदुपपत्तेर्नापि क्रियाकाररूपार्थसामानाधिकरण्यानुपपत्तिर्वेदे गावः सुशेरत इति वदुपपत्तेरिति मैवम्। प्रामाणिकार्थिकसामानाधिकरण्यस्यानुपपद्यमानत्वस्य विवक्षितत्वादिति अर्थापत्तिर्नाम प्रमाणमेव नास्ति तत्कथं सा तत्र प्रमाणं भवेत्तत्राह * सेति * नैयायिकेनार्थापत्तिं व्यतिरेकानुमाने ऽन्तर्भाव्य प्रमाणनीत्या प्रमाणीकर्त्तव्या व्याप्तिमूलत्वेनाभेदाङ्गीकारात्परेण मीमांसकेन पृथगेव वा प्रमाणीकर्त्तव्या षट् पञ्च वा प्रमाणानीति जैमिनीयैरङ्गीकारादित्यर्थः। तस्मात्प्रसिद्धपदसमभिव्याहारजनिताया अन्यथानुपपत्तेरेव सम्बन्धप्रमितिमूलत्वान्नोपमानं नाम प्रमाणं किंचित्पश्याम इति।

उपमानखण्डनम्।

अभ्युदयनिश्रेयसहेतोः शब्दप्रमाणस्य स्वीकारवदुपमानमपि किं न स्वीक्रियत इत्याशङ्क्य सोऽप्य-

विचारितरमणीय एव न वस्तुतस्तल्लक्षणाभावादित्याह।

९९६ शब्दप्रमाणखण्डनारम्भः।

शब्दोऽपि क उच्यते। आप्तवाक्यं हि शब्दः प्रमाणमिति न युक्तं विकल्पानुपपत्तेः।

* शब्दोऽपीति * किमाप्तवाक्यं शब्दः प्रमाणमुत निर्दोषस्य वाक्यमाहो स्विद्यथार्थवाक्यमिति विकल्पाभिप्रायः। विकल्पक्रमेण प्रथमकल्पं प्रथममपाकरोति * आप्तेति * वाक्यमित्युक्ते कराग्रे करिवृन्दमास्त इत्यनाप्तवाक्ये ऽतिव्याप्तिस्तन्निरासायाह * आप्तेति * प्रणतृतीव्रशक्तिनिवारणाय वाक्यग्रहणम्। वर्णात्मक-शब्दमात्रस्य नेदं लक्षणं किन्तु प्रमाणभूतवाक्यस्येति द्योतनाय प्रमाणग्रहणम्। हि शब्दः प्रसिद्धौ। कुत इत्यत आह * विकल्पेति *

अनुपपत्तिप्रकटनाय विकल्पयति।

९९७ आप्तस्वानिरुक्तिः।

तथा हि कोऽयमाप्तो नाम। यथादृष्टवादीति चेन्न। भ्रान्तिप्रतिपन्नवादिवाक्येऽपि प्रसङ्गात्। प्रमाणदृष्टेति-विशेषणे च तथाभूतस्यान्यथावादव्यापनात्। यथाप्रमाणेति करणे चांशे तथाभूतवादिवाक्यस्याऽयथार्थस्याऽपि व्यापनात्। यावद्यथाप्रमाणदृष्टनिरुक्तौ च प्रायेणातथाभूतत्वादेव लक्ष्याणां तदव्याप्तेः। नहि

१ तर्हि यावत्प्रमितमिति का० मु० पु० पा०।

यावत्प्रमितं तावदभिधीयते । यथाप्रमितस्यैव च वक्तुर्वाक्यमिति व्याकारे च युधिष्ठिरवाक्यस्याप्यनवम्भूतत्वेनाव्याप्त्यापत्तेः । तत्र विषय इति विशेषणं च विशेषरूपस्य विषयस्यासाधारण्येनाऽव्यापकत्वापतात ।

* तथाहीति * यद्यथादृष्टार्थवाद्याप्त उत प्रमाणदृष्टार्थवादी किं वा यथा प्रमाणदृष्टवादीति विकल्पार्थः । प्रथमं कल्पं शङ्कते * यथेति * विप्रलम्भकनिरासाय यथेति विशेषणम् । अतिव्याप्त्या दूषयति * नेति * देहात्मनोरैक्यं भ्रान्त्या प्रतिपद्य यो वक्ति देह एवात्मेति सोऽप्याप्तः स्यात् तद्वाक्यं चाप्तवाक्यतया प्रमाणं स्यादित्यति व्याप्तिरित्यर्थः । अस्तु तर्हि द्वितीयस्तत्र कथितातिव्याप्तेरभावात्प्रमाणप्रतिपन्नत्वविशेषणाभावादित्यत आह * प्रमाणेति * तथाभूतस्य प्रमाणदृष्टस्य साङ्ख्यादीनामिन्द्रियभौतिकत्वस्यान्यथावादः प्राकृतानीतितद्यापनादतिव्याप्तिः प्रमाणेनार्थमुपलभ्य तस्यैवान्यथात्वं यो वक्ति स आप्तः तद्वाक्यं च प्रमाणं स्यादित्यर्थः । तृतीयं शङ्कते * यथेति * येन प्रकारेण प्रमाणतोऽर्थो दृष्टस्तस्य तथा वाद्याप्त इति विवक्षितत्वान्न पूर्वयोरतिव्याप्तिर्यथा प्रमाणेति विशेषणयोरभावादित्यर्थः । यथा प्रमाणेति कोऽर्थः प्रमाणदृष्टमपि वक्तीति किं वा यत्प्रमितं तदेव वक्ति किं वा यावत्प्रमाणदृष्टं तदेव वक्तीति माद्य इत्याह * अंश इति * ते ग्रावाणः प्लवन्त इति यो वक्ति स आप्तः स्यात्तद्वाक्यं प्रमाणं स्यात्ते ग्रावाण इत्यंशे त-

थाभूतत्वात् प्लवन्त इत्यंशे चातथाभूतत्वात्तस्मिन्नप्यंशे प्रमात्वमिति संसृष्टार्थ एव प्रामाणिकः स्यादित्यर्थः। द्वितीयं शङ्कते *यावदिति* निरुक्तौ नातिव्याप्तिरिति शेषः। यावदिति विशेषणाभावादित्यभिसन्धिः। दूषयति * प्रायेणेति * लक्ष्याणामाप्तानां चातथाभूतत्वात्प्रमाणदृष्टस्य कात्स्न्र्येनावक्तृत्वादसिद्धिरित्यर्थः। तदुपपादयति * तर्हीति * अस्तु तर्हि तृतीयो यथा प्रमितस्यैव वक्ताऽऽप्त इति नैवमसिद्धिः प्रमितस्यैव वक्तृत्वान्नाप्यतिव्याप्तिः प्रमितस्यैवेति विशेषणाभावादन्यत्रेत्यत आह * यथेति * आप्तवाक्यमिति लक्षणस्य यथा प्रमितस्यैव वक्तुर्वाक्यमिति व्याकारे व्याख्याने युधिष्ठिरवाक्यस्याव्याप्तेरिति सम्बन्धस्तत्र च हेतुरनेवमिति * युधिष्ठिरः खलु सर्वलोके सत्यत्वेन प्रसिद्धस्तस्यापि क्व चिदनृतवादित्वं भारते स्मर्यते अतो ऽव्याप्तिरित्याशयः। यथा प्रमितस्यैव वक्ता तत्र विषये आप्तस्तद्वाक्यं च तत्र प्रमाणमिति विशेष्यते ततो युधिष्ठिरस्यानेवम्भूतविषये नाप्तत्वं न तद्वाक्यं च प्रमाणमित्यत आह * तत्रेति * विशेषणे च व्यापकत्वापातादिति सम्बन्धस्तत्र हेतुर्विशेषेत्यादि। विषयविशेषस्यापि लक्षणान्तर्भावात्तस्य च व्यावृत्त्या तद्विशिष्टलक्षणाव्याप्तिरित्यर्थः। एतेन समयबलेन सम्यक् परोक्षानुभवसाधनमागमः स द्विविधो दृष्टादृष्टार्थभेदात्तत्र दृष्टार्थानां तु वाक्यानां प्रायेण प्रवृत्तिसामर्थ्यात्प्रामाण्यं गम्यते अदृष्टानां तु पुनराप्तोक्तत्वेनेति य-

दुक्तं भूषणकृता तदपि निरस्तमाप्तानिरुक्तौ सत्प्रा-
मागयानिरुक्तेः किं च परांचेति विशेषणं व्यर्थं
व्यवच्छेद्याभावात्सम्यक्त्वानुभवत्वसाधनत्वानि च ख-
ण्डितानीत्येषा दिक् ।

द्वितीयं कल्पं शङ्कते ।

५५८ निर्दोषवाक्यस्य प्रमाणत्वनिरासः ।

अथ निर्दोषस्य वाक्यं तथेति चेन्न । सदोषस्य नास्ति घट इत्यभिधित्सतोऽस्ति घट इति दैवान्निर्गत-यथार्थवाक्याव्याप्तेः । तत्प्रमाणं न भवत्येवेति चेन्न । पूर्वमुक्तोत्तरत्वात् । प्रवृत्तिसामर्थ्येन प्रामाण्यावधारणसम्भवादापाततः सन्देहेऽप्यदोषात् सामान्यतोनिर्दोषत्वस्य भीमाग्रजेऽप्यभावात् विशेषतस्तथात्वस्यासाधारण्यपर्य्यवसायित्वात् ।

* अथेति * दोषा अज्ञानसंशयविपर्ययरागद्वेषादयस्तद्धीनो निर्दोषस्तद्वाक्यमागम इत्यर्थः । दैवागतविज्ञाने ऽव्यापकमिदमिति दूषयति * नेति * वस्तुतो भूतलमधितिष्ठत्यपि घटे आशयदोषान्नास्ति घट इत्यभिधातुमिच्छति तस्य दैववशादस्तीति मुखाद्वाक्यं निर्गच्छति तद्वाक्यं प्रमाणमप्रमाणं वाऽऽद्येऽव्याप्तिः तत्प्रयोक्तुः सदोषत्वेन निर्दोषविशेषणाभावादित्यर्थः । द्वितीयं शङ्कते *तदिति* आशयदोषदुष्टपुरुषप्रयुक्तवाक्यत्वाद्बुद्धादिवाक्यवदप्रमाणमिति नाव्याप्तिरित्यर्थः । उक्तं मंस्मर्तुमर्दनीति परिहरति

* नेति * प्रमाणलक्षणगतविशेषणेन वा व्यवच्छेद्यं परिगणितप्रमाराशिष्वेव वाऽन्तर्भावनीयमिति प्रमाखण्डन उक्तमित्यर्थः। किं च अबाधितस्वसमानविषयप्रवृत्तिजननसमर्थत्वात्तज्ज्ञानं प्रमा तत्करणं च प्रमाणमिति निश्चेतुं शक्यते स्मरणविलक्षणज्ञानस्य तथात्वाव्यभिचारादित्यभिप्रेत्याह * प्रवृत्तीति * दुष्टपुरुषप्रयुक्तवाक्यान्तरे ऽप्रामाण्यस्य निश्चितत्वादिदमपि किं प्रमाणमप्रमाणंवेति सन्देहो जायतेऽतः संशयजनकत्वेनाप्रमाणमित्यत आह *आपातेति* सम्वादात्प्रामाण्यमुपगच्छतः प्रवृत्तिसंवादेन पश्चात्प्रामाण्यनिश्चयसम्भवादित्यर्थः। किं च निर्दोषेति सकलदोषरहितत्वं विवक्षितमुत यत्किञ्चिद् दोषराहित्यमाद्येऽसंभवो युधिष्ठिरस्य सकललोकाभिमतस्यापि किं चिद्दोषदर्शनात् किमितरेषां सूक्ष्मापराधबाहुल्यमित्यभिप्रेत्याह * सामान्येति * द्वितीयं प्रत्याह * विशेषेति * दोषविशेषाभावस्य व्यावृत्तत्वेन लक्षणाननुगम इत्यर्थः। एतेन च निर्दोषत्वमशक्यावधारणं न पुंसां विषयभेदेषु विपर्ययबाधकावधारणादर्शनात् दृश्यते खलु म्लेच्छानामप्यपहृतसर्वस्वानां मार्गमुपदिशतां तद्गोचराप्तत्वावधारणं लोके तत्रैव पटुतराभ्यासानामविभ्रमन्त्याद्विप्रलम्भकत्वासम्भवाच्च सर्वस्वस्य स्वीकृतत्वाच्छरीरस्य वा ऽनुपयोगित्वादुपयोगे वा परित्यागानुपपत्तेर्यदा चैवं म्लेच्छानामप्याप्तत्वमवधार्यते किं पुनस्तदा महापुरुषाणां तदुपदेश्येषु विषयविशेषेष्विति च यदपि कश्चित्प्रपञ्चितवांस्तदपि निरस्तम्।

विषयविशेषदोषाभावस्याव्यापकत्वात्सामान्यतो दु-रयधारणत्वात् ।

तृतीय कल्पमाशङ्कते ।

५५९ तृतीयकल्पनिराकरणम् ।

यथार्थवाक्यं शब्दः प्रमाणमित्यत्र को दोष इति चेन्न ।पूर्व्वोक्तयाथार्थ्यदूषणानि तावत्प्रथमः। यथार्थमिति विशेषणस्य व्यवच्छेदकत्वाव्यवच्छेदकत्वयोः पूर्व्वव-द्दोषश्च द्वितीयः । वाक्यत्वानिरुक्तिश्च तृतीयः ।

* यथेति * पदकृत्यं विशदम् । पूर्वमाप्तत्वानिरुक्त्या दू-षणमुक्तमिदानीमाप्तपदस्थाने यथार्थपदोपादाने को दोषा वक्तुं शक्यते इति पृच्छाम इति पृष्टः सिद्धान्त्याह * पूर्वेति * यथार्था ऽनुभवः प्रमेत्यत्र किमिदं यथार्थ-त्वमर्थसादृश्यमबाधितार्थत्वं वेति विकल्पोक्तानि दू-षणानि तावदेको दोष इत्यर्थः । बहूनामपि दोष इत्ये-कवचनं वेदाः प्रमाणमिति वदविरुद्धम् ।दोषान्तरं दर्श-यति * यथार्थमिति * यथार्थविशेषणस्याभासव्यव-च्छेदकत्वे दैवान्निर्गतवाक्यव्यवच्छेदकत्वं वाच्यं तन्न सम्भवति तथांशतोयथार्थवाक्यव्यवच्छेदकत्वं वा शक्यं अव्यवच्छेदकत्वे विशेषणवैयर्थ्यमतिव्याप्तिश्चेति-द्वितीयो दोष इत्यर्थः । विशेषणांशप्रयुक्तदोषमुक्त्वा विशेष्यांशप्रयुक्तं दर्शयति * वाक्येति * प्रश्नवा-क्यगतं दोषपदमुत्तरवाक्ये सर्वत्रानुषज्यते ।

वाक्यानिरुक्तिं दर्शयितुं वाक्यलक्षणं पृच्छति ।

५६० वाक्यलक्षणनिरासः।

तथाहि किमिदं वाक्यं नाम ? एकार्थावच्छिन्नपद-समुदायो वाक्यमिति चेन्न। एकत्वविषयत्वावच्छिन्नत्वानां वाच्यानि दूषणानि तावत्सन्तु पदपदार्थन्तु चिन्तयामः।

* तथा हीति * वाक्यलक्षणं शङ्कते * एकेति * समुदायो वाक्यमित्युक्तं वर्णसमुदायपदेऽतिव्याप्तिस्तन्निरासाय पदेति विशेषणम्। कराग्रे करिवृन्दमास्त इत्यादिपदसमुदाये ऽतिव्याप्तिस्तत्परिहाराय विशेषणमेकार्थेति। क्रियाकारकादिभावेन विशिष्ट एको ऽर्थस्तदवच्छिन्नपदसमुदायो वाक्यमिति नातिव्याप्तिरित्यर्थः। असम्भवेनैव तद्दूषयति * नेति * एकत्वन्नाम सङ्ख्या किं वा द्वित्वादिविरहः आद्ये नित्यमैश्वरज्ञानं गुणः प्रमेति वाक्याव्याप्तिस्तदर्थस्य एकत्वसङ्ख्या नास्ति गुणत्वात् द्वितीये द्वित्वादिसङ्ख्यावच्छिन्नपदार्थविषयगौरश्वः पुरुषो हस्तीत्यादिपदसमुदायेऽतिव्याप्तिः द्वित्वावच्छिन्नेऽपि तदन्योन्याभावस्य सम्भवादित्यर्थः। न चैतदपि वाक्यमेव नद्याभासाभावप्रसङ्गादित्येकत्वस्य वाच्यं दूषणं वाक्यस्य विषयत्वमेवार्थावच्छिन्नत्वं तथात्वं विषयविषयिभावस्वरूपमुतातिरिक्तं इति विकल्पादिदूषणं चतुर्थपरिच्छेदे भविष्यति। अवच्छिन्नत्वमपि विशेषणविशेष्यतत्सम्बन्धत्वातिरिक्तोऽनतिरिक्तो वेति दूषणं तत्रैव वक्ष्यते तानि दूषणान्यस्मिल्लक्षणे

सन्तीत्यर्थः । तावदिति प्राथम्योक्त्या दूषणान्तरं ध्वनितं दर्शयति * पदेति * पदमित्येतस्य पदस्यार्थमित्यर्थः ।

पदनिरूपणाय तल्लक्षणमनुवदति ।

५६१ पदप्रथमलक्षणखण्डनम् ।

सुप्तिङन्तं पदमिति केचित् । वर्णा विभक्त्यन्ताः पदमित्यन्ये । तत्र नाद्यः प्रत्येकं मिलितस्य चाव्यापकत्वात् । पृथक्प्रवृत्तिनिमित्ततायाञ्च वाक्यलक्षणाऽव्यापकत्वापातात् ।

* सुप्तिति * सुबन्तमित्युक्ते तिङन्ताव्याप्तिस्तिङन्तमित्युक्ते सुबन्ताव्याप्तिरत उभयावरोधार्थमुभयग्रहणम् । केचित्पाणिनीयाः । लक्षणान्तरमाह * वर्णेति * विभक्त्यन्ताः पदमित्युक्ते वाक्येऽप्यतिव्याप्तिस्तदर्थमाह * वर्णा इति * तावत्युक्ते कखगघङ इत्यादिवर्णेष्वतिव्याप्तिस्तदर्थं विभक्तिग्रहणम् । अपरः कालापादिरित्यर्थः । प्रथमलक्षणमपाकरोति * तत्रेति * सुबन्तं तिङन्तं च प्रत्येकं लक्षणमुत मिलितमाद्यं सुबन्तस्य पदत्वे तिङन्ताव्याप्तिस्तिङन्तस्य पदत्वे सुबन्तस्यापदत्वप्रसङ्गः उभयस्य मिलितस्य लक्षणत्वे सर्वाव्याप्तिरेकस्याप्युभयान्तत्वाभावादित्यर्थः । केषां चित्पदशब्दवाच्यत्वे सुबन्तत्वन्निमित्तं केषां चित्तिङन्तत्वं यथा गोशब्दवाच्यत्वं गवादीनां गोत्वादीन्यनेकानि निमित्तानीत्यत आह * पृथगिति *

पदार्थस्यानेकत्वेन पदस्याननुगमात्तत्समुदायो वाक्यलक्षणमप्यननुगतं स्यादित्यर्थः।

द्वितीयलक्षणं दूषयति।

५६२ पदद्वितीयलक्षणखण्डनम्।

नापि द्वितीयः विभक्त्यर्थस्यानुगतस्यासम्भवात् "विभक्ति"रित्यनेन सुप्तिङोः "प्राग्दिशोऽविभक्ति"रित्यनेन च तसिलादेः पृथक् पृथगेव विभक्तिसंज्ञाविधानात् शब्दसाम्येन च लक्षणायोगात्।

* नापीति * कुत इत्यत आह * विभक्तीति * विभक्त्यर्थस्य व्यावृत्त्या तदन्तवर्णत्वमपि पदलक्षणं व्यावृत्तं स्यादित्यर्थः। कथं विभक्त्यर्थस्यानुगतस्यासम्भव इति तदुपपादयति * विभक्तीति * विभक्तिश्चेत्यनेन प्रकृतयोः सुप्तिङोर्विभक्तिसंज्ञाभिधानात्प्राग्दिशोविभक्तिरित्यनेन सूत्रेण तसिलादेः प्रत्ययस्य पृथगेव संज्ञाविधानाद्विभक्तिपदार्थोऽनुगतो न लभ्यत इत्यर्थः। आदिपदेन पत्तदः काले दा प्रकारवचने थालित्यादिप्रत्यया गृह्यन्ते। विभक्तिपदार्थस्यानुगतस्यासम्भवेऽपि विभक्तिरिति संज्ञैव सर्वत्र तेन तदुपाधौ लक्षणं ब्रूमो विभक्तिशब्दवाच्यान्ता वर्णाः पदमिति तत्राह * शब्देति * अर्थस्यानुगत्यभावे प्रत्येकमिलितविकल्पदोषापत्तेः शब्दसाम्येऽपि न लक्षणोपपत्तिर्न च तच्छब्दवाच्यत्वमिति रूपमनुगतप्रवृत्तिनिमित्तं वाच्यं तद्भावस्तत्र

तस्यैकस्यानङ्गीकारादङ्गीकारे वा पृथक् संज्ञाविधानप्रगौरवानर्थक्यादित्यर्थः।

इतश्च विभक्त्यन्ता वर्णाः पदमित्यलक्षणमित्याह।

५६३ विभक्त्यन्ता वर्णाः पदमिति लक्षणस्य निरासः।

किञ्च वर्णा इति बहुत्वस्य विवक्षितत्वे अहमित्यादेरपदत्वप्रसङ्गः। अविवक्षितत्वे देवदत्त इत्यन्ताकारस्य पदत्वापातः तस्य विभक्त्यन्तत्वात्। सार्थककस्तथेति चेत्। भवतीत्यादौ शवकारादीनां पदत्वप्रसङ्गः शपः सार्थकत्वात्। यत्र विहिता विभक्तिस्तदिति चेन्न। शवकारं परित्यज्य पदत्वप्रसङ्गात्। तन्मध्यपतितत्वाच्छवकारोऽपि गृह्यत इति चेत् तर्हि यत्र विभक्तिर्विधीयते तत्र तद्विभक्तिमध्यपतितं पदमिति वा विवक्षितं यत्र विभक्तिर्विधीयते तत्तद्विभक्तिमध्यवर्तिसहितं पदमिति वा, आद्ये शवकारस्यापि पृथगेव पदत्वप्रसङ्गः लक्षणस्य चाव्यापकत्वात्। द्वितीये देवदत्त इत्यस्यापदत्वप्रसङ्गः मध्यवर्तिनोऽभावेन मध्यवर्तिसहितविशेषणाभावात्। क्वचिन्मध्यवर्तिसहितस्य क्वचित्केवलस्येति यथासम्भव इति चेन्न। एकानुगतरूपानभिधाने लक्षणस्याव्यापकतापत्तेर्दुर्निवारत्वात्।

* किञ्चेति * "बहुषु बहुवचनमिति" बन्हर्थविवक्षायां बहुवचनविधानादिह च वर्णशब्दस्य बहुव-

षनान्तत्वाद्वर्णबहुत्वं विवक्षितन्न वा आद्यं प्रत्याह * वर्णेति * अहं त्वं सः क इत्यादेरपदत्वं प्रसज्येत विभक्त्यन्तबहुवर्णत्वाभावादित्यर्थः। द्वितीये दूषणमाह * अविवक्षितेति * देवदत्त इत्यत्र तकारोपर्यकारस्तस्य पदत्वं स्यादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। कुत इत्यत आह * तस्येति * प्रथमैकवचनस्य सो रुत्वे कृते विसर्गादेशस्तद्वद्भवतीति न्यायेन विसर्गान्तस्याकारस्य विभक्त्यन्तत्वादित्यर्थः। अतिव्याप्तिपरिहारं शङ्कते * सेति * सार्थको वर्णो विभक्त्यन्तः पदमिति विवक्षितत्वान्नातिव्याप्तिरित्यर्थः। अतिव्याप्त्यन्तरप्रदर्शनेन परिहरति * नेति * भूतिविनिस्थिते कर्तरिशबिति शब्भवति शपावनुबन्धौ तयोर्लोपे अ इति शिष्यते गुणे कृते एचोऽयवायाव इत्यवादेशे कृते पकारानुबन्धलोपे च भवतीति रूपं सिद्धं तत्र शबकारस्य पदत्वं प्रसज्येत। आदिपदेन श्यन्प्रभृतयो गृह्यन्ते हेतुं कथयति * शप इति * शप्श्यन्प्रभृतीनां कर्तरि विहितत्वात्सार्थकत्वं विभक्त्यन्तत्वं चेत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। शङ्कते अतिव्याप्तिपरिहारं * यत्रेति * यस्मिन्वर्णे विहिता विभक्तिः स सार्थको विभक्त्यन्तः पदं न शबकारे विभक्तिर्विहिता तस्य प्रत्ययत्वात्प्रकृतावेव विभक्तिविधानादिति तन्निवृत्तिरित्यर्थः। एवमपि नातिव्याप्त्या विमुच्यस इति परिहरति * नेति * भू इत्येतावन्मात्रे विभक्तेर्विहितत्वात्तन्मध्यपतितशबकारं परित्यज्य पदत्वमापाद्येत तस्य सार्थकत्वाद्विभक्तिविधानोद्देश्यत्वाद्विभक्त्यन्तत्वाच्चेत्यति-

व्याप्तिरित्यर्थः। प्रत्याहारग्रहणन्यायेन प्रातिपदिकस्य तदुपरिवर्त्तिविभक्तेश्च ग्रहणे तन्मध्यवर्तिशबकारोऽपि गृहीत एवेति नोक्तदोष इति शङ्कते * तादिति * तदेतन्निराकलयितुं विकल्पयति * तर्हीत्यादिना * यत्र प्रकृतौ विभक्तिर्विधीयते तत्प्रकृतिरूपं पदं त- न्निभक्त्योर्मध्यपतितशबकारादि च पदमिति प्रथ- मकल्पार्थः। तत्प्रकृतिरूपमेव मध्यपतितशबकारा- दिना सहितं पदमिति द्वितीयार्थः। कस्मिन्सति किं स्यादित्यत आह * आद्य इति * भवतीत्यादौ प्रकृ- तिरूपं भूति इति शबकारश्च पदमिति पदद्वयं स्या- दित्येकपदत्वप्रसिद्धिविरोध इत्यर्थः। दूषणान्तरमाह * लक्षणेति * मध्यवर्तित्वस्य पदलक्षणत्वे प्रकृतेर- पदत्वे प्रकृतित्वस्य तल्लक्षणत्वे मध्यवर्तिनो पदत्वं मिलितस्य लक्षणत्वे सर्वाव्याप्तिरित्यर्थः। अस्तु तर्हि द्वितीयस्तत्राह * द्वितीय इति * कुत इत्यत आह * मध्येति * देवदत्त इति प्रातिपदिकात्सु इति वि- भक्तिर्विहिता न च तयोर्मध्ये किं चिद्विहितमस्तीति तत्सहितविशेषणाभावादित्यर्थः। यत्र विभक्तिर्वि- धीयते तन्मध्यवर्तिसहितं पदमिति न पदमात्रस्य लक्षणं किं तु तद्विशेषस्यातो नाव्याप्तिरिति शङ्कते * क चिदिति * क चिद्भवतीत्यादौ मध्यवर्त्तिसहि- तस्य तत्त्वं क चिद्देवदत्त इत्यादौ केवलस्येत्यर्थः। प- दमात्रलक्षणासिद्धौ तद्विशेष एव लक्षयितुमश- क्यो ऽसिद्धसामान्यस्य विशेषस्य बुद्धावारोपयितु- मशक्यत्वात्तथा लक्षणे वा पदसमुदायो वाक्यमि-

तत्र पदपदार्थाननुगत्या वाक्यलक्षणस्याप्यननुगति-रिति दूषयति * नेति *

विभक्त्यन्ता वर्णाः पदमित्यस्य लक्षणस्यातिव्या-प्त्यन्तरमाह।

५६४ पदलक्षणनिरासः।

किंच देवदत्तस्त्रित्यपि पदंस्यात्। अथ अपशब्दो-ऽयं पदत्वेसति स्त्वादेर्विधानस्यावश्यम्भावित्वात् इति चेन्न। यत एवायमपशब्दः अत एव भवतो दोषः प्रसज्यते अपशब्देऽपि पदलक्षणं गतमिति। तस्मात् पाणिनिनाऽऽचार्येण शब्दसिद्ध्यर्थं पदसंज्ञेयं स्त्वादिविध्यनुरोधेनापशब्ददशायामन्यैव कृता नदीसंज्ञावन्न लौकिकपदव्यवहारसिद्ध्यर्थं साधुशब्दविशेषे, ततश्च तस्यान्यदेव लक्षणं वाच्यमन्यथा दाक्षीनन्दनोदीरितनदीसंज्ञाप्रत्यभिज्ञायां पाथः प्रार्थयमानः काननस्थलीमलीकाभिमानी भवानीहेत।

* किं चेति * देवदत्त इत्यस्य "अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिक"मिति प्रातिपदिकसंज्ञायां स्वौजसमावित्यादिना प्रथमैकवचनं सुर्भवति उकारस्येत्संज्ञालोपे देवदत्त इति भवति तदपि पदं स्यात् विभक्त्यन्तत्वादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। अतिव्याप्तिमेव प्रकटयितुं चोद्यमुद्भावयति *अथेति* कुतोऽपशब्दत्वमिति तत्राह *पदेति* विभक्त्यन्तदेवदत्तप्रातिपदिकस्य पद-

संज्ञायां"ससजुषोरुरिति"रुत्वं ततः "खरवसानयोर्वि-सर्जनीय" इति विसर्जनीयश्चावश्यकोऽतोऽपशब्दत्वा-न्नातिव्याप्तिरित्याशयः। अपशब्देत्वेनापदे पदलक्षणग-मनस्यातिव्याप्तिसाधकत्वान्नायं समाधिः साधीयानिति सभाधत्ते * नेति * का तर्हि सुप्तिङन्तं पदमिति अ-पशब्दस्य पदसंज्ञाविधानस्य गतिरित्याशङ्क्य तामुप-पादयन्नुपसंहरति * तस्मादिति * अपशब्ददशाया-मन्यैव पदसंज्ञा कृता अपशब्ददशायां पदसंज्ञाविधाने प्रयोजनमाह *शब्देति* पदसंज्ञा वा केन द्वारेण शब्द-सिद्धावुपकरोतीत्यत उक्तं * रुत्वेति * देवदत्त इत्यस्य सुबन्तत्वेन पदसंज्ञायामेव ससजुषोरुरिति रुत्वं ख-रवसानयोरिति विसर्गश्च भवतीति पदसिद्धिरित्यर्थः। अपदे पदसंज्ञा किं घटते भगवतः पाणिनेरित्यत आह *नदीति* "यूस्त्र्याख्यौनदी"त्यनयामेव नदीसं-ज्ञा क्रियते यद्वदित्यर्थः। अन्यैवेत्येवकारव्युदस्यमाह *नन्विति* अस्तु तावन्ना प्रकृते किं स्यादित्यत आह * तत्रश्चेति * यदि पाणिनीरितपदलक्षणव्यतिरेकेण लौकिकपदस्य लक्षणान्तरं नोरीक्रियते तदा दण्डं द-र्शयति * अन्यथेति * दाक्षीनन्दनः पाणिनिरन्यथा भवान्काननस्थलीमाहेति सम्बन्धः। पाथः शब्दः सलि-लवाची काननस्थलीशब्दस्य स्त्रियाख्यत्वादीकारान्त-त्वाच यूस्त्र्याख्यौ नदीत्यनेन नदीसंज्ञया संज्ञितत्वा-देतदुक्तं भवति मध्यान्हे विन्ध्याटव्यामटमानं लला-टोपरि गभस्तिमालिनि भगवति खरतरकरे विप-रिवर्त्तिनि पिपासुः सलिलं प्रार्थयमाणो दाक्षीनन्द-

नपरिभावितकाननस्थलीं नदीसंज्ञां प्रत्यभिजानानस्तत्र प्रवर्तेत भवानिति। अभिमानो ज्ञानं न तु भ्रमः मिथ्यापर्यायस्यालीकशब्दस्य पृथग्ग्रहणात्। इति शब्दः परिसमाप्तौ।

गदितावधपरम्परापरिजिहीर्षया लौकिकपदस्य चिन्हान्तरं शङ्कते।

५६६ पदस्य लक्षणान्तरनिरासः।

अथोच्यते विभक्त्यन्तमेव सर्व्वलक्षणप्रवृत्तया निष्पन्नं ऽथावहारिकं पदमिति लक्षणमस्तु। मैवम्। सर्व्वलक्षणप्रवृत्तेः सर्वत्रासम्भवात्[1]। सम्भवत्सर्वलक्षणप्रवृत्त्येति चेन्न। सम्भवत्त्वं तत्काले कालान्तरे वा विवक्षितम्। आद्ये देवदत्तार्वित्यपि पदं स्यात् रुत्वविधानकाले विसर्गस्यासम्भावितत्वात्। कालान्तरेऽपीतिपक्षे देवदत्त इत्यपि पदं न स्यात्। इत्यादिपदपूर्व्वकालभाविनो यत्वयलोपादेरकरणात्।

* अथेति * विभक्त्यन्तं पदमित्युक्ते देवदत्त सु इत्यस्यापि पदत्वप्रसक्तिस्तन्निवारणायाह * सर्वेति* लक्षणं सूत्रम्। विभक्त्यन्त लक्षणप्रवृत्तिनिष्पन्नमित्युक्ते देवदत्तर्वित्यस्यापि पदत्वप्रसङ्गस्तन्निरासाय सर्वेति विशेषणम्। यावन्ति लक्षणानि प्रणीतानि पाणिनिना तावतां सर्वेषां प्रवृत्त्या निष्पन्नमिति विवक्षितमुक्त

१ सर्वत्राऽभावात् इति का॰ मु॰ पा॰ पा॰।

यत्र यावन्ति सम्भवन्ति तावतां सर्वेषां प्रवृत्त्या नि- ष्पन्नमिति विकल्प्य प्रथममसम्भवेनापाकरोति * नैवमिति * सर्वलक्षणानां प्रवृत्तिस्सर्वत्रापि न सम्भवति क्व चित्केषां चिदेव प्रवृत्तेरित्यर्थः। द्वितीयं कल्पमवलम्बते * सम्भवदिति * नैतद्विकल्पासहत्वादिति दूषयति * नेति * लक्षणानां सम्भवत्वं यदेकलक्षणं वर्तते तदेकस्मिन्नेव काले विवक्षितमिति प्रथमकल्पार्थः। कालान्तरे लक्षणसम्भवत्त्वमिति द्वितीयार्थः। प्रथमकल्पमतिव्याप्त्या दूषयति * आद्य इति * देवदत्त सु इति स्थिते पदसंज्ञायां "ससजुषो- रु"रिति रुत्वं भवात् तदा देवदत्त इति रूपं भवति तदपि पदं स्यादित्यतिव्याप्तिः रुत्वविधानकाले "खर- वसानयो"रिति सूत्रस्यासम्भवात् कृतरुत्वाश्रयेण त- त्प्रवृत्तेरित्यर्थः। कालान्तरेऽपि सम्भवल्लक्षणप्रवृत्त्याऽपि निष्पन्नमिति पक्षे नातिव्याप्तिः विसर्गविधायकसूत्र- कालान्तरसम्भवत्प्रवृत्त्यनिष्पन्नत्वादतोऽस्तु द्वितीय- स्तत्राह * कालेनि * यद्यप्यतिव्याप्तिः परिहृयेत तथा ऽप्यव्याप्तिः स्याद्देवदत्त इति विसर्गान्त प्रथमैकवचनं पदत्वेन प्रसिद्धमपि यतः पदं न स्यादित्यर्थः। कुत इत्यत आह * इत्यादीति * इतिशब्द आदिर्यस्य स्वरादिपदस्य तदित्यादिपद तस्मात्पूर्वताकाले कृत- रुत्वस्य "भोभगोअघोअपूर्वस्य योऽशि"त्यनेन यत्वं "लोपः शाकल्यस्ये"त्यनेन यलोपस्तस्याकरणादित्यर्थः। आदिपदेन यलोपाभावपक्षे १श्लिष्टोच्चारणं गृह्यते।

१ यदतल्लक्षण वर्तते इति पु पा०।

अव्याप्तिपरिहाराय विशेषणं शङ्कते।

५६६ अव्याप्तिपरिहाराय विशेषणान्तरमितिशङ्कानिरासः।

शब्दान्तरसन्निधिव्यतिरेकेण यद्वाक्ति लक्षणं तद्विवक्षितमिति चेन्न। जीविकाकृत्य व्याचष्ट इत्यर्थे जीविकां कृत्वा व्याचष्ट इति प्रयुज्यमानं वाक्यं स्यात्। एकार्थावच्छिन्नपदसमुदायस्य तत्रापि गतत्वात्। कृत्वेत्यनेन सम्बद्धस्य जीविकामित्यस्योक्तपदलक्षणेन सङ्गृहीतत्वात्।

* शब्देति * शब्दान्तरसन्निधिव्यतिरेकेण-कालान्तरे यावन्ति लक्षणानि सम्भवन्ति तावतां प्रवृत्त्या निष्पन्नं पदं विवक्षितमतो नाव्याप्तिर्देवदत्त इत्यस्य इत्यादिपदसन्निधावेव यत्वादिलक्षणानां सम्भवान्नाव्यतिव्याप्तिर्देवदत्तरु इत्यस्य सर्वलक्षणप्रवृत्त्या निष्पन्नत्वाभावादित्यर्थः। अतिव्याप्त्यन्तरदर्शनेन परिहरति * जीविकेति * यथौपम्यमन्तरेण जीविकां कृत्वेति भवति प्रयोगस्तद्वाक्यमेव सम्मतमित्यत उक्तं जीविकाकृत्य व्याचष्ट इति। एतद्वस्तुतः पदद्वयात्मकं वाक्यं तदर्थे जीविकां कृत्वा व्याचष्ट इति पदत्रयमर्थं बोधयद्भिः प्रयुज्यते जीविकामिव कृत्वा व्याचष्ट इत्यस्यार्थे। न चैतद्वाक्यमेव जीविकां कृत्वेत्यनयोरपशब्दत्वात् "जीविकोपनिषदावौपम्ये" इत्यनेन सूत्रेण जीविकाशब्दस्य गतिसंज्ञायां "नित्यं क्रीडाजीविकयोः" रित्यादिना समासेन विभक्तिलोपस्य भवितव्यत्वात् "क्त्वा-

स्य पिति कृति तुगि"ति तुगागमे विहिते "समासेऽन-ञ्पूर्वे क्त्वो ल्यबि"त्यनेन क्त्वाप्रत्ययस्थाने ल्यपा भवित-व्यत्वादित्यर्थः। कुत इत्यत आह *एकेति* कृत्वेत्या-दीनां पदत्वप्रसङ्गेनेत्यर्थः। जीविकामित्यस्य सम्भवत्स-र्वलक्षणप्रवृत्तिनिष्पन्नत्वमेव नास्ति "कृत्तद्धितसमासा-श्चे"ति प्रातिपदिकसंज्ञायां "सुपोधातुप्रातिपदिकयो" रित्यनेन विभक्तिलोपस्यावश्यकत्वादित्यत आह *कृ-त्वेति* सन्निध्यभावे कृत्वेत्यनेन सम्बद्धस्य जीवि-कापदस्य कथितलक्षणमेवेत्यर्थः।

प्रकारान्तरेण पदलक्षणं शङ्कते।

५६७ प्रकारान्तरेण पदलक्षणनिरासः।

यदुपाधिका यल्लक्षणप्रवृत्तिस्तदुपाधिसम्पत्तौ तेन नि-ष्पन्नं तथेति चेन्न। यत्र नास्त्युपाधिसम्पत्तिस्तत्र केवले तस्या सत्यामित्यस्याभावादपदत्वापत्तेः। यस्यामव-स्थायां यस्य लक्षणस्योपनिपातस्तत्सर्वसम्पत्तौ विभ-क्त्यन्तं पदमिति चेन्न। यस्यामवस्थायामित्यवस्थानां भिन्नभिन्नाकारेण परामर्शे लक्षणस्याननुगमादव्यापक-कतादोषः। अवस्थानामैक्यं त्वविवक्षितमसम्भावितंच। सर्वदा सर्वावस्थाविषये लक्षणप्रसङ्गादिति। स च भव-ति भवति भवतीति भवन्त्यस्तीति पटः पटाविति पटं पटं इति चेत्यतिव्याप्तिः।

यदिति य उपाधिः कारणं यस्याः सा य-

दुपाधिका उपाधिश्च समास उपम्यादिर्वा तदुपाधिसम्पत्तौ सत्यां सम्भवत्सर्वलक्षणप्रवृत्त्या निष्पन्नं पदं जीविकामित्यादेस्तु समासाद्युपाधौ सत्यपि सर्वलक्षणसिद्धत्वन्नेति तन्निवृत्तिरित्यर्थः। तर्हि प्रागुक्ताऽव्याप्तिरेवेति परिहरति *नेति* यत्र देवदत्त इत्यादौ समासाद्युपाधिर्नास्ति तत्र उपाधिसम्पत्तौ सत्यामिति विशेषणाभावादव्याप्तिरित्यर्थः। उपाधिशब्देन न समासादिविशेषो विवक्ष्यते किं तु तत्तत्पदस्यावस्था नचैवमव्याप्तिः केवलावस्थायां सम्भवत्सर्वलक्षणसिद्धत्वाद्देवदत्त इत्यस्य, न वाऽतिव्याप्तिरनेवंरूपत्वात् जीविकामित्यादेरिति शङ्कते *यस्यामिति* किमवस्थाविशेष उच्यते किं वाऽवस्थामात्रमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *नेति* देवदत्त इत्येतत्पदावस्थायां सम्भवत्सर्वलक्षणात् सिद्धत्वाभावात् घटादिपदेष्वव्याप्तिः। द्वितीयमपवदति *अवस्थेति* समासाद्यवस्थानामनेकत्वादेकत्वमविवक्षितं तवापीत्यर्थः। न केवलमनभिप्रेतत्वमसम्भवोऽपीत्याह *सम्भावितामिति* एकस्योपाधेः सामान्यस्य वा निरूपयितुमशक्यत्वादित्यर्थः। यदि कश्चिद्वृद्धव्यवहारसिद्धपदासिद्ध्यनुगुणकालत्वादिरूपेणावस्थानामैक्यं ब्रूयात्तं प्रत्याह *सर्वेति* सर्वावस्थाविषयाणां सर्वलक्षणानां सर्वत्र प्रसङ्गादित्यर्थः। तमेव प्रसङ्गं दर्शयति *सचेति* किमवस्थानामैक्यं पदानामैक्यरूपं कालत्वमुत पदार्थैक्यसम्बन्धित्वमाहो स्विदेकरूपप्रकृतिसम्बन्धित्वमिति, यदि प्रथमस्तदा भवति भवतीति

पदत्रयमप्येकं पदं स्याद्रूपसाम्येन तत्सामान्येन तत्सम्बन्धावस्थायां एकत्वेन तत्र सम्भावितसर्वलक्षणासिद्धत्वादित्यतिव्याप्तिस्तत्रैकं भवति पदं तिङन्तं, द्वितीयं पुल्लिङ्गं सप्तम्यन्तं, तृतीयं स्त्रियां सम्बुद्धौ। यदि द्वितीयस्तर्हि भवत्यस्तीति पदद्वयमेकं स्यादेकार्थत्वात् तृतीये पटः पटावित्यनयोरेकद्विवचनयोरैकपद्यं स्यादेकप्रकृतिकत्वादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः।

एवं काणादनये शब्दप्रमाणखण्डनकथिरीतिं मीमांसकनयेऽप्यतिदिशति।

५६८ मीमांसकमतेऽतिदेशः

एतेनापौरुषेयं वाक्यं तदित्यपि निरस्तम्।

एतेनेति वाक्यत्वानिरुक्तिदोषेणेत्यर्थः *तदिति* शब्दप्रमाणमित्यर्थः। लिङ्गप्रकरणादावव्याप्तिश्च। न च तदपि वाक्यमेव तथा च श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्येति षट् प्रमाणानीत्यभ्युपगमात् श्रुतिमूलत्वेन तत्रान्तर्भावे प्रत्यक्षमूलतयाऽनुमानादेः सर्वस्य तत्रान्तर्भावापातादाप्तवाक्येऽव्याप्तिरित्यादि स्वयमूह्यम्।

इति शब्दप्रमाणखण्डनम्।

आगमानन्तरभाव्यर्थापत्तिखण्डनं प्रस्तावयति।

५६९ अर्थापत्तिखण्डनम्।

का पुनरर्थापत्तिरपि। अन्यथाऽनुपपत्तिरितिचेन्न। यतोऽन्यत्त्वं तदसिद्धेरग्रे तदसिद्धेः।

* केति * परोक्तलक्षणं शङ्कते * अन्यथेति *

जीवद्देवदत्तगेहाभावो बहिर्भावं विनाऽनुपपद्यमानो बहिः सत्त्वं गमयतीति जीवद्देवदत्तगेहाभावानुपपत्तिरर्थापत्तिरित्यर्थः। अनुपपत्तिरित्युक्ते सर्वथाऽनुपपत्तौ फलविरोधिन्यामतिव्याप्तिस्तन्निरासायाह * अन्यथेति * अन्यथेत्युक्ते अन्यथाऽप्युपपत्तावतिव्याप्तिस्तन्निरासायाह * अन्यथेति * अन्यथाऽनुपपत्तिर्नामान्येन प्रकारेणानुपपत्तिस्तथाऽन्वयत उपपादकादन्यथात्वं तदुपपादकमन्यत्वप्रतियोगि प्रागसिद्धं सिद्धं वा इति विकल्पार्थं प्रत्याह * नेति * अन्यत्वस्य प्रतियोगिज्ञानाधीनत्वात्तस्य बहिःसत्त्वादिरूपप्रतियोगिनः सिद्धेश्च तदसिद्धेरन्यथानुपपत्त्यसिद्धेस्तत्सिद्धिः प्रागेव वक्तव्या ततश्चानुपपत्तिसिद्धावुपपादकासिद्धिस्तत्सिद्धौ चानुपपत्तिसिद्धिरिति परस्पराश्रय इत्याशयः।

तर्हि सिद्धेनोपपादकेनानुपपत्तिर्ज्ञाप्यतामिति दूषितमपि पक्षं पुनः शङ्कते दूषणान्तरदर्शनाय।

५६९ दूषितपक्षस्यैवपुनर्निराकरणम्।

सिद्धे नानुपपत्तिरितिचेन्न। विशेषणव्यवच्छेद्याप्रतीतौ तद्वैयर्थ्येन तदनुपादाने सर्वथाऽनुपपत्त्यर्थतायां फलविरोधात्। केनाऽप्यनुपपत्त्यर्थत्वे साध्यसिद्ध्यपर्यवसानात्।

* सिद्धेनेति * सिद्धेति विशेषणमकिञ्चित्करमिति मत्वा दूषयति * नेति * सिद्धेनेति विशेषणेनासिद्धं व्यावर्तनीयं तस्यासिद्धत्वादेवाप्रतीतौ सत्त्व-

मरसादिषद्व्यवच्छेद्यत्वानुपपत्त्या विशेषणवैयर्थ्येन त-दनुपादानं प्राप्तं तदनुपादाने चानुपपत्तिरिति शि-ष्यते सा सर्वप्रकारेणापि केनापि प्रकारेण वा, न तावत्प्रथमः सर्वथा ऽनुपपत्त्यर्थतायामनुपपत्तिशब्दस्य फलविरोधादुपपादकममानुपपत्तेस्तस्यापि सर्वान्तःपा-तितयाऽनुपपत्तेरित्यसम्भवि लक्षणमित्यर्थः । द्वि-तीयं मत्याह * केनेति * येन केन च विना ऽनुप-पत्तिर्यत् किं चित्साधयेन्न तु विवक्षितं वह्निःसत्वा-दीति साध्यासिद्धेरसम्भव एवेत्यर्थः ।

उक्तदोषपरिहारायाऽनुपपत्तिं प्रकारान्तरेणोपस्था-पयति ।

५७० प्रकारान्तरेणाऽनुपपत्तिनिरासः ।

प्रमाणयोर्विरोधानुपपत्तिरितिचेन्न । असिद्धत्त्वात् । प्रमाणत्त्वेनाभिमन्यमानयोरितिचेन्न । अभिमतेर्भ्रमार्थत्त्वे-ऽतिप्रसङ्गात् । ज्ञानार्थत्त्वेऽप्युक्तदोषाऽनिवृत्तिरेव । अनि र्णीयमानप्रामाण्याप्रामाण्ययोरित्यत्रापि तथैव । तथाहि-स-त्प्रतिपक्षेऽपि तस्य तदुपपादकप्रमाफलकत्त्वापत्तेः । तत्र विरोधे व्याहत्यैकाप्रामाण्यनिश्चयो यत्र तु नैवं तद्विवक्षित-मिति चेन्न । एवं सत्प्रतिपक्षवदन्यत्रापि विरोधार्थत्त्वे-नैवाभासत्वाविशेषात् । तर्कयोर्विरोधोऽपेक्षित इति चे-न्न । मिथो विरोधेन तर्कयोरप्याभासत्त्वात् ।

* प्रमेति * जीवति देवदत्त इत्याप्तवाक्यं देव-

देवदत्तत्वं सामान्येन प्रमापयति गृहेऽनुपलब्धिस्तद्-सत्त्वमिति प्रमाणयोर्विरोधोऽनुपपत्तिः सा च बहिःसत्त्वं प्रकल्प्य शाम्यतीत्याशयः । असम्भवेनैव दूषयति * नेति * भिन्नविषययोरेकविषययोर्वा प्रमाणयोर्विरोधोऽसिद्ध इत्यर्थः । स्वविषयशूरत्वात्प्रमाणयोर्विरोधाभावेऽपि प्रमाणत्वेनाभिमन्यमानयोः सोऽस्तीति शङ्कते *प्रमेति* अभिमतिरपि भ्रम उत ज्ञानं किं स्विदनिर्णय इति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नेति * स्रजि सर्पोऽयमित्येकस्य भ्रान्तस्य वचनमपरस्य दण्डोऽयमिति तयोरपि विरोधानुपपत्तिरित्युपपादकं कल्पयेदित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीयमपवदति * ज्ञानेति * ज्ञानस्य प्रमाणत्वे विरोधासिद्धिरप्रमाणत्वे साधारणत्वे चातिप्रसङ्ग इति कथितदोषानुषङ्ग इति भावः । तृतीयेऽप्यतिप्रसङ्ग एवेत्याह * अनिर्णयेति * अतिप्रसङ्गमेव स्फुटयति * तथा हीति * वायुः प्रत्यक्षः अनुद्भूतरूपानधिकरणत्वे सति गृह्यमाणस्पर्शाधिष्ठानत्वात् घटवद्वायुर्न स्पर्शग्राह्यो नीरूपद्रव्यत्वादात्मवदित्यत्र सत्प्रतिपक्षहेत्वोरनिर्णीयमानप्रामाण्याप्रामाण्ययोर्विरोधोऽनुपपत्तिरिति तस्य विरोधस्य तदुभयोपपादकविषयप्रमाकरणत्वेनार्थापत्तित्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । विशेषं शङ्कते * तत्रेति * यत्र विरोधेऽपि व्याहत्याऽप्रमाणनिश्चयो नास्ति तदिह विवक्षितं सत्प्रतिपक्षे तु तन्निश्चय इति तद्व्यावृत्तिरित्यर्थः । तदसम्भव एवेत्याह * नेति * देवदत्तसत्त्वासत्त्वग्राहकयोरपि विरोधे व्याहत्यैवाप्रमाणत्व-

निश्चयात्सत्प्रतिपक्षवदसिद्धिरित्यर्थः । शङ्कते * तर्केति * देवदत्तस्य जीवित्वात्मत्वेन भवितव्यमिहानुपलभ्यमानत्वादमत्त्वेनेति तर्कयोर्विरोधो ऽनुपपत्तिः साऽन्यत्र सत्त्वापादनेन शाम्यतीत्यर्थः । अत्रापि तुल्यमुत्तरमित्याह * नेति *

तर्कत्वेनाभिमन्यमानेत्यादिविशेषणेऽपि पूर्ववदेव पुनरपि प्रमाणविरोधाऽनुपपत्तिरिति पक्षमवलम्ब्य शङ्कते ।

५७२ पुनः शङ्कान्तरनिरासः ।

विशेषप्रवृत्तप्रमाणार्थप्रतिक्षेपविषयत्वसंशयोऽविशेषप्रवृत्तताद्विपरीतार्थप्रमाणस्य विरोधे इति चेन्न । विशेषविषयप्रमाणबाधितवैपरीत्ये सति तद्विरुद्धार्थतांशे संशयस्य दुर्बलस्यानवकाशत्वेनाविशेषप्रवृत्तप्रमाणविषयतां तदीयां गोचरयितुमप्यसामर्थ्यादित्र । अविशेषप्रवृत्तस्य प्रमाणस्य तद्विपरीतार्थविशेषविषयप्रमाणदर्शनं तदितरावशेषविषयप्रमाफलकं तथेति चेन्न । अविशेषप्रवृत्तस्य प्रमाणस्य तद्विपरीतार्थविशेषविषयस्य च प्रमाणस्य च विषययोस्तद्विपरीतत्वविशेषणप्रतीत्यङ्गीकारलब्धायां परस्परविरुद्धत्वप्रतीतौ धर्म्मिणो[१]र्विरुद्धधर्माध्यासस्य भेदस्य विरोधविवेचनस्फुटतद्धर्मप्रवेशतया तत्सहभङ्गस्य तन्नान्तरीयकस्य वान्यत्रैवाऽन्यत एव प्राप्तः ।

---

१ स इतिचेदिति का० मु० पु० पा० ।

* विशेषेति * अविशेषप्रवृत्ततद्विपरीतार्थप्रमाणस्य विशेषप्रवृत्तप्रमाणार्थप्रतिक्षेपविषयत्वसंशयः स इति सम्बन्धः । विशेषे देवदत्तगृहाभावे प्रवृत्तं प्रमाणमनुपलब्धिरूपं तस्यार्थो गृहे ऽभावस्तस्य प्रतिक्षेपो निरासः गृहेऽसत्वं स विषयो यस्य तद्विशेषप्रवृत्तप्रमाणार्थप्रतिक्षेपविषयस्तद्भावस्तत्त्वं तत्र संशयः तद्विषयत्वमस्ति वा न वेति अविशेषे देवदत्तसत्तामात्रे प्रवृत्तं जीवति देवदत्त इति प्रमाणं तस्माद्विशेषप्रवृत्तलक्षणाद्विपरीतार्थप्रमाणं यस्य स इति विरोधः स च गृहावच्छिन्नसत्त्वं बोधयन्न शाम्यति बहिर्भावमापाद्यैव शाम्यति साऽर्थापत्तिरित्याशयः । विशेषादर्शनमूलत्वात्संशयस्य विशेषदर्शने सति स नोपपद्यते इति परिहरति * नेति * वैपरीत्ये विशेषविषयप्रमाणबोधिते सति तद्विरुद्धार्थतांशे संशयस्याविशेषप्रवृत्तप्रमाणविषयतां तदीयां विशेषप्रमाणबोधितवैपरीत्यविरुद्धार्थांशसम्बन्धिनीं गोचरयितुमप्यसामर्थ्यादेवेत्यन्वयः । असामर्थ्यं हेतुर्दुर्बलत्वेत्यादि । न हि स्थाणुरेवायमिति विशेषप्रमाणबोधिते स्थाणुत्वे ऊर्द्धत्वदर्शनात्तद्विरुद्धपुरुषत्वसंशयो भवति तद्वदनुपलब्ध्या गेहाभावे निश्चिते सति सामान्यप्रमाणेन तत्प्रतिक्षेपसंशयो ऽसम्भवीत्यर्थः । प्रकारान्तरेण प्रमाणविरोधमनुपपत्तिं शङ्कते * अविशेषेति * अविशेषप्रवृत्तस्य प्रमाणस्य तदितरविशेषविषयप्रमाफलकत्वं तद्विपरीतार्थविशेषविषयप्रमाणदर्शनं तथा विरोध इति सम्बन्धः । अविशेष-

प्रवृत्तस्य प्रमाणस्य–जीवति देवदत्त इति वाक्यस्य तद्विपरीतार्थे–तस्मात्सामान्यप्रमाणाद्विपरीतार्थे गेहाभावविषयविशेषप्रमाणमनुपलब्धिस्तद्दर्शनं तस्मादितरो विशेषो गेहाभावादितरो बहिर्भावात्मको विशेषस्तद्विषयमविशेषप्रमाणामिति—प्रमाणजनकमित्यर्थः । अर्थापत्तिमन्तरेणैव सामान्यविशेषप्रमाणार्थभेदसिद्धेर्मैवमिति परिहरति * नेति * अविशेषप्रवृत्तस्य तद्विरीतार्थविशेषविषयस्य च प्रमाणस्य विषययोः परस्परविरुद्धत्वप्रतिपत्तौ धर्मिणोर्भेदस्यान्यत एव प्राप्तेरित्यन्वयः। विरुद्धत्वप्रतीतौ हेतुस्तद्विपरीतेति।तस्माद्विशेषप्रवृत्तप्रमाणाद्विपरीतत्वविशेषणप्रतीत्यङ्गीकारेण लब्धायां अन्यत एव प्राप्तौ हेतुः विरोधेति। विरोधस्य सहानवस्थानरूपस्य विवेचनं तस्मिन् स्फुटस्तद्गर्भे प्रवेशो यस्य स तथोक्तस्तद्भावस्तत्ता तथा सह ज्ञेयस्य। तदुपपादनाय भेदस्वरूपमाह * विरुद्धधर्माध्यासस्येति * विरुद्धयोर्धर्मयोर्भावत्वाभावत्वयोः सम्बन्धो विरुद्धधर्म्माध्यासः स खलु विरोधगर्भे प्रविशति तेन विरोधेन सह ज्ञेयस्ततो विरोधप्रतीत्यैव विषयभेदस्य विरोधप्रतीतिकाल एव सिद्धत्वादर्थापत्तिरफला अयमेव हि भेदो भेदहेतुर्वा यद्विरुद्धधर्म्माध्यासः कारणभेदश्चेति मतमवलम्ब्योक्तमन्योन्याभावो भेद इति मतेऽप्याह * तदिति * तभान्तरीयकत्वं विरोधापर्यवसानदृश्या तदनुबन्धित्वम्। अन्यत एव-विरोधप्रतीतेरेव। अन्यत्रेव घटतदभावयोरिव। देवदत्तभावाभावयोरपि भेदः सिद्धोऽन्यथा त-

आप्यर्थापत्तिः स्यादिति विफलैवार्थापत्तिरित्यर्थः।

प्रकारान्तरेण विकल्प्यापास्यति।

५७३ अर्थापत्तेः प्रकारान्तरेण निरासः।

किञ्चाविशेषप्रवृत्तस्यैव तस्य किं विशेषविषयत्वं? अथ सामान्यतः प्रवृत्तस्य नान्तरीयकतया प्रागेव विशेषविषयस्य विशेषविषयत्वेनाज्ञातस्य विशेषविषयत्वं? अथ वा सामान्यस्य तद्विषयस्य विशेषः? उत तद्विषयीकृतविशेषगतं किमपि धर्मान्तरमिदानीं प्रमीयते। नाद्यः अर्थापत्तेर्भ्रमकरणत्वापत्तेः। न द्वितीयः तदनुव्यवसायोत्पत्तेस्तद्विषयप्रतीत्यसम्भवात्। न तृतीयः सामान्यस्यानन्तर्भाविताश्रयस्य प्रत्येतुमशक्यत्वात् प्रागेवतत्सिद्धेः।

* किं चेत्यादिना * जीवति देवदत्त इत्यविशेषप्रवृत्तप्रमाणस्य बहिर्भावरूपविशेषविषयत्वं प्रमीयत इति प्रथमकल्पार्थः। प्रमाणस्य सामान्यतः प्रवृत्तत्वं तदपर्यवसानेनार्थापत्तेः प्रागेव विशेषविषयस्य सतो विशेषविषयत्वेनाज्ञातस्य विशेषविषयत्वमिदानीं प्रमीयत इति द्वितीयार्थः। जीवति देवदत्त इति प्रमाणविषयस्य सत्वसामान्यस्य बहिर्देशत्वादिविशेष इदानीं प्रमीयत इति तृतीयार्थः। सामान्यप्रमाणविषयीकृते विशेषे किमपि धर्मान्तरमिदानीं प्रमीयत इति तुरीयार्थः। पूर्वं तु विकल्पद्वयं प्रमाणाश्रयमपरं प्रमेयाश्रयम्।

प्रवृत्तस्य प्रमाणस्य-जीवति देवदत्त इति वाक्यस्य तद्विपरीतार्थे-तस्मात्सामान्यप्रमाणाद्विपरीतार्थे गेहाभावविषयविशेषप्रमाणमनुपलब्धिस्तद्दर्शनं तस्मादितरोविशेषो गेहाभावादितरो बहिर्भावात्मको विशेषस्तद्विषयमविशेषप्रमाणमिति—प्रमाणजनकमित्यर्थः । अर्थापत्तिमन्तरेणैव सामान्याविशेषप्रमाणार्थभेदसिद्धेर्मैवमिति परिहरति * नेति * अविशेषप्रवृत्तस्य तद्विरीतार्थविशेषविषयस्य च प्रमाणस्य विषययोः परस्परविरुद्धत्वप्रतिपत्तौ धर्मिणोर्भेदस्यान्यत एव प्राप्तेरित्यन्वयः । विरुद्धत्वप्रतीतौ हेतुस्तद्विपरीतेति।तस्माद्विशेषप्रवृत्तप्रमाणाद्विपरीतत्वाविशेषणप्रतीत्यङ्गीकारेण लब्धायां अन्यत एव प्राप्तौ हेतुः विरोधेति। विरोधस्य सहानवस्थानरूपस्य विवेचनं तस्मिन् स्फुटस्तद्गर्भे प्रवेशो यस्य स तथोक्तस्तद्भावस्तत्ता तया सह ज्ञेयस्य । तदुपपादनाय भेदस्वरूपमाह * विरुद्धधर्माध्यासस्येति * विरुद्धयोर्धर्मयोर्भावत्वाभावत्वयोः सम्बन्धो विरुद्धधर्म्माध्यासः स खलु विरोधगर्भे प्रविशति तेन विरोधेन सह ज्ञेयस्ततो विरोधप्रतीत्यैव विषयभेदस्य विरोधप्रतीतिकाल एव सिद्धत्वादर्थापत्तिरफला अयमेव हि भेदो भेदहेतुर्वा यद्विरुद्धधर्म्माध्यासः कारणभेदश्चेति मतमवलम्ब्योक्तमन्योन्याभावो भेद इति मतेऽप्याह * तदिति * तन्नान्तरीयकत्वं विरोधापर्यवसानवृत्त्या तदनुबन्धित्वम्। अन्यत एव विरोधप्रतीतेरेव। अन्यत्रेव घटतदभावयोरिव। देवदत्तभावाभावयोरपि भेदः सिद्धोऽन्यथा त-

आप्यर्थापत्तिः स्यादिति विफलैवार्थापत्तिरित्यर्थः।
प्रकारान्तरेण विकल्प्यापास्यति।

५७३ अर्थापत्तेः प्रकारान्तरेण निरासः।

किञ्चाविशेषप्रवृत्तस्यैव तस्य किं विशेषविषयत्वं ? अथ सामान्यतः प्रवृत्तस्य नान्तरीयकतया प्रागेव विशेषविषयस्य विशेषविषयत्वेनाज्ञातस्य विशेषविषयत्वं ? अथ वा सामान्यस्य तद्विषयस्य विशेषः ? उत तद्विषयीकृतविशेषगतं किमपि धर्मान्तरमिदानीं प्रमीयते। नाद्यः अर्थापत्तेर्भ्रमकरणत्वापत्तेः। न द्वितीयः तदनुपवसायोत्पत्तेस्तद्विषयप्रतीत्यसम्भवात्। न तृतीयः सामान्यस्यानन्तर्भावितश्रयस्य प्रत्येतुमशक्यत्वात् प्रागेवतत्सिद्धेः।

* किं चेत्यादिना * जीवति देवदत्त इत्यविशेषप्रवृत्तप्रमाणस्य बहिर्भावरूपविशेषविषयत्वं प्रमीयत इति प्रथकल्पार्थः। प्रमाणस्य सामान्यतः प्रवृत्तत्वं तदपर्यवसानेनार्थापत्तेः प्रागेव विशेषविषयस्य सतो विशेषविषयत्वेनाज्ञातस्य विशेषविषयत्वमिदानीं प्रमीयत इति द्वितीयार्थः। जीवति देवदत्त इति प्रमाणविषयस्य सत्वसामान्यस्य बहिर्देशत्वादिविशेष इदानीं प्रमीयत इति तृतीयार्थः। सामान्यप्रमाणविषयीकृते विशेषे किमपि धर्मान्तरमिदानीं प्रमीयत इति तुरीयार्थः। पूर्वं तु विकल्पद्वयं प्रमाणाश्रयमपरं प्रमेयाश्रयम्।

विकल्पक्रमेण निराकरोति*नेति* सामान्यविषयस्यैव प्रमाणस्य विशेषविषयत्वप्रतीतिर्भ्रमस्तत्करणं चार्थापत्तिः प्रमाणं स्यादित्यर्थः। द्वितीयमपवदति *नेति* कुत इत्यत आह *तदिति* विशेषाविषयस्य प्रमाणस्य तद्विषयत्वेनाज्ञातस्यैवासम्भवात्। तत्रापि हेतुस्तदिति। व्यवसायो निश्चयस्तमनु जायमानोऽनुव्यवसायस्तद्वादिमते फललिङ्गानुमानज्ञानवादिनयेऽप्यनुव्यवसायोऽस्त्येवानुमारूपः स्वयं प्रकाशत्वे त्वज्ञानमेव न सम्भवतीति भावः। तृतीयं निराकरोति*नेति* अर्थापत्तेः प्रागेव विशेषसिद्धेरिति हेतुस्तत्रापि कारणं सामान्येत्यादि। सामान्यस्य सत्तायामपराधीनस्यापि प्रतीतौ व्यक्तिपरतन्त्रत्वाज्ञानन्तर्भविताधिकरणं ज्ञातुं शक्यते इत्यर्थः।

तुरीयोऽपि न चातुरीयं प्राञ्चतीत्याह।

५७४ चतुर्थविकल्पनिरासः।

नापि चतुर्थः। तद्धि प्रतीयमानविरोधिव्यतिरिक्तत्वमन्यद्वा स्यात्। नान्त्यः तत्प्रतीतौ सामर्थ्यानुपदर्शनेनानियमप्रसङ्गात्। न प्रथमः अनुगताननुगतजातिव्यक्तिचाक्षुपाचाक्षुपादिव्यक्तिगन्धादितादात्म्यवादिनये तदुभयप्रमातादात्म्यविषयताव्युदासं विना विरोधाऽसिद्ध्या तद्गमनिकावलस्यैवासिद्धेः। तदुभयप्रतीतौ च तदवधारणप्रागेव तत्प्रतीत्याऽर्थापत्त्यनुवादतापत्तेः।

नेति तदनुपपत्तिप्रकटनाय विकल्पयति *तदिति* प्रतीयमानो गृहेऽभावो विरोधी यस्य तत्प्र-

तीयमानविरोधि गृहे सत्त्वं ततो व्यतिरिक्तत्वं बहिस्स-त्त्वमिति यावत् । अन्यदिति तद्गतपरिणामादिधर्मान्तर-मित्यर्थः । प्रधानपरिवारन्यायेनान्त्यमादौ दूषयति * नान्य इति * तत्प्रतीतौ विशेषदर्शनरूपार्थापत्तेः सामर्थ्यं दर्शयितुमशक्यत्वेनार्थापत्त्या इदं प्रमीयत इति निश्चेतुमशक्यत्वादर्थापत्तिः संशयकरणं प्रमाणं न स्यादित्यर्थः । प्रथमकल्पेऽपि किं भट्टनयानुसारेणे-दमुच्यते गुरुमतानुसरणेन वेति विकल्प्य प्रथमं प्र-त्याह * नेति * अनुगता चाननुगता चानुगताननु-गते ते च जातिव्यक्ती चाक्षुषा चाचाक्षुषा च चा-क्षुषाचाक्षुषे ते च आदी यासां व्यक्तीनां ता अनुग-ताननुगतजातिव्यक्तिचाक्षुषाचाक्षुषादिव्यक्तिगन्धा-दयस्तासां तादात्म्यवादिनये तदुभयप्रमायास्तादा-त्म्यविषयताव्युदासं विना विरोधस्यैवासिद्धेः । एत-दुक्तं भवति । अनुगता जातिरननुगता व्यक्तिरनु-गत्यभावो ऽननुगतिस्तयोस्तादात्म्यविषया प्रतीतिः प्रमा तथा घटश्चाक्षुषो ऽचाक्षुषो गन्धः स न घ्राह्यो रसो नापस्तथा तत्र च तादात्म्यविषया प्रतीतिः प्र-मा इत्यभ्युपगच्छता तादात्म्यप्रतीतेः प्रमात्वव्युदासं विना देवदत्तभावाभावयोरेकस्मिन् गेहे विरोधा-सिद्ध्या विशेषदर्शनस्यैव बहिःसत्त्वगमनिकासा-मर्थ्यस्यैवासिद्धेरर्थापत्तेरसम्भव इति । यदि गुरुमता-नुसारेणोच्यते तत्राह * तदिति * तयोर्विशेषावि-शेषप्रमाणार्थयोः प्रतीतौ तन्निष्ठो विरोधो ऽवधार्यः अनवधारणं तद्धर्मविरोधस्यैवावधारणानुपपत्तेः त-

था च तन्निष्ठासहावस्थाने विरोधावधारण एवार्थापत्तिविषयस्य बहिःसत्त्वस्य सिद्धेः सामान्यप्रमाणस्य तद्विरुद्धार्थविशेषप्रमाणदर्शनरूपार्थापत्तिरनुवादत्वेनाप्रमाणं स्यादित्यर्थः । एतेनानुपपद्यमानदर्शनादुपपादके बुद्धिरर्थापत्तिरिति निरस्तमनुपपत्तिविषयस्यानुपपद्यमानत्वादनुपपत्तेश्च दुर्निरूपत्वादिति ।

इत्यर्थापत्तिखण्डनम् ।

भट्टाभिमतषष्ठप्रमाणखण्डनमुपक्रमते ।

५७५ अनुपलब्धिप्रमाणखण्डनम् ।

योग्यानुपलम्भोऽभावप्रमाकरणमित्यप्ययुक्तम् । प्रमाणाभावस्य तथात्वे विभ्रमानुदयप्रसङ्गात् । उपलम्भाभावमात्रस्य तथात्वे शङ्खधवलिमप्रतिसन्धानवतः पीतभ्रमानुदयप्रसङ्गात् । कालभेदात्तत्राविरोध इति चेन्न । तथाऽपि संसृष्टयोरन्योन्याभावाग्रहणप्रसङ्गात् । तादात्म्यस्य स्वरूपमात्राऽनतिरेकात् । अभावस्फुरणे च तत्प्रतिभानस्य ध्रौव्यात् ।

* योग्येति * योग्यत्वे सत्यनुपलम्भोऽभावप्रमाकरणमित्याहुर्योग्यत्वं च प्रतियोगितदिन्द्रियसन्निकर्षातिरिक्तप्रतियोगिप्रमापकबाह्येन्द्रियमनःसमा-

१ प्रमाभावस्येति का० मु० पु० पा० ।
२ प्रमानुदयेति का० मु० पु० पा० ।

धानादिदृष्टसामग्रीसम्पत्तिस्तस्यां सत्यां प्रतियोग्यनुपलम्भः तदभावप्रमां कुर्वन्नभावप्रमाणमुच्यते यथा भूतले घटो नास्तीति । अयोग्यभूतलत्रसलिलानुपलम्भनिरासायाह * योग्येति * योग्यस्योपलम्भनिरासायानुपलम्भेति । किमनुपलम्भशब्देन प्रमाणाभावो विवक्षित उत ज्ञानमात्राभाव इति विकल्प्य प्रथमं पराचष्टे * प्रमेति * तथात्वे-अभावप्रमाकरणत्वे इत्यर्थः । शुक्तौ योग्यत्वे सति रजतविषयप्रमाणाभावस्य तदभावप्रमाकरणस्य सत्वेन नेदं रजतमिति तदभावप्रमैव स्यान्न त्विदं रजतमितिभ्रम इत्यर्थः । न च तदा गुणाभावेन करणस्य दोषप्रतिहतशक्तित्वेन वा प्रतियोगिप्रमापकसाकल्यं योग्यत्वमेव नास्तीति वाच्यम् । स्वतः प्रामाण्यपक्षे गुणस्य प्रमाऽकरणत्वाद्दोषस्य करणगतज्ञानजननशक्त्यभिघातकत्वे वा भ्रमज्ञानस्याप्यनुदयादत एव प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वं ज्ञानहेतुमात्राधीनत्वमाहुः । अस्तु तर्हि द्वितीयस्तत्र रजतप्रामाण्याभावेऽपि तत्ज्ञानमात्रसम्भवेन भ्रमोपपत्तेरित्यत आह *उपेति* पूर्वानुभूतधवलिमानं स्मरतस्तद्विरोधात्पीतज्ञानमेव नास्ति युगपज्ज्ञानानुत्पत्तेर्मनसो लिङ्गत्वादतः पीतिमोपलम्भाभावस्य तदभावप्रमाकरणस्य विद्यमानतया तदभावप्रमैव स्यान्न तु पीतः शङ्ख इति विभ्रम उक्तदोषवत्ताऽपीत्यर्थः । शङ्खश्वैत्यस्मरणकाले पीतानुपलम्भेऽपि तदुत्तरकाले पीतोपलम्भसम्भवेन तद्भ्रमोत्पादाविरोध इति शङ्कते * कालेति * प्राक्काले तदभावप्रमाकरण-

पादकल्पे तदभावप्रमोत्पत्तेरेव तदुपलम्भो ऽसम्भवी-
ति परिहरति *नेति* अङ्गीकृत्यापि दूषयति *तथा-
पीति* संसृष्टयोर्गिरितर्वोर्नायं गिरिस्तरुरिति इतरेतरा-
भावग्रहणं तस्य तत्प्रतियोगितादात्म्यस्य तदोपलम्भेन
तदभावप्रमाकरणानुपलम्भाभावादिति भावः। गिरित-
रुस्वरूपप्रतिभानेऽपि तत्सम्बन्धस्तादात्म्यं न भातीति
तदभावप्रमा किन्न स्यादित्यत आह * तदेति * अ-
न्योन्याभावे तत्स्वरूपमेव प्रतियोगित्वन्न संसृष्टस्य सं-
सर्गस्य वा तथा सति संसर्गाभावादितरेतराभाव-
स्य भेदाभावप्रसङ्गादतस्तादात्म्यं प्रतियोगिस्वरूपमे-
वेत्यर्थः। तादात्म्यस्य स्वरूपमात्रं वा कथं तत्प्रतिभा-
सोऽभावग्रहणकाल इत्यत आह * अभावेति *

"गृहीत्वा वस्तु सद्भावं स्मृत्वा च प्रतियोगिनम्।
मानसं नास्तिताज्ञानं जायते ऽक्षानपेक्षया"
इति भाषितत्वादित्यर्थः।

एवं विशेष्यानुपलम्भांशप्रयुक्तदूषणमभिधाय वि-
शेषणांशयोग्यत्वप्रयुक्तं दूषणमभिधत्ते।

५७६ योग्यत्वप्रयुक्तदूषणम्।

किञ्च योग्यता हि तत्तदविनाभूतान्यप्रतियोगिप्रमा-
पकसाकल्यमिष्यते तथा सति च यत्र भावोपलम्भस्त-
त्राप्यभावप्रमा स्यात्। नहि तत्र हेतुव्यतिरेकेणैव
वा सत्येव वा तदभावप्रमोत्पद्यते। तत्तदविनाभूतवि-
रहसहितः स तथेति चेन्न। तदविनाभूतव्यतिरेक-
स्य तद्व्यतिरेकेणैवान्यथासिद्धसन्निधेरपि हेतुत्वाङ्गीकारे

प्रमाणाभावात् । अतएवालोकस्याध्यक्षणे नालोकान्तरवत्ताऽवयवेनावयविना वा, आलोकेनान्यथासिद्धसन्निधिरहेतुरित्यालोकाभावग्रहे सा नापेक्ष्यते ।

* किं चेति * तदिति प्रतियोग्युच्यते । तदविनाभूतेति तदिन्द्रियसन्निकर्षः सम्बन्धस्य सम्बन्ध्यविनाभूतत्वात् ताभ्यामन्यानि प्रतियोगिप्रमापकाणीन्द्रियाणि मनःसमाधानादीनि तेषां पौष्कल्यं योग्यता स्वस्वेतरातिरिक्तस्वप्रमापकसामग्रीयोग्यत्वमिति यावत्।उत्पादकसामग्रीव्यावृत्त्यर्थं प्रमापकेत्याह । अभावप्रमापकसाकल्यनिरासाय प्रतियोगीति । प्रतियोगितदविनाभूतयोरपि प्रतियोगिप्रमापकत्वमस्तीति योग्यत्वमसम्भवि स्यात्तन्निराकरणाय तत्तदविनाभूतान्येति । अस्त्विदं योग्यत्वमस्मिंश्चानुपलम्भोऽभावप्रमाकरणं एतावता को दोषस्तत्राह * तथेति * यत्र घट इति प्रमा भवति तत्र घटो नास्तीत्यपि प्रमा स्यात् कुत इत्यत आह * नहीति * प्रतियोगिप्रमापकसाकल्यव्यतिरेकेणाभावप्रमा न जायते कार्यस्य कारणसाकल्यपूर्वकत्वनियमात्तत्र प्रमापकसद्भावे भावोपलम्भादेव नाभावप्रमोत्पद्यते ऽनुपलम्भाभावादित्यत आह * सतीति * भावोपलम्भे सत्येव न भावप्रमा भवति वैयर्थ्यादनवस्थानाच्चाऽतः प्रमापकसाकल्ययोग्यत्वे सति प्रतियोगिप्रमोत्पत्तिक्षणे ऽनुपलम्भस्य सम्भवात् द्वितीयक्षणे तदभावप्रमा स्यादित्याशयः।उक्तातिव्या-

१ नेति सो० पु० नास्ति ।

भावप्रमाप्रसङ्गो विरोध इत्यत आह * नेति * भावादिति निश्चयः । प्रतियोगिविरहस्यापि तद्विरहप्रमायां कारणत्वमाशङ्कयति तदभावादित्यर्थः । एवं सति व्यर्थविशेषणत्वं लक्षणस्येति परिहरति * तर्हीति * प्रतियोग्यभावसहितोऽनुपलम्भोऽभावप्रमाकरणमित्युक्ते व्यभिचाराभावाद्योग्यतेति विशेषणं व्यर्थमित्यर्थः । योग्यताविशेषणस्यार्थवत्त्वार्थं तदनुपादाने लक्षणस्य व्यभिचारं दर्शयति पूर्ववादी * योग्यतेति * प्रतियोग्यभावसहितानुपलम्भे सति कुतोऽभावानिश्चय इत्यत आह * कदा चिदिति * वस्तुतोऽसत्यपि पिशाचे किं विद्यमानः पिशाचो न उपलभ्यते उताविद्यमान इत्यनुपलम्भात्संशयो जायतेऽतोऽस्मिन्सन्देहे तावनुपलम्भे योग्यताविशेषणानुपादानेऽतिव्याप्तिरित्यर्थः । तस्मात्तन्निवारणाय योग्यताविशेषणमुपादेयमित्युपसंहरति * तदिति * तथाऽभावप्रमाकरणमिति यावत् । एवं तर्ह्यसमर्थविशेषणत्वमिति परिहरति * तर्हीति * यत्र व्यवधानमस्ति तत्र वस्तुतो घटाभावे सत्यपि योग्यानुपलम्भे संशयो जायतेऽपवरके घटोऽस्ति वा न वेति संशयस्यानुभवसिद्धत्वादतो योग्यताविशेषणेऽपि तुल्यमतिव्यापकत्वमित्यर्थः ।

प्रतियोग्यभावस्य लक्षणविशेषणत्वमुपगम्य व्यर्थविशेषणत्वमुक्तमिदानीं तदपि न सम्भवत्यसिद्धिप्रसङ्गादित्याह ।

६७९. अभ्युपेत्यदूषणोक्तिः ।

अपि च मेयस्य वास्तवसत्त्वं प्रमाणकोटावनिवेशार्हमेव

मेयवस्तुसत्त्वनिर्द्धारणार्थमेव हि प्रमाणाप्रमाणविवेचनं विचारकाणाम् । अन्यथाऽनुमाने व्याप्त्यावुपाधिनिरासायासायासो व्यर्थः स्यात् व्याप्तपक्षधर्मताज्ञानमात्रस्यैव कारणत्वाङ्गीकारेण सौरथ्यात् । प्राङ्नास्तिताप्रमितौ च यद्यभावप्रमाणतां मन्यसे तर्हि सा न स्यात् । तत्रेदानीं जायमानाभावप्रमोत्पत्तावभाववास्तवसत्त्वाविहस्यापीदानीं क्वचित्सम्भवात् । फलविषयकालिकाभावोपलक्षिताश्रयादेः कारणकोटिनिवेशने विशेषाभावात् । तदुपलक्षितत्त्वस्यैव विशेषणस्य विशेषत्वेऽतिप्रसङ्गात् । तथापि सामान्यतो विशेषाभावोऽसिद्ध इति चेन्न । तस्य सत्त्वे निर्व्वचनापातात् ।

* अपि चेति * प्रमाणकोटौ-प्रमाणपक्षे । निवेशार्हं न भवति-प्रमाणस्य फलजनकतयोपसर्जनत्वात्प्रमेयस्य फलशालितया प्राधान्यादेकस्य विरोधे चोभयत्वायोगादित्यर्थः । इतश्च प्रमेयसत्त्वं प्रमाणकोटावनिवेशार्हमित्याह * मेयेति * मेयसत्त्वसिद्धये प्रमाणमिदमप्रमाणं वेति लक्षणतः प्रमाणाप्रमाणविवेकः-क्रियते ततो लक्षणतः प्रमाणसिद्धेः प्राक् प्रमेयस्यासिद्धस्य न लक्षणाविशेषणत्वमित्यर्थः । विचारका-निरूपकाः । प्रमाणविवेचनस्य प्रमेयतत्त्वनिर्द्धारणार्थत्वानङ्गीकारे दण्डमभिधत्ते * अन्यथेति * व्याप्यव्यापकयोः सम्बन्धे उपाधिर्निरस्यतेऽनुमानवादिभिः

भावप्रमाप्रसङ्गो विरोध इत्यत आह * नेति * तावदिति निश्चय। प्रतियोगिविरहस्यापि तद्विरहप्रमायां कारणत्वाद्भावव्रति तदभावादित्यर्थः। एवं सति व्यर्थविशेषणत्वं लक्षणस्येति परिहरति * तर्हीति * प्रतियोग्यभावसहितो ऽनुपलम्भो ऽभावप्रमाकरणमित्युक्त व्यभिचाराभावाद्योग्यतेति विशेषणं व्यर्थमित्यर्थः। योग्यताविशेषणस्यार्थवत्त्वार्थं तदनुपादाने लक्षणस्य व्यभिचारं दर्शयति पूर्ववादी *योग्यतेति* प्रतियोग्यभावसहितानुपलम्भे सति कुतोऽभावानिश्चय इत्यत आह *कदा चिदिति* वस्तुतोऽसत्यपि पिशाचे किं विद्यमानः पिशाचो न उपलभ्यत उताविद्यमान इत्यनुपलम्भात्संशयो जायतेऽतोऽस्मिन्सन्देहहेतावनुपलम्भे योग्यताविशेषणानुपादानेऽतिव्याप्तिरित्यर्थः॥ तस्मात्तन्निवारणाय योग्यताविशेषणमुपादेयमित्युपसंहरति *तदिति* तथाऽभावप्रमाकरणमिति यावत्। एवं तर्ह्यसमर्थविशेषणत्वमिति परिहरति *तर्हीति* यत्र व्यवधानमस्ति तत्र वस्तुतो घटाभावे सत्यपि योग्यानुपलम्भे संशयो जायते ऽपवरके घटोऽस्ति वा न वेति संशयस्यानुभवसिद्धत्वादतो योग्यताविशेषणेऽपि तुल्यमतिव्यापकत्वमित्यर्थः।

प्रतियोग्यभावस्य लक्षणविशेषणत्वमुपगम्य व्यर्थविशेषणत्वाद्युक्तमिदानीं तदपि न सम्भवत्यसिद्धिप्रसङ्गादित्याह।

५३२. मत्पुपेयदूषणानि।

अपि च मेयस्य वास्तवसत्त्वं प्रमाणकोटावनिवेशार्हमेव

मेयत्वस्तुसत्त्वनिर्द्धारणार्थमत्र हि प्रमाणाप्रमाणविवेचनं वि चारकाणाम् । अन्यथाऽनुमाने व्याप्तावुपाधिनिरासायासायासो व्यर्थः स्यात् व्याप्तपक्षधर्मताज्ञानमात्रस्यैव कारणत्वाङ्गीकारेण सौख्यात् । प्राङ्नास्तिताप्रमितौ च यद्यभावप्रमाणतां मन्यसे तर्हि सा न स्यात् । तत्रेदानीं जायमानाभावप्रमोत्पत्तावभावत्वास्तवसत्ताविहस्यापीदानीं क्वचित्सम्भवात् । फलविषयकालिकाभावोपलक्षिताश्रयादेः कारणकोटिनिवेशने विशेषाभावात् । तदुपलक्षितत्वस्यैव विशेषणस्य विशेषत्वेऽतिप्रसङ्गात् । तथापि सामान्यतो विशेषाभावोऽसिद्ध इति चेन्न । तस्य सत्त्वे निर्व्वचनापातात् ।

* अपि चेति * प्रमाणकोटौ-प्रमाणपक्षे । निवेशार्हं न भवति-प्रमाणस्य फलजनकतयोपसर्जनत्वात्प्रमेयस्य फलशालितया प्राधान्यादेकस्य विरोधे चोभयत्वायोगादित्यर्थः । इतश्च प्रमेयसत्त्वं प्रमाणकोटावनिवेशार्हमित्याह * मेयेति * मेयसत्त्वसिद्धये प्रमाणमिदमप्रमाणं वेति लक्षणतः प्रमाणाप्रमाणविवेकः-क्रियते ततो लक्षणतः प्रमाणसिद्धेः प्राक् प्रमेयस्यासिद्धस्य न लक्षणविशेषणत्वमित्यर्थः । विचारका-निरूपकाः । प्रमाणविवेचनस्य प्रमेयतत्त्वनिर्द्धारणार्थत्वानङ्गीकारे दण्डमभिधत्ते * अन्यथेति * व्याप्यव्यापकयोः सम्बन्धे उपाधिर्निरस्यतेऽनुमानवादिभिः .

सति तस्मिन्व्याप्यत्वासिद्ध्याऽऽभासत्वापातादित्या-
भासविवेकाय सोऽपि प्रयासो व्यर्थः स्यादित्यर्थः।
न तस्य वैयर्थ्यं साध्यसिद्ध्युपयोगित्वादित्यत आह
* व्याप्तेति * व्याप्तपक्षधर्मताज्ञानस्य प्रमेयसत्त्ववि-
शिष्टस्य पक्षसाध्यप्रमापकत्वसम्भवादित्यर्थः। मा-
त्रशब्देन निरुपाधिकत्वं व्यावर्त्यते। सौस्थ्यात्सुस्थ-
त्वादिति यावत्। खण्डनान्तरमाह * प्रागिति * प्रा-
गत्र घटो नासीदिति प्रागभावग्रहे ऽभावस्य प्रमाण-
ताऽङ्गीक्रियते न वा, यदि न सर्वत्रापि तर्हि तन्न
स्यादविशेषादतस्तत्राभावस्य प्रमाणता मन्तव्या
तां यदिमन्यस इत्यनुवादः। असम्भवेन दूषयति *
तर्हीति * प्रागभावप्रमितौ मेयाभावस्यापि प्रमा-
णाविशेषणतया प्रमाणता यदि तर्हि सा न स्यात्कुत
इत्यत आह * तत्रेति * प्रागत्र घटो नासीदिति
इदानीं याऽभावप्रमा तदुत्पत्तौ कश्चित्कारणभूताभा-
ववास्तवसत्ताभावस्य सम्भवात् ततः सघटेऽपि
भूतलेऽयं घटः प्राङ्नासीदिति कदाचिदुत्पत्तेरि-
त्यर्थः। नेयमव्याप्तिः फलकालिकाभावोपलक्षिता-
श्रयादेः करणे निवेशात्तस्य प्राङ्नास्तितामितौ स-
म्भवादित्यत आह * फलेति * प्रमेयाऽभावो न प्र-
माकारणकोटिनिविष्टः किं तु योग्यानुपलम्भरूपप्र-
माणस्य फलमभावप्रमायास्तस्या विषयः कालः का-
लस्य विषयशब्दवाच्यत्वात्तत्कालिकाभावः फलवि-
षयकालिकाभावस्तेनोपलक्षितस्याश्रयस्य धर्मिणः प्र-
तियोगिनः प्रमातुर्वा प्रमाणे निवेशात् इति। यद्वा फ-

लस्य विषयः प्रमेयोऽभावस्तत्कालिकश्चासावभावे-नोपलक्षितश्चेति फलविषयकालिकाभावोपलक्षितस्त-स्याश्रयादिरादिपदेन कालो गृह्यते अभावोपलक्षिताश्र-यादियोग्यतानुपलम्भो ऽभावप्रमाणमिति यावत् । वि-शेषाभावाद्भावचति परमार्थतश्चाभाववत्यप्यभावप्रमा-करणस्य विशेषाभावात्प्रसङ्गस्तदवस्थः भाववत्यपि कदा चित्तदभावसम्भवेन तदुपलक्षितेत्यादिविशेष-णसम्भवादित्यर्थः । विशेषाभावो ऽसिद्धस्तदुपल-क्षितत्वस्यैव विशेषत्वादित्यत आह * तदिति * त-त्कालाभावोपलक्षितत्वमिदानीमस्ति चेत्तत्कालस्या-पीदानीं प्रसङ्गो नाऽस्ति चेदुक्तातिव्याप्तिरित्यर्थः । यद्यप्ययमसौ विशेष इति वक्तुमशक्यस्तथापि वि-शेषाभावो ऽसिद्धः सामान्येन देशकालादेर्यस्य कस्य चित्सम्भवात्तद्खण्डनादिति शङ्कते * तथापीति * यदस्ति तद्वाच्यमिति नियमाङ्गीकारवादिभिरस्ति चे-दसौ निर्वक्तव्यो न च निर्वक्तुं शक्यत इति परिहरति * नेति * न च विशेष इत्येव तत्र दोष तन्निर्वचनं समाधाना सम्भवादिति भावः ।

इति प्रमाणखण्डनम् ।

एवं तावत् पद्प्रमाणी खण्डिता इदानीं तदा-भासखण्डनाय प्रक्रमते ।

५८० आभासखण्डनारम्भः ।

कश्चाऽयमसिद्धो नाम ? तथाहि व्याप्तिपक्षधर्मत्वा-

प्यामप्रमितोऽसिद्ध इत्यलक्षणं हेत्वाभासान्तराणामपि ह्यसिद्धप्रवेश एवं सति स्यात्। व्याप्तिं पक्षधर्मतां तत्प्रमितिं वा न विरुन्धतां हेतुदोषत्वासम्भवात्।

क इति ननु प्रत्यक्षाभासान्परित्यज्य कस्मादनुमानाभासा एव परास्यन्ते। अत्र ब्रूमः सूत्रकारेण प्रत्यक्षाभासानामप्रतिपादनात् ग्रन्थकारैस्तु तत्र प्रसङ्गात्प्रसाधितानामत्रापि प्रसङ्गादेव तत्र तत्र निराकरणाद्धेत्वाभासानां कथाङ्गतया सूत्रकारेण मुखत एव प्रतिपादनात्त एव प्राधान्येन निरस्यन्ते। संशयस्यान्यतमपदार्थत्वेन परिगणितत्वमिति चेत्सत्यं स प्रत्यभिज्ञाखण्डने खण्डित एव च तुरीयपरिच्छेदेऽपि खण्डयिष्यते तथा सामान्यतो विशेषाभावोऽसिद्ध इति तस्य प्रकृततया बुद्धिस्थत्वात्तत्खण्डनमादावुपपन्नम् * कश्चेति * न कोऽपीत्याक्षेपः। व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमाविषयत्वात्यन्ताभाववानसिद्ध इति लक्षणसम्भवात् कुतो न कोऽप्यसिद्ध इत्यत आह * तथाहीति * व्याप्ततया पक्षधर्म्मत्वेन न प्रमितः सोऽसिद्धो, न प्रमितोऽसिद्ध इत्युक्तेऽसम्भवो व्याप्त्यादिविरहात्मना प्रमितत्वादत आह * पक्षधर्म्मत्वेनेति * पक्षधर्म्मत्वेन न प्रमितोऽसिद्ध इत्युक्ते स श्यामो मैत्रतनयत्वादित्यादिव्याप्यत्वासिद्धावव्याप्तिस्तन्निरासायोक्तं *व्याप्तेति* व्याप्तत्वेन न प्रमितोऽसिद्ध इत्युक्तेऽनित्यः शब्दः पटस्य कृतकत्वादित्यादिव्यधिकरणासिद्धावव्याप्तिस्तन्निरासायोक्तं *पक्षेति* कुतो न लक्षणमित्यत आह *हेत्विति* विरुद्धा-

दीनां व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यामप्रमितत्वमस्ति वा न वा, प्रथमे हेत्वाभासान्तराणामप्येवं सत्यसिद्धे प्रवेशः स्यादित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। यदि द्वितीयस्तत्राह * व्याप्तिमिति * व्याप्तिं पक्षधर्मतां प्रमितिं वा ये न विरुन्धन्ति तेषां धूमवत्त्वादिवद्धेत्वाभासत्वासम्भवादाभासानाभासविवेको न स्यादित्यर्थः।

विरुद्धादीनामसिद्धावन्तर्भावादित्युक्तमुपश्रुत्यासहमाना नैयायिकाः प्रत्यवतिष्ठन्ते।

५९१ नैय्यायिकशङ्का।

ननु नेदमीदृशं तथाहि–के चि द्दोषा व्याप्तिपक्षधर्मतातत्प्रमितीविरहात्मानः केचित्तु व्याप्त्यादिगङ्गे लिङ्गभूताः प्रतिबन्धकतयाऽनुमित्युत्पत्तिं निरुन्धानाश्च केचिद्दोषभूयं भजन्ते तत्र प्रथमे तावदसिद्धमध्यमध्यासते तद्यथा व्याप्यत्वासिद्धः सोपाधिरूपः अनौपाधिकसम्बन्धिता हि व्याप्तिः सहोपाधिता चानुपाधिताविरहरूपैव एवमधिकरणासिद्धिरप्यसिद्धावेवान्तर्भावष्णुः पक्षपदोपात्तस्याश्रयस्य व्यतिरेकरूपा हि सा।

* नन्विति * इदं–हेत्वाभासान्तराणामसिद्धान्तर्भावित्वमीदृशञ्च। विरुद्धादीनामसिद्धतः पृथक्त्वदर्शनाय हेत्वाभासानां त्रैविध्यं दर्शयति * तथाहीत्यादिना * सन्ति पञ्च हेत्वाभासा असिद्धविरुद्धानैकान्तिककालात्ययापदिष्टसव्यभिचाराख्या अनध्यवसितश्चानैकान्तिकान्तर्भूतस्तत्र के चिद्दोषा व्याप्ति-

पक्षधर्मतयोः प्रमितिविरहात्मानः यानसिद्धानाहुः ।
विधान्तरमाह * केचिदिति * व्याप्तिभङ्गस्य गमकतया लिङ्गभूता दोषा इत्यनुषङ्गः । विरुद्धानैकान्तिककालात्ययापदिष्टा इति कथ्यन्ते । प्रकारान्तरमाह * प्रतीति * केचित्सव्यभिचाराख्या न व्याप्तिपक्षधर्म्मताविरहात्मानो नापि तत्प्रमितिविरहरूपाः किंतु सम्यक् हेतुप्रतिबन्धकतया साध्यप्रमितिं निरुन्धानास्सम्यक् हेतौ सत्येवाऽगृह्यमाणविशेषदशायां संशयजनकतया दोषभूयं-दोषभावं भजन्त इत्यर्थः । सर्वत्र व्यक्तिबहुत्वाद्बहुवचनम् । तत्र केषां किंरूपत्वमित्यत आह * तत्रेति * असिद्धिमध्ये प्रविशन्तीत्यर्थेऽसिद्धिमध्यमध्यासत इत्युच्यते। स्फीतालोकमध्यमध्यासीनो घट इतिवत्। तदेव स्पष्टयति *तदिति* मैत्रः तनयत्वादिति * व्याप्यत्वासिद्धेः सोपाधिकमात्रेण कथमसिद्धत्वमित्यपेक्षायां तदुपपादनाय व्याप्तिस्वरूपमाह * अनौपेति * एतावता किमित्यत आह * सहेति * उपाधिकृत उपाधेयस्तेन सह वर्तमानः सहोपाधेयस्तद्भावः सहोपाधेयता साऽनौपाधिकसम्बन्धव्याप्त्यभावरूपा अभावाभावस्य भावत्वात् ।

"अभावेऽपोह्यमाने हि भाव एवावशिष्यत"

इतिन्यायादित्यर्थः।व्याप्यत्वासिद्धेर्व्याप्त्यभावरूपतामुक्त्वाऽधिकरणासिद्धेः पक्षधर्मताविरहरूपतामाह *एवमिति* अन्तर्भविष्णुरन्तर्भवनशीलः।गगनारविन्दं सुरभि अरविन्दत्वाद्भीमाराविन्दवदित्याश्रयासिद्धिरधिकरणासिद्धिरित्युच्यते। कुत इत्यत आह * पक्षेति *

पक्षधर्मत्वमिति पक्षपदोपात्तो य आश्रयो हेतो-स्तस्येहासत्वेन पक्षधर्मत्वासम्भवात्तद्व्यतिरेकरूपा सेत्यर्थः।

द्व्यणुकं स्वतोन्यूनपरिमाणारब्धं कार्य्यद्रव्यत्वात् घटवदिति सिद्धसाधनमप्यसिद्धेऽन्तर्भविष्यतीत्याह।

५८२ सिद्धसाधनस्यासिद्धेऽन्तर्भावः।

सिद्धसाधनमपि तथैव। सिषाधयिषितधर्मविशिष्टो हि पक्ष उच्यते यच्च सिद्धं न तत्र सिषाधयिषाऽस्ति ततो वि-शेषणाभावाद्यच्चो विशिष्टपक्षरूपस्य तत्राभावः। नच वा-च्यं यथा सव्यभिचारत्वाद्गमनव्याप्तिकमिति पृथगेव स-व्यभिचारस्य दोषत्वं तथासिद्धत्वात्तत्र सिषाधयिषा ना-स्तीति सिद्धत्वस्यापि पृथगेव दोषत्वं प्राप्नोति लिङ्गद्वा-रेणासिद्धिपर्य्यवसायित्वात्, अन्यथा व्याप्त्याद्विविर-हपर्य्यवसायितामात्रेण सव्यभिचारत्वादीनामप्यसिद्धा-वेवान्तर्भावः स्यादिति। यतः सिषाधयिषाभावो न प्रतिपत्ता सिद्धत्वाल्लिङ्गाद्गम्यते। किं नाम? इच्छाभावस्य तस्य यथादर्शनं प्रत्यक्षादेरेवाधिगमः, इच्छैव तु त-त्र यत्रास्ति तत्र सिद्धत्वं प्रयोजकमित्येतावन्मात्रेण सिद्धत्वमुपन्यस्यत सिद्धसाधने न त्विच्छाभावमनुमा-तुं लिङ्गतयेति। एवं स्वरूपासिद्धिरपि पक्षधर्मताविर-हरूपैव।

* सिद्धेति * तथैवासिद्धेऽन्तर्भविष्णु। तदुपपादनाय पक्षस्वरूपमाह * सिषाधयिषितेति * साधयितुमिष्टः सिषाधयिषितः सन्दिग्धसाध्यः पक्ष इत्युपगमात् एवंविधस्य पक्षस्य सिद्धसाधनेऽभावं वक्तुं तद्विशेषणाभावमाह * यत्रेति * प्रमाणान्तरामितं सिद्धं नच तत्रसाधनेच्छाऽस्ति फलसिद्धेरिच्छानिवर्तकत्वादित्याशयः। अस्तु प्रकृते किं स्यादित्यत आह * तत इति * साधनेच्छारूपविशेषणाभावात्तद्विशिष्टपक्षाभावेन तद्वृत्तित्वपक्षधर्मताविरहरूपैव सेत्यर्थः। व्याप्तिभङ्गलिङ्गतयाऽसिद्धिपर्यवसायिनः सव्यभिचारादेरिव सिषाधयिषाभावमनुमापयित्वा तद्द्वारेण पक्षधर्मताविरहगमकतया ऽसिद्धिपर्यवसायिसिद्धसाधनत्वस्याप्यसिद्धात् पृथगेव दोषत्वमित्याशङ्क्याह *न चेति* विमतं इदं भग्नव्याप्तिकं सव्यभिचारत्वात्सम्प्रतिपन्नवदिति सव्यभिचारत्वस्य व्याप्तिभङ्गलिङ्गतयाऽसिद्धात्पृथगेव दोषत्वं तथा विमतं न सिषाधयिषितं सिद्धत्वात्सम्प्रतिपन्नवदिति सिद्धत्वस्यापि सिषाधयिषाभावानुमानद्वारा पक्षधर्मत्वाभावगमकत्वादसिद्धात्पृथगेव दोषत्वं प्राप्नोतीति कृत्वा लिङ्गद्वारेण-हेतुद्वारेणासिद्धिपर्यवसायित्वं पृथगेव दूषणं सिद्धत्वमेवेत्यर्थः। विपर्यये दण्डमभिधत्ते * अन्यथेति * लिङ्गद्वारेणासिद्धिपर्यवसायिनः सिद्धसाधनत्वस्यासिद्धत्वात्पार्थक्यानङ्गीकारे सव्यभिचारत्वादीनामप्यसिद्धावन्तर्भावः स्यादविशेषादिति च न वाच्यमित्यत्र सम्बन्धः। असिद्धत्वव्य-

भिचारत्वयोरविशेषो न वक्तव्य इति किमियं राजाज्ञेत्यत आह * यत इति * सिषाधयिषाभावो यदि सिद्धत्वलिङ्गादुन्नीयेत व्याप्तिविरह इव व्यभिचारादिना भवेत्तर्हि सिद्धत्वं पृथक् दूषणं न तु तदेवेत्याशयः। प्रतिवादिनः सिषाधयिषाभावो वादिना यद्यपि लिङ्गादूगम्यस्तथापि न प्रतिवादिना तेनैव तदधिगमस्य प्रयोजकत्वादित्यभिप्रेत्य प्रतिपत्तेति विशेषणम्। तर्हि बाधकाभावादिच्छाभावासिद्धिरित्यत आह * किमिति * इच्छाया आत्मगुणस्य प्रत्यक्षपक्षे तदभावोऽपि मानसः साक्षिवेद्यत्वे तदभावोऽपि तथेति सर्ववादिनां स्वसमयानुसारेण मानान्तरसिद्ध इत्यर्थः। तर्हि मानान्तरसिद्धसिषाधयिषाभावेनानुमाने दुष्टे सिद्धत्वोपन्यासः सिद्धसाधने किमर्थ इत्यत आह * इच्छेति * तावतैव दुष्टे हेतौ कुत इति सुहृद्भावेन पृच्छति किं प्रति सिद्धत्वमुपन्यस्यते तस्येच्छाभावस्य प्रागभावरूपत्वे तदुत्पत्तिप्रतिबन्धकतया प्रध्वंसत्वे साक्षादेव प्रयोजकत्वादित्यर्थः। एतावन्मात्रेणेति मात्रचो व्युदस्यमाह * नास्तीति * अनित्यः शब्दश्चाक्षुषत्वादिति स्वरूपस्यासिद्धिः सोऽपि पक्षवृत्तित्वरूपपक्षधर्मताविरहरूपेत्याह * एवमिति * भागासिद्ध्यादेरन्तर्भावो यथासम्भवमूहनीय इत्याशयः।

व्याप्त्यादिभङ्गलिङ्गभूता अपि हेत्वाभासा असिद्धावन्तर्भवेयुरेव आभासत्वाविशेषादित्यत आह

५८३ विरुद्धस्यासिद्धतः पृथक्त्वम् ।

ये तु व्याप्तिपक्षधर्मताविरहलिङ्गभूतास्तेऽसिद्धतः पृथगेव हेत्वाभासाः । तद्यथा विरुद्धः साध्यविपरीतव्याप्तः तत्र साध्यव्यतिरेकव्याप्तता हेतोर्न साध्यव्याप्तताभावः । किन्नाम ? साध्यव्यतिरेकेण सहानौपाधिकः सम्बन्धोऽन्य एवासौ, इत्थमेव पक्षधर्मताविरहात्माऽपि नायम् । किन्नाम? ततः साध्यव्यतिरेकेण सह निरुपाधिसम्बन्धत्वात् तत्र साध्यव्याप्तिरस्य नास्तीत्यनुमीयते । तथासति च साध्यव्याप्तिव्यतिरेकलिङ्गं सद्विरुद्धः पृथगेव हेत्वाभासो भवति ।

ये त्विति तदेवोपपादयति *तदिति* क्रमप्राप्तविरुद्धस्य पृथक्त्वोपपादनाय तत्स्वरूपमाह *विरुद्ध इति* अनित्यः शब्दः कार्यत्वादिति हेतुरनित्यत्वसाध्याभावनित्यत्वेन व्याप्तो विरुद्ध इत्युच्यते साध्यव्याप्तसम्यक्हेतुनिवारणाय *विपरीतेति* विपरीतव्याप्त इत्युक्ते साकाङ्क्षतया कस्येत्यानर्थक्यपरिहाराय साध्येति विशेषणम् । विरुद्धस्यासिद्धान्तर्भाववादिना व्याप्तिभङ्गेऽन्तर्भाव उच्यते उत पक्षधर्मताभावे इति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *तत्रेति* व्याप्तिभङ्गो विरुद्धेऽप्यस्तीति मन्वानः पृच्छति *किमिति* भावाभावयोरैक्यं मन्वानः प्रत्याह *साध्येति* असौ व्यतिरेकव्याप्तता । पक्षधर्मताभावान्तर्भाव इति वि-

तीयं दूषयति * इत्थमिति * व्यतिरेकव्याप्यत्वस्य निरुपाधिभावरूपसम्बन्धत्वात्पक्षधर्मताभावेनाभेदासम्भव इत्यनेन प्रकारेणेत्यर्थः । केन तर्हि प्रकारेण हेतुदोषत्वं विरुद्धस्येति पृच्छति * किमिति * हेतुदोषत्वं व्याप्त्यभावलिङ्गद्वारेणेति परिहरति * साध्येति * नायं साध्यव्याप्तस्तदभावेन व्याप्तत्वात्तदभावव्याप्तधर्मान्तरवदित्यनुमीयत इत्यर्थः । अस्तु तावता किमित्यत आह * तथेति * अनुमेयादनुमापकस्य भिन्नत्वादित्यर्थः ।

विरुद्धस्य पृथक्के ऽप्यनैकान्तिकस्य व्याप्तिव्यतिरेकरूपत्वमेवेत्यत आह ।

५८४ अनैकान्तिकस्य व्याप्तिव्यतिरेकरूपत्वाभाव ।

एवमनैकान्तिकोऽपि न व्याप्तिव्यतिरेकरूपः किन्तु तल्लिङ्गमेव । तथाहि-हेतोरन्वयस्य व्यतिरेकस्य वा व्यभिचारो न साध्यसाधनव्याप्तिविरहात्मा, किं नाम? व्यभिचारो हेतोः साध्यव्याप्तिविरहं विना न सम्भवतीति लिङ्गभावेन व्याप्तिभङ्गं बोधयति, यदि हि निरुपाधिः साध्येन सम्बन्धोऽस्य भवेत् कथं व्यभिचरितुं शक्नुयात्तस्माद्व्याप्तिविरहलिङ्गं व्यभिचारः नतु व्याप्तिविरहः । पक्षधर्मताविरहरूपता त्वनैकान्तिकस्यासम्भावितैव ।

* एवमिति * शब्दो नित्यः प्रमेयत्वादित्यनैकान्तिकः। किं तर्हि तद्रूपमित्यत आह * किं त्विति * तदेवोपपा-

दयति *तथा हीति* सव्यभिचारोऽनैकान्तो व्यभिचारश्चान्वयस्य व्यतिरेकस्य वा, अन्वयस्य व्यभिचारो विपक्षवृत्तिता व्यतिरेकव्यभिचारो विपक्षाद्व्यावृत्तिता सा च साध्यव्यतिरेकेणान्यत्र क्वचित्सत्त्वमिति यावत् स च व्यभिचारो न व्याप्त्यभाव इत्यर्थः। प्रश्नपूर्वकं तस्य व्याप्तिभङ्गलिङ्गत्वं दर्शयति *किमित्यादिना* नायं साध्यव्याप्तस्तदभावेऽपि सत्त्वात्तदभावभाविवस्त्वन्तरवदिति व्यभिचारो व्याप्तिभङ्गमनुमापयतीत्यर्थः। व्यभिचारे सत्येव साध्यव्यापकत्वमस्तु को दोषः तथा च विपक्षबाधकाभावान्नानुमापकत्वं व्यभिचारस्येत्यत आह * यदीति * तल्लिङ्गत्वात्ततो भेद इत्युपसंहरति * तस्मादिति * अस्तु तर्हि पक्षधर्म्मताभावोऽनैकान्तिकस्तत्राह * पक्षेति * पक्षत्रयवृत्तित्वादनैकान्तस्येत्यर्थः।

सत्प्रतिपक्षस्यासिद्धितः पृथक्त्वं स्पष्टमिति मत्वा तत्स्वरूपमाह।

९८९ सत्प्रतिपक्षस्यासिद्धित' पृथक्त्वं तत्स्वरूपं च।

सत्प्रतिपक्षनाम चानवगम्यमानविशेषप्रतिपक्षप्रतिरुद्धतया यत्साध्यानिश्चयाजनकत्वं हेतोः स प्रतिबन्धकसन्नाने कार्याजनकत्वमितरकारणसाधारणं न तु स्वभावः तस्य व्याप्तिपक्षधर्मताविरहरूपताऽसम्भावितैव।

* सदिति * सन् प्रतिपक्षो यस्यासौ सत्प्रतिपक्षः नित्यमाकाशं निरवयवद्रव्यत्वादात्मवदनित्यमाकाशं बाह्येन्द्रियग्राह्यविशेषगुणाधिकरणत्वात् घटवदिति

सत्प्रतिपक्षः सत्प्रतिपक्षतायां यत्साध्यनिश्चयाजनकत्वं तद्वस्तुस्वभाव इति सम्बन्धः। तदुपपादनमनवगम्येत्यादि। करतलानलसंयोगे सति मन्त्रादिप्रतिबन्धकसद्भावे स्फोटादिकार्याजनकत्वं वन्ह्यादिकारणानां साधारणं इत्याह लक्ष्यमाणोपयोगितया। प्रतीतिफलितमाह * तस्येति * भावस्वभावस्य अभावत्वासम्भवादित्यर्थः। दोषत्वं चास्यासिद्धत्ववत् साक्षादेव न त्वनैकान्तिकवद्व्याप्तिभङ्गलिङ्गतया।

बाधानासिद्धितः पृथक् साधनवति साध्याभावयोधात्मतत्त्वाद्व्याप्तिविरहावगमरूप एवेत्याशङ्क्याह।

५८६ बाधस्यासिद्धितः पृथक्त्वम्।

बाधस्तु साधनवति पक्षे साध्याभावबोधनात्मा भवन्नपि न व्याप्तिविरहावगमरूपः सामान्यतोऽनौपाधिकसम्बन्धरूपा हि व्याप्तिः साधनवति च पक्षे साध्यविरहो न सोपाधिता साध्याविरोधिस्वभावत्वात्तयोः। नाप्यसौ सामान्यतः साध्यसाधनसम्बन्धस्य विरहरूपः, बाधे सत्यपि सामान्येन साध्यसाधनयोः सम्बन्धस्य दृष्टान्तावगतस्यानपलापात् बाधस्य किञ्चिद्विशेषविषयत्वात् सामान्याकारपरिगृहीतस्य सम्बन्धस्य विशेषान्तरमादाय पर्यवसानाऽविरोधात्। तस्माद्विशेषबाधेन सामान्यतः सम्बन्धस्य सोपाधिता ऽनुमीयते निरुपाधित्वे बाधानुपपत्तेः। यथाह "बाधाद्दोपाधिरुन्नीयतेऽन्यथा वेति न क-

श्विद्विशेष" इति ।

* बाधस्त्विति * अग्निरनुष्णः पदार्थत्वादित्यत्र प्रत्यक्षबाधः साध्यानुष्णत्वाभाव उष्णत्वबोधात्मा भवन्नपि न व्याप्तिविरहावगमरूपः किं तु साध्याभाववानित्यर्थः। प्रत्यक्षगोचरे साधनवति पक्षे साध्यस्याभावात्कथन्न व्याप्त्यभावरूप इत्यत आह * सामान्येति * विशेषाऽननुगमात्साधनमात्रस्य साध्यमात्रेणानौपाधिकसम्बन्धो व्याप्तिरित्यर्थः । अनौपाधिकसम्बन्धस्य व्याप्तित्वे साध्यविरहबोधात्मकस्य बाधस्य कथन्न व्याप्तिविरहावगमरूपत्वमित्यत आह * साधनेति * व्याप्त्यभावः सोपाधिकताऽभावाभावस्य भावत्वादित्युक्तं। कुत इत्यत आह * साध्येति * सोपाधिकतायाः साध्येन सह वृत्तित्वात्तदविरोधिस्वरूपत्वात्साध्याभावस्य तद्विरोधित्वात्तदवगमयोरपि नैक्यमित्यर्थः। यद्यपि साधनवति पक्षे व्याप्तिविरहात्मा न भवति तथाऽपि पदार्थत्वमात्रस्यानुष्णत्वमात्रेण व्याप्त्यभावरूपो बाधो भविष्यतीत्याशङ्क्याह * नापीति * कुतो न तथात्वमित्यत आह * बाध इति * बाधे सत्यपि सामान्येन साध्यसाधनयोः सम्बन्धस्यानपलापादिति सम्बन्धः। अनपलापे हेतुर्दृष्टान्तेति। पदार्थत्वहेतोरनुष्णत्वसाध्येन घटादौ सम्बन्धस्यावगतत्वेन निराकरणत्वायोगादित्यर्थः । यद्यथा भाति तत्तथैवेत्युत्सर्गो बाधकोपनिपातादन्यथात्वं कस्मान्न भवेदित्यत आह * बाधेति * अग्नौ साध्यसाधनसम्बन्धाभावमात्रगोचरो बाधो बाधत इति

बाधस्य ज्ञानस्य विवक्षितत्वात् तथाऽपि कथन्न व्याप्त्यभाव इत्यत आह * सामान्येति * बाधस्य पक्षमात्रे साध्याभावविषयत्वात् व्याप्तिग्राहकस्य सामान्यसम्बन्धविषयत्वाद्व्यवस्थाया अविरोधोपपत्तिः सर्वभूताहिंसाविधिना विरोधे ततोऽन्यपशुहिंसाविषयत्वेनाविरोधवदित्यर्थः। केन तर्हि प्रकारेण बाधस्य हेतुदोषत्वमित्याशङ्क्य व्याप्तिविरहलिङ्गत्वेनेति दर्शयन्नुपसंहरति * तस्मादिति * पदार्थत्वानुष्णत्वसम्बन्धः सोपाधिकः विपक्षबाधकोपपन्नत्वात् हिंसात्वाधर्म्मत्वसम्बन्धवदित्यनुमीयत इत्यर्थः। विपक्षे बाधमेवाह * निरूपेति * पदार्थत्वानुष्णत्वयोः सम्बन्धस्य स्वाभाविकत्वे साधनवति पक्षे साध्याभावबोधात्मा बाधो न भवेदित्यर्थः। बाध उपाध्यनुमापक इत्यत्राभियुक्तसम्मतिमाह * यथेति * अन्यथेति * विपक्षबाधकतर्काभावेन चेत्यर्थः।

वाचस्पतेर्मतमाह।

५८७ वाचस्पतिमतम्।

अन्यस्तु सत्प्रतिपक्षवत् बाधस्यापि प्रतिबन्धकत्वमेव तेन बाधे सति प्रतिबद्धत्वान्निश्चयं न करोति हेतुरिति व्याप्तिपक्षधर्म्मतादोषमनालोच्य अन्यथैव बाधस्य दोषत्वमित्याह।

* अन्यस्त्विति * अन्यस्तु बाधस्यान्यथैव दोषत्वमाहेति सम्बन्धः। तदन्यथात्वमेव दर्शयति * सत्प-

त्तीत्यादिना * व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यां प्रमितं लिङ्गं तद् बाधे सति प्रतिपक्षत्वा निश्चयं न करोति बाधस्यापि सत्प्रतिपक्षवत्प्रतिबन्धकत्वमेव येनं, तेन कारणेन साध्याभावग्राहकप्रमाणाभावोऽपि साध्यप्रमितौ हेतुः साध्याभावप्रमाणसत्त्वं विसामग्रीप्रतिबन्ध इति यावत् । व्याप्तिः पक्षधर्मता चानुमितिकरणं तत्र बाधे सति निरुपाधिसम्बन्धत्वानुपपत्त्या सोपाधित्वं साध्याभावनिश्चयेन सन्दिग्धसाध्यपक्षाभावेन तद्धर्मताविरह इति व्याप्तिपक्षधर्मताविरहदोषत्वे सति बाधस्य कथं प्रतिबन्धकत्वमन्यथा ऽनैकान्तिकादीनामपि तथाभावापातादित्याशङ्क्याह * व्याप्तीति * अनालोच्येत्यनेन तन्मतं निरस्तप्रायम् ।

हेत्वाभासत्रैविध्यमुपपादितमुपसंहरति ।

५८८ त्रैविध्योपसंहारः ।

तस्माद्व्याप्तिपक्षधर्म्मताप्रमितत्वानां यत्र साक्षादेव विरहस्योद्भावनं तत्रासिद्धः । यत्र तु व्याप्त्यादिविरहलिङ्गोपन्यासः सत्प्रतिपक्षोपन्यासो वा तत्रान्यो हेत्वाभासः ।

* तस्मादित्यादिना * स्वार्थानुमित्याभासावरोधाय शक्योद्भावनत्वं विवक्षितं द्रष्टव्यम् । हेत्वाभासान्तरस्यासिद्धितः को विशेष इत्यत आह *यत्रेति* प्रतिपक्षोपन्यासः स्वमते अन्यमते तु कालात्ययापदे-

१ यद्यपीति अधिकं सो० पु० ।

शस्यापि।

उक्तहेत्वाभासनियमं प्रतिबन्दीग्रहेणाक्षिपति।

५८९ नियमाक्षेपपरिहारौ।

ननु सोपाधित्वादयोऽपि यतोऽवगम्यन्ते तत् कुतः पृथक् दूषणं न भवत्यनैकान्तिकत्वादिवत्। नैवम्। अनैकान्तिकत्वादेर्व्याप्त्यादिविरहबोधने लिङ्गभावनियमात् पृथगुपन्यासः। सोपाधित्वादेस्तु प्रत्यक्षादपि प्रतीतेः। न तु लिङ्गभावनियतं तत्र प्रतिपादकं किञ्चिदस्ति। नच वाच्यं यत्र लिङ्गात्सोपाधितादेः प्रतीतिरतीन्द्रियप्रभृतिविषये तत्र तत् लिङ्गं पृथगेव दूषणतयाऽभिधीयतां, न ह्यनैकान्तिकत्वादिकमपि सार्व्वत्रिकं व्याप्तिविरहलिङ्गमिति हेत्वाभासाधिक्यमापन्नमिति। अनैकान्तिकत्वादिवत्तेषां लिङ्गानामैकरूप्येण निर्देष्टुमशक्यत्वात् पृथक् पृथगेव वाऽभिधानमशक्यमपरिसङ्ख्येयत्वादिति। वक्ष्यामश्चाग्रे हेतुं तदनभिधानस्य।

* नन्विति * सोपाधित्वं व्याप्तिविरह आदिपदेन स्वरूपासिद्ध्यादिसङ्ग्रहः। सोपाधित्वादिकमपि हेतुः पृथक् दूषणं भवितुमर्हति हेतुदोषज्ञापकत्वादनैकान्तिकत्वादिवदन्यथाऽनैकान्तादेरपि पृथक् दोषत्वं न स्यादित्यर्थः। पृथक् दूषणत्वे व्याप्याद्यभङ्गलिङ्गत्वसत्प्रतिपक्षत्वयोरन्यतरत्वं प्रयोजकमिति परिहरति *नैवमिति* सोपाधिकत्वादिग्राहक-

प्रमाणं व्याप्त्यादिविरहलिङ्गं हेतुदोषग्राहकत्वादनैकान्तिकत्वादिवदिति साधनव्यापकतामाशङ्क्याह * सोपाधीति * आपो गन्धवत्यः कठिनत्वादित्यत्र प्रत्यक्षेण स्वरूपासिद्धिर्गम्यते जलं धूमवदनग्नित्वादित्यत्र व्याप्त्यभावः प्रत्यक्षेण गम्यते तथाऽऽगमादेरपि तदधिगमोदाहरणं द्रष्टव्यम् । तर्हि यत्र सोपाधित्वादि लिङ्गादूगम्यते तत्र तदनैकान्त्यादिवदसिद्धितः पृथक् दूपणमिति हेत्वाभासाधिक्यमापन्नमिति चोदयति * नचेति * पृथग्ग्रहणेनैन्द्रियकसङ्ग्रहः । अध्वरे हिंसा ऽधर्म्मसाधनं हिंसात्वात् ब्राह्मणहिंसावदित्यत्र निषिद्धत्वं उपाधिर्निन्दितत्वाल्लिङ्गादूगम्यते अस्ति प्रधानं विश्वपरिणामित्वादित्यत्र पक्षधर्म्मताविरहोऽप्रामाणिकत्वलिङ्गाद् गम्यते स श्यामो मैत्रतनयत्वादित्यत्र श्यामत्वमैत्रतनयत्वयोरैन्द्रियकयोरपि शाकाद्याहारपरिणतिपरम्पराजन्यत्वमन्वयव्यतिरेकवत्वात् लिङ्गादूगम्यते तत्र तल्लिङ्गं दूषणान्तरं स्यादित्यर्थः । यत्र सोपाधित्वाद्यवगमस्तत्र सर्वत्र तल्लिङ्गमेव हेतुरिति नियतन्न भवति प्रत्यक्षादितोऽपि तदवगमादतोऽसार्वत्रिकव्याप्तिविरहलिङ्गत्वादपृथग्दोषत्वमित्यत आह * नहीति * अनैकान्त्यमपि न सार्वत्रिकं व्याप्तिविरहलिङ्गं क्वचिद्विरुद्धादिना तदवगमादिति तदपि पृथक् दूपणं न स्यादित्यर्थः। फलितमाह *इतीति* यानि पृथग्दूपणाभिमतानि लिङ्गानि तेषामुपसङ्ग्राहकमेकं रूपमस्ति किं वा पृथक् पृथगेव तदुद्भाव्यमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याचष्टे * मैवमिति * सव्यभि-

षारत्वसाध्यविपरीतव्याप्तत्वादिवदनुगतरूपाभावा-देकरूपशब्दाप्रवृत्तेरित्यर्थः। द्वितीयं दूषयति *पृथगिति* प्रतिव्यक्ति सङ्केतग्रहायोगादित्यर्थः। अशक्यत्वे हेतुमाह * अपरिसङ्ख्येयेति * सोपाधित्वादिगमकलिङ्गानां पृथग्दूषणत्वाभावे हेत्वन्तरमपि वक्ष्यत इत्याह *वक्ष्यामश्चेति *

व्याप्त्यादिविरहलिङ्गानामनैकान्तादीनां पृथग्दूषणत्वमङ्गीकृत्यातिप्रसङ्गश्चोदित इदानीं पृथग्दूषणत्वमेव न सम्भवतीति चोदयति।

५९० पृथग्दूषणत्वाभावशङ्का।

नन्वनुचितमुच्यते व्याप्त्यादिविरहलिङ्गतयाऽनैकान्तिकत्वादीनां पृथग्दूषणत्वमिति यतो व्याप्तिपक्षधर्म्मतोपेतालिङ्गप्रमितिसाध्यानुमितिस्तद्वैकल्यान्न भवेत्। यतश्च सा न भवति तदेव तस्यां दूषणं वक्तुं युक्तमिदमनुमित्युत्पत्तिकारणमिह नास्तीति। नच व्याप्तिपक्षधर्म्मते तत्प्रमितिश्च विहायान्यत्तदुत्पत्तिकारणमस्ति व्यतिरेकोपदर्शनयोग्यं तस्मादनुमितिदोषप्रतीतिकारणत्वमनैकान्तिकत्वादीनां न तु साक्षाद्दोषत्वं दोषप्रतिपादकतयापि च दोषत्वं साक्षाद्दोषत्वमनुपजीव्याशक्याभिधानमिति प्रधानदोषस्यैव दोषतयोद्भावनं युक्तं न सव्यभिचारत्वादीनामिति विभागसूत्रमनर्थकमिति।

* नन्विति * व्याप्त्यादिभङ्गलिङ्गभूतानामनै-

कान्तिकादीनां अनुमित्यनुत्पत्तिप्रयोजकत्वात्कथमनुचितं तद्दूषणत्वमित्यत आह * यत इति * व्याप्तिपक्षधर्म्मतोपेतलिङ्गप्रमितेरनुमितिसाधकत्वात्तदभावादेवानुमितिर्न्न भवतीति यावत् । अस्तु लिङ्गप्रमित्यभावस्यैवानुमित्यनुत्पत्तिप्रयोजकत्वमेतावता किं स्यादित्यत आह * यतश्चेति * चदनप्रकारमभिनयेन दर्शयति * इदमिति * व्याप्तिपक्षधर्म्मतावदनैकान्त्याद्यभावोऽपि कारणमनुमितेरतो व्याप्त्याद्यभाववदनैकान्त्याद्यभावाभावोऽनैकान्त्यादिरपि दूषणमित्यत आह * नचेति * अनैकान्त्याद्यभावस्यान्वयेऽपि व्यतिरेको न दर्शयितुं शक्यते व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितौ सत्यामनुमित्यनुत्पत्त्यदर्शनाव्यतिरेकात्कारणमवसेयमित्यर्थः । व्याप्त्यादिविरहस्यासिद्धदोषत्वेऽनैकान्त्याद्युद्भावनमनुचितमिति प्रतिपादयितुमनुमितिदोषप्रत्यायकत्वमेवेति फलितमुपसंहरति * तस्मादिति * दोषप्रतिपादकतयैव दोषत्वमनैकान्तिकादीनां भवतु को दोष इत्यत आह * दोषेति * व्याप्त्यादिविरहस्य दोषत्वमुपजीव्य तत्प्रतिपादकतया दोषत्वं वाच्यमन्यथा तदसिद्धेरित्यर्थः । तथा चोपजीव्यस्य दोषत्वोद्भावनं युक्तं प्राधान्यात्तस्येति फलं निगमयति * प्रधानेति *

अर्द्धाङ्गीकारेण परिहरति ।

१९१ शङ्कापरिहारः ।

सत्यमेतत् । साक्षाद्दोषत्वे प्रतिबन्धकस्य व्याप्त्यादिविरहस्य वा, निरुद्धत्वादीनान्तु तत्प्रमापकतया य-

यपि दोषपक्षानिक्षेपरस्तथापि विरुद्धत्वादयो यद्दोषप्रति-पादकतयोक्ता स्तदुद्भावनलाघवानुरोधात् व्याप्त्यादि-विरहे तत्रोद्भाव्यमाने न हेतुर्गन्तुं शक्यते। अनैका-न्तिकत्वादौ तूद्भाविते व्याप्त्यादिविरहोऽर्थाद् गम्यते। व्याप्त्यादिविरहव्यतिरेकेणानैकान्तिकत्वादेरनुपपन्नत्वा-त्। यथा तस्माद्दीर्घोऽयमित्युक्ते अस्मात् ह्रस्वः स इ-त्यर्थाद्गम्यते न तु तत्र प्रतिपाद्यान्तरापेक्षा तथेहापि निरग्नौ धूमोऽस्तीति प्रतिपादिते अग्निनाऽसौ न व्या-प्त इत्यर्थादृगम्यते। न हि सम्भवत्यग्निना च व्याप्तो-ऽनग्नौ चास्तीति। अतएवाऽऽनन्त्यादतीन्द्रियोपाध्यादि-लिङ्गानां येषां पूर्व्वमनभिधानं समर्थितं तेषामनभिधा-नेऽयमपि हेतुः। तानि ह्युपाधिलिङ्गानि नार्थवशादु-पाधिमनपेक्षाणि गमयन्ति येन तेषां व्याप्तिर्नावधारिता तं प्रति तत्प्रतिपादनमन्तरेणाप्रतिपादकत्वस्यापि सम्भ-वात्। अनैकान्तिकत्वाद्यवगतौ च व्याप्त्यादिविरह-बोधाय न प्रतिपादनीयान्तरापेक्षा कस्य चित्सचेतसः स-म्भवतीति पूर्व्वपक्षसङ्क्षेपः।

सत्यामिति अङ्गीकृतमंशमनुवदति * साध्यादि-स्यादि निक्षेप इत्यन्तम् * अनङ्गीकृतमंशमाह * त-थाऽपीति * यस्य दोषस्य व्याप्त्यादिविरहस्य प्रति-पादकतयोक्तास्तदुद्भावने लाघवानुरोधात्पृथग्दूषण-

तयोपन्यस्यन्त इति शेषः। लाघवं चानन्यापेक्षतया तत्प्रतीत्युत्पत्तिः। लाघवानुरोधादनैकान्त्यादेर्दोषस्योपन्यासो यदि तर्हि व्याप्त्यादिविरह एवोपन्यस्यतां तस्य प्राधान्याल्लाघवस्य च तुल्यत्वादित्यत आह *व्याप्तीति* अनयोर्न व्याप्तिरित्युक्तौ कुत इति हेत्वाकाङ्क्षायां सत्यामप्यसाववगन्तुं न शक्यते व्याप्त्यादिविरहस्यानैकान्त्यादिहेतुदोषविशेषव्याप्तत्वादिति सोऽपि वक्तव्य इति गौरवमित्यर्थः। अनैकान्ताद्युद्भावनेऽपि व्याप्त्यादिविरहो नाधिगन्तुं शक्य इति तुल्यं गौरवमित्यत आह *अनैकेति* व्याप्त्यादिविरहव्यतिरेकेणानैकान्त्यादेरनुपपत्त्यभावान्नार्थात्तदधिगम इत्यत आह * व्याप्त्यादीति * यदि हि निरुपाधिः साध्येन सम्बन्धोऽस्य भवेत्कथं व्यभिचरितुं शक्नुयादित्युक्ते चानुपपत्तिरित्यर्थः। येन विनाऽनुपपन्नं तदभिधाने तदुपपादके बुद्धिरर्थाद्भवतीत्यत्र दृष्टान्तमाह * तस्मादिति * दृष्टान्तप्रतिपादितमर्थं दार्ष्टान्तिकेऽर्पयिष्यन्नाह * तथेति * निरग्नौ जले यद्यपि वस्तुतो धूमो नास्ति तथाऽप्युदाहरणमात्रतयोक्तमिति न दोषः। कया ऽनुपपत्त्या गम्यत इत्यत आह * न हीति * वक्ष्यमाणश्चाग्रे हेतुं तदनभिधानस्येति यदुक्तं तदिदानीं दर्शयति * अत इति * अनभिधानेऽयमपि हेतुरिति योजना। अत एव-सापेक्षतया गौरवादेव। अत इति परामृष्टं हेतुं स्पष्टयति * तानीति * कुत इत्यत आह * येनेति * लिङ्गानामुपाधिना सह व्याप्तिर्न

गृहीता येन तं प्रति व्याप्तिप्रतिपादनमन्तरेण सत्प्रतिपादकत्वासम्भवात् व्याप्तिपक्षधर्मोपेततया प्रमितस्य लिङ्गत्वादित्यर्थः। अनैकान्तिकत्वादीनामपि लिङ्गत्वाद्याप्तिप्रतीत्यपेक्षा तुल्या इत्यगृहीतव्याप्तिकं प्रति तत्प्रतिपादनापेक्षेत्यत आह * अनैकान्तिकेति * पदार्थानभिज्ञस्य कथायामनधिकारादनैकान्तविरुद्धादिपदादेव व्याप्त्याद्यभावो गम्यते तथाऽनैकान्तिकत्वाद्युद्भावने स्वयमेव विपक्षबाधकतर्काद्याप्त्यादिविरहो गम्यते न तथोपाधिलिङ्गोपन्यासे विपक्षबाधकतर्काभावादित्याशयः। एवमाभासत्रैविध्योपपादनेन व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यान्न प्रमितोऽसिद्ध इति लक्षणस्यातिव्याप्तिं परिहृत्य पूर्वपक्षमुपसंहरति * इति पूर्वेति *

सिद्धान्तोपक्रमज्ञापनायाह।

५९२ सिद्धान्तोपक्रमेऽसिद्धलक्षणनिरासः।

एवमसिद्धलक्षणे व्यवस्थिते वाधोऽयमभिधीयते। एतेन कीदृशमसिद्धलक्षणं व्यवस्थापितमायुष्मता भवति। व्याप्तत्वपक्षधर्म्मत्वाभ्यामप्रमितोऽसिद्ध इति तावत् विरुद्धादिषु लक्षणं किन्नास्ति किं वाऽस्ति। यदि नास्ति तदा व्याप्तिपक्षधर्म्मताभ्यां प्रमिता विरुद्धादयः प्राप्नुवन्ति। अथास्ति तदा तेऽप्यसिद्धभेदाः प्राप्ताः। अथैतस्मिँल्लक्षणे सत्यपि ते नासिद्धान्तर्भूताः तर्हि लक्षणमिदमतिव्यापकमापन्नम्। अथ यत्र व्याप्तिपक्षधर्म्म-

त्वाप्रमितत्वं साक्षादुद्भाव्यते तदसिद्धमित्युच्यते तर्हि लक्षणान्तरमिदमुक्तं स्यात् । नचैतदपि युक्तं यत्र व्याप्यत्वासिद्धेर्व्याप्तिविरहमात्रं प्रतिपाद्यते तत्र व्याप्तिपक्षधर्म्मताप्रमितत्वानां हानं मिलितं नोद्भाव्यत इति नासावसिद्धः स्यात् । एवं सर्व्वासिद्धाविशेषमुदाहृत्य प्रसङ्गो विधातव्यः ।

* एवमिति * एतावता प्रबन्धेन किं व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यामप्रमितत्वमसिद्धिलक्षणं व्यवस्थापितं भवति किं वा व्याप्त्यादिविरहो यत्र साक्षादुद्भाव्यते सोऽसिद्ध इति विकल्पाभिप्रायेणाह * एतेनेति * प्रथमकल्पमपाकर्तुं द्वेधा विकल्पयति * व्याप्तेति * प्रथममपाकरोति * यदीति * भावाभावयोरन्यतरनिषेधेऽन्यतरविधिध्रौव्यात् व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यां प्रमितत्वा सम्यग्हेतवः स्युरित्यर्थः । द्वितीयं शङ्कते *अथेति* आभासत्रैविध्यभङ्गप्रसञ्जनेन परिहरति * तेऽपीति * विरुद्धादयो ऽसिद्धान्तर्भूतास्तल्लक्षणवत्वात्स्वरूपासिद्धिवदित्यर्थः । विपक्षबाधकाभावेनाप्रयोजकतां शङ्कते * अथेति * लक्षणस्यातिव्यापकत्वप्रसङ्गो बाध इति परिहरति * तर्हीति * अनसिद्धे विरुद्धादावसिद्धलक्षणगमनादतिव्याप्तिरित्यर्थः। उक्तातिव्याप्तिपरिहाराय द्वितीयं शङ्कते * अथेति * यत्र व्याप्त्यादिविरहः साक्षादुद्भाव्यते सोऽसिद्धो यत्र तल्लिङ्गोपन्यासः स विरुद्धादिरित्यर्थः । निर्विशेषणं लक्षणम-

भिधापातिव्याप्त्या दूषिते तस्मिन्विशेषणप्रक्षेपे हेत्वन्तरनिग्रहः स्यादिति परिहरति * तर्हीति * लक्षणत्वमुपगम्य निग्रहो ऽस्त्वादि, तदपि न युक्तमित्याह * न चेति * तथा हि व्याप्यत्वपक्षधर्म्मताप्रमितत्वानां ज्ञानं मिलितमसिद्धिलक्षणमुत प्रत्येकमिति विकल्प्य प्रथमेऽव्याप्तिरित्याह * यत्रेति * स श्यामो मैत्रतनयत्वादित्यादावुपाध्युद्भावनेन व्याप्तिविरहमात्रं प्रतिपाद्यते नासावसिद्धः स्यादिति सम्बन्धः । तदुपपादनं तत्रेत्यादि मिलितलक्षणाभावादित्यर्थः । उक्तामव्याप्तिं स्वरूपासिद्धावतिदिशति * एवमिति * गगनारविन्दं सुरभि अरविन्दत्वादित्याश्रयासिद्धे पक्षधर्मताविरहमात्रमुद्भाव्यते शब्दो नित्यश्चाक्षुषत्वादिति स्वरूपासिद्धे च तथा धूमस्याग्निना व्याप्यत्वं पक्षनिष्ठत्वं वा येन न प्रमितं तेन प्रमित्यभावमात्रमुद्भाव्यत इति प्रत्येकमिलितलक्षणाव्याप्तिरित्यर्थः ।

प्रत्येकपक्षं शङ्कते ।

५९३ प्रत्येकपक्षशङ्का तत्परिहारौ ।

अथ प्रत्येकमिदं लक्षणं व्याप्त्यप्रमिततया साक्षादुद्भाव्योऽसिद्धः पक्षधर्म्मत्वाप्रमिततया चेति । तर्हि अन्योन्योदाहरणाव्याप्तेरव्यापकत्वमुभयोः । अथोभयोरप्यसिद्धविशेषलक्षणत्वादन्योन्यविषयाव्यापकता न दोषायेति मन्यसे । न । सामान्यलक्षणे निर्वक्तुमशक्य

कथमिदं विशेषलक्षणमपि घटते । अथानुमितेरसाधारण-हेतुव्यतिरेकोद्भावनं सामान्यलक्षणमस्तु । मैवम् । सत्प्रतिपक्षोद्भावनं तथेत्यतिव्याप्तेः । भावरूपतया हेतुविशेषणे च निरुपाधित्वव्यतिरेकोद्भावनाव्याप्तेः स्वरूपासिद्धिः सर्वप्रमाणसाधारणो दोष इत्यत्र तदुद्भावनाव्याप्तेश्च । अथोच्यते व्याप्तत्वपक्षधर्म्मताभ्यां प्रमितत्वस्य व्यतिरेको यत्र साक्षादुपन्यस्यते सोऽसिद्ध इति इदमप्यलक्षणमव्यापकत्वात् । यत्र व्याप्त्यादिव्यतिरेक उपन्यस्यते तत्र वस्तुगत्या व्याप्तत्वप्रमितेर्व्यतिरेकोऽस्तु नाम नतूपन्यस्यतेऽपि, प्रयोजनाभावात् । व्याप्तिव्यतिरेकदर्शनादेवानुमानाङ्गवैकल्यात्मनो दोषस्योद्भावनपर्य्यवसानात् । तस्मात्तत्र प्रमितत्वव्यतिरेकोद्भावनं नास्तीत्यव्यापकत्वं दोषः ।

* अथेति * कथं प्रत्येकमिदं लक्षणमभिधानीयमिति तत्प्रकारं दर्शयति * व्याप्तीत्यादिना * किमिदमसिद्धिमात्रलक्षणमुत विशेषस्येति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * तर्हीति * असिद्धविशेषलक्षणमिदमिति द्वितीयं शङ्कते * अथेति * असिद्धसामान्यलक्षणान्तरं किन्नास्त्युतास्ति प्रथमेऽसम्भव इत्याह * नेति * सामान्यतो ज्ञाते विशेषजिज्ञासनात्सर्वत्र प्रमाणादौ सामान्यलक्षणकरणपूर्वकं विशेषलक्षणप्रणयनादन्यथा सोऽपि प्रयासो व्यर्थः स्यादित्याशयः ।

असिद्धेः सामान्यलक्षणान्तरमस्तीति द्वितीयं शङ्कते * अथेति * व्याप्तिविरहः पक्षधर्मताविरहो वाऽसिद्धिरिति विशेषं नब्रूमोऽपि त्वनुमितेः साधारणकारणविरह इति नैवमव्याप्तिरुभयोरपि साधारणकारणव्यतिरेकत्वादित्यर्थः। यथाश्रुतमिदं लक्षणमुत भावत्वविशेषितमाद्येऽ तिव्याप्तिरित्याह * मैवमिति * तार्किकपक्षे प्रतिबन्धाभावस्य कारणत्वात्सत्प्रतिपक्षे तदभावस्वरूपप्रतिबन्धहेतूद्भावनमनुमितिसाधारणहेतुव्यतिरेको भवतीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। द्वितीयं प्रत्याह * भावेति * सत्प्रतिपक्षनिवृत्तये तु भावरूपहेतुव्यतिरेक इति विशेषणं यद्युपादीयते तर्हि व्याप्तेर्निरुपाधित्वेन तद्व्यतिरेकसोपाधित्वोद्भावनाव्याप्तिः व्याप्तेर्भावरूपत्वाभावादित्यर्थः। अव्याप्त्यन्तरमाह * स्वरूपेति * अनित्यः शब्दश्चाक्षुषत्वादित्यत्र स्वरूपासिद्धिरुद्भाव्यते न च तत्रानुमितिसाधारणहेतुव्यतिरेकत्वमस्ति स्वरूपासिद्धेः सर्वप्रमाणसाधारणकारणत्वादित्यर्थः। न चान्यसाधारण्येऽप्यनुमितिसाधारण्याविरोध इति वाच्यम्। अदृष्टादिव्यतिरेकोद्भावनस्याप्येवमसिद्धत्वप्रसङ्गादिति। प्रत्येकमिलितपक्षोक्ताव्याप्तिपरिहाराय विशेषं शङ्कते * अथेति * व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितत्वानां त्रयाणां व्यतिरेकस्य प्रत्येकस्य मिलितस्य वा यद्यप्यव्याप्तिस्तथापि व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यां पद्विशिष्टं प्रमितत्वं तद्व्यतिरेकस्य लक्षणत्वे नाव्याप्तिरित्याशयः। अव्याप्त्यैव दूषयति * इदमिति * अव्याप्तिमेवोपपादयति * यत्रेति * स श्यामो मैत्रतनयत्वादित्यत्र व्याप्तिविरहः

आकाशारविन्दं सुरभि अरविन्दत्वादित्यत्र पक्षधर्मताविरहः। यत्र व्याप्त्यादिव्यतिरेक उपन्यस्यते तत्राव्यापकत्वं दोष इति सम्बन्धः । न तत्राव्याप्तिर्वस्तुनो व्याप्तत्वप्रमितिव्यतिरेकस्य सत्त्वादित्यत आह * तत्रेति * अनुपन्यासे हेतुः * प्रयोजनेति * प्रमितत्वव्यतिरेकोपन्यासे ऽस्ति प्रयोजनमनुमानाङ्गवैकल्यमित्यत आह * व्याप्तीति * तावता ऽनुमानाङ्गवैकल्ये सम्भवति न प्रमितत्वव्यतिरेक उपन्यसनीय आधिक्यापातादतोऽव्याप्तिरिति निगमयति * तस्मादिति *

विशिष्टस्य विशेषणविशेष्याधीनत्वात् विशेषणादिव्याप्त्यादिमात्रविरहोद्भावनं व्याप्तिपक्षधर्मताविशिष्टप्रमितत्वव्यतिरेकोद्भावनपर्यवसाय्येवेति मन्वानो ऽव्याप्तिपरिहारं चोदयति ।

५९४ शङ्कापरिहारौ ।

ननु विशेषणाद्यभावोऽपि वस्तुतो विशिष्टाभाव एवेति नोक्तदोषः । न । यदि विशेषणाद्यधिकोविशिष्टस्तदा तदभावभेदोऽपि स्यात् । अथ नाधिक स्तदा विशेषणाभावत्वान्नान्या सा विशिष्टाभावतेति विशेष्याभावस्यापि तथात्वे पृथगेव विशिष्टाभावत्वार्थ स्तयोरित्यननुगम एव । स्वार्थानुमित्यसिद्ध्यव्याप्त्यनुद्भावनादिति ।

* नन्विति * विशेषणविशेष्यतत्संसर्गेभ्योऽन्यो विशिष्ट उत तन्मात्र इति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * ने-

ति * प्रतियोगिभेदस्याभावभेदकत्वाद्विशिष्टाभावो विशेषणाद्यभावादन्य एवेत्यव्याप्तिस्तदवस्थेत्यर्थः। पदार्थनियमवादिपक्षे विशिष्ट औपाधिको वा पदार्थान्तरमिति द्वितीयं शङ्कते *अथेति * प्रतियोग्यैक्ये तदभावैक्यमपि स्यादिति परिहरति * तदेति * अस्य-विशिष्टाभावस्य विशेषणाभावत्वान्नान्या विशिष्टाभावतेति सम्बन्धः। न च प्रतियोग्यैक्येऽपि प्रागभावप्रध्वंसवदत्राभावभेदः स्यादिति वाच्यम् । तत्रापि कालभेदेन तद्विशिष्टप्रतियोगिभेदस्यावश्योपगन्तव्यत्वात् । विशिष्टाभावो विशेषणाभाव एव भवतु तावता तव को लाभ इत्यत आह * इति विशेष्येति * विशिष्टस्य विशेषणाभेदात्तदभावाभेदवद्विशेष्यविशिष्टयोरभेदात्तदभावाभेदोऽपि स्यादेवं च व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वविशिष्टप्रमितत्वव्यतिरेको विशेषणाभावो विशेष्याभावश्चेति तयोः प्रत्येकं मिलिततया वा लक्षणत्वेऽव्याप्तिरित्यर्थः। परोपदेशनिरपेक्षतया यत्र प्रयुज्यते तत्स्वार्थानुमानं तत्र व्याप्त्यादिविरहसम्भवात्तत्राव्याप्तिरित्याह * स्वेति * उपन्यासस्य वाक्यप्रयोगात्मकस्य परप्रतिपत्त्यर्थतया तदनपेक्षस्वार्थानुमित्याभास उद्भाव्यत इति विशेषणांशाभावादित्यर्थः ।

स्वार्थानुमित्यसिद्धावरोधाय व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वविशिष्टप्रमितत्वव्यतिरेको यत्र साक्षादुपन्यसितुं योग्यः सोऽसिद्ध इति शङ्कते ।

५९५ पुन. शङ्कापरिहारौ।

अथ ब्रूषे यत्र व्याप्तत्वपक्षधर्म्मत्वप्रमितेर्व्यतिरेकः साक्षाच्छक्योपन्यासस्तदासिद्धं शक्योपन्यासत्वस्यानुपन्यस्तेऽपि सम्भवान्नास्त्यव्यापकतेति। नैतदपि युक्तम्। तथाहि शक्योपन्यासत्वं किं शक्यस्वरूपनिर्देशत्वमात्रं, उत शक्यप्रमापणत्वम्। आद्येऽनैकान्तिकादावपि व्याप्तिशून्यत्वं शक्यप्रतिज्ञम्भवत्येव। द्वितीयेऽपि यदि साक्षादिति प्रत्यक्षेणेत्यर्थः तदा प्रत्यक्षेण प्रमापणीयत्वं व्याप्तिपक्षधर्म्मताप्रमितिविरहस्य प्रत्यक्षप्रतियोगिकाभावप्रत्यक्षतावादिमते विरुद्धादावप्यस्तीत्यतिव्याप्तिः। अन्यमते न क्वचिदपीति सर्व्वाव्याप्तिः।

* अथेति * योग्यत्वस्य कार्यगम्यत्वात् तदनुपन्यासे तद्योग्यत्वमेव कुतस्तवाह * शक्येति * यागादेः स्वर्गसाधनत्वयोग्यत्वं न कार्यादवगम्यत इतरेतराश्रयत्वप्रसङ्गान्मानान्तराचदधिगमोऽत्रापि न दण्डवारित इत्यर्थः। विशेषान्तरोपादाने हेत्वन्तरं निग्रहः स्यादिति दूषयति * नेति * दोषान्तरं वक्तुं विकल्पयति * तथाहीत्यादिना * शक्य उपन्यासः स्वरूपनिर्देशो यस्यस तथोक्तः। मात्रमिति प्रमापणव्यावृत्तिः। शक्यं परं प्रति प्रमाणं यस्य तत्तथोक्तं तद्भावस्तत्त्वम्। प्रथमेऽतिव्याप्तिरित्याह * आद्य इति * अनैकान्तादौ व्याप्तिशून्यत्वमस्ति तच निर्देष्टुं शक्यमे-

येति तत्रातिव्याप्तिरित्यर्थः। द्वितीयेऽपि साक्षादि-ति प्रत्यक्षेणेत्यर्थः किं वा लिङ्गाद्यनपेक्षत्वं साक्षा-दर्थ इति विकल्प्य प्रथममनुवदति * द्वितीयेऽपीति * किमिदं प्रत्यक्षाभाववादिनोच्यते किं वा षष्ठप्रमाण-वादिनेति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * तदेति * प्रत्यक्ष-प्रतियोगिधर्म्मिकोऽभावः प्रत्यक्ष इति यो मन्यते तन्मते व्याप्त्यादिप्रमितिविरहस्य विरुद्धादावपि प्रमापणी-यत्वमस्तीत्यतिव्याप्तिः स्याद्द्वितीये लक्षणासम्भव इति द्वितीयं प्रत्याह * अन्येति * षष्ठप्रमाणवादि-मतेऽसिद्धेऽपि व्याप्त्यादिप्रमितिव्यतिरेकस्य प्र-त्यक्षता नास्त्यनुपलब्धिगम्यत्वनियमादतः सर्वाऽव्या-प्तिरसम्भव इत्यर्थः।

उक्तातिव्याप्त्यसम्भवपरिहाराय विशेषणं शङ्कते

५९६ विशेषणेऽपि दोषाऽपरिहारः।

अथ व्याप्तिपक्षधर्म्मताविरहस्यापि प्रत्यक्षप्रमापणी-यता विवक्षिता सा न युक्ता उक्तलक्षणवाक्यस्य व्या-प्तिपक्षधर्म्मताविरहानभिधायित्वात्। तद्विरहेऽपि तात्प-र्य्याभ्युपगमे प्रत्येकसमुदितलक्षणताविकल्पेनाव्यापक-त्वापातात्। अतीन्द्रियपक्षादिविरहे च विषये तदभावाद-व्यापकत्वापत्तेः।

* अथेति * व्याप्तिपक्षधर्मतयोर्विरहस्य तत्प्रमि-तिविरहस्य च यत्र साक्षाच्छब्दोपन्यासस्तं तदासि-द्धमिति नैयायिकेनोच्यते नातोऽसम्भवो नाप्यतिव्या-

प्तिरनैकान्तादौ तत्प्रमितिविरहस्य मानसत्वेऽपि व्याप्तिविरहस्य प्रत्यक्षत्वाभावादित्यर्थः । लक्षणवाक्यासामर्थ्येन दूषयति *सेति* कुत इत्यत आह *उक्तेति* व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितेर्व्यतिरेक इति वाक्यस्य व्याप्त्यादिविरहाभिधाने ऽसामर्थ्यादित्यर्थः । व्यतिरेकपदस्य व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितत्वैः प्रत्येकं सम्बन्धो विवक्षित इत्यत आह * तदिति * त्रयाणामभावस्य प्रत्येकं लक्षणत्वेऽव्याप्तिर्मिलितस्य तथात्वेऽसम्भव इत्यर्थः।अव्याप्त्यन्तरमाह *अतीन्द्रियेति* अनित्याः परमाणवः सर्वगतत्वादिति मीमांसकेन यदा प्रयुज्यते तदा ऽतीन्द्रियपक्षधर्मत्वविरहस्तथा वन्ध्यासुतश्चतुर्वेदाभिज्ञः ब्राह्मणीप्रसूतत्वादित्यतीन्द्रियव्याप्तिविरहः । एतदुक्तं भवति । अतीन्द्रियपक्षहेत्वोः प्रत्यक्षप्रमापणीयत्वाभावात्तद्धर्मत्वादिविरहपक्षधर्मत्वव्याप्तिव्यतिरेकस्य प्रत्यक्षप्रमापणीयत्वाभावात्त्र व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितेर्व्यतिरेकः प्रत्यक्षेणाशक्योपन्यास इति लक्षणाव्याप्तिरिति ।

उक्तं दूषणं द्वितीयकल्पेऽप्यतिदिशति ।

१९७ दूषणातिदेशः ।

एतेन यदि लिङ्गानपेक्षत्वं साक्षादर्थः सोऽपि निरस्तः । अथोच्यते यत्र व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितेर्व्यतिरेकः प्रतिवादनीयान्तरानपेक्षतया तत्प्रमापकस्य लिङ्गस्योपन्यासव्यतिरेकेण शक्योद्भावनः तदासिद्धमिति। नैतदप्युपपन्नम् । अनिव्यापकत्वात् । तथा हि-विरुद्धादौ सा-

क्यते तात्रद्विपक्षवृत्तिदण्डभूततर्काभावात् सोपाधिताऽत्र-गन्तुम् । यदाह "यत्रानुकूलस्तर्को नास्ति सोऽप्रयोजक" इति । तस्मात्तेषामप्येवं लक्षणयोगित्वादसिद्धत्वप्रसङ्गः । नच तादृशतर्काविषयत्वमपि प्रतिपादनीयान्तरानपेक्षव्याप्तिपक्षधर्म्मताप्रमितिविरहप्रमापकलिङ्गभूतमेवेति वाच्यम् । तथा सति विरुद्धत्वादिवृत्तस्य हेत्वाभासान्तरत्वप्रसङ्गात् ।

* एतेनेति * अतीन्द्रियपक्षधर्म्मत्वादिविरहस्य लिङ्गापेक्षतया तत्राव्याप्तिरित्येतेनैवेत्यर्थः । उक्ताति-व्याप्तिपरिहाराय विशेषणान्तरं शङ्कते * अथेति * यत्र व्याप्तत्वपक्षधर्म्मत्वप्रमितेर्व्यतिरेको लिङ्गस्योपन्यासव्यतिरेकेण शक्योद्भावनस्तत्र हेतुस्तत्प्रमापकत्वस्य प्रतिपादनीयान्तरानपेक्षयेति । न चैवमतिव्याप्तिर्विरुद्धादौ विरुद्धत्वसव्यभिचारत्वादिलिङ्गोपन्यासाभावाव्याप्तिरतीन्द्रियपक्षधर्मत्वादिविरहे तत्र पक्षादिविरहस्यैव लिङ्गान्तरापेक्षतया तदवगमे सति व्याप्त्यादिव्यतिरेकावगमकलिङ्गानुपन्यासादित्यर्थः । यद्वा यत्र व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितेर्व्यतिरेकः प्रतिपादनीयान्तरानपेक्षतया यत्प्रमापकं लिङ्गं तदुपन्यासव्यतिरेकेणेति सम्बन्धः । विरुद्धादौ प्रतिपाद्यान्तरापेक्षविरुद्धत्वाद्युपन्यासान्नातिव्याप्तिर्न वा ऽतीन्द्रियपक्षधर्मताविरहादावव्याप्तिस्तल्लिङ्गस्य प्रतिपाद्यान्तरापेक्षत्वाभावेन तस्य व्याप्तिर्नावधारिता तं प्रति तस्याः

प्रतिपादनीयत्वादित्यर्थः । नेदं लक्षणमतिव्याप्तत्वादिति परिहरति * नेति * विरुद्धादौ प्रतिपादनीयान्तरानपेक्षविरुद्धत्वादिलिङ्गोपन्यासेन व्याप्तत्वादिप्रमितिव्यतिरेकस्य शक्योद्भावनत्वे कथमतिव्याप्तिरित्यत आह * तथा हीति * अनित्यः शब्दोऽकृतकत्वादनित्यः शब्दः प्रमेयत्वादित्यादिविरुद्धादौ विपक्षबाधकतर्काभावादपि व्याप्तिविरहस्य शक्यावगमत्वादतिव्याप्तिरित्यर्थः । विपक्षबाधकतर्काभावो विरुद्धत्वादिवद्व्याप्तिव्यतिरेकगमक इत्यत्रोदयनसंवादमाह * यत्रेति * अनुकूलतर्कः पक्षे स एव प्रतिकूलो विपक्षे स यत्र हेतुत्वाभिमते नास्ति सो ऽप्रयोजको व्याप्तिरहित इत्यर्थः । उक्तलक्षणसङ्गृहीतत्वाद्विरुद्धादेरसिद्धान्तर्भावः स्यादित्युपसंहरति * तस्मादिति * विपक्षबाधकतर्कागोचरत्वं प्रतिपादनीयान्तरानपेक्षव्याप्तिपक्षधर्म्मताप्रमितिव्यतिरेकालिङ्गमुपन्यस्यत इति नातिव्याप्तिरित्यत आह * न चेति * कुतो न वाच्यमित्यत आह * तथेति *

व्याप्त्यादिभङ्गलिङ्गत्वाद्विरुद्धादिवत्तर्काभावोऽपि हेत्वाभासान्तरं स्यात् न च तस्य विरुद्धादावन्तर्भाव एवं सति विरुद्धेऽनैकान्तादेरन्तर्भावापाताद्भावमतिप्रसङ्गो दोषाय विरुद्धादेरसिद्धलक्षणोपपन्नत्वेनासिद्धत्वस्यापि सम्भवादिति शङ्कते ।

५९८ तर्काभावस्यहेत्वाभासान्तरत्वशङ्कापरिहारः ।

अथोच्यते तथोपन्यस्यमानं तदसिद्धम्भवतु साध्य-

विपरीतव्याप्तित्वादिना तु दूष्यमाणं विरुद्धाद्येव तत्, उपन्यासप्रकारभेदाच्च भेदव्यवस्था हेत्वाभासानाम्। नह्यत्र गोत्वाश्वत्वादिवदत्यन्तासङ्कर इष्यते। किं नाम? प्रमाणप्रमेयभाववत् प्रकारासङ्करमात्रमिति। तदप्ययुक्ताभिधानम्। वक्तव्यं हि केन प्रकारेणासिद्धत्वम्भवति न तावदुक्तलक्षणेन, तथाशक्योद्भावनत्वस्य विरुद्धोचितप्रकारेणोपन्यस्यमानस्य सम्भवात्। सर्वथा निष्प्रकारकस्यासिद्धधर्म्मिणस्तदुद्भावनाशक्यत्वात्। नच तथाशक्योद्भावनत्वमप्युद्भाव्यते असिद्धेः येन प्रकारभेदव्यवस्थितिरनेन भवेत्। नच शक्योद्भावनपदस्थाने उद्भाव्यमानत्वमिति कृते निस्तारः सोपाधित्वाद्युद्भावने प्रमित्यभावोद्भावनं व्यर्थत्वान्न क्रियत इति तदव्यापकत्वं प्रसज्येतेति प्रागेवोक्तत्वादिति।

अथेति तुल्यतया प्रमाणप्रमेयव्यवहारवद्विरुद्धादावसिद्धत्वविरुद्धत्वादिव्यवहारोऽस्ति प्रवृत्तिनिमित्तभेदादेव हेत्वाभासभेदव्यवस्थेत्यर्थः *तथेति* प्रागुक्तप्रकारपरामर्शः। तर्हि विरुद्धादित्यादिलयमियादित्यत आह *साध्येति* यत्र साधकतर्काभावेन सोपाधिता गम्यते तदसिद्धं तदेव पुनः साध्यविरुद्धत्वादिना दूष्यमाणं विरुद्धादि भवतीत्यर्थः। उपन्यासभेदेऽपि वस्तुत एकत्वात्कथं हेत्वाभासव्यवस्थेत्यत आह * उपन्यासेति * उपन्यासभेदौपाधिक एव हेत्वाभासे भेद

इत्यर्थः । अनौपाधिक एव भेदः कस्मान्नेष्यते हेत्वाभासानामित्यत आह * न हीति * जलमनग्नि धूमवत्त्वादित्यत्र व्याप्त्यादिविरहस्य साध्यविपरीतव्याप्तत्वेन सङ्करात्तथा नित्यः शब्दश्चाक्षुषत्वादित्यादावप्यसिद्धसाङ्कर्यादित्यर्थः । उक्तमर्थं सदृष्टान्तमुपपादयितुं परमुखेन पृच्छति *किमिति* स्वरहस्यमाह *प्रमाणेति* इन्द्रियादौ प्रमाकरणत्वेन प्रमाणत्वं तद्विषयत्वेन प्रमेयत्वं च व्यवह्रियते यद्वदित्यर्थः । खण्डनवादिनं प्रति प्रमाणप्रमेयवदिति कथं सिद्धवद्दृष्टान्तमुदाहरसीति दूषयति * तदिति * किं च प्रकारासङ्करमात्रमिति ब्रुवता ऽसिद्धव्यवहारोचितप्रकारो वक्तव्यः स च वक्तुमशक्य इत्यभिप्रेत्याह * वक्तव्यं हीति * यत्र व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितेर्व्यतिरेको लिङ्गस्योपन्यासव्यतिरेकेण शक्योद्भावनः सोऽसिद्ध इत्याशङ्क्याह * न तावदिति * कुत इत्यत आह * तथेति* साध्यविरुद्धव्याप्तत्वादिप्रकारेणोपन्यस्यमानस्यापि तथानुद्भावनेऽपि तथा शक्योद्भावनत्वमस्तीत्यतिव्याप्तेरेवेत्यर्थः । यत्र साध्यविपरीतव्याप्तत्वादिप्रकारो नास्ति व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितेर्व्यतिरेकश्च लिङ्गोपन्यासव्यतिरेकेण शक्योद्भावनः सो ऽसिद्धप्रकार इत्यत आह * सर्वेति * सर्वथा विरुद्धादिप्रकारहीनस्यासिद्धधर्मिणस्तदुद्भावनस्य व्याप्त्यादिप्रमितिव्यतिरेकोद्भावनस्याशक्यत्वात्क्वचिदसङ्करेऽपि सर्वत्रासाङ्कर्याभावादित्यर्थः । यद्यपि विरुद्धव्यवहारोचितप्रकारादावपि तथा शक्योद्भावनत्व-

मस्ति तथाऽपि तन्नोद्भाव्यते यत्र च तदुद्भाव्यते सोऽसिद्धप्रकार इति व्यवस्थेत्यत आह * न चेति * स्वार्थानुमानासिद्धाव्याप्तिरित्यर्थः । तर्हि व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितेर्व्यतिरेको यत्र लिङ्गापन्यासव्यतिरेकेणोद्भाव्यमानः सोऽसिद्ध इति कृते निस्तारो विरुद्धादावनुद्भाव्यमानत्वादिति समनन्तरोक्ताव्याप्तिमपश्यन् केवलातिव्याप्तिपरिहारमाशङ्कते यस्तं प्रत्याह * न चेति * कुतो न निस्तार इत्यत आह *सोपाधीति * सोपाधित्वं व्याप्त्यभावः व्याप्तिविरहपक्षधर्म्मताविरहदर्शनेनैवानुमानाङ्गवैकल्यात्मनो दोषस्योद्भावनपर्यवसानाद्वैयर्थ्यात् प्रमित्यभावो नोद्भाव्यत इति कृत्वा तस्य लक्षणस्याव्यापकत्वं व्याप्त्यादिविरहमात्रतयोद्भाव्यमानासिद्धम्प्रत्यव्यापकत्वं स्यादिति प्रागुक्तमित्यर्थः ।

इदानीं सूत्रनिःसृतलक्षणाक्षिरस्यति ।

९९९ सूत्रोक्तासिद्धलक्षणानिरासः ।

एतेनासिद्धः साध्यसम इति प्रत्युक्तम् । यथा कथञ्चित्साध्यसाम्यस्य सर्वसाधारणत्वात् । साम्यविशेषस्य चोक्तप्रकारपर्य्यवसानव्यतिरेकेणान्यस्यासम्भवात् लक्षणान्तरेषु चोक्तदूषणप्रकारा यथासम्भवमिह योजनीया इत्यलं विस्तरेणेति ।

* एतेनेति * साध्येन हेतोः साम्यं येन केन चिदाकारेण किं वा साम्यविशेष इति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * यथेति * अस्तित्वज्ञेयत्वादिना साध्यसाम्यं

विरुद्धादावपि तुल्यमित्यर्थः। यथा साध्यं साध्येन व्याप्ततया न प्रमितं एकत्वाद्यथा च पक्षधर्मतया न प्रमितं सन्दिग्धत्वादेवंरूपत्वमिह साम्यं विवक्षितमिति द्वितीयमाशङ्क्याह * साम्येनि * एवंविधसाम्यविशेषस्य व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यान्न प्रमित इत्युक्तप्रकारः पर्यवसायित्वात्तस्य च खण्डितत्वादित्यर्थः। अनिश्चितपक्षवृत्तिरसिद्ध इत्यादिलक्षणान्तरे को दोपस्तत्राह * लक्षणेति * व्याप्तत्वपक्षधर्मताप्रमितिव्यतिरेकस्य तत्राप्यवश्यं वक्तव्यत्वादुक्तदोपाः प्रादुष्युरेवेति यावत्। किं चेदमनिश्चितत्वमप्रमितत्वमुत अज्ञातत्वं उत सन्दिग्धत्वमाद्ये दत्तमेवोत्तरं द्वितीये भ्रान्त्याऽपि पक्षधर्मतया विदिते सोपाधिकादावव्याप्तिस्तृतीये पक्षधर्मत्वादिविरहात्मनानिश्चितचाक्षुपत्वादावव्याप्तिः व्यर्थविशेषणविशेष्यासिद्धादौ चेत्यादि बहुवक्तुं शक्यमपि नोच्यते ग्रन्थगौरवभयादित्युपसंहरति * इत्यलमिति *

विरुद्धखण्डनानि प्रस्तावयति।

१०० विरुद्धखण्डनारम्भः।

अपि च। सिद्धलक्षणविशेषणेषु प्रमाणव्यवच्छेदकव्यतिरिक्तेन यद्व्यवच्छेद्यं तत् किं केनचिद्विरुद्धं केनचिदन्यदिति चेत्। विरुद्धमेव किमुच्यते। तथा हि—साध्यविपरीतव्याप्तो विरुद्ध इत्याहुः। तन्न। साध्यव्यतिरेकेण हि व्याप्तिः कार्त्स्न्येन वा अनौपाधिको वा स्वाभाविको वा सम्बन्ध इत्याद्युक्तिभिः सविशेषेण सहभाव एव निरु-

ष्यते। तथा सति च साध्यव्यतिरेकेण सामानाधिकरण्यमेव विशेषणविशेषयुक्तं विरुद्धत्वमित्युक्तं स्यात्। यदा चैवं तदा साध्यव्यतिरेकसामानाधिकरण्यमेव हेतोरगमकत्वे समर्थमिति तन्मात्रमुच्चार्यं वृथा विशेषणप्रक्षेपः। तथा चानैकान्तिक एवायं स्यात्।

* अपि चेति * व्याप्तत्वपक्षधर्म्मत्वप्रमितिव्यतिरेको यत्र लिङ्गस्योपन्यासव्यतिरेकेण शक्योद्भावनस्तदासिद्धमित्यादिलक्षणेषु व्यतिरेक इत्यन्तं विशेषणं प्रमाणव्यवच्छेदकं तदतिरिक्तं विशेषणद्वयमस्ति तेन किं व्यावर्त्यं न किं चिद्विरुद्धादेरप्यसिद्धत्वात् व्यावर्त्तयितुमशक्यत्वादितरेतराश्रयश्च विरुद्धादौ सिद्धे तद्व्यावर्तनेनासिद्धसिद्धिरसिद्धसिद्धौ च तद्व्यावृत्तविरुद्धादिसिद्धिरित्याक्षेपाभिप्रायः। क्षिप्तमपि पृष्टं मत्वोत्तरमाह इतरः * केन चिदिति * लिङ्गस्योपन्यासव्यतिरेकेणेति विशेषणे न विरुद्धं व्यवच्छेद्यमनैकान्त्यादि च तुल्यत्वात्केन चिच्छक्योद्भावन इत्यनेनान्यद्व्यापकत्वं स्वार्थानुमानासिद्ध इत्याशयः। विरुद्धस्यैव निरूपणसरणिमधिरोढुमनर्हतया परास्तत्वमित्यभिप्रेत्याह * विरुद्धमिति * विरुद्धानिरुक्तिमेव मति पादयति * तथा हीति * साध्यस्य विपरीतो ऽभावस्तद्विरुद्धो वा धर्म्मस्तेन व्याप्तो विरुद्ध इत्याहुरुदयनादयः। विपर्ययव्याप्तत्वेन निश्चितो विरुद्धो हेत्वाभास इति वचनात्पक्षविपक्षयोरेव वर्त्तमानो विरुद्ध इति भूषणकृतां पक्षस्याप्यर्थतो न भेदः।

विपर्ययसाहचर्यमात्रमनैकान्तेऽप्यस्तीति तत्परासाय व्याप्त्यविशेषणं भङ्क्ते भणति * तत्रेति * लक्षणस्य व्यर्थविशेषणतां वक्तुं व्याप्तिपदार्थं कथयति * साध्येति * साध्यव्यतिरेकेण हि हेतोर्व्याप्तिरित्याद्युक्तिभिः सविशेषणः सहभाव एव निरुच्यते इति सम्बन्धः। *कार्त्स्न्येनेति* सार्वत्रिक इत्यर्थः।सर्व एते प्रकारा अनुमानप्रस्तावे दर्शिताः। आदिपदेन यत्र विपक्षे हेतोर्वृत्तौ बाधकमस्ति तयोः सहभावो गृह्यते । सहभाव एव व्याप्तिपदार्थो निरुच्यतां का नाम वस्तुक्षतिरित्यत आह * तथेति * साध्याभावेन हेतोः सामानाधिकरण्यं साहचर्यं सम्बन्धो विशेषणकार्त्स्न्यादिना युक्ता व्याप्तिः स्यादित्यर्थः । यदर्थमुपोद्घातः कृतस्तदिदानीं दर्शयति * यदीति * हेतोः साध्याभावसम्बन्धमात्रस्यैवानुमानाङ्गवैकल्यदोषप्रतिपादनसामर्थ्यात्तन्मात्रमुद्भाव्यं, न हि भवति साध्याभावसहचरितः साध्याविनाभूतश्चेति ततः कार्त्स्न्येत्यादिविशेषणप्रक्षेपो मुधा। यद्यपि व्याप्तिरित्युक्तं निर्विशेषणं तथापि दण्डीतिवत्तदर्थनिषेधनेन सविशेषणत्वं तर्हि साध्यस्य व्यतिरेकसहचरितो विरुद्ध इत्येतावन्मात्रं ब्रूमस्तत्राह * तथा चेति * पक्षत्रयवृत्तेरनैकान्तिकस्यापि साध्यव्यतिरेकसामानाधिकरण्यमस्तीति ततो भेदो न स्यादित्यर्थः।

अनैकान्तिके व्यतिरेकसामानाधिकरण्यं तन्मात्रस्य वा गमकत्वे प्रयोजकत्वमुक्तमङ्गीकृत्य चोदयति।

६०१ अनैकान्तविरुद्धयोर्भेदशङ्कानिरासः ।

ननु साध्यव्यतिरेकसम्बन्धो यद्यपि विरुद्धानैकान्तिकयो र्द्वयोरप्यस्ति तथापि वस्तुगत्या स्वाभाविकोऽसौ विरुद्ध एवेत्येतावन्मात्रविशेषविवक्षया विरुद्धस्यानैकान्तिकाद्भेदोपन्यासः । मैवम् । दत्तोत्तरत्वात् । वस्तुगत्या सन्नप्ययं विशेषो नोद्भावनार्ह इत्युपेक्षणीय इत्युक्तम् । तथा हि नेदमस्य साधकमेतत्साध्यं प्रति विरुद्धत्वादित्यभिधीयमाने विरुद्धशब्दार्थनिरुक्तौ विशेषणाधिक्यस्योक्तन्यायेन दुष्परिहत्वात् । अत एवानैकान्तिके सन्देहेन प्रत्यवस्थानं विरुद्धे तु व्यतिरेकनिश्चयेनेति विशेषादनयोर्भेदेनोपन्यास इत्यप्यनवकाशम् । अनुमितिहेतुव्यतिरेको हि हेतुदोषोऽनुमितिहेतुश्चैको व्याप्तिस्ततस्तदभावस्य दोषत्वात्तावन्मात्रं ज्ञाप्यं तच्च हेतुविपक्षसम्बन्धोद्भावनमात्रादेव गम्यते तस्मादनुमितिहेतुव्याप्तिप्रमितिव्यतिरेकबोधनाय संशये व्यतिरेकनिश्चये चोद्भाव्यमानेऽपि कुतस्तावेवेत्यत्र विपक्षसम्बन्धमात्रानियततत्सम्बन्धावश्योपन्यास्याविति तत्सम्बन्धमात्रमेवास्तु व्याप्तेस्तत्प्रमितेश्च व्यतिरेकस्य लिङ्गत्वादुद्भाव्यं कृतमितराभ्यामिति ।

*नन्विति*तर्हि विशेषणवैयर्थ्यमित्यपि न वचनीयं विरुद्धस्यानैकान्ताद्भेदज्ञापकतयाऽन्तर्वर्तिन्या व्याप्तेरप-

न्यासादित्याह *तथाऽपीति* फलितमाह * इत्येताव- दिति* अनुपयुक्तांशसन्निध्यधिको न वक्तव्यो ज्ञेयत्वा- दिवन्निग्रहापातादिति परिहरति *मैवमिति* इक्तो- तरत्वादिति हेतुरसिद्ध इत्यत आह * वस्त्विति * व्यतिरेकसामानाधिकरण्यमेव हेतोरगमकत्वे समर्थ- मिति विशेषणप्रक्षेपो मुधेत्युक्तमित्यर्थः। नित्यः शब्दः कृतकत्वादात्मवदित्युक्ते कृतकत्वं न नित्यत्वस्य सा- धकं विरुद्धत्वादित्युपन्यासे कथं विशेषणवैयर्थ्यमि- त्यत आह * तथाहीति * साध्यनिश्चयं विरुणद्धीति विरुद्ध इति वक्तव्यं व्याप्तिरपि सार्वत्रिकत्वादिविशिष्टं साहचर्यमित्युक्तन्यायेन साहचर्यमात्रस्यागमकत्वस- मर्थत्वेन विशेषणाधिक्यं दुष्परिहरमित्यर्थः। उक्तामेव नीतिं भङ्ग्यन्तरेऽप्यतिदिशति * अत इति * अनैका- न्तिके साध्यव्यतिरेकेण व्याप्तिसन्देहेन प्रत्यवस्थानं विरुद्धे तु साध्यव्यतिरेकव्याप्तित्वनिश्चयेन प्रत्यवस्थान- मित्येवंरूपविशेषादनैकान्तविरुद्धयोर्भेदकथनमत एव विशेषणवैयर्थ्यादेव निरवकाशमित्यर्थः। अनैकान्ति- को हि साधारणोऽसाधारणश्चेति द्विधा, तत्र साधा- रणः साध्याभाववति विपक्षे पक्षे च साधारणत्वात्स- मानधर्मतया पक्षे साध्यसन्देहं करोति, असाधारणस्तु पक्षसपक्षाभ्यां साध्यतदभाववद्भ्यां व्यावृत्ततया- ऽनेकधर्मतया पक्षे साध्यसन्देहं करोति, विरुद्धस्तु व्य- तिरेकव्याप्ततया पक्षे साध्याभावनिश्चयं करोतीति तयोर्भेद इति शङ्काकृतोऽभिप्रायः। अत इति परामृ- ष्टं विशेषणवैयर्थ्यं दर्शयति *अनुमितीति* अनुमितेर्य-

रकारणं तदभावो हेतुदोष इत्यर्थः। कस्तर्ह्यनुमितिहेतुर्य- ज्ञातिरेको हेतुदोष इत्यत आह * अनुमितीति * एको व्याप्तिपरो हेतुः पक्षधर्मतेति यावत् । ततः कि- मित्यत आह * तत इति * व्याप्तिव्यतिरेकस्य हे- तुदोषत्वात्तन्मात्रमुद्भाव्यं हेतुं दूषयतीत्यर्थः। व्याप्ति- व्यतिरेकोद्भावनमेव हेतोर्विपक्षसम्बन्धनियमानियमा- भ्यामिति तदुपन्यास इत्यत आह *तच्चेति* साध्याभा- वसहचरितः साध्यव्याप्तश्चेत्यसम्भवाद्विपक्षवृत्तित्वद- र्शनेनैव व्याप्तिव्यतिरेको गम्यत इत्यर्थः । विपक्ष- सम्बन्धनियमानियमाभ्यामपि व्याप्तिव्यतिरेको ग- म्यत इति तावेवोपन्यस्याविति विपरीतं किं न स्यादित्याशङ्कोपसंहरति * तस्मादिति * तत्स- म्बन्धमात्रमेवोद्भाव्यमस्तु कृतमलमिताभ्यां व्यतिरे- कसंशयनिश्चयाभ्यामिति सम्बन्धः । तदुपपादयति *अनुमितीति* अनुमितिहेतुव्याप्तेस्तत्प्रमितेश्च व्यति- रेकबोधनाय व्यतिरेकसंशयेऽनैकान्तिके व्यतिरेकनि- श्चये विरुद्धे चोद्भाव्यमाने तावेव संशयनिश्चयौ कुत इति जिज्ञासायां विपक्षसम्बन्धमात्रं विपक्षनियतस- म्बन्धश्चायश्योपन्यस्य इति कृत्वा विपक्षसम्बन्धमात्रस्य व्याप्तेस्तत्प्रमितेश्च व्यतिरेकस्य लिङ्गत्वात्तन्मात्रमुद्भा- व्यमुपजीव्यत्वाल्लाघवाच्चेत्यर्थः ।

अभूद्भवति भविष्यतीति लुङादिलकारभेदप्रयोगे विवक्षितोऽपि भूतादिकालः प्रतीयते देवदत्तो ग्रामं गतः इत्यादौ पुंल्लिङ्गत्वादिरविवक्षितः प्रतीयते यथा वाग्निमान्पर्वत इत्यादावविवक्षितधर्मिदृष्टान्तादि

प्रतीयते तदविपक्षसम्बन्धमात्रोऽङ्गाधने ऽविवक्षितौ नियमानियमौ प्रतीयेते इत्यत आह ।

६०२ अविवक्षितनियमाऽनियमप्रतीतिनिरासः ।

लकारभेदप्रयोगे तैस्तैर्लकारैः कालविषयविशेषप्रतिपादनवद्विभक्तिभिर्लिङ्गसङ्ख्याज्ञापनवत् पर्वतोऽग्निमानित्यादौ धर्म्यादिप्रतिपादनवच्च नेदं घटते तत्र तेषामतात्पर्यविषाणामपि पदप्रयोगे विशिष्टबोधने वा अन्यथासिद्धानां यथा बोधनं तथा यद्यत्रापि व्याप्तेरतात्पर्यविषयत्वं तदनैकान्तिकसाधारण्यादेव, अन्यथोक्तदोषापरिहारादेवेति ।

* लकारेति * कालविशेषस्याविवक्षितत्वं कालसम्बन्धमात्रस्य विवक्षितत्वात्प्रथमादिविभक्तेः कर्त्रादिकारकमात्रपरत्वाल्लिङ्गादेरविवक्षितत्वमग्निपर्वतसम्बन्धस्यैव विवक्षिततया प्रत्यक्षसिद्धतया च धर्म्यादेरविवक्षितत्वमित्यर्थः कुतो न घटत इत्यत आह *तत्रेति* तत्र तेषामतात्पर्यविषयाणामन्यथासिद्धानां बोधनं यथेति सम्बन्धः । अन्यथा सिद्धिं दर्शयति * पदेत्यादिना * पदानां लिङ्गादिबोधकत्वस्वाभाव्याल्लिङ्गादेरन्यथासिद्धिः कालादिविशिष्टबोधने विशेषणतया कालादिविशेषस्यान्यथासिद्धिरित्यर्थः । तथा व्याप्तेरतात्पर्यविषयत्वमुत तात्पर्यविषयत्वमिति विकल्प्य प्रत्याह * तथेति * साधारण्यादेव न घटत इति सम्बन्धः । व्यतिरेकनियमस्यातात्पर्यविषय-

तथा लक्ष्यत्वाभावाद्व्यतिरेकसामानाधिकरण्यमावं लक्षणं स्यात्तदनैकान्तेऽप्यस्तीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीयमपवदति * अन्यथेति * सम्बन्धनियमस्य विवक्षितत्वे व्यतिरेकसम्बन्धमात्रस्यागमकत्वप्रयोजकत्वे सति विशेषणवैयर्थ्यादित्यर्थः ।

खण्डनान्तरमाह ।

६०३ खण्डनान्तरम् ।

अनैकान्तिकत्वस्यानुद्भावयता अनभिगच्छता वा विरुद्धमशक्योद्भावनमशक्याधिगमञ्चेति तदुपजीवित्वान्न पृथक् दूषणं विशेष्यप्रतिपादनं विशेष्यावगमञ्च विना विशिष्टप्रतिपादनस्य विशिष्टावगमस्य चाशक्यत्वात् । एवमन्यत्रापि विशेषणस्याप्रयोजकता विशेष्यस्य सामर्थ्यं स्वयमूहनीया । तद्यथा–इदमसाधकं साधारणानैकान्तिकत्वादित्यत्र साधारणेति विशेषणे सपक्षविपक्षगतत्वादित्यत्र सपक्षगतत्वेऽप्युद्भाव्यमाने एवमसाधारणेऽपीति इदमसाधकं जातित्वादिति जातित्वविवेचनं स्वव्याघातकमुत्तरं जातिरिति स्वव्याघातकत्वस्यैव सर्व्वमसत् ज्ञेयत्वादित्याद्यजातिजातिसाधारणस्य दूषणसमर्थत्वेनोत्तरत्वाभिधान इति ।

अनैकान्तिकत्वामिति विरुद्धोऽनैकान्तिकान्न पृथक् दूषणमिति सम्बन्धः । तत्र हेतुः *तदिति* तस्याप्युपपादनाय *अनैकान्तिकमित्यादि* विरुद्धस्यानैकान्ति-

कोपजीवित्वे भवदुक्तं भवेत्तदेवासिद्धं व्याप्तिभङ्गलि-
ङ्गत्वाविशेषादित्यत आह * विशेष्येति * विपक्ष-
सम्बन्धस्य विशेषणं कार्त्स्न्यादि कृत्स्नत्वादिविशि-
ष्टविपक्षसम्बन्धप्रतिपादनादिविशेष्यभूतविपक्षसम्ब-
न्धमात्रप्रतिपादनादिव्यतिरेकेण नोपपद्यते विशेष-
णविशेष्यप्रतिपादनाद्यधीनत्वाद्विपक्षसम्बन्धमात्रं चा-
नैकान्तिकमित्यर्थः । विशेष्यांशस्य हेतोरगमकत्वं
समर्थत्वे सति विशेषणवैयर्थ्यमन्यत्राप्यतिदिशति-
एवमिति तदुदाहरणेन विशदयति *तदिति* श-
ब्दो नित्यः प्रमेयत्वात् घटवदित्यत्र प्रमेयत्वमसाधकं
साधारणानैकान्त्यादित्युक्ते साधारणेति विशेषणे
सति सपक्षे सपक्षविपक्षव्यावृत्तत्वादित्यत्र विपक्षे-
ति विशेषणेऽप्रयोजकता द्रष्टव्येत्याह * एवमिति *
विशेषणांशस्यैव समर्थत्वे विशेष्याप्रयोजकताऽपि
द्रष्टव्येत्यभिप्रेत्याह * इदमिति * सर्वं सत् ज्ञेयत्वा-
दिति प्रथमप्रयोगे दृष्टान्ताभावेनासाधकत्वेऽपि न
जातिता सर्वमसत् ज्ञेयत्वादिति द्वितीयप्रयोगे हेतो-
रपि ज्ञेयतया ऽसत्त्वप्रसङ्गेन स्वव्याघतकत्वादादिपदेन
नेदं साधकं हेतुत्वादित्यादिपरिग्रहः।किमिदं जातिरुत्तरं वाति
जिज्ञासायां स्वव्याघातकमुत्तरं जातिरिति विवेचनीयं
तथा च जात्यजातिसाधारणस्यव्याघातकत्वस्यैव
दूषणसमर्थत्वादुत्तरमिति विशेष्यस्याप्रयोजकताऽनु-
त्तररूपे व्याघाते जातित्वानङ्गीकारादुत्तरमित्यपि व-
क्तव्यम् ।

एवं प्रसङ्गाद्व्यर्थविशेषणत्वायन्यत्रातिदिश्य विरु-

त्वलक्षणखण्डनं प्रकृतमनुसरति।

६०३ विरुद्धलक्षणखण्डनम्।

किञ्च साध्यविपरीतेति साध्याभावेत्यर्थे, यदा अभावात्मैव साध्यः क्वचिद्भवति तत्र तद्विपरीतस्य भावत्वात्तदव्यापकत्वं लक्षणस्य। नच विपरीतशब्दस्य विरोधिमात्रार्थत्वे भावाभावोभयव्याप्तिरिति वाच्यम्। सहानवस्थानं हि भावाभावयोर्विरोधोऽभ्युपेयते अनवस्थानञ्च संसर्गनिषेधः स च भावाभावयोरन्योन्यस्यानवस्थानमेव परस्परप्रतिषेधरूपत्वात्तयोः, तथा च सति भावाभावयोः स्वरूपस्यानुपसङ्ग्रहे प्रत्येकमव्याप्तिर्मिलितस्यासम्भव एवेति। वक्ष्यामश्च भावाभावयोर्विरोधनिरुक्तिनिराकरणमुपरिष्टादिति।

* किञ्चेति * साध्यविपरीतव्याप्त इत्यत्र विपरीतपदेनाभावो विवक्षित उत विरोधमात्रमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * साध्येति * अभाव इत्यर्थे भादुगुण इति गुण एकारे कृते अभावेत्यर्थे इति रूपे विवक्षित इति शेषः। न नित्यः शब्दः भावत्वे सत्यनादित्वादित्यत्र नित्यत्वाभावे साध्ये तद्विपरीतेन नित्यत्वेन भावरूपेण व्याप्तोऽयं विरुद्धो लक्षणेन न व्याप्यत इत्यव्याप्तिरिति यावत्। द्वितीयमपवदति * नचेति * यत्र भावः साध्यस्तत्र तद्विपरीतोऽभावो यत्राभावस्तत्र तद्विपरीतो भाव इति कुतो नोभ-

यव्याप्तिर्विरुद्धमात्रार्थत्व इत्यत आह * सहेति * भा-
वाभावस्यैव विरोधत्वे ऽन्यतरलयप्रसङ्गादित्यर्थः। अ-
स्तु ततः किमित्यत आह * अनवस्थेति * एकस्मिन्
काले देशे च भावाभावयोरवस्थानं संसर्गस्तन्नि-
षेधोऽनवस्थानमित्यर्थः। संसर्गनिषेधः कीदृश इत्यत
आह * स चेति * यत्र भावस्तत्र नाभावो यत्राभा-
वस्तत्र न भाव इत्यन्योन्यस्यानवस्थानमेव संसर्ग-
निषेध इत्यर्थः। कुत इत्यत आह * परस्परेति * तथा
लक्षणस्य को दोष इत्यत आह * तथेति * भावा-
भावयोः स्वरूपास्वीकारे तयोरनवस्थानस्यैव लक्षण-
त्वस्वीकारे किं प्रत्येकं लक्षणमुत मिलितमाद्येऽन्योन्यो-
दाहरणाव्याप्तिः द्वितीयेऽसम्भव इत्यर्थः। भावाभाव-
योरनवस्थानं च यद्यपि तदुभयव्यतिरेकेण नास्ति
तथाऽप्यङ्गीकृत्यैतदुक्तम्। भावाभावयोर्विरोधनिर्वच-
नस्य खण्ड्यमानत्वादपि लक्षणासिद्धिरित्याह * व-
क्ष्यामश्चेति।

उत्तरवादपातनिकां रचयति

६०४ अनैकान्तिकखण्डनारम्भः।

किञ्च व्याप्तिपदेन लक्षणप्रविष्टेन किं व्यवच्छेद्य-
म्। अनैकान्तिकमिति चेत्। किं तदनैकान्तिकम्। तथा
हि—अनैकान्तिकः सव्यभिचार इत्यलक्षणम्। सव्य-
भिचारत्वं हि यदि विपक्षवर्तिता तदानीं विरुद्धेऽपि प्रस-
ङ्गः असाधारणानैकान्तिकाव्याप्तिश्च। अथ सपक्षवि-

पक्षगताभावता तदा साधारणोदाहरणाव्यापकत्वम् ।

किंचेति विरुद्धलक्षणप्रविष्टेन व्याप्तिपदेन किं व्यवच्छेद्यं न किंचिदिति क्षेपः प्रश्नो वा उभयत्र परिहारं शङ्कते *अनैकान्तिकमिति* असिद्धस्य सप्तमरसादिवद्व्यवच्छेद्यत्वादनैकान्तस्य सिद्धिर्वक्तव्या सा च लक्षणायत्तेति लक्षणं पृच्छति *किमिति* आक्षेपाभिप्रायमाविष्करोति *तथा हीति* एकस्मिन्नेव साध्ये नियत एकान्तः न एकान्तोऽनैकान्तः व्यभिचारश्च सम्बन्धानियमः अनियतसाध्यसम्बन्धोऽनैकान्त इत्येतदलक्षणमिति यावत् । किमिदं सव्यभिचारत्वं विपक्षवृत्तित्वमुत सपक्षविपक्षगताभावता किंस्वित्सपक्षविपक्षसाधारणतेति विकल्प्य प्रथममनुवदति *सेति* दूषयति * तदेति * शब्दोऽनित्यः अकार्यत्वादित्यस्मिन्विरुद्धेऽपि विपक्षवृत्तित्वं लक्षणगतमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। दोषान्तरमाह * असाधारणेति * शब्दो नित्यः आकाशविशेषगुणत्वादित्यसाधारणानैकान्तिकाऽव्याप्तिस्तस्य विपक्षवृत्तित्वाभावात् । ननु अनध्यवसितोऽयं हेत्वाभासो नानैकान्तः साध्यासाधकः पक्ष एव वर्तमानो हेतुरनध्यवसित इति तल्लक्षणादिति । मैवम् । असाधकत्वमनुमित्यजनकत्वं तच्चाप्तिपक्षधर्मत्वनिश्चये सत्येव तत्र तद्विरहे वा नाद्यो ऽसम्भवान्न हि सम्भवति व्याप्तपक्षधर्मतानिश्चये सत्यसाधक इत्यतिप्रसङ्गात् । द्वितीयेऽसिद्धान्तर्भावः व्याप्तिविरहाद्वे दसाधकत्वं तदा न एकान्तोऽनैका-

न्तिक इत्यन्वर्थसंज्ञासम्भवे ऽपूर्वसंज्ञान्तरकरणमनुपपन्नं प्रमाणाभावाद्गौरवाच्च। अस्यानैकान्तिकान्तर्भाव्यनुपसंहार्यस्यानैकान्तिकान्तर्भावाभावादनैकान्तिकादनध्यवसितः पृथक् स्वीकर्त्तव्य इति चेन्न। समनन्तरमेव तस्याप्यन्तर्भावाभिधानात्तस्माद्भूषणोक्तमप्यनादृत्याचार्योद्द्योतकरवाचस्पतिप्रभृतिभिरुक्तमेव स्वीकार्यमिति द्वितीयं शङ्कते *अथेति* सपक्षविपक्षयोर्गतोऽभावो यस्य स तथोक्तस्तद्भावस्तत्ता सव्यभिचारत्वमिति सम्बन्धः। निराकरोति *तदेति* शब्दो नित्यः प्रमेयत्वादिति साधारणानैकान्तिकोदाहरणाव्यापकत्वं लक्षणस्य पक्षत्रयवृत्तित्वात्तस्येत्यर्थः।

तृतीयं शङ्कते।

६०५ विकल्पनिरासः।

अथोच्यते सव्यभिचारत्वं सपक्षविपक्षसाधारणता अभिप्रेता सा चान्वयेन साधारणस्य व्यतिरेकेणासाधारणस्यानैकान्तिकस्य सङ्ग्राहिका, सपक्षविपक्षसाधारणतामात्रं त्वन्वयेन व्यतिरेकेण वेति विशेषणवत्तया न विवक्षिता अतः साधारणासाधारणानैकान्तिकयोरुभयोरपि सङ्ग्रहः। विवादाध्यासितं क्षणिकं सत्त्वादित्यादेरनुपसंहार्य्यस्यापि सपक्षविपक्षशून्यत्वादेव सपक्षविपक्षगतत्वाभावेन साम्यमिति। विचार्यमेतद्व्याख्यानं परमस्तु तावदापाततः, तथापि व्यतिरेकेण सपक्षविपक्षसाधारण-

तायाः सपक्षाव्यापके सद्धेतौ धूमविशेषादौ गतत्वेनाति-व्यापकत्वात्। यदि त्वस्य दोषस्य परिहारार्थं सर्वविपक्ष-सपक्षसाधारणमनैकान्तिकामिति ब्रूषे । तदा व्य-तिरेकमात्रेण सर्वसपक्षाविपक्षापक्षसाधारणता धूमा-नुमानादिगामिनी न भवतु नाम। अन्वयेन तु सर्व-सपक्षविपक्षसाधारणता विपक्षसपक्षैकदेशगामिनं साधा-रणानैकान्तिकं शब्दो न नित्यः प्रत्यक्षग्राह्यत्वादित्या-दिकं न सङ्गृह्णातीत्यव्याप्तिरित्येकं सन्धित्सतोऽपरं प्रच्यवते।

* अथेति * एवमपि कथमुभयसङ्ग्रह इत्यत आह * सेति * अन्वयः सत्त्वं, व्यतिरेकोऽसत्त्वं साधारणस्यो भयत्र सत्त्वं समानमसाधारणस्यासत्त्वमिति अ न्वयेन व्यतिरेकेण च सपक्षविपक्षसाधारणतोभय-सङ्ग्राहिका व्यापिकेत्यर्थः। अन्वयेन साधारण्यं चाब्रि-यच्छिन्नमसाधारणाव्याप्तिर्व्यतिरेकेण चेत्साधारणाऽ-व्याप्तिरुभयेन चेदुभयाव्याप्तिरित्यत आह * सपक्षे-ति * लक्षणं व्यापकमिति शेषः। हेतुं व्याचष्टे * अन्व-येनेति * विवादाध्यासितं सर्वं क्षणिकं सत्त्वादित्यादे-रनुपसंहार्यस्य कथं सङ्ग्रहः तत्रान्वयव्यतिरेकयोर-भावादित्यत आह * विवादेति * उपसंहारो व्याप्तिस-न्धिपय उपसंहार्यो दृष्टान्तः स न विद्यते यस्य सोऽ-नुपसंहार्यः तस्यापि सपक्षविपक्षगतत्वाभावेन व्यति-रेकेण साम्यमिति तदुपसङ्ग्रहस्तत्र हेतुः * सपक्षेति * न

हि सम्भवति सपक्षादिर्नास्ति तत्र गतो हेतुरित्यादिपदेन सर्वं शून्यज्ञेयत्वादित्यादिसङ्ग्रहः । न च खपुष्पादिर्दृष्टान्त इति वाच्यम् । निरुपाख्यस्य सोपाख्यसाध्यहेत्वनाश्रयत्वादन्यथाऽऽश्रयासिद्धिविलोपप्रसङ्गादिति सपक्षविपक्षसाधारण्यं केवलव्यतिरेकिहेतोरप्यस्तीत्यतिव्याप्तिः साध्यासाधकत्वविशेषणे तदेव दूषणं समर्थमुद्भाव्यं व्यर्थं सपक्षेत्यादिविशेषणमित्यभिप्रेत्याह * विचार्यमिति * अङ्गीकृत्याप्याह * परमिति * परं केवलमापाततोऽस्त्विति अङ्गीकृतं चेल्लक्षणसौस्थ्यमित्याशङ्क्य किं सपक्षविपक्षसाधारण्यमात्रं लक्षणमुत सर्वसपक्षविपक्षसाधारण्यमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *तथा ऽपीति * गोपालघटिकोद्भासितधूमव्यावृत्त्यर्थं विशेषपदम्। धूमवत्त्वादिति सद्धेतुर्विपक्षसपक्षयोर्व्यतिरेकद्वारा साधारण इत्यतिव्यापकत्वं । तत्र हेतुः * सपक्षेति * सपक्षैकदेशेऽङ्गारावस्थाग्निमति तदप्रवृत्तेरित्यर्थः । आदिपदेन शब्दो नित्यः सामान्यवत्त्वे सत्यस्मदादिबाहिरिन्द्रियग्राह्यत्वात् घटवदित्यादिसङ्ग्रहः । द्वितीयकल्पं शङ्कते * यदीति * सर्वसपक्षविपक्षसाधारणो ऽनैकान्तः सद्धेतौ सपक्षैकदेशावृत्तौ तदभाव इति तन्निवृत्तिरित्यर्थः । उक्तातिव्याप्तिपरिहारमङ्गीकृत्य दूषयति * तदेति * व्यतिरेकमात्रेण सपक्षविपक्षसाधारणता धूमानुमानगामिनी न भवतीति कृत्वा ऽतिव्याप्तिर्माभून्नामेत्यर्थः । न चैतावता लक्षणं निरवद्यमव्यापकत्वादित्याह * अन्वयेनेति * शब्दो

नित्यः प्रत्यक्षत्वात् घटवदिति साधारणानैकान्तं न सङ्गृह्णाति—न व्याप्नोति सपक्षैकदेशे गुरुत्वादौ आकाशादौ वा प्रवृत्तेरित्यर्थः। शब्दोनित्यो ऽचलनात्मत्वे सति सामान्यवत्त्वादित्यादिरादिपदार्थः। उपसंहरति * इत्येकमिति * अतिव्याप्तिपरिहारमिच्छतस्ते-ऽपरं—सर्वलक्षणव्याप्तिः प्रच्यवत इत्यर्थः।

सङ्केतावतिव्याप्तिपरिहारमङ्गीकृत्याव्यापकत्वमुक्तमिदानीमतिव्याप्तिरपि तदवस्थेत्याह।

६०६ अङ्गीकृत्याऽपिदोषतादवस्थ्यम्।

अपिचान्वयव्यतिरेकाभ्यां सर्वसपक्षविपक्षगतत्वाद्धूमानुमानादौ स एव प्रसङ्गः विशेषरूपेण तयोरविवक्षितत्वात्।

* अपि चेति * धूमादौ स एव लक्षणातिव्यापकत्वप्रसङ्गस्तत्र हेतुः * सर्वेति * तत्रापि हेतुरन्वयेति। धूमवत्त्वं हेतुर्विपक्षं व्यतिरेकेण सपक्षैकदेशं च तेनैव सपक्षैकदेशं पुनरन्वयेनेत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां सर्वसपक्षादिव्यापकत्वमित्यर्थः। व्यतिरेकेणैवान्वयेनैव वा सर्वसपक्षविपक्षसाधारणोऽनैकान्तिक इति विवक्षितत्वान्नातिव्याप्तिरित्यत आह * विशेषेति * विवक्षितत्वं चाव्याप्तिरित्यर्थः।

सर्वसपक्षेत्यादिलक्षणवाक्ये सर्वपदं विपक्षस्यापि विशेषणं, मुत सपक्षस्यैकस्यैवेति विकल्प्य प्रथममनुवदति।

६०७ लक्षणविकल्पनिरासः।

किञ्च सर्व्वसपक्षविपक्षसाधारणमनैकान्तिकमिति वाक्ये यदि सर्वेति विपक्षस्यापि विशेषणं तदा विपक्षैकदेशवृत्तेः सपक्षव्यापिनः साधारणानैकान्तिकस्य त्रसरेणुः कार्य्यावयवको महत्त्वात् घटवदित्यादेरव्यापकं लक्षणमिदम्। अथ सर्व्वेति न विपक्षस्य विशेषणं तदा व्यतिरेकमादाय विपक्षसर्व्वसपक्षसाधारणमनैकान्तिकमिति एतद्विपक्षैकदेशमात्रवृत्तौ विरुद्धे क्षिति नित्या सावयवत्वादित्यादौ गतत्वादतिव्यापकमिति।

* किञ्चेति * दूषयति * तदेति * तदा साधारणस्यानैकान्तिकस्याव्यापकमिदं लक्षणमिति सम्बन्धः। सर्वेति विशेषणाभावादिति दर्शयति * विपक्षेत्यादि * उदाहरणमाह * त्रसरेणुरिति * त्र्यणुकमित्यर्थः। कार्यमवयवो यस्य स तथोक्तः कार्यारब्ध इत्यर्थः। महत्त्वं हेतुः सपक्षे घटादौ सर्वत्र वर्तते विपक्षे परमाण्वादौ न वर्तते दिक्कालादौ वर्तत इति विपक्षैकदेशवृत्तिः परमाणुः स्वतो न्यूनपरिमाणारब्धः द्रव्यत्वात् घटवदित्यादिरादिपदार्थः। द्वितीयं शङ्कते *अथेति* अतिव्याप्तिं दर्शयितुं लक्षणवाक्यस्य पर्यवसितमर्थं दर्शयति * तदेति * व्यतिरेकमादाय विरुद्धे गतत्वादित्युपरि सम्बन्धनीयम्। इदमनैकान्तिकमित्युक्तं स्यादिति शेषः। अस्तु को दोष इत्यत आह *एतदिति* उदाहरति *क्षितिरिति* सावयवत्वादि-

ति हेतुर्विपक्षे घटादौ वर्तते शुक्लादौ च न वर्तते सपक्षे परमाण्वादौ सर्वत्र न वर्तत इति सर्वसपक्षविपक्षसाधारणत्वं विपक्षैकदेशवृत्तिविरुद्धेऽस्तीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। क्षितिर्नित्या कार्यद्रव्योपादानत्वादित्याद्युदाहार्यमिति दर्शयत्यादिपदेन।

सपक्षविपक्षसाधारणमिति लक्षणस्यासाधारणादिसकलानैकान्तिकव्यापकत्वमङ्गीकृत्यातिव्यापकत्वमुक्तमिदानीं सा वाक्भङ्गिरेवानुपपन्नेत्याह।

६०८ वाचोयुक्तिनिरास।

का चेयं वाचोयुक्तिः सपक्षविपक्षसाधारणमनैकान्तिकमित्युक्ते सर्वं सङ्गृह्यते अन्वयेन व्यतिरेकेण चेति। कथमनुपसंहार्यस्यासत्सपक्षविपक्षस्य सपक्षे विपक्षे वा अन्वयेन व्यतिरेकेण वा साधारण्यं स्यात् तयोरेवाभावात्। यदि च सपक्षे च विपक्षे च साधारणत्वमुभयत्र स्वरूपानुगमो विवक्षित स्तदानीमसाधारणानैकान्तिकाव्याप्तिः। अथोभयस्मिंस्तस्मिन्नसत्त्वं तद्विवक्षितं तदा सर्वाव्याप्तिः तदसत्त्वस्यातद्धर्मत्वात्। अथ तदुभयवर्त्यभावप्रतियोगित्वं तदुभयसम्बन्धस्य योऽभावस्तदाश्रयत्वं वाऽभिप्रेतं तदापि साधारणोदाहरणाव्याप्तिः। अथ मन्यसे तदुभयसाधारण्यं नाम एकस्मिन् यादृप्यं हेतोः सत्त्वमसत्त्वं वा तादृप्यमपरस्मिन्नपि यत्तदुच्यते, तथा सति नाव्यापकतादोष इति। मै-

षम् । मुख्यस्तावद्वचनार्थो नोपपद्यते हेतोरैकरूप्यस्य-सपक्षविपक्षावाश्रय इति । किं नाम? ऐकरूप्यवतोर्हेतोस्ता-वाश्रयाविति स्यात्तदा चासाधारणाऽव्याप्तिः तत्र सपक्षे विपक्षे च हेतोरसत्त्वेन तदाश्रयत्वासम्भवात् । तस्मात् सपक्षे विपक्षे च साधारणत्वं हेतोरनैकान्तिकत्वमि-त्यनुपपन्नमेव ।

* का चेति * साधारणासाधारणानुपसंहार्य-मित्यर्थः । काऽनुपपत्तिरित्यत आह * कथमिति * सपक्षविपक्षयोरन्वयव्यतिरेकाभ्यां साधारण्यमनु-पसंहार्यस्यासम्भवीति दर्शयितुं तत्स्वरूपमाह * असदिति * कथं वा न स्यादित्यत आह * तयो-रिति * सपक्षविपक्षयोरेवाभावे तन्निष्ठो हेतुभावोऽ-भावो वा न हि प्रमातुं शक्यते भावाभावयोर्भा-वाधिकरणतया प्रमानियमादित्यर्थः । किं च सप-क्षविपक्षसाधारणत्वं हेतोः सपक्षविपक्षयोरनुगम उत तदुभयत्रासत्त्वं किं वा तदुभयनिष्ठाभावप्रतियोगि-त्वमाहो स्वित्सपक्षविपक्षसम्बन्धाभाववत्त्वमिति वि-कल्प्य प्रथममनुवदति * यदीति * अव्याप्त्या दूष-यति * तदेति * असाधारणानैकान्तस्य सपक्षविप-क्षानुगतत्वाभावादव्याप्तिरित्यर्थः । द्वितीयं शङ्कते * अथेति * तत्सपक्षविपक्षसाधारण्यमित्यर्थः । अ-सम्भवेनैतद्दूषयति * तदेति * कुतः सर्वाऽव्याप्ति-रित्यत आह * तदिति * सपक्षविपक्षगतहेत्वभाव-

स्य हेतुधर्म्मत्वाभावात्तस्यासाधारण्यवश्वासम्भवादसिद्धिरित्यर्थः । तृतीयचतुर्थौ कल्पावुद्भावयति * अथेति * सपक्षविपक्षाभ्यां हेतोः सम्बन्धस्तदुभयनिष्ठ इति तदभावोऽपि तदुभयाश्रय इत्यभावप्रतियोगित्वं सपक्षविपक्षाभ्यां हेतुसम्बन्धस्य योऽभावस्तदाश्रयत्वं वा सपक्षविपक्षसाधारण्यं विवक्षितमित्यनुषङ्गः । इदमव्यापकमित्याह * तदेति * साधारणानैकान्तस्य सपक्षविपक्षगतत्वादेव तदुभयनिष्ठाभावप्रतियोगित्वं तत्सम्बन्धाभाववत्त्वं वा नास्तीत्यर्थः । उक्तदोषपरिजिहीर्षया पक्षान्तरं शङ्कते * अथेति * हेतोरेकस्मिन्सपक्षे विपक्षे वा यादृप्यं-यद्रूपत्वं सत्त्वमसत्त्वं वा तादृप्यमपरस्मिन्सपक्षादौ यन्नाम तत्सपक्षविपक्षसाधारण्यमुच्यत इत्यर्थः । एवं लक्षणशिक्षायां फलमाह * तथेति * सपक्षविपक्षयोरैकरूप्यं प्रति यदधिकरणत्वं सप्तम्या प्रतीयते तद्विवक्षितमुत लक्षणया तादृप्यवतो हेतोस्तदाश्रयत्वं विवक्षितमिति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नैवमिति * हेतोरैकरूप्यं हेतुधर्म्मत्वान्न तदन्यनिष्ठमित्यर्थः । तस्माद् द्वितीयः परिशिष्यत इति प्रश्नपूर्वकमाह * किमिति * अस्तु तथा वा को दोष इत्यत आह * तदेति * कुत इत्यत आह * तत्रेति * तत्रासाधारणोदाहरण इति यावत् । सपक्षविपक्षयोरैकरूप्यं नाम असाधारणस्यासत्त्वं तद्वतो हेतोः सपक्षादिनिष्ठत्वमित्यर्थः । सपक्षविपक्षसाधारणोऽनैकान्त इति लक्षणखण्डनं निगमयति * तस्मादिति *

सङ्क्षेपविस्ताराभ्यामुच्यमानं वस्तु मदबुद्धिबुद्ध्यारूढं भवतीति कथितमेव हेतुं सङ्क्षिप्याह।

१०९ पूर्वोक्तहेत्वनुवादः।

असत्त्वपक्षे हेतोस्तदाश्रयकत्वानुपपत्त्या सपक्षे विपक्षे चेति सप्तमीनिर्देशस्यासङ्गतत्वात्। तदभावापेक्षयाचाश्रयत्वस्योपपत्तौ हेतोस्तदाश्रयत्वे किमायातम्। आयातु वा किञ्चित् तथापि साधारणोदाहरणेषु हेत्वभावापेक्षया सपक्षविपक्षयो नाश्रयता सप्तम्यर्थः किन्तु हेत्वपेक्षयैवेति एकार्थापर्य्यवसायित्वे वाक्यस्य लक्षणाव्यापकतापत्तिरेव।

* असत्त्व इति * यद्यपि सपक्षादिसाधारण्यं तद्गतासत्वं हेतोरित्यसाधारणानैकान्तस्थले हेतोः सपक्षादिनिष्ठत्वन्नास्ति तथाऽपि तदभावस्य सपक्षाद्याश्रयत्वमस्तीत्यत आह * तादिति * तदाश्रयत्वस्य सपक्षादेः सप्तम्यर्थस्य सम्भवेऽपि हेतोः सपक्षादिनिष्ठत्वे लक्षणप्रविष्टे न किं विलम्ब्यत इत्यर्थः। सपक्षादिनिष्ठाभावं प्रति प्रतियोगित्वं हेतोर्लाभ इत्यत आह * आयात्विति * यद्यपि सपक्षविपक्षगतासत्वप्रतियोगित्वं हेतोर्विशेषस्तथाऽपि साधारणानैकान्तिकस्थलेषु सपक्षविपक्षयोर्हेत्वभावापेक्षया सप्तम्यर्थोऽधिकरणत्वं न भवति सपक्षविपक्षगामित्वादेव तस्येत्यर्थः। कस्तर्हि सप्तम्यर्थोऽधिकरणत्वं तत्रेत्यत आह *

१ वेत्यनेकार्थपर्यवसायित्वे इति का० मु० पु० पा०।

किं त्विति * सपक्षविपक्षयोरैकरूप्यं हेतोरनैकान्त्य मिति वाक्ये साधारणोदाहरणविवक्षायां सपक्षादौ सत्वमैकरूप्यमितरत्र तदसत्वमेतावता प्रकृतलक्षणस्य को दोषस्तत्राह * इत्यनेकेति *

सपक्षविपक्षयोः साधारणो हेतुरनैकान्तिक इत्येतावन्मात्रं लक्षणमुतान्वयादिना विशेषित इति विकल्प्य प्रथमकल्पमनुवदति।

६१० सामान्यविशेषलक्षणयोर्निरासः।

किञ्च सपक्षविपक्षसाधारणत्वं यदि सामान्यतोलक्षणं साधारणासाधारणानैकान्तिकभेदद्वयसङ्ग्रहार्थमुच्यते तदा सपक्षविपक्षयोरन्यत्वादिभिर्हेतोः साधारण्यमस्त्यन्यत्रापीत्यतिव्याप्तिः। अथातिव्याप्तिपरिजिहीर्षयाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां सपक्षविपक्षसाधारणमनैकान्तिकमित्युच्यते तदा अन्वयव्यतिरेकयोः प्रत्यकमिलितविकल्पानुपपत्त्या अव्यापकत्वापातः।

किं चेति अतिव्याप्त्यैतदपवदति *तदेति* धूमवत्त्वादिहेतोः सपक्षाद्यपेक्षया ऽन्यत्वसत्त्वज्ञेयत्वादिभी रूपैः सपक्षविपक्षयोःसाधारण्यमस्तीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। द्वितीयं कल्पमुत्थापयति *अथेति* अन्वयेन सपक्षादिसाधारण्ये ऽसाधारणाव्याप्तिर्व्यतिरेकेण साधारण्यलक्षणस्य साधारणाव्यापकता मिलिताभ्यामुभाभ्यां साधारण्यस्य सर्वाव्याप्तिरित्यभिसन्धाय दूषयति *तदेति*

उक्ताव्याप्त्यसम्भवपरिहाराय प्रकारान्तरं शङ्कते।

६११ प्रकारान्तरेणानैकान्तिकनिरासः ।

स्यादेतत् स्वस्वाभावविरोधाश्रयाश्रितसपक्षविपक्षत्त्वं सपक्षविपक्षसाधारण्यं विवक्षितमेवं नाव्याप्त्यतिव्याप्ती इति। तदप्यसत् । तथाह्यस्तु तावत्सर्वपदविशेषणोपादानानुपादानपक्षोक्तदोषापातः सर्वशब्दोपादाने धूमानुमानादौ प्रसङ्गश्च । स्वस्वाभावविरोधशब्दार्थस्याप्येकस्यानुगतस्यासम्भवेन लक्षणानुगमाभावो दोषः तत्तदभावयोर्हि विरोधः सहानवस्थानं अनवस्थानञ्चावस्थानप्रतिषेधो नच तञ्चावस्याभावस्वरूपादन्यत्, नचाभावस्याप्यनवस्थानं भावस्वरूपादन्यत्, किन्तु तदेव भावस्य स्वरूपं तत्र स्वस्वाभावविरोधाश्रय इत्यस्य नार्थैक्यं किञ्चिन्मृग्यमाणमवाप्यते । स्वस्वाभावविरोधाश्रय इति वचनं विचारमर्हति । स्वस्वाभावयोर्विरोधविशेषणतया आधेयकोटिनिवेशात् विशेषणघटितमूर्त्तित्वाद्विशिष्टपदार्थस्य तदाधारत्वानुपपत्तेः । अतिव्यापकता च स्यात् । अन्वयमादाय सपक्षे व्यतिरेकमादाय विपक्षे वर्त्तमानस्याप्युक्तलक्षणोपेतत्वात् । स्वस्वाभावाविशेषिनस्य तु विरोधस्याश्रयेऽभिधीयमाने सर्वानुमानव्यापकत्वमनैकान्तिकलक्षणस्यापतेत् ।

स्यादिति स्वशब्देनानैकान्तिकाभिमतहेतुरुच्य-

ते स्वं च स्वाभावश्च स्वस्वाभावौ तयोर्विरोधः स्वस्वाभावविरोधस्तस्याश्रयौ स्वस्वाभावविरोधाश्रयौ ताभ्यामाश्रितौ सपक्षविपक्षौ यस्य हेतोः स तथोक्तस्तस्य भावस्तत्त्वं अनैकान्त्यमिति शेषः। अभेदविरोधाऽऽश्रयभेदाश्रितसपक्षविपक्षत्वं सर्वानुमानसाधारणमिति तद्व्यावृत्त्यर्थं स्वेत्यादिविशेषणम्। सपक्षविपक्षसारणोऽनैकान्त इत्युक्तलक्षणपरित्यागाद्वेत्वन्तरलेत्यत आह *सपक्षेति* लक्षणवाक्ये कुटिलिकास्वीकारफलमाह *एवमिति* भावाभावविरोधस्योभयनिष्ठत्वाद्भावाभावद्वयमपि विरोधाश्रयत्वेनैकं भवति तेन प्रत्येकमिलितविकल्पाऽनुपपत्तिर्नाप्यतिव्याप्तिः सद्धेत्वादौ सपक्षविपक्षयोरुक्तविरोधाश्रयाश्रितत्वाभावादित्यर्थः। स्वशब्देन व्यक्तिपरामर्शेऽव्याप्तिः सामान्यपरामर्शे ऽतिव्याप्तिः धूमादेः सपक्षविपक्षाभ्यामन्यत्वेन स्वस्वाभावविरोधाश्रयाश्रितसपक्षविपक्षत्वादिति दूषयति * तदिति * असत्त्वमेव प्रकारान्तरेणोपपादयति * तथा हीति * सपक्षविपक्षयोर्विशेषणत्वेन सर्वपदमुपादीयते न वाऽऽद्ये विपक्षैकदेशगामिनं साधारणानैकान्तिकं न व्याप्नोति द्वितीये व्यतिरेकेण सपक्षविपक्षसाधारणतायाः सपक्षाव्यापके सद्धेतौ धूमविशेषादौ गतत्वेनातिव्यापकमित्यर्थः। भङ्गान्तरमाह * सर्वेति * अन्वयव्यतिरेकाभ्यां सपक्षविपक्षगतत्वात् धूमादौ स एव प्रसङ्गः विशेषरूपेण तयोरविवक्षितत्वादित्यर्थः। प्रागुक्तमेव दोषं स्मारयित्वा दोषान्तरं दर्शयति * स्वेति * असम्भवेनापी-

ति सम्बन्धः। कथं विरोधशब्दार्थस्यैक्यासम्भव इत्यत आह * तदिति * हेतुतदभावयोर्विरोधः सहानवस्थानं भावाभावविरोधस्य सहानवस्थानस्याङ्गीकारादित्यर्थः। एवं च विरोध एको न सम्भवतीति दर्शनाय तत्स्वरूपं दर्शयति * अनवस्थेति * एकस्मिन्देशे काले च भावाभावयोः संसर्गोऽवस्थानं तदभावोऽनवस्थानमित्यर्थः। अस्तु ततः किमित्यत आह * न चेति * भावस्य तदभावेन सहानवस्थानमभावस्वरूपादन्यन्न सम्भवति यत्राभावस्तत्र भावो नास्तीत्येकार्थत्वादित्यर्थः। एवमभावस्यापीत्याह * न चेति* अभावस्याऽप्यनवस्थानं भावस्वरूपान्नान्यत्। किं तु भावस्वरूपमभावाभावस्य भावत्वादित्यर्थः। उपसंहरति * तत्रेति * स्वस्वाभावविरोधः स्वस्वाभावावेव तथा च प्रत्येकामिलितविकल्पदोष इत्यर्थः। स्वस्वाभावविरोधाश्रयत्वं स्वस्वाभावयोरभ्युपगम्यैतदुक्तन्न च तत्सम्भवतीत्याह * स्वेति * स्वस्वाभावविशिष्टो विरोध उत विरोधाश्रयाश्रितसपक्षत्वादिलक्षणमुत स्वस्वाभावाभ्यामुपलक्षितत्वं विरोधस्येति विकल्प्य प्रथमे दूषणमाह *स्वेति* स्वस्वाभावयोस्तदाधारत्वानुपपत्तेरसम्भव इति सम्बन्धः। तदुपपादनं * विरोधेत्यादि * तत्रापि हेतुविशेषणेति। विशिष्टपदार्थस्य विशेषणघटितमूर्त्तित्वात्स्वस्वाभावविशिष्टविरोधस्य स्वस्वाभावाश्रयत्वे स्वस्वाभावयोरंशतः स्ववृत्तिः स्यादित्यर्थः। न केवलमसम्भवोऽतिव्याप्तिरपीत्याह *अस्तीति* अतिव्याप्तिमुपपा-

दयति * अन्वयमिति * अनित्यः शब्दः कृतकत्वादित्यादेः सपक्षव्यापकस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां स्वस्वाभावविरोधाश्रयाश्रितसपक्षविपक्षत्वादित्यर्थः। द्वितीयं दर्शयति * स्वेति * अभेदविरोधाश्रयभेदाश्रितसपक्षविपक्षत्वं सर्वानुमानसाधारणमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। स्वस्वाभावाविशेषितस्य विरोधस्य सर्वानुमानव्यापकत्वमिति सम्बन्धः।

स्वस्वाभावाभ्यामुपलक्षितत्वं विरोधस्याऽभिप्रेयते तेन विशेषणपक्षोक्तस्ववृत्तिदोषो नेति तृतीयकल्पमाशङ्क्याह।

६१२ तृतीयकल्पनिरासः।

न च वाच्यं स्वस्वाभावोपलक्षितो विरोधोऽभिमतः तेन विशेषणपक्षोक्तदोषस्य नावकाश इति, यतः स्वस्वाभावाभ्यां विरोधमात्रं वा लक्ष्यते तद्व्यक्तिर्वा काचित्। आद्ये यदेव स्वस्वाभावाभ्यां लक्षितं विरोधमात्रं तदेवान्यदपीत्युक्ताऽतिव्याप्तिः तदवस्थैव। स्वस्वाभावपदोपादानवैयर्थ्यञ्च। अथ द्वितीयस्तदा लक्षणस्याननुगमः एकस्य विरोधव्यक्तिविशेषस्यात्र परिगृहीतत्वायापरविरोधव्यक्त्यनात्मत्वात्। अथ यावत्योऽपेक्षिता विरोधव्यक्तयस्ता उपलक्ष्यन्त इत्युच्यते, किन्नोपलक्ष्यन्ते, किन्तु किं केन चिदनुगतेन रूपेण, उत प्रतिस्वं व्यावृत्तेनात्मना।

१ व्यक्तेरन्यत्वात् इति का० मु० पु० पा०।

प्रथमे तदेवोच्यतां किमुपलक्षणोपन्यासप्रयासेन । न च तत्सम्भवति विरोधमात्रस्यातिप्रसञ्जकत्वात् । प्रतिस्वं व्यावृत्तेन व्यक्तीनामात्मनोपलक्ष्यत्वे तथैव तासां लक्षणप्रवेश इति मिलितानां लक्षणत्वे सर्व्वाव्याप्तिः प्रत्येकं लक्षणत्वे परस्परोदाहरणाव्याप्तिः ।

* न चेति * कुत इत्यत आह * यत इति * यत इत्यस्य विरोधव्यस्यनात्मत्वादित्यनेनोपरि सम्बन्धः । हेतूपपादनाय विकल्पयति * स्वेति * अविवक्षितविशेषं विरोधसामान्यमुपलक्ष्यते किं वाविरोधव्यक्तिरेव का चिदित्यर्थः । कस्मिन्सति किं स्यादित्यत आह * आद्य इति * विरोधमात्रस्योपलक्षितस्य लक्षणनिविष्टत्वात्तस्य चैक्यादन्यत्र धूमानुमानादावपि विरोधाश्रयभेदाश्रितसपक्षविपक्षगतत्वेनोक्तातिव्याप्तिरित्यर्थः । अव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहारफलत्वाभावात्स्वेत्यादिविशेषणस्य विशेषणासिद्धं च लक्षणमित्याह * स्वेति * द्वितीयं दूषयति * अथेति * अननुगमे हेतुमाह * एकेति * एकैव तावद्विरोधव्यक्ति लक्ष्यते तस्याः साधारणगतत्वेऽसाधारणानैकान्तिकाव्याप्तिस्तद्गतत्वे चेतराव्याप्तिरित्यर्थः । विरोधमात्रं नोपलक्ष्यते नाप्येकैव विरोधव्यक्तिः किं तु साधारणासाधारणकृत्स्नानैकान्तिकोदाहरणेषु यावत्यो विरोधव्यक्तयोऽपेक्ष्यन्ते तावत्यः स्वत्वाभावाभ्यामुपलक्ष्यन्ते ऽतो नोक्तदोष इति शङ्कते * अथेति * अङ्गीकरोति * किमिति *

उपलक्ष्यन्ते एवेति शेषः । विवक्षितं दोषं दर्शयितुं विकल्पयति * किं त्वित्यादिना * अपेक्षिता व्यक्तयः केनचिदनुगतरूपेण सङ्गृहीता लक्ष्यन्त इति प्रथममपाकरोति * प्रथमे इति * तस्यैवापसङ्ग्राहकरूपस्याऽव्याप्त्यादिपरिहारेणानैकान्तिकव्यवस्थापकत्वसम्भवादुपजीव्यत्वाल्लाघवाच्च तदेव लक्षणमास्तामुपलक्षणादिप्रयासो व्यर्थ इत्यर्थः । अस्तु तर्हि तदेव लक्षणमिष्यत आह * न चेति * असम्भवे हेतुमाह * विरोधेति * विरोधमात्रस्यातिप्रसञ्जकत्वात्स्वस्वाभावविरोधाभिधाने ऽप्यभिहितदोषानिस्तार इत्यर्थः । द्वितीयमपवदति * प्रतीति * व्यक्तीनां प्रतिस्वं व्यावृत्तत्वेनाऽऽत्मनोपलक्ष्यत्वे–तेनैवाकारेण लक्षणप्रवेशे स्वीकार्ये सति मिलितानां लक्षणत्वं प्रत्येकं वा ऽऽद्ये सम्भवो द्वितीयेऽव्याप्तिरित्यर्थः ।

अनैकान्तिकस्य लक्षणान्तरं शङ्कते ।

११२ अनैकान्तिकस्य लक्षणान्तरनिरासः ।

स्यादेतत् सपक्ष एव विपक्ष एव वर्त्तते न यः सोऽनैकान्तिकइति लक्षणमस्तु तेन साधारणासाधारणानैकान्तिकोदाहरणव्याप्तिर्भवतीति । एतदप्यलक्षणम् । सद्धेतौ धूमादावपि गतत्वात् । नह्यसौ विपक्ष एव वर्त्तते, सर्वथा तत्रा-

(१) ८३५ पृष्ठस्य ९ पङ्क्तौ "उक्तार्ति व्याप्तिपरिहारायेत्यादि एतावत्पर्यन्तं शाङ्करीविद्यासागर्यौ रेकविध एव पाठ उपलभ्यते लेखनशैली तु शाङ्करीत्वं नाऽऽमापयति विद्यासागरीस्य पर्यांशः प्रमादाच्छाङ्कर्यां मिश्रित इत्यनुमीयते ।

वृत्तेः। नापि सपक्ष एव, पक्षेऽपि वर्त्तमानत्वात्। अथ पक्षवृत्तिरिति विशेषयासि तथापि सद्धेतोरपरित्यागः पक्षवृत्तित्वादेव सपक्ष एव वृत्तेरभावात्। असिद्धानैकान्तिकसङ्कराव्याप्तिश्च। अथ पक्षव्यतिरिक्त इति विशेषणं प्रक्षिपसि तदानीमप्रसक्तव्यावर्त्तनमनुपपन्नं। न हि पक्षाव्यतिरिक्तः सपक्षो विपक्षो वा सम्भवतीति सपक्षस्य विपक्षस्य च कुतश्चिद्व्यावर्त्तकं विशेषणमेवेदं तयोः कथं घटेत। अथ पक्षव्यतिरिक्ते वर्त्तमान इति विशेषयसि तदानीमसाधारणाव्याप्तिः नासौ पक्षव्यतिरिक्ते वर्तमानः। अथ पक्षव्यतिरेकेणेति विशेषणमुपादत्से तदाऽपि पक्षव्यतिरेकस्य पक्षविरहरूपस्योपलक्षणत्वं हेतुत्वं वा द्वयमपि पक्षमात्रवृत्तावसाधारणानैकान्तिके न सम्भवति पक्षविरहस्य तत्राऽसम्भवादेव। निषेध्यविशेषणत्वे त्वस्य सद्धेतौ गमनं स्यात्।

* स्यादेतदिति * साधारणाऽनैकान्तिकः सपक्ष एव न वर्तते विपक्षेऽपि वर्तमानत्वाद्विपक्ष एव च न वर्त्तते सपक्षेऽपि वर्तमानत्वादसाधारणस्य सर्वथा सपक्षविपक्षवृत्त्यभावादेव सपक्ष एव न वर्त्तते इति लक्षणं तुल्यं लक्ष्यावान्तरवैजात्यमात्रम्। सपक्षे यो न वर्त्तते सोऽनैकान्त इत्युक्ते सपक्षैकदेशवृत्तौ सद्धेतावतिव्याप्तिस्तन्निरासाय विशेषणमेवेति। सपक्ष एव

न वर्त्तते योऽसावनैकान्तिक इत्युक्ते विरुद्धेऽतिव्याप्ति-स्तन्निरासाय विपक्ष इत्युक्तम् । तथाऽपि विपक्षै-कदेशवृत्तिविरुद्धे ऽतिव्याप्तिपरिहारार्थमेवेति विशे-षणम् । तेन लक्षणेन किं लभ्यत इत्यत आह * ते-नेति * सपक्ष एव विपक्ष एव वर्त्तते न य इति वा-क्यस्योभयत्रापि योजयितुं शक्यत्वादित्यर्थः । केवल-व्यतिरेकिहेतावतिव्यापकमित्यभिसन्धाय दूषयति * एतदिति * अतिव्याप्त्यन्तरमाह * सादिति * अ-न्वयव्यतिरेकिणि धूमादिहेतावतिव्याप्तिमुपपादयति * * न हीति * सद्धेतोर्विपक्षमात्रावच्छिन्नवृत्त्यभावे हे-तुमाह * सर्वथेति * लक्षणांशान्तरं सम्भावयति * *नापीति* वर्त्तते इत्यनुषङ्गः । तत्रापि हेतुः पक्ष इति । सद्धेतावतिव्याप्तिपरिहाराय लक्षणं विशिनष्टि * अ-थेति * सपक्षविपक्षवृत्तिमात्रशून्योऽनैकान्त इति ल-क्षणस्य न सद्धेतावतिव्याप्तिः पक्षवृत्तेः सतः सपक्ष एव वर्त्तते नेत्यादिनिषेधे विपक्षवृत्त्यादिकमादाय यो-जनीयत्वादित्यर्थः । असमर्थमिदं विशेषणमिति परि-हरति *तथाऽपीति* पक्षवृत्तित्वविशिष्टस्य सद्धेतोः सपक्ष एव न वर्त्तते इति लक्षणांशो नास्ति पक्षवृत्तित्व-विशिष्टस्य पक्षे न वर्त्तनादित्यत आह * पक्षेति * पक्षे न वर्ततेऽथच पक्षवृत्तित्वविशिष्ट इति व्याघातात्पक्षे वृत्ति-राश्रयणीया तथा चातिव्याप्तितादवस्थ्यम् । न चैवमं-शतः स्ववृत्त्यापात इति वचनीयं, वृत्तिभेदोपादानेन तत्प-रिहारात्पक्षवृत्तित्वधर्मवतः पक्षवृत्तिधर्मिसम्बन्धोपगमे विरोधान्नेति भावः । न केवलमतिव्याप्तिरव्याप्तिरपी-

त्याह * असिद्धेति * रूपरसावनित्यौ चाक्षुषत्वादित्याद्यसिद्धानैकान्तिकसङ्करस्तद्व्याप्तिस्तस्य पक्षैकदेशे वृत्त्यभावादेवं स्वरूपासिद्धावनैकान्तिकसङ्कीर्णोदाहरणं द्रष्टव्यम् । कथितातिव्याप्त्यव्याप्तिपरिजिहीर्षया लक्षणं विशिनष्टि *अथेति* पक्षव्यतिरिक्ते सपक्ष एव विपक्ष एव वर्तते न यः सोऽनैकान्तिक इति लक्षणं, न चैवं सद्धेतावतिव्याप्तिः पक्षव्यतिरिक्ते सपक्ष एव वृत्तिनिषेधे विपक्षवृत्तिमादाय तथात्वात्तदभावाच्च नापि विरुद्धे, पक्षव्यतिरिक्तविपक्षमात्रवृत्तिनिषेधस्य सपक्षवृत्तिपर्यवसायित्वान्न चाऽसिद्धानैकान्तसङ्कराव्याप्तिः पक्षव्यतिरिक्ते सपक्ष एवेत्यादिलक्षणभावादिति भावः । पक्षव्यतिरिक्त इत्येतत्सपक्षविपक्षयोर्विशेषणमुत हेतोरिति विकल्प्य प्रथममपाकरोति * तदानीमिति * विशेषणं विशेष्यं कुतश्चिद्व्यावर्त्तयदेव भवति व्यावृत्तिश्चान्यप्रसक्तौ तथा च पक्षव्यतिरिक्तत्वविशेषणं पक्षव्यतिरिक्तसपक्षादि व्यावर्तयदप्रसक्तव्यावर्तकं स्यादित्यर्थः । पक्षव्यतिरिक्तत्वविशेषणस्याप्रसक्तव्यावर्तकत्वे हेतुमाह * न हीति * साध्यसमानधर्मत्वतद्विपरीतधर्मत्वयोस्तल्लक्षणत्वादित्यर्थः । मा भूत्पक्षाद्व्यतिरिक्तसपक्षादिव्यावर्तकमथ च विशेषण म्भवत्येवेत्यत आह * सपक्षेति *

"सम्भवे व्यभिचारे च स्यात् विशेषणमर्थव"दिति न्यायादित्यर्थः । हेतुविशेषणमिदमिति द्वितीयकल्पं शङ्कते * अथेति * पक्षव्यतिरेके वर्तमानः सपक्ष एव विपक्ष एव वर्तते न यः सोऽनैका-

न्त इति लक्षणं न चैवमप्रसक्तव्यावर्तनं सद्धेतौ त-थाभूतवृत्तेः प्राप्तायाः प्रतिषेधादित्यर्थः । अतिव्याप्त्य-भावे ऽप्यव्याप्तिरिति दूषयति * तदेति * अव्याप्तिमे-वोपपादयति * नासाविति * नित्या भूर्गन्धवत्त्वादि-त्यसाधारणः स पक्षमात्रवृत्तित्वात्पक्षव्यतिरेके न वर्त इत्यतिव्याप्तिरिति यावत् । उक्तदोषपरिहाराय विशे-षणान्तरं शङ्कते * अथेति * सपक्ष एव विपक्ष एव वर्तते न च इति लक्षणं सद्धेतौ यद्यप्यस्ति तथाऽपि पक्षव्यतिरेकेणावच्छिन्नविशेषणाभावा न्नातिव्या-प्तिर्न वा ऽव्याप्तिः पक्षमात्रवृत्तेरसाधारणस्य प-क्षव्यतिरेकेणान्यत्रावर्तनादेवोक्तलक्षणसम्भवादित्या-शङ्काकृतोऽभिमानः । पक्षव्यतिरेको हेतुविशेषण-मुत निषेध्यवृत्तिविशेषणमिति विकल्प्य यद्यायस्त-दाऽपि व्यतिरेकेणेति तृतीया किमित्थम्भूतलक्षणो,त हेताविति विकल्पयति * तदेति * किञ्चात इत्यत आ-ह * द्वयमिति * असम्भवे हेतुमाह * पक्षेति * यदा तृतीयेत्थम्भावलक्षणा तदा पक्षव्यतिरेकेण लक्षि-त इत्यर्थः स्याद्यदा हेतौ तदा पक्षव्यतिरेकेण नि-ष्पन्न इति तदुभयमपि न सम्भवति पक्षमात्रवृत्तावसा-धारणे पक्षव्यतिरेकस्यैवासम्भवादिति भावः । द्विती-यं कल्पं शङ्कते * निषेध्येति * सपक्ष एव विपक्ष एव या वृत्तिर्हेतोर्निषेध्या सा पक्षव्यतिरेकेण विशिष्टैव नि-षिध्यते ऽतोविशिष्टनिषेधे विशेषणपक्षव्यतिरेक-स्यापि निषेधात्पक्षे वृत्तिः सिध्यतीति ना ऽसाधा-रणा ऽव्याप्तिरित्याशयः । निषेध्यविशेषणत्वे तस्य को

दोष इत्यध्याहारः। दोषं भावते * सदिति * सद्धेतौ धूमादौ पचाविरहावच्छिन्नसपक्षमात्रवृत्तिर्नास्ति पक्षेऽपि वर्त्तनाद्विपक्षमात्रे च न सर्वथा तत्रावृत्तेरित्यतिव्याप्तिः केवलव्यतिरेकिणि चेति द्रष्टव्यम् ।

सुक्तन्यायमन्यत्रादिशति ।

६१४ अन्यत्र दूषणातिदेशः शङ्कान्तरनिरासश्च ।

एतेन पक्षं विना पक्षमन्तरेणेत्याद्यक्षरैर्विशेषाभिधानमपास्तम् । अथ यदि पक्षव्यतिरिक्ते वर्त्तते तदा सपक्ष एव विपक्ष एव न वर्त्तते यः सोऽनैकान्तिकः तथा सत्यसाधारणस्यापि व्याप्तिः सद्धेतौ चाप्रसक्तिरिति मन्यसे ? तदा भ्रान्तोऽसि तराम् । एवं सति नोभयस्यापि सङ्ग्रहः । असाधारणे तावद्यदि पक्षव्यतिरिक्ते वर्त्तेत, इत्येतन्न सम्भवति तस्य पक्षमात्रवृत्तेः कदाचिदपि पक्षव्यतिरिक्तवृत्तिसम्भावनानुपपत्तेः । साधारणेऽपि निश्चितसपक्षविपक्षवृत्तौ यदर्थं न पश्यामो यदि पक्षव्यतिरिक्तं वर्त्तेत इति, न हि निश्चितवृक्षभावायां शिंशपायां प्रयुज्यते यदि शिंशपा वृक्षः स्यादिति, तत्कस्य हेतोः संशयोपस्थापितात् कोटिद्वयादेकस्यां कोटौ तदाश्रये किञ्चिद्धर्मोपदर्शनार्थमारोप्यमाणायां यदीति प्रयुज्यते नतु निश्चित एव वस्तुनि तस्मादसाधारणानैकान्तिकसङ्ग्रहाय यदीत्याद्युपात्तं तन्न साधारणमपि समग्रहीत् ।

* एतेनेति * विनाऽन्तरेण विहायेत्यादिपदानां व्यतिरेकेणेत्यस्मादनर्थान्तरत्वादित्यर्थः । पक्षव्यतिरेके वर्त्तमानः सपक्ष एव विपक्ष एव वर्त्तते न यः सोऽनैकान्त इति लक्षणस्यासाधारणेऽव्याप्तिमुक्तां परिहर्तुं विशेषणान्तरं शङ्कते * अथेति * यदीति विशेषणेन किं लभ्यत इत्यत आह * तथा सतीति * यदि-शब्दः पाक्षिकत्वं द्योतयति तेन यदि पक्षातिरिक्ते सपक्ष एव विपक्ष एव वर्त्तते न यः सोऽनैकान्तिक इति लक्षणं नाव्यापकं पक्षस्य साधारणस्य सपक्षे विपक्षे च वर्त्तनाभावेऽपि यदि पक्षातिरिक्ते वर्त्तते इति पक्षातिरिक्तवृत्तित्वस्य पाक्षिकत्वकथनात्तदभावेऽपि व्याप्त्युपपत्तेरित्याशयः । एवमव्याप्तिं परिहृत्यातिव्याप्तिं परिहरति * सदिति * यदि पक्षातिरिक्ते वर्तते सद्धेतुस्तदा सपक्षमात्रे न वर्तते पक्षेऽपि वर्त्तनादिति नातिव्याप्तिरित्यर्थः । वृद्धिमिष्टवतो मूलमपि नष्टमिति कष्टां दशामाविष्ट इत्युपहसन्परिहरति * तदेति * अतस्मिंस्तदिति प्रत्ययाभावात्कथं भ्रान्तत्वमित्यत आह * एवं हीति * उभयाव्यापकस्योभयव्यापकत्वाभिमानादित्यर्थः। प्रतिज्ञामात्रे नेष्टसिद्धिर्विपरीतस्यापि सुप्रतिज्ञत्वादित्यतस्तदुपपादयति * असाधारणेति*.तदेव वा कुत इत्यत आह *तस्येति* यदिशब्देन पक्षव्यतिरिक्ते पाक्षिकी वृत्तिरुच्यते साऽसाधारणे न सम्भवति पक्षव्यतिरिक्ते वृत्यभावस्य निश्चितत्वादित्यर्थः । असाधारणाव्याप्तावपि सा-

१ विपक्षेतिसो० पु० पा० २ मभ्रान्तत्वमिति सो० पु० पा० ।

धारणानैकान्तं व्याप्नोत्येवेत्यत आह * साधारणेऽपीति * यद्यर्थे-यदि शब्दार्थे । पाक्षिकत्ववृत्तेरित्यर्थः । निश्चिततथाभावे यद्यर्थासम्भवं दृष्टान्तेनोपपादयति *न हि इति * निश्चितो वृक्षभावो वृक्षत्वं यस्यास्तस्यामित्यर्थः । तत्रापि यदिशब्दाप्रयोगस्तथाभावनिश्चयादुत कारणान्तरादिति कथं निर्णेतुं शक्यं येन दृष्टान्तत्वेन तदुपन्यास इति पृच्छति * तादिति * तथाभावनिश्चये सति यदि-शब्दप्रवृत्तिनिमित्तासम्भवादेव तदप्रयोग इति निर्णेतुं शक्यमिति परिहरति * संशयेति. * संशयोपस्थापितकोटिद्वयादेकस्यां कोटावारोप्यमाणायां यदीति प्रयुज्यते न तु निश्चित एव वस्तुनि, तस्यां कोटौ यदि-शब्दप्रयोगः किमित्यत आह * तादिति * यद्ययं पुरुषः स्यात्तर्हि शिरःपाण्यादि स्याद्यदि स्थाणुस्तदा वक्रकोटरादि भवेदिति तदाश्रितधर्मप्रदर्शनार्थमिति यावत् । निश्चितासाधारणाकारे वस्तुनि संशयोपस्थापितानेककोटिभ्यो निर्द्धार्यमाणैककोट्यभावेन तदाश्रयकिञ्चिद्धर्मोपदर्शनाभावेन प्रयोगासम्भवादित्यर्थः। तस्माद्यदीतिविशेषणमुपाददानो भ्रान्तोऽसि तरामित्युपसंहरति * तस्मादिति * न समग्रहीत्-न व्याप्तवदित्यर्थः ।

सङ्केतावतिव्याप्तिपरिहारमात्रप्रयोजनतया प्रकारान्तरेण लक्षणमुत्थापयति ।

११९ प्रकारान्तरेणानैकान्तलक्षणनिरासः ।

अथ विपक्ष एव सपक्ष एव यो हेत्वाभासः सोऽनैकान्तिक इति मन्यसे । तदप्यनुपपन्नम् । अनैका-

न्तिकत्वमनिश्चित्याग्रत एव हेत्वाभासत्वावधारणे तत एव हेतोरसाधकत्वं सिद्धमिति कृतं तदुपजीविनाऽनैकान्तिकत्वोपन्यासेन । अथाग्रे हेत्वाभासत्वं नावधार्य्यते तदा लक्षणस्य दुरवधारणत्वं विशेषणस्य हेत्वाभासत्वस्यानवधारणात् ।

* अथेति * सोऽयं चक्रबन्ध इवेति परिहरति * तदिति * एतल्लक्षणबलादनैकान्तिकत्वसिद्धेरग्रे हेत्वाभासत्वं निरधारि न वेति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह *अनैकान्तिकेति* द्वितीयं शङ्कते * अथेति * असम्भवेन तदपाकरोति * तदेति * अनैकान्तिकत्वानिश्चयादग्रे हेत्वाभासत्वानवधारणे कुतो लक्षणानवधारणमित्यत आह * विशेषणेति *विशिष्टसिद्धेर्विशेषणसिद्ध्यधीनत्वाद्धेत्वाभासत्वस्य च लक्षणविशेषणत्वादित्यर्थः ।

सजातीयविजातीयाभासानाभासव्यावृत्त्यर्थं लक्षणान्तरमनैकान्तस्य शङ्कते ।

६१६ अनैकान्तिकस्य प्रकारान्तरेण लक्षणनिरासः ।

अथ ब्रूषे असिद्धविरुद्धप्रकरणसमकालात्ययापदिष्टादन्यो हेत्वाभासोऽनैकान्तिक इति । तदप्युक्तन्यायेनैव निरस्तम् । किञ्चैवमसिद्धादिसङ्कीर्णस्यानैकान्तिकस्य न सङ्ग्रहः स्यात् । न च तदसिद्धादित्वादेवाहेतुर्भविष्यतीति वाच्यम् । इतरानैकान्तिकवद्विप-

क्षगतत्वादिनाऽप्युद्भावने दोषत्वसम्भवात् ।

*अथेति*कृत्यं स्पष्टम् । अनैकान्तिकत्वनिश्चयाद्ग्रे हेत्वाभासत्वनिर्णये तत एवासाधकत्वसिद्धेरनैकान्तोपन्यासो व्यर्थो ऽनवधारणे विशिष्टलक्षणासिद्धिरित्युक्तन्यायेन निरस्तमित्याह * तदिति * अव्यापकं चेदं लक्षणमित्याह * किं चेति * अनित्यः शब्दश्चाक्षुषत्वादित्यसिद्धसङ्कीर्णो ऽनैकान्तो न सम्भवति, पृथिवी न रूपवती भूतत्वादिति कालात्ययापदिष्टसङ्कीर्णः साधरणोऽनैकान्तः, पृथिवी न रूपवती गन्धवत्वादिति तत्सङ्कीर्णोऽसाधारणः, आकाशमनित्यं प्रमेयत्वादित्येतदाकाशं नित्यं विभुत्वादात्मवदित्यनेन सत्प्रतिपक्षसङ्कीर्णानैकान्तं, तदेतदनेकान्तकुलं नैतल्लक्षणं व्याप्नोत्यसिद्धादिसङ्कीर्णमसिद्धादित्वादेव हेत्वाभासो नानैकान्तिकत्वादतो नाव्याप्तिरित्यत आह * न चेति * पक्षधर्मत्वव्याप्तत्वप्रमितिविरहात्मनोद्भाव्यमानस्य दोषत्वसम्भवे कस्मान्नासिद्धतादिरित्यत आह * इतरेति * असङ्कीर्णानैकान्तेषु विपक्षगतत्वेन पक्षमात्रवृत्तित्वेन चोद्भावने यथा दोषत्वं तथा सङ्कीर्णेष्वपि विपक्षगतत्वादिनोद्भावने दोषत्वसम्भवादनैकान्तत्वमन्यथेतरत्रापि तन्न स्यादित्यव्याप्तिरित्यर्थः ।

साधारणत्वासाधारणत्वात्यन्ताभावानधिकरणत्वमस्तु तर्हि लक्षणमिति शङ्कते ।

१ अदोषत्वप्रसङ्गात् इति का० मु० पु० पा० ।

६१७ प्रकारान्तरेणानैकान्तलक्षणनिरासः।

अथ मन्यसे साधारणत्वासाधारणत्वयोर्व्यतिरेकाभ्यां मिलिताभ्यां विशिष्टादन्यत्वं साधारणासाधारणानैकान्तिकव्यापि सामान्यलक्षणमस्तु। मैवम्। यदि व्यतिरेकद्वयविशिष्टादन्यत्वं तर्हि तस्य विशिष्टस्य विशेष्ये विशेषणे च इदमस्तीत्यतिव्याप्तिः। यदि व्यतिरेकद्वयत्वेनोपलक्षणं तदोपलक्ष्यस्वरूपाणां यदि भेदेनैवोपलक्ष्यता तदा व्यतिरेकोऽप्यविशिष्टे तस्मिन्नास्ति। न हि यदेवाविशिष्टं तन्मात्रं विशिष्टं एवमभेदेनापि । भेदाभेदास्तदेवेति चेन्न। अतदपीति प्रसङ्गतादवस्थ्यात्। ततोऽत्यन्तान्यत्वं लक्षणमिति चेन्न। असिद्धादिसङ्कीर्णानैकान्तिकोदाहरणाव्यापनात्। स्वरूपाणाञ्चानन्त्येन तत्प्रतियोगिकान्यत्वावधारणस्याशक्यता तेषामानन्त्यात्। तन्मध्यपतितकतिपयान्यत्वे चान्यत्र कतिपये प्रसङ्गतादवस्थ्यात्। उपलक्षणत्वे चोभयव्यतिरेकस्यान्यत्वप्रतियोगिकोटिप्रवेशेन तत्सङ्गृहीतव्यतिरेकपक्षतापातात्। एवञ्चादृष्टत्वादिना गोत्वादेवम्भूताद्घ्राणादिविषाणित्वानुमानैश्चिसापातात्। हेत्वाभासान्तरमप्येवं किन्न समग्राहीति वासनायां यदेवानयोरितरेभ्यो वैधर्म्यं वाच्यं तस्यैव लक्षणस्य निर्वचनतापत्तेरिति।

१ त्तद्वैचातदपीति का.मु.पु.पा.। २ न्यत्वलक्षणावधारणातिसौ० पु० पा०।

अथेति साधारणत्वं सपक्षविपक्षयोः सत्वं तत्रासत्वमसाधारणत्वं, तयोर्व्यतिरेकावभावौ ताभ्यां मिलिताभ्यां यद्विशिष्टं तस्मादन्यत्वं लक्षणमिति योजना। अन्यत्वमित्युक्ते यत्किञ्चिदन्यत्वं सर्वत्रेति तन्निवारणाय व्यतिरेकेति पदम्। तावत्युक्ते घटव्यतिरेकविशिष्टभूतलादन्यत्वं पटेऽपीत्यतिव्याप्तिरेव तन्निवारणायासाधारणेति। असाधारणत्वव्यतिरेकविशिष्टादन्यत्वं साधारणे नास्तीत्यव्याप्तिः तन्निरासाय *असाधारणेति* साधारणत्वासाधारणत्वयोर्व्यतिरेकाभ्यां विशिष्टादन्यत्वमित्युक्ते साधारणव्यतिरेकविशिष्टादन्यत्वमसाधारणे नास्त्यसाधारणव्यतिरेकविशिष्टादन्यत्वं साधारणे नास्तीत्यव्याप्तिपरिहाराय मिलितेत्युक्तम्। मिलितद्वयव्यतिरेकविशिष्टादन्यत्वमुभयत्राप्यस्ति स्वव्यतिरेकस्य स्वारूढत्वायोगान्नैवमिति व्याप्तिः सम्यग्धेतोरसिद्धादेश्च व्यतिरेकद्वयविशिष्टत्वान्नापि सङ्कीर्णेऽव्याप्तिस्तत्र मिलितव्यतिरेकविशिष्टान्यत्वसम्भवादिति भावः। इयं कुटिलिका ऋजुपथप्रस्थितान् प्रति शोभते नास्मान्प्रतीति परिहरति *नैवमिति* व्यतिरेकद्वयं विशेषणमुपलक्षणं वाऽन्यत्वप्रतियोगिन इति विकल्प्य प्रथमनुवदति *यदीति* दूषयति *तर्हीति* तस्य विशिष्टस्य विशेष्यविशेषणमात्रत्वाभावाद्विशेष्ये विशेषणे चेदमस्तीति विशेष्ये सद्धेत्वादौ विशेषणे व्यतिरेकद्वये च ल-

१ असाधारणत्वव्यतिरेकविशिष्टादन्यत्व साधारणे नास्तीत्य व्याप्तिस्तन्निरासाय साधारणेति। सं॰ पु॰ पाठोऽधिकः।

क्षणातिव्याप्तिरित्यर्थः। द्वितीयमुपादत्ते *यदीति*व्यतिरेकद्वयोपलक्षितादन्यत्वमुपलक्ष्यांशे नास्ति केवलस्यैवोपलक्ष्यत्वादिति विशेष्यांशातिव्याप्तिपरिहारमात्रमस्मिन् पक्षे प्रयोजनम्। व्यतिरेकद्वयेन ये सद्धेत्वादय उपलक्ष्यन्ते ते केन चिदनुगतरूपेण किं वा भिन्नभिन्नरूपेण न द्वितीयोऽनन्ततयाऽशक्यत्वादुपेत्यापि दूषणमाह *तदेति* व्यतिरेकद्वयाविशिष्टेऽसिद्धादिरूपेण द्वयोपलक्षितादन्यत्वमस्तीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। तदेवोपपादयति * न हीति * यद्व्यतिरेकद्वयविशिष्टं तत्केवलमिति न सम्भवति विशेषणविगमेऽपि विशिष्टप्रत्ययापातादुपलक्ष्यं च केवलमित्यर्थः। विशिष्टाविशिष्टयोरत्यन्तभेदवादे भवेदयमुपालम्भो ऽस्माभिः पुनर्भेदाभेदाभ्युपगमान्नातिव्याप्तिरिति शङ्कते * भेदेति * तदविशिष्टं तदेवापि विशिष्टमपीति यावत्। को भावः किमव्यतिरेकद्वयोपलक्षितादन्यत्वमात्रं लक्षणमुतात्यन्तान्यत्वमिति विकल्प्य प्रत्याह * नेति * अभेदवद्भेदस्यापि भावादभेदमाश्रित्यातिव्याप्तिपरिहारे भेदमाश्रित्यातिव्याप्तिप्रसञ्जनस्यापि सम्भवादवक्तव्यं लक्षणमापद्यत इत्यर्थः। द्वितीयमुत्थापयति * तत इति * व्यतिरेकद्वयोपलक्षितादत्यन्तान्यत्वं लक्षणं न च तदसिद्धावस्ति व्यतिरेकद्वयविशिष्टस्य तदुपलक्षितादन्यत्वान्न चैवमनैकान्तेऽपीत्यसम्भवः सर्वसङ्करपदस्यावस्तुत्वाद्विशिष्टाविशिष्टयोरेव भेदस्य विवक्षितत्वादित्यर्थः। अव्याप्त्या दूषयति * नेति * सङ्कीर्णानैकान्तेष्वसिद्धादिभ्योऽ-

न्यत्वं नास्ति प्रकारमात्रभेदादिसव्याप्तिरित्यर्थः। न केवल-मव्याप्तिरसम्भवोऽपीत्याह * स्वेति * भिन्नभिन्नाकारेणोपलक्षितस्वरूपाणामानन्त्ये तत्प्रतियोगिकान्यत्वस्य लक्षणस्य दुरवधारणतयाऽसिद्धेरित्यर्थः। प्रतियोगिनामानन्त्ये तन्निरूप्यान्यत्वानामप्यानन्त्याद्भावभेदस्यापि धर्मिप्रतियोगिभेदाधीनत्वादिति हेतुमाह * तेषामिति * उपलक्षितसर्वप्रतियोगिस्वरूपान्यत्वस्य दुरवधारणत्वेऽपि व्यतिरेकद्वयोपलक्षितकतिपयस्वरूपान्यत्वं शक्यावधारणं तदेव वा ऽत्र लक्षणं विवक्षितमतो नासम्भव इत्याशङ्क्याह * तदिति * उपलक्षितकतिपयासिद्धाद्यन्यत्वं तदुपलक्षितकतिपयासिद्धादिव्यक्तिषु विद्यते इति तत्रैवातिव्याप्तिरित्यर्थः। किं चोपलक्षणस्य काकवदुपलक्ष्याद्बहिर्भावप्रसिद्धेरन्यत्वप्रतियोगिभूता याऽसिद्धादिकोटिस्तत्र व्यतिरेकद्वयस्यानन्तर्भावेन ततोऽन्यत्वसम्भवात्तत्रातिव्यापकं लक्षणमिति भङ्गान्तरं भणति * उपलक्षणत्वे चेति * उभयव्यतिरेकस्योपलक्षणत्वेऽन्यत्वप्रतियोगिकोट्यप्रवेशेन तत्सङ्गृहीतव्यतिरेकपक्षतापातात्-व्यतिरेकान्यत्वं लक्षणीभूतं तत्पक्षतापातात्तदाश्रयत्वादिति यावत्। साधारणत्वासाधारणत्वयोर्व्यतिरेकाभ्यां मिलिताभ्यां विशिष्टादन्यः दनैकान्तिकमित्यत्र व्यतिरेकद्वयस्य विशेषणत्वे विशेष्यांशे विशेषणांशे चोपलक्षणत्वे व्यतिरेकाविशिष्ट उपलक्षणे च तस्मिन्नतिव्याप्तिमुक्त्वा ऽधुना दोषान्तरं भाषते * एवं चेति * गोशब्दो वज्रबाणस्वर्गाद्यनेकार्थेषु वर्तते तत्र येनादृष्टो बाणादिस्तेनादृष्टबाणादिना पुं-

सा वाणादिर्विषाणी गोशब्दवाच्यत्वात्सम्प्रतिपन्नगोवदित्यनुमानौचित्यमपि स्यात्तत्र हेतुरेवंभूतादिति'। गोत्वादित्यस्य न साधारण्यं विपक्षैकदेशेऽश्वादावभावान्नाप्यसाधारण्यं सपक्षेऽपि भावादिति व्यतिरेकद्वयविशिष्टाद्गोत्वात्तदन्यत्वानैकान्तलक्षणरहितात्सर्वसपक्षविपक्षसत्त्वं साधारण्यं तद्व्यतिरेकविशिष्टादन्यत्वं विवक्षितमिति चेन्न। लक्षणवाक्ये सर्वपदाश्रवणात्तदुपादाने च विपक्षैकदेशवृत्तेः सर्वसपक्षविपक्षवृत्तित्वासम्भवादेवं पृथिव्यादिष्वनैकान्त्याद्गोत्वाद्विषाणित्वानुमानमुचितं स्यादित्यनैकान्तभेदे विपक्षैकदेशवृत्तावव्याप्तिरिति यावत्। उपलक्षणं चैतच्छब्दो नित्यः सत्पक्षत्वादित्यादावपि द्रष्टव्यम्। धर्मिग्राहकमानविरोधादनौचित्यं विषाणित्वानुमानस्येत्यत आह * अदृष्टेति * स्वार्थानुमानरूपत्वान्न प्रतिवादिप्रत्यविरोध इत्यर्थः। यद्वा व्यतिरेकद्वयस्यापि तल्लक्षणत्वादनैकान्तत्वमस्तु को दोष इत्यत आह * एवमिति * व्यतिरेकद्वयस्याप्यनैकान्तिकत्वेन प्रतीतं व्यवहृतं च येन तेन तद्व्यावृत्तत्वेनानुमानं वक्तव्यं न च तत् लोके प्रतीतं व्यवहृतं चातोऽप्रसिद्धविशेषणत्वेनानुमानमात्रमनुचितं स्यादथ च तदौचित्ये ऽदृष्टवाणादिना पुंसा गौरियं वाणादिसदृशविषाणवती गोत्वाद्गवान्तरवदित्यनुमानं वाणस्यादृष्टतया प्रसिद्धविशेषणमुचितं स्यादसिद्ध्यादिविरहस्यातिरोहितत्वादित्यतिप्रसङ्ग इत्यर्थः। दूषणान्तरमाह * हेत्विति * स्वव्यतिरेकमेलकविशिष्टादन्यो ऽनैकान्त इत्यनेन

प्रकारेणासिद्धयादिहेत्वाभासान्तराणामप्यनैकान्तिकत्वेन सङ्ग्रहे सम्भवति किमिति तथा न समग्राहीति वासनायां चिन्तायां यदीतरेभ्यो व्यावृत्तं धर्ममनयोः साधारणासाधारणयोः पश्यता तथा नाकारि तर्हि तदेव वैलक्षण्यं लक्षणमास्तां उपजीव्यत्वादितरद् व्यर्थमित्यर्थः।

लक्षणान्तरं शङ्कते ।

६१८ अनैकान्तिकस्य लक्षणान्तरनिरासः।

असिद्धत्वादिप्रकारादन्येन प्रकारेण हेत्वाभासोऽनैकान्तिक इति चेत्। वाच्य स्तर्हि स प्रकारः कस्यान्यथा ततस्ततोऽन्यत्वं ज्ञयम्। किञ्चैवं तर्हि असिद्धत्वादन्यदनैकान्तिकमिनि कृत्वा विरुद्धादीनामनैकान्तिकत्वेनैव सङ्ग्रहे शक्ये विरुद्धादिवद्रूपान्तरासङ्ग्राह्ययोः साधारणासाधारणयोरेव यदनेन प्रकारेण सङ्ग्रहमकार्षी स्तत्र नियतं रुचिरेव भवतो नियन्त्री । यदा च त्वमसिद्धादिव्यतिरिक्ततयाऽनैकान्तिकं लक्षयसि तदा ऽसिद्धादिभेदकं प्रकारमनवगम्य तदन्यत्वमशक्याधिगममिति तदभिधाने प्रसक्ते तदाश्रया ये दोषा दर्शिता स्तैः स्मृतिव्यतिरिक्तत्वोक्तदोषैश्च निराकर्त्तव्योऽसि ।

असिद्धेति हेत्वाभासग्रहणं सम्यग्धेतुव्यावृत्त्यर्थं शेष विशदम्। अन्यत्वस्य धर्मिप्रतियोगिज्ञानाधीनज्ञानत्वादन्यत्वधर्मिप्रकारो वक्तव्यः स च वक्तुमशक्य इत्यभिप्रेत्य परिहरति *वाच्य इति* किमि-

त्यसौ प्रकारो वाच्य इत्यत आह * कस्येति * अन्यथा–तत्ज्ञानं विना ततस्ततो-ऽसिद्धादिप्रकारात्कस्य ज्ञेयत्वमित्यन्वयः। अतिप्रसङ्गबाधितं चेदं लक्षणमसम्भवीत्याह * किञ्चेति * असिद्धादन्योऽनैकान्त इति लक्षणेन विरुद्धादीनामप्यनैकान्तिकत्वेन शक्यसङ्ग्रहेण च लाघवे सति साध्यविपरीतव्याप्तत्वादिप्रकारस्य खण्डनाद्विरुद्धादि यथाऽसम्भवद्रूपान्तरं तथा ऽनयोरप्यसम्भवद्रूपान्तरत्वसाम्ये सत्यनेन प्रकारेण लक्षणकरणे नियामकं न पश्याम इत्यर्थः। अनैकान्तस्यैवानेन प्रकारेण लक्षणप्रणयनमुपेत्यापि खण्डनान्तरं वक्तुमनुवदति * यदेति * अनैकान्तादसिद्धादेर्भेदकप्रकारमनवगम्यानैकान्तलक्षणमुच्यते किं वा तदवगम्येति विकल्प्य प्रथमे ऽसम्भवमाह * तदेति * स्वरूपेणास्फुरतः प्रतियोगित्वे स्वात्मनो ऽपि तत्प्रसङ्गात् सति भेदइति विशेषणे च करम्बितनीरक्षीरयोर्व्यभिचारादसिद्धादिस्वरूपानवगमे तदन्यत्वलक्षणासिद्धिरित्याशयः। तस्मात् द्वितीयः परिशिष्यत इत्याह * इति तदिति * स्यादन्योन्याश्रय इति शेषः। अनैकान्ते सिद्धे तदन्यत्वमसिद्धादिप्रकारस्य सिद्ध्येत्सिद्धे च तस्मिन् तदन्यत्वमनैकान्तस्येति खण्डनान्तरमीरयति * तदिति* असिद्ध्यादिप्रकाराश्रया ये दोषास्तत्तत्खण्डनकाले व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वप्रमितौ विरुद्धादेः सद्धेतुत्वं तदभावे तत्रैवातिव्याप्तिरित्यादयस्तैर्निराकर्तव्योऽसि,तथा स्मृतिव्यतिरिक्तज्ञानत्वमनुभवत्वमित्यत्र किं सर्वस्मृतिव्यतिरिक्तत्वं उत स्मृतिमात्रव्यतिरिक्तत्वमि-

त्यत्र ये दोषा उक्तास्तत्सदृशैः सर्वासिद्धादिव्यतिरेकस्या सर्वज्ञेन ज्ञातुमशक्यत्वं कतिपयतद्व्यतिरिक्तत्वे कतिपयेषु तत्रैवातिव्यापकं तन्मात्रव्यतिरिक्तत्वमित्यत्र मात्रशब्देन सामान्याभिधाने तत्रैवातिव्यापकं व्यक्त्यभिधाने पूर्वोक्तानिस्तार इत्येतैरपीत्यर्थः ।

अनैकान्तिकलक्षणान्तरमाशङ्क्य निराकरोति ।

६१९ अनैकान्तिकस्य लक्षणान्तरनिरासः ।

साध्येनाव्याप्यत्वे सति तदभावाव्याप्तोऽनैकान्तिक इत्यपि न । साध्याविशिष्टेऽपि गतत्वात् । विशेषणीभूतसाध्याव्याप्यत्वावगमाच्च । प्राथमिकाव्याप्यत्वासिद्धिरेवोपजीव्यादूषणं स्यात् । विशेषणांशस्यैव चासाधकत्वसाधनसामर्थ्याद्व्यर्थविशेष्यताऽपि । वस्तुगतिव्यापकत्वन्मात्रपर्यवसायिनि तदभावत्वन्मात्रपर्यवसायिनि वा तत्कालसन्दिह्यमानान्यतरव्यापकत्वे शब्दोऽनित्यः श्रोत्रविशेषगुणत्वादित्यादावसाधारणे व्यावृत्तत्वाच्च । वस्तुतः साध्याव्याप्ते तत्कालेऽपि च सत्प्रतिपक्षतयाऽनिर्द्धारितसाध्यव्याप्तिके प्रकरणसमे गतत्वाच्च । एतेनानैकान्तिकः सव्यभिचार इति प्रत्युक्तं वेदितव्यम् । सव्यभिचारस्योक्तप्रकाराधिकस्य निर्वक्तुमशक्यत्वादिति ।

* साध्येति * साध्येनाव्याप्तोऽनैकान्त इत्युक्ते विरुद्धे प्रसक्तिनिवारणाय तदभावेत्युक्तम् । तस्य साध्यविपरीतव्याप्तत्वात् । सम्यग्घेतुनिवारणाय साध्येति विशेषणम् ।

नचैवं कालाऽतीतप्रकरणसमयोरतिव्याप्तिस्तयोः सा-
ध्यव्याप्तयोः परमतिबन्धत्वात्रासिद्धव्याप्तत्वासिद्धादे-
रभावव्याप्तत्वात्सङ्कीर्णं चैवं सङ्गृहीतं स्यादित्यर्थः।
अतिव्यापकत्वादिति हेतुं टीकते * साध्येति * प्र-
पञ्चः सत्यः प्रमाणविषयत्वादिति तार्किकैर्यदा मी-
मांसकं प्रति प्रयुज्यते तदा ऽसौ साध्याविशिष्ट-
स्तस्मिन्नेतद्तिव्यापकं साध्यस्यैव हेतुतया तस्य भाव-
तदभावाभ्यामव्याप्तत्वादिति भावः। अपि च साध्या-
व्याप्तत्वं लक्षणं विशेषण मुपलक्षणं वा, द्वितीये त-
स्य काकवद्बहिर्भावात्साध्याभावाव्याप्त इत्येव लक्ष-
णमिति विरुद्धेऽतिव्यापकं, यदा विशेषणं तदा विशे-
षणावगमव्यतिरेकेण विशिष्टायोगात्प्रथमावगतव्या-
प्तत्वासिद्धिरेव दूषणं स्यात्सन्निहितप्रतिपत्तिकत्वा-
दित्याशयवानाह*विशेषणेति * व्यर्थविशेषणासिद्धं
लक्षणमित्याह * विशेषणेति * न केवलमतिव्याप्तिः
अव्याप्तिरपीत्याह * वस्तुगतीति * असाधारणाव्या-
प्तत्वादित्यन्वयः। तस्योदाहरणं * शब्द इति * तस्यैव
विशेषणं * तदिति * तत्काले सन्दिह्यमानमन्य-
तरव्यापकत्वं प्रयोगकाले साध्यतदभावयोरन्यतर-
व्यापकत्वं यस्य तत्तथोक्तं तत्र हेतुव्यापकत्वादिति। सा-
ध्यवत्पक्षमात्रपर्यवसायिनि। तदभाववन्मात्रपर्यवसायि-
नि-साध्याभाववत्पक्षमात्रपर्यवसायिनि वा। तत्र श्रोत्र
गुणत्त्वादिति हेतुः शब्द एव पक्षे वर्तते ततोऽन्यस्याका-
शविशेषगुणत्वाभावादित्यसौ साध्यव्याप्तः पृथिवी न
पाकजरूपाधिकरणं गन्धवत्त्वादित्ययं साध्याभावव-

न्मात्रपर्यवसायीत्यर्थः। अतिव्याप्त्यन्तरमाह * वस्तुत इति * शब्दो ऽनित्यः पक्षसपक्षयोरन्यतरत्वादित्यत्र प्रकरणसमे वस्तुतः साध्यव्याप्तत्वे सत्यपि प्रयोगकाले समबलहेत्वन्तरप्रतिबन्धतया साध्यव्याप्तेरनिर्धारितत्वादुक्तलक्षणं तत्रानिव्यापकमित्यर्थः। सपक्ष एवेत्यारभ्यानैकान्तिलक्षणखण्डनं यदुक्तं तत्सिंहावलोकनन्यायेन प्राङ्निरस्तेऽपि लक्षणेऽतिदिशति *एतेनेति* कथमन्यदीयो दोषोऽन्यत्रानुषजेदित्यत आह सेति * सपक्ष एव विपक्ष एव वर्त्तते न य इत्यादेरन्यस्य व्यभिचारस्य निरूपयितुमसामर्थ्यादित्यर्थः।

अनैकान्तिकखण्डनम्।

उत्तरवादप्रस्तावनिकां कुर्वन्व्यर्थविशेषणतामाह।

६२० सत्प्रतपक्षखण्डनारम्भः।

अपि चोक्तलक्षणविशेषणेन प्रमाणव्यवच्छेदकादन्येन किं व्यवच्छेद्यम्? केन चित् सत्प्रतिपक्षः केन चिदन्य इति चेत्।

कः? पुनः सत्प्रतिपक्षः। तथा हि—सत्प्रतिपक्षलक्षणमनुयुक्तो यथाह-समानबलबोधितसाध्यविपर्ययको हेतुत्वेनाभिमतः सत्प्रतिपक्ष इति। तन्न। तथा हि-किमिह बलं विवक्षितम्। सामर्थ्यमिति चेत्। तत्कुत्र कार्य्येऽभिमतं, न तावत्सर्व्वस्मिन्नेव कार्य्ये, सत्प्र-

तिपक्षहेत्वोर्भिन्नविषयबुद्ध्यादिजनकतया सर्व्वकार्य्ये सम-शक्तिकताया असम्भवात् । नापि यत्र कश्चित् कार्य्ये प्रकृतसाध्यं प्रति प्रतीयमानासिद्धत्वादिदोषेणापि प्रमेयत्व-प्रतिपादनादौ समर्थेन प्रतिहेतुना सत्प्रतिपक्षताप्रसक्त्या सर्व्वहेतूनां शक्यप्रकरणसमहेत्वाभासत्वापत्तेः । नापि पूर्व्वहेतुसाध्याभावबोधनरूपे कार्य्ये, उत्तरहेतोरेवमसत्प्रतिपक्षत्वे स्वसाध्यसाधकतापत्तेः । प्रतिहेतोरिति चेन्न । तत्प्रतिहेतोरसामर्थ्यादेव समशक्तिकत्वानुपपत्तेः । इत्थमेव न हेतुसाध्यस्य विपर्य्ययबोधनेऽपि ।

* अपिचेति * असिद्धविरुद्धकालात्ययापदिष्टप्रकरणसमान्यो हेत्वाभासो ऽनैकान्तिक इति लक्षणे हेत्वाभास इति हेत्वाभासविशेषणं प्रमाणव्यवच्छेदकं तदा ऽन्येन किं व्यवच्छेद्यमित्यर्थः । व्यवच्छेद्यं विशदमेवात्र सत्प्रतिपक्षादीति शङ्कते *केन विदिति* अन्यः स्कालात्ययापदिष्टादिरित्यर्थः । असिद्धस्य सम्भरसादिवद्व्यवच्छेद्यत्वात्सत्प्रतिपक्षस्य सिद्धिर्वक्तव्या सा च दुर्वचनीयेत्याशयवानाह * क इति * सन् प्रतिपक्षो विद्यमानो यस्य स सत्प्रतिपक्ष इत्यर्थः । समानबलेन बोधितसाध्याभावो हेतुत्वेनाभिमतः सत्प्रतिपक्ष इति लक्षणाधीनान्वयात्तत्सिद्धिरित्याशङ्क्याह * तथा हीति * अनुयुक्तः-पृष्टः । बोधि-

1 हेतुसाध्यस्य बोधनेऽपीति सो० पु० पा० ।

तसाध्यविपर्ययो नेदं रजतमिति प्रत्ययो भवति ज्ञाप्यस्य साध्यत्वादतउक्तं * हेत्विति * कालात्ययापदिष्टव्युदासाय समानपदम् । अनैकान्तिकासिद्धौ तद्व्यावृत्ततया सत्प्रतिपक्षो लक्ष्यते लक्षिते चसत्प्रतिपक्षे ऽनैकान्त इतीतरेतराश्रयमभिप्रेत्य दूषयति * तन्नेति * दूषणं विशदयितुं बलशब्देन सामर्थ्यं विवक्षितमुत पक्षधर्मत्वादीति विकल्पयति * किमिति * प्रथमं शङ्कते *सेति * सामर्थ्यस्य कुत्र कस्येति विषयप्रतियोगिनियमाद्विषयो वाच्यः स च ज्ञाप्य उत्पाद्यो वा भवति सर्वथाऽपि तत्सामर्थ्यं सर्वस्मिन्नेव स्वकार्येऽभिमतमुत यत्र कुत्र चित्कार्ये किं वा पूर्वहेतुसाध्याभाव बोधते किं वा प्रतिहेतु साध्याभावहेतुबोधनेऽन्यत्र वेति विकल्पाभिप्रायेणाह * तदिति * प्रथमं पराकरोति * नेति * स्वशब्देन प्रतिहेतू द्वावपि विवक्षितौ कुतो नैवमित्यत आह * सदिति * आकाशमनित्यमस्मदादिवाह्येन्द्रियग्राह्यगुणाधिकरणत्वाद्घटवदाकाशं नित्यं सदकारणत्वादात्मवदिति सत्प्रतिपक्षहेतोर्भिन्ने विषये नित्यत्वादौ बुद्धिव्यवहारजनकतया सर्वत्र स्वकार्ये समशक्तिताया असम्भवाल्लक्षणासिद्धिः सामर्थ्यस्य भिन्नकार्यगोचरत्वे समत्वानुपपत्तेरित्यर्थः । द्वितीयमपवदति * नापीति * कुत इत्यत आह * प्रकृतेति * सर्वहेतूनां शक्यं प्रकरणसमहेत्वाभासत्वं येषां ते शक्यप्रकरणसमहेत्वाभासस्तेषां भावस्तदापत्तेरित्यन्वयः । तदुपपादयति * प्रकृतसाध्येति * शब्दो ऽनित्यश्चाक्षुप-

त्वादित्यनेन प्रकृतानित्यत्वसाध्यं प्रति प्रतीयमानासिद्धत्वादिदोषेणापि प्रमेयत्वप्रतिपादनादौ यत्र क्वचित्कार्ये समर्थेन सत्प्रतिपक्षतायाः प्रसक्त्या धूमवत्त्वादिहेतूनामपि प्रकरणसमत्वापत्तिरित्यर्थः । तृतीयं कल्पमपाकरोति *नापीति* प्रतिज्ञातमर्थं हेतुनोपपादयति *उत्तरेति* शब्दो नित्यः पक्षसपक्षयोरन्यतरत्वात्सपक्षवदित्यत्र प्रथमहेतोः साध्याभावबोधनरूपे कार्ये सामर्थ्येऽपितेनोत्तरहेतुना प्रथमहेतोः सत्प्रतिपक्षत्वेऽपि प्रथमहेतोः पुनः प्रथमहेतुसाध्याभावबोधने सामर्थ्यासत्वेन तेनोत्तरहेतौ सत्प्रतिपक्षता न स्यादित्यव्याप्तिरित्यर्थः । तुरीयं कल्पं शङ्कते * प्रतीति * प्रतिहेतोः साध्याभावबोधनरूपे कार्ये सामर्थ्यं विवक्षितं पूर्वहेतुरप्युत्तरस्य प्रतिहेतुर्भवतीति नाव्याप्तिरित्यर्थः । एवं सति लक्षणासिद्धिरिति परिहरति * नेति * तर्हि वादिप्रयुक्तहेतुसाध्ये वा तत्प्रतिहेतोर्भिन्नविषयतया सामर्थ्याभावादेव समशक्तित्वानुपपत्तिर्द्वयोः समर्थयोरेककार्यसामर्थ्यस्यैव समत्वादित्यर्थः । पूर्वहेतुसाध्यप्रतियोगिकाभावविषयत्वेन समशक्तित्वे वस्तुत्वविषयतया सर्वहेतूनां समशक्तित्वापत्तिरित्याशयः । अन्यत्रैवेति परिशिष्टेऽपि पक्षे कथितदोषमतिदिशति * इत्थमिति * पूर्वहेतुसामर्थ्यबोधनेऽपि द्वितीयहेतोः सामर्थ्यादेव समशक्तित्वानुपपत्तिरित्यर्थः ।

एवं मीमांसकाभिप्रायेण बलशब्देन सामर्थ्यमुच्यते इति प्रथमं कल्पं पराकृत्य पक्षधर्मत्वादि बल-

मिति तार्किकाभिप्रायेण द्वितीयकल्पमुद्भावयति।

६२१ तार्किकाभिमतबलशब्दार्थनिरासः।

अथोच्यते स्वकीये स्वकीये प्रकृतसाध्ये यत् सामर्थ्यं पक्षसपक्षसत्त्वविपक्षव्यावृत्तत्वाबाधितविषयत्वलक्षणं तत् सत्प्रतिपक्षहेत्वोस्तुल्यं तदभिप्रायेणेदं समबलाभिधानं तेनेदमुक्तं भवति पक्षसपक्षसत्त्वविपक्षव्यावृत्तत्वाबाधितविषयत्वै स्तुल्येन बोधितसाध्यव्यतिरेकः सत्प्रतिपक्ष इति। नैतदपि युक्तम्। प्रतीयमानभागासिद्धत्वेनापि प्रतिहेतुना सत्प्रतिपक्षत्वप्रसङ्गात्। कियत्यपि पक्षे सत्त्वेन तस्य पक्षसत्त्वभावात्। नचैष्टव्यमेव भागासिद्धेनापि सत्प्रतिपक्षत्वं, प्रतीयमानदोषान्तरेणापि तथा सति सत्प्रतिपक्षत्वस्यैष्टव्यत्वापत्तेः हेत्वाभासान्तरत्वाविशेषात्। न च सर्वपक्ष इति कृते नायं दोष इति वाच्यम्। यत्रैक एव पक्षः प्रतिहेतौ तस्य सत्प्रतिपक्षस्याव्यापनात्। तत्र पक्षस्य सर्वशब्दार्थत्वाभावादेव सर्वपक्षसत्त्वाभावेनोक्तलक्षणानुपपत्तेः। एतेन यावदित्यपि पक्षविशेषणं दोष उक्तप्रायः।

* अर्थेति * नित्यः शब्द आकाशैकाधिकरणत्वात्परमहत्त्ववदनित्यः शब्दः सामान्यवत्त्वे सति अस्मदादिबाह्येन्द्रियग्राह्यत्वाद्घटवदिति सत्प्रतिपक्षहेतोर्निजस्वकीये साध्ये पक्षधर्मत्वसपक्षसत्त्वविपक्ष-

व्यावृत्तत्वाबाधितविषयत्वं नाम रूपचतुष्कं तत्तुल्य मित्यर्थः । लक्षणवाक्ये पक्षशब्दः प्रयुक्त इदानीं पक्षधर्मत्वादि कथ्यते इत्यसम्बद्धमिदमित्यत आह * तदिति * एवं स्वाभिप्रायमुक्त्वा लक्षणवाक्यस्य पर्यवसितमाह * तेनेति * किमित्यत आह *पक्षेति * व्यतिरेको ऽभावः । पक्षसत्त्वमात्रं विवक्षितमुत सर्वपक्षसत्त्वमिति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नेति * कुत इत्यत आह * प्रतीति * परमाण्वाकाशौ नित्यौ नीरूपद्रव्यत्वादात्मवदित्यस्य तावनित्यौ मूर्तमहत्त्वाद्घटवदित्यनेन भागासिद्धेनापि सत्प्रतिपक्षत्वप्रसङ्गादित्यर्थः । भागासिद्धस्य पक्षसत्त्वाभावात्कथमतिव्याप्तिरित्यत आह * क्रियतीति * भागासिद्धेन सत्प्रतिपक्षत्वमिष्यत एवातो नातिव्याप्तिरलक्ष्ये लक्षणगमनस्यैव तथात्वादित्यत आह * प्रतीति * प्रतीयमानविरुद्धत्वादिदोषान्तराणामपि सत्प्रतिपक्षत्वापातादित्यतिप्रसङ्गादित्यर्थः । भागासिद्धेन सत्प्रतिपक्षस्वीकारे हेत्वाभासान्तरेणापि तथात्वस्वीकारः कस्मादित्यत आह * हेत्विति * प्रकरणसमाख्यस्याभासान्तरत्वसाम्यादित्यर्थः । अस्तु तर्हि सर्वपक्षसत्त्वमिति द्वितीयः कल्पस्तत्रोक्तदोषाभावादित्यत आह * न चेति * कुतो न वाच्यमित्यत आह * यत्रेति * आकाशं नित्यं नीरूपद्रव्यत्वादात्मवदाकाशमनित्यं बाह्येन्द्रियग्राह्यविशेषगुणाधिकरणत्वाद्घटवदित्यत्र सत्प्रतिपक्षहेतोः पक्षस्यैकतया ऽव्याप्तिरित्यर्थः । पक्षस्यैक्यमात्रेण विशिष्टलक्षणस्य तदसङ्ग्रहः कस्मादि-

त्यत आह * तत्रेति * तर्हि यत्र यावान् पक्षो ऽस्ति तत्र तावति पक्षे सत्त्वं विवक्षितमतो नोक्तदोष इत्यत आह * एतेनेति * यावच्छब्दस्य परिमाणार्थत्वाद्यत्र परिमाणमेव पक्षीकृत्याकाशपरिमाणं नित्यं सर्वगतद्रव्यपरिमाणत्वादात्मपरिमाणवदाकाशपरिमाणमनित्यं भूताधिकरणमहत्परिमाणत्वात्पृथिवीपरिमाणवदिति प्रयुज्यते तत्र परिमाणस्य परिमाणान्तराभावादव्याप्तिदोष उक्तप्राय इत्यर्थः ।

पक्षधर्मत्वादिरूपचतुष्केण समानहेतुबोधितसाध्यव्यतिरेक इति लक्षणे सर्वेतिविशेषणोपादानेऽव्याप्त्यन्तरमाह ।

६२२ सत्प्रतिपक्षलक्षणेऽव्याप्तिः ।

किञ्चान्वयव्यतिरेकिणः केवलव्यतिरेकिणा, केवलव्यतिरेकिणश्चान्वयव्यतिरेकिणा सत्प्रतिपक्षे लक्षणमिदं नास्ति सपक्षसत्त्वया तुल्यतायास्तत्राभावात् । न च सपक्षसत्त्वया तुल्येनेति लक्षणे तदनुरोधान्न कर्त्तव्यमेव, तथासत्यसाधारणानैकान्तिकतया निश्चितेनापि सत्प्रतिपक्षत्वप्रसङ्गात् । नचान्वयव्यतिरेकिणैवान्वयव्यतिरेकिणः केवलव्यतिरेकिणैव केवलव्यतिरेकिणः सत्प्रतिपक्षता न व्यत्यासेनापीति नियमोऽभ्युपगन्तुं शक्यः, उभयोरप्यनवगम्यमानदोषान्तरत्वदशायामेक-

सम्बधिनो दोषस्यावश्यम्भावितया केतरस्य व्याप्यत्वपक्षधर्म्मत्वावगमो मे भ्रान्तिरिति बुद्धिमादाय प्रतिपत्तु निश्चयोत्पत्तिप्रतिबन्धमाधातुं केवलव्यतिरेकिणि अन्वयव्यतिरेकिणोऽन्वयव्यतिरेकिणि च केवलव्यतिरेकिणः प्रतिहेतोः सामर्थ्यस्य दुरपवादत्वात् । एतदेव च सत्प्रतिपक्षत्वस्य दोषत्वाभ्युपगमे मूलं यन्नाम व्याप्तिपक्षधर्म्मताप्रमितिरस्मिन् सति न भवितुमर्हतीति ।

* किं चेति * आत्मा स्वव्यवहारहेतुप्रकाशोऽदृष्टत्वाद्धटवदिति केवलव्यतिरेकिणाऽऽत्मा प्रत्यक्षः महत्वे सत्यश्रावणविशेषगुणाधिकरणत्वाद्धटवदित्यन्वयव्यतिरेकिणः सत्प्रतिपक्षत्वं, विवादाध्यासितं सर्वं चित्कर्तृकं सावयवत्वादिति केवलव्यतिरेकिणो विगीतमकर्तृकं शरीर्यजन्यत्वादात्मवदित्यन्वयव्यतिरेकिणा सत्प्रतिपक्षत्वं तत्रेदं लक्षणं नास्तीत्यव्याप्तिः । सत्प्रतिपक्षत्व इति भावपरो निर्देशः स चेल्लक्ष्यः किमिति लक्षणाभाव इत्यत आह *सेति* केवलव्यतिरेकिणश्च त्रिरूपतया सपक्षसत्वाभावादित्यर्थः।तर्हि पक्षसत्वविपक्षव्यावृत्त्यबाधितविषयत्वैस्तुल्येन बोधितसाध्यव्यतिरेक इत्येतावल्लक्षणं क्रियते तत्सङ्ग्रहार्थमित्यत आह * न चेति * तत्परित्यागे को दोष इत्यत आह * तथा सतीति * शब्दो नित्यः कार्यत्वाद्धटवदित्यस्य नित्यः शब्दः आकाशविशे-

१ पक्षतरस्येति सो० पु० पा० ।

पगुणत्वादित्यनेन सत्प्रतिपक्षता प्रसज्येत पक्षसत्त्वविपक्षव्यावृत्त्यबाधितविषयत्वैस्तुल्यत्वात्तस्यापीत्यर्थः। अन्वयव्यतिरेकिणः केवलव्यतिरेकिणा केवलव्यतिरेकिणोऽन्वयव्यतिरेकिणा सत्प्रतिपक्षतैव नास्ति किन्तु केवलव्यतिरेकिणैवान्वयव्यतिरेकिणोऽन्वयव्यतिरेकिणैवेति नियमाभ्युपगमात्राव्याप्तिरित्याशङ्क्याह * नचेति * इत्थं नियमाभ्युपगमे को नाम विरोध इत्यत आह * उभयोरिति * अन्वयव्यतिरेकिणि केवलव्यतिरेकिणः प्रतिहेतोर्निश्चयोत्पत्तिप्रतिबन्धमाधातुं केवलव्यतिरेकिणि वाऽन्वयव्यतिरेकिणो निश्चयोत्पत्तिप्रतिबन्धमाधातुं सामर्थ्यस्य दुरुपपादत्वात्-दुरपह्नवत्वादित्यन्वयः। एतदेवोपपादयति एकतरस्यासिद्ध्यादिदोषान्तरवत्त्वावगमे-ऽन्यस्य सद्धेतुत्वनिश्चयसम्भवो-ऽन्यदा तूभयोरप्यनवगम्यमानदोषान्तरत्वदशायां विरुद्धहेतुद्वयोपनीतधर्मोध्यासस्यैकधर्मिण्यसम्भवेनैकहेतुसम्बन्धिनो दोषस्याऽऽवश्यकतया कतरस्य व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वावगमो मे भ्रान्तिरिति बुद्धिमाधाय प्रतिपत्तुर्विमर्शयितुरित्यर्थः। इतरेतरनिश्चयोत्पत्तिप्रतिबन्धकत्वमस्तु, माऽस्तु सत्प्रतिपक्षता तथा च कोऽत्र दण्डनिपात इत्यत आह * एतदिति * तदेव विशदयति * यदिति * अन्यत्रापि सत्प्रतिपक्षस्वीकरणमिदमेव यदुत समबलप्रतिहेतौ सति व्याप्त्यादिप्रमितिर्भवितु नार्हतीति ततोऽन्यत्रापि सत्प्रतिपक्षता न स्यादित्यर्थः।

तुल्येनेति विशेषणप्रयुक्तदोषमात्रपरिहारप्रयोज-

नतया पदान्तराधापपूर्वकं लक्षणं शङ्कते ।

६२३ सत्प्रतिपक्षस्य लक्षणान्तरनिरासः ।

अथाभिधत्से पक्षसपक्षसत्त्वविपक्षव्यावृत्त्यबाधितविषयत्वयोगिना बोधितसाध्यविपर्ययः सत्प्रतिपक्ष इति । न । निरस्तप्रायत्वात् । पक्षपदे सर्वशब्दविशेषणप्रक्षेपाप्रक्षेपपक्षोक्तदोषस्य केवलव्यतिरेकयव्यापकत्वस्यापि भावात् । किञ्च सोपाधिमसिद्धभेदं वदतां मते सोपाधितया निश्चीयमानेऽपि सर्वं यथोक्तमिदं लक्षणमस्तीति तेनापि सत्प्रतिपक्षता स्यात् ।

* अथेति * निश्चितासिद्धादिभावेन सत्प्रतिपक्षताप्रसङ्गनिवारणाय पक्षसत्त्वादिविशेषणं द्रष्टव्यम् । इदं च मृतकल्पं कथमुज्जीवितुमर्हतीत्याह * नेति * निरस्तप्रायत्वे हेतुं कथयति * पक्षेति * सर्वेति विशेषणं पक्षस्योपादीयते न वा न चेद्भागासिद्धेनापि सत्प्रतिपक्षता, प्रथमे पक्षैक एव पक्षस्तद्व्यापनमिति दोषस्यान्वयव्यतिरेकिकेवलव्यतिरेकिणोरितरेतरसत्प्रतिपक्षत्वाव्यापकस्य च भावादिति भावः । पार्थिवपरमाणुरूपरसगन्धस्पर्शा अनित्याः पाकजत्वाद्घटरूपादिवदित्यस्य पार्थिवपरमाणुरूपादयो नित्याः परमाणुरूपत्वादाप्यपरमाणुरूपादिवदित्यनेनभावकार्यत्वेनोपाधिना निश्चितव्याप्यत्वासिद्धेनापि सत्प्रतिपक्षता स्यादित्यतिव्याप्तिमाह * किं चेति *

१ पदान्तरामावेति सो० पु० पा० ।

भागासिद्धादिनाऽपि सत्प्रतिपक्षताप्रसङ्गं परिहर्तुं प्रकारान्तरेण लक्षणं शङ्कते ।

६२४ प्रकारान्तरेण लक्षणनिरासः ।

अथ ब्रूषे—असिद्धविरुद्धानैकान्तिकबाधितविषयत्वहीनेन बोधितसाध्यासत्त्वः प्रकरणसम इति । नैतदपि सुस्थम् । आपाततो ऽस्फुरद्दोषेण वस्तुगत्या चासिद्धादिदोषवता सत्प्रतिपक्षतास्वीकारात् तदव्यापकत्वात् । किञ्च विरुद्धार्थगोचरयोः सत्प्रतिपक्षहेत्वोर्मध्येऽवश्यमन्यतरासिद्धादिदोषेण भवितव्यमन्यथा धर्म्मिणोर्विरुद्धधर्माध्यासप्रसङ्गात् । तत्रैकस्य व्यवच्छिद्य दोषानिश्चयात्प्रतिहेतावप्यसिद्धादिदोषाशङ्कायामापतितायामसिद्धादिहीनेनेति लक्षणांशस्यानिश्चयात् लक्षणस्य दुरवधारणत्वम् । न च वाच्यं किमर्थं सत्प्रतिपक्षहेत्वोरन्यतरासिद्धादिकमवश्यमभ्युपेयं सत्प्रतिपक्षलक्षणदोषदुष्टत्वादेव तयो र्न धर्म्मिणो विरुद्धधर्माध्यस्तत्वमापत्स्यत इति, यतोऽवश्यं दुष्टे हेतौ व्याप्तिः पक्षधर्म्मताया वाऽभावेन भवितव्यं तत्सत्ताभ्युपगमे साध्यसत्ताया अभ्युपगमप्रसङ्गात् । बाधादीनामप्युपाधिख्यापनद्वारा व्याप्त्यादिभङ्ग एव पर्यवसानात् । सत्प्रतिपक्षत्वादुन्नीयमानोऽपि व्याप्तिपक्षधर्मताभङ्गो न विशिष्ये-

कस्मिन् हेतौ निर्णेतुं शक्यः अन्यतरस्मिन् व्याप्त्यादिभङ्गेनापि सत्प्रतिपक्षत्वस्योपपत्तेः अतो विशेषनिष्ठतया तदुन्नयने स्थिते यदि साक्षादसावनवधार्यते तदानीमसिद्धिः। अथ लिङ्गतोऽनुमीयते तदाऽनैकान्तिकादेरन्यतमं दूषणं वस्तुगत्याऽस्ति सत्प्रतिपक्षे तत्कथमसिद्ध्याद्यन्यतमं नाभ्युपेयं तत्र, तस्मात्तस्य तस्य दोषस्य कुत्र द्वयोर्मध्येऽस्तित्वमस्तीत्यन्यतरानिर्द्धारणे प्रतिहेतावपि तच्छङ्कायां सत्यामसिद्ध्यादिहीनेनेति लक्षणांशस्य दुरवधारणत्वं दुष्परिहरमेव।

* अथेति * असिद्ध्याद्याभासचतुष्केण सत्प्रतिपक्षतानिवारणाय क्रमेण विशेषणचतुष्कं द्रष्टव्यम्। असिद्धत्वादिदुष्टत्वप्रतीतिरहितेन बोधितसाध्यविशेषणत्वं किं वा वस्तुतोऽप्यसिद्धत्वादिहीनेनेति विकल्प्य द्वितीयं अव्याप्त्या दूषयति * नेति * कुत इत्यत आह * आपातत इति * वर्णत्वमुत्पत्तिमदाश्रयं वर्णाश्रयजातित्वात्सत्तावदित्यादेर्वर्णा नित्याः श्रावणत्वाच्छब्दत्ववदित्यादिना झटित्यप्रतीयमानदोषेण सत्प्रतिपक्षत्वस्वीकाराद्व्याप्तिरित्यर्थः। नापि प्रथमोऽसम्भवादित्यभिप्रेत्याह * किं चेति * वर्णा नित्याः ध्वन्यन्यत्वे सति श्रावणत्वाच्छब्दत्ववद्वर्णा अनित्याः सामान्यवत्त्वे सति श्रावणत्वात् ध्वनिवदित्यनयोः प्रतिहेत्वोर्मध्येऽन्यतरस्यासिद्ध्यादिदोषेणावश्यं भ-

वितव्यमिति निश्चयादप्रतीयमानतथात्वमसिद्धमित्याशयः। उभयोरपि व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यां प्रमितत्वात्सद्धेतुतैव किं न स्यादित्यत आह *अन्यथेति* उभयोरपि सद्धेतुत्वे नित्यत्वानित्यत्वलक्षणविरुद्धधर्मसम्बन्धाद्धर्मिभेदप्रसङ्ग इत्यर्थः। ननु द्वितीयहेतौ न सत्प्रतिपक्षासिद्ध्यादिदोषस्तस्य प्रथमहेतुनिष्ठतयानिश्चयादतोऽसिद्ध्यादिहीनेनेति लक्षणांशसिद्धिरित्यत आह *तत्रेति* हेतोः प्रतिहेत्वोर्वैकस्य विशेषदोषनिश्चये कारणाभावादेकतरसम्बन्धित्वनिश्चयात्प्रतिहेतावपि तच्छङ्कायामापतितायां सत्यामसिद्ध्यादिहीनेनेति विशेषणासिद्ध्या विशिष्टलक्षणासिद्धिरित्यर्थः। हेतुप्रतिहेत्वोर्मध्येऽन्यतरस्यासिद्ध्यादिकमभ्युपेयमिति यदुक्तं तत्किमर्थमभ्युपगम्यते। धर्मिणो विरुद्धधर्माध्यासप्रसङ्गादिति चेन्न। सत्प्रतिपक्षतालक्षणदोषदुष्टत्वादेव तदप्रसक्तेरित्याशङ्क्याह * न चेति * कुतो न वाच्यमित्यत आह * यत इति * व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यानुपेतस्यैव दुष्टत्वस्वीकारे किं बाधकमित्यत आह * तदिति * व्याप्त्याद्यभ्युपगमे व्यापकसत्ताऽभ्युपगन्तव्याऽन्यथा व्याप्तेरेवासिद्धेरिति विरुद्धधर्माध्यासप्रसङ्गस्तदवस्थ इत्यर्थः। यथा बाधादीनां व्याप्त्यादिभङ्गनिरपेक्षतया दोषत्वमेवं सत्प्रतिपक्षस्यापि तन्निरपेक्षस्य दोषत्वं किं न स्यादित्यत आह * बाधेति * अतोऽसिद्धव्यतिरिक्तहेत्वाभासस्य व्याप्त्यादिभङ्गलिङ्गत्वनियमात् सत्प्रतिपक्षत्वेनापि व्याप्त्यादिभङ्ग उन्नेय इति यावत्। सत्प्रतिपक्षत्वादुन्नीयमानो व्याप्त्यादि-

भङ्गः प्रथमहेतुनिष्ठतयोक्तीयनेऽन्यथा प्रतिहेतुनिष्ठत्वे सत्प्रतिपक्षत्वस्यैवानुपपत्तेरित्यत आह * सदिति * अर्थापत्तेरन्यथोपपत्तेरिति हेतुमाह *अन्येति* अन्यतरदोषेणापि विरुद्धधर्माध्यासपरिहारादापाततो दोषस्फुरणाच्च सत्प्रतिपक्षत्वोपपत्तिरित्यर्थः । अस्तु विशेषेणैव तदुक्तवनं किमेतावता प्रस्तुते स्यादित्यत आह *अत इति* अविशेषनिष्ठतयेति पदच्छेदः । हेतुप्रतिहेत्वोरन्यतरमात्रनिष्ठतया व्याप्त्यादिभङ्गोन्नयने स्थिते ऽसौ साक्षादुन्नेय उत लिङ्गव्यवधानेन, यथाद्यस्तदा ऽसावसिद्धः स्यादित्याशयः । द्वितीयं प्रत्याह *अथेति* लिङ्गव्यवधानेन व्याप्त्यादिविरहनिश्चयेऽनैकान्त्यादीनामन्यतमदूषणं सत्प्रतिपक्षं स्यादित्यर्थः । अतः सत्प्रतिपक्षे ऽसिद्ध्याद्यभ्युपगमः किमर्थं इति कथमवोच इत्याह * कथमिति* एवं विशेषणांशासिद्ध्या विशिष्टलक्षणासिद्धिमुपपादितामुपसंहरति * तस्मादिति * आदिना असिद्ध्यादिहीनत्वविशेषणस्य निश्चयाभावेऽपि सत्प्रतिपक्षताया दोषत्वं निराकर्तुमशक्यमिति

पुनः शङ्कते ।

६२५ पुनःशङ्का ।

स्यादेतत । अस्तु लक्षणांशस्यासिद्ध्यादिहीनत्वस्यानिश्चयः संशयोऽपि तावदस्ति ततसंशयेन शङ्कितसत्प्रतिपक्षतादोषग्रस्तत्वादेवासाधकत्वं दूष्यानुमानस्य शङ्कितबाधानिवासिद्धिशङ्कया । न च यासिद्ध्यादिश-

ङ्कामुपजीव्य सत्प्रतिपक्षादिशङ्का दोषः स्यात् सैव तदा दोष इति वाच्यम्। असिद्ध्यादिशङ्काया एव तादृशप्रतिहेतुदर्शनमूलकतया तदुपजीवकत्वादिति।

* स्यादेतादिति *, तन्निश्चयाभावे कथं दोषत्वं सत्प्रतिपक्षत्वस्य तत्राह *संशयोऽपीति* दोषहीनस्य निश्चयाभावेन नियतत्वाभावेऽपि सन्दिग्धतया पाक्षिकमस्तित्वमस्त्येवेत्यर्थः। दोषहीनत्वविशेषणस्य सन्दिग्धतया पाक्षिकप्राप्त्या किं स्यादित्यत आह * तदिति * तत्संशयेन पाक्षिकप्राप्त्या दूष्यानुमानस्य प्रथमहेतोरसाधकत्वं भविष्यति। कुत इत्यत उक्तं शङ्कितः सत्प्रतिपक्षतालक्षणो दोषस्तेन ग्रस्तत्वादिति। दोषाशङ्कया हेतोराभासत्वे दृष्टान्तमाह *शङ्कितेति* शङ्कित उपाधिर्लक्षणसंशयाच्छाकाद्याहारपरिणत्यादिर्यस्य तस्मिन्, शङ्क्यमानोपाधिनाऽसिद्धिशङ्कया ग्रस्ततया दूष्यानुमानस्य साध्यासाधकत्ववदित्यर्थः। सत्प्रतिपक्षताऽसिद्ध्यादिशङ्कामुपजीव्य दोषो भवति नान्यथा यतो दुष्टे हेतौ व्याप्तिः पक्षधर्मताया वा ऽभावेन भवितव्यमित्यादौ कथितन्यायेन तथाच सैव दोषो ऽस्तु उपजीव्यतया पुरःस्फूर्तिकत्वादित्यत आह * न चेति * कुतो न वाच्यमित्यत आह *असिद्ध्यादीति* सत्प्रतिपक्षताशङ्कामुपजीव्यासिद्ध्यादिशङ्काया जायमानत्वात्तादृशहेतुदर्शनमूलतया सन्दिग्धासिद्ध्यादिहीनप्रतिहेतुदर्शनासिद्धि सा हेतोरसिद्ध्यादिशङ्का, सत्प्रतिपक्षता

शङ्का स्यात्मनो दोषत्वार्थमसिद्ध्यादिशङ्कामुपजीव-ति, असिद्ध्यादिशङ्का तु स्वसिद्धये सत्प्रतिपक्षता-शङ्कामिति परस्परोपजीवकभावाविरोध इति यावत् ।

अतिप्रसङ्गेन निराकरोति ।

१२६ शङ्कानिरासः ।

मैवम् । यतः शङ्कितोपाधिनाऽसिद्धेनाप्येवं सत्प्रति-पक्षता प्रसज्येत। ननु भवत्वेवमपि तेन किन्नाम भवेत्? तस्यासिद्धतया हीनबलस्य सिद्धाप्रिमता पक्षबाधं विधूय न किञ्चिदन्यत् । बाधादेव तर्हि न तेन सत्प्रति-पक्षतेति चेन्न । सान्दिह्यमानासिद्धतया सत्प्रतिपक्षहे-तोरपि तर्हि कथं परहेत्वसाधकत्वप्रसाधकत्वं भविष्य-ति हेत्वाभासत्वाविशेषात् । हेत्वाभासान्तरं न दोषसं-शयापादकमतो नैवमिति चेन्न । तर्हि यमुपाधिमादा-य न्यूनबलतया बाध्यता तमादायैव तथाविधोपाधे-र्दोषसंशयक्षमत्वादेव । किञ्च क्वचित्सत्प्रतिपक्षत्वनि-श्चयाभावे संशयानुपपत्तिः ।

* मैवमिति * अतिप्रसङ्गमेव हेतुतया स्पष्टयति* यत इति * अनिश्चितदोषहीनत्वेनापि सत्प्रतिपक्षधर्म-त्वे शङ्कितोपाधितया सन्दिग्धासिद्धेनापि सत्प्रतिप-क्षधर्मता स्यादिद न्तदुदाहरणं नित्याः परमाणवो भा-वत्वे सत्यकार्यत्वादात्मवदित्यस्यानित्याः परमाणवः पृथिव्यादिजातीयत्वाद्घटादिवदित्यनेन विपक्षबाधक-

पक्षानुकूलपक्षरहिततया शङ्कितोपाधिनाऽपीत्यर्थः। नाऽयं ममक एवमिष्टत्वादेवेति चोदयति* नन्विति* ननु भवत्त्वेवमपीति केचित्पठन्ति तस्मिन् पाठे शङ्कितोपाधिनाऽसिद्धेनाऽपि सत्प्रतिपक्षता स्यादित्याशङ्क्य सिद्धान्त्येवाह * नन्विति * पुनः पृच्छति * किमिति * तेन सत्प्रतिपक्षत्वन्नभवेदित्यर्थः । प्रथमपाठ एक एवाय ङ्ग्रन्थस्तदा तेनापि सत्प्रतिपक्षत्वे किमनिष्टं स्यादित्याशयः । उत्तरमाह * तस्येति * तस्य प्रतिहेतोरसिद्धत्वेन हीनबलस्य सिध्यादिमताऽऽद्यहेतुना पक्षबाधसाध्यबाधं विहाय नान्यत् किञ्चिद्भवेत् प्रबलेन दुर्बलबाधस्य युक्तत्वादिति कालात्ययापदिष्टे ऽपि प्रकरणसमलक्षणं गतमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । तर्हि शङ्कितोपाधेरुत्तरहेतोः पूर्वहेतुना बाधितत्वेनाभासत्वात्तेन प्रथमहेतोः सत्प्रतिपक्षता नस्यादिति लब्धावसरः प्रत्यवतिष्ठते * बाधादिति* अन्योन्यं समबलयोः सत्प्रतिपक्षता समबलत्वं चान्योन्यहेतुप्रतिदर्शनात् ज्ञायते बाधे तु नैवमित्याशयः।प्रतिहेतौ दोषस्य सन्दिग्धतया पूर्वहेत्वसाधकत्वबमाधकत्वं न सिद्ध्यति सन्दिग्धासिद्ध्यादितया तस्याभासत्वादिति परिहरति *समिति* हेत्वाभासेनासत्प्रतिपक्षतापादनं न घटते यदि तर्हि बाधुक्तो हेतुरसाधकः सत्प्रतिपक्षत्वादित्यपि सत्प्रतिपक्षवादिना वक्तुमयुक्तमसिद्ध्यादिहीनत्वस्यानिश्चयेन प्रतिहेतोः संदिग्धासिद्धतयाऽऽभासत्वाविशेषादित्याशयः। सोपाधिकं यदसिद्धं तन्न दोषसंशयापादकं स-

त्प्रतिपक्षस्तु तदापादको शङ्कितोपाधित्वेन न्यूनबल-
त्वाभावादतो न सोपाधिकेन सत्प्रतिपक्षतापादनाभा-
वेऽपि सत्प्रतिपक्षहेतोः परहेत्वसाधकत्वं न भवि-
ष्यतीत्यभिसन्धिराशङ्क्ते * हेत्वाभासान्तरमिति *
वैषम्यासिद्ध्या परिहरति * नेति * यदि दोषसंशय
जनकेन सत्प्रतिपक्षत्वमिष्टं तर्हि तथाविधोपाधेः शा-
ङ्कितोपाधेर्दोषसंशयक्षमत्वादेव तेनापि सत्प्रतिपक्षत्वं ।
तदेव कथमित्यत आह * तर्हि यमिति * यथा सत्प्र-
तिपक्षस्थले द्वितीयस्य दुष्टत्वसंशये प्रथमेऽपि दोष-
शङ्का तथा ऽप्राप्युपाधिसन्देहेन द्वितीयस्य सन्दि-
ग्धासिद्ध्यादिदोषतया प्रथमे ऽपि सन्देहो जायतेऽत
उभयथाऽपि दोषसंशयजनकत्वस्य तुल्यत्वान्न वैषम्य-
मित्यर्थः। यदुक्तं शङ्कितसत्प्रतिपक्षत्वं तन्न सम्भवती-
त्याह * किं चेति * उक्तयुक्त्या सर्वत्र सत्प्रतिपक्षो-
दाहरणे सत्प्रतिपक्षत्वसंशयः क्वचित्सिद्धयाभावे
कथं स्यादन्यत्रानिश्चितस्य संशयकोटित्वाभावान्निश्च-
यपूर्वकत्वात्संशयस्येत्याशयः ।

प्रकारान्तरेण लक्षणं शङ्क्ते ।

६२७ सत्प्रतिपक्षलक्षणान्तरनिरासः ।

अथान्यथाकारं लक्षणमभिधत्से असिद्धविरोधव्य-
भिचारकालात्ययापदेशविरहितया प्रतीयमानेन बोधि-
तो यदीयसाध्यस्य विपर्ययः स प्रकरणसम इति । एत
दपि विचारासहम् । केन तथा प्रतीयमानत्वमभिमतं किं
प्रत्यनुमानप्रयोक्त्रा ? अथ प्रथमानुमानवादिना ? द्वाभ्या-

मपि वा? येन केनचिद्वा? । न तावदाद्यः स्वयं दोषं जानतोऽपि दूषणान्तरापरिस्फूर्त्तौ यद्ययं दोषं न प्रतिसन्धास्यति तदाऽभीष्टमेव । अथ प्रतिसन्धास्यति तदानीमन्यथापि मत्स्फुरद्दोषान्तरस्य पराजये अनेन कक्षान्तरारूढायां कथायां शास्त्रान्तरं वा सङ्क्रमितुमवकाशमासादयिष्यामीत्यभिप्रायवतोऽल्पप्रज्ञस्य मयि वदत्यसत्पक्षोऽपि निर्व्वहतीति लोके प्रकर्षदर्शनार्थं कथमपि ग्रन्थकारादिभिरुक्तस्य वा तथाविधप्रतिहेतो र्निर्व्वाहार्थमन्यानुयुक्तस्य प्रौढप्रज्ञस्य स्फुरद्दोषेणापि प्रतिहेतुना सत्प्रतिपक्षीकरणदर्शनात् । तत्र परेण दोषानुद्भावने जयस्यापि भावात् ।

* अथेति * असिद्ध्यादिरहितेन बोधितसाध्यविपर्ययः प्रकरणसम इत्युक्त उक्तानवधारणलक्षणदोषपरिहाराय प्रतीयमानेति विशेषणमिह तु प्रतीयमानत्वविशेषणाधिक्यान्न पूर्वोक्तदोषावकाशस्तथा प्रतीयमानत्वस्य निश्चेतुं शक्यत्वाद्वस्तुतो ऽसिद्ध्यादिमत्वे ऽपि न तथा प्रतीतिरपि तु तद्धीनतयेति तात्पर्यम् । पराकरोति *एतदिति* विचारासहत्वं कथमित्यत आह * केनेति * हृदि कृतान् विकल्पान् करोति *किमित्यादिना* कस्मिन् सति किं स्यादित्यत आह * न तावदिति * अल्पप्रज्ञस्य स्वप्रयोक्तव्यप्रतिहेतावसिद्ध्यादिदोषं जानतोऽपि वादिप्रयुक्तहेतौ

सत्प्रतिपक्षत्वातिरिक्तासिद्ध्यादिदोषान्तराऽपरिवृत्तौ स्फुटदोषेणापि प्रतिहेतुना सत्प्रतिपक्षीकरणदर्शनादित्यन्वयः। व्यक्तदोषेण सत्प्रतिपक्षीकरणे को ऽभिप्रायस्तस्येत्यत आह * यदिति * यस्य वादी प्रतिहेतोर्दोषं न प्रत्यभिजानाति तदा ममैष जेतृत्वमेव ज्ञाततत्त्वस्यैव कथाधिकारादथ प्रतिसन्धास्यति तदानीमनेन– प्रतिहेतूपन्यासेन कथायां कक्षान्तरारूढायां सत्यां शाखान्तरं– पदकान्तरं सङ्क्रामयितुमवकाशमासादयिष्यामीत्यभिप्रायवतः। एवमभिप्राये मूलमाह * अन्यथाऽपीति * अप्रतिपत्तेर्विप्रतिपत्तिः श्रेयसीति न्यायादित्यर्थः। उद्दण्डपण्डितस्यापीत्थम्भूतप्रतिहेतुना सत्प्रतिपक्षीकरणं दृश्यत इत्याह * प्रौढेति * तस्याऽप्यभिप्रायमाह * मयीति * मयि वदत्यसत्पक्षोऽपि निर्वहति किमु सत्पक्ष इति लोके ख्यातिशयप्रकटनार्थम्। तस्यैव पुनराभिप्रायान्तरमाह * कथमपीति * ग्रन्थकारैर्गुरुभिर्वा प्रयुक्तस्य स्फुटदोषस्य प्रतिहेतोः कथं निर्वाह इत्यन्येन–शिष्येण वादिना वा पृष्टस्य तन्निर्वाहार्थं सत्प्रतिपक्षीकरणदर्शनात्तत्राव्याप्तिरित्यर्थः। तत्र विजयफलमपि पाक्षिकमस्त्येवेत्याह * तत्रेति * एकान्तं पराजयात्परं जयसंशय इत्याशयः।

प्रतीयमानत्वमपि किं निश्चीयमानत्वमुत सम्भावनेति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह।

६२८ लक्षणघटकप्रतीयमानत्वविकल्पनिरासः।

किञ्च प्रतीयमानता यदि निश्चीयमानता विवक्षिता

तदानीमसम्भव एव, यतो विरुद्धार्थयोरेकस्यावश्यं दोषः, स च कस्यास्त्विति तदा निर्द्धारयितुमशक्यतया प्रतिहेतावपि तत्संशयात् । अथ सम्भावना प्रतीयमानता, तदोद्भावनसम्भावनां दूषयन्तो यद्वक्ष्यामस्तदेव दूषणमतिदेष्टव्यम् ।

* कि चेति * असिद्ध्यादिसद्भावे सन्देहासत्वात्तद्विरहनिश्चयः किं नेष्यते इत्यत आह *यत इति* स दोषो वादिप्रयुक्तहेतुनिष्ठतया निश्चियते इत्यत आह *स चेति * द्वितीयमनुवदति * अथेति * अपवदति * तत्रेति * व्याप्तिपक्षधर्मताभङ्गाभङ्गदोषप्रकृतहेत्वपेक्षविशेषवत्त्वेनानुद्भाव्यमानतया सम्भाव्यमानेन बोधितो यदीयसाध्यस्य विपर्ययः स प्रकृतःप्रकरणसम इति लक्षणे पश्युद्भावनाकालात्पूर्वकालिकासम्भावना विवक्षिता तदा पश्चादुक्ते ऽपि प्रतिहेतुदोषे पूर्वकालिकानुभावने प्रतीकारो न कश्चिदिति सर्वहेत्वाभासः सत्प्रतिपक्षीकरणं स्या,दथोद्भावनस्य यो ऽवसरो भविष्यति तत्कालिकतया, तदा सत्प्रतिपक्षाद्युत्पादककाले स नास्तीति विशेषणाभावाल्लक्षणाभाव इत्यनुद्भावनायाः सम्भावनानिरासयुक्त्यैव निरस्तं स्यादित्याशयः ।

एवमाद्यं कल्पमपोह्य परिशिष्टानपवदति ।

१२९ द्वितीयतृतीयचतुर्थकल्पनिरासः ।

नापि द्वितीयतृतीयचतुर्थाः, परबुद्धेर्दुरवधारणतया

१ अपि इति का०मु०पु०पा० ।

परस्यासिद्ध्यादिविरहित्त्वबुद्धिरत्रे भविष्यतीत्यग्रेऽत्रभ्रा-
रयितुं प्रमाणाभावेनाशक्यत्वात् कथं सत् प्रतिपक्षतां
प्रतिज्ञाय व्युत्पादयेत्। शङ्कान्तरञ्चात्र निरसिष्यामः।

* नापीति * वादिप्रयुक्तहेतोः सत्प्रतिपक्षतां प्रतिज्ञाय लक्षणप्रदर्शनेन कथं तां व्युत्पादयेत् कथं वा नेत्यत आह * परेति * परस्यात्र प्रतिहेतावसिद्ध्यादिदोषराहित्त्वबुद्धिर्भविष्यतीति निश्चेतुमशक्यत्वादशक्यत्वं वा कथं ? परबुद्धेः प्रमाणाभावेन दुरवधारणत्वेति। प्रतिहेतावुपन्यस्ते परेण दोषानुद्भावनलिङ्गेन पश्चात् ज्ञातुं शक्यत इत्यत आह * अग्र इति * प्रतिहेतूपन्यासकाल एव तथा प्रतीयमानत्वमुपयुक्तं प्रामाणिकव्यवहारस्य निश्चयपूर्वकत्वादिति यावत्। प्रतिहेतोर्निर्दोषतया स्वेन निश्चितत्वात्परस्याप्यत्र दोषाभावबुद्धिर्भविष्यतीति सम्भावनेन दृष्टफलप्रवृत्तिवत्प्रतिहेतूपन्यास इत्यत आह * शङ्केति *

गदितमेव भङ्गं लक्षणान्तरे ऽप्यतिदिशति।

६३० दूषणातिदेशः

एतेनासिद्धिविरोधकालात्ययापदेशव्यभिचारवत्तया व्याप्तिपक्षधर्मताविरहवत्तया वा ऽगृह्यमाणेन बोधितसाध्यविपर्ययः सत्प्रतिपक्ष इति निरस्तम्। केनाऽगृह्यमाणत्वमिति निर्वक्तुमशक्यत्वात्।

* एतेनेति * पूर्वत्रासिद्ध्यादिराहित्तया प्रती-

१ विरहितया बुद्धिरत्र न भविष्यतीति सो० पु० पा०।

यमानत्वमुक्तमिह तु तद्वत्वेनाप्रतीयमानत्वमिति विशेषः। एतेनेति परामृष्टहेतुं स्पष्टयति * केनेति * प्रत्यनुमानप्रयोक्ता द्वाभ्यामपि वा केन चिद्वेति पर्यनुयुक्तेन निरूप्य दर्शयितुमशक्यतया लक्षणासिद्धेः प्रागुन्नीतनीत्येत्यर्थः।

उक्तलक्षणत्रयस्य साधारणं दूषणमाह।

६३१ लक्षणत्रयसाधारणो दोष.।

किञ्च, सर्वेषामेवैषां लक्षणानां धर्म्यादिग्राहकानुमानैर्बाधितेऽपि गतत्वादतिव्यापकत्वम्। एतेन स्वार्थानुमाने तदाभासेऽपि त्रा सत्प्रतिपक्षस्य दोषत्वमपोढम्।

* किं चेति * परमाणुः सावयवः संयोगित्वाद्घटवदित्येतस्मिन्नणुपरिमाणतारतम्यं क्वचिद्विश्रान्तं परिमाणतरतमभावत्वान्महत्परिमाणतारतम्यवदित्यनेन धर्मिग्राहकेण बाधिते ऽपि गतत्वादतिव्यापकत्वं धर्मिग्राहकप्रमाणस्योपजीव्यत्वेन व्याप्तिपक्षधर्मत्त्वस्वीकारात्तद्रहितत्वेन ज्ञायमानत्वस्यासिद्ध्यादिराहिततया समानबलत्वस्य लक्षणत्रयस्य भावादित्यर्थः। आदिपदेन लिङ्गग्राहकसङ्ग्रहः। मनो विभु ज्ञानासमवायिकारणाधिकरणत्वादात्मवदित्युदाहरणे युगपत् ज्ञानानुपपत्त्या क्रमद्रष्टृत्वलक्षणलिङ्गग्राहकबाधिते ऽपीति। यदुक्तं परयुक्तेः परस्यावधारणासम्भवेन सत्प्रतिपक्षत्वं प्रतिज्ञाय व्युत्पादयितुमशक्यमिति किं तत् स्वार्थानु-

१ बाधितेऽपीति सो० पु० पा०।
२ तद्रहितत्वेनज्ञायमानेति सो० पु० पा०।

मान एव सत्प्रतिपक्षस्य दोषत्वात्तत्र च स्वप्रयोज्यप्रतिहेतौ दोषराहित्यस्याप्रत एव प्रत्येतुं शक्यत्वादित्यत आह * एतेनेति *

यावद् धर्मिग्राहकेऽधिकबलवत्त्वं विशेषो गृह्यते सत्प्रतिपक्षे त्वगृह्यमाणविशेषबोधितसाध्यव्यतिरेकित्वं विवक्षितमतो नातिव्याप्तिरिति शङ्कते।

६३२ सत्प्रतिपक्षे विशेषशङ्कानिरासः।

अथोच्यते अगृह्यमाणविशेषेण बोधितसाध्यविपर्ययः प्रकरणसम इति। अस्तु तावत् केनागृह्यमाणत्वमित्यादिविकल्पदोषाभिधानं, यदि यः कश्चिद्विशेषो विशेषशब्देनाभिप्रेत स्तदा तदग्रहणं क्वचिदपि नास्तीति सर्वाव्याप्तिः। अथ हेतुदोषलक्षणो विशेषोऽभिमत स्तदा धर्म्यादिग्राहकानुमानबाधितेऽपि गतत्वादतिव्यापकता, अगृह्यमाणहेतुदोषरूपविशेषेण बोधितसाध्यविपर्ययत्वात्तस्यापि, तत्र हेतुदोषस्याभावादेवागृह्यमाणविशेषत्वात्। न चागृह्यमाणपरमार्थस्थितहेतुदोषरूपविशेषेणेति कृते निस्तार स्तथा सति सत्प्रतिपक्षहेतुकः सत्प्रतिपक्षो न[1] व्याप्यते। परमार्थतस्तिष्ठतीति च दर्शनीयं न च ज्ञेयमिति च महती प्रज्ञा। न चागृह्यमाणहेतुदोषहेतुगुणरूपविशेषेणेति विशेषणं विवक्षिते निस्तारः, व्यतिरेकिण्य-

१ हेतुरित्यधिकं का० मु० पुस्तके।

न्वयव्यतिरेकिणा सत्प्रतिपक्षे हेतुगुणरूपो विशेषः सपक्षसत्त्वलक्षणो गृह्यते इति तदव्यापकत्त्वापत्तेः ।

* अथेति * इदमपि प्रागुक्तदोषलङ्घनाऽजङ्घालमेवेत्याह * अस्त्विति * विशेषोऽपि यः कश्चिद्विवक्षित उत हेतुदोषरूप इति विकल्प्य प्रथममनुवदति * यदीति * उत्तरहेतुत्वादिरूपविशेषस्य ग्रहणाल्लक्षणासिद्धिरिति दूषयति * तदेति * द्वितीयमुपादत्ते * अथेति * प्रागुक्तातिव्याप्त्यैव दूषयति * तदेति * तामेवातिव्याप्तिमुपपादयति * अगृह्यमाणेति * धर्मिग्राहके हेतौ कथं हेतुदोषरूपविशेषस्याग्रहणं स्यादत आह * तत्रेति * परमार्थतो ऽविद्यमानहेतुदोषरूपविशेषो न गृह्यते यस्मिन् तस्मिन् बोधितसाध्यविपर्ययत्वं धर्मिग्राहके त्वविद्यमानस्येति न दोष इत्याशङ्क्याह * न चेति * कुतो न निस्तार इत्यत आह * तथेति * सन्निरवद्यः प्रतिहेतुर्यस्य सत्प्रतिपक्षस्य स सत्प्रतिपक्षहेतुः । आकाशमनित्यं बाह्येन्द्रियग्राह्यविशेषगुणाधिकरणत्वात् घटवदित्ययमाकाशन्नित्यन्निरवयवद्रव्यत्वादात्मवदित्यनेन सत्प्रतिहेतुना सत्प्रतिपक्षो न व्याप्येनेत्यव्याप्तिरित्यर्थः । परमार्थतः सतो ऽग्रहणमङ्गीकृत्याऽव्याप्तिरुक्ता सम्प्रति तदेव न सम्भवतीत्याह * परमार्थेति * लक्षणविशेषणतया दोषस्य परमार्थसत्वं परं प्रति प्रतिपादनीयं स्वयं च ज्ञेयमिति तदज्ञानं न सम्भवतीत्याशयः। महती प्रज्ञेत्युपहासः । अगृह्यमाणहेतुदोषरूपो हेतुगुणरूपो वा विशेषो यस्य तद्बोधितसाध्यविपर्ययत्वं प्रकरणसमत्वं वि-

षाधितमेवं च नातिव्याप्तिर्धर्म्यादिग्राहके दोषरूपवि-शेषाग्रहणे ऽप्यबाधितविषयत्वगुणरूपविशेषग्रहणा-न्नाव्याप्तिः सत्प्रतिहेतुके प्रकरणसमे गुणदोषयोर्द्व-योरप्यग्रहणादित्यत आह * न चेति * कुतो न नि-स्तार इत्यत आह * व्यतिरेकीति * क्षित्यादिकं स-र्ववित्कर्तृकं कार्यत्वादिति व्यतिरेकिणः जगत्कर्ता न सर्वज्ञः कर्तृत्वात् कुलालवदित्यन्वयिना स किञ्चिद्ज्ञः कर्तृत्वात् कुलालवदित्यन्वयव्यतिरेकिणा च गृह्यमा-णसपक्षसत्त्वलक्षणसत्प्रतिपक्षे ऽव्याप्तिरित्यर्थः ।

उक्तातिव्याप्तिपरिहाराय व्यतिरेकिणा विशे-षणान्तरं शङ्कते ।

६३१ विशेषणान्तरशङ्कानिरासः ।

अथाऽगृह्यमाणव्याप्तिपक्षधर्मताभङ्गरूपविशेषणेति क्रियते, तदा प्रष्टव्यं किमपेक्ष्य विशेषत्वमिदमिष्टं, यदि यत्किञ्चिदपेक्ष्य तदा प्रसिद्धासिद्ध्यादिभावं हेत्वा-भासमपेक्ष्य विशेषो गृह्यते सदनुमानात्मके प्रतिहेताविति तत्राव्यापकत्वम् ।

* अथेति * व्याप्तिपक्षधर्मतया भङ्गो ऽसत्त्वमभ-ङ्गश्च सत्त्वं तयोः सत्त्वं तदुभयरूपविशेषो न गृह्यते यस्य तद्बोधितसाध्यविपर्ययत्वं सत्प्रतिपक्षत्वमतो ना-तिव्याप्तिर्धर्म्यादिग्राहके तद्रूपविशेषग्रहणान्नाप्यव्याप्तिः केवलव्यतिरेकिण्यन्वयव्यतिरेकिणा सत्प्रतिपक्षे तत्रा-पि पक्षधर्मत्वादिभङ्गादेरग्रहणस्य तुल्यत्वात्सपक्षस-त्त्वविशेषे ऽपीत्यर्थः । विशेषस्य प्रतियोगिनिरूप्यतया

प्रतियोगिरूपं यत्किञ्चिदुत प्रकृतहेतुरेवेति विकल्पय-
न्नाह * तदेति * अस्तु प्रथम एव विशेषप्रतियो-
ग्युपादाने कारणाभावादिति शङ्कते * यदीति *
दूषयति * तदेति * प्रसिद्धो ऽसिद्ध्यादिभावो यस्य
हेत्वाभासस्य तमपेक्ष्य व्याप्तिपक्षधर्मतयोरभङ्गरूपो
विशेषः सदनुमानात्मके प्रतिहेताविति तदव्यापकत्व-
मित्यर्थः ।

द्वितीयमाशङ्कते ।

६३४ द्वितीयकल्पनिरासः ।

अथ प्रकृतविरोधिनं हेतुमपेक्ष्य, तदा लक्षणवाक्य-
मीदृशं पर्य्यवस्यति, व्याप्तिपक्षधर्म्मताभङ्गाभङ्गरूपः
प्रकृतहेतुतो यस्य विशेषो न गृह्यते तेन बोधितो यदी-
यसाध्यव्यतिरेकः स प्रकरणसम इति । ईदृशमप्येतद्वा-
क्यं व्याकारमर्हति । तथा हि व्याप्तिपक्षधर्म्मतेति मिलि-
तस्य भङ्गाभङ्गपदसम्बन्धे विवक्षिते प्रत्येकोदाहरणाति-
व्याप्तिः तद्भङ्गाभङ्गरूप इत्यस्य च मिलितस्य विशे-
षपदसम्बन्धेऽभिप्रेते सर्वथा सम्भवितया सर्वाव्याप्तिः।

* अथेति * अस्मिन् पक्ष इदं दूषणमिति दर्श-
यितुं लक्षणवाक्यस्य पर्यवसानं दर्शयति * तदेति *
कीदृशमित्यत आह * व्याप्तीति * एवं वाक्यं पर्यव-
सायायित्वा दूषणाभिधानायोपक्रमते * ईदृशमि-

१ उदाहरणेऽव्याप्तेरिति सो० पु० पा० ।

ति * व्याकारं व्याख्यानमित्यर्थः । व्याप्तिपक्षधर्मतयो-र्मिलितयोर्भङ्गाभङ्गपदसम्बन्ध उत प्रत्येकं, यद्याद्यः तदा वस्तुतो व्याप्तिपक्षधर्मतयोरन्यतरभङ्गादौ वा सति तदग्रहणमात्रेणासिद्धभेदेनापि सत्प्रतिपक्षता स्या-दित्येकं पक्षं यद्विरेव दूषयित्वा द्वितीयं प्रत्या-ह * तथा हीति * अनित्यः शब्दः कृतकत्वात् घटवन्नित्यः शब्दः सदकारणत्वादात्मवदित्यादौ यत्र व्याप्तेरेव भङ्गाभङ्गरूपविशेषो न गृह्यते वस्तुतः पक्ष-धर्मतायां सत्यां तत्रापि सत्प्रतिपक्षतेष्टा सा न स्यादे-वमाकाशमनित्यं महाभूतत्वात्पृथिवीवदित्यत्राकाशं नित्यं क्षणिकविशेषगुणाधिकरणत्वादात्मवदित्यत्रापि पक्षधर्मताया एव तौ न गृह्येते व्याप्तिः पुनरस्त्येव तत्रा-पि सत्प्रतिपक्षता न स्यादित्यव्याप्तिरित्यर्थः। न च वा-च्यं. वादिप्रयुक्तहेतौ पक्षधर्मताव्याप्तिभङ्गाभङ्गग्रहणे प्रतिहेतावपि तदुभयसत्त्वे तदुभयाग्रहणं तुल्यमेवेति, यतः कस्य चित्कदा चित्सत्त्येवैकतरस्मिंस्तदसत्त्वभ्रा-न्त्युपपत्तेस्तथापि वस्तुतो दोषाभावेन सत्प्रतिपक्षत्व-सम्भवादिति । भङ्गाभङ्गयोरपि मिलितयोर्विशेषप-दसम्बन्ध उत प्रत्येकं यदि प्रत्येकं तदा भङ्गरूपविशे-षाग्रहणाद्धर्म्यादिग्रहबाधिते सत्प्रतिपक्षता स्यादित्य-तिव्याप्तिरेवमभङ्गरूपविशेषाग्रहणात्सोपाध्यासिद्धेना-पि सत्प्रतिपक्षता स्यादित्येकमुद्ग्रन्थमेव परास्य प्रथमं प्रत्याह * तदिति * भङ्गाभङ्गयोर्भावाभावात्मतया विरुद्धयोरेकत्रासम्भवेन तदुभयाग्रहणासम्भवाल्लक्षणा-सम्भव इति भावः ।

दोषान्तरं वक्तुं भूमिकामारचयति।

६३१ दोषान्तरोपपादनम्।

अपि चैवमस्य वाक्यस्यार्थोवक्तव्यः व्याप्तिभङ्गरूपो व्याप्त्यभङ्गरूपः पक्षधर्मताभङ्गरूपः पक्षधर्मत्वाभङ्गरूपः प्रकृतहेतुतो विशेषो न गृह्यते यस्य तेन बाधितो यदीयसाध्यव्यतिरेकः स प्रकरणसमः, तथा सति परमाणु निरवयवो विश्रान्तपरिमाणतरतमादिभावत्वाद्व्योमवदित्युक्ते परमाणुः सावयवो मूर्त्तत्वात् घटवदिति प्रत्यनुमानेन प्रतिवाद्युक्तेन परमाणुधर्मिग्राहिणोऽप्यणुपरिमाणतरतमादिभावः क्वचिद्विश्रान्तः परिमाणतरतमादिभावत्वात् महत्परिमाणतरतमादिभाववदित्यादेः सदनुमानतयेष्टस्य पक्षधर्मताबलेन तदीयनिरवयवत्वेऽपि प्रमाणतां गतस्य सत्प्रतिपक्षता स्यात् । यश्चास्य सदनुमानतां न मन्यते तं प्रत्येवम्प्रायाणि बहून्युदाहरणानि सन्तीति तेषु प्रसङ्गः । न च सोऽपि तथाऽस्त्येव, तस्य धर्मिसिद्ध्यर्थमुपजीव्यत्वेन बलवत्वात् ।

* अपि चेति * व्याप्तिभङ्गरूपो व्याप्तेरभङ्गरूपो विशेषस्तथा पक्षधर्मतारूपभङ्गस्तदभङ्गरूपश्च विशेषो यस्य प्रकृतहेतुमपेक्ष्य न गृह्यते बाधितसाध्यव्यतिरेकः प्रकरणसम इति वाक्यार्थो वक्तव्य इत्यर्थः । यदर्थं वाक्यार्थ उक्तस्तमतिप्रसङ्गमिदानीं दर्शयति * तथे-

१ मन्यते इति का० मु० पु० पा०।

ति * विश्रान्तः परिमाणतरतमभावो यस्मिन्स त-थोक्तस्तद्भावस्तत्त्वं तस्मादादिपदेन ततो ऽप्यतिशयः स्वीक्रियते द्व्यणुकव्यवच्छेदाय । प्रतिवाद्युक्तेनानुमानेन परमाणुधर्मिग्राहिणो ऽपि तदीयनिरवयवत्वेऽपि प्रमाणतां गतस्य सत्प्रतिपक्षता स्यादिति सम्बन्धः । धर्मिग्राहकानुमानं दर्शयति * अणुपरिमाणेति * अस्तु तथेति न वक्तव्यमित्याह * स्यादिति * कथं तस्य सत्प्रतिपक्षताप्रसङ्ग इत्यत आह * पक्षेति * वाद्युक्तविश्रान्तपरिमाणतरतमादिभावत्वादिति प्रकृतहेतुमपेक्ष्य प्रतिवाद्युक्तमूर्त्तत्वहेतोः कार्यद्रव्यत्वोपाधिनाऽतीतः कालो गृह्यमाणविशेषत्वात्तेन द्वितीयेन परिमाणतरतमभावत्वादुक्तस्य तृतीयस्य धर्मिग्राहिणोऽपि सत्प्रतिपक्षता स्यादुक्तलक्षणसद्भावादित्यतिप्रसङ्ग इत्यर्थः । तर्हि परिमाणतारतम्यविश्रामाधिकरणत्वमेव निरवयवत्वं तदनधिकरणस्य रूपादेरपि निरवयवत्वात्परमाण्वनिष्टेश्च कैश्चिदित्यत आह * पक्षेति * विमतः प्रत्ययो यथार्थः प्रत्ययत्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्युक्ते विमता प्रवृत्तिः पुरोवर्त्तिरजतज्ञानपूर्विका रजतेच्छाधीनपुरोवर्त्तिप्रवृत्तित्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्यनेन विमतः कालो यथार्थज्ञानव्याप्तो ज्ञानकालत्वात्सम्प्रतिपन्नज्ञानकालवदित्याद्युदाहृत्य तत्र प्रसङ्गो द्रष्टव्य इत्यर्थः । नायं प्रसङ्ग एवमिष्टत्वादित्यत आह * न चेति * कुतो नेत्यत आह * तस्येति * परमाणुधर्मिग्राहिणः सावयवत्वहेतुं प्रत्युपजीव्यत्वेन ततोऽधिकबलत्वान्न तेन सत्प्रतिपक्षता धर्मिसिद्धावेव सावयवत्वधर्मस्य

साधयितुं युक्तत्वादित्यर्थः ।

धर्मिग्राहकानुमानस्य सत्प्रतिपक्षताप्रसक्तिनिवारणाय विशेषणान्तरपुरस्कारेण शङ्कते ।

६३६ विशेषणान्तरशङ्कानिरासः ।

तद्व्यवच्छेदार्थं स प्रकृतः प्रकरणसम इति कर्त्तव्यमिति चेत् तथाप्यनुपपत्तिः, अत्र हि यदि यस्य न गृह्यत इति सम्बन्धस्तेन यतसम्बन्धितया न गृह्यत इत्यर्थो विवक्षित स्तदा ऽव्यापकत्वं दोषस्तथा हि–यत्र द्वयोरपि हेत्वोः परमार्थतः साधारणो व्याप्त्यादिभङ्गः सत्प्रतिपक्षदशायामगृह्यमाणः तत्र नास्त्येतत्लक्षणं न हि तत्र व्याप्त्यादिभङ्गो विशेषोऽपि तु प्रकृतहेतुना सह साधारण एव ।

* तदिति * व्याप्तिभङ्गादिरूपः प्रकृतहेतुतो विशेषो न गृह्यते यस्य तेन बोधितसाध्यव्यतिरेकः प्रथमहेतुः प्रकरणसम इति विशेषणान्न धर्मिग्राहिणस्तथात्वं तस्य प्रथमत्वाभावादिति भावः । असमर्थमिदं विशेषणं तथापि लक्षणस्यानुपपत्तेरिति परिहरति * तथाऽपीति * कथमनुपपत्तिरित्याशङ्क्य विशेषो न गृह्यते यस्येति लक्षणवाक्ये विशेषो यस्य न गृह्यते इत्यन्वयः, किं वा यस्य विशेषो न गृह्यते, इति विकल्प्य प्रथममनुवदति * अत्रेति * दूषणाभि-

१ विशेषो इत्यधिकं का० मु० पुस्तके ।

धानाम् वाक्यस्य पर्यवसितमर्थमाह * तेनेति * यस्येति षष्ठ्यन्तपदस्य न गृह्यते इत्यनेन सम्बन्धाङ्गीकारेण यत्सम्बन्धितया न गृह्यते विशेष इति विवक्षितार्थः स्यादित्यर्थः। अस्तु को दोष इत्यत आह * तदेति * प्रतिज्ञातमव्यापकत्वमुपपादयति * तथा हीति * नित्यः शब्दः ध्वन्याद्यन्यत्वे सति श्रावणत्वाच्छब्दत्ववदनित्यः शब्दः सामान्याद्यन्यत्वे सति श्रावणत्वात् ध्वनिवदित्यादौ यत्र द्वयोरपि हेत्वोः परमार्थतः साधारणो व्याप्त्यादिभङ्गस्तत्रैतल्लक्षणं नास्ति अस्ति च सत्प्रतिपक्षत्वमित्यव्याप्तिः। एवं तर्हि सत्प्रतिपक्षत्वमेव तत्र नास्तीत्यत आह *स्यादिति* अगृह्यमाणत्वदशायां सत्प्रतिपक्षत्वमिति यावत्। कुतो लक्षणाभाव इत्यत आह *न हीति* व्याप्त्यादिभङ्गो ह्यगृह्यमाणोऽपि न विशेष इत्यर्थः। किं रूपस्तर्हि व्याप्त्यादिभङ्ग इत्यत आह * अपित्विति * साध्यद्वयसाधकतया प्रसिद्धसाधनद्वयेऽपि विद्यमानत्वात्प्रकृतहेतुना सह प्रतिहेतोः साधारण एवेत्यर्थः।

उक्ताव्याप्तिपरिहारं शङ्कते।

६३७ अतिव्याप्तिपरिहारशङ्कानिरासः।

नन्वत्यन्तासतो व्याप्त्यादिभङ्गरूपस्य विशेषस्यापि तावत्तदाग्रहणमस्ति तदादायैव लक्षणं तद्यापि भविष्यति?, तर्हि यत्र वादी स्वहेतुसाधारणं व्याप्तिभङ्गादिदोषं जानन् प्रतिहेतुनिष्ठतया परस्योद्भावयति, परश्च परिह-

र्त्तुं न शक्नोति तत्राप्येवं सत्प्रतिपक्षता ऽक्षतैव स्यात् यत उक्तरूपविशेषवत्तया तेनासौ न गृहीतः उक्तरूपस्य समानतयैव तेन गृहीतत्वात् ।

नन्विति यद्यप्यस्य व्याप्त्यादिभङ्गस्य हेतुद्वयविशिष्टतया साधारण्यात् विशेषता नास्ति तथाऽपि विशेषाग्रहणमस्त्येव विद्यमानव्याप्त्यादिभङ्गस्य साधारणत्वेनाविशेषत्वादन्यस्य चा ऽसत्यत्वादत्यन्तासतो ग्रहणायोगादग्रहणमस्तीत्याशयः । तेन किं स्यादित्यत आह * तदिति * तदग्रहणमादाय लक्षणं तदुदीरितोदाहरणव्यापि भविष्यति क्वचित्सतस्तस्याग्रहणं क्वचिदसतः यदि यस्य विशेष इति सम्बन्धस्तदा सत्सम्बन्धितया न चैवमित्याशयः । तर्हि यत्र सत्प्रतिपक्षता नास्ति तत्रापि लक्षणप्रसङ्ग इत्यतिव्याप्त्या दूषयति * तर्हीति * अनित्यः शब्दः कार्यत्वादित्यादौ यत्र विषये वादिप्रतिवादिभ्यां हेतुप्रतिहेतुप्रयोगे प्रतिवादी स्वहेतुसाधारणं व्याप्त्यादिभङ्गं प्रतिहेतौ जानन्नपि प्रतिहेतुनिष्ठतया परंसोद्भावयति तत्राप्येवं सति सत्प्रतिपक्षता स्यादित्यतिव्याप्तिः । व्याप्तिभङ्गस्य हेतुद्वयसाधारणत्वे कथं परं प्रत्येव तदुद्भावनमित्यत आह * परश्चेति * परश्च कृतकत्वस्यानित्यत्वेन व्याप्तत्वान्नित्यत्वेन व्याप्तिभङ्गं परिहर्तुं न शक्नोति तेन तदपरिहरणे विजयसम्भवात्तदुद्भावनमित्यर्थः । कुतः सत्प्रतिपक्षतेत्यत आह * यत इति * व्याप्त्यादिभङ्गरूपाविशेषवत्तया तेन

वादिनाऽसौ प्रतिहेतुर्न गृहीतो ऽतो ऽगृह्यमाणविशेष-प्रतिहेतुबोधितसाध्यव्यतिरेकत्वमस्त्येवेत्यर्थः । तदेव कुत इत्यत आह * उक्तेति *

यद्यपि वादिना ऽसौ प्रतिहेतुर्विशेषवत्तया न गृहीतोऽथापि प्रतिहेतुवादिना मदीयहेतोरेवायं दोष इति विशेषवत्तया गृहीतस्तेन तत्रातिव्याप्तिः प्रतिहेतुवाद्यभिप्रायेण विशेषाग्रहणस्याभावादिति शङ्कते ।

६३८ पुनः शङ्कान्तरनिरासः ।

तथापि प्रतिहेतुवादिना तावद्विशेषवत्तयैव गृहीतस्तस्य तत्साधारणभावास्फुरणात् भ्रान्त्यभ्रान्तिसाधारणस्य चात्र ग्रहणमात्रस्य विवक्षितत्वादिति चेन्न । प्रतिहेतुवाद्यभिप्रायेणागृह्यमाणतापक्षस्य प्रागेव निरस्तत्वात् । किञ्च प्रतिहेतुवाद्यपि यदि साधारणतां तस्य दोषस्य तदैव पश्येत्तदा का गतिः ? । यद्यसौ वादिहेतावपि दोषं पश्येत् तदा तमुद्भावयेत्तथा सति च तत्रैव कथासङ्क्रमः स्यात् सत्प्रतिपक्षमुपेक्ष्येति चेन्न । यदि पश्यन्नपि प्रतिवादी तत्र दोषमेवं मन्वयेत् । यदीदानीं सत्प्रतिपक्षतां प्रतिज्ञातां विहाय दोषान्तरमुद्भावयामि तदापि प्रतिज्ञातत्यागात्मम भङ्गः । अथ नोद्भावयामि तथापि प्रतिज्ञातदोषानि

१ प्रतिज्ञात्यागो नाम भङ्गोऽधिक इति का० मु० पु० पा० ।

व्याहान्मम पराजयः तदेवं वृथा दोषान्तरव्युत्पादना यास्त इति परामृश्य तूष्णीमास्ते तदा का गतिः ?।

* तथाऽपीति * कुत इत्यत आह * तस्येति * साधारणस्य व्याप्त्यादिभङ्गस्य विशेषतया ग्रहणं भ्रान्तिरेव न तु प्रमा तत्प्रमाया विवक्षितत्वान्नातिव्याप्तिपरिहार इत्याशङ्क्याह *भ्रान्तीति* भ्रान्त्यभ्रान्तिसाधारणं विशेषग्रहणं लक्षणविशेषणमतो नातिव्याप्तिरित्यर्थः। स्फुरद्दोषेणापि प्रतिहेतुना सत्प्रतिपक्षीकरणस्य प्रागेव दर्शितत्वात् प्रतिवाद्यभिप्रायेणापि लक्षणाव्याप्त्या दत्तोत्तरमिदमिति दूषयति *नेति* प्रकृतहेतुतो विशेषो यस्य न गृह्यते प्रतिवादिना तद्बोधितसाध्यव्यतिरेकः सत्प्रतिपक्ष इत्युक्तं स्यादेवं पूर्वोक्तातिव्याप्तिस्तदवस्थेत्याह * किं चेति * प्रतिहेतुवादी स्वहेतुगतदोषदर्शनकाले तस्य हेतुद्वयसाधारणतां यदि पश्येत्तदा प्रतिवादिना विशेषस्यागृह्यमाणत्वपक्षेऽपि स्यादतिव्याप्तिरित्यर्थः। अस्त्येव गतिरिति परः शङ्कते *यदीति* यदि साधारणतां प्रतिवादी वादिहेतावपि दोषं पश्येत्तदा तमुद्भावयेत्तथाऽपि को दोष इत्यत आह * तथा सतीति * तत्रैव कथासङ्क्रमः स्यात्प्रतिज्ञातं सत्प्रतिपक्षदोषमुपेक्ष्येति उद्भावनाभावादेव न तद्दोषं पश्यन्नीत्यध्यवसीयत इत्यर्थः। सत्प्रतिपक्षतात्यागेनासिद्ध्यादिदोषोद्भावनं न सम्भवतीति परिहरति * नेति * यदि पश्यन्नपि प्रतिवादी तत्र वादिहेतौ दोषं नोद्भावयति किं तु तूष्णीमास्ते तदा का गतिः

कुत एवमित्याशङ्क्याहैवं चिन्तयेदित्यादि परामृश्येत्यन्तेन। यदि सा न प्रतिज्ञाता तदा न प्रतिज्ञात्याग इति प्रतिज्ञातामित्युक्तम्। अनुद्भावनेऽपि दर्शयति: * अथेति * यदि नोद्भाव्यते तदा प्रतिज्ञातसत्प्रतिपक्षतानिर्वाहः प्रतिहेतोर्दुष्टत्वात्तु उभयत्रापि दोषदर्शनात्तूष्णीमासीनेनापि विशेषस्याग्रहणात्सत्प्रतिपक्षतायाः प्रतिज्ञाताया अनिर्वाहादतिव्याप्तिः स्यादेवेत्यर्थः।

यस्येति षष्ठ्यन्तपदस्य विशेषपदेन सम्बन्धाद्यस्य विशेषो न गृह्यत इति द्वितीयकल्प एवास्तु निरवद्यत्वादिति शङ्कते।

६३९ यच्छब्दस्यविशेषपदेन सम्बन्धेपिदोषः।

अथ यस्य विशेष इत्युक्तलक्षणवाक्ये पदसम्बन्धस्तत्राभिमतः ? तदा उक्त स्तावद्दोषो, दोषान्तरं च स्यात्। व्याप्त्यभङ्गादेर्विरुद्धार्थहेत्वोः साधारणस्यासम्भवाद्विशेषपदेनाव्यवच्छेदकेन सह विशेषणविशेष्यभावानुपपत्तेः।

* अथेति * उक्तस्तावत्परिहार इत्याह * तदेति * प्रथमपक्षोक्तदोष एवाऽत्राप्येको दोषः यत्र द्वयोरपि हेत्वोः परमार्थतो व्याप्त्यादिभङ्गः साधारणस्तत्राऽव्याप्तिस्तत्र प्रतिहेतुसम्बन्धिनो दोषस्य विशेषाभावात्तत्सम्बन्धितया च दोषो वाच्य इति। न केवलमेतावद्दोषान्तरमपीत्याह * दोषान्तरमिति * किं तद्दोषान्तरमित्याकाङ्क्षायां विशेषपदस्य सा-

धारण्यं व्यावर्त्यं वाच्यं तदभावाद्व्यर्थविशेषणते-त्याह * व्याप्तीति * व्याप्तिभङ्गादिर्विशेषपदेन सह विशेषणविशेष्यभावानुपपत्तेः। अनुपपत्तौ हेतुर्विरुद्धे-त्यादि। वस्तुतो नित्यत्वानित्यत्वादिविरुद्धधर्माध्या-सप्रसङ्गपरिहारायान्यतरसाधने व्याप्त्यादिभङ्गो वा-च्यस्तथा च भङ्गाभङ्गयोः साधारण्यं एवेति न व्या-वर्त्तकं विशेषपदमतो व्यर्थमित्यर्थः।

अगृह्यमाणेनेत्यस्मिन् स्थानेऽनुद्भाव्यमानेनेति वि-शेषणं माक्षिप्य तदेव लक्षणं शङ्कते।

६७० विशेषणान्तरप्रक्षेपशङ्कानिरासः।

अथोच्यते व्याप्तिपक्षधर्म्मताभङ्गाभङ्गरूपप्रकृतहे-त्वपेक्षविशेषवत्तयाऽनुद्भाव्यमानेन बाधितो यदीय-साध्यस्य विपर्य्ययः स प्रकृतः सत्प्रतिपक्ष इति। त-दपि नोपपन्नम्। यदि परस्त्वदीयोऽथ प्रतिहेतुरित्थं भग्न-व्याप्तिक इत्येवाभिधत्ते न तु मद्धेतुतोऽयं विशेष इत्यपि ब्रूते आभासान्तरत्वव्युत्पादनादेव प्रतिहेतोः सत्प्रतिपक्षताभङ्गात्तदापीत्थं सत्प्रतिपक्षता न निवर्त्ते-त, तथा सति च प्रतीयमानासिद्ध्यादिनापि सत्प्र-तिपक्षीकरणमिति साधु व्युत्पादितं सर्वानुमानानुकू-लं स्यात्।

* अथेति * अनुद्भाव्यमानेनेति विशेषणेन तत्रा-प्येव सत्प्रतिपक्षतैव स्यादिति यत्रातिव्याप्तिरुक्ता

तन्निरस्यते तत्र यदि प्रतिहेतुं तादृग्विशेषणतयोद्भावयतीत्युक्तत्वादिति हृदयम्। पूर्वोक्ताऽतिव्याप्तिमेव दूषयति * तदपीति * तदेवोपपादयति * यदीति * नित्यः शब्दः श्रावणत्वादित्याद्युक्ते सोऽनित्यः कृतकत्वादिति प्रतिहेतौ वादी कृतकस्यापि प्रध्वंसस्य नित्यत्वाद्गगनव्याप्तिको ऽयं तद्धेतुरित्येवं ब्रूते न पुनः प्रथमहेतुप्रतियोगिकविशेषणतया तत्रापि विशेषणतयाऽनुद्भाव्यमानेन बाधितसाध्यव्यतिरेकत्वमस्तीति लक्षणातिव्याप्तिरस्तीत्यर्थः। कुतो विशेषणतया नोद्भावयति तथात्वोद्भावनमन्तरेण सत्प्रतिपक्षत्वानिरासादित्यत आह * आभासेति * फलितमाह * तदेति * इत्थं सति सत्प्रतिपक्षता तत्रापि स्यादेव सत्प्रतिपक्षतालक्षणलक्षितत्वात्। तत्रापि तथात्वमस्त्येवेत्यत आह * तथा चेति * प्रतीयमानोऽसिद्ध्यादिर्यस्य तेनापि सत्प्रतिपक्षीकरणमिति सुष्ठूपपादितम्। असिद्ध्यादिना तथात्वस्वीकारे वा काऽनुपपत्तिरित्यत आह *सर्वेति* धूमानुमानादिभङ्गप्रसङ्ग इत्यर्थः।

अनुद्भावनमपि कदाऽपेक्षितं प्रतिहेतूपन्यासकाले किं वा पश्चाद्वादिवचनावसर इति विकल्पयति।

६४१ अनुद्भावनं विकल्प्य लक्षणदूषणम्।

किञ्च कस्मिन् काले तथाऽनुद्भाव्यमानत्वमपेक्षितं, यदि यदा प्रतिहेतूद्भावनेन परहेतुं दूषयति प्रतिवादी तस्मिन् कालेऽनुद्भावनं, तदा पश्चादुक्तेऽपि प्रतिहेतुदोषे पूर्वकालिकानुद्भावने प्रतीकारो न कश्चिदिति

सर्व्वहेत्वाभासैः सत्प्रतिपक्षीकरणमदुष्टमिति गतमनुमानकथया। अथ प्रतिवादिनाऽभिहिते यदा पुनर्वादिवचनावसर स्तदाऽनुद्भावनमिष्टं, तर्हि तत्कथमग्रे प्रत्यनुमानवादिनाऽवधारणीयमयमत्र विशेषतो दोषं नोद्भावयिष्यतीति।

किञ्चेति प्रतिहेतुसम्बन्धदोषानुद्भावनं तदुपन्यासकालीनमपेक्षितमिति प्रथमं शङ्कते * यदीति * पूर्वोक्तातिप्रसङ्गानिस्तार एवेति दूषयति * तदेति * प्रतिवादिना प्रतिहेतावुपन्यस्ते वादिनो वचनावसरस्तदैव दोषस्तेनोद्भाव्यते तदोद्भाविते ऽपि पूर्वकालीनानुद्भावनं लक्षणविशेषणं तथैवाऽऽस्ते इति कृत्वा प्रतीयमानासिद्ध्यादिनाऽपि सत्प्रतिपक्षीकरणप्रसङ्गात्सर्वानुमानभङ्गप्रसङ्गस्तदवस्थ एवेत्यर्थः। द्वितीयकल्पं शङ्कते *अथेति* असम्भवेनैतद्दूषयति *तर्हीति* मद्धेतावयं वादी दोषान्नोद्भावयतीति विनिश्चित्याग्रत एव सत्प्रतिपक्षतां प्रतिपादयितुं लक्षणतो नेष्टे प्रतिवादी परांशयस्य पराप्रत्यक्षत्वादित्याशयः।

वादिना दोषानुद्भावनस्य प्रतिवादिना निश्चेतुमशक्यत्वात्सत्प्रतिपक्षतां न ब्रूयादित्युक्तं तत्र दोषानुद्भावनस्य शक्याधधारणत्वं शङ्कते।

६४२ दोषानुद्भावनावधारणशङ्कानिरासः।

दोषशून्यत्वात् स्वकीयस्य प्रतिहेतोः समर्थत्त-

दवधारयितुं शक्नोतीति चेन्न। उक्तमत्र प्रतीतदोषेणाऽपि सत्प्रतिपक्षताकरणं सम्भवति तत्र परेण दोषेऽनुद्भाविते विजयश्च भवतीति। किञ्च विशेषदोषशून्यत्वमपि स्वकीयहेतोः कथमयमवधारयेत् विरुद्धार्थयो स्तावद्धेत्वोरेकस्यावश्यं दोषेण भाव्यं तत्र यथा तेन स्वहेतौ दोषो न दृश्यते तथा परहेतावपि। तद्दर्शने तमेवोद्भावयेत्। को हि सचेता निश्चितं दोषमुपेक्ष्य सदोषस्य निर्दोषसामान्येन प्रत्यवतिष्ठेत। तस्मात् सदोषेऽपि दोषमपश्यन्नयं न स्वेनादर्शनं दोषाभावे प्रमाणयितुमर्हतीति।

दोषेति नायं हेतुर्दोषोद्भावनयोग्यो निर्दोषत्वात्सत्प्रतिपन्नवदित्यनुमानतो निश्चिनोति प्रतिवादीत्यर्थः। भागासिद्ध्या दूषयति * नेति * प्रौढमन्नस्य लोके ऽणुप्रकर्षप्रकटनाय प्रतीतदोषेणापि हेतुना सत्प्रतिपक्षीकरणसम्भवान्निर्दुष्टहेतुनैव सत्प्रतिपक्षतानियमाभावान्न दोषशून्यत्वेनानुद्भावनं निश्चिनुम इत्यर्थः। अप्रतिपत्तेरन्यथा प्रतिपत्तिः श्रेयसीति न्यायात् विजयफलस्य पाक्षिकस्य भावाचाल्पप्रज्ञस्यापि प्रतीतदोषेण सत्प्रतिपक्षताकरणं सम्भवतीत्याह * तत्रेति * दोषशून्यत्वहेतोर्भागासिद्धिमुक्त्वाऽसिद्धिमाह * किञ्चेति * स्वकीयहेतावसि-

१ विशेषे इति सो० पु० पा०।

द्ध्यादिदोषानुपलम्भात्तथात्वमवधारयेदित्याशङ्क्यानुपलम्भमात्रं संशयहेतुर्न निश्चयकारणमिति प्रतिपादनायान्यतरदोषावश्यकतामाह * विरुद्धेति * द्वयोरपि हेत्वोर्निर्दोषत्व एकस्मिन् धर्मिणि विरुद्धधर्मद्वयासम्प्रसङ्गाद्भवितव्यमन्यतरदोषेणेत्यर्थः। यद्येवं किमत इत्यत आह * तत्रेति * प्रतिवादिना यथा स्वहेतौ दोषो न दृश्यते तथा परहेतावपीत्यनुपलम्भमात्रं न दोषशून्यत्वनिश्चायकमित्यर्थः। परहेतौ दोषानुपलम्भोऽसत्वनिश्चये हेतुरित्यत आह * तदिति * दोषान्तरानुद्भावनलिङ्गान्न दोषान्तरमसौ पश्यतीत्यर्थः। तदनुद्भावनं तददर्शने कथं लिङ्गमित्यत आह * को हीति * यथा परहेतौ दोषादर्शनं तत्र तदसत्वानिश्चायकं तथा स्वहेतावप्यविशेषादित्युपसंहरति * तस्मादिति *

उक्ताऽसम्भवपरिहाराय विशेषणान्तरं शङ्कते।

६७३ विशेषणान्तरेणाऽसम्भवशङ्कायाः परिहारः।

अथोच्यते व्याप्तिपक्षधर्मताभङ्गाभङ्गरूपप्रकृतहेत्वपेक्षविशेषवत्त्वेनानुद्भाव्यतया सम्भाव्यमानेन बोधितो यदीयसाध्यस्य विपर्ययः स प्रकृतः प्रकरणसम इति। नैतदपि सुस्थम्। यद्युद्भावनकालात् पूर्वकालिकी सम्भावना विवक्षिता तदा तात्कालिकानुद्भावनपक्षोक्त एव दोषोऽतिदेष्टव्यः। अथोद्भावनस्य यो ऽवसरो भविष्यति तत्कालिकतया, तदा सत्प्रतिप-

क्षतान्युत्पादनकाले सा नास्तीति विशेषणाभावाल्लक्षणाभावः।

* अथेति * अनुद्भाव्यमानत्वावधारणासम्भवेऽपि स्वहेतावापाततो दोषशून्यत्वावगमादनुद्भाव्यमानत्वसम्भावनाऽस्ति तेनानुद्भाव्यमानतया सम्भाव्यमानेन हेतुना बोधितसाध्यव्यतिरेकः प्रकृतः प्रकरणसम इत्यर्थः। विकल्पासहत्वेनैतद्दूषयति * नेति * वादिनो यो दोषोद्भावनकालस्तस्मात्पूर्वकालिकी सम्भावना विवक्षिता, किं स्वित्तत्कालीना, यदि वा कालमात्रसम्बन्धिनीति, विकल्प्य प्रथममनुवदति * यदीति * प्रागुक्तातिव्याप्तिरिहानुसन्धेयेति परिहरति * तदेति * पूर्वकालिकानुद्भावनासम्भावनाऽनुद्भाव्यमानदोषहेतावप्यस्तीति तेनापि सत्प्रतिपक्षता स्यादित्यर्थः। अस्तु तर्हि द्वितीयो निरवद्यत्वादिति शङ्कते * अथेति * तत्कालिकतयाऽनुद्भाव्यमानत्वविशेषणाभावाद्विशिष्टलक्षणस्य तत्कालिके सत्प्रतिपक्षे ऽव्याप्तिरित्यर्थः।

कालमात्रसम्बन्धिनी सम्भावना विवक्षितेति तृतीयकल्पं शङ्कते।

६४४ कालमात्रसम्बन्धिसम्भावनानिरासः।

अथोच्यते यावत्सम्भावनाऽनुवर्त्तते तावत्सत्प्रतिपक्षता, किं सम्भावनायाः कालनियमगवेषणेन। मैवम्। एवं हि प्रतिहेतोर्दोषेऽनुद्भाविते प्रत्युत निर्दोषतयैव स्वीकृते दोषोद्भावनसम्भावनाया निवृत्तेः स

त्प्रतिपक्षता निवर्त्तते । तथाचेत्थङ्कारमेव वादी सत्प्रतिपक्षतां परिहरेदिति साधु स्यात् । प्रतिहेतोः प्रतिक्षेपमकृत्वा स्वीकृत्यैव तत् सत्प्रतिपक्षता प्रतिक्षेप्तव्येति । न च स्वीकारादेव प्रतिहेतोः पराजयः स्यात्, सत्प्रतिपक्षतापरिहारोपायतया स्वीकारस्य करणात्, स्वीकारे सति सम्भावनानिवृत्त्या तल्लक्षणकस्य सत्प्रतिपक्षस्यापि निवृत्तेः । तस्मात् स्वीकारोऽप्ययं परस्यानिष्टार्थे सिद्धसाधने परकीयसाध्यस्वीकारवद्गुणाय, स्वीकर्त्तुर्न दोषायेति ।

* अथेति * प्रतिहेतौ दोषे निश्चिते सत्प्रतिपक्षता निवर्तते इति नायं नियमः किं तु तन्निष्ठतया दोषं नोद्भावयिष्यतीति यावत्सम्भावनाऽनुवृत्तिस्तावत्सत्प्रतिपक्षताऽनुवर्तते इति नोक्तदोष इत्यर्थः । अतः पूर्वोक्तविकल्पदूषणमनवकाशदुःस्थमित्याह * किमिति * अतिप्रसङ्गेनैतद्दूषयति * मैवमिति * अनित्यः शब्दः कार्यत्वाद्घटवदित्यत्र नित्यः स दुःखासमानाधिकरणविभुविशेषगुणत्वादीश्वरप्रमावदिति प्रतिहेतावुक्ते दोषानुद्भाने प्रतीपवृत्त्या निर्दुष्टतया स्वीकारे च दोषानुद्भावनसम्भावना निवर्तते सम्भावनायाः संशयविशेषत्वादन्यतरकोटिनिश्चये निवृत्तिरिति सत्प्रतिपक्षतानिवृत्तिरित्यर्थः । तथाऽपि किमनिष्टमित्यत आह * तथा चेति * यतः प्रतिहेतोर्नि-

१ तथा स्वीकार इति का० मु० पु० पा० ।

दुष्टतया स्वीकारेण सत्प्रतिपक्षत्वं निवर्त्तते तत्र स-
र्वत्रैतल्लक्षणं न स्यादित्यभिप्रायः। वादिना प्रतिहेतु-
रूरीकृतश्चेत्तत एव तस्य पराजयप्रसङ्गात्कथं सम्भव
इत्याशङ्क्याह * न चेति * वादिसाध्यविपरीतव्या-
प्तप्रतिहेतुरदोषतया स्वीकृतश्चेत्कथं न पराजय इत्यत
आह * स्वादिति * स्वीकारो वा कथं सत्प्रतिपक्षप-
रिहारोपाय इत्यत आह * स्वीकार इति * यस्मात्
स्वीकार एकतरकोटिनिश्चायकतया सम्भावनानिव-
र्त्तकस्तस्मादित्युपसंहरति * तस्मादिति * परोप-
न्यस्ताऽङ्गीकरणं प्रयोक्तुरेवानिष्टाय पर्यवस्यतीत्यत्र
दृष्टान्तमाह * सिद्धेति * सिद्धसाधनानुमाने प्रयु-
ज्यमानहेतुविषयस्वीकारः स्वीकर्तुरेव जयमावक्ष्य-
ति न पराजयमेवं सत्प्रतिपक्षेऽपि परकीयहेतुस्वी-
कारः स्वीकर्तुर्जयार्थमेव न पराजयार्थमित्यर्थः।

समानबलबोधितसाध्यव्यतिरेकको हेतुत्वाभि-
मतः सत्प्रतिपक्ष इति लक्षणेऽव्याप्त्यादयो दोषा
उक्ताः पुनरपि दोषान्तरं वक्तुमनुवदति।

६४५ लक्षणमनूद्य दोषकथनम्।

यदि च सत्प्रतिपक्षो वादिनोः समानप्रतिपक्षदर्श-
नजनितात्स्वहेतावाभासत्वसंशयात्, तदा क्वचिदपि ना
स्ति सत्प्रतिपक्षता, स्वहेतुपक्षपातेन परहेतावेव दोषः
कश्चिदस्ति मया तु न गृह्यत इति ताभ्यां मन्यमान-
त्वात्। यदाह "निश्चितौ हि वादं कुरुत" इति। अ

थ्यौचित्यादावर्जिता संशयेन सत्प्रतिपक्षता स्यात् तदा सर्वत्रैव वादे सर्वानुमानानां सत्प्रतिपक्षता दुर्निवारा। तद्यथा-शब्दानित्यत्वानुमानेन, बुद्धिमद्भिः शतशः शब्दनित्यत्ववादिजयात्, शब्दानित्यत्वानुमानेन च प्राज्ञैः शतशः शब्दानित्यत्ववादिजयात्। द्वयोः पक्षयोरनुमानेषु कतरद्वस्तुतः सदनुमानमित्यर्हेतौ दोषसंशयस्य दुर्निवारत्वादिति।

* यदिति * वादिप्रतिवादिनोः समबलप्रतिपक्षदर्शनेन स्वहेतावाभासतासन्देहो जायते तत एव सत्प्रतिपक्षत्वमित्याशयः। लक्ष्यासंस्पृष्टमेव लक्षणमुक्तमिति प्रज्ञाकौशलमात्मनः प्रकटीकृतं स्यादित्यभिसन्धाय परिहरति * तदेति * कुत इत्यत आह * स्वेति * स्वहेतुपक्षपातेन स्वहेतौ निर्दोषत्वनिश्चयेनाऽऽभासत्वसंशयाभावात्सत्प्रतिपक्षत्वासिद्धिरित्यर्थः। स्वहेतौ निर्दोषत्वनिश्चय इत्यत्राभियुक्तवचनमुदाहरति * यदिति * ततश्च वादिना स्वहेतावदुष्टत्वनिर्णये सति परहेतोर्दुष्टत्वेनैव निर्णयो विरुद्धहेतोरेकस्यावश्यमाभासीभवितव्यत्वादतश्च समानबलबोधितेत्यादिलक्षणं न क्वचिदपीत्यर्थः। स्वरसतः सन्देहाभावेऽप्यौचित्यादाहार्यसन्देहादेव लक्षणमुपपन्नमिति शङ्कते * अथेति * वादिनोः स्वहेतोरदोषत्वनिश्चयेऽपि परस्पर-

१ दावर्जितसंशयेनेति का० मु० पु० पा०।

विरुद्धहेतुदर्शनादन्योन्यस्मिन् हेतौ दोषसन्देहौचित्यमस्ति तत आवर्जता-ऽऽगच्छता संशयेन द्वयोरपि सत्प्रतिपक्षत्वं भविष्यतीत्याशयः। कथामात्रे प्रयुज्यमानानुमानमात्रे लक्षणमतिव्यापकमिति परिहरति * तदेति * एकस्य सत्प्रतिपक्षतामात्रेण कथं सर्वानुमानानां सत्प्रतिपक्षत्वप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य विरुद्धहेतुदर्शननिमित्तसन्देहौचित्यस्य समानत्वादिति दर्शयति * तद्यथेति * अर्हतो-योग्यस्य ।

इति सत्प्रतिपक्षखण्डनम् ।

एवं सत्प्रतिपक्षं निरस्य कालात्ययापदिष्टस्य पृथगनिराकार्यतामाह ।

६४६ कालात्ययापदिष्टखण्डनारम्भः ।

प्रकारभेदाभावाच्च न कालात्ययापदिष्टः पृथक् । तद्यथा-बाधितविषयः कालात्ययापदिष्ट इत्यलक्षणम् ।

* प्रकारेति * सत्प्रतिपक्षप्रकारात्कालात्ययापदिष्टस्याप्रकारान्तरत्वात्तन्निरासः पृथगनर्थक इत्युक्तं कथं तस्या ऽप्रकारान्तरत्वं यावता पृथग्लक्षणलक्षितः स इत्यत आह * तदिति * बाधितः साध्यो विषयो यस्य स तथोक्तः प्रमाणान्तरविरुद्धे प्रतिज्ञातार्थे वर्त्तमानो हेतुः कालात्ययापदिष्ट इत्यस्यापि लक्षणवाक्यस्य नार्थतो भेदः ।

अलक्षणत्वमेवोपपादयितुं बलवता बोधितसाध्यविपर्ययत्वं बाधितविषयत्वं विवक्षितं, युताधिकव-

लेन, किं स्विदनन्यथासिद्धेनेति, विकल्पाभिसन्धिराह।

६४७ त्रिधाविकल्प्याऽऽद्यद्वयनिरासः ।

तथाहि—बाधितविषयत्त्वं किं विवक्षितं, न ताव द् बलवता बोधितो विषयविपर्य्ययो . यस्य तत्त्वम् ? यथाश्रुतस्य सत्प्रतिपक्षेऽपि गतत्वात् । तत्र प्रत्यनुमानस्य प्रथमानुमानविषयविपर्य्ययबोधकस्य पक्षधर्म्मतादिबलसम्भवात् । अथ बलवतेत्यधिकबलेनेति विवक्षितं तदापि केवलव्यतिरेकिणोऽन्वयव्यतिरेकिणा सत्प्रतिपक्षे गतत्वादतिव्यापकं, तत्रान्वयव्यतिरेकिणः प्रतिहेतोः सपक्षसत्त्वलक्षणबलाधिक्यसम्भवात् ।

तथा-हीति आद्यमादावपवदति *नेति* विपर्ययः साध्यस्याभावो यस्य तत्त्वं बोधितसाध्यविपर्ययत्वं बाधितविपयत्वमित्यनुपङ्गः। सत्प्रतिपक्षे लक्षणस्यातिव्यापकत्वादिति हेतुं टीकते * यथेति * तदेव कथमित्यत आह * तत्रेति * नित्यमाकाशमस्पर्शिद्रव्यत्वादात्मवदिति प्रथमानुमानसाध्यनित्यत्वाभावो बोधितो येन तस्य प्रत्यनुमानस्याकाशमनित्यं बाह्येन्द्रियग्राह्यविशेषगुणाधिकरणत्वादित्यस्य पक्षद्रव्यादिबलसत्त्वादित्यर्थः । द्वितीयं कल्पमवलम्वते * अथेति * एवमप्यतिव्याप्तिरेवेत्याह * तदाऽपीति * अस्य चोदाहरणं प्रागेव दर्शितम्। केवलव्यतिरेक्यपेक्षयाऽन्वयव्यतिरेकिणः कथं बलाधिक्यमित्यत आह *तत्रेति* पञ्चरूपत्वादन्वयव्यतिरेकिणश्चतूरूपकेवल-

व्यतिरेकिणोऽधिकबलत्वं, रूपस्यैव हेतुबलत्वादित्यर्थः।
खण्डनान्तरमाह ।

६४८ द्वितीयविकल्पस्य खण्डनान्तरम् ।

किञ्चैवं प्रत्यक्षेणानुमानाभासबाधो न स्यात् प्रत्यक्षस्येन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नाभ्रान्तज्ञानकरणत्वमात्रं बलमनुमानस्य तु पक्षधर्म्मत्वादि भूयिष्ठं बलमिति ।

* किं चेति * अग्निरनुष्ण इत्यादि प्रत्यक्षविरुद्धकालात्ययापदिष्टे ऽव्याप्तिरित्यर्थः । अव्याप्तिमेवोपपादयति * प्रत्यक्षेत्यादिना * उत्पन्नस्याभ्रान्तज्ञानकारणत्वमात्रमदुष्टकरणजन्यत्वमात्रं बल,मनुमानस्य तु पक्षधर्मत्वादि बलं बहुलमित्यधिकबलेति विशेषणाभाव इत्यर्थः ।

अन्त्यं कल्पमुत्थापयति ।

६४९ तृतीयकल्पनिरासः ।

अथ मन्यसे ऽनन्यथासिद्धत्वं बलं विवक्षितमिदमुच्यते तेनानन्यथासिद्धेन बाधितो यदीयसाध्यस्य व्यतिरेकस्तत्त्वं बाधितविषयत्वमिति । मैवम् । तथाऽपि वस्तुतोऽनन्यथासिद्धेन सत्प्रतिपक्षेऽपि गतत्वम् ।

* अथेति * प्रामाण्यप्रकारादन्यप्रकारेण सिद्धिर्नास्ति यस्य तदनन्यथासिद्धं तच्च बलं विवक्षितं तेन शङ्कितोपाधित्वेनान्यथासिद्धानुमानाभासबाधकत्वं

१ गतत्वादतिव्यापकत्वमिति का० मु० पु० पा० ।

प्रत्यक्षस्य भवेदित्यर्थः। लक्षणवाक्यस्य पर्यवसितमर्थं दर्शयति * तेनेति * परिहरति * मैवमिति * अनित्यमाकाशं महाभूतत्वात्पृथिवीवदित्यत्र नित्यमाकाशं निरवयवद्रव्यत्वादात्मवदित्यनेनानुपलभ्यमानविशेषदशायां सत्प्रतिपक्षेऽवयवविभागं विना द्रव्यनाशानुपलब्धेरुपाधिशङ्कासम्भवेनानन्यथासिद्धेन बोधितसाध्यव्यतिरेकस्य लक्षणस्य गतत्वमित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः।

अनन्यथासिद्धबोधितसाध्यव्यतिरेकत्वं तत्त्वमितिव्याकारे चोक्तिगौरवं दर्शयति।

६५० तृतीये गौरवप्रदर्शनम्।

किञ्चान्यथेत्यन्येन प्रकारेणेत्युच्यते अनन्यथेति चानन्येन प्रकारेण यस्मादनन्यत्वं तेनैवेत्यर्थः सम्पद्यते तथा च वक्तव्यं किं तदन्यताप्रतियोगीति ?। प्रामाण्यं तदिति चेत् अहो दुर्वैदग्धी भवतः, प्रामाण्येनेति वक्तव्ये प्रामाण्याद्योऽन्यः स यो न भवति तेन प्रकारेण यः सिद्धः प्रतीत उत्पन्नो वा तेनेति ब्रुवाणस्य।

* किं चेति * प्रकारवाचिताद्धितप्रत्ययान्तत्वादन्यशब्दस्येत्यर्थः। अन्यथाशब्दस्यैवमर्थत्वेऽपि प्रकृते किं स्यादित्यत आह *अनन्यथेति* उच्यते इत्यनुषङ्गः।

१ प्रकारान्तरेणेति का० मु० पा०।
२ दन्यत्वमिति का० मु० पु० पा०।

शक्तितः प्रतीयमानमर्थमुक्त्वा विवक्षितमाह * यस्मादिति * तथाऽपि को दोष इत्यत आह * तथा चेति * अन्यत्वस्य प्रतियोगिघटितरूपत्वात्प्रतियोगि वक्तव्यमित्यर्थः । प्रामाण्यस्यैव बाधकत्वोपयोगित्वात्तदेव प्रतियोगि इत्याह * प्रामाण्यमिति * सो ऽयं वकबन्ध इवेति परिहरति * अहो इति * दुर्वैदग्धी दुर्विदग्धता । गौरवाभावात्कथमत्र वकबन्धनन्याय इत्यत आह * प्रामाण्येनेति * प्रामाण्येन प्रकारेण यः सिद्धस्तेन बोधितसाध्यविपर्ययः कालात्ययापदिष्ट इति वक्तव्ये प्रामाण्यादन्येन प्रकारेण यः सिद्धो न भवति तेनेति पदं प्रयुञ्जताऽस्मन—

"इष्टस्यार्थस्य संसिद्धौ को विद्वान् यत्नमाचरे"दिति न्यायविषयत्वं दर्शितमित्यर्थः । सिद्धिशब्दस्य ज्ञप्त्युत्पत्त्योः पर्यायत्वात्प्रतीत उत्पन्नो वेत्युक्तम् ।

तर्हि अनन्यथासिद्धेनेति पदं विहाय प्रमाणेन बोधितो यदीयसाध्यविपर्ययः स कालात्ययापदिष्ट इति लक्षणं ब्रूमस्तत्र को दोष इत्यत आह ।

६५१ प्रमाणेनेतिपदघटितलक्षणे दोषः ।

तथापि प्रमाणेन बोधितविपर्ययो विषयो यस्य स कालात्ययापदिष्ट इति । न । इदं रजतमिति शुक्तिविषयीकुर्वति प्रत्यक्षाभासे नेदं रजतमिति प्रमाणेन बाध्यमानेऽपि हेत्वाभासविशेषलक्षणमिदं गच्छदतिव्यापकतामापद्येत । एवं बाध्यविषयिण्यामिच्छायामपि गच्छेत् । प्र-

माणेन बोधितो यदीयविषयस्यान्यथाभावः स हेतुः कालात्ययापदिष्ट इति चेन्न। यदि मुख्यार्थो हेतुशब्दः तदा हेत्वाभासत्वव्याघातः अथामुख्यार्थ स्तदा कोऽस्यार्थः यत्रैष व्यवस्थाप्यते इति सोऽभिधातव्यः। प्रमाणेन बोधितो यदीयविषयस्य व्यतिरेकः स हेत्वाभासः कालात्ययापदिष्ट इति चेन्न। यद्यग्रे हेत्वाभासत्वानिश्चयः तदा लक्षणस्य दुरवधारणत्वम्। अथ कालात्ययापदिष्टत्वे निरूपित एव हेत्वाभासत्वनिर्णय स्तदा तत एव दुष्टत्वसिद्धः कृतं पश्चात्प्रतीतिकस्य कालात्ययापदेशस्योपन्यासेनेति। तदिदं त्वन्मते लक्षणमस्तु मा वा भूत् सामुद्रिकप्रामाण्येन पुनर्महदेतदलक्षणं कालात्ययापदेशस्य, येनास्य नाम हेत्वाभासभेदपदेऽपभ्रंशः प्रासाधि।

तथाऽपीति बोधितो विपर्ययो यस्येति विषयविशेषणमेतत्। इदं हेत्वाभासविशेषलक्षणं प्रत्यक्षाभासेऽपि गच्छदतिव्यापकमापद्यत इति सम्बन्धः। तदुपपादनमिदं रजतमित्यादि। अतिव्याप्त्यन्तरमाह* एवमिति *, परदारेषु सुभ्रूत्वाद्यध्यासमूलायामिच्छायां परस्त्रियं न गच्छेदित्यादिशास्त्रप्रमाणेन बाधितायां गच्छेदित्यतिव्याप्तिरित्यर्थः। हेतुत्वे सति प्रमाणेन बोधितसाध्याभावः कालात्ययापदिष्ट इति विशेषणान्न प्रत्यक्षाभासादावतिव्याप्तिरिति शङ्कते *प्रमाणेनेति* लक्षणविशेषणहेतुशब्दः किं मुख्यार्थ उतोपचरितार्थ

इति विकल्प्याऽऽद्यं दूषयति * नेति * व्याप्तत्वपक्षधर्मत्वाभ्यां प्रमुदितो मुख्यो हेतुस्तदितरश्चाभासस्तथा च तयोरेकस्मिन् कालात्ययापदिष्टत्व एकप्रसङ्गे व्याघातप्रसङ्गात्। द्वितीयमुत्थापयति * अथेति * अमुख्यस्यापि हेतुशब्दार्थस्य लक्षणाविशेषणत्वाद्विशेषणाधिगतिपूर्वकत्वाद्विशिष्टाधिगमस्य लक्षणावगमाय पूर्वं स वक्तव्य इत्याह * तदेति * सो ऽभिधातव्यः यदभ्यधायि। तत्राह पूर्ववादी * प्रमाणेनेति * लक्षणविशेषणं हेत्वाभासत्वं कालात्ययापदिष्टत्वनिश्चयात्प्रागेव निश्चितं न वा न चेत्तत्राह * न यदीति * विशेषणानवधारणाद्विशिष्टलक्षणासिद्धिरित्यर्थः। कल्पान्तरमनुभाषते * अथेति * प्रथमावस्थावगन्तव्यहेत्वाभासत्वात् परहेतौ साध्यासाधकतासिद्धेर्व्यर्थः कालात्ययापदेशोपन्यास इति परिहरति * तदेति * सोपहासं लक्षणाभासोऽयमित्युपसंहरति * तदिति * सामुद्रिकं कुमारप्रणीतं स्त्रीपुरुषादिलक्षणशास्त्रम्। कथमित्यत आह * येनेति * पुरुषलक्षणालक्षणप्रतिपादकशास्त्रे पुरुषाणामायुरादिरूपपदभङ्गप्रसाधकं कररेखाद्यलक्षणमिदमपि च हेत्वाभासत्वनिश्चयादेवासाधकत्वोपपत्तेर्हेत्वाभासविशेषकालात्ययापदिष्टपदविषयत्व-भ्रंशसाधकमेतल्लक्षणस्वीकारे हेत्वाभासत्वस्य विशेषणस्य ज्ञानाज्ञानयोरुक्तन्यायेन तदुद्भावनासम्भवादतस्तन्मते तावदिदमलक्षणमित्यर्थः।

लक्षणविशेषणतया ऽवगम्यमानं हेत्वाभासत्वं न दोषत्वेनानुसन्धीयते ऽतो न कालात्ययापदेशवैयर्थ्य-

मिति शङ्कते ।

३५२ हेत्वाभासपदस्य सदृशार्थकत्वेऽपि प्रागुक्तदोषः ।

अथ ब्रूषे हेत्वाभासत्वं हेतुवदाभासमानत्वं हेतुसदृशतया प्रतीयमानत्वं न तु हेतुदोषवत्त्वमिति । मैवम् । हेतुना तुल्यता ह्यहेतुत्वावगमं विना न शक्यप्रतिपत्तिः सादृश्यस्य भिन्नाधिष्ठानस्य तथैव प्रतीतेः । अन्यथा हेतोरपि हेत्वाभासत्वापातात् । ततश्च हेतुरूपवैकल्यस्यावश्यं प्रत्येतव्यत्वेन प्रागुक्तदोषानिवृत्तिः ।

* अथेति * हेतुवदित्यस्य स्पष्टीकरणं * हेत्वित्यादि * हेतुसादृश्यप्रतिपत्त्यर्थमेव हेतुरूपवैकल्यं प्रथमतोऽवगन्तव्यमिति प्रागुक्तदोषतादवस्थ्यमिति परिहरति * मैवमिति * कुत इत्यत आह * सादृश्येति * चन्द्रवन्मुखमित्यादौ सादृश्यस्य स्वाधिष्ठानभेदप्रतीतिपूर्वकत्वेनैव प्रतीतेरित्यर्थः । विपक्षदण्डेनोक्तं द्रढयति * अन्यथेति * एतावता कथं प्रागुक्तदोषानुपङ्ग इत्यत आह * ततश्चेति *

तर्हि हेत्वाभासत्वविशेषणं परित्यज्य साध्यपदस्थाने पक्षपदं प्रक्षिप्य लक्षणमाचक्ष्महे इति शङ्कते ।

१५३ पक्षपदघटितेऽपि लक्षणे दोषः ।

प्रमाणेन बाध्यमानो यदीयपक्षव्यतिरेकः स कालात्ययापदिष्ट इति चेन्न । आश्रयासिद्ध्यापत्तात । आ-

१ दृष्टेमान्यस्य इति सो० पु० पा० ।

श्रयासिद्धव्यतिरिक्त इति विशेषणीयमिति चेन्न। विशेषणासिद्ध्याऽऽश्रयासिद्धेन सह सङ्कीर्णकालात्ययापदिष्टोदाहरणमत्रं न व्याप्येत।

* प्रमाणेनेति * सिषाधयिषितधर्मवतः पक्षत्वे तद्विशेषणसाध्याभावग्राहकस्य तद्विशिष्टपक्षाभावाग्राहकत्वान्नासम्भवो नापि प्रत्यक्षाभासेऽतिव्याप्तिस्तत्र पक्षव्यतिरेकबोधाभावादिति भावः। अतिव्याप्त्या दूषयति *नेति* गगनारविन्दं सुरभि अरविन्दत्वात् कासारारविन्दवदित्यादिराश्रयासिद्धस्तत्र हेतोराश्रयपक्षाभावस्य प्रमाणबोधितत्वादतिव्याप्तिरित्यर्थः। अतिव्याप्तिपरिहाराय विशेषणमादेयमित्याह * आश्रयेति * अव्याप्त्या दूषयति * नेति * अनित्याः प्रधानपुरुषेश्वराः पदार्थत्वादित्यपमनित्यत्वलक्षणविशेषणस्य पुरुषेश्वरत्वनित्यत्वग्राहकप्रमाणविरोधादसिद्ध्या विशेष्यप्रधानग्राहकप्रमाणासत्त्वेनाश्रयासिद्धेन सह सङ्कीर्णकालात्ययापदिष्टदृष्टान्तो न व्याप्येत इत्यर्थः।

प्रमाणेन बोधितसाध्यव्यतिरेक इति प्रागुपन्यस्तलक्षण एव न प्रत्यक्षाभासेऽतिव्याप्तिः प्रत्यक्षाविषयस्यासाध्यत्वादिति शङ्कते।

६५४ पूर्वोक्तलक्षणेऽतिव्याप्तिपरिहारशङ्कानिरासः।

प्रमाणेन बोध्यमानो यदीयसाध्यस्य व्यतिरेकः स कालात्ययापदिष्ट इति चेन्न। प्रत्यक्षाभासव्यापनात्।

तत्रापि हि साध्यस्य ज्ञाप्यरूपस्य व्यतिरेको बोध्यत एव प्रमाणेन । प्रमाणेन बोध्यमानो यदीयसाध्यस्य व्यापकस्य व्यतिरेकः स कालात्ययापदिष्ट इति चेन्न । प्रमाणेन बोध्यमानाभावस्य प्रकृतहेतुव्यापकत्वासम्भवात् । प्रमाणेन बोध्यमानो यदीयसाध्यस्य प्रतिज्ञातस्याभावः स कालात्ययापदिष्ट इति चेन्न । स्वार्थानुमाने कालात्ययापदिष्टस्यैवमव्यापनात् । तत्र शब्दरूपस्य प्रतिज्ञातस्याभावात् । शब्दस्य परार्थत्वात् । प्रमाणेन बोध्यमानो यदीयसाध्यस्य पक्षनिविष्टस्य व्यतिरेकः स कालात्ययापदिष्ट इति चेन्न । तथाभूतस्य पक्षाभासत्वाभ्युपगमेन मुख्यपक्षार्थत्वासम्भवात् । पक्षाभासनिविष्टत्वे सतीति तु क्रियमाणे पूर्वं पक्षाभासत्वप्रतीत्यप्रतीतिपक्षयोः पृथक् हेत्वाभासत्वप्रतीत्यप्रतीतिपक्षोक्तदोषवद्दोषो द्रष्टव्यः ।

* प्रमाणेनेति * साध्यपदेन ज्ञाप्यमुच्यत उत व्यापकमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * नेति * तदेव स्पष्टयति * तत्रेति * द्वितीयं शङ्कते * प्रमाणेनेति * व्यापकशब्देन व्याप्तिकर्तृकत्वं विवक्षितमुत तथा प्रतिज्ञातत्वमुत पक्षनिविष्टत्वमिति विकल्प्य प्रथमं दूषयति * नेति * प्रमाणेन बोध्यमानो ऽभावो यस्य

। १ वक्तव्य. इति सो० पु० पा० ।

तस्येति विग्रहः । अग्निरनुष्णः कृतकत्वादित्यत्र प्रमाणेन बोध्यमानाभावस्यानुष्णत्वस्य कृतकत्वेहेतुव्यापकत्वमेव नास्तीति लक्षणासम्भव इत्यर्थः । द्वितीयं शङ्कते * प्रमाणेनेति * प्रतिपिपादयिषया पक्षवचनरूपप्रतिज्ञा यद्यपि स्वार्थानुमाने नास्ति तथाऽपि तत्राऽस्ति पक्षस्तद्विशेषणतया तन्निविष्टस्य साध्यस्याभावो विशेषणतया विवक्षितो नातोऽव्याप्तिरित्यर्थः । पक्षशब्दो मुख्यार्थोऽमुख्यार्थो वेति विकल्प्य प्रथमं निराकरोति * नेति * सन्दिग्धसाध्यस्य पक्षत्वेन निश्चितसाध्याभावस्य तथाभूतस्य मुख्यपक्षत्वासम्भवाल्लक्षणासम्भव इत्यर्थः । द्वितीयं पक्षं प्रतिक्षिपति *पक्षेति*

. पक्षे निविष्टस्य तदाभासनिविष्टस्येति वा न ब्रूमः किन्तु पक्षत्वाभिमतस्यांशस्याभावो बोध्यते प्रमाणेन यत्र स इत्यत आह ।

६५५ पक्षत्वाभिमतत्त्वेत्यस्य त्रेधा विकल्प्य दोषः ।

पक्षत्वाभिमतांशभूतस्येति च क्रियमाणे प्रष्टव्यं किं पक्षत्वाभिमतत्वं किमु पक्षतयाऽभ्युपगम्यमानत्वम् ? । अथ तत्तया प्रमितत्वम् ? । उत प्रत्यक्षतया प्रतीतत्वम् ? । नाद्यः दूषकं प्रति तदसम्भवात् तेन बाध्यसाध्यस्य पक्षाभासतयैव प्रत्युताङ्गीकारात् । अनुमानवाद्यपेक्षयाऽपि नियमाभावः सदनुमानापरिस्फुर्त्तौ मन्दप्रज्ञेन प्रज्ञाभिमानभृता च मयि वदति स्फुटदोषमविको दूषयितुं शक्त इत्यभिप्रायेण यदृच्छया ज्ञातदोष

स्यापि प्रयोगस्य सम्भवात् तत्रानुमानत्वादिना पक्षत्वाङ्गीकाराभावेन तथाभूतबाधितानुमानाव्यापकमिदं लक्षणं स्यात् । न च पक्षतयोपन्यस्यमानत्वमङ्गीकारार्थ इति युक्तं,तथा सति स्वार्थानुमाने कालात्ययापदेशाव्याप्तिः ।

* पक्षेति * किं प्रष्टव्यमित्यत आह * किमिति * पक्षतया स्वीकार,स्तथात्वेन प्रमा, उत तथा स्वप्रतीतिमात्रमेवाभिमतशब्दार्थ इति विकल्पानामर्थः । आद्यं दूषयति *नेति* अभ्युपगम्यमानत्वं प्रतिवादिना वादिना वेति विकल्प्य प्रथमेऽसम्भवमाह * दूषकमिति * असम्भवे हेतुं दर्शयति *तेनेति* बाध्यः साध्यो यस्मिँस्तस्येत्यर्थः । द्वितीयमपवदति *अनुमेति* नियमाभावोऽव्याप्तिरित्यर्थः । तामेवाव्याप्तिमुपपादयति * सादिति * ग्रन्थः स्पष्टार्थः। यत्र प्रत्यक्षादिविरुद्धतया ज्ञातदोषमप्यनुमानं वादी प्रयुङ्क्ते तत्र पक्षत्वाङ्गीकारविशेषणाभावादव्यापकमिदं लक्षणमित्याह * तत्रेति * यत्र वादी ज्ञातदोषं प्रयुङ्क्ते तत्र पक्षतयोपन्यासोऽस्ति स एवाङ्गीकारार्थ इति कथमनियम इत्यत आह * न चेति * कुत इत्यत आह * तथेति * तत्रोपन्यासाभावादुपन्यस्यमानत्वाभावः उपन्यासस्य च शब्दरूपत्वात्तस्य च परार्थत्वादित्यर्थः ।

पक्षत्वेन प्रमितत्वमभिमतत्वमिति द्वितीयं दूषयति।

६५६ पक्षत्वेन प्रमितत्वपक्षनिरासः ।

नापि द्वितीयः पक्षत्त्वेन प्रमिते विषये कालात्ययाप-

देशानवकाशात् ।

* नापीति * कथमित्यत आह * पक्षेति * साध्यधर्मविशिष्टस्य पक्षस्य प्रमितत्वे तद्विशेषणसाध्यस्यापि वस्तुत्वेन बाधायोगाल्लक्षणायोग इत्यर्थः ।

अन्निमकल्पं निरस्यति ।

६५७ तथात्वेन प्रतीतिमात्रमिति तृतीयकल्पनिरासः ।

नापि तृतीयः तदा ह्येवं लक्षणमिदं सम्पद्यते प्रमाणेन बोधितो यदीयसाध्यस्य पक्षप्रतीतिविषयांशस्य व्यतिरेकः स कालात्ययापदिष्ट इति । अस्य च वाक्यार्थस्य न कदाचिदपि सम्भवं पश्यामः यदा तावत्प्रमाणेन साध्यस्य व्यतिरेकबोध स्तदा पक्षप्रतीतिर्नास्ति विशेषदर्शने भ्रमस्यानवकाशात् ततश्च तदा पक्षप्रतीत्यभावेन तद्विषयत्वाभावात् तद्विषयांशस्येति विशेषणामात्राधीनो विशिष्टस्य लक्षणात्मनोऽभावः । यदापि च प्रमाणेन साध्यव्यतिरेकबोधनं नास्ति तदा तस्यैव लक्षणभागस्याभावाल्लक्षणाभाव इति नित्यमसत्त्वव्यवस्थितेन लक्षणेन लक्ष्यं व्यवस्थापयन् श्लाघनीयप्रज्ञो भवान् । न च वैशेषिकप्रक्रियामाश्रित्य विनश्यदवस्थापि पक्षप्रतीति स्तत्काले सम्भावनीया, तदीयसाध्यव्यतिरेकावगमनिवर्तनीया हि सा, तत्साध्यव्यतिरेकावगमश्च पूर्वतरमेव भूत इत्यवश्यमभ्युपगम्यमन्यथा प्रमाणेन

बोध्यमानत्वं कथं साध्यव्यतिरेकस्य तदाऽवगम्येत।

* नापीति * दूषणं दर्शयितुं लक्षणवाक्यस्य पर्यवसितमर्थं दर्शयति *तदा हीति* प्रमाऽप्रमासाधारणज्ञानं प्रतीतिस्तद्गोचरापन्नस्य पक्षस्यांशभूतसाध्याभावः प्रमाणेन प्रबोधितो यस्य स कालात्ययापदिष्ट इति यावत्। पर्यवसितलक्षणस्वरूपमुक्त्वा तस्यासम्भवित्वमाह * अस्येति * पक्षप्रतीतिसाध्याभावबोधयोः किमेककालत्वं विवक्षित,मुत भिन्नकालत्वमिति विकल्प्य प्रथमं प्रत्याह * यदेति * कुत इत्यत आह * विशेषेति * प्रमाविषयत्वपक्षप्रतिक्षेपादप्रमाप्रतीतिर्वक्तव्या तस्याश्च विशेषाग्रहमूलत्वात्साध्याभावरूपविशेषदर्शने नावकाश इत्याशयः।तदा तत्प्रतीत्यसम्भवे ऽपि विशिष्टलक्षणस्य ततोऽन्यत्वात्तदभावः किंनिबन्धन इत्यत आह * ततश्चेति * विशेषणातिरिक्तं विशिष्टं ये नोपयन्ति तेषां विशेषणाभावे विशिष्टाभावः स्पष्ट एव, ये तु तदतिरिक्तमुपगच्छन्ति तेषामपि विशेषणाधीनत्वाद्विशिष्टस्य प्रयोजकविशेषणाभावे तत्प्रयोज्यविशिष्टाभावो दण्डाभावे दण्डिभाववदिति भावः। अस्तु तर्हि साध्याभावबोधपक्षप्रतीत्योरसमसमयत्वं, तथा च पक्षप्रतीतिविशेषणलाभात्तद्विशिष्टं लक्षणमपि सेत्स्यतीति द्वितीयं कल्पं शङ्कते * यदेति * एकं सन्धित्सतोऽपरं ते प्रच्यवत इति परिहरति * तदेति * पक्षप्रतीतिलक्षणविशेषणाभावप्रयुक्तदोषाभावे ऽपि प्र-

माधेन बोधितसाध्यव्यतिरेकत्वमिति लक्षणांशस्या-
भावात्तदधीनो लक्षणात्मनोऽभावो दुष्परिहरः। एवं
कल्पत्रयेऽपि ,लक्षणासम्भवमभिधाय सोपहासमुप-
संहरति *इति नित्यमिति* प्रमाणेन साध्याभावबो-
धकाले तद्बोधकाले च नित्यमसत्त्वव्यवस्थितेने-
त्यर्थः । वैशेषिकमतेन साध्याभावबोधपक्षप्रतीत्यो-
रेककालत्वमाशङ्काह * न चेति * वित्तीनां बध्यघा-
तकभावो विरोध इति वैशेषिकप्रक्रिया तेन विनश्य-
दवस्था पक्षप्रतीतिः साध्याभावप्रमितिकाले विद्यते
तामादाय लक्षणं सिद्ध्यतीति शङ्काभिप्रायः। कुत
इत्यत आह * तदिति * तत्साध्यव्यतिरेकरूपविशे-
पदर्शननिवर्त्या पक्षप्रतीतिर्भ्रान्तिरित्यर्थः। अस्तु तथा-
ऽपि किमित्यत आह *तदिति* प्रमाणेन बोध्यमानत्व-
विशिष्टत्वेन ज्ञानं साध्याभावस्य बोध्यमानत्वमत-
श्चास्यापि विशिष्टज्ञानत्वात्तस्य च विशेषणविशेष्य-
ज्ञानपूर्वकत्वात्प्रथमतः पक्षसाध्याभावज्ञानमनन्तरञ्च
प्रमाणेन बोध्यमानत्वज्ञानं तदनन्तरञ्च विशिष्टज्ञा-
नं तदनन्तरं धर्मिज्ञानं पश्चाच्च प्रमाणेन बोध्यमा-
नत्वविशिष्टसाध्याभावविशिष्टपक्षज्ञानमित्यत्यन्तव्य-
वहितत्वात्पक्षप्रतीतिलक्षणज्ञानयोर्विनश्यदविनश्य-
दवस्थयोरपि न साहित्यमित्यर्थः। विपर्यये दण्ड-
माह * अन्यथेति * पक्षप्रतीतेः प्रागेव साध्यव्यतिरे-
कप्रतीत्यनभ्युपगमे प्रमाणेन बोध्यमानत्वं साध्यव्य-
तिरेकस्यावङ्गन्तुं न पार्यते विशिष्टस्य विशेषणादि-
ज्ञानपूर्वकत्वादित्यर्थः।

प्रचमतीतिविषयत्वस्य विशेषणत्वे लक्षणावगतिसाहित्याभावो दोषो, न तथा, किं नाम? उपलक्षणमतो धर्म्यवगत्यभावे ऽपि तदुपलक्षितलक्षणावगतिसम्भव इत्याशङ्क्याह।

६५८ प्रतीतिविषयत्वस्योपलक्षणत्वेऽपि दोषः।

न च वाच्यं प्रतीतिविषयत्वमिदं विशेषणं न भवति, किन्तूपलक्षणं, उपलक्षणेन चासताऽपि व्यवच्छिन्नप्रतीतिरुपजन्यते यथा काकवन्तो देवदत्तगृहा इत्युपलक्षणीभूतया काकवत्तया देवदत्तगृहस्य व्यवहारकाल इति। यत स्तत्रोपलक्ष्यदेवदत्तगृहस्य स्वाभाविको विशेषोऽस्ति व्यवहारकाले, तेन काकवत्ताऽभावेऽपि तमादाय व्यवहारनियमप्रवृत्तिः न तु तत्राऽप्यसत उपलक्षणस्य कारणत्वम्। अत्र तु व्यक्तीनामुपलक्ष्यत्वे लक्षणस्याननुगतत्वम्। अनुगतश्च किञ्चिदुपलक्ष्यं न लक्षयामहे। अत उक्तमेव वाक्यार्थमादाय प्रवर्त्तमाने लक्षणात्मके साधने विशेषणासिद्धिर्दुर्निवारा।

* न चेति * उपलक्षणविशेषणयोर्व्यावर्तकत्वसाम्यादुपलक्षणमपि सदेव व्यवच्छेदकमित्यत आह * उपेति * असदुपलक्षणं व्यवच्छेदकमित्यत्रोदाहरणमाह * यथेति * काकवन्तो देवदत्तगृहा इत्यत्र यज्ञदत्तगृहादिभ्यो देवदत्तगृहस्य व्यवच्छिन्नव्यवहार इति न च वाच्यमिति सम्बन्धः। कुतो न वाच्यमित्यत

आह * यत इति * उपलक्षणाभावेऽपि लक्षितस्य स्ट्टारुमयत्वादिः स्वाभाविको विशेषो ऽस्ति । तावता किमित्यत आह * तेनेति * कुतो ऽयं निर्णयस्तत्र स्वाभाविकविषय एव विशेषहेतुर्नासदुपलक्षणमिति तत्राह * न त्विति * असतः प्राक्सत्त्वलक्षणकारणत्वाभावादित्यर्थः । तथात्रापि प्रतीतिविषयत्वोपलक्षित एव पक्षो विशिष्टलक्षणव्यवहारं जनयेदित्यत आह * अत्रेति * पर्वतादिपक्षव्यक्तीनामुपलक्ष्यत्वेन लक्षणप्रवेशे तद्व्यावृत्त्या लक्षणाननुगतिरित्यर्थः । अस्तु तर्हि केन चिदनुगतरूपेण क्रोडीकृतानामुपलक्ष्यत्वं तत्राह * अनुगतमिति * लक्षणं ऽन्यमिरेकमनुमानं तत्र लक्षणात्मके साधने पक्षप्रतीतिविषयांशस्येति विशेषणासिद्धिरित्यर्थः ।

उक्तन्यायमन्यत्राऽप्यतिदिशति ।

६५२. हेतुत्वाभिमतत्वपक्षस्यापि निरासः ।

एतेन पूर्वशङ्कितस्य हेतुरित्यस्य प्रत्यक्षाभासव्यवच्छेदार्थमुपात्तस्य स्थाने हेतुत्वाभिमत इत्येतादृशस्य करणं दूषितप्रायम् ।

एतेनेति प्रमाणेन बोधितो यदीयसाध्याभावः स कालात्ययापदिष्ट इत्युक्तस्य प्रत्यक्षाभासे ऽतिव्याप्तिरुक्ता तद्व्यवच्छेदार्थं हेतुरित्युपात्तं तस्य च हेतुशब्दस्य मुख्यामुख्यार्थत्वविकल्पेन निरासोऽपि कृतस्तत्परिहाराय हेतुपदस्थाने हेतुत्वाभिमतेति विशेषणं यदि कश्चिन्निदधीत तदप्यभिमत्यर्थोक्तविक-

लपदूषणेन निरस्तमित्यर्थः ।

लक्षणान्तरं शङ्कते ।

६६० बाधितस्य लक्षणान्तरनिरासः ।

अथ नूपे प्रमाणेन बोधितो यदीयसाध्यस्याभावः स प्रत्यक्षाभासातिरिक्तः कालात्ययापदिष्ट इति । नैतदपि सुस्थम् । शब्दोपमानाभाससाधारण्यात् ।

* अथेति * अत्र हेतुपदाभावात्प्रत्यक्षाभासव्यतिरिक्तत्वविशेषणाच्च न पूर्वोक्तावद्यमित्याशयः। अतिव्याप्त्यैव दूषयति * नेति * कराग्रे करिवृन्दं रमत इत्यादिशब्दाभासे गोसादृश्यमेव गवयपदप्रवृत्तिनिमित्तमित्यवधारणफलोपमानाभासे चातिव्यापकमित्यर्थः ।

शङ्कते ।

६६१ तद्व्यतिरिक्तत्वस्य त्रेधा विकल्प्यनिरासः ।

तद्व्यतिरिक्त इत्यपि विशेषणीयमिति चेत् । एतदपि विचार्य्यताम् । किं प्रत्यक्षाभासादिव्यतिरिक्तत्वं प्रत्यक्षाभासादिभ्यो वैधर्म्यं किञ्चित् ? उत स्वरूपभेदः ? अथवाऽन्योन्याभावः ? । न तावदाद्यः तद्भेदकस्य धर्म्मस्य निर्व्वक्तुमशक्यत्वात् । नापि द्वितीयः स्वरूपस्य परस्परव्यावृत्तनया लक्षणानौपयिकत्वात् । नापि तृतीयः व्यतिरिक्तत्वस्यान्योन्याभावात्मनः प्रत्यक्षाभासादावपि भावेन तद्व्यवच्छेदानुपपत्तेः ।

तदिति प्रमाणेन बोधितसाध्याभावः प्रत्यक्षशाब्दोपमानाभासव्यतिरिक्त इति विशेषणीयमित्यर्थः । अविचारितरमणीयमेवैतदिति परिहरति *एतदिति* अक्षरं स्पष्टम् । आद्यमपवदति *नतात्रेति* कालात्ययापदिष्टस्य प्रत्यक्षाभासादिभ्यो वैधर्म्यमप्यनिरूपितं निरूपितत्वे वा तदेव लक्षणमास्तां सन्निहितप्रतिपत्तिकत्वादित्यर्थः । द्वितीयं दूषयति * नापीति * परस्परमन्यत्वेनैकैकस्य लक्षणप्रवेशो ऽव्याप्तिर्मिलितानामसम्भव इत्यर्थः । अनौपयिकत्वादसाधनमिति यावत् । अन्तिमं दूषयति * नापीति * व्यतिरिक्तत्वं ह्यन्योन्याभावस्तच्च प्रत्यक्षाभासादावप्यस्तीति तद्व्यावृत्त्यनुपपत्तेरित्यर्थः ।

एक एव त्रैलोक्ये ऽन्योन्याभाव इत्यङ्गीकृत्योक्तातिव्याप्तिं परिहर्तुं शङ्कते ।

६६२ अन्योन्याभावस्यैकत्वेनातिव्याप्तिशङ्काया परिहार ।

ननु न व्यतिरिक्तत्वमात्रमन्योन्याभावस्वरूपं विशेषणमस्माभिरुपात्तं, किन्नाम? प्रत्यक्षाभासादिभ्यो व्यतिरिक्तत्वं, न च प्रत्यक्षाभासादयः स्वात्मभ्य एव भिन्ना स्तत्कथमुक्तस्य प्रसङ्गस्यावकाशः । अवगतमिदं त्वद्विवक्षितं, एतदेव विचार्य्यते किं प्रत्यक्षाभासादिभिर्विशेषितोऽसावन्योन्याभाव स्त्वयोच्यते ? उत तैरुपलक्षितः यं प्रत्यक्षाभासादिष्वप्रसक्तं मन्यसे ? । आद्यस्तावन्न सम्भवति न हि प्रतियोगिरूपविशेषणसहि-

तोऽभावः कश्चिदप्यस्ति ततस्तादृशस्य विवक्षितत्वे सर्व्वाव्याप्तिः । द्वितीये तु प्रत्यक्षाभासादिभिरुपलक्षणे यदुपलक्ष्यमन्योन्याभावस्य स्वरूपमेकं तत्प्रत्यक्षाभासादिषु बाधितानुमानेषु च साधारणमिति कथं नोक्तदोषप्रसङ्गः ।

* नन्वियति * किं तर्हि विशेषणत्वेनोपात्तमित्यत आह*किमिति* प्रत्यक्षाभासादिप्रतियोगिकव्यतिरिक्तत्वविशेषणेन वा को लाभस्तत्राह *न चेति * फलितमाह *तदिति * अप्रतिपत्तिर्नाम निग्रह इत्यर्थः । अप्रतिपत्तिं परिहरति *अवगतमिति* तर्हि लक्षणं सुस्थमिति चेन्न। विचारासहत्वादित्याह *एतदिति* विचारमेव दर्शयति *किमित्यादि*,कस्मिन् सति किं स्यादित्यत आह *आद्य इति* असम्भवमुपपादयति *नहीति* भूतलनिष्ठो घटाभावो न स्वप्रतियोगिघटविशिष्टो वर्त्ततेऽभावत्वाविशेषादन्योन्याभावो न स्वप्रतियोगिविशेषणो धर्मिणि वर्तितुमुत्सहते दृष्टिविरोधाचेत्यर्थः।तथाऽपि किमनिष्टमित्यत आह *तत इति* सर्वाऽव्याप्तिरसम्भवः।(यथा प्रत्यक्षव्यतिरिक्तत्वमनुमानेऽस्ति तथा प्रत्यक्षाभासादिविशिष्टव्यतिरिक्तत्वं कालात्ययापदिष्टे किं न स्यादित्यत आह * कथमिति * विशेषस्थितेः व्यावृत्ततया स्वीयानुमाने विशेषात्मभावस्य विशेषात्मना यो भवति तस्य व्यावृत्तरूपस्य प्रत्यक्षस्य कथं व्यवस्थानं न कथमपीति योजना,। इदमाकूतं यदि प्रत्यक्षविशिष्टव्यतिरिक्तत्वमनुमाने वर्तते तदा

१ () एतदन्तर्गतो भागोऽसंलग्न इवभाति ।

प्रत्यक्षमपि व्यतिरिक्तत्वविशेषणतया तत्र वर्त्तेत न चैतद्घटते ऽतो दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोर्दोषग्रस्तत्वमिति । यद्वा प्रत्यक्षाभासविशिष्टस्य व्यतिरिक्तत्वस्य कालात्ययापदिष्टवृत्त्याभासविशेषणतया प्रत्यक्षस्यापि तत्र वृत्तिः स्यात्सा कथं स्यादित्यर्थः ।) प्रत्यक्षाभासादय उपलक्षणमन्योन्याभावस्येति द्वितीयं निरस्यति * द्वितीयेति * अभावस्य स्वरूपेण भेदानभ्युपगमाज्जात्याद्यसम्भवाच्च प्रतियोगिद्वारको भेदो वक्तव्यः स न सम्भवति प्रतियोगिनामुपलक्षणत्वेन बहिर्भावादतश्चान्योन्याभाव एक एवेति प्रत्यक्षाभासादिषूक्तातिव्याप्तिस्तदवस्थेत्यर्थः ।

यदुक्तं प्रतियोगिविशिष्टाभावस्य धर्मिवृत्तौ प्रतियोगिनोऽप्यभावसहवृत्तिता स्यादिति तत्परिहारं शङ्कते ।

६६३ पुनः शङ्कान्तरनिरासः ।

अन्यदस्तु सदात्मकं विशेषणं प्रतियोगी स्वभावस्यास्त्वेव तज्ज्ञानस्य विशेष्ये. व्यावृत्तबुद्ध्याधानाविरोधात् विशेषणस्म्भवतीति चेत् । अयुक्तमेतत् । विशिष्टं तावदभावस्य स्वरूपमिहोपात्तं तच्च विशेष्यमात्रशरीरं न भवितुमर्हति तथा सति विशेष्यस्वरूपमेवोच्यतां वृथा विशेषणपदोपन्यासः तदनुपन्यासे चान्योन्याभावत्वमात्रमुपन्यस्तं भवेत् तच्च प्रत्यक्षाभासादे र्व्यवच्छेदस्यापि सङ्ग्राहकं ततश्च विशेष्यादन्योन्याभावा-

दधिकं किञ्चिद्वक्तव्यं तद्विशिष्टमुपन्यस्यताम् । स च यदि प्रतियोगी तदीयोऽभिधीयते तर्हि तस्याभावात्तदानीं विशिष्टाभावः प्रसक्तः । विशेष्यमात्रं परिशिष्टं तच्च केवलमतिप्रसक्तं तस्माद्विशिष्टव्यवहारप्रवर्त्तनकाले विशेष्यातिरिक्तं किञ्चिदनभ्युपेत्य विशिष्टसत्ता व्यवहर्त्तुमशक्या, अतः प्रतियोगी नाभावस्य विशेषणं भवितुमर्हति उपलक्षणन्तु स्यात् तत्र चोक्तमेव । नचान्योन्याभाव एकोन भवति भिन्नप्रतियोगिकौ द्वावभावौ तौ तथा च प्रतियोगिलक्षितं तत्स्वरूपमन्यदेवेति सिद्धान्ताविरोधि ।न च युक्तम्, उभयं ह्यन्योन्याभावस्यैकात्मतया प्रतियोगि एकात्मतायाश्च भेदविरोध एव । ततश्च येन च रूपेण प्रतियोगित्वं तेन रूपेण भेदानवकशात् भिन्नप्रतियोगिकता कुतोऽन्योन्याभावस्य। येन च रूपेण भिन्नता तेनान्योन्याभावं प्रति प्रतियोगिता नास्ति वस्तुनोः ।

* अन्यादिति * गुणकर्म्मादि भावरूपविशेषणमन्यदुच्यते विशेषणत्वात्प्रतियोगिनो ऽपि सत एवाभावविशेषणत्वमित्यत आह * प्रतीति * असत्वे विशेषणत्वमेव तस्य कथमित्यत आह * तदिति * व्याप्तिजनकत्वं प्रकृते विशेषणत्वं प्रतियोगिनश्च ज्ञानावच्छेदद्वाराऽभावव्याप्तिप्रमितिजनकत्व-

मस्त्येव प्रतियोगिज्ञानेनाभावव्यावर्त्तनादित्यर्थः । यद्यप्ययं ग्रन्थो युक्तः प्रथमकल्पदूषणावसाने तथाऽपि सम्प्रदायतो ग्रन्थार्थोऽवगन्तव्य इत्यत्र विरचित इति द्रष्टव्यम् । भवेदप्येवं यद्यन्योन्याभावभेदः स्यात्तद्भेदे तु सैव व्यक्तिरेकैव कथितेतिस एव प्रसङ्ग इत्यभिसन्धाय दूषयति *अयुक्तमिति* तदुपपादनाय स्वरूपमिहोपात्तमभावस्य दर्शयति * विशिष्टमिति * ततः किमित्यत आह * तचेति * विशेष्यव्यतिरेकेण विशिष्टस्वरूपानिरूपणात्तन्मात्रमेवत दित्याशङ्क्याह * तथा सतीति * प्रत्यक्षाभासाद्यन्योन्याभाव इत्यत्राभावपदार्थातिरिक्ताभावाद्विशेषणं प्रत्यक्षाभासादिपदं व्यर्थमित्यर्थः । वैयर्थ्याद्विशेषणोपन्यास एव न क्रियते तर्हीत्यत आह * तदिति * अन्योन्याभावमात्रोपन्यासे वा को दोष इत्यत आह * तचेति * तन्मात्रं प्रत्यक्षाभासादावस्तीति तद्विशिष्टं लक्षणं तत्रातिव्यापकं स्यादित्यर्थः । विशिष्टाभावस्वरूपं विशेष्यशरीरमात्रं न भवितुमर्हतीति यत्प्रतिज्ञातं तात्सिद्धमुपसंहरति *ततश्चेति* ततो वा किमित्यत आह * स चेति * अभावकाले प्रतियोगिनोऽभावात्तद्विशिष्टोऽभावो लयमित्यादिति लक्षणाऽसम्भव इत्यर्थः । किन्तर्हि तत्र परिशिष्यत इत्यत आह *विशेष्येति* तर्हि तदेव लक्षणमास्तां सिद्धस्यैव लक्षणत्वादित्यत आह *तचेति* विचारफलमुपसंहरति *तस्मादिति* अतो द्वितीयः पक्षः परिशिष्यत इत्याह *अत इति * सोऽपि न घटत इत्याह * तत्रे-

ति* अन्योन्याभावस्यैकत्वे स्यादिदं त्वदुक्तं तन्न किन्तु प्रत्यक्षाभासादिप्रतियोगिकोऽन्योन्यश्च कालात्ययापदिष्टप्रतियोगिक इति कृत्वा प्रत्यक्षाभासादिलक्षितान्योन्याभावस्य प्रतियोगिरूपमाह *उभयमिति* प्रतियोगिरूपविशेषोपन्यासेन किमत्र दूषणमुक्तमित्यत आह * एकेति * एकत्वस्याभेदैकार्थसमवायिनो भेदविरोध इत्यर्थः । ततो वा किमित्यत आह * तत्रेति * तथापि प्रत्यचाश्चाभासकालात्ययापदिष्टौ द्वावेव, नतु कुतो भिन्नप्रतियोगित्वाभाव इत्यत आह * येनेति *

असत्प्रतियोगित्वप्रसङ्गभयात्तादात्म्यप्रतियोगित्वमेवान्योन्याभावस्य नोपपद्यते घटपटयोस्तादात्म्यस्यासिद्धेरिति चोदयति ।

९६५ धर्मिप्रतियोगिनोः प्रकृते वैलक्षण्यानिरूपणम् ।

ननु वस्तुतस्तयोरेकत्वाभावात्कथमेकतया प्रतियोगित्वमन्योन्याभावं प्रति घटेत वस्तुनः[1] । यथा वस्तुतो भूतलसंसर्गाभावेऽपि घटस्य भूतलसंसृष्टतया संसर्गाभावं प्रति, तत्र यथाऽन्यद् भूतलसंसृष्टतया[2] दृष्टं तथाऽत्रापि तावेव सप्रकारभेदौ तदात्मानौ दृष्टौ, सोऽयं त्वद्दर्शनाभिप्रायो नास्माकं निर्वाहाई इत्यास्तां विस्तरः ।

* नन्विति * नेह भूतले घट इत्यादिनिषेधस्य

१ वस्तुनो इति का० मु० पु० पा० ।
२ संसृष्टतया इति सो० पुस्तके नास्ति ।

या गतिः सा तत्रापि भवतीति परिहरति *यथेति* प्रतियोगित्वमिति प्रश्नवाक्यादनुषज्यते। तत्र किं तद्देशकालासंसृष्टो घटः प्रतियोगी किं चैतद्देशकालीन इहारोप्यमाणः प्रतियोगी, न तावदाद्यस्तत्र स घटो नासीदिति प्रतिषेधापत्तेर्नापि द्वितीयो ऽत्यन्ताऽसत्प्रतियोगिकतापत्तेः सत्त्वे वा निषेधस्यैवायोगादिति तृतीयस्तत्राह * तत्रेति * इहारोप्यमाणः प्रतियोगीति शेषः। तर्ह्यत्रापि घटतादात्म्यं घटे दृष्टं पटे आरोप्य निषिध्यते तादात्म्यं च पटे दृष्टं घटे निषिध्यत इति समः समाधिरित्याह * तथेति * अन्योन्यस्मिन्निषिध्यत इति शेषः। घटतादात्म्यशब्देन घटस्यैवाभिधानात्पटतादात्म्यशब्देनापि तस्यैवाभिधानात्तयोश्च भिन्नत्वात्कथमेकप्रतियोगिकत्वमित्यत आह * सोऽयमिति * अन्योन्याभावस्य तादात्म्यप्रतियोगित्वं त्वयोरीकृतं तच्चेज्ज्यते चेदपसिद्धान्तो नोचेदसत्प्रतियोगित्वमिति निर्वहणीयो नास्माभिरित्यर्थः।

धर्मिप्रतियोगिभावावच्छिन्नतयैवान्योन्याभावोपलम्भात्तदुपलम्भात्प्रागेव प्रतियोग्यधिकरणयोरसाङ्कर्यं वैलक्षण्यं वक्तव्यं तत् घटादौ सम्भवेदपीत्याह।

६६४ तादात्म्यप्रतियोगिकत्वं भेदस्य नेति शङ्कायां निरासः।

अपिच घटपटयोः स्वरूपभेदेन वैधर्म्यभेदेन चोभयकोटीकृतयोरन्योन्याभावनिरूपणं भवति। अत्र तं प्रत्यक्षाऽभासादेः प्रत्यक्षाभासत्वादिना एककोटिताऽस्तु नाम, यत्तु प्रत्यक्षाभासत्वादिभ्यो व्यतिरिक्त-

ति* अन्योन्याभावस्यैकत्वे स्यादिदं त्वदुक्तं तन्न किन्तु प्रत्यक्षाभासादिप्रतियोगिकोऽन्योन्यश्च कालात्ययापदिष्टप्रतियोगिक इति कृत्वा प्रत्यक्षाभासादिलक्षितान्योन्याभावस्य प्रतियोगिरूपमाह *उभयमिति* प्रतियोगिरूपविशेषोपन्यासेन किमत्र दूषणमुक्तमित्यत आह * एकेति * एकत्वस्याभेदैकार्थसमवायिनो भेदविरोध इत्यर्थः । ततो वा किमित्यत आह * तत्रेति * तथापि प्रत्यक्षाभासकालात्ययापदिष्टौ द्वावेव, तत् कुतो भिन्नप्रतियोगित्वाभाव इत्यत आह * येनेति *

असत्प्रतियोगित्वप्रसङ्गभयात्तादात्म्यप्रतियोगित्वमेवान्योन्याभावस्य नोपपद्यते घटपटयोस्तादात्म्यस्यासिद्धेरिति चोदयति ।

९६५ धर्मिप्रतियोगिनोः प्रकृते वैलक्षण्यनिरूपणम् ।

ननु वस्तुतस्तयोरेकत्वाभावात्कथमेकतया प्रतियोगित्वमन्योन्याभावं प्रति घटेत वस्तुनः[1] । यथा वस्तुतो भूतलसंसर्गाभावेऽपि घटस्य भूतलसंसृष्टतया संसर्गाभावं प्रति, तत्र यथाऽन्यद् भूतलसंसृष्टतया[2] दृष्टं तथाऽत्रापि तावेव सप्रकारभेदौ तदात्मानौ दृष्टौ, सोऽयं त्वद्दर्शनाभिप्रायो नास्माकं निर्वाहाहं इत्यास्तां विस्तरः ।

* नन्विति * नेह भूतले घट इत्यादिनिषेधस्य

---

१ वस्तुनो इति का० मु० पु० पा० ।

२ संसृष्टतया इति सो० पुस्तके नास्ति ।

या गतिः सा तत्रापि भवतीति परिहरति *यथेति* प्रतियोगित्वमिति प्रश्नवाक्यादनुषज्यते। तत्र किं तद्देशकालासंसृष्टो घटः प्रतियोगी किं वैतद्देशकालीन इहारोप्यमाणः प्रतियोगी, न तावदाद्यस्तत्र स घटो नासीदिति प्रतिषेधापत्तेर्नापि द्वितीयो ऽत्यन्ताऽसत्प्रतियोगिकतापत्तेः सत्वे वा निषेधस्यैवायोगाद्यदि तृतीयस्तत्राह * तथेति * इहारोप्यमाणः प्रतियोगीति शेषः।तथात्रापि घटतादात्म्यं घटे दृष्टं पट आरोप्य निषिध्यते तादात्म्यं च पटे दृष्टं घटे निषिध्यत इति समः समाधिरित्याह * तथेति * अन्योन्यस्मिन्निषिध्यत इति शेषः। घटतादात्म्यशब्देन घटस्यैवाभिधानात्पटतादात्म्यशब्देनापि तस्यैवाभिधानात्तयोश्च भिन्नत्वात्कथमेकप्रतियोगिकत्वमित्यत आह * सोऽयमिति * अन्योन्याभावस्य तादात्म्यप्रतियोगित्वं त्वयोरीकृतं तत्त्यज्यते चेदपसिद्धान्तो नोचेदसत्प्रतियोगित्वमिति निर्वहणीयो नास्माभिरित्यर्थः।

धर्मिप्रतियोगिभावावच्छिन्नतयैवान्योन्याभावोपलम्भात्तदुपलम्भात्प्रागेव प्रतियोग्यधिकरणयोरसाङ्कर्यं वैलक्षण्यं वक्तव्यं तत् घटादौ सम्भवेदपीत्याह।

६६४ तादात्म्यप्रतियोगिकत्वं भेदस्य नेति शङ्कायां निरासः।

अपिच घटपटयोः स्वरूपभेदेन वैधर्म्यभेदेन चोभयकोटीकृतयोरन्योन्याभावनिरूपणं भवति । अत्र तु प्रत्यक्षाऽभासादेः प्रत्यक्षाभासत्वादिना एककोटिताऽस्तु नाम, यत्तु प्रत्यक्षाभासत्वादिभ्यो व्यतिरिक्त-

* अपि चेति * अन्योन्याभावभेदेनोभयकोटी-
तान्योन्याभावनिरूपण आत्माश्रयादिप्रसङ्गात्स्व-
रूपभेदेत्याद्युदितम्। स्वरूपभेदादिनोभयकोटीकृतयो-
रन्योन्याभावनिरूपणनियमश्चेदत्रापि तथैवाऽस्त्वित्यत
आह * अत्र त्विति * प्रत्यक्षाभासान्वितायनुगत-
मेकं नास्ति तथाऽप्यङ्गीकारः। तर्हि प्रत्यक्षाभासादित्वेन
एकेककोटिं कृत्वा रूपान्तरेण कालात्ययापदिष्टं परां
कोटिं कृत्वा तयोरितरेतराभावनिरूपणं सुकरमित्यत
आह * यत्त्विति * अनुगतमेकं रूपं सङ्ग्राहकं नोपल-
भ्यत इत्यर्थः। मासीदनुगतं रूपं प्रतिव्यक्ति व्यावृत्त-
रूपेणैव तदुपपत्स्यतेति तत्राह * नेति * एककोटी-
करणमिति शेषः। कुत इत्यत आह *तेषामिति* प्र-
माणबोधितसाध्यव्यतिरेकित्वं यन्नाम विशेष्यं प्रत्य-
क्षाभासादिव्यतिरिक्तत्वविशेषणेन विशेषणीयं त-
द्रूपकोडीकृततया तन्निरूपणमस्तीत्यत आह * ना-
पीति * तत्रैव तिष्ठदेव सङ्ग्राहकं वक्तव्यमिदं तु नैव-
मित्याह * तस्येति * प्रमाणेन बोधितसाध्यव्यतिरे-
कत्वस्य विशेष्यरूपस्य प्रत्यक्षाभासादिसाधारणतया
कोटिद्वैविध्यभङ्गप्रसञ्जकतयेतरेतराभावनिरूपणविरो-
धितया स्वरूपभेदादिनोभयकोटीकृतयोरेवेतरेतरा-
भावनिरूपणमिति यदीरितं प्राक्तत् सिद्धमित्युपसंह-
रति * तस्मादिति * स्वरूपभेदस्यानुगमेन निर-
स्तत्वाद्धर्मभेदपक्षपरिशेष इत्याशयः। अस्तु तर्हि स
एव व्यवस्थापक इत्यत आह *न चेति* प्रमाणाविरुद्ध-